FOLYÓIRATOK TARTALOMJEGYZÉKE - 1933

1. szám – 1933 január 1
VÁGYAKOZÁS JEHOVA HÁZA UTÁN - 4. RÉSZ - 3

2. szám – 1933 január 15
VÁGYAKOZÁS JEHOVA HÁZA UTÁN - 5. RÉSZ - 19

3. szám – 1933 február 1
VÁGYAKOZÁS JEHOVA HÁZA UTÁN - 6. RÉSZ - 35

4. szám – 1933 február 15
„AZ IDŐK TELJESSÉGE" - 51

5. szám – 1933 március 1
ÖRÖKKÉVALÓ ERŐ - 67

6. szám – 1933 március 15
„JEHOVA ÜNNEPE" - 83

7. szám – 1933 április 1
AZ Ő JÓSÁGA - 99

8. szám – 1933 április 15
LELKI ÉRZÜLETŰ - 115

9. szám – 1933 május 1
JEHOVA TISZTELETE - 131

10. szám – 1933 május 15
NYOMORÚSÁG - 147

11. szám – 1933 június 1
JEHOVA BIZONYSÁGTEVÉSE - 1. RÉSZ - 163

12. szám – 1933 június 15
JEHOVA BIZONYSÁGTEVÉSE - 2. RÉSZ - 179

FEL

13. szám – 1933 július 1
KI VAN JEHOVA MELLETT? - *195*

14. szám – 1933 augusztus
JEHOVA PRÓFÉTÁJA - *211*

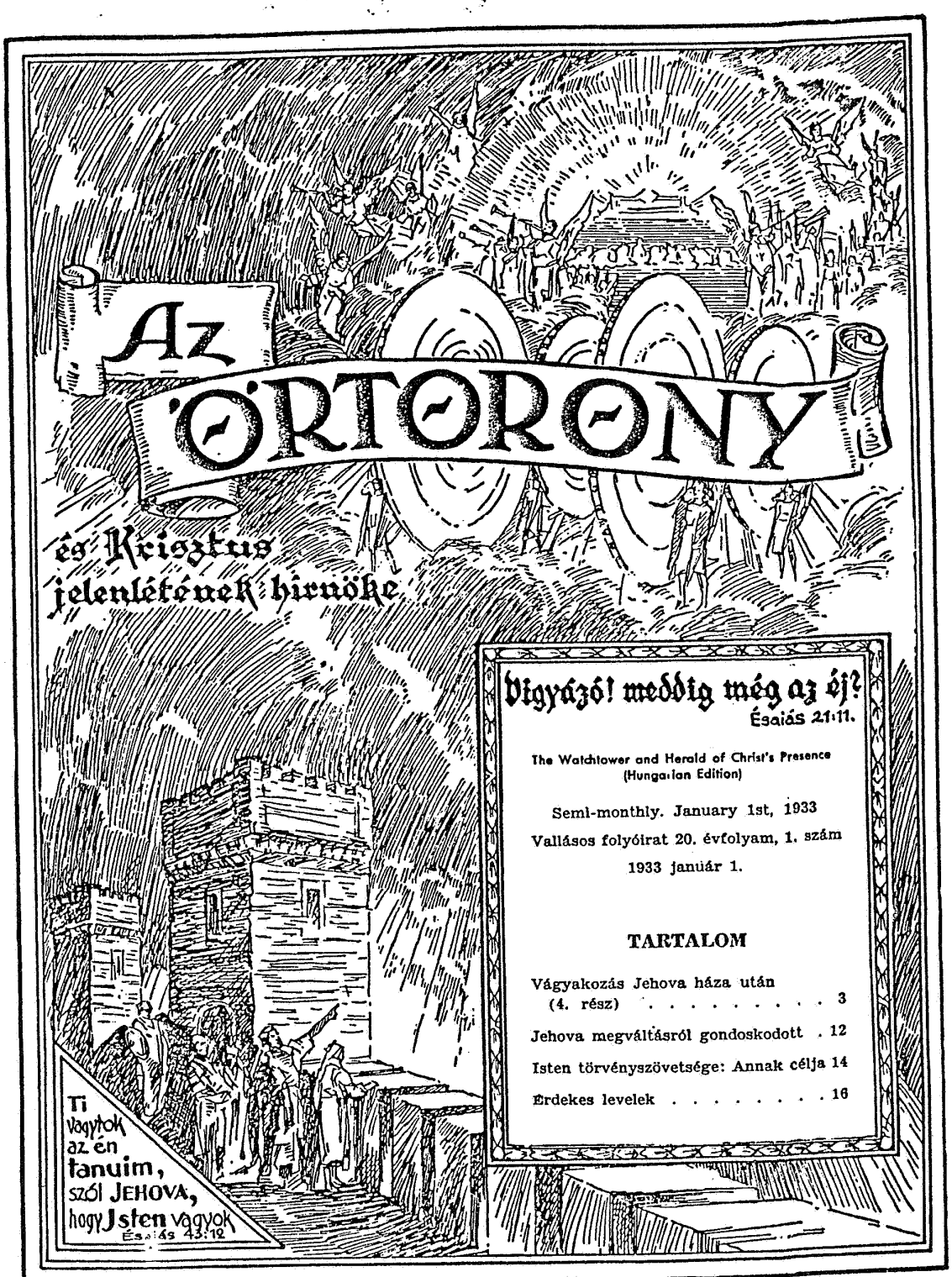
15. szám – 1933 szeptember
VIZSGÁLAT - *227*

16. szám – 1933 október
AZ Ő SZENTÉLYE - 2. RÉSZ - *243*

17. szám – 1933 november
VIGASZ - *259*

18. szám – 1933 december
ENGEDELMESSÉG - *275*

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. January 1st, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 1. szám

1933 január 1.

TARTALOM

Vágyakozás Jehova háza után (4. rész) 3

Jehova megváltásról gondoskodott . 12

Isten törvényszövetsége: Annak célja 14

Érdekes levelek 16

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 január 1 — Magdeburg — 1. szám

Vágyakozás Jehova háza után

„Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert ahova te mégy, oda megyek és ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem és Istened az én Istenem." — Ruth 1 : 16.

4. rész

JEHOVA Isten állapította meg a vetés és az aratás idejét. (Mózes I. 8 : 22) Amidőn ő megszervezte szövetséges népét, hogy az ígéret földjére vezesse, közölte azzal az aratásra vonatkozó törvényeit és ez a törvény oly nagyobb eseményeket példázott, melyek a következendő napokban fognak bekövetkezni. Amiképpen Jehova az árpa és a búza aratásának kezdetét megállapította, ugyanúgy azon időt is meghatározta, amikor az ő szövetséges népének aratási ideje fog kezdődni. Ennek az időnek eljöttekor került alkalmazásra Jehova prófétájának következő kijelentése: „Gyűjtsétek elém az én kegyeseimet, akik áldozati szövetséget kötöttek velem." — 50. zsoltár 5, angol-f.

[2] Jehova főtisztviselője és aratásának főaratómunkása Jézus Krisztus, mert az ő kezébe adatott minden hatalom a mennyen és a földön. (Máté 28 : 18) Jehova akaratát úgy hajtja végre, amint azt a Felséges ohajtja. Mivel ezt tudjuk, arról is meg kell lennünk győződve, hogy minden prófétai kép, melyet Jehova alakíttatott, pontosan a rendelt időben és az ő akarata szerint fog beteljesülni. Ez a szabály nyilván a Ruth könyvében feljegyzett drámára nézve is érvényes. Szükségtelen találgatásokba bocsátkozni a jövendölés teljesedése felől. Ha látjuk, hogy valamely prófétai képet Isten alakított, s azután azt is meglátjuk, hogy a bekövetkezett események teljesen megfelelnek a kép részleteinek, feltételezhetjük, hogy — Isten akarata szerint — megtaláltuk a prófécia helyes értelmét. Isten maradék népének a földön Isten próféciáinak ekképpen való megismerése és megértése, nagy erőt, sok örömet és békességet nyujt. Ezek a prófétai képek, melyek most teljesülnek, nyilván ez okból szereztettek.

[3] A két özvegyasszony — a napa a menyével — egy ideig némán állottak az ígéretföld határán. Ruth világosan kijelentette elhatározását. Nagyon vágyott Jehova házába, hogy ott lakozhassék örökké, hogy az egyetlen igaz és mindenható Istennek szolgálhasson. 27. zsoltár 4) Teljesen amellett határozott, hogy Isten kegyelméből belép az ő házába és az ő népének lesz tagja.

[4] Naomi felismerte, hogy Ruth döntött magában és többé nem igyekezett őt lebeszélni, hanem hallgatott. „Mikor pedig látá (Naomi), hogy (Ruth) erősködék vele menni, nem szóla neki többet." (1 : 18) Naomi kétségkívül örvendett annak, hogy kedves társnője (menye) amellett határozott, hogy övele tart, de nem akarta őt befolyásolni még azzal sem, hogy ezen örömét kifejezte volna előtte. Ruth meggyőzte Naomit, hogy véglegesen döntött s eszerint magát teljesen Jehova szárnyai alá helyezte, őbeléje vetette minden bizalmát és őreá támaszkodott. Éppúgy, mint Jézus teljesen Jeruzsálem felé fordította arcát, Ruth is szilárdan elhatározta, hogy elmegy Bethlehembe Izrael Istenéhez. Ruth ünnepélyesen fogadta Jehova előtt, hogy hűséges lesz és Istennek fog szolgálni. (1 : 17) Ezt szabad akaratából tette, arra való tekintet nélkül, hogy mit hoz majd számára a jövő. Választása és kijelentése következtében Ruth elveszítette azon jogot, hogy ezen döntése vagy választása miatt Naominak valaha szemrehányást tehessen. Naomi arra szorgalmazta Ruthot, hogy számolja meg a költségeket és megmondta neki, hogy ő neki nem nyujthat reménységet semminő földi vagy más jutalomra. — 1 : 11—13.

[5] Ugyanígy azok, akik teljesen hívek Isten szervezetéhez, senkit sem csábítanak vagy beszélnek rá arra, hogy szervezetükhöz csatlakozzék, a jelen vagy a jövőre vonatkozó valamily jutalom reményében, ha Isten házát keresi. A Naomiban jelképezett hűségesek tisztán föltárják, hogy a teremtmény legnagyobb kiváltsága, ha Jehova Istennek szolgálhat; s hogy „igaz és hű az Isten" s mindig jogos az, amit érettük tesz. Felismerik, hogy merőben helytelen valakit Istennel való szövetségkötésre buzdítani azon kikötéssel, hogy helyet fog majd nyerni Isten mennyei királyságában. Ezek a

FEL

hívek tudják, hogy ők mint Isten szervezetének tagjai kötelesek, hogy feltárják azok előtt az igazságot, akik az ő házát keresik, de azután mindenkinek magának kell viselnie a felelősséget, aki az Isten házához vezető útra kezd lépni. Megmutatják a Ruth osztálynak, hogy teljesen az Úrban és nem emberi erőben kell bíznia. A Ruth osztálynak s azoknak, akik ezt az osztályt alkotják, be kell bizonyítaniok Istenhez, az ő királyához, Jézus Krisztushoz és az ő szervezetéhez való ragaszkodásukat és szeretetüket. Ezt meg kell tenniök, ha meg akarnak maradni azok társaságában, akik belépnek Jehova házába s ott akarnak maradni.

Naomi gyalázata

6 „És menének mind a ketten, amig Bethlehembe érkezének és lőn, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város miattok: Nemde nem Naomi ez? És monda nékik: Ne hívjatok engem Naominak, hívjatok inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható. Többed magammal mentem el és elárvulva hozott vissza engemet az Úr (Jehova); miért hívnátok hát engemet Naominak, holott az Úr (Jehova) ellenem fordult és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet." — 1 : 19—21.

7 Ez a két asszony, akik együtt mentek Bethlehembe, egyazon osztály két részét példázzák, miként Márdokeus és Eszter is egyazon osztály két részét, t. i. Isten szervezetének hű népét a földön, példázták. Világosan látható, hogy Naomi kettős szerepet játszott, amennyiben a maradékot és Isten szervezetét is jelképezte. Hogy Naomi még akkor is busult, amidőn megérkeztek Bethlehembe, ezt a megérkezésükkor Bethlehemben mondott szavaiból látjuk: „Ne nevezzetek engem Naominak (Kedvesnek, Bájosnak), hanem inkább Márának (Keserűnek, Szomorúnak) nevezzetek engem."

8 Naomi magtalan nő volt. (Jeremiás 31 : 9—12) Özvegy asszony volt, gyermektelen és ez szégyennek számított Isten szövetséges népe között. Elhagyott és szellemében szomorú asszony volt, amikép ezt Isten prófétája megírta Sionról, Isten szervezetéről: „Mert mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr (Jehova) és mint megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened!" (Ésaiás 54 : 6) Naomi ekkor kétségtelenül megvetettnek tekintette magát.

9 A próféta kijelentése és az a helyzet, melyben Naomi volt, további bizonyíték amellett, hogy ebben az időben oly szerepet töltött be, mely Isten szervezetét jelképezi. Mi vezethette volna ki Naomit bánatából és örvendeztethette volna meg újból? A felelet: Csakis valakinek a születése, aki Isten királyának elődje lesz; s ebben Naomi Isten szervezetét ábrázolja, amely a királyság gyümölcsét létrehozza. Legnagyobb öröme az lett, hogy oly gyermek született, aki összefüggésben állott Isten egy Izraelben lévő királyról szóló jövendölésének beteljesedésével.

10 Nemde hasonló dologra utalt Pál apostol, midőn azon kijelentését feljegyezte, amelyet sokáig nem értettek meg még azok sem, akik komolyan igyekeztek azt megérteni s melyet mi a következőkben idézünk? Istennek az ember felett Édenben elhangzott ítélete többek között következőket is magában foglalta: „És ellenségeskedést szerzek közted és az asszony között, a te magod és az asszony magva között; az neked fejedre tapos, te pedig a sarkát mardosod." (Mózes I. 3 : 15) Ez az említett asszony kétségtelenül jelképesen Isten azon szervezetét példázza, amely Jehova nevének igazolására egy magot fog életreszólítani.

11 Ezzel egyezőleg mondotta Pál apostol: „Ádám nem csalatott meg, hanem az asszony megcsalattatván, bűnbe esett: mindazáltal megtartatik a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben, mértékletességgel." (Tim. I. 2 : 14, 15) Édentől kezdve a királyság megszületéséig Istennek Évában jelképezett asszonya (szervezete) Sátán- és minden képviselőjétől gyaláztatott. Sátán gyalázta Jehova Istent, gyalázta Jézust és mindenkire gyalázatot hozott, aki Isten családjába lépett; azért van megírva: „Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem amint meg van írva: Azok gyalázkodásai, akik Téged gyaláztak, énreám hullottak." — Róma 15 : 3.

12 Istennek asszonya, Sion, kit Éva jelképezett, 1914-ben szülte meg a fiúgyermeket, mely a világ minden nemzeteit kormányozni fogja, és Isten asszonya vagy szervezete, t. i. Sion, Jehova iránti hűsége és ragaszkodása következtében tartatott meg. Ezt ismerteti a gyalázat következtében Isten szervezetére zudított terhek eltávolítása és Jehova dícséretének éneklése és az öröm ideje. Pál nyilván erre gondolt, amidőn a fentidézett kijelentést tette. Isten asszonyának gyermekszületése mentette meg azt, t. i. Isten szervezetét; és a tények mutatják, hogy Isten szervezete mindenkor kitartott a hitben, szeretetben és szentségben s azért lesz az ő nevének igazolója. Hasonlóképpen távolította el a Naomit terhelő gyalázatot vagy nyomást a királyi ágból születendő gyermek. Jehova itt oly szerepet alakíttatott Naomival a drámában más szövegek megerősítéséül, melyek megmutatják, hogy az ő szervezetét gyalázták s még most is viseli azt a gyalázatot, amig eljön Isten ideje, hogy így szóljon: „Egy rövid szempillantásig elhagytalak és nagy irgalmassággal egybegyüjtelek; búsulásom felbuzdulásában elrejtém orcámat egy

FEL

pillantásig előled és örök irgalmassággal könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad, Jehova!" — Ésaiás 54 : 7, 8.

13 Az inséget Jehova bocsátotta az izraelitákra s ugyancsak ő adott bő termést ismét Bethlehemben s vezérelte Naomi lépteit, hogy visszatérjen a „kenyér házába". Ugyanígy gondviselte Isten azon körülményeket, melyek Máriát arra bírták, hogy Bethlehembe menjen, hogy Jézus, a király, ott születessék meg. A gyermek, Jézus, megszületésekor Isten szent angyalai is jelen voltak Bethlehemben. Kétségtelenül Isten küldte angyalait, hogy Naomit is vezessék és az eseményeket úgy gondviseljék, amint azok történtek, miután visszatért Bethlehembe. Az Úr sok eseményt jegyeztetett fel az ő igéjében, amelyekben Isten angyalai vezérelték azokat, akiket az ő ügyében valamily feladat elvégzésével megbízott; és minden okunk megvan ama feltevésre, hogy az ő angyalai voltak Naomival és Rutthal is, amidőn azok megérkeztek Bethlehembe.

14 Amidőn Naomi megérkezett a városba, a városban nagy izgalom támadt és sokan megkérdezték: „Nemde Naomi az?" Az elberfeldi széljegyzet és az angol-f. szerint: „A város asszonyai így szólottak: Ez-é a Naomi?" 1918-ban a Naomiban példázott Isten hű népe nagy bajban és gyalázatban volt. Egyesek, akik akkor Jézus Krisztus követőinek vallották magukat, s valószínűleg szellemtőlszülöttek voltak, de nem ragaszkodtak teljesen Istenhez, akkor nagy izgalomban voltak a Naomi-osztály akkori nyomorúságai és szenvedései felett, amely a világháború alatt Isten szervezetét képviselte a földön. Ezeket példázzák a fenti szövegben említett „asszonyok", akik azzal fejezték ki izgalmukat (meglepetésüket), hogy Naomi oly nagy bajban és gyalázatban volt. E nők némelyike kétségtelenül azon a nézeten lehetett, hogy Naomi hibáztatható a maga bajáért. 1918-ban voltak nehányan olyanok azok között, akik Jézus Krisztus követőinek vallották magukat, akik — ezekhez a nőkhöz hasonlóan — azon nézetüknek adtak kifejezést, hogy azok, akik gyalázatot szenvedtek és Naomiban jelképeztetnek, az elszenvedett gyalázatért és szerencsétlen állapotukért önmaguk hibáztatandók. Valóban bátorító, amidőn meglátjuk, hogy a prófétai képekben az Úr sok kicsiny részletet is előrevetített s most megengedi hű szövetséges népének, hogy azokat megértse és inkább értékelni tudja az ő szeretetét és jóságát.

15 Az asszonyok e megjegyzéseire Naomi mintegy így szólott: ‚Miért neveztek engem Kedvesnek? Nevezzetek inkább Keserűnek, mivel látjátok, hogy az Úr ellenem volt és megvert engem.' Naomi ezt mondotta az általa ismert tény dacára, „hogy meglátogatta Jehova az ő népét, hogy adjon nékik kenyeret". (1 : 6) Még nem ismerte meg, hogy oka van örvendenie. Amidőn nyomban 1918 után Isten népe kezdett kikerülni a szenvedés és a gyalázat állapotából, Isten szervezetének tagjai még érezték a gyalázatot, mert még nem léptek be az Úr örömébe, mivel nem tanulták még meg, hogy az „Úr öröme az ő erejük". (Máté 25 : 21; Nehemiás 8 : 10) Amidőn ezek a hívek elsőízben tudták meg, hogy a királyság megszületett és Krisztus, a Király a templomban van, nagy örömük lett a gyalázatra való tekintet nélkül. Isten hű szövetséges népe, amely 1922-ben Cedar Pointban összegyült, nem felejti el azt a nagy örömet, mely akkor támadt kebelében és azóta is megmaradt a hűségesek között; s amidőn később a nemzet vagy a királyság születésének értelmét értékelni megtanulta, az öröme megsokszorozódott. Azok, akik ezt értékelik és azóta érintkezésben maradtak az igazsággal, amint azt az Úr tárta fel népe előtt, a reájuk szort gyalázatokra való tekintet nélkül megőrizték az örömüket.

Az idő

16 Jézus Krisztus, Jehova főtisztviselője körülbelül 1875-től kezdve fogott az útegyengetéshez Jehova előtt. Jehova 1914-ben emelte szent hegyére, Sionra, királyi fiát; azaz, őt az ő szervezetének fejévé tette és ez jelenti a királyság megszületését. (2. zsoltár 6; Jelenések 12 : 5) Ezután tört ki a háború a mennyben és Sátán az ő istentelen hordájával együtt a földre vettetett le a mennyből. Azután az Úr azonnal eljött Jehova templomához, hogy ítélkezzék és hozzáfogott Sion felépítéséhez; ez az építkezés tovább folyt. (Malakiás 3 : 1—3; 102. zsoltár 16) Ez jelezte az aratási idő kezdetét, t. i. azoknak az Úrhoz való begyüjtését, akik áldozati szövetséget kötöttek és elfogadták a királyságba szóló meghívást és hívek voltak. Ezen idő előtt nem történhetett aratás.

17 Naomi és Ruth Bethlehem-Efratába, a „kenyér" vagy a „gyümölcs"-házába, az árpaaratás idején érkeztek. „Így tért vissza Naomi és vele a Moábita Ruth, az ő menye, aki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az árpaaratás idején." (1 : 22) Az árpaaratása a búza aratásánál korábbra esett, de a búzaaratás is közel volt. (Mózes II. 9 : 31, 32; Ruth 2 : 23) Az Úrnak egy kéve árpát a pászka után következő szombat utáni napon áldoztak. (Mózes III. 23 : 9—12) Árpakenyeret főképpen a szegények ettek. (Bírák 7 : 13; Királyok II. 4 : 42; János 6 : 9) Naomi egyike volt az Úr szegényeinek és a vele levő Ruth is szegény volt s így ők azokat példázzák, akik lelki szegények, de rendesen testileg is azok.

18 Ama tény, hogy Naomi és Ruth az aratás idejének kezdetekor érkeztek meg Bethlehembe,

FEL

erősen bizonyítja, hogy a Ruth könyvében nyujtott prófétai kép a világ végén fog beteljesülni. Ezt Jézus következő kijelentése is megerősíti: „Az aratás pedig a világ (korszak) vége." (Máté 13 : 39) Ez az aratás nem kezdődhetett meg 1914 előtt, s mivel az aratás a kipróbált híveknek és Isten elismert népének begyüjtését jelenti a „csürbe", templomba, ez a prófétai kép teljesülését 1918-ra és azutánra helyezi. A királyok koronázásának ideje a zsidó aratási idő volt. (Sámuel I. 12 : 13—17) 1918-ban a föld új királya immár megkoronáztatott s most eljött Isten templomához és mint király mutatkozott be; ez volt az aratás ideje és az aratás eljött. — Jelenések 14 : 14—16.

[19] Amidőn Naomi és Ruth Bethlehembe megérkeztek, éppen a pászkaünnepe volt és az árpaaratás zsengéjét bemutatták Jehovának. Most pedig a zsenge pünkösdhöz közeledett. Ennek megfelelően évszázadokkal később pünkösdkor Kr. u. 33-ban teljesült be Jóel jövendölése, amidőn az Úr szelleme az ő népére kitöltetett. (Jóel 2 : 28; Apcsel. 2 : 16—18) A késői eső lehullott. (Jóel 2 : 23) Kr. u. 33-ban Jóel jövendölése kicsinyben teljesült be. De egy nagyobb, későbbi teljesülésnek is kellett következnie és ez meg is történt. Ezek az igazságok határozottan bizonyítják ama következtetést, hogy Ruth könyve prófétai képének teljesülése a szentszellem kitöltésében éri el tetőpontját, ami „az utolsó napokban fog megtörténni, mond az Úr". (Apcsel. 2 : 17) Az Isten maradék népe előtt jólismert tények arra mutatnak, hogy ez az áldott idő 1922-ben következett be. Ruth tehát főképpen Isten gyermekeinek azon osztályát példázza, mely 1922-től kezdve a templomba, azaz Isten szervezetébe hozatott; ezen idő alatt árasztotta ki Isten az ő szellemét minden testre s az ő kipróbáltjai a Szenttől részesültek a felkenetésben és örömmel léptek munkába, hogy Isten igazságát Istenről és az ő országáról hirdessék. — János I. 2 : 20; Apcsel. 2 : 17, 18.

[20] Ezek a különböző időpontok nemcsupán a Ruth-féle prófétai dráma teljesülésének kezdetét jelentik, hanem azonkivül azt is világosan feltárják, hogy ezt a könyvet miért nem lehetett korábban megérteni. Ezzel, amit itt mondunk, nem akarjuk a Ruth könyvéről korábban mondottakat kritizálni. Azok, akik hívek voltak Istenhez és igyekeztek megérteni az ő ígéjének jelentőségét, kétségkívül kedvesek voltak előtte; Isten jövendöléseit azonban nem tudta megmagyarázni senki, mivel a jövendölés nem képezi egyéni magyarázat tárgyát. A kitüzött idő eljöttével Isten oly események bekövetkezését hozza el, melyek beteljesítik az előre megjövendölt dolgokat; s azután arra lesz képesítve az ő népe, mely az ő világosságának sugaraiból áradó áldásokban részesül, hogy a jövendölések teljesülését észrevegye és értékelni tudja. Lesznek olyanok is, akik azt állítják, hogy hívek Istenhez, de elvitatják, kétségbevonják vagy elvetik azt, amit itt a Ruth könyvéről mondunk; s ha így tesznek, ki fogják mutatni, hogy ők nem születtek Isten szervezetétől, tehát nem is tanulnak Istentől. Azok ellenben, akik tanulnak Istentől, abban fogják békéjüket és örömüket lelni, hogy láthatják e prófétai dráma teljesülését. — Ésaiás 54 : 13.

Boáz

[21] Boáz a Júda-törzséből való volt s abban az időben, amidőn Naomi és Ruth Bethlehembe érkezett, ő volt ott a legtekintélyesebb ember. Gazdag és tekintélyes ember volt. Atyja, Salmon, Józsuéval együtt kelt át a Jordánon, résztvett Jerikó ostromában s később a parázna Rákhábot vette feleségül. Boáz az Ígéretföldjén született. (Krónika I. 2 : 11; Máté 1 : 5) Boáz rokona volt Naominak s mindketten egy törzsből valók voltak. „Vala pedig Naominak egy rokona az ő férje után, előkelő, derék ember, Elimélek nemzetségéből; a neve Boáz." — 2 : 1.

[22] Elimélek neve, amint máris mondottuk, azt jelenti, hogy „az én Istenem király". Boáz Elimélek családjából származott s mivel Júda törzséből való volt, e prófétai képben mint Jézus Krisztus előképe jelenik meg s így azt példázza, hogy Jézus Krisztus azon idő alatt, amidőn a szentszellem a vígasztaló és segítő szerepét töltötte be, közeli kapcsolatban állott a gyülekezet ügyeivel. A képletben Elimélek a szentszellemet példázza, mely a vígasztaló szerepét töltötte be; a vígasztalót Jézus nevében az örökkévalóság királya küldte. (János 14 : 26) Meg van írva, hogy Jézus mint Jehova képviselője és főtisztviselője, küldte el vígasztalóul a szentszellemet. (János 15 : 26) Ez további erős bizonyítéka annak, hogy Ruth prófétai könyvének teljesülése megtörtént, miután a szentszellemnek segítői és vígasztalói munkája megszünt s ez az Úr Jézus Krisztusnak Jehova templomához való eljövetelekor történt.

[23] Boáz neve „gyorsaságot", elevenséget, szorgalmat" jelent s valószínűleg „erősséget" is. Salamon templomának egyik oszlopát Boáznak hívták és az erős volt. (Királyok I. 7 : 21) Ez a név ráillik azon buzgóságra, melyet Jézus fejezett ki Isten háza iránt és ő a főoszlopa a háznak. (69. zsoltár 10; János 2 : 13—17) Ez a név azonkívül azon készségre is rátereli a figyelmet, hogy Jézus Jehova nevének igazolásával foglalkozik, valamint azon gyorsaságra, mellyel ez a munka folyt, amidőn az ideje eljött. (110. zsoltár 1, 2) Boáz a nevének jelentőségével lépést tartva, gyorsan munkához látott, hogy Ruthot megváltsa, hogy örököst tá-

FEL

masszon Elimélek nevének. Az ő nevének méltó jelentése az „erősség" is. Ez a jelentőség azzal van közelebbről megmagyarázva, hogy Jézus a gyülekezet ereje; s azok, akik híven szolgálnak neki, igazán mondhatják: „Mindenre van erőm azáltal, aki engem megerősít." (Filippi 4 : 13) Abban az időben, amidőn Naomi és Ruth Bethlehembe érkeztek, Boáz már nem volt fiatal, hanem érettebb korú ember volt s így méltán példázza Jézust, a melkisédek rendjéből való papot. Ha Naomi nem lett volna túl idős arra, hogy gyermeket szüljön, Boáznak őt kellett volna elvennie, hogy magot támasszon Eliméleknek. Naomi helyére Ruthnak kellett lépnie.

Szolgálatkészen

[24] „Ama napon", melyen Jehova királya hozzáfogott Jehova nevének igazolásához, jött el az ideje, hogy szövetséges népének szolgálatkésznek kellett lennie. „A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján, szentséges öltözetekben; hajnalpir méhéből lészen ifjaidnak harmatja." (110. zsoltár 3) Ez az idézet a királyság megszületése utáni időre vonatkozik, miután Sion megszülte gyermekeit, amidőn aztán azok örömmel és készségesen vesznek részt Jehova szolgálatában. Ruth önszántából ajánlkozott, hogy szolgálni fog az Úr szegényeinek, özvegy anyosának; hozzá is készült s nem kényszerítésből szolgált és nem is panaszkodotott a sok munka miatt. „És monda a moábita Ruth Naominak: Hadd menjek, kérlek a mezőre, hogy kalászokat szedegessek azután, akinek szemei előtt kedveséget találok. És az monda: Menj édes leányom!" (2 : 2) Ő a képletben olyanokat példázott, akik 1918 után léptek Isten szervezetébe s őket nem kellett munkára kényszeríteni, hanem önszántukból dolgoztak; ezek azok, akik nem emberek tiszteletét és dicséretét keresik és nem is hizelegnek embereknek, hanem szorgalmasan törekszenek Jehova és az ő királysága szolgálatára, tiszteletére és dicsőítésére.

[25] Az aratás ideje volt és Ruth szemügyre véve a mezőket, látta, hogy a „mező már megérett az aratásra". (János 4 : 35) Nem tartotta helyesnek, hogy kényelmesen odahaza üljön és másokra bízza a róla és anyósáról való gondoskodást, hanem hajlandó volt arra, hogy a nap terhét viselje. Naomiért való mukája az Elizeuséhoz hasolított, akiről meg van írva: „Itt van Elizeus, Sáfát fia, aki vizet töltött Illés kezére." (Királyok II. 3 : 11) Az elizeusi osztály szorgalmasan vette kezébe a munkát, amidőn az illési osztály megszünt dolgozni. Ez azt jelenti, hogy Isten szövetséges népe 1919 után felismerte, hogy az előző, az Illésben jelképezett munka vége eljött s a következőleg végzendő munkát Elizeus jelképezte; Isten népe örömmel fogott e munkához.

[26] Ruth idegen volt Izrael országában s mint ilyen, nem ismerte volna az aratásra vonatkozó törvényeket;, de őt Naomi nyilván kioktatta Isten azon törvényéről, amely arról intézkedett, hogy az idegen gabonafejeket gyűjthet a tarlón a kévék között. „Mikor pedig földetek termését learatjátok, ne arasd le egészen meződnek szélét és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd; a szegénynek és jövevénynek hagyd azokat. Én vagyok az Úr (Jehova), a ti Istenetek." — Mózes III. 23 : 22.

[27] Ruth szegény s azonkívül idegen is volt ezen törvény értelmében és ő tudatában volt helyzetének. (2 : 10) Kegyelmet ohajtott találni a tulajdonos szeme előtt s ebben megfelelője Eszternek, aki arra törekedett, hogy Ahasvéros király előtt kegyelmet találjon és királynővé választassék. (Eszter 2 : 8—16) Ruth itt oly embereket példáz, akik idegenek voltak az Úrral szemben, de a királyság igazságaival érintkezésbe jutván, megalázták magukat az Úr keze alatt és híven akartak neki szolgálni.

[28] Ruth tudta, hogy arcvonásainak és testi bájainak mutogatásával nem nyerne kegyet, de illedelmes viselkedésével és hűségével megnyerheti a mezők urának kegyét. Ez bizonyitja, hogy a „jellemfejlesztők" nem járnak helyes úton, amidőn azt vélik, hogy „szép és kedves jellem" fejlesztése által fogják megnyerni az Úr tetszését és kegyét. Az Úr az iránta való hűségben gyönyörködik. Ruthnak biztosan szép és vonzó külseje volt, de az ő hite, hűsége, szorgalma és tevékenysége tette őt valóban széppé. Amidőn önszántából azt mondta anyosának, hogy munkába megy a mezőre, Naomi így szólott: „Eredj, édes leányom!" Ez helyes volt és azt mutatja, hogy Isten hű népe szorgalmas az ő szervezetében Jehova nevének tiszteletére; s azok, akik a szervezethez tartoznak, mindig helyesen teszik, ha Isten akaratának cselekvésére buzdítják azokat, akik mint Ruth, fogadalmat tettek. A háztartást Naomi vezette és otthon maradt a kevés házi berendezéssel, amijük volt. Ruth neki hű társa volt és elvégezte a maga részét a munkában.

[29] Sem Ruth, sem Naomi nem volt aratómunkás, s ez azt a gondolatot veti fel, hogy az aratás munkáját a világ végén sem a Naomi osztály, sem a Ruth osztály nem végzi. Erről mondja határozottan Jézus: „Az aratók pedig az angyalok." Ne próbáljuk meg oly hivatalnak az igénylését, amelyet az Úr nem mireánk bízott. (Máté 13 : 39) Ez további bizonyítéka annak, hogy a gabona begyűjtése nem kezdődött meg Jézus Krisztusnak a templomához való jövetele előtt, amidőn szent angyalainak kíséretében eljött. (Máté 25 : 31) Ak-

FEL

kor kezdte magához gyűjteni az Úr azokat, akik elfogadták a királyságba szóló meghívást s az Úr királyságának szövetségébe meghivattak. — Thess. II. 2 : 1; 50. zsoltár 5.

[30] Ruth elment és gabonát gyűjtött a mezőn. „Elméne azért és odaérkezék, szedegete a mezőn az aratók után és történetesen odatalált a Boáz szántóföldjére, aki Elimélek nemzetségéből való volt." (2 : 3) Gabonaszedegetésel szerezte meg a részére és anyosa részére szükséges eledelt. Az Úr mezején az angyalok végzik a begyűjtést s azok, akik követik a főaratót és az ő angyalait, jogot nyernek, hogy az Úr kezéből a szükséges táplálékot megnyerjék; a tények azonban világosan és tisztán mutatják, hogy ezek az események 1918 óta léptek fel, amennyiben a szó szoros értelmében azt bizonyítják, hogy az Úr azóta különösen is táplálta az ő népét.

[31] A mezőn más aratólányok is dolgoztak, akik valószínűleg a szedegetéssel foglalkoztak. Ruth azonban Boáz nyomában haladt, aki Jézus Krisztust, a főaratót jelképezi; így történik mostan is, amidőn a Ruthban példázott osztály, amely Jézust követi, az aratóktól támogatva, azon eledelből táplálkozik, melyről az Úr Jézus gondoskodik Jehova éléstárából. Ez bizonyítja továbbá, hogy az Úr Jézus Krisztus a tanító és eledelosztó, nem pedig emberek. Ez mindörökké el kellene némítsa azokat, akik azt állítják, hogy az Úrnak szolgálnak s mégis embereknek akarnak hódolni az Úr hitházának táplálásáért.

[32] Ruthról van megírva: „Véletlenül a Boáz mezejére került, aki Elimélek nemzetségéből való volt." Úgylátszik, mintha ez véletlenségből történt volna, amit az emberek „véletlen szerencsének" szoktak nevezni; de kétségtelenül az Úr angyalai voltak ott jelen s vezették oda Ruthot, ahova az Úr akarta. A drámát az Úr gondviselte és ő nem téved. Más, hasonló esetek is, amidőn az angyalok vezetése játszott közbe, véletlenségnek tetszenek; de azok tényleg nem véletlenségből és vaktában történtek. (Apcsel. 10 : 1—7) Isten népe az utóbbi években megtanulta, hogy Jézus Krisztusnak templomához való jövetele óta a kíséretében levő angyalok az Úr parancsára szolgáltak Isten népének.

A főaratő

[33] A mező tulajdonosa Boáz volt és a dráma e részében a főaratót, Jézus Krisztust jelképezi. A világ tulajdonosa Jézus Krisztus, mivel őt tette az ő Atyja mindenek örökösévé és ő azon főaratő, aki Jehovához gyűjti a kipróbáltakat. „És ímé Boáz kijöve Bethlehemből és monda az aratóknak: Az Úr (Jehova) legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg téged az Úr (Jehova)! És monda Boáz az ő szolgájának; aki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó?" — 2 : 4, 5.

[34] Amidőn Boáz a mezőre érkezett, barátságosan üdvözölte az aratókat, mondván: „Az Úr (Jehova) legyen veletek!" A munkások viszonozták a köszöntést és Jehovát kérték, hogy az aratás Urát megáldja. Az ily köszöntési forma rendjén való Isten szervezetében. (129. zsoltár 8) Boáz megérkezése a mezőre szépen példázza, hogy miképpen jött el Jézus 1918-ban a mezőre, hogy Jehova nevében a munkát végrehajtsa. Azok, akik megismerték az ő eljövetelét, örömmel kiáltották: „Áldott, aki jön az Úr (Jehova) nevében! Áldva legyetek az Úr házában!" — 118. zsoltár 26.

[35] Maga Jézus, a főaratő és az angyalok, mint aratók, az aratást mint Jehova munkáját végzik; így van meghatározva itt azon szabály, hogy a Felséges minden szolgája jól teszi, ha munkáját mint az Úr munkáját végzi. „Akármit dolgoztok, szívből végezzétek, úgymint az Úrnak és nem embereknek." (Kolossé 3 : 23) Könnyen megérthető tehát, hogy Jézus miért mondotta, hogy Isten utálatosságnak tekinti, ha embereknek adják a dicsőséget Isten munkájával kapcsolatban. — Lukács 16 : 15.

[36] Boáz körüljárt a mezőn és ellenőrizte a munkásokat. Úgyanígy jön Jézus és ellenőrzi az aratókat és a begyűjtőket az ő mezején. „Amidőn pedig a király megjött és megtekintette a vedégeket." (Máté 22 : 11) Boáz jól megnézte az aratóit s eközben meglátta Ruthot. Biztosan így van ez a jelenben, amidőn Jézus Krisztus megnézi aratóit és eközben meglátja a Ruth osztályt, amint az szorgalmasan és lelkiismeretesen tevékenykedik a jelen munkában. Jézus valószínűleg megbeszéli az aratási munkát és annak előhaladását főangyalaival. Jehova szervezetében egyetértés uralkodik és az Istent dicsőíti. Amikép Boáz kérdezősködött a munkások felügyelőjétől a leány felől, aki a mezején tartozkodott, feltehető, hogy az Úrnak az ő angyalai beszámolnak azok szorgalmáról és komolyságáról, akik a reájuk bízott munkát elvégzik.

[37] Boáz kérdésére a felügyelő így felelt: „És felele a szolga, az aratók felügyelője és monda: Az a Moábita leányzó ez, aki Naomival jött a Moáb országából. Aki mondá: Hadd szedegessek, kérlek és hadd tarlozgassak a kévék között az aratók után. És ide jöve és itt marada reggeltől fogva mind mostanig; és csak éppen most pihent egy keveset a házban." — 2 : 6, 7.

[38] Ez a kijelentés kitünő ajánlás volt Ruth számára az aratás ura előtt. Amidőn Ruth a tarlóra érkezett, nem lépett fel arcátlanul s nem követelte, hogy a törvényben az idegenek és szegények számára biztosított jogát elismerjék, hanem udvariasan és alázatosan viselkedett és megkérte, hogy

FEL

engedjék meg neki, hogy az aratók nyomában szedegessen, s már a viselkedésével is kifejezte, menynyire megbecsüli a neki juttatott kegyet. Ez mutatja továbbá, hogy ő megszokta a munkát és nem volt dologkerülő, sem olyan személy, aki azt szerette volna, hogy becézgessék és simogassák. Hasznosította magát az aratási munkában és kihasználta az „alkalmatos időt", amint arra Isten népe figyelmeztetve is van. (Efézus 5 : 16) Nemcsupán másfélóráig dolgozott, hogy aztán hazamenve, lefeküdjék aludni, hanem az összes munkaórák alatt talpon volt és az ételét is magával vitte a mezőre. Boáznak nagyon megtetszett Ruth hite, munkája, alázatossága és szorgalma; s mivel szerette ezt a viselkedését, hozzáment, megismerkedett vele és munkára bátorította.

[39] Azután így szólt Boáz Ruthoz: „Hallod-e édes leányom! Ne menj szedegetni más mezőre és el nem menj innen; hanem menj mindenütt szolgálóim után. Szemeid legyenek a mezőn, amelyet aratnak és járj utánuk. Ímé, meghagytam a szolgáknak, hogy ne bántsanak téged s ha megszomjazol, menj az edényekhez és igyál abból, amit a szolgák merítenek." — 2 : 8, 9.

[40] Ama tény, hogy Ruthot megszólítván, Boáz így szólt: „Hallod-e leányom!", arra mutat, hogy idősebb volt nála és jóságosan és tartozkodóan viselkedett Ruthtal szemben; ez az Úr azon kijelentésére emlékeztet, melyet azokhoz intéz, akik Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötöttek. A 45. zsoltár 11-ik versében olvassuk: „Halld csak leányom! és lásd meg, hajtsd ide füledet!" Ruth pogány és idegen volt, de Boáz mégsem akarta őt elkergetni a mezejéről. Boáz jó ember volt s valószínűleg arra gondolt, hogy az ő édesanyja is idegen volt s egykor mások megvetését kellett elszenvednie. De Boáz minden egyébre való tekintet nélkül tiszteletben tartotta Istennek az idegenekre és szegényekre vonatkozó törvényét. Ehhez hasonlóan mondotta Jézus: „Minden, valkit az én Atyám nekem ad, én hozzám jön és azt, aki én hozzám jön (amidőn ítéletre ülök templomomban) nem vetem ki." —János 6 : 37.

[41] A munkásoknak a mezőn vízre van szükségük, mikép Isten népének igazságra van szüksége az ő mezején, hogy felüdülhessen. Boáz felszólította Ruthot, hogy igyék az ő vizével töltött edényekből. Ezt a vizet valószínűleg a Bethlehem kapujánál levő ciszternákból merítették, melyből később Dávid is mindennél szívesebben ivott. (Sámuel II. 23 : 14—17) Boáz megengedte Ruthnak, hogy igyék, mégpedig „minden pénz és ellenérték nélkül". Kijelentése tehát szép megfelelője a Jehova prófétája által leírt meghívásnak: „Oh, mindnyájan, kik szomjaztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyétek és egyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet! Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan szövetségem szerint." — Ésaiás 55 : 1, 3.

[42] Boáz fiatal embereket vett fel arató munkára, akik Jézus Krisztus aratásában az angyalokat jelképezik. Miként Boáz utasításokkal látta el ezeket a fiatal embereket Ruthra vonatkozólag, hasonlóképp utasította az Úr az ő angyalait, hogy őrizzék a maradékot ezen a napon, őket a munkásait felüdítő és életfenntartó igazság vizének kiosztására használván fel, hogy azok kivonuljanak a földön a Jehováról szóló bizonysátevés végzésére. A maradék most örvend annak, amidőn látja, hogy miként használja az Úr az utobbi években angyalait arra, hogy eléje tárják az életfenntartó elemeleket (igazságot) és részt engedjenek neki az igazságnak másokhoz való juttatásában. — 91. zsoltár 11, 12; Jelenések 8 : 3—12; Világosság I. köt. 106. old. németben.

[43] Voltak, akik 1918 előtt és után ismerték meg az igazságot és szövetséget kötöttek, de tulságosan a saját fontosságukkal voltak betelve. Ezek elbuktak. Ruth a maradékot jelképezi, amely megőrzi hűségét és ragaszkodását és alázatosan viseli magát Isten előtt. Amidőn Ruth Boáz jóságos szavait meghallotta, azonnal kifejezte hálaját. „Akkor arcra borula és meghajtá magát a földig és monda néki: Hogy-hogy találtam ilyen kedvességet a te szemeid előtt, hogy reám tekintettél, holott én idegen vagyok?" — 2 : 10.

[44] Ebben olyanokat jelképez, akik hálásak az Úrnak, hogy megnyerték az ő kegyét s a szolgálat alkalmát és örvendenek annak, hogy az ő mezején munkálkodhatnak, hirdetvén Jehova nevét és királyságát.

[45] Azok, akik szedegetéssel foglalkoznak, nem hajtanak hasznot a föld birtokosának; és Ruth, aki szedegetéssel foglalkozott, itt olyanokat példáz, akik értékelik ama tényt, hogy ők miután mindent megtettek, mégis haszontalan szolgái az Úrnak. (Lukács 17 : 10) A hívek most megtudják érteni, hogy az aratás Ura miért távolította el azokat a véneket és másokat a különböző gyülekezetekből vagy csoportokból és szedte őket ki, mivel túl fontosaknak és előkelőeknek tartották magukat ahhoz, hogy a családokat látogatva, hirdessék az igazságot. A hívek ezenkívül megbecsülik ama kegyet, melyet az Úr az engedelmesek és megbizhatók iránt tanusított, akik örvendtek, hogy a reájuk bízott munkát elvégezhetik, jól lehet tudják, hogy ők az Úrnak semmi hasznot sem hajtanak.

[46] Ruth nem hívta fel magára a közfigyelmet szépségének és szentségének fitogtatása által. Ugyanúgy a maradék nem fitogtatja magát és

nem mondja viselkedésével: ‚Ne közelíts hozzám, mert én szentebb vagyok, mint te.' Nem is dícséri állandóan a maga erényeit. „Az Úr ismeri az övéit". — Timotheus II. 2 : 19.

[47] Boáz tudomást szerzett Ruthról. Munkásai neki biztosan annál sokkal többet mondottak Ruthról, mint ami fel van jegyezve. Nyilván az ő alázatossága és szorgalma tetszett neki. „Boáz pedig felele és monda néki: Bizony, elmondtak nekem mindent, amit cselekedtél a te anyósoddal, férjed halála után, hogy elhagytad a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földjét és jöttél ahhoz a néphez, amelyet nem ismertél azelőtt." (2 : 11) Ruth az Ábraháméhoz hasonló hitet fejezett ki. (Mózes I. 12 : 1) Elhagyta szülőföldjét és sorsát Isten népéjével füzte össze, mivel szolgálni akart Jehovának és ez tetszett meg Boáznak, aki itt Jézus Krisztust példázza. Ugyanily hitet kell a mai napon a maradéknak kifejeznie Isten iránt. „Értsétek meg tehát, hogy akik a hitből valók, azok az Ábrahám fiai (Ábrahám Jehovát, a nemzetek örökkévaló Atyját képviseli). Mert ti mindnyájan Isten fiai vagytok a Jézus Krisztusban való hit által." (Galata 3 : 7, 26) Világosan látható tehát, hogy a képletben Ruth egy oly osztályt képvisel, mely jelenben hite, szellemtől való születése és Istenhez való ragaszkodása következtében Isten gyermeke. Ruth hű volt Naomihoz s ugyanígy a maradék is hű volt a Naomiban jelképezett Isten szervezetéhez. Az ilyenek mindent elhagytak, ami e világhoz tartozik, mégpedig örömmel, hogy Jézus Krisztust követhessék és Jehova akaratát cselekedjék. Boáz előtt Ruthot a viselkedése avatta széppé s kétségtelenül erre vonatkoznak Dávid király később kifejezett szavai: „Halld csak leány, nézd, hajtsd ide füledet! felejtsd el népedet és atyád házát! És a király megkívánja a te szépségedet, mert urad ő, hódolj hát néki!" (45. zsoltár 11, 12) A maradékot Istenhez és az ő szervezetéhez való ragaszkodása teszik széppé az Úr előtt, miként Ruthot is az tette széppé Boáz előtt.

[48] Boáz áldást kért Jehovától Ruth számára. „Fizessen meg Jehova a te cselekedetedért és legyen teljes a te jutalmad Jehovától, Izraelnek Istenétől, akinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél. (2 : 12) Ez magyarázza meg, hogy miért engedte meg Ruthnak Boáz, hogy a mezőn munkaszervezetének tagja lehessen. Boáz szívesen engedte meg annak, akit Jehova megáld, hogy az ő mezején tartozkodjék. „Az ő áldottai öröklik a földet." — 37. zsoltár 22.

[49] Jézus olyanokat tartott meg szervezetében, akik Jehova hű tanui és azt ígéri nekik, hogy tovább is élvezni fogják Jehova örökké tartó áldásait. Bizalmát Ruth Jehovába vetette, „akinek szárnyai alatt védelmet keresni jöttél", amint azt Boáz mondotta neki. E kijelentés még azon gondolatot is ébreszti, hogy a prófétai kép akkor fog teljesülni, amidőn Jehova sasszárnyakkal látja el az ő asszonyát (szervezetét, Siont), hogy Sátán elől elmeneküljön és tápláltassék, hogy gyermekeket szüljön, olyanokat, mint amilyen Ruth is volt. (Lásd Jelenések 12 : 6, 14) A Ruth osztály most Jehovában bízik és a Felséges oltalmában keresi a biztonságát, az ő védszárnyai alá hozatik. (91. zsoltár 1, 4) „Örökké a te sátorodban lakom, szárnyaid védelmébe menekedem." — 61. zsoltár 4.

Az ő jósága

[50] Ruth szívét Boáz jósága megörvendeztette. „Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te szemeid előtt uram, mert megvígasztaltál engem és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te szolgálóleányaid közül." (2 : 13) E kijelentésével fejezte ki megvígasztalódását s hogy szeretné megtartani magának Boáz kegyét. Hasolókép a hű maradék is megkostolta az Úr jóságát és igen szeretne megmaradni az ő szolgálatában és szeretné élvezni az ő irgalmát és kegyelmét.

[51] Boáz feleletéből azt látjuk, hogy ő hasonló volt az Úrhoz. Kegyes és jóságos volt. Eljött az ebéd ideje és Boáz nem felejtkezett meg Ruthról. „És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide és egyél a kenyérből és mártsd be a te falatodat az ecetes lébe (levesbe). És ő leüle az aratók mellé és pergelt gabonát nyujtott néki és evett, jóllakott, sőt még hagyott is." — 2 : 14.

[52] Jehova érezteti jóságát a hívekkel. Amidőn az Úr eljött az ő templomához, az evés ideje jött el Isten gyermekei számára, és Jézus Krisztus, akit Boáz jelképezett, hívta és táplálta a maradékot. „De az ő atyjafiainak maradékai visszatérnek az Izrael fiaihoz (amennyiben az ő szervezetébe hozatnak). És megáll és legeltet az Úrnak (Jehova) erejével, Jehovának, az ő Istenének fenséges nevével; és bátorsággal lakoznak, mert íme felmagasztaltatik a földnek határáig." (Mikeás 5 : 3, 4) Ez megfelel Jézus kijelentésének: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és vele vacsorálok és ő énvelem." (Jelenések 3 : 20) Ezek tehát azok, akik a királyi menyegzőre meghívattak és a Ruth osztály menyegzői ruhában találtatott. — Máté 22 : 8—10.

[53] Ruth Bethlehembe jött, amidőn ott már nem volt éhség és Boáz békét kötött vele mint idegennel, befogadta ararató-szervezetébe és kellő eledellel látta el. (Példb. 30 : 8) „Ő (Jehova), aki békét szerez határaidban és kövér gabonával táplál." (147. zsoltár 14) Ezzel összhangban van megírva: „Mert Ő (Jézus) a mi békességünk, aki a ket-

FEL

tőt eggyüvé szerkesztette és a közbevetett választófalat lerontotta (mely a zsidók és a nemzetek között állott). És ő békét hirdetett nektek, távolvalóknak (Ruth osztálynak) és a közelvalóknak is (a Naomi osztálynak). Így tehát ti (Ruth osztály) immár nem vagytok idegenek és polgárjog nélküliek, hanem polgártársai vagytok (Bethlehem-Júdának), a szenteknek és Isten házanépének (illetve Isten királyi házának)."— Efézus 2 : 14, 17, 19.

[54] Ruthot arra szólította fel Boáz, hogy mártsa a falatját az ecetes lébe, nyilván azért, hogy jobb étvággyal egyék. Ruth Boáz aratói vagy munkásai mellett ült és az ő ételükből evett. A szolgák engedelmeskedtek uruknak, Boáznak és az ő utasítására vagy kézlegyintésére szolgáltak Ruthnak és ez megegyezik a zsoltáros kijelentésével. (123. zsoltár 2) Ugyanígy áll kiváltságában az Úr maradékának mennyei helyeken ülnie és kiszolgáltatnia ez utolsó napokban az Úr angyalaitól. (Zsidók 1 : 14) Boáz kétségkívül több figyelmet szentelt Ruthnak, mint a többi szolgálólányoknak, akik az ő mezején szedegettek. Ennek megfelelőjét látjuk Eszter történetében: „Lőn pedig, mikor a király parancsa és rendelete kihirdettetett és sok leány gyűjtetett Susán várába, Hégai keze alá, akkor felvétetett Eszter is a király házába, Hégainak, az asszonyok őrének keze alá. És tetszett a leányzó az ő szemeinek és kegyébe fogadá és siete néki szépítőszereket adni és kiadni az ő részét és hét leányzót, akiket néki a király házából kellett kiszemelni és vivé őt és szolgálóleányait az asszonyok legjobb házába." — Eszter 2 : 8, 9.

[55] Az aratás Ura azokat, akiket a képletben Naomi, Ruth, Márdokeus és Eszter jelképeznek, begyűjtette magához, kinyilvánította szeretetét irántuk, egészséges és életadó táplálékkal táplálván őket. Ezek nagyobb kegyet nyertek az Úrtól, mint azok, akik csak lógóban futottak mellettük és csatlakoztak Isten népéhez. Isten gazdagon megáldotta azokat, akik szeretetüket kifejezték Isten- és az ő szervezete iránt. Az Úr képviselői, az angyalok azoknak szolgálnak, akik híven és szorgalmasan dolgoznak, amennyiben Jehovát dicsőítik és magasztalják és az ő nevét és királyságát ismertetik; ezek a hűségesek ily módon Isten iránti szeretetüket fejezvén ki, meg lehetnek győződva arról, hogy Isten megoltalmazza őket.

(Folytatása következik.)

Bereai kérdések

1. Kinek adta Jehova az aratás törvényét? Mily célból? Mily összefüggésben van ez az 50. zsoltár 5. versével?
2. Mily közvetítéssel hajtja végre Jehova szándékát? Mit remélhetünk azon prófétai képek tekintetében, melyeket Isten feljegyeztetett? Kinek magyarázza meg Jehova e jövendölések jelentőségét? Miként tudhatják ezek, hogy a prófécia helyes értelmét nyerték meg?
3—5. Hol találjuk meg a jelen időben Naomit és Ruthot? Mire határozta el magát Ruth? Mi indította őt arra? Mily leckét tanít Ruth elhatározása, illetve választása?
6, 7. Kit jelképeznek Ruth és Naomi, amidőn együtt Bethlehembe mennek?
8, 9. Ismertesd Naomi helyzetét, aki a prófétai drámában még egy másik szerepben is megjelenik! Kit képvisel e minőségében? Miképpen?
10—12. Mutasd ki az összefüggést Mózes I. 3 : 15 és Tim. I. 2 : 14, 15 és Róma 15 : 3 között a jelen időben való teljesülésre vonatkozó alkalmazás tekintetében!
13. Magyarázd meg azon inséget, mely a zsidókat érte s a Bethlehembe visszatérő bőséget, valamint ama körülményt, hogy Bethlehem volt a király szülőhelye s hasonló eseteket, melyek észszerűen támasztják alá e következtetést!
14, 15. Mondd el, mi történt, amidőn Naomi visszatért Bethlehembe? Miként alkalmazandó e kép?
16. Mily lépcsőzeteket lehetett 1875-től 1918-ig a teljesülésben meglátni?
17, 18. Magyarázd meg azon körülmény jelentőségét, hogy Naomi és Ruth az aratás kezdetén érkeztek meg Bethlehem-Efratába!
19. Mit jelent az, hogy ez pünkösdhöz közel történt?
20. Miért nem értették meg ezeket a dolgokat a multban? Kinek tárulnak az most fel és mily célból?
21, 22. Ki volt Boáz? Mily rokonság állott fenn közte és Naomi között? Kit jelképez itt? Mutasd ki a prófétai rokonságot Boáz és Elimélek között! Mily tény kerül itt előtérbe a Ruth könyvében feljegyzett prófécia teljesülésének ideje tekintetében?
23. Mutasd ki, hogy a „Boáz" név a prófétai drámában való szereplésében megfelelő neve volt! Kit jelképez Boáz azon időben, amidőn Naomi és Ruth Bethlehembe érkeztek s miképpen? Miért kerül itt Ruth szükségképpen a kép előterébe?
24, 25. Kit jelképez Ruth azon készségében, hogy szívesen ment a mezőre és kivette részét a munkában? Miképpen tette ezt? Mutasd ki ennek egyezését a 110. zsoltár 3. versében! Hasonlítsd össze Ruth szolgálatát Naomi körül az Elizeusával Illés körül s mutasd ki, hogy ez mit jelképez!
26—28. Ismerte-é Ruth az aratásra és azzal kapcsolatban a szegényekre és idegenekre vonatkozó törvényt? Mikép vonatkozott ez Ruthra? Kit jelképez azon ohaját tekintve, hogy ‚igyekezett megnyerni annak kegyét, aki után szedegetett'? Hogyan találja meg ez hasonmását az Eszter-drámájában? Mi szerezte meg Ruthnak a birtokos elismerését és jóakaratát? Miként vonatkozik ez a szabály most Isten népére? Mutasd ki, hogy Naomi is erősen közreműködött!
29, 30. Mit jelent az, hogy sem Ruth, sem Naomi nem voltak aratómunkások, de mindazáltal osztályrészük jutott az aratással kapcsolatos kiváltságokban és áldásokban?
31, 32. Mit jelent az, hogy Ruth oly tarlóra került, amely a Boázé volt? Magyarázd meg, hogy ez és más hasonló esetek csak „véletlenségből" történtek-e!
33—35. Kiderül-e a Ruth 2 : 4-ből, mennyire illendő köszöntési forma a Ruth 2 : 4-ben feljegyzett?

FEL

36. Magyarázd meg, hogy Boáz miként vette észre Ruthot a mezőn az emberek között! Mutass reá azon összefüggésre, hogy jelenben hogyan történik ez amidőn az Úr ellenőrizni megy a munkát és a munkásokat!

37, 38. Mily dicséretet tartalmaz a szolga felelete Boáz kérdésére Ruth tekintetében (2 : 5)?

39—42. Mutasd ki a), hogy Boáznak Ruthoz intézett e kijelentése: „Halld csak leányom!" és b) azon mód, ahogyan Boáz gondoskodott arról, hogy Ruth friss ivóvizet kapjon, illendő dolog volt és ennek más idézetekkel való egyezését fejezi ki!

43—46. Mennyiben lehet a Ruth feleletéből, melyet Boáznak adott (2: 10), azon két osztály egyikét megkülönböztetni, mely az igazságot megismeri és Isten akaratának cselekvésére kötelezi magát? Magyarázd meg e két osztály fennállását jelenben!

47. Mire vonatkozik Boáznak a 11. versben foglalt kijelentése? Mutasd ki, hogyan példázza Ruth és az ő viselkedése a jelenben ismertté lett osztály Istenhez való ragaszkodását és Isten szervezetéhez!

48, 49. Alkalmazd Boáz jóságos kijelentésének (12. vers) jelentőségét! Mire utalnak e szavak e prófétai kép ideje és teljesülése tekintetében?

50. Mi jutott kifejezésre a 13. versben? Mi van abban előre megmutatva?

51—53. Alkalmazd a (14. vers) jelentőségét a prófétai képben! Mutass reá más megfelelő idézetekre!

54, 55. Magyarázd meg azon különös figyelmet, melyet Eszter és Ruth iránt tanusitottak! Hogyan teljesült ez azokon, akik a képben Naomi, Ruth, Eszter és Márdokeus által vannak jelképezve? W. T., 1932 nov. 1.

Jehova megváltásról gondoskodott

A gyermekeinek gondját viselő apa gyöngéd és figyelmes szeretete csak halvány mértékben és tökéletlenül utal Jehovának, az élő Istennek csodálatos jóságára. Most az emberek megérthetik Isten nevezetes cselekedeteit, ha ama könyvet tanulmányozni kezdik, melyről a mindenható Örökkévaló gondoskodott az emberiség vígasztalására.

Isten igazságos. (89. zsoltár 15) Az ő törvénye tökéletes és igazságos. (19. zsoltár 8, 9) Őbenne lakozik az igazság teljessége. (Jeremiás 50 : 7) Ő az igaz és igazságos Isten. (Ésaiás 45 : 21) Amit ő cselekszik, az mindig igaz. Ő előre közölte Ádámmal, hogy mi lesz az isteni törvény megszegésének büntetése. (Mózes I. 2 : 17) E törvény szándékos megszegése követelte meg az Istentől előre jelentett büntetés kiszabását. Ezt a büntetést végre kellett hajtani, mert máskülönben Jehova megbizhatatlannak bizonyult volna, ami lehetetlenség.

Isten törvényének megszegése a tökéletes ember halálát követelte. Az igazság lehetetlenné tette Istennek, hogy ezen ítéletét feloldja. Fenn kellett tartatnia. A halálítélet kiróvása s annak Ádámon való teljes végrehajtása között születtek a gyermekei, mégpedig életjog nélkül, mivel bűnben születtek és igazságtalanságban fogantattak. (51. zsoltár 7) Mivel összes gyermekeik bűnben születtek, az igazságnak mindnyájuk halálát kellett követelnie. — Róma 5 : 12.

Igazságos volna-e, ha Ádám és az ő gyermekei vagy ükunokái öntudatuk birtokában örökké kínoztatnának?

Az ily büntetés nem volna sem helyes, sem törvényes. Isten törvénye világosan kijelenti, hogy a büntetés a halál. A halál élettelenséget jelent. De ha az elszenvedendő büntetés akkor az öntudat birtokában örök kinszenvedés elszenvedésére lett volna átváltoztatva, az ily büntetés ellentétben állott volna Isten törvényével és Istent igazságatalannak bélyegezte volna.

Az igazságosság azt jelenti, ami jogos. Jogos vagy helyes lenne-e örökké kínozni valamely teremtményt? Származhatna-e ebből valami jó? Volna csupán egy szikrányi szeretet abban a lényben, aki ily büntetést ki tudna szabni? Ezekre a kérdésekre biztosan tagadólag kell felelnünk.

A kínzás még a tökéletlen emberekre is visszataszítólag hat. Csak valamely kegyetlen, önző, keményszívű és gonosz lény tudna valakit örökké kinozni. Hogy pedig valakit örökké kinozni lehessen, az illetőnek természetesen örök életűnek is kellene lennie.

Az első hazugságot Sátán, az ördög mondotta Évának, így szólván: „Nem haltok meg halálnak halálával." E sátáni tan kinővése az örök gyötrelem tana; és az emberi halhatatlanság és örök gyötrelem tanai teljes merőben tévesek, kegyetlenek és hamisak.

E tanokat az ördög szerezte. Ezeket már régóta tanitották az ő képviselői. (János 8 : 44) Ezek gyalázatot zudítottak Jehova szent nevére. Ezekért Sátán, az ördög a felelős. Neki e tanok terjesztésében hamis papok segítettek. A tényen magán az nem változtat, hogy ők ezt tudva vagy tudatlanul tették. Mivel most ezek megtudták, hogy tévedésben vannak, szorgalmasan arra kellene törekedniök, hogy a tévtanokat eltávolítsák az emberek elméjéből. De ők ezt nem teszik meg.

Azon szörnyű gyalázat miatt, melyet Jehova nevére zudítottak, sokan vonakodtak meghallgatni Isten igéjét. Mivel azonban az emberi halhatatlanság és örök gyötrelem tanai téves tanok, a meg-

FEL

váltásról szóló tanításaik is tévesek. A nép nagy tömegei nem bíznak már papjaikban és egyuttal az Úrtól is elfordultak. De amikor az emberek az igazságot megismerik, vissza fognak térni Istenhez, az Úrhoz és teljesen őbenne biznak.

Ahhoz, hogy az ember Istennel kibékíttessék, a kezdeményező lépést Istennek, az Úrnak, kellett megtennie. Amaz elmélet, mely szerint Jézus, Istennek Fia. Atyjánál sürgősen közbenjár a bűnösök megkegyelmezése és bűnük megbocsátása érdekében, teljesen téves.

Ha Isten, Fiának könyörgésére engedne és a bűnösök bűneit ezen oknál fogva megbocsátaná, úgy ez az igazság megsértése volna. Ez saját ítéletének megtagadása, nézetének oknélküli megváltoztatása volna, amit Isten nem tehet meg. (Malakiás 3 : 6) Isten megmutatja ugyan irgalmát és részvétét a bűnösök iránt, de csak az igazsággal összhangban és csak akkor, ha az igazság követelményeinek teljes mértékben elég tétetett.

Ha az igazság elégtétele után Istennek az emberrel való foglalkozása megszünt volna, úgy az egész emberiségnek annak idején el kellene pusztulnia. Hogy az embereket a romlástól megmentse, Isten javukra közbelépett és pedig az igazsággal teljes összhangban. Az önzetlenségnek ez a legnagyobb megnyilvánulása, mely valaha megtörtént. Isten megtette a bevezető lépést az ember kibékítésére és ezt azért tette, mert ő a szeretet.

A szeretetből származik a gondoskodás és ezt bizonyítja az isteni feljegyzés, amely így szól: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa." — János 3 : 16, 17.

A Szentírás azt bizonyítja, hogy az emberiség nem az örök gyötrelemre szánatott, amint azt némelyek tanították, hanem az örök pusztulás (megsemmisülés) útján volt. „Elveszni" annyit jelent, mint teljesen kitöröltetni, illetve a létből eltünni. Isten azonban szerető jóságát bebizonyítva és pedig az igazsággal teljes összhangban, az emberiség örök pusztulását megakadályozta s az összes embereknek lehetővé tette, hogy élet alkalmat nyerhessenek. Erről van megírva: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, Jézus Krisztust." (János 17 : 3) Istennek az a szándéka, hogy az emberrel tudassa, hogy mit tett. Ezért áll az Írásban: „Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt. Aki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanubizonyság a maga idejében." — Tim. I. 2 : 3—6.

Az Írásnak e szövegei bizonyítják, hogy Jehova Isten az emberek megmentője és hogy az ő szándéka az emberiség megmentésére és kibékítésére, annak üdvösségére hatályba lépett; hogy az ember érdekében szerető gondoskodás történt, hogy Jézus Krisztus, Isten szeretett Fia, Istennek nagy eszközéül szolgált akaratának keresztülvitelére; hogy az embernek az igazság pontos megismeréséhez kell jutnia, hogy élvezni tudja ezen kegyes gondoskodás jótéteményeit; és hogy Istentől meghatározott időben minden embernek meg kell kapnia az igazságról szóló bizonyságtevést. Emellett magyarázatul szolgáljon, hogy most itt az ideje, amidőn Isten az emberiség javára az igazság kapuit kezdi megnyitni. Ezen magyarázatok nem azért tétettek, hogy valamely ember bölcseségét kifejezzék, hanem egyesegyedül azért, hogy Isten szeretetéről bizonyságot tegyenek és hogy segítsenek az embereknek felismerni ama kegyes gondoskodást, melyre az embernek az Istennel való kibékülésnél szüksége van. Ebből az következik, hogy az embernek Istentől nyert tehetségét ezen ismeret megszerzésére kell felhasználnia. Eszét kell használnia azért, hogy megértse az igazságot.

Mivel tehát Isten az Ádámmal szemben hozott ítéletét nem tudta felfüggeszteni és a bűnösnek nem tudott megbocsátani, hogy volt lehetséges, hogy szeretetet gyakorolt az igazsággal összhangban és utat teremtett, melynek alapján az ember életet nyerhet? Röviden összefoglalva a válasz az, hogy Isten gondoskodott arról, hogy helyettesként valaki más önkéntesen elfoglalhassa Ádám helyét a halálban azért, hogy Ádámnak és összes sarjadékainak az élethez való lehetőség megadassék.

Ahhoz, hogy a kibéküléshez és az élethez vezető utat megérthessük és értékelhessük, szükséges, hogy Istennek ebből a célból eszközölt kegyes gondoskodását lépésről-lépésre tanulmányozzuk. A kutató minden lépésnél Isten szeretetének megnyilvánulását fogja látni.

A bűnért való engesztelésnek és az embernek az Istennel való újbóli összhagbahozásának alapja áldozat útján jön létre, mely elfedi a bűnt és megnyitja az utat az embernek Istennel való kiengesztelésére. Ez a tény a Szentírás kezdetétől végéig ki van emelve. Az már Édenben előrevetette árnyékát.

Miután Ádám és neje a nagy bűnt elkövették, felismerték létük mezítelenségét és ezért ama méltatlanságukat is, hogy a nagy Teremtő előtt megjelenjenek. Megkísérelték, hogy elrejtőzködjenek mezítelenségükkel együtt. Isten kérdésére válaszol-

FEL

va, Ádám így szólt: „Félek, mert mezítelen vagyok és elrejtőzöm." A bírói döntés, illetve Jehova ítélete Ádámról és Éváról kihirdettetett. Körülbelül ebben az időben, de nyilvánvalóan, miután már Édenen kívül voltak, Isten gondoskodott ruházatukról, amint írva van: „És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőrruhákat és felöltözteté őket." (Mózes I. 3 : 21)

Ádám és felesége ruházatának megszerzéséhez egy élet feláldozására volt szükség. Midőn Isten ezt megtette, a ruházkodás megszerzését túlhaladó célt követett. Abban a fényben, melyet ezen utolsó napokban Isten az ő ígéjére árasztott, felismerhető, hogy Isten kezdettől fogva rámutatott arra a módra, hogy az emberiség miképp hozható újból összhangba övele. Az ember bűne el kellett hogy fedessék, azonban egy élet árán. Így hozatott összefüggésbe kezdettől fogva a bűn az ember megszerzett ruházatával. Ezzel előrevetette árnyékát az, hogy Isten a kiszabott időben az ember bűneire takarót fog szerezni, mely az ember bűneit elveszi. (Zsidók 9 : 14) Ádám és Éva nem értették meg ennek jelentőségét. Isten azonban akkor kezdte az ember iránti szeretetét kifejezni.

Édentől egészen az özönvízig kevesen keresték Istent. Ama kevés istenfélő azonban látta, hogy Isten tetszését csak áldozat útján nyerheti meg. Egészen világos, hogy egyikük sem értette meg teljesen az áldozat teljes értelmét; csak azt értették meg, hogy a feláldozott állatok ama tényre utaltak, hogy Isten a maga helyes útján gondoskodni fog az embernek önmagával való kibékítéséről. Ezek az áldozatok nem voltak arra irányuló kísérletek, hogy Isten haragját csökkentsék, amint azt sokan gondolták, hanem annak kifejezéséül tekinthetők, hogy az ember méltatlan ahhoz, hogy Istenhez közeledjék és mintegy előrevetett árnyéka az Istenhez vezető útnak, mellyel az ember bűnét befedi és őt teremtőjével újból kibékíti.

Akkor Isten azokat, akik az üdvösség útját megismerni ohajtották, gondosan vezetni és tanítani kezdte és ennél maradt mind e mai napig. Ábrahám Jehova iránti erős hite miatt Isten barátjának számított. Általa adta Isten az Ábrahám fia, Izsák feláldozásának legjellemzőbb képét, mely valódi áldozatokon kívül valaha adatott. — Mózes I. 22 : 1—18. W. T., 1932 november 1.

Isten törvényszövetsége: Annak célja

A legtöbben jól ismereik ama történelmi tényt, hogy választott népét Isten átvezette a Vörös-tenger mélységein s azután az őket üldöző egyiptomi hadsereget a tenger visszatérő árjával elpusztította. Izrael gyermekei azonban biztonságban voltak a Vörös-tenger keleti partján és énekelték az Egyiptomból való szabadulás énekét. (Mózos II. 15 : 1—21) Három hónap mulva Sínai sivatagába érkeztek az arábiai félszigeten. Mózes, akit Isten arra használt fel, hogy őket Egyiptomból kiszabadítsa, felment a hegyre; és Isten itt közölte vele a követ kezőket: „Ezt mondd a Jákób házanépének; és ezt add tudtára az Izrael fiainak: Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld. És lesztek ti nekem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az ígék, melyeket el kell mondanod Izrael fiainak. Elméne azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki az Úr (Jehova). És az egész nép egyakarattal felele és monda: Valamit rendelt az Úr (Jehova), mind megtesszük. És megvivé Mózes az Úrnak a nép beszédét." — Mózes II. 19 : 3—8.

Három nap mulva Isten jóváhagyta a törvényszövetséget, melyet Izraellel Egyiptomban kötött a pászka ünnep körül; most az ő kormányzásukra és vezetésükre világos törvényeket adott s köztük a következőt is: „És szólá Isten mindezeket az ígéket, mondván: Én, az Úr (Jehova) vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéből, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. Ne csinálj magadnak faragott képet és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben vagy amelyek alant a földön vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, Jehova, a te Istened, féltőnszerető isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyed iziglen, akik engem gyűlölnek; de irgalmasságot cselekszem ezeriziglen azokkal, akik engem szeretnek és az én parancsolataimat megtartják. Jehovának, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt Jehova büntetés nélkül, aki az ő nevét hiába felveszi." — Mózes II. 20 : 1—7).

Itt főképpen arra akarunk rámutatni, hogy Jehova szövetsége és törvénye útján elrendelte, hogy a népnek nem szabad őkivüle más istenei le-

FEL

gyenek; hogy ne csináljon magának szobrokat, hogy azok előtt magát meghajtsa s azoknak szolgáljon. Mi volt e törvény kiadásának oka? Attól félt talán Jehova, hogy az ő hütlenné lett fia, Lucifer fogja azon imádatot megnyerni magának, amely Jehovát illette meg? Avagy önzés indította-e Jehovát azon törvény kiadására, hogy rajta kívül ne legyenek más isteneik? Nem, egyáltalán nem ezek voltak az ő indítóokai. Az ördög természetesen nagyon sok embert azon feltevéshez vezetett, hogy Jehova önzésből cselekedett, de ez nem igaz. Isten máris kinyilvánította volt az ő korlátlan hatalmát és képességét, hogy ő úgy a földi, mint a mennyei teremtményeket, Sátánt is beleértve, el tudná pusztítani bármikor, ha úgy akarná. Az teljesen képtelenség, hogy az Isten féljen. De miért adott hát ki ily törvényt? Ő ezt azért adta ki, mivel tudta, hogy Sátán telhetetlenül arra vágyott és vágyik még mindig, hogy őt a többi teremtmények imádják. Ezenkívül azt is tudta, hogyha az emberek Sátánt fogják követni, törvényszegésbe merülnek és meg kell halniok. A vízözön és az egyiptomiak elpusztulása biztosan elegendő bizonyíték Isten és hatalma mellett az értelmes emberek előtt. „Oly igaz, hogy élek, azt mondja Jehova, hogy nem gyönyörködöm a bűnös halálában." — Ezékiel 33 : 11.

Az Úr nem gyönyörködik a bűnös pusztulásában. De ő igen fontos leckében akarta részesíteni intelligens teremtményeit. Azt akarta, hogy a nép megértse és higyje, hogy az élethez és boldogsághoz vezető út a jócselekedet s hogy egyetlen intelligens teremtmény sem képes jót cselekedni, aki nincs összhangban a nagy és örökkévaló Istennel. Őt az emberiség iránti szeretet indította arra, hogy a törvényszövetséget létesítse és annak törvényeit elrendelje, hogy a zsidóknak ne legyenek más isteneik őrajta kívül.

Isten akkor az izraelitákat a megváltás nagy munkájának elővetítésére használta fel. Egy nagy szabadító küldéséről gondoskodott és megígérte, hogy e hatalmasnak Izraelből kell származnia. Izraelt Sátán Isten védelme hián törbeejtette és eltérítette volna Istentől s így az izraeliták elveszítették volna ama Istentől számukra rendelt áldást, t. i. hogy azon nemzetségi ágat képezzék, mely által a nagy szabadítónak meg kellett születnie. Isten ezért oly törvényt adott, mely az izraelitákat megvédje, megovja és őket a helyes úton vezesse és tanítsa ama nagy és hatalmas eljöveteléig, aki a népet az elnyomás alól megszabadítja. Az ígért áldások tehát nem jöhettek a törvényszövetség által; de a törvényre mindazáltal szükség volt, hogy irányt szabjon a zsidóknak, szívüket és elméjüket helyes állapotban megőrizze, hogy képesítve legyenek arra, hogy elfogadják azon örököst, aki által az áldásoknak jönnie kell. E tárgyat magyarázva, mondja Pál apostol a Galatabeliekhez írt levelében: „Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt Isten. Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, amig eljő a Mag, akinek tétetett az ígéret; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében." — 3 : 18, 19.

A törvény a pászka elrendelésével kezdödött, melyet Isten Izraelben elrendelt. A törvény meghatározta, hogy egy hibátlan bárányt áldozzanak. Azt a kiszabott időben kellett levágni és vérével meg kellett hinteni a ház alsó és felső ajtóküszöbeit. A vér a zsidó családok elsőszülötteinek védelmére volt a pászka éjjelén s azonkívül a népnek Egyiptomból való szabadulásának alapja is, mely a következő napon következett be.

Ez valami jobbat jelképezett, ami a jövőben fog bekövetkezni. A bárány azt a személyt jelképezte, aki az emberiség nagy megváltója lesz, hogy a világ bűneit eltávolítsa. Amidőn Jézus eljött, ő volt a valóságos bárány. Keresztelő János próféta mondta róla a Mester működésének kezdetén: „Imé az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!" (János 1 : 29) A pászkát elrendelő törvény tehát Krisztusra mutatott reá. A pászkát évente egyszer kellett megtartani. Amidőn Jézus Krisztus meghalt a fán, ő volt a nagy hasonmási pászkabárány, aki egyszer és mindenkorra meghalt s azáltal az egész emberiség nagy váltságdíját megszerezte. — Zsidók 10 : 10; 2 : 9.

A törvény megkívánta a zsidóktól, hogy azonkívül évente egyszer engesztelő napot tartsanak, ami ugyancsak jövendő jobb dolgokat példázott. Mózes utasítást nyert egy sátor építésére a pusztában. Ez egy sátor volt deszka oldalfalakkal és két fülkéje volt. Az egyiket Szentélynek, a másikat a Szentek-szentélyének hívták. Ezt a sátrat egy nagy udvar vette körül, melyet függönyökkel határoltak. Az engesztelés napján a papnak egy bikát kellett leölnie az udvaron, annak vérét edényben kellett felfognia és tömjénnel s egy serpenyő izzó szénnel be kellett mennie a Szentek-szentélyébe s ott a tömjént a kegyelemszéke előtt a parázsra kellett hintenie és a vérrel hétszer kellett a kegyelem székét és az előtte levő teret meghintenie.

Az engesztelés napjáról szóló feljegyzés Mózes III. tizenhatodik részében található. Az ekként feláldozott bika vére bűnáldozatul szolgált, amint azt a fenti fejezet hatodik verse mondja: „És Áron áldozza meg a bűnáldozat bikáját, mely az övé s szerezzen engesztelést magáért és házáért." A főpap azután egy kecskét kellett megáldozzon, melyre az Úr (Jehova) sorsa esett s annak vérét bűnáldozatul kellett bemutatnia, bevivén a vérét a Szen-

FEL

tek-szentélyébe, miként azt a bika vérével cselekedte. Ez az áldozat a népért való bűnáldozatul szolgált. Ezt az áldozati szertartást minden esztendőben elvégezték egyszer. Ez a nagy bűnáldozatra mutatott, mely a jövőben hozatik meg az emberiségért. A sátor csak a jobb dolgok előképe volt. — Zsidók 9 : 1—24.

Pál apostol közli velünk Zsidókhoz írt levelében, főképpen a 9-ik fejezetben, hogy a sátor magát a mennyet példázta; s az állatok megáldozása Jézus Krisztus vérét, aki mint szeplőtelen, Istennek ajánlotta magát az egész emberiség váltságául. Itt most nem áll szándékunkban az engesztelés napi áldozatok jelentőségét és értelmét részletesen megtárgyalni. Ezt a tárgyat behatóan ismerteti a „Világ keletkezése"-c. könyv, mely a W. T. Society kiadásában jelent meg. Itt csupán arra akarunk rámutatni, hogy a törvényben elrendelt engesztelés napi áldozatok következendő jobb dolgokat jelképeztek, melyek azt bizonyítják, hogy Izrael jelképi nép volt, azaz oly nép, amely valami eljövendőt példázott; ez a nép, melyet Isten szervezett meg, volt az ő jelképi szervezete.

W. T., 1932 november 1.

Érdekes levelek

Munka és öröm

Kedves Testvérek!

A columbusi nagygyűlésen az összes columbusi testvérek jelen voltak és a határozat, valamint az új név elfogadása mellett szavaztak. Mindazáltal elhatároztuk, hogy írásban is közölni fogjuk, hogy „a Jehova tanui" új nevet elfogadtuk, ezért a gyülekezet az utóbbi gazdasági értekezletén egyhangulag szavazott mellette.

A nagygyűlésen nagy áldást élveztünk. Azóta mintegy tizenhét testvér fejezte ki a keresztségben felszentelődését. Termünk minden vasárnap megtelik és sok új arc tűnik fel. A munkások immár látják „a vizek megoszlását". Az emberek most kezdenek határozottabb álláspontra helyezkedni Sátán szervezete ellen vagy mellett.

Sok örömünk telik az alkalmas időkben való eledelekben, melyeket az újabb könyvek és folyóirat cikkek útján nyerünk.

Nagy szeretettel és örömmel az Úr szolgálatában vagyunk

Jehova tanuinak columbusi csoportja.

Szolgálat, tanulás, öröm.

Kedves Rutherford testvér!

Az itteni kicsiny sereg most közelebbről elhatározta, hogy elfogadja a „Jehova tanui"-nevet. Mialatt mindnyájan azonnal magunkévá tettük az új nevet, amint meghallottuk, most mindazáltal mint csoport is közölni akarjuk veled, mennyire értékeljük azon kiváltságot, hogy Jehova tanui lehetünk és az ő nevét dicsőíthetjük.

Veled is közölni ohajtjuk, hogy mily nagyon megbecsüljük a Folyóirat cikkeket. Ezek nagyon mélyenszántók, de a gondos és áhitatos tanulás által gazdag szellemi táplálékot nyujtanak, amit csakis a felszenteltek tudnak teljesen élvezni s amelyek ebben az időben igen megerősítőleg hatnak. Valóban, most nem lehetnek véleménykülömbségek atekintetben, amit a maradék most kap; s ebből az is kitünik, hogy az Úr most is ugyanazon csatornát használja, mint a multban. Úgylátszik, hogy a szolgálat és a tanulás karöltve haladnak együtt és ez szerzi meg az Úrban való örömet.

Az Úr áldjon meg téged és az összes kedves munkatársakat a Bibliaházban és vezessen ezután is. Ez a mi kérésünk.

Jehova tanui, Coffeyville, Kansasz.

Jehova megment minket a szörnyűségtől

Kedves testvérek az Úr szolgálatában!

Nem találok szavakat afeletti örömem kifejezésére, melyet az igazság megismerése nyujtott, amit az L. P. testvértől kapott könyvekből merítettem.

Hogy mérlegelni tudjátok bennső örömömet, kedves testvérek, elmondom nektek azon késtségbeejtő állapotot, melyben voltam, amidőn teologiát tanultam és pap akartam lenni. Ha kedves menynyei Atyám nem küldött volna hozzám valakit gyermekei közül, a biztos romlásba jutottam volna.

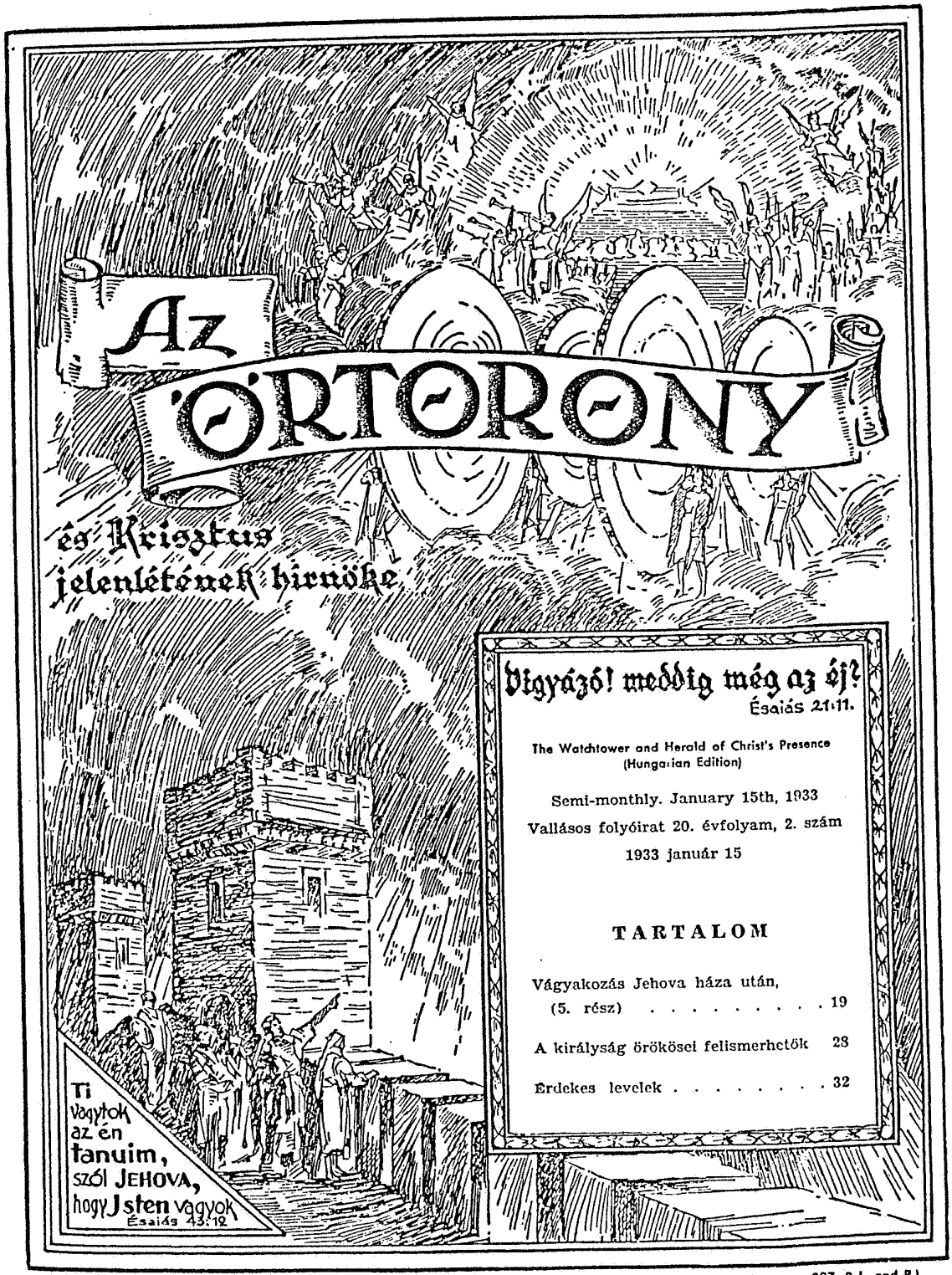
Két év előtt a kicsi szobám egy kápolna képét mutatta; tele volt szent képekkel, gyertyákkal, tömjénnel, stb. és naponta háromszor, sőt éjjel is letérdeltem a bálványok előtt és imádkoztam. Könnyek között kértem szívem ohajának teljesülését. Most köszönöm a mennyei Atyának, Jehova Istennek, aki a szivekbe belelát, hogy megmentett a papiköntös szörnyűségeitől. Kitárta karjait felém és megajándékozott az igazsággal, és mily igazsággal!

Kérlek, vegyetek föl engem is a Folyóirat megrendelői közé és küldjétek meg a számlát róla, hogy az előfizetést beküldhessem.

Kicsiny szolgatársatok veletek egyazon reménységben John Coukoumbetis, Egyiptom.

FEL

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. January 15th, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 2. szám

1933 január 15

TARTALOM

Vágyakozás Jehova háza után,
(5. rész) 19

A királyság örökösei felismerhetők 28

Érdekes levelek 32

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istení lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalt kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik!

Pénzküldés

Kérjük figyelembe venni: A Watch Tower Bible and Tract Society-nek küldött mindennemű pénzküldeménynél, legyen az „Az Őrtoronyért" vagy más iratért, a postautalványt vagy csekket mindig a Watch Tower Bible and Tract Society nevére kell kiállítani s azután egy külön papíron közöljétek, hogy abból mennyi van az Őrtoronyra és mennyi valamely más dologra szánva. Ez megtakarítást jelent úgy a beküldőre, mint a Társulatra nézve és ezáltal sok kellemetlenség lesz elkerülve. Ne állítsatok ki postautalványt az International Bible Students Association címére, mert ez csak fölösleges munkát és zavart okozna.

A gyülekezési helyet közhírré tenni

Ahol az igazságnak rádió útján való hirdetésére rádióállomás használtatik, helyes volna a csaport gyülekezési helyét bibliakutatás céljából közhírré tenni. A leadóállomás vezetőjét meg kellene kérni, hogy erre beleegyezését adja, s mivel az idő meg van fizetve, feltehető, hogy ez megtörténik. Ez az érdeklődőket arra képesíti, hogy az Isten igéje tanulmányozása céljából egy gyülekezési helyet találjanak.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 január 15 — Magdeburg — 2. szám

Vágyakozás Jehova háza után

„Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy vissza forduljak tőled. Mert ahova te mégy, oda megyek és ahol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem és Istened az én Istenem." — Ruth 1 : 16.

5. rész

JEHOVA megőrzi és megáldja azokat, akik őt szeretik. A teremtmény azáltal fejezi ki szeretetét Teremtője iránt, ha parancsait megtartja. Isten Igéjéből világosan látható, hogy Jehova nem engedi meg annak, aki nem bizonyítja be iránta való szeretetét, hogy házának tagjává lehessen s abban megmaradhasson. Csak az, aki bebizonyítja Jehova iránti szeretetét, vehet részt az ő nevének igazolásában. Ezt a pontot nem lehet eléggé hangsulyozni. Azon tény, hogy valaki szövetséget köt Isten akaratának teljesítésére és meghívást nyer a királyságba s azt el is fogadja és a királyság szövetségébe jut, még nem biztosíték arra, hogy ott is lesz Jehova dicsőséges házában. Neki meg kell őriznie feddhetetlenségét Isten előtt, állandóan kinyilvánítván határtalan és osztatlan szeretetét Jehova és az ő királysága iránt, mindaddig, amig földi pályafutását bevégezi. — Jelenések 2 : 10.

[2] Ruth Boáznak sok kegyeiben részesült. Elfogadta meghívását és asztaláról étkezett. Sokan elfogadták az Úr asztalához szóló meghívást és étkeztek arról, de azután nem tartották meg az ő parancsait, amennyiben elmulasztották vagy vonakodtak teljesíteni Isten akaratát és szolgálni néki. A Ruth-osztálya azonban készen áll az Úrnak e napján a munkára s ez abban jut kifejezésre, amit Ruth cselekedett. Miután Ruth Boáz asztalánál jól lakott, ismét munkához kezdett. Boáz csak azután utasította ifjú munkásait Ruthra vonatkozólag, miután a munkát ismét megkezdte. „Azután felállott, hogy szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgáinak, mondván: A kévék között is hadd szedegessen és meg ne pirongassátok őt. Sőt húzogassatok ki néki a kévékből is és hagyogassatok el, hogy szedje fel és meg ne dorgáljátok őt." (2 : 15, 16) Rosszaságra és gonoszságra vallana ama feltevés, hogy Boáz szerelemre gyuladt Ruth iránt s hogy szerelmi mámor tébolyította volna meg mindkettőjüket. Habár egyes magyarázók nyilván erre is utalnak, ezt azonban teljesen jogosulatlanul teszik.

[3] Boáz Isten embere volt és e drámában oly szerepet játszott, mely az isteni elhatározás eredményét vetítette elő. Némelyeknek azon állítása, hogy csupán öregember szeszélyeit akarta kielégiteni, mivel idősebb ember volt, Ruth ellenben fiatal volt és szép, nem érdemli meg, hogy figyelemre méltassuk. Ő ismerte az izraeliták irányadó törvényét és tudta, hogy egy ily házasság esetén (t. i. mely elrendelte, hogy az elhunyt rokon magtalan feleségét egy férfirokonnak kell elvennie), Naomi került volna sorra; abban az esetben pedig, ha Ruth lépne Naomi helyére, volt nálanál egy közelebbi rokon is, akinek jogában és kötelességében is állott Ruthot elvennie.

[4] E nézet további megerősítéséül figyelembe kell vennünk azt is, hogy utasításait Ruth tudta nélkül adta ifjú munkásainak; amiből kitűnik, hogy Boáz nem akarta Ruthot befolyásolni. Boáz azért dícsérte Ruthot, mivel jó volt Naomihoz és szerette őt. Ruth anyósa tudta, hogy Boáztól nem születhetik neki gyermeke s amidőn látta Boáznak Ruth iránti jóságát, felbátorodott arra, hogy megtegye, amit tud, hogy Boázt Ruth feleségülvételére rábírja a törvény betöltése érdekében s hogy a királyig vezető ág megszakadását megakadályozza. Boáznak Ruthoz való jósága a Ruth osztály elhivatásának felel meg, melyet az Úr a felülre szóló jutalom megnyerésére hívott meg, a Jézus Krisztusal való társörökségre. — Filippi 3 : 14; Róma 8 : 16, 17.

[5] Boáz nem tulajdonította magának e szép leány feleségül vevését, hanem engedte, hogy az ügy az Istentől kijelölt úton alakuljon ki; s e viselkedése arra mutat, hogy Isten gondviselte a házasságát, miképpen Ábrahám esetében, amidőn az feleséget keresett Izsáknak. (Mózes I. 24 : 2—4) A királyságba való meghívást Jehova végzi és ő

FEL

választja ki Krisztus menyasszony-tagjait s ezek azután lesznek az ő királyi házának tagjai. (Thess. I. 2 : 12; János 6 : 44) Jehova Isten egy népet választ magának, melyet felken és megbíz, hogy a munkát az ő nevében, az ő tiszteletére és dicsőségére végezze. Ez nem bizatott semilyen teremtményre sem.

[6] Ruth munkájának eredményei arra mutatnak, hogy ő erélyes volt. Nem csupán jó munkát végzett (a szedegetéssel), hanem ki is csépelte, amit gyűjtött. „És ő szedegete a mezőn mind estiglen és kicsépelé, amit szedegetett és lett abból szinte egy efa árpa." (2 : 17) Azon napi munkájának mintegy 21 és fél kiló árpa eredménye lett. Ez a jó munkaeredmény kétségtelenül Boáz jóságának volt köszönhető, aki arra utasította aratóit, hogy még a kévékből is huzzanak ki valamit és hullassák el, hogy Ruth felszedegesse. Ez azt a gondolatot támasztja, hogy szeretteit az Úr a földön testi és szellemi téren is minden jóval ellátja, amire jólétük érdekében szükségük van s nem engedi vegetálniok. Hogy azonban ezeket a Ruth osztály bírhassa és élvezhesse, szorgalmasan kell dolgoznia kezeivel, miként Ruth dolgozott, hogy azokból részesíteni tudja a szüköldőket. (Efézus 4 : 28) Ruth így cselekedett; munkája eredményét megosztotta Naomival és megadta neki, amire szüksége volt. Jézus mondotta: „Jobb adni, mint venni (t. i. valamit elfogadni)." Ez teljesen megcáfolja azon nézetet, melyet némelyek vallanak, akik állandóan csak azt szeretnék, hogy nekik adományokat adjanak. Az önzetlen ember nemcsupán arra törekszik, hogy hasonló legyen az Úrhoz, hanem arra is törekszik, hogy a kínálkozó alkalmakkal segítségére legyen másoknak. Aki dolgozik, örvend s ezt az örömét meg akarja osztani azokkal, akik hasonló drága hittel és értelemmel rendelkeznek.

[7] Ruth a munkája végeztével haza ment, hogy munkájának gyümölcsét anyósával megossza. „És felvevé és beméne a városba és napasszonya látá, amit ő szedegetett. Aztán elővevé és odaadá neki, amit meghagyott, minekutána jól lakott vala." (2 : 18) Ruth a gabona egy részét nyilván más, szükséges eledelre cserélte be; s azt, ami megmaradt, miután őmaga jól lakott, Naominak adta. Abból, hogy Ruth sok gabonát vitt haza, Naomi azonnal látta, hogy valami jóbarátra akadt. „Akkor monda neki az ő napasszonya: Hol szedegettél ma és hol munkálkodtál? Áldott legyen, aki rád tekintett. És elbeszélte az ő napasszonyának, hogy kinél munkálkodott és monda: Annak a férfiúnak neve, akinél ma munkálkodtam: Boáz." (2 : 19) A két asszony boldog volt és hálákat adott Istennek az Úrnak az ő jóságáért s arra is az ő áldását kérték, aki oly jó volt Ruth iránt.

[8] 1922 óta az Úr évente egyre több eledellel látta el az ő népét és meggyarapította az ő királyságáról szóló örömhír közlésének alkalmait. Mindazok, akik örömmel használták fel ezt a a kiváltságot és azt kellőleg megbecsülték, csak Jehova Istennek mondanak érte köszönetet Jézus Krisztus által és Jehovához fohászkodnak, hogy az aratás nagy Úrát, aki Jehova áldásait az ő népére kiárassza, megáldja.

[9] Azon szerep, melyet a drámában itt Naomi betöltött, főképpen olyanokat példáz, akik 1918-ban híveknek találtattak s akiket azután az Úr mint a „jó és bölcs szolga"-osztályt elismerte; ez azon szerepnek felel meg, melyet Márdokeus töltött be Eszter könyvének drámájában. Amidőn Naomi megtudta, hogy Boáz, az ő rokona, jó volt Ruth iránt, az Úr kezét ismerte meg a maga ügyeiben; szíve örömmel telt meg s ezt azon szavaiban fejezte ki, melyeket Ruthnak mondott: „És monda Naomi az ő menyének: Áldott legyen ő Jehovától, aki nem vonta meg irgalmasságát az élőktől és a megholtaktól! És Naomi monda néki: Közel valónk nékünk az a férfiú; legközelebbi rokonaink (Elberfeldi-f. szerint: vérrokon) közül való ő." (2 : 20) A 20. versben használt „közeli rokon" (vérrokon) kifejezés a keleten érvényben lévő vérrokonsági-törvények szerint kiváltást jelent. Visszavásárlást jelent és birtokvisszaváltásra (lásd Mózes III. 25 : 25) vagy az elhunyt vérrokon özvegyének feleségülvételére vonatkozik.

[10] Ez a szó nem azonos azon szóval, mely a 2 : 1-ben „rokonnak" van fordítva. Az, hogy Naomi egy külön szót használt, arra mutat, hogy tudás és kellő megkülönböztetés tudatában beszélt és őt Jehova vezette e tettében. Naomi felismerte, hogy az Úr vezeti őt és őt a következő szavakkal magasztalta: „Akinek jósága nem fordult el sem az élőktől, sem az elhunytaktól!"

[11] A gyülekezet illési munkája 1918-ban szünt meg vagy végződött; ezt a halál példázza. Később aztán a Naomi osztály felismerte, hogy az Úr gondoskodott tagjairól és megáldotta őket; hogy megáldotta az akkor bevégződött illési munkát s most hozzáfogott az Elizeusban jelképezett munka megáldásához. Ezek a hívek hálásak voltak az Úr iránt és gondjuk volt rá, hogy tovább végezzék az ő munkáját az ő dicsőítésére; azért könyörögnek a zsoltáros szavaival: „Kérlek, Uram (Jehova), mentsél meg! Kérlek Uram (Jehova) adjál jó előmenetelt. Áldott, aki (Krisztus, az aratás Ura) jön Jehova nevében! Jehova házából áldunk titeket!" (118. zsoltár 25, 26) Jehova és Jézus Krisztus áldották meg a Jehova házából való híveket. Ezt jelképezik Naomi cselekedetei és szavai, melyeket az előző versből olvastunk.

FEL

12 Amint azután Ruth Naomival közölte, Boáz intézkedett aziránt, hogy folytatni tudja munkáját. Arra utasította, hogy ifjú munkásai közelében tartozkodjon. „És szóla a Moábita Ruth: Még azt is mondta ő nekem: Menj mindenütt az én munkásaim után, amig csak el nem végzik az én egész aratásomat." (2 : 21) Ez Isten azon hű népét példázza, mely Krisztus alatt a mezőn dolgozik s az ő kegyelméből szorosan érintkezik az ő angyalaival, akik az Úrnál vannak az ő templomában. Ez más szavakkal azon szoros kapcsolatra mutat, mely az Úr angyalai és a Naomiban és Ruthban jelképezett maradék között áll fenn, habár nincsen is közvetlen összeköttetés a láthatatlanok és a láthatók között. Maga az Úr gondoskodik e szoros és kölcsönös kapcsolatokról.

13 Ruth kitartását az aratás alatti szedegetés munkája kipróbálta és alkalmat nyujtott neki annak bebizonyítására, hogy méltó lesz-e Izrael jövendő királyának háza tagjai közé tartozni. Ez a próba megfelel azon tizenkét hónapnak, mely Eszter megtisztulására adatott. (Eszter 2 : 12—16) Éppen így a Ruthban jelképezett osztály tagjai, miután az Úr mezején való munkára szóló meghívást elfogadták, ki kell tartaniok a hű szolgálatban és az aratás Urához való hű ragaszkodásban. Ez alkalmat nyujt nekik arra, hogy becsületességüket beigazolják Istennel szemben és azt megőrizzék és ez dönti el, hogy eleget tesznek-e azon követelményeknek, melyek a Jehova házában való hely betöltéséhez szükségesek.

14 Amiképp Márdokeus tanácsokkal látta el Esztert, akképp oktatta és tanácsolta Naomi Ruthot. „És monda Naomi Ruthnak, az ő mennyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálóival jársz, ne is találjanak téged más mezőn. (Hogy nehogy megtámadjanak) (2 : 22) Naomi azt tanácsolta Ruthnak, hogy abban a munkában kitartson, melyet az aratás ura reábízott és más dolgot ne tartson előbbrevalónak.

15 Így látta el tanáccsal a Naomiban jelképezett hű osztály a Ruth osztályt és látja el tanáccsal most is, hogy ‚csak azt az egy dolgot mívelje', ne legyen ingatag s ne hányja-vesse őket emberek eszméje. Ragaszkodjon erősen ahhoz a munkához, melyet az Úr bizott reá és meg ne csüggedjenek az ő kezei. (Filippi 3 : 13; Jakab 1:8; Sofoniás 3 : 16) Miután megnyerték az Úr szervezetében való szolgálat kegyét, követik a Bárányt (és senki mást), bárhova is megyen. (Jelenések 14 : 4) Jézus Krisztus Jehova szervezetének a feje; és a Naomiban és Ruthban jelképezett maradék nyerte meg azon kiváltságot, hogy az ő szervezetében szolgáljon; híven a munkához kell tartania magát és közben hálásnak kell lennie az Úrhoz. Az erre vonatkozó isteni szabály egy másik szövegben a következőképp hangzik: „Az ökör ismeri gazdáját és a szamár is az ő urának jászolját"; de vannak olyanok is, akik izraelitáknak vallják magukat és ezt nem tudják. (Ésaiás 1 : 3) Vannak egyesek, akik szövetséget kötöttek Isten akaratának teljesítésére, de nem tudják hova kell menniök táplálkozni; ezek állandóan ide-oda hánykolodnak mások önző tanácsai következtében.

16 Ruth az árpa- és a búzaaratás ideje alatt híven kitartott a munkában. „Így járt ő mindenütt a Boáz szolgálói után, szedegetve, mig az árpa- és búzaaratás bevégződött; és az ő napasszonyával lakott." (2 : 23) Boáz az aratási munka alatt tulságosan el volt foglalva s nem foglalkozhatott a vérrokon megváltásával és ezt Naomi is értékelni tudta; azért csöndesen viselte magát az aratás bevégződéséig. De amidőn az alkalmas pillanat eljött, Naomi munkához látott és kioktatta menyét; ez mutatja, hogy a drámát Isten gondviselte.

Sion megszólal

17 Naomi nyomban a haramdik fejezet elején ismét eltünik a színtérről, már amennyiben Isten népének egy bizonyos részét példázza és mint Siont, Isten szervezetét jelképező szerepben szólal meg és az aki mostmár itt beszél, a Sion. A Naomi osztály mindazáltal egy része Sionnak és a 3 : 1 szavai főképp olyanokhoz szólnak, akik az ott előárnyékolt időben nem voltak felkenve. Az árpa- és búzaaratása pünkösdkor végződött s az isteni dráma teljesülésének kb. 1922 ősze felel meg. „És monda Naomi, az ő napasszonya: Édes leányom, ne keressek-é neked nyugalmat, hogy jól legyen dolgod?" — 3 : 1.

18 Naomi, aki itt Isten szervezetét példázza, „nyugalmat" akart keresni Ruthnak, illetve házat s abban nyugott életet a férje mellett. Ugyanígy törekedtek Sionban 1919-től 1922-ig azok, akik Isten szervezetében felelősségteljes állásokban voltak, felismerni, hogy mi felelne meg Isten akaratának és fiatalabb testvéreik jólétének, hogy azok Isten királyi házába bejuthassanak és abban megtalálják nyugalmukat; és az ő lépéseiket az Úr irányította e dologban. Hasonlóképp tanácsolta és támogatta a kellő időben Márdokeus Esztert, hogy neki mint királynőnek helyet készítsen Ahasvéros királyi házában. — Eszter 2 : 1—11.

19 Azután Naomi így szólt Ruthoz: „Avagy nem rokonunk-é Boáz, akinek szolgálóival voltál? Imé ő az éjjel árpát szór a szérűn! Annakokáért fürödjél meg és kend meg magadat és vedd magadra ruháidat és menj le a szérűre; észre ne vétesd magadat a férfiúval, amig el nem végezi ételét és italát." — 3 : 2, 3.

20 A „Watchtower" 1907 november 15-i száma a 344. oldalon a következőket jegyzi meg:

FEL

„Azon tanács, mellyel Naomi Ruthot Boázra vonatkozólag ellátta, nem volt túlságosan okos. Napjainkban az ily viselkedés ledérségre vallana a nő részéről, sőt erkölcstelennek bélyegezné, s hogy Boáz félt ettől a szégyentől, ki is tünik az ő kijelentéséből. (3 : 14) Naomi azáltal, hogy ily tanácsot adott, Istenben való hiányos bizalmát árulta el."

[21] A „Watchtowerben" közölt ezen magyarázat nem lehet helyes s azért most itt helyreigazítjuk. A feljegyzés egyáltalán nem tartalmazza azt, hogy Boáz szemrehányásokat tett volna Ruthnak amiatt, hogy megfogadta a Naomi tanácsát; éppen úgy, miként az isteni feljegyzés sem kárhoztatja Jákóbot amiatt, hogy Rebeka tanácsát megfogadta és a megvakult Izsákot rászedte. E mindkét esetben Isten gondviselte az eseményeket, melyek jövendő nagyobb eseményeket példáztak. „A tisztáknak minden tiszta." (Titus 1 : 15) „Jehova nem azt nézi, amit az emberek; mert az emberek a külsőt nézik, Jehova azonban a szívet nézi." (Sámuel I. 16 : 7) Nem volna helyes, ha megkritizálnók az isteni dráma szereplőinek egyes tetteit, hogy valamely tökéletlen ember eszméinek akarjunk azzal hizelegni, vagyhogy azt hangsulyozzuk ki általa, amit a világ a bölcseség, tisztaság és igazság mértékének tekint. Alpapok sokat kritizálták Isten ígéjét, hogy őmaguk szenteknek, okosoknak, tisztának és nagy embereknek lássanak s hogy őket a többi emberek megdícsérjék. De sokkal jobb Istenben, az Úrban bízni, aki sohasem téved, és belátni azt, hogy amit ő rendel el, az tiszta, szent és igazságos. „Jobb Jehovában bízni, mint emberekre támaszkodni." (118. zsoltár 8) Ezek azon törekvésükben, hogy azt a látszatot keltsék, mintha ők lobogtatnák magasan a világ erkölcsi zászlaját, nevetségessé tették magukat Isten előtt.

[22] Ha Krisztus családfáját emberek szerkesztették volna, akkor kihagyták volna Támár, Ráháb és Ruth neveit. A magát igaznak tekintő templombajáró embernek szokásává vált, hogy e nők viselkedése feletti „szent" felháborodásában büszkén felhuzza szemöldökét vagy elvörösödjék, amidőn egyet-mást megemlítenek előtte ezekről a nőkről, mintha e dolgok őket elvetemülteknek bélyegeznék és ezáltal nem volnának méltók az álkereszténység előkelőségeihez. Jézus azonban az ilyen álszenteskedő farizeusoknak, véneknek és papoknak a maga korában a következőképp szólt: „Bizony mondom nektek, hogy a vámosok és a paráznák megelőznek titeket Isten országában. Mert János az igazság útján jött hozzátok és ti nem hittetek neki; a vámosok és a paráznák pedig hittek neki; ti azonban, akik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna neki." Eszerint Jézus kijelentése teljesen egyezik Jehova azon cselekedetével, hogy ő elvetett oly nőket, akik emberi szabályok szerint és külsőleg tekintve, talán nemesebbek és jobbak voltak, ellenben Támárt, Ráhábot és Ruthot, kiket egyesek egyszerűen paráznáknak neveznek, Jézus Krisztusnak, Isten országa fejének emberi elődjévé engedte lenni.

[23] Ezeket a nőket valószínűleg Isten, az Úr, fogadta be, hogy ezáltal olyanokat megdorgáljon, akik azt vélik, hogy ők valamily szabályt állíthatnak fel, amely szerint aztán mások az Úr házába léphetnek. Ennek az útját maga Isten állította fel és merészségre vall, ha valaki az Istentől készített utat kifogásolni vagy kritizálni meri.

[24] Isten törvénye intézkedett a sogorsági házasságról, és Ruth, aki erre az alkalomra megfürdött, magát megkente és szépen felöltözött, előkészült arra, hogy azon az éjszakán őt Boáz feleségül vegye anélkül, hogy ahhoz álszenteskedő és képmutató ceremoniák végzését szükségesnek tartotta volna. Ruth szép és kedves lehetett testileg is, ahhoz hasonlóan, amiképpen Esztertől megkívánták, hogy tizenkét hónapi előkészületeket végezzen magán. A drámát Jehova hivatalosan kinevezett tisztviselője útján kormányozta és annak minden része helyes volt.

[25] Pál valószínűleg ily dolgokra gondolt, amidőn isteni ihletség alatt írta: „Isten legyen igaz és minden ember hazug (mégha azáltal minden ember hazugnak bizonyulna is; Diaglott)." (Róma 3 : 4) Ezzel nem akarunk senkit illetlenül vagy nyersen megítélni, hanem Isten ígéjét akarjuk az ő népe előtt megfelelő összhangba és kellő megvilágításba helyezni. Nekünk saját magunkat kell megdorgálnunk, amidőn meglátjuk mulasztásainkat és a helyes álláspontra kell helyezkednünk, amidőn azt világosan meglátjuk. Nekünk csupán az áll szándékunkban, hogy az igazságot szóljuk arra való tekintet nélkül, hogy mit szólnak vagy gondolnak róla az emberek.

[26] Boáz — úgylátszik — kint aludt a szérűn. Eljött az idő, hogy a gabonát a polyvától elkülönítsék és a kipróbáltakat begyűjtsék az Úr csürébe. Ruthnak az anyósa még más tanácsokat is adott, mondván: „És majd ha lefekszik, jegyezd meg a helyet, ahol fekszik és menj oda és hajtsd fel a leplet a lábánál és feküdjél oda. Ő majd megmondja néked, mit cselekedjél." — 3 : 4.

[27] A kritikusok és gúnyolódók sokat vitatták ezt a részt és azt állították, hogy ez a viselkedés goromba erkölcstelenség volt. Ezek az emberek azonban inkább az emberek tetszésére pályáztak, mintsem hogy Isten akaratának megismerésére törekedtek volna. A Naomi tanácsa, melyet Ruth megfogadott, csupán formaság volt arra, hogy Boázt értesítse és hogy megmutassa, hogy Ruth teljesen alárendeli magát Isten utasításainak; és Boáz mint istenfélő ember ezt a dolgot így is fog-

FEL

ta fel. Naomi, Ruth és Boáz mindnyájan teljesen odaadók voltak Jehova Isten iránt s mivel Naomi tudta ezt, nem vonakodott Ruthnak azt mondani, hogy ‚Boáz majd megmondja neked, hogy mit cselekedjél'. Ezeknek az apró részleteknek elmondása meg van indokolva az Isten törvényében előírt megváltásban vagy visszaváltásban. A Biblia nem szófecsérlő és semmit sem jegyez föl ok nélkül, s ez így van, akár tetszik vagy nem tetszik az álszemérmeskedőknek.

[28] A dráma cselekménye világosan mutatja, hogy a Ruthban példázott osztály mily alázatos és készséges az Úr iránt és várja, hogy az Úr közölje vele a teendőket. Ez kedves és tetszőbb az Úr előtt, mint az, amikor a teremtmény akarja előírni az Úrnak, hogy mit míveljen. Ha a hívek az Úrtól rendelt úton járnak el, gyalázatot zudítanak magukra, melyet azon képmutató és álszenteskedő csalók okoznak, akik az Isten szervezetéből valóknak vallják magukat, holott tényleg Sátán szervezetéhez tartoznak. Az álkereszténység megkísérelte, hogy az emberektől kijelölt úton járuljon Istenhez és az emberek előtt úgy tüntette fel a dolgot, mintha tiszta volna; de nem volt az, sőt most is „undoksággal teljes". Az, aki tetszeni akar Istennek, teljesen alá kell hogy rendelje magát Istennek és Krisztusnak és tényleg alá is rendeli magát. „Tehát nem azon mulik, aki hajlandó, sem azon aki fut, hanem a könyörülő Istenen." Róma 9 : 16.

[29] Az, hogy Ruth úgy ment a szérűn levő Boázhoz, amint Naomi tanácsolta, igen jól mutatja azok alárendeltségét és az Úr iránti önzetlen odaadását, akik az ő akaratának megismerésére és cselekvésére törekszenek. Naomi szavai világosan kifejezésre juttatták, hogy Ruth nem kormányoztatta magát a tulajdon akaratától, hanem Boáz utásítani fogja; ugyanígy azok, akik az Úrhoz jönnek, nem a tulajdon önző eszméiktől vezéreltetik magukat, hanem az Úrban bíznak; őket az Úr vezeti és kormányozza. — Példb. 3 : 5, 6.

[30] Jehova azt akarta, hogy a gyümölcsöt megteremjék; azaz, hogy a „mag" a Dávid király- s később Isten nagy királyának, Jézusnak családfájához vezetőleg megszülessen. Naomi tudta, hogy a törvényhozónak Júda törzséből kell megszületnie, melynek őmaga és Boáz is tagjai voltak; és arra törekedett, hogy az Istentől kijelölt szerepét betöltse, akár értette a szerepet, akár nem. (Mózes I. 49 : 10) Őmaga túl öreg volt ahhoz, hogy magát Boáznak a gyermekszüléshez ajánlhatta volna, azért ajánlotta hát a menyét; ezt pedig kétségkívül Jehova vezetése alatt tette. Ugyanígy ajánlotta Ábrahámnak Sára Hágárt; Rákhel is magtalansága miatt ajánlotta Jákóbnak Bilhát. — Mózes I. 16 : 1—3; 30 : 1—5.

[31] Naomi nem akarta elmulasztani azon gyermek születésének alkalmát, aki majd a királyi házhoz tartozhatik; ezt a mulasztást pedig csak azáltal kerülhette el, ha engedi, hogy Ruth foglalja el az ő (Naomi) helyét. A dráma e részében lesznek Naomi és Ruth érdekei azonosak és együtt a földön levő maradékot példázzák, azokat t. i., akik a királyság városnyosai.

[32] Amiképp Eszter követte Márdokeus utasításait, ugyanúgy követte Ruth anyósának utasításait. „És ő monda neki, mindazt, amit mondasz, megcselekszem. És lement a szérűre és mindent úgy tett, amint anyósa parancsolta." — 3 : 5, 6.

[33] Amidőn Ruth kiérkezett a szérűre és meglátta Boázt, amint alszik, csöndesen odament, levette a takarót lábairól és melléje feküdt. Ez azt, példázza, hogy azok, akik tetszenek Istennek, testüket élő, Istennek tetsző áldozatul áldozzák, mely az ő okos szolgálatuk. (Róma 12 : 1) Az isteni feljegyzésben egyetlen szó sem utal arra, hogy testi vágy indította volna Ruthot e tettére. Ellenkezőleg, az ő részéről, mivel ő fiatal nő volt, önmegtagadásába került, hogy így cselekedjék. Mindenesetre ő az isteni drámában eljátszotta a maga szerepét és megcselekedte azt, amit az Úr ohajtott. Az aratás befejeződött s ez örömet szerzett az aratás Urának. (Ésaiás 2 : 3) Boáz elfogyasztotta kenyerét és megitta borát s ennekfolytán vidám volt szívében. (104. zsoltár 15) Abban az országban nem volt képmutató alkoholtilalom; zavartalanul ehetett és ihatott, s azután aludni tért. Most egy bizonyos embertipus szívesebben venné, ha azt mondanók, hogy Boáz a kenyér mellett mustot fogyasztott; amidőn azonban Isten ígéjéről beszélünk, az igazat kell mondanunk, arra való tekintet nélkül, hogy tetszik vagy nem tetszik egyeseknek.

[34] Boáz nem a kényelmes városi életet követte, hanem kint aludt Isten szabad ege alatt éppen úgy, mint mostan az úttörő munkások százai kint alusznak a szabad ég alatt a missziómunkájuk végzése után. Szorgalmasan dolgozott s azért egészségesen is aludt, mert a „munkás alvása édes, akár sokat, akár keveset is evett". (Prédikátor 5 : 12) Dávid később írta meg, ami igen ráillett volna az istenfélő Boázra, olvassuk: „Nagyobb örömet adsz így szívemben, mint amikor sok az ő búzájuk és boruk. Békességben fekszem le és legott elaluszom; mert te Uram egyedül adsz nékem bátorságos lakozást." — 4 : 8, 9.

[35] Mivel Boáz istenfélő volt, Jehovában bízott. Akkor a hold valószínűleg már Judea hegyei fölött tündökölt. Csöndes és nyugalmas volt az éjszaka és a csillagok a mindenható Isten dicsőségét hirdették. A szép moábita nő csöndesen, de határozottan közeledett, hogy Jehova akaratát cselekedje

FEL

s így az ő házához csatlakozhassék, fölhajtotta a Boáz lábait fedő takarót és lefeküdt. Az Úrnak valamely angyala kétségtelenül ott volt jelen. Ha Sátán keze nem lett volna megkötve, valószínűleg odavezetett volna valamely álszenteskedő papot, aki szent felháborodásában rendört hivott volna, hogy Ruthot letartoztassa; azután bíróság elé hurcolta volna, paráznasággal vádolta volna és gyorsan halálra köveztette volna. De Sátánnak, sem képviselőinek nem engedtetett meg, hogy ezen isteni drámába beleavatkozzék, melyet Isten a maga nevének dicsőségére alakított. Több évvel később, s valószínűleg ugyanazon a helyen énekelték a mennyei angyalok az örömeneket, annak születését jelentvén be, aki meg fogja szabadítani a világot. (Lukács 2 : 9—11) Ruth és Boáz ezen az éjszakán Isten akarata szerint játszották meg szerepeiket; a jelképben ez ama hatalmasnak eljövetelét példázta, akiről az angyalok Jézus születésekor énekeltek.

[36] Ruth nehány órán át észrevétlenül és csöndben feküdt. Boáz mélyen aludt s ezért nem akarta őt háborgatni. Éjfél táján Boáz észrevette, hogy valaki a lábainál fekszik. „Történt pedig éjfél tájon, hogy felrettent a férfiú és odafordult. És íme asszony fekszik az ő lábainál. És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te szolgálód; terjeszd ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon." — 3 : 8, 9.

[37] Semmi ok sem mutat arra, hogy Boáz zavarba jött- vagy haragudott volna a lábainál fekvő Ruth láttán. Ha csak asszony után támadt volna vágya, nem kérdezte volna meg, hogy kicsoda. (Mózes I. 38 : 14—16) Ruth, felelvén a kérdésre, azonnal megnevezte magát; ugyanígy azok, akik Jézus Krisztus által Istenhez mennek, azonnal és örömmel megvallják, hogy Krisztus vezetése alatt állanak és az ő szolgálói. Ezek viselni kívánják a menyegzői ruhát és ékesen akarnak járni mint a menyasszony. (Máté 22 : 11; 25 : 1—4; Kol. 3:24; Ésaiás 61 : 10) Ruth azzal felelt Boáz kérdésére, hogy így szólt: Te vagy a legközelebbi rokon (kiváltó). Boáz azonnal megértette, hogy Ruth jogosan ment hozzá és emlékeztette őt törvényes kötelességére. (Mózes V. 25 : 5, 6) Annak bizonyítékául, hogy Boáz nem kelt ki magából és nem is táplált aljas gondolatokat, a következő — Ruthoz intézett — szavaiból látjuk: „Az Úrnak (Jehova) áldottja vagy te, édes leányom, utóbbi szeretetteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel, hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után." (3 : 10) Ruth Jehova akarata folytán ment Boázhoz és élvezte is az ő beleegyezését, ami elég ok arra, hogy a képmutatók vagy Isten ellenségei által támasztott kritikát elvessük.

[38] A modern kritikusok esetleg azt mondhatnák, hogy ez a magyarázat másokat arra indíthatna, hogy illetlen és erkölcstelen életmodot folytassanak. Az olyan ember azonban, aki a maga illetlen és erkölcstelen életét ezzel az isteni drámával próbálja mentegetni vagy szépítgetni, csak azt fejezi ki, hogy nem hiszen Isten ígéjének és nem is akar annak engedelmeskedni. Isten ígéjében egyetlen szó sem jogosít fel egyetlen férfiút vagy nőt sem arra, hogy erkölcstelenül és illetlenül viselkedjék.

[39] Ruth Naomi és Boáz iránt is szeretetet tanusított és Boáz ezért dícsérte meg. Ruth nem keresett magának mint fiatal özvegy, hozzáillő férjet, hanem egy öreglegény mellé szegődött, mivel őt az Úr küldte Boázhoz és neki Isten akaratának cselekvésében telt öröme. Ruth szeretettel bánt anyósával, de most még nagyobb szeretetet tanusított Boáz iránt, magát teljessen átadván neki; ezért mondta Boáz: „Utobbi szereteteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel."

[40] Ruthnak jó hírneve volt és erényesen és tisztán viselkedett azok között, akik őt ismerték és Isten gondoskodott arról, hogy a feljegyzés bizonyítsa az ő erkölcsösségét és ez bedugja a gúnyolódok száját. Boáz jóságosan mondotta Ruthnak: „Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent, amit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy." — 3 : 11.

[41] Ruth „nemes nő" volt, aki megérdemelte, hogy megváltsák, és Boáz ezt meg is mondotta neki. „Te jóerkölcsű vagy." (Luther) „Az egész kapu (mindenki a kapuban, Schmoller; Roth; az egész város; Luther és az angolford.) tudja, hogy derék asszony vagy." Ruth bevállott, nem a pogányok előtt, hanem Jehova választott népe között. Ezért tudja azt „az egész város", Isten egész szervezete, hogy a Ruth osztály méltó Isten és Krisztus iránti hűsége miatt. Mivel a Ruth osztály hűséges, cselekszi meg Krisztus azt, amit Isten törvénye vagy intézkedése reánézve elrendel; ez pedig teljesen megegyezik Jézus kijelentésével: „Jól vagyon, jó és hű szolgám!" — Máté 25 : 21.

Előkészület a megváltásra

[42] Boáz kétségtelenül tudatában volt Naomi és az ő menye, Ruth iránti rokonságának; erre némelyek azt mondhatnák, hogy őneki kellett volna megkezdenie a lépéseket a helyzet megoldása tekintetében. E látszolagos késlekedését azonban két ok is megmagyarázza. 1) Ezek a nők az aratás kezdetekor tértek vissza Bethlehembe, amidőn Boáz annak befejeződéséig nagyon el volt foglalva; és 2) volt ennél egy másik, még fontosabb ok is; Boáz tudta, hogy van még egy nálanál közelebbi

FEL

rokon is és meg akarta várni és látni, hogy mit fog tenni ez a vérrokon. Ama tény, hogy Ruth Boázhoz ment, mutatja, hogy az Úr keze játszott közbe s hogy Boáz igazságot és jogot kellett hogy szerezzen Ruthnak és Naominak. „És most, bizony igaz, hogy közel rokon (vérrokon) vagyok; de van nálamnál még közelebbi rokon is. Ez éjszakán hálj itt s majd reggel, ha az megvált téged, jó; váltson meg; hapedig nem akar téged megváltani, akkor én váltalak meg téged. Él az Úr! Feküdj itt reggelig." — 3 : 12, 13.

[43] Ama kijelentés, hogy Boáz azt mondotta, maradjon ott reggelig, mutatja, hogy Boáz nem jött zavarba. A közelebbi vérrokonról szóló szavaiból látjuk, hogy Isten ígéjével összhangban vezéreltetett tetteiben és engedelmeskedni törekedett Isten törvényének. Boáz feltétlenül figyelemben kellett hogy tartsa Jehova törvényét és ezek a nők, Naomi és Ruth, bizalommal remélték, hogy azt be fogja teljesíteni. Istennek a földön időző maradékhoz intézett ígéretei és intézkedései hasonlóképpen kell beteljesíttessenek Jézus Krisztus, Isten ígéreteinek igenje és ámenje által. „Mert Istennek valamennyi ígérete őbenne lett igenné és őbenne lett ámenné Isten dicsőségére miáltalunk." — Kor. II. 1 : 20.

[44] Ha a legközelebb álló vérrokon nem teljesítette volna be kötelességét, akkor Boáz gondoskodni akart arról, hogy Ruth megnyerje, ami őt jogosan megillette; ugyanígy mondja az Úr Jézus azoknak, akik híven kitartanak mellette: „Ímé azt mivelem, hogy azok (a hűtlen vérrokonok) eljöjjenek és leboruljanak a te lábaid előtt és megtudják, hogy én szerettelek téged." Jelenések 3 : 9.

[45] Boáz megfogadta, hogy be fogja teljesíteni a Ruthra alkalmazandó törvényt, ha azt a közelebbi rokon nem teljesíti be, reggelig azonban semmit sem lehetett tenni; azért mondotta Ruthnak: „Feküdjél reggelig." Ha Boáz és Ruth erkölcsi tisztasága nem lett volna kifogástalan és nem lettek volna teljesen megbizhatók, akkor ezek a szavak nem jegyeztettek volna fel Isten ígéjében. Ő úgy tett, amint neki mondották. „És feküvék az ő lábainál reggelig és felkele, mielőtt valaki az ő felebarátját megismerhetné, mert monda: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérűre jött." (3 : 14) Ez nem a bűnös lelkiismeret kijelentése volt, hanem csupán elővigyázatból történt, hogy az ügyet titokban tarthassák, amig azt Boáz elintézi. Ha az ügyet elbeszélték volna, mielőtt a mezőről eltávoztak és még az ügy birói eldöntése előtt, Sátán kétségtelenül közbelépett volna és alkalmat nyujtott volna a közelebbi vérrokonnak, hogy kötelességét megtagadja. Boáz, aki istenfélő ember volt, körültekintően és bölcsen cselekedett. „Az okos rejtve tartja a tudományát, a balgatag ember ellenben kikiabálja." (Példb. 12 : 23) Amidőn Isten valakit valamily feladat elvégzésével megbíz, bolondságra vallana, ha az illető azt az ügyet még elintézése előtt kikotyogná.

[46] Amidőn Ruth hazamenni készült, Boáz élelmiszerekkel megpakolva küldte haza. „És monda: Add ide a nagy kendődet, amely rajtad van és tartsd. És ő odatartotta azt. Boáz pedig mért hat mérték árpát és feladta néki. Maga pedig bement a városba." — 3 : 15.

[47] Csak rossz szívű ember mondhatja, hogy Ruth ezt a gabonát, melyet kapott, erkölcstelenségért kapta. Ez az adomány illendő volt s annak zállogául szolgált, hogy Boáz teljesíteni fogja Istentől reábízott kötelességét. Boáz igazságos ember volt és síkraszállt az igazságért; ez azt jelenti, hogy ő kötelességének érezte, hogy Isten törvényét teljesítse, amennyiben módjában fog állani. A mezőről mindketten korán reggel eltávoztak; Ruth Naomihoz, Boáz pedig Bethlehembe ment, hogy a Ruth ügyét elintézze.

[48] Amidőn Ruth korán reggel hazaérkezett és anyósa szívszorongva meg akarta tudni, hogy vajjon a sogorsági házasság megtörtént-e s hogy az ügy végére járjon, kérdéseket intézett Ruthoz. „És elméne az ő napasszonyához és az monda: Hogy vagy édes leányom? És ő elbeszélt néki mindent, amit cselekedett övele az a férfiú. És monda: Ezt a hat mérték árpát adá nekem, mert monda: Ne menj üresen a napadhoz!" (3 : 16, 17) Naomi Ruthoz intézett kérdése: „Hogy vagy édes leányom?" (Széljegyzet szerint: Mi történt veled?) vagy Schmoller és angol szerint: „Kicsoda vagy?" a következőket jelenti: ‚Boáz felesége vagy-e?' Azon felelet, mellyel Ruth felelt, nagyszerűen példázza a Ruth osztályt, mely megnyerte Isten jóságának és szeretetének bizonyítékát s azután így szól: „Jöjjetek el és halljátok meg, hadd beszéljem el minden istenfélőnek: miket cselekedett az én lelkemmel! Hozzá kiáltók az én számmal és magasztalás volt nyelvem alatt. Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna engem az én Uram. Ámde meghallgatott Isten, figyelmezett könyörgésem szavára. Áldott az Isten, aki nem vetette meg könyörgésemet és kegyelmét nem vonta meg tőlem." — 66. zsoltár 16—20.

[49] Ruth teljesen megbízott Boázban és meg volt győződve, hogy teljesíteni fogja, amit Isten törvénye követel tőle. Amidőn Boáz így szólt hozzá: „Ne térj üresen haza anyósodhoz", meglátta, hogy szándékában állott teljesíteni azt, ami helyes. Természetesen, ő boldog volt, miként azok, akik tudomásul vették az Úrnak templomához való eljövetelét s akik meglátták, hogy Isten kegyét és alkalmat nyertek arra, hogy tegyenek valamit az ő országának ismertetésére. Ruth kétségtelenül

FEL

azonnal dolgozni akart, miként azok, akiket jelképez, azonnal foglalkozni akarnak a királyság érdekeivel, miután tapasztalták magukon Isten jóságát és szeretetét.

50 Ugyancsak Naomi is meg volt győződve arról, hogy Boáz nem fogja vesztegetni az időt az ügy gyors elintézésében; azt tanácsolta menyének, hogy várja be az ügy fejleményeit. „És monda Naomi: Légy veszteg, leányom mig megtudod, hová dől el a dolog; mert nem nyugszik az a férfiú, mig véghez nem viszi a dolgot még ma." (3 : 18) Az Úr az olyanokban gyönyörködik, akik gyorsan engedelmeskednek, miután az ő parancsait megértik. Boáz tényleg megtestesítője volt a nevének; Boáz „gyorsaságot, készséget vagy buzgóságot" jelent. Ő azonnal munkához látott, hogy megtegye azt, amit tőle nézete szerint Isten törvénye megkövetelt. Naomi kijelentéséből azt látjuk, hogy ő tudta, hogy Boáz teljesíteni fogja Isten parancsát, ha az módjában fog állani, mégpedig vonakodás nélkül. Mint megváltó és igazoló nem fog vonakodni és nem is vonakodott. Az ügyet azonnal birói döntés elé állította, miként Jehova nevének igazolója is a kellő időben jött el hirtelen templomához, hogy ítélkezzék. — Malakiás 3 : 1-5.

Boáz gyorsan cselekszik

51 A vének vagy a bírák a város kapujában gyültek össze, hogy nyilvános ügyeket megvizsgáljanak és eldöntsenek. (Mózes V. 19—21; 22 : 15; Jób 31 : 21; Példb. 22 : 22) A kapun belül a városban egy nagy térség volt, ahol a nép nyilvános ügyek letárgyalására összegyült. Sőt a modern Bethlehem városában is van egy térség a város bejáratához közel, ahol a nép össze szokott jönni. Boáz Isten törvényét és a tárgyaló teret is ismerte. „Ha testvérek laknak együtt és meghal egy közülök és nincsen annak fia; a megholtnak felesége ne menjen ki a háztól idegen férfiúhoz; hanem a sógora menjen be hozzá és vegye el őt magának feleségül és éljen vele sógorsági házasságban. És majd az elsőszülött, akit szülni fog, a megholt testvér nevét kapja, hogy annak neve ki ne töröltessék Izraelből. Hogyha a férfiúnak nincs kedve elvenni az ő ángyát, menjen el az ő ángya a kapuba a vénekhez és mondja: Sógorom vonakodik fentartani az ő testvérének nevét Izraelben, nem akar velem sógorsági házasságban élni." — Mózes V. 25 : 5—7.

52 Boáz tudta, hogy mivel az emberek a kapun ki és be járnak, legkönnyebben ott fogja megtalálni a közeli vérrokont és tudja majd felszólítani, hogy vérrokoni kötelességét teljesítse. Boáz a mezőről eltávozván, azonnal a kapuhoz ment, leült és vigyázott. Éber szeme mihamar megtalálta az ott elmenő vérrokont, üdvözölte őt és felszólította, hogy álljon meg, hogy az ügyet megbeszéljék. „Boáz pedig felment a kapuba és ott leült. És íme arra ment az a legközelebbi rokon, akiről Boáz beszélt vala és monda neki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az odament és leüle." — 4 : 1.

53 Boáz Jehova képviselőjeképpen cselekedett és eljárása megvilágítja azon tényt, hogy Isten törvényének beteljesítését nem míveli titokban, hanem nyiltan és leplezetlenül. Boáz nem igyekezett előbb titokban megtárgyalni az ügyet a közeli vérrokonnal. A feljegyzésből azt látjuk, hogy mielőtt Boáz előadta volna ügyét, összehívta a bíróságot, hogy az ügyet meghallgassák és nyilvánosan megtárgyalják s ennélfogva leplezetlenül megbeszéljék. „És Boáz tíz férfiút vett maga mellé a város vénei közül és monda: Üljetek le itt; és azok leültek." — 4 : 2.

54 Boáz eljárása teljesen megegyezett a törvénnyel. (Mózes V. 25 : 7) A tíz a tökéletesség jelképe földi ügyeket illetőleg s ez a tíz vénből álló bíróság arra mutathat, hogy a Naomi, Ruth és a közeli vérrokon ügyében folytatott kihallgatás és ítélkezés teljes létszám és előírás szerint történt; hogy ez a három személy egy osztályból való embereket példáz; s hogy az Úr bírósága vagy döntése ily osztályokra vonatkozólag teljes és végleges lesz.

55 Ez azonban nem azt jelenti, hogy a zsidókon kívül mások is kellett volna hogy gyakorolják a sogorsági házasság törvényét vagy most kellene gyakorolják. Isten törvénye Izraelnek, Isten szövetséges népének adatott s ama törvény jövendő nagyobb eseményeket akart elővetíteni. (Zsidók 10 : 1) Azon dolgok, melyek a zsidókkal előfordultak, a világ végén bekövetkező eseményeknek voltak a jelképei. Ez tehát teljes bizonyíték arra, hogy Ruth könyve Istentől rendezett dráma volt, hogy előábrázolja azt, amit Isten szándékolt az Izraelben jelképezett néppel taníttatni. Amennyiben Ruth egy izraelita családba benősült és önként összekapcsolta a maga sorsát azzal, izraelita nő lett és igy a prófétai dráma teljesülésének idejére a földön egy szellemtől-szülött osztályt példáz.

56 Boáz ezen szabályosan és törvényesen egybehívott bíróság előtt mint Isten fennséges törvényének képviselője állott, hogy azt végrehajtsa; arra kellett vigyáznia, hogy azt helyesen hajtsák végre és betartsák; e bíróság előtt ő Naomit és Ruthot képviselte, kiknek érdekéről itt szó volt. A közeli vérrokon is ezen bíróság előtt állott, mivel Boáz őt nyilvánosan odahívta. A feljegyzés nem nevezi meg e közeli rokon nevét. Ez Boáznál is közelebbi vérrokona volt Naominak s ennek következtében közelebbi rokona volt Rutnak is. Elimélek családjához tartozott s igy felszentelt

FEL

egyének osztályát példázza, mely azon idővel áll kapcsolatban, amidőn a szentszellem volt a vígasztaló és segítő. A földön a felszenteltek és szellemtől-szülöttek közelebbi rokonai egymásnak, mint Krisztusnak, mivel ezek természet szerint Ádám leszármazottai, Jézus ellenben beleoltatott az emberiség családjába. E közeli vérrokon nem példáz mennyei lényeket, amilyen most Jézus és az angyalok, hanem földön levő szellemtől-szüllött osztályt példáz, t. i. olyanokat, akik testi szervezettel rendelkeznek s egykor a Jehova királyi házába való bejutás várományosai voltak.

[57] Ha ez a vérrokon vonakodnék Isten törvényét Naomira és Ruthra vonatkozólag teljesíteni s eképpen gyümölcsöt teremni a közelgő királyság részére, akkor Boázra kerülne a sógorsági házasság sora; Boáz most ezt az ügyet akarta elintézni, mégpedig gyorsan és véglegesen. Hogy mily következménnyel járt a közeli vérrokon kötelességének teljesítése terén való vonakodása, abból látható, ami egy hasonló esetben történt.

[58] Júda pátriárka második fia, Onán, a dédnagybátyja Naomi ezen vérrokonának, hasonló helyzetbe került. Onán nem akarta feleségül venni Gher nevű bátyjának özvegy feleségét, Támárt; fellázadt az ellen, hogy magot támasszon, mely a Júda családjából származó királyhoz vezessen. Jehova Onánt megölte. — Mózes I. 38 : 6—10.

[59] Elvárható volt tehát, hogy Naomi közeli vérrokona, azon esetben, ha vonakodni fog Ruth nőülvétele által, aki Naomit helyetesítette, Elimeleknek (rokonának) nevét fentartani, az Onánéhoz hasonló sorsra fog kerülni. A tíz bíróból alakult bíróság előtt álló ügy tehát, akik összeültek, hogy a bethlehemi ügyet elintézzék, komoly dolog volt és nem volt csupán valami szerelmi ügy, amint azt Ruth kritikusai elhitetni szeretnék. Jehova egy önmagától folyó élő képet alakított, amely Boáznak és másoknak életével foglalkozott és a királyok Királyának kiválasztásáig kellett nyulnia, akinek a kitüzött időben az egész világ felett uralkodnia kell. (Folytatása következik.)

Béreai kérdések

1. Mily kegyes ígéretet nyertek azok, akik szeretik Jehovát? Miképp fejezi ki a teremtmény Teremtője iránti szeretetét? Mily lépéseket kell tennie és mily feltételeket kell beteljesítenie annak, aki a dicsőséges Jehova házához akar tartozni?

2—5. Mutass reá annak jelentőségére, hogy Boáz csak azután látta el utasítással aratólegényeit, miután Ruth ismét felkelt szedegetni, hogy bőven hagyogassanak el gabona fejeket! Bizonyítsd be, hogy Boáz nem önző indítóokból cselekedett Ruthra vonatkozó intézkedésében! Miben áll az Isten kegye a Ruthban jelképezettekre vonatkozólag, melyet Boáz tanusitott Ruth iránt? Mutasd ki, hogy ezen ügyben Boáz pontosan teljesítette Isten törvényét és mutasd ki ennek alkalmazását Isten királyi háza tagjainak hivása és választása tekintetében!

6—8. Magyarázd meg, miért volt oly nagy sikere Ruth napi munkájának! Miképp teljesül a kép e része azon kiváltság és áldás tekintetében, melyet azok élveznek, akiket itt Ruth jelképez? Mire mutatnak előre Naomi e szavai: „Áldott legyen, aki megkönyörült rajtad!"

9—11. Mi indította Naomit a 20. vers kijelentésére? Mi lett ezáltal előárnyékolva?

12, 13. Mutasd ki a) ama próbát, melyet Boáz tanácsa hozott Ruthra: „Járj az én aratóim nyomában, amig az aratást befejezik"; b) miképp teljesült be Ruth ama kiváltsága, hogy mindvégig folytassa munkáját a mezőn, valamint hogyan teljesült a Ruthban jelképezett Isten népének próbája!

14—16. Mily célja volt a Naomi tanácsának, melyet a 22. versben adott? Magyarázd meg Boáznak Ruthra vonatkozó utasitását (21. vers), valamint Naomi tanácsát (22. vers) s azt, hogy mily körültekintően végezte azt Ruth; ecseteld a prófétai kép e részének teljesülését!

17, 18. Kiről mondattak a 3 : 1 szavai, ha a prófétai képet alkalmazzuk? Kikhez szóltak? Miképp teljesült?

19—25. Mutasd ki, hogy Naomi szavait (2. és 3. vers), mellyel Ruthot utasította, nem vonható jogosan kritika alá! Mutasd ki az itt tanácsolt eljárás talpraesettségét s hogy az megegyezett Isten örvényével! Alkalmazd a Róma 3 : 4-ben adott tanácsot!

26—29. Mit jelent az, hogy az 1. versben tanácsolt eljárás végrehajtása azon időre esett, amidőn „Boáz az árpaszérűn" volt? Mutasd ki, hogy azon tanács, melyet Naomi Ruthnak adott (4. vers) a körülményekhez mérten ügyes volt és meg is egyezett Isten örvényével! Mutasd ki, hogy mennyiben volt a prófétai kép találó része Naomi e kijelentése: „ő majd megmondja neked, hogy mit tegyél", valamint Ruth engedelmessége!

30—32. Magyarázd meg ama három szándékot, melyeknek azáltal kell teljesülniök, ami a dráma e részében történt! Ecseteld az ennek megfelelő részt Eszter drámájából!

33—35. Ecseteld azon állapotot, melyben ekkor Boáz volt! Magyarázd meg, miképp teljesitette Ruth a maga részét Naomi utasitása szerint és mutass rá, hogy eljárása teljesen helyes és önzetlen volt! Magyarázd meg a) az általános véleményt ezen ügyről; b) s hogy miért nem akadályozta meg Sátán az isteni dráma további fejlődését!

36—38. Mily célt szolgál a 8. és 9. versben említett dolog az Isten törvényében gondviselt álláspontból nézve? Jogosan mondhatják-e a kritikusok, hogy ez az esemény erkölcstelenségre feljogosit? Miért nem?

39—41. Magyarázd meg Ruthnak e versben említett jóságát! Magyarázd meg, mit jelent az, hogy Boáz a 10. vers szerint dicsérte Ruthot! Mi felel meg ezen elismerésnek azokra vonatkozó alkalmazásában, akiket Ruth jelképez?

42—44. Ecseteld Boáz látszólagos késlekedését a megváltásra nézve! Mutasd ki, hogy Boáz a 12. és 13. vers feljegyzése szerint Isten törvényétől vezéreltetett s magát annak alárendelte! Hasonlitsd össze Naomi és Ruth helyzetét azon osztály helyzetével, melyet jelképeznek!

FEL

Mennyiben járul hozzá a Jelenések 3:9 ennek megerősítéséhez!

45—47. Magyarázd meg annak célját, melyet Boáz figyelmeztetése példáz, hogy Ruth a dolgot titokban tartsa! Miért volt ez bölcs és okos viselkedés? Mi indította Boázt, hogy a 15. versben említett intézkedést megtegye?

48, 49. Mire gondolt Naomi a következő kérdésével: „Mi történt veled" Ruth? Miképp felel meg Ruth felelete a Ruth osztály feleletének a vele tanusított kegyek tekintetében? Miképp fejezte ki Ruth a Boáz részéről iránta tanusított keggyel szembeni hálaját?

50. Mire gondolt Naomi (18. vers) Boáznak tett kijelentésével? Mily fontos leckét tartalmaz ez?

51, 52. Mondd el, miképp járt el Boáz, hogy a közelebbi vérrokont megtalálja és mutasd ki ennek előnyét!

53—55. Mutasd ki, hogy Boáz eljárása megegyezett Isten törvényével! Magyarázd meg, hogy mit jelképez ama bíróli döntés és bíróság az abban szereplők tekintetében! Mily okból kell elfogadnunk, hogy azon ügy jelképi prófécia?

56. Magyarázd meg a prófétai hivatását a bíróság előtt szereplő személyeknek!

57—59. Mutasd ki ama bíróság elé tárt kérdés nagy jelentőségét! Mily eredménnyel fog végződni az ügy a szereplők részére? W. T., 1932 november 15.

A királyság örökösei felismerhetők

ŐSZINTE emberek gondolkodni kezdtek afelett, hogy mily álláspontra kell helyezkedniök a „keresztény országokban" és mily kapcsolatuk van azokkal. Megborzadtak azon gondolattól, hogy a kereszténynek nevezett sok elágazások valamelyikéhez kell tartozniok, mivel azok legtöbbnyire csupán társadalmi és érdekképviseletek lettek.

Mindezek a Biblia tanításaiból fejlődtek-é ki? Isten rendelte-é ezeket úgy, amint vannak?

Jehova Isten azokat választja ki, akik az igazság birodalmában társai lesznek az ő kedves fiának. (Thess. I. 2 : 12) Jézust Isten kente királlyá. (Apcsel. 10 : 38) „Aki pedig minket ti veletek együtt megerősít a Krisztusban és minket felkent, az Isten." (Kor. II. 1 : 21) Ebből következik, hogy Jézus társörököseit Istentől nyert ismertetőjelükről lehet felismerni; s hogy az ő tulajdonságaikat csak Isten ígéje által lehet megállapítani.

Amennyiben látjuk, hogy ama birodalom, amelyet Jehova fog felépíteni, igazságos és annak kormánya kedves és igazságos fiának vállain lesz s hogy Jehova akarata szerint egyesek kiválasztatnak az emberek közül és Jézus társai lesznek az ő birodalmában, azt is tudnunk kell, hogy ezek a társörökösök az Isten birodalmát kormányozó parancsokkal összhangban készíttetnek elő. A földön sok millió ember van, aki kereszténynek vallja magát és azt reméli, hogy Krisztussal fog egyesülni a mennyben, de határozottan nem fog ott lenni. Ezek tévesen voltak tanítva és el lettek ámítva. Az írás világosan mutatja, hogy Isten országában csak egy kevés ember lesz Jézus Krisztus uralkodótásra. Jézus a királyságról beszélvén tanítványainak, így szólt: „Ne félj te kicsiny sereg, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot." (Lukács 12 : 32) Az igazság birodalmának uralkodó családja vagy tisztviselői csak egy kicsiny seregből fog állani. Az uralkodó család tagjaitól megkövetelt tuljadonságok a Szentírásban vannak körvonalozva. Az írás mutatja, hogy lesz ott egy számtalan sokaság is, amely életet fog nyerni a szellemi létfokon, de amely nem lesz az uralkodó család tagja. Erről a csoportról később fogunk beszélni.

A világ minden népe és nemzete gyakorol valamily vallást. Ezekkel elhitették, hogy ez jövendő üdvösségük miatt szükséges. A vallás (kultusz) az imádat külső szertartását vagy formáját jelenti, mellyel kifejezik egy felsőbb lényben vagy hatalomban való hitüket. Aki azonban Istent lélekben és igazságban imádja, annak a részéről szükségtelen a külső formaság. Isten csupán az őszinte, minden formaságtól mentes imát fogadja kedvesen. (János 4 : 24) Isten hallja azokat, akik titokban könyörögnek hozzá és nyilván megadja kéréseiket. (Máté 6 : 18) Isten egyháza azon osztály, amely azon őszinte vággyal járul Istenhez, hogy neki szolgáljon; s ő ezt kiválasztja a világból és elkülöníti. Ez a csoport van gyülekezetnek vagy kiválasztásnak vagy igaz egyháznak nevezve. Gyülekezetét Isten Jézus Krisztus fennhatósága alatt szervezte meg. (Kolóssé 1 : 18; Efézus 1 : 22, 23) Az ősegyházban nem voltak formaságok. Az apostolok elhunyta után támadtak gonosz vezetők. Ezek önzőek voltak és nagyképüs-

FEL

ködéseikkel akartak befolyást gyakorolni az emberek felett. Az ördög arra törekedett, hogy ezek az emberek az igaz egyházat hatalmukba kerithessék és önző céljaik érdekében kihasználhassák. A pogányoknak volt külső ceremoniális vallásuk és az álkeresztény-vezetők ezeket a pogányokat utánozták s így szerveztek a gyülekezetekben ceremoniákat, melyeket aztán „keresztény vallásnak" neveztek. A világ egyes hatalmasabb nemzetei ezeket a formaságokat vagy vallást, melyet „keresztény vallásnak" vagy „szervezett kereszténységnek" neveznek, felvették s azért szokták ezeket „keresztény nemzeteknek" nevezni. E nemzetek közül való az Egyesült-Államok, Nagybritannia, Németország és mások is. A „keresztény nemzet"-név e nemzetekre alkalmazva, csupán név. A valóságban e nemzetek egyike sem keresztény. Isten sohasem akarta, hogy e gonosz világon keresztények uralkodjanak. Jézus világosan megmondotta: „Az én országom (birodalmam) nem e világból való." Azaz, az én birodalmam eljövendő. (János 18 : 36) E világnak Sátán az istene, a világ nemzetei tehát jogtalanul nevezik magukat kereszténynek. „Keresztény vallás" nincsen, mivel az igaz kereszténység nem „vallás" (kultusz).

Az igaz kereszténység feje Jézus Krisztus. Ő Isten Felkentje és ő lesz Isten igazságos birodalmának uralkodója. Mindazok, akik tényleg és valóban keresztények lettek, Jézus Krisztus, Isten szervezetének feje utján kenettek fel szentszellemtől. Mielőtt valaki Isten felkenetésében részesülhetik, hinnie kell, hogy egyedül Jehova az igaz Isten és Jézus Krisztus, az ő szeretett Fia, az emberiség megváltója és üdvözítője; e hitét pedig Isten akaratának teljesítésére vonatkozó teljes felszentelésével kell kifejeznie. Azután meg kell igazulnia, azaz, igaznak kell lennie Isten előtt; ez azt jelenti, hogy a bírói döntést Isten hajtja végre, t. i., hogy az illető Istenben való hite és Istennek való szentelődése által számítódik igaznak Isten előtt. Azután az ilyen embernek új teremtménnyé kell születnie a Krisztusban, részesülnie kell a felkenetésben, azaz hivatalosan is hely kell kijelöltessék részére Isten szervezetében. A legtöbb politikus, nagy vagyon ura és más tekintélyesek, kiket egyes felekezetekben az „előkelőségnek" tekintenek, az álkereszténység vezetőivel együtt, nem vallják felszenteltteknek magukat Isten akaratának teljesítésére. Azért ezek nem is megigazultak és nem is születtek és kenettek fel soha szentszellemtől, s jogosan nem is nevezhetők „kereszténynek". A modernista lelkészek nagy része tényleg elveti és cáfolni igyekszik a Bibliát és Jézus Krisztus vérét egyáltalán nem tekinti az emberiség váltságdíjának. Ezáltal pedig ezek teljesen kizárják magukat az igaz keresztények közül.

A kereszténységet sokan tévesen értelmezték és félreértették s ez még most is úgy van. Ezt a téves értelmezést Sátán és az ő képviselői gonosz befolyása idézte elő. A nép tudatlansága e téren annak tulajdonitható, hogy a nép félre volt vezetve. Sokan azon hitre vezettettek, mintha Isten évszázadokon át kétségbeesetten törekedett volna azon, hogy az embereket a mennybe felvehesse és őket megmenthesse. Ez azonban nem igaz. Az áltanítók mondották a népnek, hogy üdvösségük érdekében csak hinniük kell Jézusban; a népet azonban nem világosították fel arról, hogy a hit tulajdonképpen mit is jelent. Annak csupán szellemi megértése, hogy Jézus Isten fia, az Irás értelmében nem jelent üdvözítő erővel bíró hitet. Ennyit maga az ördög is hisz. (Jakab 2 : 19) Az igazságnak senkisem hihet másként, csakis úgy, ha meghallgatja az igazságot; s ha neki olyasvalamit tanítottak, ami nem egyezik meg az igazsággal, az nem nyujt neki alapot az igazi hithez. (Róma 10 : 10—15) Ha valaki tényleg megérti az igazságot és hiszi is, a hitét tettekben fogja bebizonyitani. Más szóval: az igaz hit a hitnek megfelelő tettekben nyilvánul. — Jakab 2 : 14, 24.

A Szentirás kimutatja, hogy ennek a világnak Sátán az istene; hogy Jézus Krisztus az ember szabadítója; hogy általa Isten az ember jólétére igazságos birodalmat fog felépiteni s hogy mindenkinek, aki részt szeretne venni övele az ő királyságában, hasonlóvá kell lennie Jézus Krisztushoz. (Róma 8 : 29) Ha valaki tényleg ismeri és hisz az igazságnak, teljes szívvel az Úr mellé fog állani és nem törekszik két úrnak szolgálni, idejének egy részét az ördög szervezetének szentelvén, de egyuttal azt állitván, hogy keresztény. Ez a két dolog nem fér meg együtt. „Senki sem szolgálhat két úrnak."

Ezek az álszentek valószínűleg azon feltevésből indultak ki, hogy Istennek szüksége van rájuk

FEL

s náluk nélkül tehetetlen. Ezek beképzeltségükben azt gondolják, hogy embertársaiknak reájuk kell tekinteniük és tisztelniük kell őket. De vannak sokan olyanok is, akik csak közönséges emberek, de kereszténveknek vallván magukat, ugyanoly önhittek, mint amazok. Amidőn az ilyenek az emberek (közönség) elé állanak, méltóságos állásba vágják magukat és nagyon szeretik fitogtatni tudományukat és képzelt okosságukat. Ezek felfuvalkodottak, önhittek és minden igyekezetük csak arra irányul, hogy a maguk tekintélyét emeljék embertársaik előtt. A tökéletes mintakép azonban Jézus, és azok, akik neki akarnak tetszeni, ugyanazon utat kell hogy kövessék, melyen Jézus járt. A felfuvalkodottak megfeledkeznek arról, hogy Jézus nem a saját felmagasztalása végett jött a világra. Így szólt: „Minden, valaki önmagát felmagasztalja, megaláztatik." (Lukács 14 : 11) Jézus semmiesetre sem azon igyekezett, hogy az emberek őt dícsérjék és tiszteljék. Szövetségének hű teljesítésében még csak nem is vágyott tiszteltetésre. Istentől csak azt kérte vissza, amivel azelőtt rendelkezett. (János 17 : 5) Jézus azért jött a földre, hogy Atyja akaratát cselekedje és cselekedte is. Mindenki, aki részt akar venni Jézus-Krisztussal az ő birodalmában, hasonlóképp kell hogy cselekedjék. Sokan Jézus követőinek vallják magukat. Emlegetik az ő nevét és az ő képviselőinek merészelik nevezni magukat; Jézus azonban kijelentette, hogy ezek sohasem fognak bekerülni az ő királyságába: „Nem minden, aki azt mondja: Uram! Uram! fog bemenni a mennyeknek királyságába, hanem csak aki cselekszi is mennyei Atyám akaratát." — Máté 7 : 21.

Sokan, akik kereszténveknek nevezik magukat, azt gondolták, hogy az ember azért lesz keresztény, hogy a mennyországba kerüljön és ott örökké jó kényelemben élhessen. Az ember megszabadítása azonban főképp csak a földre szól. A mennyei dicsőségben csak olyanok fognak részesülni, akik méltóknak is fognak bizonyulni arra, akik teljesen felszentelték magukat és felvétettek az áldozati szövetségbe. A magukat kereszténveknek vallók nagy része, elmulasztotta felismerni ezt a pontot. Menjünk el egyszer egy oly társaságba, mely kereszténynek nevezi magát és tagjai azt állítják, hogy az Úrnak szentelték magukat és kérdezzük meg mindeniktől: Miért szentelte magát Istennek? Az egyik így fog erre felelni: „Én azért szenteltem fel magamat, hogy életet kapjak és bejussak a mennybe. Üdvözülni szertnék és Isten azon is fáradkozik, hogy engem megmentsen. Ha jó lehetnék és bekerülhetnék a mennybe, nagyon meg volnék elégedve. Ha csupán egy hátsó ajtócskán is lopozhatnék be a mennybe s abban egy kis helyecskét nyerhetnék, akkor is igen jó lenne a dolgom."

Az való tény, hogy Isten avégből közölteti az igazságot, hogy mindenkinek alkalma legyen az élet elnyerésére; de a keresztény nem ezen okból nyeri a meghívását s így nem is szabad, hogy ez legyen az ő felszentelésének indítóoka az áldozati kor alatt. Isten sohasem kísérletezett azon, hogy valakit a mennybe ragadhasson. A mennyország a keresztény jutalma azután, miután feladatát híven teljesítette a földön.

Egy másik a következőképp felel: „Én azért szenteltem fel magamat, hogy Isten felvegyen a mennybe s hogy az ő színe előtt tündökölhessek. Felszentelésem óta azzal foglalkozom, hogy kedves és szép jellemet fejlesszek; s mihelyt azt befejezem, Isten magához vesz a mennybe. Nagyon szeretnék hazatérni s azért is törekszem oly szorgalmasan kifejleszteni a szükséges jellemet. Ezt csak úgy érhetem el, ha nagyon alázatosan lépek fel és kenetteljesen beszélek. Amidőn a gyülekezetben el kell végeznem valamily szolgálatot, fekete frakba kell öltöznöm és ünnepélyes arcot kell vágnom. A szónoki emelvényen ünnepélyesen kell fellépnem s a gyülekezet jelenlétében meghajtott fővel, ünnepélyesen kell imádkoznom, hogy a gyülekezet lássa, hogy mennyire hasonló vagyok az Úrhoz. Amidőn pedig hangosan imádkozom vagy beszélek, előre gondosan betanult hangot kell megütnöm. A gyülekezet végén pedig azonnal a kijárathoz kell állanom, hogy a közönséges hallgatókkal kezet fogjak, hogy azok meglássák, mily szép és dicső a jellemem, s így kell velük ápolnom a közösséget. S ha éltek előttem nagyobb emberek az egyházban, ki kell fejeznem, mennyire tisztelem őket s mily nagyrabecsülöm, amit tanítottak, hogy így aztán magam is elvárhassam, hogy az emberek egy napon engem is tiszteljenek és nagyrabecsüljék azt, amit én tanítottam."

FEL

Az olyan ember, aki elvakultságában ily úton jár, nem veszi észre, hogy teljesen az ördög malmára hajtja a vizet. Nem veszi észre, hogy az Úrral és az ördöggel is közösséget akar ápolni. Az apostol azt mondja, hogy az Úr nem szereti az ily utat. — Kor. I. 10 : 20, 21.

Egy másik pedig így felel: „Én felszenteltem magamat és jó keresztény akarok lenni, hogy bejuthassak a mennybe és résztvegyek Jézus Krisztussal az ő trónján és megítéljem a világot. Én máris gyakorlom magam a bíráskodásban, hogy ezt a hivatalt jól tudjam betölteni, amidőn bekerülök a mennyekbe. Én arra a nagy hivatalra hívattam; földi feladatom, hogy különböző kérdések tekintetében szörszálhasogató legyek a földön és feltűnően tekintélyes magatartást tanusítsak, olyat, amely megilleti azt, aki a világ megítélésére hivatott, hogy a jellemem kellőképp elkészüljön és kicsiszoltassék, hogy vissza tudja tükrözni az Úr dicsőségét, miután elfoglalom helyemet a bírói székben."

Ez az ember is — miként a többi — teljesen vak Isten valódi akarata tekintetében. Sem fel nem fogta, sem nem értékelte, hogy miért hívta el őt Isten, s ebből kifolyólag azt sem értette meg, hogy mily feladatot kell teljesítenie a földön mint kereszténynek; ezért nem is teljesitette kellőleg feladatát.

Látszólag csak kevesen értik meg és értékelik, hogy mit jelent az Isten királyságába szóló meghívás. E magas tisztségre szóló meghívás csak azután szól valakihez, miután teljesen Isten akaratának teljesítésére szentelte magát. E meghívást Jehova felszólításképpen juttatja a felszentelthez egy bizonyos kötelesség teljesítésére. Ez arra szóló meghívást jelent, hogy egy bizonyos feladat teljesítésére iskoláztatnia kell, valamint bizonyos hivatalos kötelességek teljesítésére szóló kirendelést is. Ha a meghívott hűnek és alkalmasnak minősül, amig a földön van, részt is fog nyerni a keresztény mennyei és dicsőséges feladatának végzésére. Az igaz keresztény felszentelésének tehát az a rendeltetése, hogy alkalmat nyerjen Isten, az Úr, iránti hűségének és alárendeltségének beigazolására, és az ő ragaszkodását és hűségét a keresztény csak úgy bizonyíthatja be, hogyha földön léte alatt híven teljesíti is Isten akaratát, mégpedig örömteli szívvel.

Isten sohasem hivott el senkit azon célból, hogy valamily szép jellem fejlesztésére adjon neki alkalmat. Ha neki csak szép jellemekre lett volna szüksége, akkor az angyalokat választotta volna ki, akik mindenkor szépek voltak. Természetesen a mennyei meghívásban részesült kereszténynek az igazság és a tisztaság útján kell járnia; de minden okos ember tudja azt, hogy az ember nem fejlesztheti magát tökéletessé gondolataiban, szavaiban és tetteiben.

Pál egyike volt azoknak, akik meghívattak a királyságba. Ő mondotta: „Hű az Isten, aki meghívott titeket az ő fiának, a mi Urunk Jézus Krisztusnak közösségébe." (Kor. I. 1 : 9) A közösség valóban részesülést jelent. Ez egyiknek a másikkal való szövetkezését jelenti egy bizonyos feladat vagy munka teljesítésére. Miután Jézus a Jordánnál magát felszentelte, hívta meg őt Isten az ő királyságának papi és királyi tisztségére. Később aztán Isten az ő nagy leereszkedéséből más embereket is meghívott, hogy megosszák Jézus Krisztussal az ő nagy tisztségét és munkáját. Ez Jézus Krisztussal, Isten kedves fiával való részesülést vagy közösséget jelent. Ezek ugyanazon út követésére hivattak, mint amelyen Jézus járt. (Péter I. 2 : 21) A keresztény felszentelésének és meghívásának valódi célja az ő kioktatása, gyakorlása, előkészítése és képesítése, hogy Jézus Krisztussal résztvehessen az ő királyságában.

W. T., 1932 november 15.

Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.

FEL

Érdekes levelek

Mindig ujabb szépségek

Kedves Rutherford testvér!

Az utóbbi húsz év alatt nem jelent meg egyetlen olyan Folyóiratcikk, amelyet el ne olvastam volna. Százszor akartam neked írni s most nem is halaszthatom tovább. Tudatni akarom veled, hogy azok a szellemi eledelek, melyek az utóbbi időben kerültek az asztalra, gazdagabbá tették az életemet.

Mindig feleslegesnek tartottam azt, hogy írjak neked, mivel tudom, hogy a levelek százai érkeznek hozzád, melyeket azon óriási nagy munka mellett, mely a harcoló kereszténység legnagyobb szervezetének vezetéséből adódik, még el kell olvasnod, ami biztosan sok testi és szellemi erőt vesz igénybe részedről. Ezért vonakodtam mindig attól, hogy írásommal megterheljelek.

Szinte belefáradtam annak ismétlésébe, hogy „ez a legszebb cikk, melyet a Folyóiratban olvastam!" A nov. 15. sz. folyóirat, melyet immár harmadszor olvasok, áldásokkal van megtöltve. Csak az Úr tárhat fel ily dolgokat. Már a cimlapja is tetszetős (angolban). Ha gondosan megtekintjük, meglátjuk, hogy ez a kép fontos igazságokat fejez ki, melyeket a maradék most ért meg Isten kegyelméből. Az „új köntös", ha szabad így nevezni, nemcsupán az új név szimbolumának tekinthető, de ezenkívül rajzoló művésze találóan mutatja be a mult és a jelen eseményeire támaszkodva a bibliai magyarázatokat úgyszítén azoknak valószínűleges vonatkozásait a jövő eseményeire nézve is. Én mindezzel szivemből egyetértek. Még megjegyezni kívánom, hogy a „Világítótorony" helyére most az „Őrtorony" lépett.

Ez a több évtizedes szervezet valóban őrt állott és mi most tudjuk, mit jelentett nekünk az „Őrtorony"; mert a columbusi nagygyűlésen ellenségeink menydörgő választ kaptak. Most pedig buzdít és kibővíti látkózörünket, amennyiben Jézus feltámadása óta megerősíti hitünket a fontos üzenet hirdetésére azon jelszavával: „Maradék a frontra!" S állandóan gyarapodó világosságot és szépségeket nyerünk belőle.

Az utóbbi hét év óta azt láttam meg, hogy az írás azon szövegei, (melyekről azt hittük a multban, hogy azokat a legjobban értjük) azok, melyeket a legkevésbé értettünk. A templomból kisugárzó villámok fénye mutatja meg nekünk Ésaiás 35-ből, hogy a maradék nehány tagja félénk, tántorgó és megrestülő kezű.

Hála érte Jehovának, hogy megmutatta, kik az „együgyüek", kik azok, akik „az úton járnak" és mi az az „út". Régebben kellő értelem hián mondogattam gyakran: „Ezren esnek el mellőlem." Most pedig bátran mondhatom s nem mentegetődzve kell mondanom, hogy elhatároztam, hogy követni fogom a Bárányt bárhova is vezet, mégha oly sok ravasz csábítás állja is az utamat. Én az Úr mellett állok. Isten meggyarapodott kegyelmét kívánom neked, hogy ezután is bizonyságot tegyél Jehováról, amig az ő szent neve teljesen igazolva lesz a földön.

Bizonyságtevő társad Isten kegyelméből

Félix B. Boyce, New Jersey.

Elhatároztuk, hogy hűségesek leszünk

Kedves testvérek!

Egy most közelebbről tartott gazdasági megbeszélésen elhatároztuk, hogy levelet irunk nektek, melyben közölni kívánjuk, mennyire bátorít minket a „Folyóirat", hogy mint Isten hadserege őrizzük meg egységünket és feddhetetlenségünket Isten előtt, hogy Sátán egész szervezete elpusztuljon; most világosan látható, hogy a világnak inkább szüksége van a Királyságra, mint valaha.

Tudván azt, hogy mi a világon mindenkinél korábban tudjuk, hogy Isten országa fel fog épülni, arról biztositunk titeket, hogy őszintén hű munkatársaitok kívánunk lenni a Királyság evangéliumának, illetve Isten, Atyánk nevének hirdetésében és igazolásában.

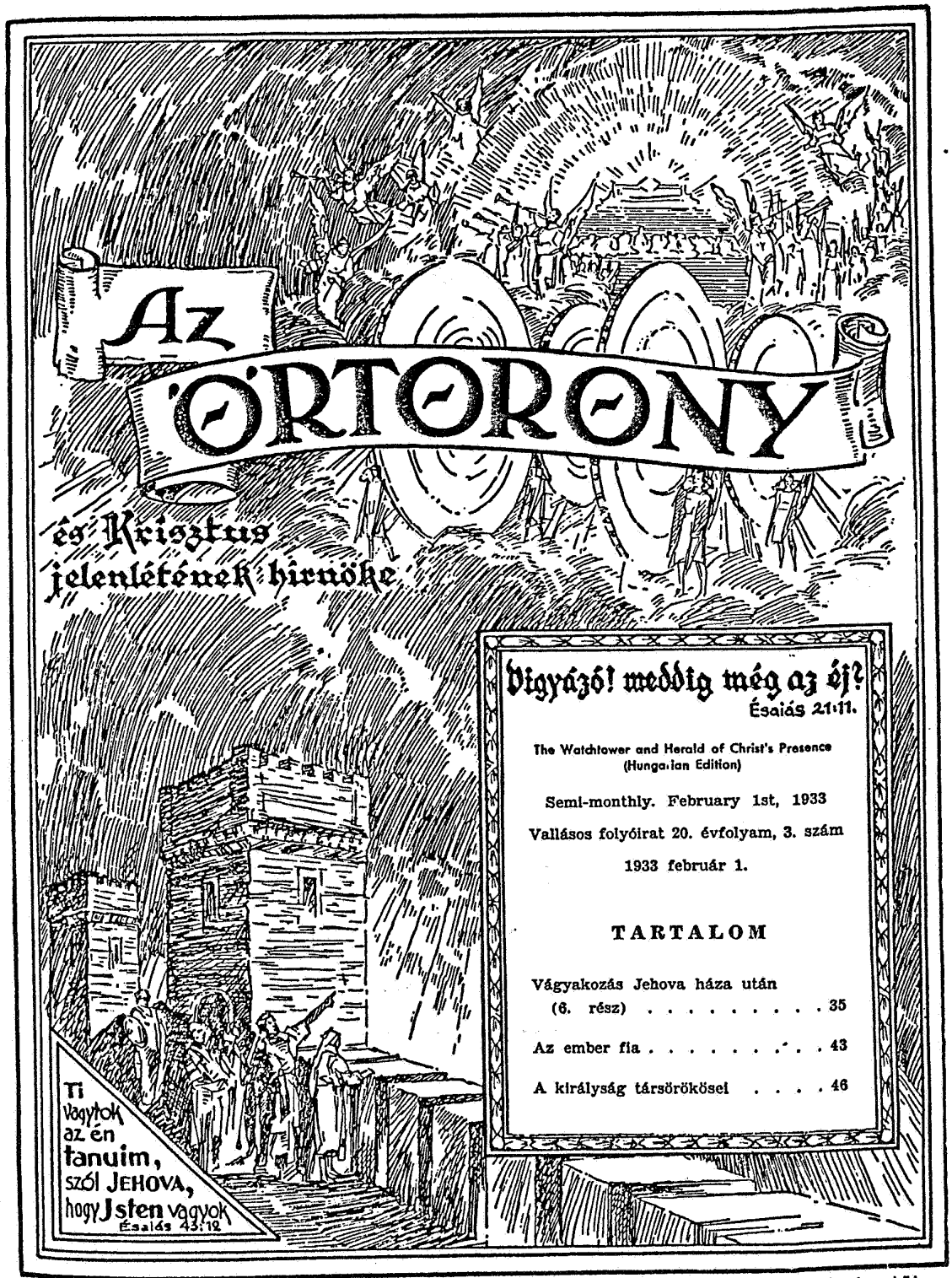
Elhatároztuk, hogy mindvégig hűségesek leszünk, s amennyiben az új nevet, mint „Jehova tanui" viseljük, arra akarunk törekedni, hogy az ő szolgálatában való bizonyságtevés- és az ő dícséretének éneklése által bebizonyítsuk aziránti megbecsülésünket, hogy Isten szervezetének tagjai vagyunk, mely győzelemről győzelemre előremenetel.

Azért esedezve, hogy Isten áldása és ereje vezéreljen az ő népének vezetésében és akaratának teljesítésében, maradunk .

testvéreitek a Sionban

Jehova tanuinak lincolni csoportja Anglia.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. February 1st, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 3. szám

1933 február 1.

TARTALOM

Vágyakozás Jehova háza után (6. rész) 35

Az ember fia 43

A királyság társörökösei 46

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istení lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyeráll ittatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik!

Pénzküldés

Kérjük figyelembe venni: A Watch Tower Bible and Tract Society-nek küldött mindennemű pénzküldeménynél, legyen az „Az Őrtoronyért" vagy más iratért, a postautalványt vagy csekket mindig a Watch Tower Bible and Tract Society nevére kell kiállítani s azután egy külön papíron közöljétek, hogy abból mennyi van az Őrtoronyra és mennyi valamely más dologra szánva. Ez megtakarítást jelent úgy a beküldőre, mint a Társulatra nézve és ezáltal sok kellemetlenség lesz elkerülve. Ne állítsatok ki postautalványt az International Bible Students Association címére, mert ez csak fölösleges munkát és zavart okozna.

A gyülekezési helyet közhírré tenni

Ahol az igazságnak rádió útján való hirdetésére rádióállomás használtatik, helyes volna a csaport gyülekezési helyét bibliakutatás céljából közhírré tenni. A leadóállomás vezetőjét meg kellene kérni, hogy erre beleegyezését adja, s mivel az idő meg van fizetve, feltehető, hogy ez megtörténik. Ez az érdeklődőket arra képesíti, hogy az Isten igéje tanulmányozása céljából egy gyülekezési helyet találjanak.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 február 1 — Magdeburg — 3. szám

Vágyakozás Jehova háza után

„Egyet kérek Jehovától, azért esedezem, hogy lakhassam Jehova házában életem minden idejében; hogy nézhessem Jehova szépségét és gyönyörködhessem az ő templomában." — 27. zsoltár 4.

6. rész

JEHOVÁNAK azok részére szóló rendeletei, akik tagjaivá lesznek az ő házának, szigorúan körvonalozottak és nincsenek változásnak alávetve. Amiképp ő nem változik meg, ugyanúgy nem változik meg az ő törvénye sem. Ő szereti azokat, akik áldozati szövetséget kötöttek az ő akaratának teljesítésére és akiket meghívott az ő királyságába. Ha ezek elmulasztják és nem teljesítik az ő rendeleteit, kellőképp figyelmezteti őket, mielőtt végleges ítéletét végrehajtaná rajtuk. Ezzel egyezően van megírva: „Kiálts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat és hirdesd népemnek bűneiket és Jákób házának vétkeit." (Ésaiás 58 : 1) Ez a parancs Isten maradék népének szól a földön, melyet végre kell hajtania azáltal, hogy e hírt azon többiekkel is közli, akik Jehova házának vagy királyságának városnyosai. (Lásd a folyóirat 1929 június 15-i számát!) A fenti cím alatt megjelent előző cikkünkben azon körülményeket ismertettük, melyek között Boáz és Naomi, valamint Ruth közelebbi vérrokona a tíz bíróból álló bíróság előtt Bethlehem kapujában megjelennek. Naomi és Ruth nem voltak jelen, de Boáz az ő érdekeiket képviselte. Boáz e szerepében a földi maradék népet a jövendölés teljesülésének idejére nézve jelképezi mint a maradék ügyekezelője (szószólója). Boáz ezenkívül Isten törvényét is képviselte és e szerepében Jézus Krisztust jelképezi. Nem szokatlan, hogy az isteni drámában valamely személy többféle szerepben is megjelenik.

[3] Boáz a közeli vérrokon figyelmét a bíróság jelenlétében azon tényre terelte, hogy Naomi visszatért Moábból és van egy darab földje, amely Elimeléké volt s amelyet vissza vagy meg kellene váltani. „És ő monda a legközelebbi rokonnak: Azt a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé, Elimeléké volt, eladja Naomi, aki hazajött a Moáb mezejéről. Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülők előtt és az én népemnek vénei előtt. Ha megváltod, váltsd meg; jelentsd ki előttem, hogy tudjam; mert rajtad kívül nincs, aki megváltaná és én vagyok utánad. És az monda: Én megváltom." — 4 : 3, 4.

[3] Az, aki nagyobb mint Boáz, Jézus Krisztus, az isteni törvény hivatalos képviselője, nem szünik meg és nem is szünt meg méltóképpen inteni azokat, akik a királyságba szóló meghívást elfogadták s azután hanyagok lettek. A folyóirat minduntalan figyelmeztette kötelességükre azokat, akik a királyságba szóló meghívást elfogadták és kimutatta, hogy kötelességükben áll végrehajtani fogadalmunkat. A közeli rokon ezeket a hanyagokat példázza. A folyóiratot az Úr használja kegyelméből és minduntalan kimutatta a szellemtől-szülöttek előtt, hogy mire vannak kötelezve Jehovával, az ő szolgálatával és a Naomiban és Ruthban jelképezett testvéreikkel szemben. (Lásd a folyóirat 1929 június 15-i számát; ennek vezércikkét itt újból át kellene tanulmányozni!)

[4] Naominak Bethlehembe való visszatéréséről mindenki tudott a városban és azt kell feltennünk, hogy a közeli vérrokon is tudott arról és kötelességéről Naomival szemben. Kötelességének teljesítését azonban elmulasztotta s amidőn a bíróság elé hívták, nyilván tudta, hogy mit fog mondani neki Boáz. Beszédét Boáz azon magyarázattal kezdte, hogy Naomi visszatért és el akarja adni a szántóföldjét, amely az Eliméleké volt; azután megkérdezte, hogy meg akarja-e venni. Azzal, hogy csak Naomit említette, arra mutat, hogy Ruth csak Naomi után következett s hogy elsősorban Elimélek özvegyét kellett volna megváltani. Ruth főképpen csak azért került bele az ügybe, mivel Naomi vénebb volt, mintsem fiút tudott volna szülni Elimélek nevének fenntartására. Boáz nem azt mondotta, hogy Mahlon nevét kell fenn-

FEL

tartani, hanem Elimélek nevének fenntartásáról beszélt.

[8] Boáz e szerepében Naomival és Ruthtal szemben való kötelességének teljesítésében arra mutat, hogy a testvérek a Krisztusban kötelesek egymás érdekeit kölcsönösen előmozdítani és egymást a királyság gyümölcseinek termésére buzdítani és bátorítani és megvígasztalni a gyászolókat Sionban. (Ésaiás 61 : 3) Ezt azáltal teszik, hogy nyiltan és bátran mások előtt is figyelmeztetik kötelességeikre és így szólnak: „Uralkodik a te Istened — Ésaiás 52 : 7.

[9] A közeli vérrokon a következőképp felelt Boáz kérdésére: „Én megváltom!" Elismerte tehát, hogy van mivel megváltania a földet. Itt valami anyagiról volt szó és azt remélte, hogy neki abból személyes és vagyoni haszna fog származni; tehát nagyon szerette volna megkapni a földbirtokot, hogy így még vagyonosabb lehessen. Kétségtelenül azzal számolt, hogy Naomi öreg és nem férjhezmennivaló, tehát nem is lesz belefoglalva a vásárba; de mégha bele is foglaltatnék abba, rövidesen meg fog halni és teljesen övé lesz a vagyon, mivel akkor meg fog szünni Elimélekkel szemben való kötelessége.

[7] Ugyanazon szellem hatása alatt mondja a „közeli vérrokon"-osztály a jövendölés jelen teljesülésekor: ‚Mi hajlandók vagyunk folytatni és támogatni az illési munkát!' Az illési munka azonban megszünt a világháború alatt, illetve megöletett, és a munkát a szentszellem ügykezelési időszaka alatt a Naomi-osztály végezte. A „közeli vérrokon"-osztály azonban nem akarja elismerni és végezni a gyülekezet elizeusi munkáját, melynek most az illési munka helyett folynia kell.

[8] Ekkor Boáz síkrakelt Naomi és Ruth — ezek szerint tehát a hasonmási maradék — érdekében és egy másik javaslattal élt a közeli vérrokon előtt. Így szólt: „Amely napon megveszed a szántóföldet Naomi kezéből, akkor a moábita Ruthtól, a megholtnak feleségétől veszed meg, hogy nevet támassz a megholtnak az ő örökségében." (4 : 5) Naomi és Ruth érdekei tehát azonosak voltak egymással s ez mutatja, hogy ők a drámában most a maradék-osztályt jelképezik.

[9] Elizeus felkenetett a munkának attól való folytatására, ahol azt Illés abbahagyta; hasonlóképp kell Naominak és Ruthnak, akik együtt a maradékot példázzák, folytatnia azon munkát, amely igazolni fogja Elimélek házának nevét, mely Isten házát képviseli. (Királyok II. 2:12—15) Így van világosan és pontosan mutatva, hogy azok, akik a királyság munkáját 1918 után tényleg végezni fogják, azt az Elizeusban előrejelzett módon kell végezniök; Elizeus Illés állásának elfoglalására kenetett fel. Azon szellem kettős mértéke, melyben Elizeus részesült, egy nagyobb terjedelmű munkára mutat, melyet az Úr iránt fokozottabb buzgósággal kell végezni.

[10] Ma nem lehet Illés birtokát vagy földjét átvenni Illés kötelességének vagy munkájának átvétele nélkül. (Királyok I. 19 : 16) Azzal nem lehet megvásárolni a halott illési munka birtokát, ha ragaszkodik valaki egy elhunyt ember nevéhez és tanaihoz, valamint írásmagyarázataihoz, mégha bármily hű is volt az az ember, és nem halad előre és nem végzi az Úr munkáját. Most más és meggyarapodott kötelességek merültek fel (amit Elizeus és Ruth példáz), melyeket most azoknak kell híven teljesíteniök, akik a királyi ághoz tartoznak és szeretnének bejutni az Úr házába és ott is szeretnének maradni.

[11] A közeli vérrokon túl nagy kötelességnek tekintette Ruth feleségülvételét; ugyanígy a közeli vérrokon-osztály túl nagynak tekintette az elizeusi munka felvételét. A közeli vérrokon Boáz szavaira így felelt: „Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszessem a magam örökségét; váltsd meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én nem válthatom meg." (4 : 6) A „magam öröksége"-kijelentés arra mutat, hogy a vérrokon önző volt, valamint, hogy csak saját érdekeit és nevét tartotta szem előtt és csak magára nézve tervezgetett, hogy a neve halála után is fennmaradjon. Ha — amint gondolta — el kell vennie a földdel együtt Ruthot is, abból semmi haszna sem származnék, mivel a birtokot Ruth gyermeke fogja örökölni és azáltal az ő maga vagyona apad meg azzal a résszel, melyet Naominak a birtokért fizetnie kellene. Neki kétségtelenül máris volt felesége (aki Jezabel szellemét és befolyását példázza; Jelenések 2 : 20—23), akit nem akart megbotránkoztatni. Ha a „közeli vérrokon"-osztály magára venné a Ruth szellemét és munkáját és elvégezné azt, akkor a világ, de főképpen annak álkeresztény része, megbotránkozna abban és ez az osztály nem akarja ezt a kockázatot vállalni, mivel azáltal az ördög szervezetének haragját zúdítaná magára. A közeli vérrokon-osztály hízelegni akar és kettősnyelvű akar lenni és azt tartja, hogy ne beszéljen az ördög szervezetéről és így akarja a kártól megkímélni a maga hírnevét és állását. A közeli vérrokonban példázott osztályt tehát könnyen fel lehet ismerni a jelen időben.

[12] Boáz ezt a közeli vérrokont a bíróság elé idézte, hogy számot adjon magáról, éppen úgy, amiként Jézus számonkéri az egytalentumos szolgát. Jézus Krisztus, aki nagyobb Boáznál, most a templomban van és felszólítja az egytalentumos szolgát, hogy adjon számot a reábízott királyság érdekeiről és e leszámoláskor kitünik az ő szófogadatlansága az Úrral szemben. Naomi közeli vér-

FEL

rokona így felelt Boáznak: „Váltsd meg te magadnak az én rokoni részemet!" Ez majdnem úgy hangzik, mint az egytalentumos szolga mondása, aki így szól az Úrnak: „Félvén, elmentem és elástam a te talentumodat a földbe; ímé megvan, ami a tied!" — Máté 25 : 24—30; Malakiás 3 : 1—5.

[13] Jehova nem nevezte meg a közeli vérrokon nevét, azért nem nevezi meg azt a feljegyzés sem. A bibliai beszámolást tekintve, ez a név kitörültetett. „A hamisaknak (bűnösöknek, törvényteleneknek) neve elvész." (Példb. 10 : 7) A közeli vérrokon viselkedése azon hűtlen szolgaosztályt példázza, melyről Jézus így szólt: „Vessétek ki a haszontalan szolgát a külső sötétségre: és lesz ott sírás és fogcsikorgatás." (Máté 25 : 30) „És kettévágja azt és részét a képmutatókkal adja ki." — Máté 24 : 51.

Boáz működni kezd

[14] Azok, akik Jézus Krisztus szellemével, Jehova házát betöltő buzgalommal bírnak, örömmel teljesítik azon kötelességet, melyet a rest-szolga teljesíthetett volna, de amelynek teljesítését elhanyagolta. A hű maradék a választott szolga egy részévé tétetik s így lesz belőle a „bölcs és hű szolga". Ezek szerint tehát azt látjuk, hogy Boáz Jézus Krisztust, a legfőbbet, a szolga fejét, valamint a „maradékot" — aki a szolgának egy része — jelképezi. Az Izraelnek adott törvény, mely elrendelte, hogy mit kell tenni azzal az emberrel, aki vonakodik feleségül venni elhunyt testvérének feleségét, így szól: „Hogyha a férfinak nincs kedve elvenni az ő ángyát, menjen el az ő ángya a kapuba a vénekhez és mondja: Sógorom vonakodik fenntartani az ő testvérének nevét Izraelben; nem akar velem sógorsági házasságban élni. Akkor hívják azt az ő városának vénei és beszéljenek vele; és ha megáll és ezt mondja: Nincs kedvem őt elvenni! Akkor járuljon hozzá az ő ángya a vének szemei előtt és húzza le saruját annak lábáról és köpjön az arcába és szóljon és ezt mondja: Így kell cselekedni azzal a férfiúval, aki nem építi az ő testvérének házát, és lehúzott saruja háznépének (mezitlábasnak) nevezzék az ő nevét Izraelben." (Mózes V. 25 : 7—10) „Moáb az én mosdómedencém, Edomra vetem az én sarumat." — 60. zsoltár 10.

[15] Ruth és Naomi esetében a döntés valamenynyire másképpen történt. A világon majdnem mindenki alkalmazott egyszer az életében valamely birtok átírási-okmány hitelesítést. Az általános jog, amely a szokásjogból származik, az okmánynak egy oly nemét is ismeri, amelyet „átadásnak" neveznek s amely által földbirtokot tábláznak át.

[16] Az izraeliták Isten népét képezték, még mielőtt a törvény neki adatott a Sínai hegyen s kétségtelenül volt valamily szokásuk, melyet birtokeladás esetében gyakoroltak. Az isteni feljegyzés Ruth 4 : 7, 8-ban így szól: „Ez vala pedig a szokás régen Izraelben a megváltás és a cserélés alkalmával, minden dolognak megerősítésére: A férfi lehúzta az ő saruját és odaadta felebarátjának és ez volt a bizonyság Izraelben. Monda annakokáért a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak, és lehúzta a saruját." A tárgyaláson sem Naomi, sem Ruth nem voltak jelen, hogy lehúzták volna az illető saruját, de Boáz ott volt és képviselte őket. A törvény előírásának szigorú követése helyett egy korábbi szokást gyakoroltak, t. i. a közeli vérrokon saját maga húzta le a saruját. Ezt a vérrokon önként végezte, teljesen lemondván jogáról és szabadakaratból kinyilvánította, hogy nem fogja a megváltást gyakorolni.

[17] Ez jól példázza a „gonosz szolga"-osztályt, amely nem akar Jehova nevének „Isten az én királyom" tanuja lenni, nem akarja közölni Isten büntetésének napját Sátán szervezete ellen és híven képviselni és hirdetni Isten királyságát. Amennyiben a „gonosz szolga-osztály" így cselekszik, lehúzza a „béke evangéliumának készség"-saruját (lábának takaróját eltávolítja). (Efézus 6 : 15) Ha valakinek csak egy cipő van a lábán, az kellemetlen benyomást támaszt, az ide-oda sántikál és az ilyen embert kigúnyolják. Isten az olyan embert, aki megtagadja szövetségét, megszégyenítésreméltónak ítéli és ezt jelképileg a szembeköpés példázza. — Mózes IV. 12 : 14.

[18] A földön levő hű maradékról van megírva: „Ó mely szépek a te lépéseid a sarukban!" (Énekéneke 7 : 1) „Mily szépek annak lábai, aki békességet hirdet, aki az öröm evangéliumát hirdeti!" (Róma 10 : 15; Ésaiás 52 : 7, 8) E szép idézeteket azonban nem lehet olyanokra alkalmazni, akiknek csak egy cipő van a lábukon. Ez az osztály tehát, melyet e drámában a közeli vérrokon példáz, megszégyenítést várhat Jehova Istentől; s ezt a képletben a szembeköpés példázza, valamint az, hogy az ilyenek meg lesznek fosztva Jehova neve és királysága hirdetésének kiváltságától. Ez az osztály veti le a menyegzői ruhát. (Máté 22 : 11—13) Ezt az osztályt az Úr „Gonosz és rest szolgának" nevezi; azért is vétettek el az ilyenektől a királyság érdekei és a Ruthban jelképezett hű maradék-osztálynak adattak át. (Máté 24 : 47) „Vegyétek el tőle a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van." — Máté 25 : 28.

[19] Boáz örömmel vette át a megváltás vagy visszavásárlás kiváltságát. „És monda Boáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok tanui

ma, hogy megvettem mindent, ami Eliméleké volt és mindent, ami Kiljoné és Máhloné volt, Naomi kezéből." (4 : 9) E szöveg utolsó részéből kitünik, hogy Ruth Naominak alá volt rendelve s csak azért kerül számításba, mert a házasságban Naomi helyére került pótlás gyanánt. Boáz Ruthot is belefoglalta a megváltásba vagy vásárba, hogy az elhunyt Eliméleknek, nempedig az ő fiának, magot támasszon. Boáz a bírák előtt kijelentette: „Sőt a moábita Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettem, hogy magot támasszak a megholtnak az ő örökségében és ki ne vesszen a megholtnak neve az ő atyjafiai közül és az ő helységének kapujából. Tanuk vagytok ma!" 4 : 10.

[20] Mahlon, Ruth első férje, elmulasztott magot támasztani Elimélek nevének és ezt a közeli vérrokon is elmulasztotta, nem akarván magot támasztani Elimélek nevének; most pedig Boáz lépett helyükbe és a hézagot kiigazította. Ruth Boáz és Naomi között összekötőkapocsul szolgált, hogy ez megvalósulhasson. Ruthnak Naomi joga után volt része Elimélek örökségéhez, mivel Mahlonnak volt a felesége. Az örökség azon része, mely Orpát illette volna meg, Naomira szállott vissza, mivel Orpa nem akart Naomival, azaz Isten szervezetével maradni. Habár felkészült arra, hogy Bethlehembe megy, mégis visszatért a moabiták közé, ami Sátán szervezetét ábrázolja. Mivel Ruth csak a menye volt Eliméleknek és Naominak, Boáznak tőle születendő gyermeke Elimélekkel való vérrokonságát nem Ruth, hanem Boáz — a második közeli rokon — által volt öröklendő. Mivel Boáz Naominak minden jogait megvásárolta s így Ruthot is, hogy őt feleségévé tegye, Ruth és Boáz gyermeke kellett hogy nagyatyjának, Eliméleknek minden vagyonát örökölje, valamint a Jehovától Júda házának tett ígéretet is mint annak városnyosa, beteljesítse. Midőn Izrael királyának családfája közöltetett, Isten végzéseinek még egy másik fontos része is be lett mutatva jelképesen, mely a jövőben volt beteljesülendő.

[21] Boáz nyiltan a bíróság és a nép elé állott és nyiltan kijelentette, hogy szándékában áll Naomi birtokát fiainak minden jogaival együtt, valamint Ruthot is feleségül megvásárolni; így lett nyilvánosan tanubizonyság a közeli vérrokonnal szemben, aki az özvegy Naomit és az idegen Ruthot tényleg megcsalta. Jézus Krisztus, aki nagyobb Boáznál, a nagy bíró az ő templomában a hűtleneket megítéli és elválasztja a kipróbáltaktól s egyuttal tanubizonyság is a hűtlenekkel szemben. „Ímé én elküldöm az én követemet, hogy megtisztítsa az utat énelőttem. És hirtelen eljön az ő templomába az Úr (Krisztus Jézus), akit kerestek; és a szövetség követe, akit ti ohajtotok: ímé eljön, azt mondja a Seregeknek Ura (Jehova). És ítéletre jövök hozzátok és hirtelen tanu leszek ellenetek ... azok ellen, akik a napszámosok bérét elvonták, az özvegyet (a Naomi osztályt) és az árvát (a Ruth osztályt) elnyomták és az idegenek (a Ruthtal azonos osztály) jogát elkobozták és engem nem félnek, mondja Jehova a Seregeknek Ura." — Malakiás 3 : 1, 5, angol-f.

[22] Az Úr Jézus Krisztus 1918-ban kezdett ítélkezni templomában s ez az ítélet először azokra következett, akik azt állították, hogy Isten házához vagy szervezetéhez tartoznak a földön. A „Társulat", amint immár közöltük, a Watch Tower Bible and Tract Society, Isten szervezetének számított és számít a földön, mivel annak egy része. Vannak, akik egykor közreműködtek e szervezetben, a királyságba szóló meghívást elfogadták s így annak városnyosai voltak, de azután nem teljesítették az Úr parancsait a bizonyságtevés tekintetében; azáltal mulasztották ezt el, hogy visszavonultak és ellenségesen léptek fel az Úr munkájával szemben. Ezek meg akarják akadályozni a munka előmenetelét és küzdenek a Társulat ellen. Az ellenkezők kilépése és ellenségeskedése nem titok. Boáz nyiltan kijelentette a bíróság előtt, hogy örömmel vállalja magára azon kötelességet, melyet a közelebbi vérrokon visszautasított. Eképpen nyujtotta jelképét az 1931-ben Columbusban (Ohio) Isten szervezete által tartott nagygyűlésnek, valamint mindazoknak, akik a földön velük egy hitből valók, akik mindnyájan elfogadták azon határozatot, melyben nyiltan és örömmel magukra vállalták azon kötelességet és nevet, hogy mint Jehova tanui bizonyságot fognak tenni az ő nevéről és királyságáról, amely kötelességet a „közelebbi vérrokon" visszautasított. Így szólított fel a hű szolga-osztály mindenkit, hogy legyen tanuja annak, hogy ő semmilyen tekintetben sem áll kapcsolatban Sátán szervezetével, hanem teljesen Isten szervezetéhez ragaszkodik és az ő kegyelméből ezután is hirdetni fogja Isten nevét és országát. A királyságról szóló füzet azt hirdeti a „kereszténység" nemzeteinek, de főképpen uralkodóiknak és a „gonosz szolga-osztálynak", hogy a maradék magára vette Jehova nevét, mégpedig örömmel. Az „Igazolás"-. I. kötet (angol és németben) ugyanerre hívja fel a figyelmet. — Ezékiel 24 : 15—18.

[23] Azonkívül ez a kép azt is feltárja, hogy Jézus Krisztus, aki nagyobb mint Boáz, nyiltan meghívja a Naomi- és Ruth-osztályt, azaz a hű maradékot, amidőn az Jehova nevének igazolásában hozzászegődik. A tények arra mutatnak, hogy ez körülbelül 1922 őszén történt, amidőn Jehova egy új nevet adott az ő népének, melyet azonban a maradék csak 1931-ben kezdett tényleg megismerni és értékelni. Apcsel. 15 : 14; Jóel 2 : 27-29.

FEL

Tanuk

[24] Többen voltak tanui Jehova kegyének, melyet a maradék iránt tanusított és síkert kívántak neki, mialatt mások kénytelenek voltak annak szemtanui lenni, habár semmi jót sem kívántak néki. „És monda az egész nép, amely a kapuban vala és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye Jehova az asszonyt, aki a házadba megy, olyanná, mint Rákhel és Lea, akik ketten építették fel Izrael házát és gyűjts vagyont Efratában és szerezz nevet Bethlehemben." (4 : 11) Ennek még a szakadár vérrokon is tanuja kellett hogy legyen. Az ellenkezők egy része képviselői szerepben volt jelen a határozat elfogadásánál 1931-ben a columbusi nagy-gyűlésen és kénytelenek voltak tanui lenni annak, ami ott történt, jóllehet ők maguk (az ellenkezők) nem vettek részt abban. Ez mintha a Jelenések 3 : 9 mielőbbi teljesülésére mutatna. Azok a jólelkű világi emberek, akik a maradék Isten iránti hű ragaszkodását meglátták, kifejezték baráti érzelmeiket. Az Isten szervezetét képviselő összes vének örömmel tettek bizonyságot és Isten áldását kérték az ő nevét igazoló munkára. Az Isten földi szervezete iránti jó érzelem az írás következő szavaival van kifejezve: „Gyűjts vagyont Efratában!" Más szóval: Legyen mindenki hűséges Jehova háza iránt és teremjen sok gyümölcsöt, a királyság gyümölcseit hordozván. „Ebben dicsőíttetik az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek; és így lesztek az én tanítványaim". (János 15 : 8) A 11. vers azon utolsó része: „szerezz nevet Bethlehemben!" a Rotherham fordításban a következőképp hangzik: „Hirdess egy nevet Efratában!" A maradék, amely Krisztusnak egy része, Jehova nevét és királyságát kell hogy hirdesse, mivel most az ő tanuja a földön. Ezeknek kell most Jehova nevét és országát hiressé tenniök a földön. A hívek most ezt teszik Isten kegyelméből. „És a te házad legyen a mag által, melyet Jehova ad neked e fiatal asszonytól, mint a Pérecz háza, akit Thámár szült Júdának." (4 : 12, elberfeldi-ford.) Ez a Pérecz a Dávidon át Jézusig vezető családfa nevei között szerepel. (Mózes I. 38 : 8—30) E kijelentés, hogy „a mag által, melyet Jehova ad neked ezen fiatal asszonytól", arra mutat, hogy Jehovának kell adni minden tiszteletet, mert az jogszerint őt illeti meg.

Az uralkodó előábrázolása

[25] „Elvevé annakokáért Boáz Ruthot és lőn az néki felesége és beméne hozzá és megadá az Úr (Jehova), hogy az fogada az ő méhében és szült fiút." (4 : 13) Jehova azáltal, hogy fiúval áldotta meg Boázt és Ruthot, hozzájárulását fejezte ki, az ő neve és ígéje igazolására tekintvén, t. i. hogy Júda ágyékából fog megszületni az uralkodó és törvényadó. A gyermek születését nem Boáz vagy Ruth testi ereje hozta létre, mert Isten adja a nevekedést. (Kor. I. 3 : 6) Ruth könyvének drámáját Jehova gondviselte, azért nem is szabad valamily teremtményt magasztalni érette. Ama hatalmast, aki a világ nemzetein uralkodni- és az ő nagy nevét igazolni fogja, Jehova támasztotta.

A menyasszony előábrázolása

[26] Midőn Ruth Boáz felesége lett (ami Naomit is magában foglalja, mivel Ruth az ő helyére lépett), a képletben a maradékot példázza, amint az Krisztus jegyese lesz mint az ő jövendőbelije; ezért alkotja ezen osztály azon áldottakat, akik meghívást nyertek a Bárány menyegzőjére. (Jelenések 19 : 9) A tények mintha világosan mutatnák, hogy a prófétai drámának e teljesülése „azon naptól" kezdődik, melyen Isten népének 1922 szeptember havában nagygyűlése volt, amidőn Jehova következő kijelentése teljesült: „És új nevet adnak neked, melyet az Úr (Jehova) szája határoz meg. Nem neveznek többé ‚elhagyatottnak' és földedet nem nevezik többé ‚pusztának', hanem így hívnak: ‚én gyönyörűségem' és földedet így: ‚férjhez adott'. Mert mint elveszi a legény a szüzet, akként veszneknek feleségül téged fiaid és amint örül a völegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni." — Ésaiás 62 : 4, 5.

[27] „És mondák az asszonyok Naominak: Áldott az Úr (Jehova), aki ma nem engedte meg, hogy rokon (megváltó) nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izraelben. És legyen ő a te lelkednek megvídámítója és vénségednek istápolója, mert menyed szülte őt, az, aki téged szeret és aki többet ér neked hét (természet szerinti) fiúnál." — 4 : 14, 15.

[28] Az, hogy Naomit több szerencsekívánattal halmozták el, mint Ruthot, arra mutat, hogy a gyermek törvényesen Naomi gyermeke és ágyékának gyümölcse, valamint Elimélek örököse volt. (Mózes V. 25 : 6) Naomi tehát Ruthtal együtt a gyümölcstermő osztályt, Krisztus menyasszonyát példázza, akinek része van Jehova nevének és ígéjének igazolásában. Ruth nagyon szeretett volna Jehova házának tagjává lenni, de azt a maga erejéből és törekvéséből nem tudta volna megvalósítani. Ruth hitét Jehova Isten jutalmazta meg, mivel híven ragaszodott Isten szervezetéhez, melyet Naomi jelképezett.

[29] Jehova Jézus Krisztust, a „nagy Boázt" használta fel, hogy a Naomiban és Ruthban jelképezett maradék által Jehova nevét felszínre hozza; ez a név mostan híressé lesz Isten földi szervezetében és az lesz majd az egész földön is. Valamivel 1922 után történt, amidőn a Naomiban és

FEL

Ruthban jelképezett maradék kezdte felismerni, hogy Jehova neve alkotja a nagy vitakérdést s hogy a Felséges egy nevet akar szerezni magának. (Lásd a folyóirat 1926 márc. számát: „Ki fogja tisztelni Jehovát?") Jézus neve az ő hűsége miatt ugyancsak hires lett és Jehova oly nevet adott neki, amely minden nevet felülmul Jehova nevét kivéve, és megparancsolta, hogy Jézus Krisztus alatt minden térdnek meg kell hajolnia és minden nyelvnek meg kell vallania, hogy ő a Krisztus Isten dicsőségére. (Filippi 2 : 9—11; Efézus 1 : 20, 21) Az is figyelemreméltó, hogy a Jézus Krisztust jelképező Boáz neve, nempedig az ő fiának, Obednek a neve lett hires Izraelben. Jehova Ruth könyvét használta fel arra, hogy a figyelmet Boázra terelje. Ettől kezdve Ruth neve nem szerepel, de annál inkább a Naomié; s ez arra mutat, hogy Naomi főképp Siont jelképezi, t. i. Isten szervezetét s hogy Ruth is egy részévé lesz annak.

[30] Boáznak Ruthtól született gyermeke Elimélek (az én Istenem király) nevének fenntartására adatott. Így tehát ama kijelentés: „ő lesz a te megvídámítód és gyámolítód vénségedben" ama tényre mutat, hogy Isten, az Örökkévalóság királya, megújítja és felfrissíti a maradék erejét a gyülekezet idejének utolsó napjaiban. Ezzel összhangban van megírva: „Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérkéregetővé." — 37. zsoltár 25.

[31] A Naomi és Ruth között kifejezésre jutó szeretet azon szeretetre tereli a figyelmet, amely most a maradék minden tagja között fennáll, s amelynek ki kell fejeznie az ő összetartásukat és Isten, valamint az ő országa iránti ragaszkodásukat. „Új parancsot adok néktek, hogy egymást szeressétek, úgy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket." — János 13 : 34, 35.

[32] „Ekkor megfogá Naomi a gyermeket és ölébe vevé és dajkája lőn neki. A szomszédasszonyok pedig nevet adának neki, mondván: Fia született Naominak és nevezék az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid attyának." (4 : 16, 17) Naomi úgy bánt a gyermekkel, mintha az a sajátja lett volna, azért mondották: „Fia született Naominak!" Magtalanságának szégyene megszünt s ez szépen mutatja, hogy fog eltávolíttatni Siontól, Isten szervezetének gyalázata. Jehova prófétája ecseteli ezt a folyamatot Ésaiás 54 : 1-7-ben.

[33] A gyermeket Obednek nevezték. Az ő neve „imádót" vagy „aki szolgál" jelent. Ez arra mutathat, hogy lesznek, akik felismerik, hogy Istennek Naomiban és Ruthban példázott maradéka a földön Jehova választott szolgájának része,akit az ő lelke kedvel. (Ésaiás 42 : 1) Obed a képletben Sionnak a fájdalmak után született gyermekeit is példázza. (Ésaiás 66 : 8, 9) Az „Obed"-név azon osztályt jellemzi, melyet az Úr az ő templomához jövetelekor hűségesnek talált s amelyet a „hű és bölcs szolgának" nevezett, akire a királyság összes érdekeit rábízta. — Máté 24 : 45—47.

[34] „És a Pérecz nemzetségei ezek: Pérecz nemzé Hesront, Hesron pedig nemzé Rámot, és Rám nemzé Aminádábot, Aminádáb pedig nemzé Naásont és Naáson nemzé Salmont. Salmon pedig nemzé Boázt és Boáz nemzé Obedet és Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot." (4 : 18-22) Itt Pérecz nemzetsége egészen Dávidig meg van nevezve. Obed és Isai között senki sem említettik. Ez az összekötő kapocs jelentéktelenségét mutatja, vagypedig Naásontól Isaiig mindenik nagyon sokáig élt és mindeniknek öregségében született egy fiúgyermeke? Ezt az utóbbi feltevést támogatja az isteni feljegyzés. „És Isai három idősebbik fia elment Saul táborába a harcba... És Dávid volt a legkisebb." Dávid Isai nyolcadik gyermeke volt. (Sámuel I. 17 : 13, 14) „És Dávid, Júda városából, Bethlehemből való amaz Efratita embernek volt a fia, akit Isainak hívtak, akinek nyolc fia volt és e férfiú a Saul idejében vén ember vala, emberek közt korban előhaladt." — Sámuel I. 17 : 12.

[35] Ez a nemzetségtáblázat nem száraz és jelentéktelen, hanem Ruth könyvét tényleg fontosnak és részletesnek jellemzi. Isten fontos célt tartott szem előtt e nemzetségtáblázat feljegyeztetésével. Ez Jákóbbal kezdődik, amidőn az Kánaánban volt, még mielőtt Egyiptomba költözött és egészen Dávid születéséig nyulik, aki királlyá lett. Pérecz, kit elsőnek említ, Kánaánban született, mielőtt Júda Jákóbbal Egyiptomba költözött volna. (Mózes I. 38 : 27—29) Pérecz Hesront Egyiptomban nemzette az izraeliták 215 éves egyiptomi tartozkodása alatt. Pérecz és Hesron is Egyiptomban haltak meg. (Mózes I. 46 : 12) Ebből következik, hogy Rámot Hesron még Egyiptomban nemzette s valószínűleg még József életében. Máté 1 : 3-ban Aram említtetik s az ő neve „Magas kaput" jelent. Rám Káleb vagy Kelubainak volt a testvére (Krónika I. 2 : 9 angol széljegyzet), aki Becalielnek, a szövetségsátor építőjének volt a dédattya. (Krónika I. 2 : 19, 20; Mózes II. 31 : 1, 2) Rám nemzette Aminádábot, még Egyiptomban. Az ő neve „adakozó embert" jelent vagy „nagylelkű népet". Aminádáb Naásont nemzette, még Egyiptomban, a zsidók kivonulása előtt, valoszínűleg Mózes születése idejében. A kivonuláskor Naáson volt a Júda-törzs feje. (Mózes IV. 1 : 4—7; 2 : 3) Naáson belekeveredett a sivatagi lázadásba és ott is halt meg. Az ő neve „varázslót" jelent. (Mózes IV. 14 : 1—38) Naáson nemzette Salmont (Salmát) rövidesen a kivonulás előtt vagy nyomban

FEL

azután, mivel ő a kivonulás kezdetekor nem lehetett több húszévesnél; ő Józsuéval belépett Kanaánba és résztvett Jerikó ostromában. Salmon Jerikóban találkozott Ráhábbal, a parázna nővel és őt feleségül vette; Salmon e házasságából született Boáz, akinek a neve Ruth könyvében annyira kimagaslik. Boáz nevéről ezenkívül Máté 1 : 5-ben is említés történik.

[36] Megemlítésre méltó, hogy a Dávid és Jézus családfájában három oly nő is előfordult, kiket a Biblia álszenteskedő kritikusai erkölcstelen személyeknek neveznek; ezek közül kettő kívül állott a szövetségen, melyet Isten izraellel kötött, s valószínűleg a másik is kívül állott azon. Ez a három nő Thámár, Ráháb és Ruth. Mindenik kifejezte, hogy tiszteli-becsüli Isten törvényét és nevét és őszintén ohajt néki és az ő népének szolgálni. E három nő mindenike a kellő pillanatban lépett fel a hézag pótlására és gondoskodott Júda nevének fennmaradásáról. Jehova megígérte, hogy az ő nevének igazolója ebből a törzsből fog születni. Ónán nem akart sógorsági házasságot kötni Thámárral s nem akart magot támasztani elhunyt fitestvérének; Isten elpusztította őt. Később maga Júda lépett házasságra Thámárral tudtán kívül; neki Júdától született Pérecz és a Ruth könyvében említett családfának Pérecz a feje, mely családfa Dávidig nyulik. Ráháb, a jerikói parázna Salmonhoz ment feleségül és tőle született Boáz. Jehova elismerésében részesítette Ráhábot és kegyes volt iránta, nem azért, mivel parázna volt, hanem arra való tekintet nélkül, mégpedig azért, mivel hitt Istenben és szolgált néki; ebből az okból tartatott meg az életben. „Hit által nem veszett el Ráháb, a parázna nő az engedetlenekkel együtt, befogadván a kémeket békességgel." (Zsidók 11 : 31) „Hasonaltosképpen a tisztátlan Ráháb is, avagy nem cselekedetekből igazíttatott-é meg, amikor a követeket házába fogadta és más úton bocsátá ki?" (Jakab 2 : 25) Ezeket cselekedetükkel párosult Istenben való hitük mentette meg.

[37] A harmadik nő Ruth, a moábita nő, kit Boáz vett feleségül s akitől Boáznak Obed született, Isai attya; Isai nyolcadik s kétségkívül utolsó fia Dávid volt, akit Isten királyá kenetett Izrael felett s aki Jézus Krisztust, a királyok Királyát árnyékolta elő. Ezeket a tényeket figyelemreméltóaknak kell tekinteni, melyek által meg tudjuk állapítani, hogy ezeket a nőket Isten nem azért mentette meg, mert ők egy úgynevezet „jellemet" fejlesztettek, hanem azért, mivel hívek voltak munkájukban és kifejezték iránta való szeretetüket.

[38] Boázt Salmon (Salma) kétségtelenül Bethlehemben nemzette, mert ez a város volt Salmon öröksége és ő volt Bethlehem atyja. (Krónika I. 2 : 51, 54) Salmon idős ember volt, amidőn Ráhábot feleségül vette; azért született Boáz Salmon vénségének napjaiban. Hasonlóképpen Dávid nyolcadiknak született Isai fiai közül, amidőn Isai már idős ember volt. Tehát semilyen ok sem forog fenn annak feltevésére, hogy Obed és Isai között hézag lenne a családfában.

Jehova háza

[39] Ruth könyve kiemeli Jehova neve igazolásának jelentőségét. Valamint azt bizonyítja, hogy Jehova célja főszervezetének alakítására Ábrahám idejétől kezdve fenségesen halad előre. Sátán valóban minden lépést meg akart akadályozni és kétségtelenül azt gondolta, hogy eredményesen avatkozik bele Isten szándékának megakadályozásába. Isten engedte, hadd menjen a maga istentelen útján s hadd gondolja azt, hogy megakadályozza Isten elhatározását ama magnak és a királyságnak létesítése tekintetében, amely elpusztítja majd őt (Sátánt) és az ő szervezetét. Nagyon lebilincselő, Jehova szándékának menetét (fejlődését) figyelemmel kísérni, mely Dávid királynak felkenetéséhez vezetett, aki Jézus Krisztust, a királyok Királyát jelképezte.

[40] Ábrahám Káldeában, az Eufratestől keletre lakott; tudomásulvette Jehova azon parancsát, hogy egy ismeretlen országba kell vándorolnia és teljesítette is azt. Átkelt az Eufratesen, valószínűleg a forrása táján és délre vonult Kánaánba, ahogyan Isten megparancsolta. Habár Jehova egy fiúgyermeket ígért néki, akiben a föld minden nemzetségei megáldatnak, mindazáltal úgy tetszett, mintha ez a mag nem akarna megszületni, mivel Ábrahám és Sára is átlépték azt a kort, amidőn gyermekük születhetett volna. Ábrahám azonban erősen hitt Istenben s amidőn körülbelül száz éves lett, Isten megjutalmazta az ő hitét és Sárát Izsákkal áldotta meg, aki Krisztust, a királyt jelképezte. (Róma 4 : 19) Ábrahám a képletben Jehovát jelképezte; Sára, az ő felesége, Isten szervezetét és Izsák Isten kedves fiát, Jézus Krisztust; Izsák születése azon időre nézve példázott örömet, amidőn a királyság meg fog kezdődni. (Galata 4 : 24—31; Ésaiás 54 : 1—8) Isten királyi ígérete Jehova csodálatos közbelépése által Izsák fiának, Jákóbnak adatott. Jákób Júda, a törzs fejének atyja volt, akinek azon isteni ígéret adatott, hogy tőle fog származni a király, aki uralkodni fog a világ felett. (Mózes I. 49 : 10) Júda Pérecznek lett az atyja Thámár útján, aki az ő menye volt, mégpedig oly körülmények között, amit a Biblia kritikusai erkölcstelenségnek neveznek. Világos, hogy azon eseményeket Jehova gondviselte, melyek között Pérecz született, hogy a királyig nyuló

FEL

nemzetségnek egyik tagja legyen. Itt veszi fel aztán Ruth könyve a nemzetségtáblázatot és vezeti le egészen Dávidig.

41 Ama tény, hogy a Ruth könyvében felsorolt családfán nem szerepelnek közbeeső nemzedékek, arra mutat, hogy a nevezett férfiak mindenike idős ember lett, mielőtt a családfában említett fiút nemzette. Úgy tünik fel, mintha állandóan akadályok támadtak volna a királyi ág fenntartása terén. Jehova megígérte, hogy az igazoló Júda törzséből fog születni és Sátán ezért törekedett zavart kelteni e törzs nemzedékfáján. Különböző időkben úgy tünt fel, mintha Isten szava nem teljesülhetnék be, de Jehova mindig a kellő pillanatban lépett közbe, amint ezt Ruth könyvéből is látjuk. Jehova ígéje és neve győzelmeskedni fog és semilyen hatalom sem tud sikeresen ellene támadni.

42 Jehova ezen évszázadok alatt elhatározása és akarata szerint járt el az ő háza vagy szervezetének fővárosa építését illetően, melyben Jézus Krisztus, a jogosan, kinevezett fő által fogja elfoglalni az ő szervezetében megillető helyét. Jehova nem kényszerített senkit arra, hogy e házhoz csatlakozzék. Mégcsak meg sem hívott senkit, hogy az ő házába lépjen, mig az illető határozottan ki nem nyilvánította, hogy szeretne abba belépni és azután ünnepélyesen is kötelezte magát Isten akaratának teljesítésére. Azért iratta meg prófétájával: „Egyet kértem Jehovától, most is csak azt kérem, vajha lakhatnám Jehova házában életem minden idejében és szemlélhetném az ő szépségét és őt kereshetném az ő templomában." — 27. zsoltár 4.

43 Ruth őszintén és teljesen ily vágyat táplált magában, amelyet a zsoltáros ecsetel a fenti kijelentésében és ő határozottan állást foglalt Jehova mellett, amidőn azt felelte Naominak, hogy Jehovát választja örökre istenének. Ruth beigazolta Jehova iránti szeretetét, amennyiben teljes szorgalmából törekedett szolgálni néki. Izraelben kétségtelenül voltak olyanok is, akik Ruthot nem engedték volna be Júda családjába; s éppen így most is vannak olyanok, akik azt vallják, hogy Isten szövetségesei, de akik szeretnék eltávolítani Jehova családjából és szolgálatából azokat, akik ezen utolsó napokban állottak az ő szolgálatába. A „közelebbi vérrokon-osztálya" cselekszik így. Ezek nem szeretik Istent és Isten nem fogja őket megőrizni.

44 Jehova Eszter és Ruth könyvei útján mutatja meg világosan, hogy ő választja ki azokat, akik az ő királyi házának (udvarának) tagjaivá lesznek. Kiemeli azon tényt, hogy ezeket a férfiakat és nőket nem az ő kiválóságukért vagy kedves és szép jellemükért választja ki, sempedig belső értékükért. Ő csak azokat hívja meg házába, akik — mint Ábrahám — igaz és örökös hitet tanusitanak iránta. Miután ezek meghívást nyertek, be kell bizonyitaniok feddhetetlenségüket, mégpedig nehéz viszonyok között. Ő azokat választja ki és részesíti előnyben, akik önzetlenségből végeznek hű szolgálatot az ő nevében. Jehova mindazon kisértések és bajok között, melyeket ezeknek a királysághoz vezető úton át kell élniök s amelyek Sátánnak és az ő képviselőinek ellenségeskedése folytán következnek reájuk, világosan feltárja, hogy ő azokat fogja megoltalmazni, akik szüntelenül kinyilatkoztatják iránta való szeretetüket. (145. zsoltár 20) E nagy tanulságot főképpen Eszter és Ruth könyve nyujtja.

45 Jézus Krisztus most Isten házában a legfőbb helyre magasztaltatott fel; ez a ház alkotja Jehova általános szervezetének fővárosát. Jehova azokat veszi fel az ő házába, akik mint az ő felkentjei állandóan megőrzik hűségüket, feddhetetlenségüket és szerető ragaszkodásukat iránta; ezeknek engedi meg, hogy örökké az ő házában lakjanak s az ő leírhatatlan szépségét szemlélhessék, örökké tanulhassanak tőle és a végtelen korszakokon át dicsőíthessék és magasztalhassák őt.

Bereai kérdések

1. Kinek szól az Ésaiás 58 : 1-ben adott parancs? Ki „az én népem"? Ki „Jehova háza"? Mily célból adatott a figyelmeztetés? Mivel idetartozik, emlitsd meg Jehova szabályainak egyik tulajdonságát olyanokra vonatkozólag, akik az ő házának tagjai lesznek! Hogyan cselekszik Jehova, amennyiben az ő intézkedéseivel szemben az engedelmesség jön számításba, azokat illetőleg, akik áldozati szövetséget kötöttek vele az ő akaratának teljesítésére s akik meghivást nyertek az ő királyságába!? A Ruth-dráma e részében hol találjuk meg a szereplőket? Mutas reá azon szerepekre, melyeket Boáz tölt be itt s hogy ő mit jelképez!
2, 3. Ird le azon tényállást, mely megkivánta, hogy a tárgyalás ott tartassék meg! Hogyan tárta az ügyet Boáz a közelebbi vérrokon elé s mi volt ennek a célja? Hogyan teljesült be a kép ezen része?
4, 5. Azt mondhatta-e a közeli vérrokon, hogy nem tudott a maga kötelességéről? Magyarázd meg, mennyiben került bele Ruth ezen ügybe, holott Boáz csak Nnomiról tett említést a megváltással kapcsolatban! Mit példáz Boáz eljárása Naomi és Ruth érdekében?
6, 7. Hogyan képzelte el magának a közeli vérrokon a birtok megváltását? Alkalmazd a képlet e részét!
8, 9. Mily ujabb javaslatot tett Boáz a közeli vérrokonnak? Mily fontos tényekre történt abban utalás Naomi és Ruth érdekeire nézve s hogy prófétailag ők Isten népének egy osztályát példázzák? Mit példáz Elizeusnak az illési munkával való kapcsolata és Ruth 4 : 5 prófétai vonatkozása? Mutasd ki, mi közöltetett abban előre?
10, 11. Mi közöltetett előre az olyan okra nézve, amidőn a közeli vérrokon nem akarja visszaváltani a földet? Mily hátránya származott volna néki a maga számitása szerint a földbirtok megváltása által? Magyarázd meg, miképpen van világosan ismertetve e jelképi prófécia teljesülésében a „közeli vérrokon-osztálya"!
12, 13. Hasonlitsd össze a közeli vérrokon helyzetét azon „egy talentumos szolgáéval", akiről Jézus beszélt a királyságról szóló példázatában! Idézz oly szövegeket, melyek azon tényből keletkezhettek, hogy Jehova nem engedte meg a közeli vérrokon nevének feljegyzését!

FEL

14. Mondd el azon törvényes utasítást, melyet alkalmazni kellett oly esetben, ha a közeli vérrokon nem akarta feleségül venni elhunyt testvérének feleségét! Magyarázd meg Boáz prófétai szerepét, amidőn beteljesítette azon kötelességet, amelyet a közeli vérrokon elmulasztott!

15—18. Magyarázd meg azon szokás gyakorlatát, melyet a közeli vérrokon jogának gyakorlását megtagadván, hitelesített! Alkalmazd az ennek megfelelő prófétai képet!

19, 20. Belefoglaltatik-e Ruth a megváltásba a 9. vers szerint? Miért? Mit céloz akkor Boáznak a 10. versben feljegyzett kijelentése? Mi történt Orpa örökségrészével? Miért? Mit példáz ez? Magyarázd meg tehát annak kettős alapját, amely szerint Boáz és Ruth gyermeke örököse lesz Jehova azon ígéretének, melyet Júda házának Izrael királyára nézve tett!

21—23. Hasonlítsd össze Ruth 4 : 9, 10-et Malakiás 3 : 1, 5-el s mondd el azon tényeket, melyek bizonyítják, hogy ezek a jövendölések beteljesültek vagy beteljesülőben vannak!

24, 25. Magyarázd meg a 11. vers teljesülését! Mily fontos leckét tartalmaz a 12. és 13. vers?

26. Mire mutat az, hogy Ruth belement ezen új egyesülésbe? Mutasd ki mennyiben egyezik ezzel Jelenések 19 : 9 és Ésaiás 62 : 2, 4, 5!

27—29. Indokold meg, hogy Ruth helyett miért kívántak Naominak szerencsét! Miképp történik itt utalás Ruthra? Mire mutat ez a társas viszony Naomi, Ruth és Boáz között? Mutass reá, hogy volt-e valamije Ruthnak, ami őt Isten kegyére érdemesítette volna! Ecseteld azon prófétai képet, amit Boáz, valamint Naomi és Ruth hűsége példáz! Magyarázd meg ama kijelentés értelmét: „az ő neve legyen híres Izraelben"! Mily prófétai szerepet töltenek be itt Naomi és Ruth?

30, 31. Magyarázd meg a 15. versre való utalással a Boáz prófétai kijelentést; b) a Ruthról szólót!

32, 33. Magyarázd meg a jelentőségét és teljesülését e kijelentésnek: a) „a szomszédasszonyok adtak nevet a gyermeknek"; b) „Fia született Naominak! És Obednek nevezték őt!"

34, 35. Sorold el Boáz nemzetségtáblázatát minden nemzedékre vonatkozó feljegyzést tekintetbe véve!

36, 37. Mondd el a Thámárról, Ráhábról és Ruthról szóló tényeket, amiből meglátszik annak oka, hogy Isten miért őrizte meg őket és örökítette meg neveiket szent ígéjében!

38. Idézz tényeket arra vonatkozólag, hogy a családfa Obed és Isai között, amint azt Ruth könyve jegyzi fel, teljes!

39—41. Mit láttunk meg most, hogy a) mily célból gondviselte Isten a Ruth könyvében feljegyzett eseményeket? b) valamint abban, hogy Isten közölteti ezen eseményekről szóló tudósítást? Magyarázd meg, hogy Jehova szándéka Ábrahámtól Péreczig miképpen haladt előre! Mire mutat ama tény, hogy Ruth könyvének nemzetségtáblázatában nincsenek közbeeső nemzedékek említve? Mi a bizonyítéka annak, hogy Sátán állandón igyekezett zavarokat előidézni Júda családfájában? Mutass kimagasló esetekre rá, amidőn Jehova igazolta azon ígéretét, hogy megőrzi a királyi ágat!

42, 43. Mi alkotja Jehova házát, amelyre itt utalás történik? Kik azok, akik beléptek a házba? Hogyan léptek be abba? Mily feltételek alatt? Hogyan példáztattak Ruthban s az általa követett út által? Mi lett volna Naomival és Ruthtal, ha a közeli vérrokon határozatának lettek volna alávetve? Mily osztály és tevékenység van példázva a közeli vérrokon s az ő Naomival és Ruthtal szemben tanusított viselkedése által?

44. Mily fontos tényeket emel ki és tiszláz Eszter és Ruth könyve? Mily nagy tanulság van bennük?

45. Mily nagy kegyet élveznek most Isten felkentjei? Mily dicső örökség vár reájuk s mily feltételek alatt nyerik meg azon alkalmat, hogy azon örökség birtokába jussanak?

W. T., 1932 dec. 1.

Az ember fia

EGYESEK néha kifogásolták azon állítást, hogy Jézus földönlétekor ember lett volna. Ezek azt állítják, hogy Jézus Isten volt, mivel ezt papok mondották nekik. Azon viszonyt, mely Jézus és Isten között fennállott, valamint Jézusnak az emberekhez való viszonyát a földön, akikkel érintkezett, a Szentírás mutatja ki világosan.

Az Úr címeinek egyike „az Ember Fia", vagy helyesebben hangsulyozott formában „Az Embernek Fia". Ez a cím további utalást jelent Jézusnak Istenhez és a megváltás művéhez való viszonyára. Ádám tökéletes ember volt, akit a nagy Isten teremtett és a földre plántált. Mint tökéletes emberre, rábízatott a föld minden tárgya fölött való uralom. Mindezt azonban elveszítette engedetlensége miatt. Jézus, aki tökéletes emberré lett, hogy az emberiséget megválthassa, az édenbeli tökéletes emberrel teljesen egyenértékű kellett hogy legyen és jogszerűen mindama tárgyak birtokában kellett lennie, melyek egykor a tökéletes embernek, Ádámnak tulajdonát képezték. Ezért adta Isten kedves fiának az „Embernek Fia"-címet, ami azt jelenti, hogy Jézus mindannak birtoklására jogosult volt, amire a tökéletes ember jogigényt tarthatott. Ez további bizonyítékul szolgál arra, hogy Jézus a földön tökéletes ember volt, sem több, sem kevesebb és így mindazon tulajdonságokkal rendelkezett, melyek szükségesek voltak, hogy Ádámnak és ivadékainak megváltója lehessen.

A szentszellemtől való felkenetése óta ő a „Krisztus nevet" viseli, ami „felkentet" jelent. Jézusnak felkenetése idején a halhatatlanság mennyei dicsőség és tisztesség ígértetett meg. Jézunak ez a jutalom az Atyja által reábízott munka hű teljesítése ellenében ígértetett. A tökéletes ember, Jézus meghalt és a halálban letett tökéletes élet teljesen megfelel a tökéletes ember, Ádám, életének, mely felett Ádám bűnbeesése előtt rendelkezett. Az ember Krisztus Jézus, tehát a felkent ezek szerint a bűnös Ádám helyetteseként ment a halálba. Jézus nem volt bűnös, hogy azonban a törvény minden követelményének megfeleljen, el kellett foglalnia a bűnös helyét és meg kellett halnia, mintha bűnös lett volna.

FEL

Jézus halott volt és harmad napig holtan feküdt a sírban. Isten prófétája errevonatkozólag jóval megelőzőleg Jézus felől a következőket írta: „Mert nem hagyod lelkemet a seolban (sírban), nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson. Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes öröm van tenálad, a te jobbodon gyönyörűségek vannak örökké." (16. zsoltár 10, 11; Apcsel. 2 : 30-33) Jézust Isten harmad napra feltámasztotta halottaiból. Ha Jézus maga lett volna az Isten, úgy saját magát támasztotta volna fel. Ha őmaga lett volna az Isten, akkor a világegyetem három napig Isten nélkül maradt volna. Ebből az következik, hogy a háromság-tan képviselői nem az igazságot tanítják, mert különben három napig nem létezett volna Isten. A háromság-tan hívei tévedésben vannak. A Megváltó feltámadásáról szóló isteni ige így szól: „A Názárethi Jézust, mint kené fel őt Isten szentszellemmel és hatalommal, ki széjjel járt jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala övele. És mi vagyunk bizonyságai mindazoknak, amiket mind a zsidóknak tartományában, mind Jeruzsálemben cselekedett; akit megölének, fára feszítvén. Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon és megadá, hogy ő megjelenjék nyilvánosan." — Apcsel. 10 : 38—40.

Emlékezzünk Jézus ama kijelentésére, hogy Atyja halhatatlanságot, illetve önmagában való életet ígért neki. (János 5 : 26) Az ember Jézus örökké halott kell maradjon, hogy Ádám helyettesse lehessen. Ez azt jelenti, hogy halottaiból nem mint e m b e r támadt fel és éppen ezért szolgálhatott váltságul a bűnbeesett emberért. Isten az ő ígéretének teljesítéseképpen Jézus Krisztust mint isteni lényt a halálból halhatatlan életre támasztotta fel. Figyeljük meg az apostol erre vonatkozó bizonyítását. Mielőtt Isten fia emberré született, szellemi lény volt isteni alakban. Luciferrel ellentétben nem igyekezett olyasmit megszerezni a maga számára, ami jogosan az Istené volt, hanem megfosztotta magát szellemi természetétől és emberré lett; s mint ember készségesen megalázkodott egészen a halálig, Isten azután támasztotta őt halhatatlan életre. „Aki, amikor isteni formában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő (Reinhadt és más ford. szerint: nem gondolt arra, hogy az Istennel való egyenlőséget magához ragadja). Hanem önmagát megüresíté (más ford. szerint: semminek tekintette), szolgai formát vévén fel, emberekhez hasonlóvá lévén. S mikor oly állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt és ajándékoza néki oly nevet, amely minden név fölött áll. Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére." — Filippi 2 : 6—11.

Mint ember meghalt, de mint szellemi lény életre kelt és Atyjával a tisztelet és halhatatlanság létfokára emelkedett. (Jelenések 3 : 21; Péter I. 3 : 18) Feltámadása után Jézus így szólt: „Én vagyok az első és az utolsó és az élő, pedig halott valék; és íme élek örökkön örökké. És nálam vannak a pokolnak (sírnak) és halálnak kulcsai." (Jelenések 1 : 18) Ezek szerint Isten az ő fiának halhatatlanságot adott, úgy, amint azt néki megígérte.

Miután Jézust Isten a halálból feltámasztotta s mielőtt a mennybe szállott volna, mondotta Máriának: „Ne illess engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz, hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd nékik: Felmegyek az én Istenemhez és a ti Istenetekhez." — János 20 : 17.

Vannak, akik azt állítják, hogy Jézus maga a testet öltött Isten volt, valódi ember és valódi Isten, de elfelejtik, hogy akkor, amidőn Jézus e szavakat mondotta, már halottaiból feltámasztott szellemi lény volt. Akkor már nem volt többé ember. Vajjon maga az Isten volt-e? Vannak, akik azt mondják: igen! Jézus azonban kijelentette: ‚Nem! Jehova Isten az én Atyám. Még nem szállottam fel hozzá, de felszállok őhozzá.' Jézus az igazat mondotta. Azok, akik ennek az ellenkezőjét állítják, nem látják az igazat. Jézus kijelentette, hogy Sátán, az ördög, a hazugság atyja és azok, akik őt útjain követik és tévedéseket tanítanak, az ő gyermekei. Az emberek vigyázzanak az igazságra, úgy amint azt Jézus, az apostolok és a próféták tanították, de vessék el az emberi tévtanokat.

Tartsuk szem előtt, hogy Ádám a bűn miatt halálra ítéltetett. A bűn Isten törvényének áthágása. Az igazság Ádám halálbüntetésének kimondását és végrehajtását követelte. Ezt az ítéletet Jehova a mennyben maga mondotta ki. Azon élet, melyet Jézus, a tökéletes ember áldozott fel, teljesen megfelel azon tökéletes életnek, melyet Ádám az ítélet alapján eljátszott. Jézusnak, a tökéletes embernek halála azonban egymagában Ádám és az ő nemzetsége javára semmi jót nem eredményezhetett, csakis úgy, hogy Jézus tökéletes emberi életének értéke az isteni igazságszolgáltatásnak bűnért való áldozatként, valamint Ádám és az ő ivadékai életének helyettesítéseként fel lesz ajánlva.

Isten talán másvalakat szemelhetett volna ki, hogy az nyujtsa át Jézus tökéletes feláldozott életének értékét bűnengesztelő áldozatul a mennyben. Jézus, az e m b e r, ezt semmiesetre sem te-

FEL

hette meg, mert az ő földi élete a halálnak szánatott. Ennek értékét pedig a mennyben kellett benyujtani; olyas valaki által, aki bejáratos volt a mennybe. Tetszett Istennek, hogy ama tökéletes élet értékének bűnengesztelő áldozatként való átnyujtásával fiát, Jézust, tisztelje meg. Hogy elhatározását keresztül vigye, Isten az ő fiát halottaiból mennyei életre támasztotta fel s az isteni Jézus mostmár bejárást nyert a mennyek udvarába. Amidőn Jézus felment a mennybe, megjelent Jehova színe előtt és földi (emberi) életének értékét ott bűnengesztelő-áldozatul átnyujtotta. Ez az emberiség javára, Ádám életének pótlására elfogadtatott, abban az időben azonban csak azok javára fordíttatott, akik az áldozás korszakában (a keresztény kor alatt) hit által Istenhez járultak; ez a bűnengesztelő-áldozat csak később lesz az egész emberiség javára fordítva.

A kiengesztelést azon szertartások példázták, melyeket Isten a zsidókkal az engesztelés napján végeztetett évenként, amint az a törvényben elő volt írva. Az állatokat a pitvarban levágták, vérüket a főpap a szentekszentélyébe vitte és ott a kegyelem táblájára fecskendezte. A frigysátor udvara (pitvara) jelképezte a földet, ahol Jézus áldozatként meghalt. A szentek-szentélye a mennyet jelképezi, ahol azon tökéletes ember-élet értéke bűnengesztelő áldozatul bemutatást nyert. Erről a tárgyról a Szentírás így szól: „És csaknem minden vérrel tisztíttatik meg a törvény szerint és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai efélékkel tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal. Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk. Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel. Mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt." — Zsidók 9 : 22—26.

Azon áldozatnak, a tökéletes ember-élet áldozatának értéke abban az időben csak azok javára iratott, akik Jézus Krisztus követőivé lettek. Ez az érdem (érték) azonban az új szövetség megkötésénél mindenki javára fog iratni, mely alkalommal az összes emberek kibékülnek Istennel.

Prófétája útján Isten előre megmondotta, hogy mi történjék szeretett fiának áldozatával. A próféta a következőket írta: „És az Úr (Jehova) akarta őt megrontani betegség által, hogyha önlelkét áldozatul adja... Mert lelke szenvedése folytán látni fog és megelégszik... és vétkeiket ő viseli... mivelhogy életét halálra adta...; pedig ő sokaknak bűnét hordozá." — Ésaiás 53 : 10—12.

Amint azt Isten előre közölte, Jézus az ember bűneiért halt meg és ennek igazolására támasztatott fel halottaiból. — Kor. I. 15 : 21; Róma 4 : 25.

Az emberek közül nagyon sokan téves nézeteket vallanak a Megváltó vérének omlása, illetve annak értéke tekintetében. Egyik csoportjuk így szól: „Az ember számára teljesen elég, ha beismeri, hogy nem egyezik a bűnnel és bocsánatot kér bűneiért, hozzácsatlakozik valamely felekezethez, magát kereszténynek vallja és ennél marad." Egy másik csoport így szól: „Jézus kiomlott vérének úgyszólván semmi értéke sincs. Jézus jó ember volt és ezért tanácsos, hogy az ő példáját mint jó és követésre méltó példát szem előtt tartsuk. De az embernek ki kell fejlesztenie a maga jellemét mindaddig, amig tökéletes lesz." Ezen állításokkal szemben azonban sokkal helyesebb, ha a Szentírás ihletett feljegyzéseihez tartjuk magunkat, amelyeket Isten tanui írtak. Ezek pedig így szólnak: „És vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat!" (Zsidók 9 : 22) A tökéletes ember vérének omlása volt az egyetlen lehető út, melyen Isten igazságos maradhatott és mégis az emberiség igazolója lehetett.

Az élet a vérben van. (Mózes III. 17 : 11, 14) Isten ítélete Ádám éltető vérét követelte, mivel bűnt követett el. Az igazság Ádám eljátszott élete helyett elfogadja Jézusnak, a tökéletes embernek, éltető vérét, amely áldozat értéke a kitüzött időben az egész emberiség javára fog szolgálni. Isten megígérte, hogy az egész emberiség, Ádámot bezárólag, megváltatik a haláltól és a sírból, illetve vissza lesz vásárolva. (Kor. I. 15 : 22) Az áldozati korszak alatt, t. i. az alatt, mialatt Isten Krisztus testének (egyházának) tagjait kiválasztja, ama tökéletes kiontott élet értéke azokért képezi a megváltás árát, akik teljesen Isten akaratának teljesítésére szentelik magukat. Ez aztán később, t. i. az új szövetség beiktatása (Krisztus ezeréves uralkodása) alatt az egész emberiség megváltásául fog szolgálni. Az írás annak bizonyítékául, hogy a Megváltó vére nagyon értékes letét és azért szereztetett, hogy az ember visszanyerje az életet, a következőket mondja: „Mert áron vétettetek!" (Kor. I. 6 : 20; 7 : 23) És mi volt ez az ár? A válasz így szól: „Úgy, mint kik tudjátok, hogy nem veszendő állatokon, mint aranyon vagy ezüstön váltattok meg a ti hiábavaló életetekből, melyet a ti atyáitoknak tanításaiból vettetek volt; hanem drága véren, t. i. a makula és szeplő nélkül való báránynak, a Krisztusnak vérén." — Péter I. 1: 18, 19.

FEL

Hogy az ember összhangba kerülhessen Istennel, mindenekelőtt Isten gondviseléséről kell egyetmást megtudnia. Abba kell hagynia a bűn útján való járást, amelyen addig járt. Hinnie kell, hogy Jézus vére bűntől való megváltásul adatott és akkor Isten kegye majd feléje is fordul. A kiengesztelés alapja Jézus Krisztus, a tökéletes ember vérének kiomlása. A kitüzött időben mindenkinek ezen igazság ismeretére kell jutnia és alkalmat kell nyernie az Istennel való kibékülésre.

Jehovát az ellenség e tekintetben is tévesen mutatta be, azt állítván, hogy Isten oly kegyetlen, hogy valamely teremtmény vérére szomjazik és haragja csak Jézus kiontott vére által csillapodott le; miután azonban Isten ily modon megengesztelődött, kész megbocsátani a bűnösnek is. Ez az állítás teljesen valótlan. Isten igazságos és az ő törvényének végrehajtása az igazság követelményei szerint teljesen elkerülhetetlen. Isten szeretete azonban oly utat nyit meg, amelyen az igazság követelményei teljesen kielégítést nyernek; és ez Isten fiának mindhalálig tartó készséges engedelmessége által történt. Jézus éltető vére, melyet Adámért ontott, képezi az alapját az ember kiengsztelésének Istennel, mire azután az ember, bűnbánata, Istenben és a Megváltó kiomlott vérében való hite, valamint Isten iránti engedelmessége folytán igazolva lesz. Isten tehát igazságos és a hívők igazolója. — Róma 3 : 26.

W. T., 1932 november 15.

A királyság társörökösei

JÉZUS földönlétekor tizenegy férfiú bensőséges kapcsolatban állott vele. Ezek az ő hű tanítványai voltak. Azt mondotta nekik, hogy az ő jövendő királyságában is övele lesznek. Jézus kijelentette, hogy Jehova, az ő Atyja, ezeket a férfiakat ebből a célból adta őnéki. Fognak-e még mások is egyesülni Jézussal az ő királyságában?

Mielőtt Jézus bevégezte volna földi szolgálatát, megmondotta tanítványainak, hogy el fog távozni közülök. János 13 : 36-ban olvassuk: „Monda néki Simon Péter: Uram hová mégy? Felele néki Jézus: Ahová én megyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb azonban utánam jössz."

Ezután mondotta Jézus tanítványainak: „Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek." (János 14 : 2, 3) Jézusnak egy kevéssel azután mondott imája mutatja, hogy ezek a hű tanítványok nem voltak az ördög szervezetének részei. Imájában Jézus így szólt Istenhez: „Én a te igédet nékik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, aminthogy én sem e világból vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, aminthogy én sem e világból vagyok." — János 17 : 14—16.

Jézus az igazság új birodalmára vonatkozó előkészületül egy munkát bízott ezekre a hű férfiakra, amit következő kijelentése bizonyít: „Amint te küldöttél engem e világra, úgy küldöttem őket én is e világra." (János 17 : 18) Azután nemcsak e tizenegy hű tanítványért imádkozott, hanem mindazokért is, akik az új birodalomra való előkészület alatt fognak hinni őbenne. „De nemcsak őérettük könyörgöm, hanem mindazokért is, akik az ő beszédeik által fognak hinni énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek, miképpen te, Atyám, énbennem és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk, hogy elhigyje a világ, hogy te küldtél engem." — János 17 : 20, 21.

Jézust Isten a világ láthatatlan uralkodójává kente fel s éppen Jézus előbbi kijelentéseiből jut kifejezésre azon ohaja, hogy ő ezeket a híveket is részesíteni akarja királyságában. Az „egyek" legyenek kifejezés valószínűleg azt jelenti, hogy Jehova Isten a nagy király és uralkodó; hogy Jézus Krisztus a király, hogy Jehova nevében uralkodjon; s hogy azok, akik övele és az ő Atyjával egyek lettek, részesülni fognak az igazság birodalmában s ennélfogva egyek Istennel és Jézus Krisztussal.

Az előbbiekkel összhangban írta a próféta: „Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám! hallgassatok, hogy éljen lelketek és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. (Ésaiás 55 : 3) Ha a kegyelem e szövegben a tökéletlen vagy megeső teremtmény iránti meg nem érdemelt bocsánatot jelenti, az írásnak e része nem vonatkozhatik Jézus Krisztusra, mivel ő mindig tökéletes volt, nem csinált ballépéseket s így nem is kellett iránta kegyelmes bocsánatot tanusítani. Ily kegyelemben kell azonban részesülniök tökéletlen embereknek, akik a többi tökéletlenek közül hívattak ki, hogy Jézus Krisztus társörökösei legyenek, mivel ezek tökéletlenek és gyakran tévedéseket követnek el; ezért adatott nekik a megbocsátás ígérete és Isten kegyelme Jézus Krisztus útján. — János I. 1 : 9; 2 : 2.

Más fordítások egy kissé jobban megvilágítják ezt a szöveget: A „szeptuaginta" ezt a szöve-

FEL

get így fordítja: „A megbízható, Dávidnak szóló kegyelmes ígéretek." Az angol Rotherham-f. ezt mondja: „A Dávidnak biztosított szerető jóság." A Paralelbiblia így adja vissza: „Dávid iránti irgalom, mely állandó." A Felkent társai az ő részei s ezért bennefoglaltatnak Dávid nevében, mely szeretettet jelent. Az Írás gyakran úgy szól e tökéletlenekről, mint a Szeretett részeiről. Például a próféta így szól: „Ó Isten, te tudod az én balgatagságomat és az én bűneim nyilván vannak te előtted." (69. zsoltár 6) Ugyanezen zsoltár 8.—10. verse arra mutat, hogy a 6. vers kijelentése Krisztusra, Isten Szeretettjére vonatkozik és természetesen a felkent testtagjaira, a társörökösökre is. Amidőn Ésaiás próféta így szól: „Örök szövetséget kötök veletek, Dávidnak tett bizonyos kegyelmem szerint", ez kétségtelenül Jehova rendkívüli jóságára való utalás, melynek szerettei iránt való tanusításában öröme telt. Az ily jóság és szeretet egyúttal kegyelem is, mivel e kegyelem gyakorlását nem az igazság követelményei rendelik el. Ebből következik, hogy a „Dávid iránti kegyelem" alatt Jehova rendkívüli jóságát kell értenünk, melyet azok iránt tanusít, akiket igazol, Krisztus testébe befogad és szellemével felken.

Isten prófétája mondja: „Ó, mindnyájan, kik szomjuhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincsen pénzetek; jertek, vegyetek és egyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet. Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér és gyűjtött kincseket azért, ami meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek és gyönyörködjék lelketek kövérségben. Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám. Hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint." — Ésaiás 55 : 1—3.

A próféta e kijelentése nyilván azon időszak alatt vonatkozik Isten szeretettjére, amidőn az evangélium prédikálása meghívásképpen folyik a meghallgatás, a benne való hit és a Jézus Krisztussal való társörökség tekintetében.

Isten prófétája útján jelöli ki azon utat, amelyen azoknak járniok kell, akik szeretnének résztvenni Dávid örök szövetségében és Isten kegyelmében. A prófécia azokhoz szóló felhívással kezdődik, akiknek halló fülük van. A próféta lélekben pünkösd idejére helyezkedik és ama kijelentése: „Ó, akik szomjaztok, jertek e vizekre", az áldozás egész korszakán át szólanak. Jézus megparancsolta, hogy az evangéliumot minden nemzetnek, zsidónak és másnak is hirdetni kell. (Máté 28 : 19) Ez nem azt jelenti, amit némelyek tévesen gondoltak, hogy minden embert meg kell téríteni a földön, hanem ez csak felszólítást jelent azok kiválasztására, akik az örök szövetségbe lépnek és a Messiás társaivá lesznek.

Jézus az ünnep nagy napján állott fel és mondotta: „Ha valaki szomjazik, jöjjön én hozzám és igyék. Aki hisz én bennem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből." (János 7 : 37, 38) E meghívó kijelentés pünkösdkor kezdett teljesülni. Hogy ez a meghívás azokhoz szól, akik hisznek Jézus Krisztusban és követik, Jézus következő kijelentéséből látjuk: „Valaki pedig abból a vízből iszik, melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjazik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne." (János 4 : 14) Isten prófétájának e kijelentése azokra vonatkozik, akik szomjasok és keresik Istent, vajha megtalálhatnák őt és őszintén és becsületesen szeretnének összhangba kerülni Istennel.

A próféta azután így szól: „Jertek, vegyetek és egyetek pénz nélkül és ingyen!" (Ésaiás 55 : 1) Hogyan lehet pénz nélkül és ingyen vásárolni? Ez kétségtelenül ama tényre vonatkozik, hogy Jehova az embert a Megváltó kiomlott vérében való hitből folyó megigazulás alapján fogadja el és őt a felkenés és szellemtől való szülés által bevezeti a fiak gazdag isteni házába. Az isteni dolgokban való részesedés ára mindannak feláldozását követeli, amije a megigazultnak van. E megigazulást azonban teljesen ingyen nyerte. Ennek árát Jézus fizette meg. A megigazulást tehát mint természetes ember ingyen és pénz nélkül kapta. Aki így megigazult és akit az Úr elfogadott s aki eképpen pénz nélkül, ingyen vásárolt, részesül az étkezésre szóló meghívásban, hogy tejet és bort vegyen s azokban gyönyörködjék. A tej és a bor nyilván olyasmire vonatkozik, ami örömet és jólétet jelent. Ebből következik, hogy a tej és bor a szellemi-szülötteknek tett becses ígéretekre és az Úr szolgálatában való örömre vonatkozik, ami az igazi szőlőtőke gyümölcsét alkotja. János 15 : 8.

A prófécia második verse így szól: „Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér, és gyűjtött kincseket azért, ami meg nem elégíthet? Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek és gyönyörködjék lelketek kövérségben!" (55 : 2) Az embereknek sok oly tanokat kínáltak fel, melyekről azt állították, hogy azok az élethez vezetnek. A kísértő sok csalétket tárt az emberek elé az ő képviselői által. Sokan estek kelepcébe a gonosz kísértő ravaszsága által azok közül, akik az élet útját keresték. Azért kérdezi a próféta: „Miért adtok pénzt azért, ami nem kenyér?" Jézus mondotta: „Én vagyok az élő kenyér." Senki sem nyerheti meg az életet, aki más kenyeret eszik.

FEL

Aki az Urat keresi, az meghívást nyer, hogy őt szorgalmasan hallgassa, az élet kenyerét egye s az abból származó erőt megnyerje. Ezzel egyezően mondja a zsoltáros Isten szempontjából beszélve: Halld csak leány, nézd csak; hajtsd ide füledet! Feledd el népedet és atyád házát! Szépséged a király kívánja, hiszen urad ő, hódolj hát néki!" — 45. zsoltár 11, 12.

Azok, akik Krisztussal társulnak, akik a világon mindent elhagynak és a Megváltó érdemében való hittel teljesen Istennek adják át magukat, nyerik meg az isteni létfokon való élet alkalmát. Jézus mondotta: „Bizony, bizony mondom nektek, aki hallgat az én szómra és hisz abban, aki engem elküldött, örök életet nyer és nem kerül ítéletre, hanem a halálból átvitetett az életre." — János 5 : 24.

A valóságban ez volt amaz evangélium, melyet az Úr hű bizonyságtevői a keresztény korszak alatt hirdettek. Ez a hirdetés Jézus Krisztusra mint a megfeszíttetettre hívta fel a figyelmet. Alkalmat nyujtott azoknak, akik komolyan meg akarták ismerni és cselekedni az Úr akaratát, hogy a világtól elforduljanak, Istent keressék és Jézust lábnyomain kövessék. Isten ezen út követésének természetes folyamányát a következőképp ecsetelteti prófétájával: „Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint." (Ésaiás 55 : 3) Dávid kegyelme vagy Jehova rendkívüli jósága mindazok iránt érvényesül, akik magukat teljesen Isten akaratának teljesítésére szentelik. Ezek szellemi-születésük és felkenetésük után felvétetnek a szövetségbe, ami arról biztosítja őket, hogyha hívek lesznek, részesei is lesznek az isteni természetnek és hasonlók lesznek Jézus Krisztushoz; hogy társai és társörökösei lesznek a királyságban, együtt foglalnak vele helyet az ő trónján és örökké élvezni fogják Isten rendkívüli áldásait.

Péter apostol magyarázza, hogy Jézus Krisztus a főszegletkő Sionban s hogy az ő igazi társai élőkövek, akik mint Sion tagjai őbenne épülnek fel. Az Írásból világosan kitünik, hogy Sion Isten szervezete vagy szent birodalma vagy uralkodó osztálya. „Mert a Siont választotta ki magának az Úr (Jehova), azt szerette meg magának lakhelyül. Ez lesz nyugvóhelyem örökre, itt lakozom, mert ezt szeretem." — 132. zsoltár 14, 15.

Jézust Isten a zsidókhoz küldte s így őket részesítette elsőnek azon alkalomban, hogy az ő szeretett fiával Sionban egyesüljenek. A zsidó papság megvetette és üldözte Jézust és ugyanarra bírta a népet vagy nemzetet is. Jézus a próféta szavaival fordult a zsidó papsághoz és kijelentette, hogy ő Sion becses szegletköve, melyet ők megvetettek s hozzáfüzte: „Elvétetik tőletek Isten országa és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét." (Máté 21 : 43) Ez meggyőzően bizonyítja, hogy a zsidó papságnak sose lesz része Isten igazságos királyságában.

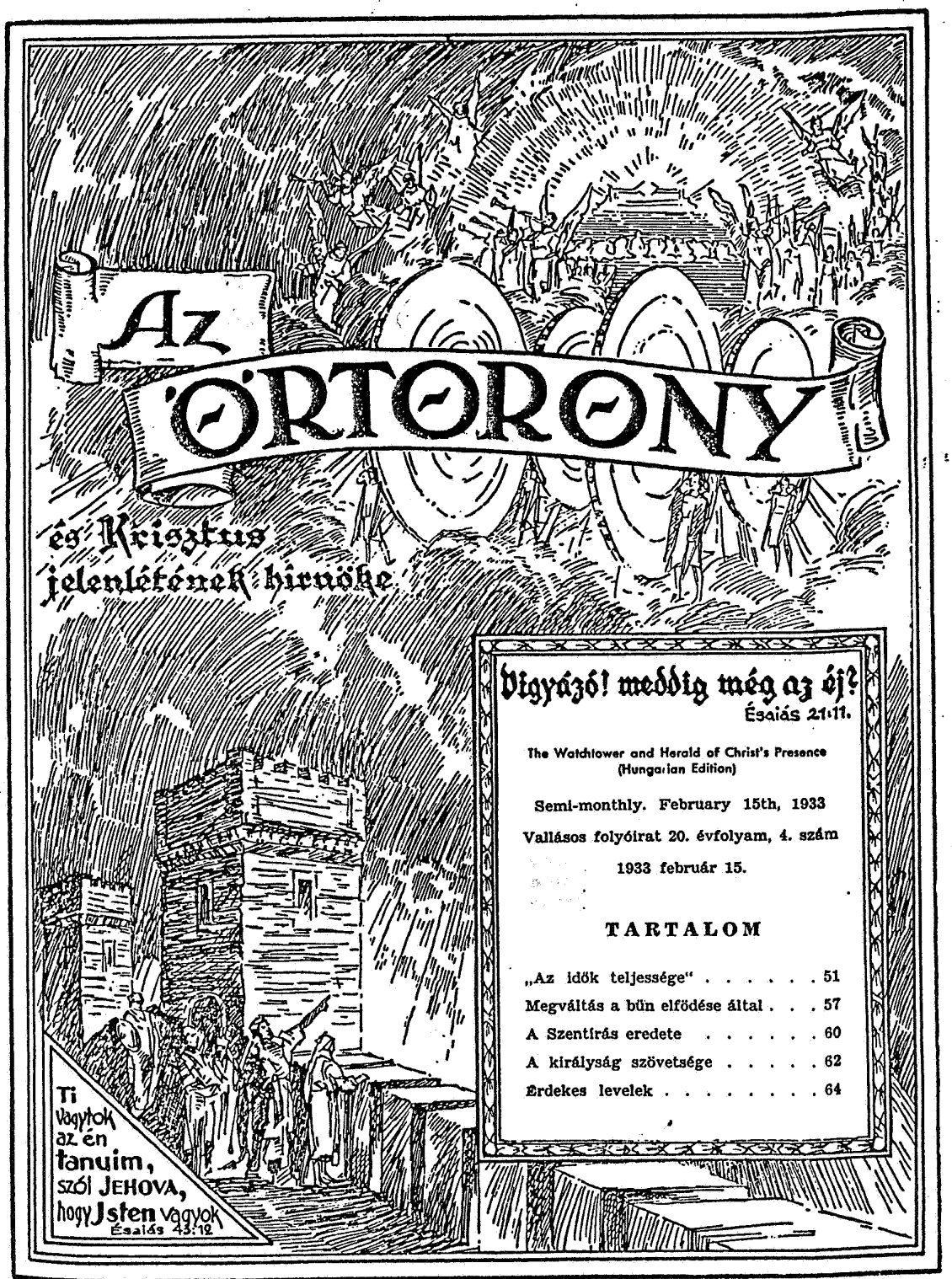
Péter a mester hű társaihoz szólván, mondotta: „Ti pedig választott nemzet, királyi papság vagytok, szent nép, hogy annak hatalmas dolgait hirdessétek, aki elhívott titeket a sötétségből az ő csodálatos világosságára. Ti, akik egykor nem voltatok nép, most azonban Isten népe lettetek; ti, akik nem kegyelmezettek voltatok, most kegyelmet nyertetek." — Péter I. 2 : 9, 10.

Ezek azok, akik Péter kijelentése szerint élő kövek s mint Sion tagjai épülnek fel. Ésaiás próféta ismét azokhoz fordulva, akik meghívattak a Jézus Krisztussal való uralkodásra, mondja: „Imé, nem ismert népet hívsz elő, és a nép, amely téged nem ismert, hozzád siet Jehovaért, Istenedért és Izrael Szentjéért, hogy téged megdicsőített." (Ésaiás 55 : 5) A „te"-szó e szövegben Sionra vonatkozik, a szent nemzetre", melynek Jézus Krisztus a feje és ez hívja azokat a többi nemzeteket, akiken Krisztus uralkodni fog. De az összes nemzeteket egy nemzetnek lehet majd nevezni az ő uralkodása alatt. — Ésaiás 55 : 5, Apcsel. 17:26.

A világ nemzetei nem ismerték sem Siont, sem annak jelentőségét. Amidőn a népek annyira jutnak, hogy megismerik, hogy Sion Isten szervezete s hogy áldásaik Sionból, melynek Jézus Krisztus a feje, erednek, akkor fog beteljesülni a próféta mondása: „Azon nemzetek, amelyek téged nem ismertek, hozzád jönnek Jehováért, a te Istenedért." Öröm énekkel „mennek Sionba"; keresni fogják az Istennel összhangba vezető utat és megtanulják, hogy minden Krisztustól, Sion fejétől származik. A nép meg fogja tudni, hogy Isten azokat, akiket a szövetségbe felvett, megdicsőítette s hogy Sion azon intézmény, amely ki fogja osztani az áldásokat. Az Írásból tehát világosan kitünik, hogy azon prófécia, mely így kezdődik: „Ó, ti, akik szomjaztok, jertek e vizekre", nem „aki akarja"-osztályhoz van intézve és nem Krisztus ezeréves birodalmára vonatkozik, hanem csakis azokhoz szól, akiknek halló füleik vannak és az áldozat korszaka alatt, az Úr kellemes időszaka alatt Ábrahám hitével bírnak.

Az igazságos birodalomra való előkészület munkája egy hosszú időszakra nyulik, azon időpontig, amidőn Jézus Krisztust Atyja megbízta, hogy lépjen fel a gonosz Sátán ellen és építse fel a maga igazságos birodalmát, amely immár megkezdődött. W. T. 1932 december 1.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. February 15th, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 4. szám

1933 február 15.

TARTALOM

„Az idők teljessége" 51
Megváltás a bün elfödése által . . . 57
A Szentírás eredete 60
A királyság szövetsége 62
Érdekes levelek 64

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istení lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyeráll ittatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik

Lejárt előfizetések?

Az előfizetők érdekében felvilágosítás végett ismételjük, hogy egy lejárt előfizetés minden körülmények között automatikusan lezáratik. Az a gép, amellyel a cím nyomva lesz, úgy van beállítva, hogy a címet tartalmazó lemez az előfizetés lejártával magától (automatikusan) kiesik. Egy az előfizetés megujítására felszólító cédula, (amely az előfizetés lejártának dátumát is mutatja) az előfizetés lejárta előtt egy hónappal a folyóirattal meg lesz küldve. Idegen nyelvű előfizetőknél (így a magyarnál is) az előfizetés lejártát jelző ezen cédula az előfizetés lejárta előtt két hónappal lesz előre megküldve.

A vakok részére

A Társulat vak-osztálya által a vakok részére elkészíttette angol nyelven brailla betükkel a „Teremtést" („Creation"). E mű öt kötetből és 614 oldalból áll. Ára 8,75 Dollár; a „Kiengesztelés" angolban a brailla betükkel ugyancsak megjelent és 8,— Dollárba kerül. Akik nincsenek abban a halyzetben, hogy ebből egyet megvegyenek, megkaphatják azt kölcsönképpen. Minden ezirányú kérelem vagy megbizás a Társulat alosztályához címzendő, vagyis: Watch Tower, Branch for the Blind, 1210 Spear St., Logansport, Ind.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 február 15 — Magdeburg — 4. szám

„Az idők teljessége"

„Az idők teljességének rendjére (sáfárságára) nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind amelyek a mennyekben vannak, mind amelyek e földön vannak." — Efézus 1 : 10.

JEHOVA világosan feltárja maradék népe előtt, hogy ő a legfontosabb; hogy az ő igéje tartalmazza a teljes igazságot és az nincsen változásnak kitéve; hogy az ő neve a fogalma mindannak, ami igazságos, s hogy most érkeztünk el az ő szándékának fejlődésében a tetőponthoz, amikor mindenkinek meg kell tudnia, hogy ő a mindenható Isten. Amennyiben a hű szolgaosztály — a maradék — e nagy igazságokat felismerí s megbecsüli, bátran végzi azon munkát, mellyel az Úr megbízta.

[1] Vezérszövegünk, melyet Pál apostol az Úr utasítására jegyzett föl, röviden meg van magyarázva a „Világosság"-c. könyv 1. kötet 183. old. (németben); de ezt a tárgyat a folyóiratban még részletesebben kívánjuk megtárgyalni. Ezt a szöveget az Írás komoly tanulmányozói éveken keresztül tévesen értelmezték és alkalmazták; ez annak további bizonyítéka, hogy az Írást nem magyarázhatja meg senki emberfia, hanem azt az Úr maga tárja fel a neki tetsző időben és módon. Bizonyos idő óta azt hitték, hogy az apostol fenti kijelentése a következőket jelenti: „Az idők teljességének r e n d j e" egy korszakot jelent, mely Krisztus ezeréves uralkodásával fog kezdődni és kiterjed az akkor kezdődő korszakokra; az „egybeszerkesztés" pedig főképpen az emberiség helyreállítására vonatkozik Jézus Krisztus uralkodása alatt és ebben a korszakban történik majd az összes — különböző létfokokon élő teremtményeknek egy összehangzó családba való egyesítése; „mindenek" alatt pedig a mai rendellenes dolgokat kell érteni, amelyek Krisztus alatt végül összhangba szerkesztetnek Istennel; hogy mindezt az egyiptomi gizehi kuposzlop ábrázolja és mindent annak felső kövéhez kell illeszteni, amiről azt tételezték fel, hogy az Jézus Krisztust példázza. Azonban amaz igazságok fényében, melyek az Úrnak templomához jövetele óta tárultak fel, ez az állítás nem lehet helyes és az nem is helytálló.

[2] Egyes okokat, melyek kimutatják, hogy a Szentírás ezt a régi nézetet miért nem támogatja, a következőkben ismertetünk: Nincsen oly idézet, mely közvetlenül vagy bár közvetve arra mutatna, hogy Isten valaha is arra használta volna vagy használná a „nagy gizehi pirámisnak" nevezett egyiptomi kuposzlopot, hogy határozatainak valamelyikét vagy szervezetének valamely részét azzal ábrázolná. Minden ábrázolat, melyet Isten az Írásban az ő szervezetének és királyságának példázására alkalmaz, egy négyzetet vagy kockát alkot. Jehovánál minden derékszögű. A fenti szövegben „rendjének" fordított szó sose jelent korszakot és nem is utal korszakra, hanem Schlachter fordítása szerint végrehajtást, Isten akaratának végrehajtását jelenti. (Schmoller ezt a szót „sáfárságnak", „házkezelésnek" fordítja.) Az apostol e kijelentése nem az emberiség helyreállítására vonatkozik, ami Krisztus ezeréves uralkodása alatt fog megtörténni, mivel az apostol itt egyáltalán nem erről a tárgyról beszél. Rotherham fordítása szerint ez a szöveg a következőképp hangzik: „Az idők teljességének kezelésére nézve, amikor mindeneket (egy fő alatt) fog egyesíteni a Krisztusban, úgy a mennyei, mint a földi dolgokat őbenne." „Hogy az idők teljességének dispensációja (kezelése) alatt ő (Isten) minden dolgot egyben fog egyesíteni a Krisztusban, úgy azokat, amik a mennyben, valamint azokat, amik a földön vannak, őbenne." (Angol jóváhagyott-ford.) Ezt a szöveget Káldi következőkép adja vissza: „Hogy meghozva az idők teljességét, helyreállítson Krisztusban mindent, ami az égben és a földön van." Jehova Isten fog tehát „minden dolgot" egy fő alatt a „Krisztusban" összegyűjteni és egyesíteni. Az Írás nem azt mondja, hogy Isten Krisztus a l á fog egyesíteni mindent, hanem magának (Jehova) (Czeglédy szerint: „a maga számára") fog mindent egyesíteni (egybeszerkeszteni), ami a Krisztusban van. Krisztusban pedig nincsenek mások, csakis azok, akik Jehova szellemétől születtek, meghívást nyertek a királyságba, hívéknek találtattak, kiválasztattak és a Krisztusba hozattak, amennyiben részesültek Jehova Istentől a felkenetésben.

FEL

6 Az apostol kijelentése tehát rövidén a következőket jelenti: A királyi családot kizárólag Jehova Isten választja ki és nem másvalaki; a királyi ház e kiválasztása egy bizonyos időt vesz igénybe, mely idő alatt e munka Isten akarata szerint fog folyni; „az idők teljességének kezelése (rendje)" azon munkára vonatkozik, amelyet akkor kell elvégezni, amidőn eljön mindazoknak Jehova számára való egyesítésének ideje, akik Krisztusban vannak, hogy azon munkát elvégezzék, melyet Jehova reájuk bízott és elrendelt; az „időknek ez a teljessége" pedig akkor veszi kezdetét, amidőn az Úr Jézus Jehova templomához eljön; Jehova ebben az időben gyűjti magához a híveket, először azokat, akik a mennyben vannak, azután pedig a hű maradékot a földön és egy testben egyesíti őket a Krisztus Jézusban; ezek együtt alkotják azon választott szolgát, melynek Jézus Krisztus a feje. Jézus Krisztus előljár Jehova akaratának végrehajtásában, amennyiben ez az ő nevét igazoló munkára vonatkozik.

8 Ezen utóbbi következtetés, valamint annak támogatásául, hogy a szöveg nem vonatkozik a felkent osztályon kívül másokra, a szöveg összefüggését, valamint a szöveget magát is tüzetesebben fogjuk megvizsgálni. Ez a szöveg határozottan azokhoz intéztetett, akik „hívek a Jézus Krisztusban". Tartsuk mindig szem előtt, hogy a Bibliát az Úr azok különös támogatására és javára adta, akik elfogadják a királyságba szóló meghívást, hogy tökéletessé tétessenek a Krisztusban. (Tim. II. 3 : 16, 17) A királyság vagy a templom Jehova háza és annak alapja és főszegletköve Jézus Krisztus. E test vagy épület tagjai Isten ezen épületében vannak felépítve. (Efézus 2 : 20—22; Péter I. 2 : 3—10) Az igazság világa azon uralkodás, melyet Krisztus, a nagy láthatatlan uralkodó gyakorol a teremtmények fölött; Jehova Isten pedig az igazság birodalmának fundamentum lefektetése előtt előre elhatározta, hogy a teremtmények egy bizonyos létszáma Jézus Krisztussal egyesül e birodalomban, kiknek mindnyájuknak „az ő kegyelme dicsőségének magasztalására" kell lenniök s akiket Jehova a Szeretettben, t. i. Jézus Krisztusban elfogadhatókká tett. (Efézus 1 : 4—6) Ezek a kiválasztottak először Jézus Krisztus vére utján megváltatnak, igazoltatnak, szellemtől születnek és meghívást nyernek a királyságba; ezek csak azután élvezik Isten rendkívüli kegyét. Isten az ilyeknek tárja fel tetszése és elvégzése szerint akaratának titkát. (Efézus 1 : 7—9) Ezen anyag elkészítése a királyi ház számára Jézus Krisztussal és az apostolokkal kezdődött és az Úr Jézusnak Jehova templomához való eljöveteléig folytatódott, s ezek aztán Jehova kitüzött idejében Jézus Krisztusban egyesíttettek. Akkor aztán azokat, akik mindhalálig hívek voltak, Isten feltámasztotta a halálból; azok pedig, akik ebben az időben a földön híveknek és Isten akarata teljesítőinek találtattak, az Úrhoz gyűjtettek. Mások nem szerkesztetnek egybe, csakis azok, akik Krisztusban vannak, akik mint újteremtmények meghívást nyertek és most Istentől, az Úrtól felkenettek. Ez a szöveg kijelentése: „mindeneket a Krisztusban, úgy a mennyeieket, mint a földieket; azaz „őbenne" (Krisztusban), erősen hangsulyozva van.

Idő teljessége

9 Ez az egyesítés (egybeszerkesztés) a szöveg összefüggése szerint az „idők teljességében" fog történni s nem korábban. Mit jelent „az idők teljessége"? Jézus minden időben Jehova akarata által vezéreltetik. A próféta szavai Jézus kijelentését fedik; nevezetesen: „Hogy a te akaratodat cselekedjem, ó Isten, ezt kedvelem; a te törvényed az én szívemben van. Az igazságot hirdettem a nagy gyülekezetben; nem tartoztattam meg ajkamat, te ezt jól tudod, ó Jehova!" (40. zsoltár 9, 10, angol szerint) Jézus az igazságról való bizonyságtevés céljából jött a világra, hogy Atyjának nevét igazolja. Jézust az ellenség halálig üldözte; miután Jézust Jehova feltámasztotta a halálból és a mennyben a legfelsőbb tisztségre emelte, Jézus kétségtelenül Atyja nevének igazolásához akart fogni, azonban Jehova akaratával összhangban mondotta: „Életem ideje kezedben van; szabadits meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől. Jehova, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg és pusztuljanak a seolba. A hazug ajkak némuljanak el, amelyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevélységgel és megvetéssel." — 31. zsoltár 16, 18, 19.

7 Akkor még nem volt elérkezve Jehova azon ideje, hogy kedves fiát munkájának elvégzésére az ellenséggel szemben elküldje, azért mondotta Jézusnak: „Ülj az én jobbomra, amig lábaid alá vetem ellenségeidet." (110. zsoltár 1) Pál sokkal később irta levelét az efézusiakhoz. Pál teljesen tudta, hogy Jézusnak várnia kell a Jehovától kitüzött ideig, azért is idézte a zsoltáros kijelentését: „Ő azonban egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára, várván immár, mig lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei." — Zsidók 10 : 12, 13.

8 Mivel Jehova nevének igazolása a legfontosabb munka, az „idők teljessége" feltétlenül azon korszakot kell hogy jelentse, amidőn Jehova elküldi szeretett fiát, hogy az határozottan fellépjen az ellenséggel szemben; a zsoltáros kijelentése e tényre mutat: „Kinyujtja Jehova a te hatalmadnak pálcáját (jogarát) Sionból, mondván: uralkodj ellenségeid közepette." (110. zsoltár 2, angol

FEL

szerint) Sok más szöveg és tény mutatja, hogy a várakozás ideje 1914-ben fejeződött be, az apostol kijelentése tehát emiatt nem teljesülhetett korábban! Pál kijelentése pedig mutatja, hogy az általa említett „idők teljessége", csak később, azaz 1918-ban kezdődött, mivel az események és az írás ezt az időt jellemzi főképpen, amidőn „mindenek egyesíttetnek a Krisztusban" és ez akkor kezdődik, amidőn Jézus Krisztus Jehova templomához eljön.

9 Vannak más szövegek is, melyek ezt alátámasztják: „És az angyal, akit láték állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre és megesküvék arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, a földet és a benne valókat és a tengert és a benne valókat, hogy idő (halasztás) többé nem lészen." Jelenések 10 : 5, 6.

10 Ekkor jött el Jehova ideje, hogy kedves fiát trónjára emelje és a reábízott feladat elvégzésére kiküldje s így többé nem történhetett további halasztás vagy várakozás. Ez az idő 1914-ben kezdődött; de mivel a bevezetésben tárgyalt idő azoknak egyesítésével áll kapcsolatban, akik „Krisztusban" vannak, ez inkább 1918-ra vonatkozik. Azon szentek számára, akik — mint például Pál — halálban aludtak, tehát a fenti szöveg értelmében ‚kis ideig nyugodtak', most érkezett el feltámadásuk ideje. (Jelenések 6 : 11) E szentek feltámasztattak s egybegyűjtettek Istennél a mennyben, mire aztán a földön levő maradéknak összegyűjtése következik Krisztusban Istenhez.

11 Sátánt Krisztus Jézus ki kellett hogy vesse a mennyből a földre, csak így lehet ez az ellenség ‚az ő lábainak zsámolyává'. A háború a mennyben 1914-ben kezdődött és Sátánnak a földre történt kivetésével végződött. Ekkor jött el annak ideje, hogy a ‚Bethlehemből való uralkodó' fellépjen, kipróbáltjait magához gyűjtse és őket Isten akarata szerint táplálja. „És te Efratának Bethleheme, noha kicsiny vagy Júda ezrei között, mindazáltal tebelőled támad az uralkodó Izraelben; kinek kijövetele régtől, az őskortól fogva elvégeztetett. Azért oda adja őket, amig a szülendő szül; és az ő testvéreiknek maradéka visszatér Izrael gyermekeivel együtt." (Mikeás 5 : 2, 3. angol szerint) Jézus az összes híveket Jehova erejében táplálja és ez a táplálás szükségképpen az ő egybegyűjtésük után következik; Pál kijelenti, hogy ez a ‚hozzája való egybegyűjtés' Jézus Krisztus eljövetelekor fog történni, ami szükségképpen Jézusnak Jehova templomához való jövetelét jelenti. (Thess. II. 2 : 1) Az ő népének élelmezése Isten ígéjének megértéséhez való segítését, azaz az éltető és életfenntartó élelem nyujtását jelenti; a tények pedig arra mutatnak, hogy az Úr ezt mívelte, főképpen 1918 óta.

Isten titka

12 Pál apostol az Isten munkájában betöltött állása folytán oly látomást nyert Isten akaratáról, amelyet — amint mondotta — nem volt szabad elmondania. (Kor. II. 12 : 4) Mások nem részesültek hasonló látomásban. „Az idők teljességével" összhangban mondja az apostol: „Megismertetvén velünk az ő akaratának titkát az ő jókedve szerint, melyet eleve elrendelt magában." (Efézus 1 : 9) El kellett jönnie annak az időnek, amikor Isten az ő választott seregének más tagjai előtt is fel tárja titkát. Jézus kijelentése meghatározta ezt az időt; így szólott: „Hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Istennek titka, amint (ezt a jó hirt — Káldi-f.) megmondotta az ő szolgáinak a prófétáknak." (Jelenések 10 : 7) ‚Isten titkának ezen teljességrejutását' követi nyomon annak bejelentése, hogy ‚idő (halasztás) többé nem lesz'. „Isten titka" kétségtelenül Isten akaratának feltárását jelenti Isten felkentjei előtt, amit — amint Pál apostol mondja — elvégezett önmagában. Ezt a titkot Isten közölte Pál apostollal és szervezetének minden tagjaival közölni fogja kitüzött idejében, t. i. akkor, amidőn Isten templomába vétettek és felkenettek. A tények azt bizonyítják, hogy Isten 1918, de főképpen 1919 után kezdte kinyilatkoztatni szándékát, mely addig rejtve tartatott. Azon nagy események, melyek titokban voltak, de amelyeket most Isten kinyilatkoztatott, a következők: Az ő nevének jelentősége; miért türte meg a gonoszt a földön; az ő szervezete és az ellenség szervezete; és több más mély és éltető igazság, melyeket Isten felkent népe az utóbbi években kapott. A világ vége elkövetkezett a hívekre s most az ő feladatuk, hogy ezen régen megtörténteket megtudják és jelentőségüket megismerjék. (Kor. I. 10 : 11) A híveknek Jehova templomába történt begyűjtése óta nem lesz elhalasztva azon idő, melyben Isten titkát megérthetik. Ez jellemzi azon időpontot, amidőn Jehova „villámokat támaszt az eső mellé és tárházából a szelet kibocsátja". — Jeremiás 10 : 13.

13 Nem mutatkozik okvetlen szükségesnek az, hogy az írás mindarról feltárja a részleteket, ami Jézus Krisztus uralkodása alatt történni fog, mivel az írás azon földön levők számára rendeltetett, akik szövetséget kötöttek a királyságra nézve, s mivel a Szentírást az Úr ezek segítségére és vigasztalására adta. Az ezeréves birodalom idején lesznek más eszközök, melyekkel a föld népeit oktatni fogják. De mivel valamikor azt tételeztük volt fel, hogy a váltságdíj a legkimagaslóbb tanítása az írásnak, könnyen keveredtünk ama téves következtetésbe, hogy Efézus 1 : 10. verse a Krisztus Jézus uralkodása alatti helyreállítás idejére

FEL

alkalmazandó. De mivel most látjuk, hogy Jehova nevének igazolása a legfontosabb és az ő nevének és ígéjének fel kell magasztaltatnia, azt is megértjük, hogy az emberiség megmentése csak másodlagos a Jehova nevének igazolását célzó sokkal nagyobb munkához képest. Nem a váltságáldozat a legfontosabb munka. Ez természetesen feltétlenül szükséges az ember megmentése érdekében; de a nagy Jehova szent nevének igazolása az összes teremtményeknél sokkal fontosabb. „Az idők teljessége" tehát teljesen „ama nappal", „Jehova napjával" azonos. Azon idő ez, amidőn Jehova trónjára emelte királyát és a főszegletkövet Sionban elhelyezte; azért vonatkozik a próféta kijelentése ezen időre: „A kő, melyet az építők megvetettek, szegletkővé lett! Az Úrtól (Jehovától) lett ez és csodálatos ez a mi szemeink előtt. Ez a nap az, melyet az Úr (Jehova) szerzett; örvendezzünk és vígadjunk ezen." (118. zsoltár 22—24) Azon idő ez, amidőn Jehova a hűségeseket magához gyűjti és őket királyi házának tagjaivá teszi.

Kezelés

[16] A Biblia kutatóit a gyakran helytelenül „rendjének" fordított „kezelés"-szó (angolban: dispensáció, felmentés) vezette Efézus 1 : 10 téves értelmezésére. A „dispensációt" magyarul felmentést sem észszerűen, sem írás szerint nem lehet időmértéknek tekinteni és alkalmazni. A „dispensáció"-szó inkább „kezelést, háztartást, kezelői tisztséget" jelent. Ez a szó a következő szövegekben ebben a értelemben fordul elő. Az apostol magát nevezi meg, mint akinek egy bizonyos „kezelő" munkát vagy tisztséget kell elvégeznie. E tisztségéről a következő ígékben beszél: „Ez okból hajtom meg térdemet, én, Pál, aki Krisztus Jézus foglya vagyok értetek, pogányokért... Bizonyára hallottátok az Istennek minő kegyelemadományában részesültem a ti javatokra, hogy tudniillik kinyilatkoztatásból megismertem a titkot, amint fentebb röviden megírtam. Ha elolvassátok, megérthetitek belőle, hogy megismertem Krisztus titkát, mely más nemzedékek idejében nem jutott tudomására az emberek fiainak, úgy, ahogyan most kijelentetett szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által, tudniillik, hogy a pogányok társörökösök, egytestbeliek és együtt részesülnek az ő ígéretében Krisztus Jézusban az evangélium által, amelynek én szolgája lettem az Isten kegyelmének adományából, melyet nekem juttatott hathatós erejéből. Nekem, az összes szentek között a legkisebbnek jutott osztályrészül a kegyelem: hirdetni a pogányok között Krisztus felfoghatatlan gazdagságát." — Efézus 3 : 1—8, Káldi-f. szerint.

[16] Mindenki, aki fel van kenve Isten szellemével, megbizatást nyert az evangélium hirdetésére. (Ésaiás 61 : 1, 2) Pál ezenkívül külön megbizatott azzal, hogy a pogányoknak elvigye a királyság evangéliumát; és az Úr néki nagyobb mértékben tárta fel az írást, mint a többi apostoloknak. Már magára ez azt mutatja, hogy Pál nem a hütlenné lett Júdás helyét foglalta el, hanem ellenkezőleg, egy bizonyos munka elvégzésére választatott ki az Úrtól.

[16] Kor. I. 9 : 16—18-ban Pál ezen rendkívüli tisztségéről beszél: „Mert ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem; ugyanis jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot! Mert ha szabadakarattal teszem ezt, jutalmam van; ha pedig kénytelen-kelletlen, s á f á r s á g van reám bízva. Mi tehát az én jutalmam? Hogy az evangéliumot hirdetvén díjtalanná tegyem az evangéliumot, hogy ne használjam ki az evangéliumra vonatkozó hatalmamat." — Káldi-f.

[17] Péter főképpen azzal bizatott meg, hogy az evangéliumot a zsidókkal közölje, Pál pedig hivatalosan azzal, hogy ugyanazon evangéliumot a pogányoknak hirdesse. „Sőt ellenkezőleg, mikor látták, hogy én reám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma, mint Péterre a körülmetélésé; (mert aki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára, bennem is erős volt a pogányok között)." (Galata 2 : 7, 8) Ez világosan mutatja, hogy Pál apostolt az Úr egy rendkívüli munka végrehajtásával bízta meg; hogy tehát k e z e l ő i tisztséget bízott reá. Pál írta a kolossébelieknek: „Melynek én szolgája lettem az Istentől kapott (kezelői) tisztségnél fogva, mely nekem jutott tiérettetek, hogy teljesen érvényt szerezzek az Isten ígéjének." (1 : 25, Káldi-f.) Mivel Pál Isten kipróbált szolgája volt, bizonyos, hogy ő ezt a rendkívüli kezelői tisztséget nem magától vállalta magára, hanem ő azt az Úrtól nyerte. Az apostol „az én evangéliumomról" beszél, de ezzel bíztosan nem azt akarta mondani, hogy az az övé; ezalatt ő azt értette, hogy Isten Jézus Krisztus által egy rendkívüli üzenetet (evangéliumot) bízott reá. „Ama napon, melyen Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint Jézus Krisztus által." — Róma 2 : 16.

[18] A következő szövegek Pál apostol rendkívüli felhatalmazására mutatnak rá, hogy a pogányok között prédikáljon s hogy ő eleget is tett azon feltételeknek, melyekre őt kezelői tisztsége kötelezte. „Aki annak idején ki is jelentette szavát az igehirdetés által, mely a mi Üdvözítő Istenünknek rendeletéből reám bizatott." (Titus 1 : 3) „Nektek pogányoknak azonban azt mondom: Amennyiben hát én a pogányoknak apostoluk vagyok, szolgálatomat megbecsülöm." (Róma 11 : 13) „Hogy Krisztus Jézus szolgája legyek a pogányok

FEL

között s az Isten evangéliumának szent szolgálatát végezzem, hogy a pogányoknak áldozatként való bemutatása kedves és a szentszellemtől megszentelt legyen. Ezzel tehát dicsekedhetem Krisztus Jézusban az Isten szolgálatában. Nem merek ugyanis beszélni csak azokról, amiket Krisztus vitt velem véghez a pogányoknak megtérítésére szóval és tettel." — Róma 15 : 16—18, Káldi-f.

[18] A következő szövegekben ugyanaz a gyökszó, mely angolban, „dispensáció"-nak van fordítva, az angol nyelvben „kezelő" (magyarban az előbb vizsgált idézetekben ez a szó „tisztségnek" van fordítva). Ez azt bizonyítja, hogy angolban a „dispensáció" és „kezelés" alatt egyet értenek. Titus 1 : 7-ben ez a szó a magyarban „sáfárnak" van fordítva, olvassuk: „A püspöknak (felvigyázó) ugyanis mint Isten **sáfárának**, feddhetetlennek kell lenni." „Mindegyiktek, amint kapta, úgy közölje a kegyelmet mással is, mint jó **sáfárai** az Isten sokféle kegyelmének." (Péter I. 4 : 10) Jézusnak a sáfárról mondott példázatában (Lukács 16 : 1—12) ugyanez a görög szó **sáfárságnak** van fordítva, egyes angol fordításokban pedig „dispensációnak". Lukács 12 : 42-ben olvassuk: „Felele az Úr: Vajjon kicsoda a hű és okos **sáfár**, kit az Úr háza fölé rendel, hogy búzát adjon nekik mérték szerint a maga idejében?" (Káldi-f.) Az eme szövegben „sáfárnak" fordított szó ugyanazon gyökszóból származik, melyet angolban „dispensációnak" fordítottak (sáfár, kezelőt jelent). Ez mutatja, hogy a „kezelő" — sáfár — szót az egész maradékra kell alkalmazni s ennek következtében a maradék bizatott meg egy rendkívüli munka elvégzésével.

[20] Amidőn Pál befejezte munkáját, írta Timotheusnak: „Futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam." (Tim. II. 4 : 7) E kijelentésével nyilván azt akarta mondani, hogy a reábízott munkát vagy sáfárságot (kezelő tisztséget) híven elvégezte. Ebből azonban nem indokolható meg az — amint tenni szokták —, mintha ezzel Pál azt mondotta volna, hogy ő immár győzelmesnek minősült s ezért készen van a mennybe menni. Ő kétségtelenül győzelmes volt, de itt nem erről írt. Ő az Úrtól reábízott munkát befejezte és ennek tudatában volt. Mivel tehát tudta, hogy sáfárságát híven teljesítette, így azt is tudta, hogy az Úr meg fogja őt jutalmazni a maga kitüzött idejében.

Jehova napja

[21] Jehova elhatározta, hogy tisztázni fogja szent nevét és az egész teremtésnek megmutatja, hogy ő a mindenható Isten; hogy szándékának kezelésében vagy végrehajtásában egy királyságot fog felállítani, melyet szeretett Fiára, Jézus Krisztusra ruház; hogy abban a királyságban csak olyanok lesznek, akik Krisztusban vannak; s hogy Jehova, amidőn eljön a tőle arra rendelt idő, ‚mindeneket egyesíteni fog Krisztusban, mindazokat, akik a mennyben, mindazokat, akik a földön lesznek őbenne'. Ez mutatja, hogy az a „háztartás", „kezelőség" vagy „sáfárság", amiről itt szó van, Jehovának a munkája, aki az ő szeretett fia, Jézus Krisztus útján működik. Az Efézus 1 : 10-ben előforduló „idők teljessége" tehát „Jehova napjával" vagy „ama nappal" azonos, melyről az Ótestamentum beszél. „Jehova e napján" történik, hogy ő fellép nevének igazolására és megtiszteltetésére. Kedves fiát Sionra, szent hegyére helyezi és elküldi, hogy uralkodjék; eképpen adja dicsőségét templomára, azaz azokra, akik Krisztusban vannak. (Kor. II. 6 : 16—18; Ezékiel 43 : 2) Az idők teljessége azon idő, amidőn beteljesül e kijelentés: „Gyűjtsétek elém az én szenteimet, akik áldozati szövetséget kötöttek velem." (Zsoltár 50 : 5) Azoknak, akik így Krisztusba gyűjtettek, mondja ő: „Kelj fel, világoskodjál, mert a te világosságod eljött és Jehova dicsősége terajtad feltámadt!" — Ésaiás 60 : 1, 2.

[22] Amidőn a Mindenható mint Jehova mutatkozott be és ezen nevét kijelentette, akkor közölte e nevének értelmét: „Vagyok, aki vagyok." (Mózes II. 6 : 3—6) Azért mondja az apostol: „Az ő tetszése szerint, melyet elvégezett volt önmagában." Amidőn tehát bekövetkezik Isten kitüzött ideje, amely szükségképpen „az idők teljessége", akkor mindama dolgokat, melyeket maga elé tüzött, összhangba fogja hozni a maga akaratával. Azon legfontosabb ügy, mely most eldöntésre kerül, Jehova nevének és ígéjének az igazolása s nem az emberiség helyreállítása. Mielőtt a helyreállítás befejeződnék, meg kell tudnia minden teremtménynek, hogy Jehova a mindenható és egyedül igaz Isten. Egy másik fontos pont pedig az, hogy az emberiség helyreállításának befejeztével az emberiség egyetlen tagja sem lesz a Krisztusban; amidőn tehát az apostol itt a Krisztusban levők begyűjtéséről vagy egyesítéséről beszél, ezzel nem a helyreállítandó emberiséget értette. Azonkívül az emberiség helyreállítása nem eredményezné az írásban elhatározott igazolását Jehova nevének. Helyes fordítás szerint tehát „az idők teljességének sáfársága" a Jehovától kitüzött azon időt jelenti, amidőn Jehova Jézus Krisztus, az ő főképviselője útján sáfárolja (kezeli) a maga ügyeit s e sáfárkodásban mindazokat egyesíti a mennyben, akik Krisztusban vannak, valamint mindazokat is, akik a földön Krisztusban vannak és ez a földi osztály alkotja a maradékot. Ez a munka, amint Pál mondja, előre elhatároztatott és a mindenek összegyűjtése Krisztusban éppen azon célt szolgálja, hogy mindenkinek alkalmat

FEL

nyujtson a Jehova nevének igazolási munkájában való részvételre. Ezt bizonyítja szövegünk összefüggése: „Őbenne, akiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleve elvégezése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekeszik. Hogy legyünk mi magasztalására az ő dicsőségének, akik előre reménykedtünk a Krisztusban." — Efézus 1 : 11, 12.

[23] A királyságot Jehova szervezete szüli meg, amely látszólag sokáig gyümölcstelen- és feledésben volt, megkezdi házának kezelését és létrehozza gyermekeit; mindazok, akik Isten szervezetétől az ő gyermekeiként megszületnek, Jehovától nyernek tanítást és felvilágosítást. „És minden te fiaid Jehovától taníttatnak és nagy lesz az ő békességük." (Ésaiás 54 : 13) Efézus 1 : 10 az egyetlen idézet a Bibliában, amelyben az „idők teljességének sáfársága" előfordul (magyarban sáfárság helyett „rendjét" fordítottak). Amint látszik, Pál apostolt az Úr különösen felvilágosította titkáról, de nem engedte meg neki, hogy azt elbeszélje; azért nem lehetett ezt a szöveget korábban megérteni és értékelni az Úrnak Jehova templomához való jövetele- és a templom-osztály begyűjtése előtt; ezt a munkát Jehova Jézus Krisztus által kezelteti.

A cél

[24] A szövegnek e helyes értelmezése ama tényt is kiemeli, hogy a felkentek begyűjtése nemcsupán azért történik, hogy azok a mennybe juthassanak, hanem az egész ügy, amennyiben az összegyűjtöttekről van szó, Jehova irántuk tanusított kegyelmének az eredménye vagy gyümölcse. Azért mondja az apostol: „Előre elrendelve minket a Jézus Krisztus által az ő fiaivá való fogadásra, akaratának jótetszése szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, mellyel megajándékozott minket ama Szeretettben." (Efézus 1 : 5, 6, Czeglédy-f.) Némelyek nagyon tévesen azt gondolták, hogy Isten egyeseket jobban megajándékoz az igazság ismeretével, mint másokat, mivel azok sajátságos hajlamaiknál fogva alkalmasabbak a mennyország számára. Ez a téves következtetés nagy pusztítást végzett azok között, akik Istennek szentelték magukat. Az igazságot Jehova Isten tétette közzé és azok, akik az általa előírt úton jöttek hozzá, az ő szellemétől születtek és meghívattak a királyságba; de csak azokat egyesíti szervezetében, akik önzetlenek és hívek hozzá, ezeket keni fel s teszi királyi házának tagjaivá. A szellemi-szülöttek ezen befejezésére rendel Isten bizonyos személyeket a gyülekezet tanítására és építésére; így van megírva: „És adott egyeseket apostolokul, másokat prófétákul, másokat evangélistákul és másokat pásztorokul és tanítókul a szentek tökéletesbítésére (befejezésére) a szolgálat munkájára, Krisztus testének felépítésére, mig mindnyájan eljutunk a hitnek és Isten fia ismeretének egységére, érett férfikorra, a Krisztus teljességének mértékére." (Efézus 4 : 11—13, angol-f.) Ez ugyancsak alátámasztja azon gondolatot, hogy az „idők teljessége" azon napra esik, amikor a királyságba meghivottak érettek lesznek, azaz teljes egységre jutnak a Krisztusban, mind akik a mennyben, mind akik a földön vannak, s amidőn ennekkövetkeztében mindnyájan önzetlenül ragaszkodnak Jehovához és az ő királyságához.

[25] Jehova ezt a hű osztályt az emberek közül „a maga nevének népéül" választotta ki. Ezek elhivattak és kiválasztattak, hogy Istennek, az Úrnak dícséretét hirdessék, nem pedig valamely emberét. (Apcsel. 15 : 14; Péter I. 2 : 9, 10) Jehova e napon gazdagon megáldotta maradékát a maga és szándéka ismeretével; olvassuk: „Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcseséggel és értelemmel." (Efézus 1 : 8) Jézus Krisztus bizonyságtevését a maradékra bízta és megparancsolta, hogy azt másokhoz vigye. (Jelenések 12 : 17) Meggyőző bizonyíték áll tehát rendekezésünkre, hogy Jehova „mindeneket Krisztusban" egyesít, hogy ezek résztvegyenek az ő nevét ismertető és igazoló munkában. Jehovának van egy munkája, amelyet ezen a napon el kell végezni, s amennyiben megengedte a maradéknak, hogy e munkában közreműködjék, ily módon a maga kegyében részesítette. Világosan ismerteti azon munkát, melyet a maradéknak végeznie kell és megmondja neki, hogy el kell mennie az emberek közé és közölnie kell az evangéliumot, a gyászolókat megvígasztalván, hogy az ő szent nevét megismerjék. Jehova azért míveli ezt, hogy senkise mentegethesse magát, aki nem közli, hogy Jehova az Isten. A maradék munkája tehát nem propaganda munka, sempedig könyvüzlet, hanem oly munka, amelyre öt Jehova készítette el s amely munkára az időt is ő tüzte ki. „Az idők teljessége" tehát nyilván nem Krisztus uralkodásának helyreállítási korszakára vonatkozik, hanem azon rövid közbeeső időre, mely Jézus Krisztus visszatérésétől, amidőn hatalmát felöltötte, Jehova nevének a nagy armageddonban való igazolásáig eltelik. Ezen a napon Jehova kezeli azon eseményeket, melyek közvetlen armageddonra készítenek elő és Armageddont is magában foglalják; azért van ama nagy csata „a Mindenható Isten nagy csatájának" nevezve.

[26] Jehova az ő szent templomában van és szeretett fia, Jézus Krisztus, a templom (egyház) feje által van képviselve. Az ő dicsősége szervezetére ragyog és megvilágítja azt. Ebből következik, hogy mindenki, aki a templom-osztályhoz tartozik, teljesen egyezni fog az Úrral és az ő munkájával,

FEL

amelyet most végeztet a földön. Ez nem emberek, hanem Isten munkája, s ezt a munkát a nagy Jehova Isten kezeli; azért ez „az idők teljességének sáfársága". Jézus Krisztus, a templom-osztály feje határozza meg, hogy a templom tagjainak mit kell tenniök s ebből következik, hogy a templomban mindenki Jehovát dicsőíti és magasztalja. (29. zsoltár 9) Isten felkent népe, mely most a földön él, — a maradék — a „szolga" részét képezi és a maradék minden tagja összhangba kell hogy kerüljön az Úrral és az ő irányítása alatt kell hogy tevékenykedjék.

[27] Efézus 1 : 10 tehát röviden a következőket jelenti: „Az idők teljessége" az Úr Jézusnak templomához jövetele óta vonatkozik a gyülekezetre; a Krisztusban lévők mindnyájan az Úrhoz gyűjtetnek; először az elhunyt szentek támadnak fel és egyesíttetnek a mennyben; azután a hű maradék a földön egyesíttetik a Krisztusban; ez Jehova napja s azon idő, amidőn az ő neve ismertetve, igazolva és helyes megvilágításban kerül az összes teremtmények elé; Jehova fogja az ő nagy és szent nevét igazolni, a „sáfárság" tehát az ő kezében van s éppen most az ő nevének igazolása előtt küldi mindazokat, akik Krisztusban vannak, hogy közhirré tegyék, hogy rövidesen igazolni fogja a maga nevét; e munka kezelése a Felséges dicsőítését és magasztalását szolgálja. A maradék tagjai tehát világosan felismerhetik, hogy ők most ebben a kegyteljes időben élnek a földön; ez tehát a legnagyobb kegy és most nagyon fontos, hogy résztvegyenek az Örökkévalóság nagy királya nevének és birodalmának hirdetésében.

Bereai kérdések

1. Mily fontos igazságokat tár most fel Jehova maradék népének magára, igéjére és szándékára vonatkozólag?
2, 3. Magyarázd meg ama tényt, hogy az Írás komoly kutatói is miért ismerték fel e szöveg értelmét! Hogyan magyarázták eddig ezt a szöveget? Nevezz meg nehány okot, hogy miért nem támogatta azon magyarázatot az Írás!
4, 5. Mondd el röviden az apostol e kijelentésének jelentőségét! Ecsetelj nehány fontos igazságot, melyeket most világosan látni lehet s amelyek ezt a következtetést támogatják!
6—9. Mit értsünk az „idők teljessége" alatt? Mutasd ki, hogy az Írás és a tények szerint is ezt jelenti a fenti kijelentés! Mily fényt derít erre Jel. 10 : 5, 6?
10, 11. Mutasd ki, mennyiben járulnak hozzá más bibliafordítások e szöveg megvilágításához!
12, 13. Mik egyes bizonyítékai annak, hogy „Isten titkának befejezése" folyamatban volt? Ismertesd a régebbi téves alkalmazását Efézus 1 : 10-nek! Ismertesd a váltságdíjnak és Jehova neve igazolásának fontosságát!
14—17. Magyarázd meg egyes vonatkozó szövegek figyelembevételével a „sáfár" szó jelentőségét! s hogy azt miképp kell alkalmazni!
18—20. Miként támogatja Jézus, valamint Péter és Pál apostolok kijelentése azt, hogy itt a sáfársági tisztségről vagy ügykezelésről van szó?
21. Bizonyítsd be, hogy ezt a „sáfárkodást" maga Jehova végzi, képviselője, Jézus Krisztus által!
22, 23. Miként bizonyítja az, hogy a Mindenható magát most mint Jehova kinyilatkoztatja, az „idők teljességének" eljövetelét, tehát nem az emberek helyreállítás korszakát? Mily más bizonyíték van e szövegben, amely mutatja, hogy nem a helyreállítás munkájára alkalmazandó? Mily kapcsolat van Ésaiás 54 : 13 és az „idők teljessége" között?
24. Mutasd ki, mennyiben támogatja e szöveg helyes értelmezése — Pál apostol kijelentései által támogatva — azon célt, mely az itt említett „sáfárkodást" tisztázza!
25. Mily célból egyesít Jehova „mindeneket a Krisztusban"? Hogyan?
26. Hogyan lesznek felismerhetők a templom-osztályból valók az egybeszerkesztés, az idő, a tény és az itt tárgyalt sáfárság célja tekintetében?
27. Mit jelent röviden elmondva Efézus 1 : 10?

W. T., 1932 december 15.

Megváltás a bűn elfődése által

JEHOVA igéjében egész világosan kimutatja, hogy mindig szándékában állott igéjének megdicsőítése, hogy nevét az emberek elé tárja — mégpedig azok jólétére — s hogy szeretetét kifejezze az emberek iránt. A próféciák tanulmányozásánál a kutató mindig tartsa szeme előtt ezeket az igazságokat, valamint azt, hogy Éden óta mindezideig állandóan egy nagy ellensége volt Istennek, t. i. Sátán, az ördög, aki mindig Isten gyalázására, nevének szidalmazására törekedett és el akarta tőle fordítani az embereket. Ha a kutató mindig rágondol erre, ez őt mind teljesebb értelemre fogja képesíteni és az isteni jövendölések tanulmányozásában elősegíti.

Ama tényben, hogy Jehova egy tökéletes férfit és nőt teremtett, kiket a föld benépesítésére szaporodási képességgel ruházott fel, annak valószínűségi bizonyítéka, hogy — Jehova végzése szerint — egy elkövetkező korban számtalan tökéletes gyermeke lesz ennek a tökéletes emberpárnak, mindnyájan boldogan fognak együtt lakni és dicsőíteni fogják a mindenható nagy Teremtőt. Jehova e szándékáról valószínűleg értesítette Logoszt (az Igét), az ő egyszülött fiát és a többi szellemi teremtményeit, Lucifert is, abban az időben, amikor a föld fundamentomait lefektette. Ezt Isten tulajdon kijelentése bizonyítja, amint az Jób 38 : 7-ben olvasható. A lázongó Lucifer mindazáltal keresztezni akarta Isten végzését és az emberek hódolatát és szolgálatát a maga számára akarta megnyerni.

Ez természetesen azonnal egy vitát idézett elő, azt t. i., hogy meg fogja-e őrizni Jehova a maga

FEL

nevének becsületét és be fogja-e váltani szavát, vagypedig kénytelen lesz örökre megsemmisíteni emberi teremtményét és ezzel be kell-e ismernie, hogy a föld és az ember teremtésére vonatkozó szándéka balul végződött? Sátán a következőképp okoskodhatott: Ha Isten végrehajtja a kihirdetett büntetést, Ádámot halálba küldvén, ez annak beismerését fogja jelenteni, hogy nem tudott oly embert teremteni, aki alattvalói hűségét és feddhetetlenségétt meg tudja őrizni Jehova iránt s ez azt fogja bizonyítani, hogy Isten teremtői törekvése kudarccal végződik. Hapedig Isten nem küldi halálba Ádámot, amint azt törvényében előre jelezte, akkor hazugként fogja magát bemutatni és többé egyetlen teremtménye sem fog neki hinni. Isten teremtményei mindenesetre megrendülnek benne való bizalmukban és elfordulnak tőle és én (Sátán) fogom megnyerni magamnak az ember imádatát s valószínűleg más teremtményekét is. (Sátán ezt szerette volna.)

Sátán azt szerette volna s gondolta magában, hogy Isten nem fogja megölni Ádámot. Azért eszelte ki fura módon az első hazugságot és mondotta: „Nem fogtok meghalni!" Istent nemcsupán hazugnak bélyegezte, hanem ki is hívta, hogy hajtsa végre törvényének büntetését, azt gondolván, hogy Isten ily módon a maga gyengeségét fogja kifejezni. Azért helyezte azonnal tagadásba Lucifer lázadása és az ember elbukása a Teremtő nagy nevét és ígéjét. De miként fogja Isten igazolni a maga nevét és ígéjét?

Isten kimondotta a halálítéletet az emberre, de nem nyomban hajtotta végre. Ádámot számüzte Édenből és magárahagyta. Ha ez az állapot örökké így maradt volna és az ember Istentől való számüzetésében örökké élt volna, az igen sok lelki kinszenvedéssel járt volna az emberre nézve. Az örök-kinszenvedés tanát Sátán valószínűleg ez időben eszelte ki és azt Ádám számkivetése óta mindeddig fenntartotta. Mily eredménnyel járt volna a teremtményekre az, ha Isten megszánta volna Ádámot és ítéletét nem hajtotta volna végre őrajta? Akkor az ember azt gondolta volna, hogy ismét vétkezhetik és állandóan büntetlenül lépheti át Isten törvényeit. Ebből a menny angyalai is azt következtették volna, hogy ők is akként viselkedhetnek. Sátán ama körülményt, hogy Isten az embert nem azonnal küldte halálba, kétségtelenül arra használta fel, hogy a mennyei angyalok közül többet hütlenségre bírjon Jehovával szemben, a saját maga körébe vonván azokat. Sátán ama tényben, hogy Isten nem pusztította el nyomban az embert, annak bizonyítékát látta — és ez mások előtt is látható bizonyítéknak tetszett —, hogy Isten hazudott s ezzel a teremtményeknek benne való bizalma megrendülhetett. Kétségtelenül ez a pont bírt több angyalt arra, hogy Jehovától elforduljanak és Sátánhoz pártoljanak.

Egyesek azt hozták fel, hogy Isten megbocsáthatott volna Ádámnak és kegyes lehetett volna iránta, tehát a törvényes büntetést nem kellett volna végrehajtania. Ezen gondolatukban ezek Jézusnak Péter előtt mondott kijelentésére hivatkoznak, melyben azon kérdésre, hogy hányszor kell megbocsátani testvérének, így felelt: „Hetvenhétszer is." (Máté 18 : 21, 22) Aki e kijelentést annak támogatásául akarja használni, hogy azon nézetét érvényesítse, hogy Isten megbocsáthatott volna Ádámnak, egyáltalán nem látja, hogy két embernek — akik egymásnak testvérei — egymáshoz való viszonya teljesen különbözik azon viszonytól, mely Isten és az ő tökéletes teremtményei között létezik. Isten teremtménye, Ádám, tökéletes volt és szándékosan szegte meg a Teremtő törvényét. Jézus kijelentése azonban testvérekre szól, akik mindketten tökéletlenek, tehát bűnösök voltak s azért elnézőknek kell lenniök mások hibái iránt. Ádám tökéletes ember volt s neki kötelessége volt teljesíteni Isten törvényét. Ez a törvény világos volt és pontosan is ismertetve volt. (Mózes I. 2 : 16, 17) Ádám hallgatólagosan szövetséget kötött e törvény betartására és képes is volt arra. Azért nem vétethetett itt figyelembe a megbánás és a megbocsátás.

Azonkívül, ha az ember szándékosan vétkezhetett s azután bocsánatot nyerhetett volna, ugyanoly ok alapján az angyalok is vétkezhettek és bocsánatot igényelhettek volna. Ez esetben Isten egész világegyeteme alapjában ingott volna meg. Az ily kérdésekkel szemben, amelyek előtt a teremtmény tanácstalanul áll, a nagy Teremtő egyáltalán nem nyugtalankodik. Isten már kezdetben ismerte a véget és nem bánta, hadd vélekedjenek Lucifer (mostmár Sátán) s az ő követői tetszésük szerint s kövessék a magukválasztotta utat. Isten bölcsesége felette áll a teremtményekének, Sátánénak, az ellenségének is. (10. zsoltár 5; Példb. 24 : 7; Róma 11 : 33) Isten kitárja tudományának kincsesházát és bölcseséggel látja el azokat, akik őt szeretik s engedi, hogy egyes kincseit megtekinthessék. (11. zsoltár 10; 25 : 9) Isten a maga kitüzött idejében minden értelmes teremtménye előtt fel fogja tárni, hogy Sátán okoskodása teljesen téves volt, hogy tévesen következtetett, s hogy mindazok, akik Sátán útjain jártak, gonoszak voltak. Isten be fogja bizonyítani, hogy ő volt a végtelenbölcs, igazságos, mindenható és szerető Isten, hogy rajtakívül nincsen más Isten s hogy mindenki, aki élni ohajt, az életet csak az általa kiszabott úton nyerheti meg. Isten ugyan-

FEL

akkor, amidőn a halálítéletet az ember felett kimondotta, azt Sátán felett is kihirdette. A halálítélet végrehajtását Sátánon azonban még egy ideig elhalasztotta. Lucifer kétségtelenül ezt a körülményt is arra használta ki, hogy mennyei angyalokat a maga útjának követésére bírjon, mert sokan indultak el az ő nyomdokain. Világos tehát, hogy azóta mindezideig a következő kérdés vár eldöntésre: Ki a felséges nagy Isten? E vitakérdésnek most kell eldőlnie.

Isten igazságos kellett hogy legyen s azért kellett Ádámot halálba küldenie. Ítéletének végrehajtását azonban bizonyos okokból mintegy kilencszáz évre terjesztette ki. E halálítélet hatással volt Ádám összes leszármazottaira. (Róma 5 : 12) Minden ember bűnben született s azért nem is tudja létrehozni a maga erejéből az embernek Istennel való kibékülését. Ha az ember valaha igazolva lesz és ártatlanul fog állani Teremtője előtt, ennek útját csak Isten készítheti el. Csak Isten bír ehhez szükséges bölcsességgel és hatalommal; és ő, aki a véget már a kezdet alkalmával ismerte, intézkedett az ember igazolása vagy kiengesztelése tekintetében. Pál apostol, kit Isten ruházott fel bölcsességgel, bizonyította, hogy Isten mily igazságos és mégis az ember igazolója lehet a „Jézus Krisztusban levő megváltás utján." — Róma 3 : 24, 26.

Isten nyomban az embernek Édenből való számüzetésekor jövendöltetni kezdett arról, miképp fog az ember helyreállani a kegyelembe és Isten hasonlatosságára. Mialatt Isten már kezdetben ismerte a véget, Sátánnak nem volt ahhoz való bölcsesége. Jehova az ő ítéletének kihirdetésekor előre szólott azon „magról" is, amely egykor — nem Ádámtól — származni fog, Sátánt teljesen le fogja győzni és a halált hatalmával együtt el fogja pusztítani. Senki sem bírt ahhoz való kellő bölcsességgel, hogy tudhatta volna, mikor és miképp fog eljönni az a „mag" és győző. Isten azonban úgy beszélt róla, mint valami tényről s ez teljesen kielégítő. Azt mondta a kígyónak, aki az ördögöt képviseli: „Ellenségeskedést szerzek közted és az asszony (jelképileg Sion) között, a te magod és az ő magva között; ő a te fejedre tapod, te pedig a sarkát mardosod." — Mózes I. 3 : 15.

Isten állati szörmét szerzett és azokat Ádámnak és Évának adta testük befödésére. E cselekedete prófétai természetű. Természetesen egy vagy több állatnak kellett meghalnia, hogy ily szörmeruhák készülhessenek. Ezen ruha a bűn miatt adatott. Igy jelezte Isten annak lehetőségét, hogy az ember bűne elfödhető és az ő szemei elől elrejthető, de csakis egy másiknak a halála útján. Annak halála, aki az elfödést eredményezni fogja, Ádám életének helyettesítőjévé kell hogy legyen. Jehova e prófétai cselekedete ama tényre utalt, hogy ő fog szerezni egy helyettest az ember számára, hogy az embert megváltsa; hogy ez a megváltó csak nagy áldozat által hajthatja végre a megváltást; s hogy neki erősnek kell lennie, és az ellenséget le kell győznie. Isten a különböző korokban minduntalan oly eseményeket tárt az ember szeme elé, melyek reámutattak az eljövendő megváltásra. Az azonban az utolsó időre tartatott fenn, hogy azok az emberek, akiknek birtokukban lesz a Biblia és Isten szelleme, Isten kegyelméből ezeket megértsék. Hála Istennek, hogy eljött azon kor, amidőn az embernek megengedtetik, hogy legalább részben megértse és értékelni tudja Isten bölcseségét, szeretetét és hatalmát.

Mivel Jehova prófétailag a megváltóra utal, most azt akarjuk megállapitani, hogy mit jelent a „megváltó"-szó. A „megváltás" és „megváltó" szavak jelentőségét a Szentírás alapján kell meghatározni. Az Ótestamentumban főképpen két héber szó fordul elő, melyek „megváltásnak" és „megváltónak" vannak fordítva. E szavak egyike „gaal" és a legközelebbi rokon vagy bosszúálló által való visszavásárlást, fizetés útján való szabadítást jelent. (Mózes III. 25 : 25, 48; II. 6 : 6) A másik szó „padah" és megszabadítást, megmentést, szabaddátevést, szabadonbocsátást jelent. (Mózes V. 13 : 5; Hóseás 13 : 14) A „megváltó" Irás szerinti helyes jelentősége tehát az, hogy a közeli rokon vagy bosszúálló megfizeti a követelt összeget s igy a szolgaságban tartott személyt megmenti, megszabadítja. Igy lesz végrehajtva a fogságban levők megváltása vagy megszabadítása.

Az Irás mutatja, hogy Ádám az ő bűne folytán a halál rabságába került s ezáltal az egész emberiség e szolgaságnak lett alávetve. (Róma 5 : 12; 8 : 21) Hogy az emberek e rabságból megszabadulhassanak, oly személynek kell a szabadítást végrehajtania, aki meg tudja fizetni a követelt díjat és hajlandó is ennek megtevésére. E szabadítónak erősnek kell lennie; képesnek kell lennie elleneállani azon hatalomnak, amely az embert rabságban tartotta s azt le kell győznie. A legelsőnek mondott prófécia utalást tartalmazott arra nézve, hogy az ember fogságból való megváltásával kapcsolatban egy nagy küzdelem fog folyni s hogy a szabadítónak győznie kell. Itt rá akarunk mutatni arra, hogy egy ily nagy megváltó és szabadító jövetelét Isten prófétailag előre jelezte vagy reámutatott azon eszközre, mely által a szabadítás végre lesz hajtva. És itt rámutatunk arra is, hogy ez a jövendölés úgy prófétai kijelentések, mint prófétai cselekedetek által is történt.

W. T. 1932 december 15.

FEL

A Szentírás eredete

A Szentírás Isten kinyilatkoztatott akaratát képezi. Azon szövétnek ez, mely az embert a helyes úton vezeti. (119. zsolt. 105) Jehova Istentől eredő világosság, amint írva van: „Világosság támad fel az igazra és az egyenes szívűekre öröm." (97. zsoltár 11) Azt, aki Isten ígéjének világosságában jár és törvényében gyönyörködik, az Úr megáldja. — 1. zsoltár 1—2.

Az írás első öt könyvét Mózes írta. Pentateuchnak, azaz „Mózes öt könyvé"-nek nevezik. Hogyan tudta Mózes, mit kell írnia? Miképp lehet megtudni, hogy az igazságot jegyezte fel? Hogy e kérdésekre felelni tudjunk, vissza kell pillantanunk néhány közismert tényre. Az ember gondolkodó képességgel van felruházva és ezt a tehetségét használnia is kell. Az írás oly körülmények között keletkezett és beosztása is olyan, hogyha helyesen értelmezik, teljesen megerősíti a benne, mint Isten ígéjében való hitet.

Nóé istenfélő ember volt. A vízözön alatt elpusztult világból megmenekült és Isten parancsának engedelmeskedve, kezdett a föld új benépesítéséhez. (Mózes I. 9 : 1) Abban az időben Nóé volt a legjelentősebb férfiú. Oly dolgokról tudott, mint senki más és amit tudott, azt az utókorral is közölte. Az ember teremtésétől a vízözön végéig 1656 év telt el. A vízözönig az emberek közel ezer évig éltek.

Énokh hit által vétetett el, hogy ne lásson halált. Ő teljesen Istennek szentelt, jó ember volt és minden ismeretet megszerzett magának, amit csak meg tudott szerezni Istennek az emberiségre vonatkozó szándékáról. Énokh születése után Ádám még 300 évig élt és 930 éves korában halt meg. Ádámtól kezdve Énokh a hetedik nemzedék volt és 365 évig élt. Életében az emberiség történetéről minden nevezetesebb dolgot tudomásul vett, amit Mathusélával (Matuzsálem), fiával is közölt, mivel az volt a szokás, hogy a fontosabb dolgokat az apa közölte fiával. Mathusélah sokáig élt és 969 éves korában halt meg.

Énokhtól számítva Nóé csak a harmadik nemzedék volt. Nóé csak néhány évvel született Énokh csodálatos elvétele után. Nóé személyesen érintkezett Mathusélával, nagyatyjával, s tőle, valamint édes atyjától Láhmektől mindenről értesült az emberiség felől, amiről Isten kijelentést tett az ő ősatyáinak. A vízözönkor Nóé 600 éves volt, mely idő alatt az elődökről mindenről értesült kortársaitól, amit természetesen gyermekeivel és unokáival is közölt.

Nóé együtt távozott fiaival, köztük Sémmel a bárkából. Nóé a vízözön után még 350 évig élt, Sém pedig 502 évig. Ábrahám csak két évvel született Nóé halála után. Ebből következik, hogy Sém és Ábrahám még 150 éven át egy időben éltek a földön, még pedig egymással közös területen, tehát ismerniök is kellett egymást. Ábrahám kétségtelenül Sém útján értesült a vízözön részleteiről, valamint az emberiség helyzetéről Istennel, a Teremtővel szemben.

Ábrahám „a hívők atyjának" van nevezve. A hithez feltétlenül ismeret szükséges. Ismeret vagy tudomány nélkül Ábrahám nem tudott volna hinni, tehát tudomással kellett bírnia Istenről, az ember alkotásáról, Istenhez való viszonyáról, s ezt az ismeretet vagy tudományt ősatyáitól nyerte.

Ábrahámnak Izsák volt a legkedvesebb fia, s így magától értetődik, hogy mindent részletesen közölt vele. Izsák istenfélő ember volt és Isten gazdagon megáldotta őt. (Mózes I. 26 : 4) Ezek az emberek, akik Sém leszármazottai voltak és egy hazában laktak, egymástól örökölték át ismereteiket. Izsáknak Jákób volt a legkedvesebb fia. (Mózes I. 28 : 5—14) Jákóbnak 12 fia született, ezek közt Józsefet szerette legjobban.

Józsefet eladták Egyiptomba, s miután egy ideig ott élt, Egyiptom legjelentékenyebb embere lett. Azután Jákób többi fiaival együtt Egyiptomba költözött és ott fejezte be életét. Egyiptomban József nagy szolgálatokat tett a népnek és tisztelte Jehovát. Az emberiség előző történetéről József közvetlenül atyjától, Jákóbtól értesült. (Mózes I. 49 : 1—28) A Józsefre, s tőle az utódokra eképpen átszármazott ismereteket nem lehetett könnyen elfelejteni.

Mózes mintegy 50 évvel született József elhunyta után. Születésekor csodálatosan maradt életben, Egyiptom királyi udvarában nőtt fel, tudós és híres férfiú lett. Azt olvassuk róla, hogy ismerte az egyiptomiak minden tudományát. (Apostolok csel. 7 : 20—22) Amidőn nagykorúvá serdült, Jehova és választott népe mellé állott. Többre becsülte az igazság ügyéért való szenvedést az egyiptomiak és az uralkodó ház örömeinél és kincseinél. (Zsidókhoz 11: 24—27) Egyiptom Sátán látható világhatalma volt. Mózest mindennel igyekezett elcsábítani, de azoktól Mózes távoltartotta magát, s mert hitt Istenben, hű bizonyságtevője lett Jehovának.

Józan ésszel hihetjük, hogy Mózes ismerte az ősek történetét. Az emberiség története így öröklődött nemzedékről-nemzedékre. Mózes Ádámtól kezdve a maga koráig mindenről értesülést szerzett. Miképp nem szokatlan dolog, hogy a magyar gyermekek szüleiktől értesülnek hazájuk történetének egyes fontosabb részleteiről és más nemzetbeliek a saját szüleiktől, hasonlóképp, de még sokkal bizonyosabban feltételezhetjük, hogy egy oly férfiú, mint Mózes, átvette elődeitől az emberiség

FEL

történetét. Isten kegyelméből tehát kiváltképpen alkalmas volt arra, hogy az emberiség történetét híven megírja.

A természettudomány tényei, amint azokat ismerjük, kiáltó szóval bizonyítják azon igazságot, hogy a nagy kőszén- és olajmezőket Jehova, a nagy Alkotó ágyazta be a földbe, ő teremtette a hegyeket és völgyeket, folyókat és tengereket, a növényi és állati életformákat és így elkészítette a földet lakóhelyül. Még az iskolázatlan ember is látja, hogy az ember csodálatosan alkottatott és a legintelligensebb a földi teremtmények között. Az embernek természetes hajlama, hogy azokat az eseményeket, melyek életében történnek, a maga és az utókor számára feljegyezze. Ez azt bizonyítja, hogy Isten ezt így akarta. Az embert Isten ruházta fel e hajlammal. Mivel a földi teremtmények között kétségtelenül az ember a legkimagaslóbb és szokása, hogy a történeteket feljegyezze, ebből józan ésszel arra lehet következtetni, hogy Isten arról is gondoskodott, hogy az emberiséggel kapcsolatos fontosabb dolgok feljegyzésének céljából eszköz álljon rendelkezésére. Ha az események feljegyzése és Isten között összefüggés van, bizonyos, hogy az így feljegyzett történethű és megfelel az igazságnak.

A Szentírás Isten földi alkotásának történetét jegyzi fel, sőt Isten mennyei teremtményeiről is felvilágosítást nyujt annyiban, amennyiben az összefüggésben áll az emberrel és földi hazájával. A Szentírás Isten könyve, ebben nyilatkoztatja ki magát földi, értelmes teremtményeinek. Ez az ő elhatározásait közli, tehát értelmes földi teremtményeinek kormányzására az ő törvényeit is tartalmazza. Nagyobb része oly, már megtörtént eseményekről számol be, melyek előképei voltak oly nagyobb dolgoknak, amelyek a jövőben fognak megtörténni. A Bibliának azon része tehát, mely jövendölésként ismeretes, a jövőben megtörténő eseményeknek bekövetkezésük előtti feljegyzését képezi. A jövendölés tehát az emberiség előre megírott története. Ebből következik, hogy semilyen jövendölést nem lehet megérteni teljesülése vagy teljesülésének kezdete előtt.

Az Írás Jehovát nevezi az ég és a föld örökkévaló nagy Alkotójának, a bölcseség, igazság, szeretet és hatalom tökéletes megtestesülésének, minden jó és tökéletes adomány ajándékozójának. Ő az önzetlenség tökéletes kifejezése. Ezért van megírva róla: „Isten szeretet." A Biblia beszéli el az ember teremtésének célját, bűnbeesését, halálra való elítélését, valamint Istennek az ember megváltására, meggyógyítására, az életbe és tökéletes otthonába való helyreállítására vonatkozó kegyelmes intézkedéseit.

Ezenkívül filozofiai szabályok magyarázatával is szolgál. Kimutatja a Jó és a Rossz közt fennálló nagy ellentétet. Kimutatja, hogy a bűnnek miért halál a következménye és miért vezet a Jó örök élethez és boldogsághoz. A Szentírás Isten törvénykönyve az ember számára, ezért írja elő a cselekvés azon összes szabályait, melyeknek kormányozniok kellene az embert, hogy az igazság útján járjon. Ez a jogelveket magyarázó könyv, az igazság törvényének megsértésével járó büntetést is megnevezi. A Biblia az ember javára és Isten dicsőségére íratott.

A fentebb említett tények figyelembe vételével és a már felvetett kérdésre való válaszként két okot is megnevezhetünk, annak indokolásául, hogy Mózes miért tudta mit kell írnia, s hogy ő az igazságot jegyezte fel:

1. Az emberiség között előfordult eseményeket nemzedékről-nemzedékre elbeszélték egymásnak és Mózes ezeket jegyezte fel. Semmi okunk kétségbe vonni azt, hogy feljegyzése nem képezi a tények hű leírását.

2. Mózes istenfélő ember volt. Őt Isten választotta ki a feljegyzések megírására és munkájában Isten csalhatatlan bölcsesége vezette. A valóságban ő csak titkári szerepet töltött be Isten gondviselése alatt. Oly természetű ember volt, akiről fel lehetett tételezni, hogy Isten ki fogja választani e munkára. Teljesen távoltartotta magát az ördögtől, szervezetétől és minden csábításaitól és ellenségeskedések között állott az igazság mellé. Nem csupán tapasztalt és lángeszű ember volt, hanem teljesen hű volt Istenhez és ez tette őt főképp hivatottá. Több igazságból, melyeket ő magyarázott meg, lehet világosan látni, hogy azok nem ember eszétől, hanem Istennek az ember elméjére hatott láthatatlan erejéből fakadtak.

Ez nemcsak Mózes, hanem az Írás többi írói esetében is így van. Munkájukra ezeket az embereket Isten hitük és hozzá való hűségük miatt választotta ki. Amiképp, amidőn a földi dolgokat teremtette, az ő korlátlan hatalma működött, akképp gyakorolt hatást Mózesnek s a többi szent embereknek elméjére és irányította őket az emberiségre vonatkozó elhatározásának megírásában. Dávid egyike volt e hűséges, Istennek szentelt férfiaknak, s a Bibliának azon részéről, melyet ő írt, olvassuk: „Az Úrnak (Jehovának) lelke (szelleme) szólott énbennem, s az Úr beszéde az én nyelvem által." — Sámuel II. 23 : 2.

Az ókor e férfiai neveztetnek prófétáknak, a próféciákat ők írták. Péter apostol, kit Jézus egyik tanítványává választott, isteni sugallat alatt írta a következőket: „Mert sohasem emberi akaratból származott a jövendölés, hanem a szent Lélek-

FEL

től (szellemtől) sugalmazva szóltak az Isten szent emberei." — Péter II. 1 : 21. Káldi-fordítás.

Nagyon érdekes, ha megfigyeljük, miképp gondoskodott Isten arról, hogy az Ádámtól Mózesig előfordult fontosabb eseményeket nemzedékről-nemzedékre elbeszéljék, melyeket azután Mózes feljegyzett; s hogy Isten miképp használt fel azután más férfiakat, hogy az emberiség javára szóló akaratát kellőképp kifejezzék és megírják.

W. T. 1932 december 15.

A királyság szövetsége

JEHOVA szövetséget kötött arra, hogy az ember javára egy birodalmat fog felépíteni. A Szentírásból kitünik, hogy amidőn Isten egy nagy munkára készül, amely teremtményeire vonatkozik, annak érdekében egy szövetséget köt és munkáját a szövetség feltételeinek megfelően hajtja végre.

Dávid, az a férfiú, kit Isten Izrael királyává felkent, beigazolta Isten házához való hűségét. A szövetség ládáját felvitte Obed-Edom házából a Sion hegyén levő szövetségi sátorba. Dávid ebben az időben cédrusfából készült házban lakott. Egyszer, amidőn kényelemben volt házában, magához hívatta Náthánt, Isten prófétáját és így szólott: „Ímé, én cédrusfa házban lakom és Isten ládája sátorban van. És monda Náthán a királynak: Eredj el és cselekedj úgy, amint szívedben elgondolád, mert veled van az Úr (Jehova)." (Sámuel II. 7 : 2, 3) Dávid házat akart építeni az Úrnak, ahol a szövetség ládáját elhelyezze. Nagy buzgóságot tanusított Isten, az Úr és az ő ügye iránt. Isten ismerte Dávid gondolatait s azért arra utasította Náthán prófétát, hogy menjen el Dávidhoz és mondja neki a következőket: „Miután a te időd letelik és atyáiddal alszol, felindítom ágyékodból származó magodat és megerősítem az ő királyságát. Az épit majd az én nevemnek házat; és én megerősítem az ő királyságának székét örökké. Atyja leszek néki és ő fiam lesz, s ha tévesen cselekszik, megfenyítem emberi vesszővel és emberi csapásokkal." — Sámuel II. 7 : 12—17, angol-f.

Ebből kiviláglik, hogy azon szövetségnek, melyet Jehova Dáviddal kötött, Dávidnak az Úr érdekei iránt tanusított gondossága és Jehova iránti szerető buzgalma volt az alapja. Dávid próféta volt és utolsó óráiban jövendölt, mondván:

„Jehova szelleme szólott énáltalam és az ő ígéje az én nyelvem által. Monda nékem Izrael Istene és kősziklája: Uralkodó támad az emberek között, egy igazságos uralkodó, istenfélő; olyan lesz mint a derengő reggel, amidőn a Nap felkél, felhőtlen reggel: az eső után fényétől megfakad a mezők zöldje. Habár az én házam nem is ilyen Isten előtt, mégis örök szövetséget szerzett velem, azt elrendelte és megőrizte; mert ez az én szabadulásom és kívánságom, habár nem is sarjasztja meg." — Sámuel II. 23 : 2—5, angol szerint.

Azon szövetségről, melyet Isten Dáviddal kötött, van még megírva: „Jehova nem akarta megróntani Dávid házát a Dáviddal kötött szövetség miatt, amint megmondotta volt néki, hogy néki és fiainak szövétneket szerez minden napon." (Krónika II. 21 : 7, angol szerint) „Szövetséget kötöttem választottammal, megesküdtem Dávidnak, az én szolgámnak: Mindörökké megerősítem a te magodat és minden nemzedékre megépítem a te trónodat. És az egek dicsőítik a te csodáidat, Jehova; a te hűséges voltodat is a szentek gyülésén." (89. zsoltár 4—6) „Jehova megesküdött Dávidnak igazságban, és attól nem fog elhajolni: Ágyékod gyümölcséből ültetek trónodra." — 132. zsoltár 11.

Ezenkívül az írásból kitünik, hogy Isten szövetsége Dáviddal örök szövetség. Jeremiás próféta útján mondotta Isten: „Ha meg tudjátok szegni a nappallal és az éjszakával való szövetséget... csak akkor szakad meg Dáviddal, az én szolgámmal való szövetségem is." — Jeremiás 33 : 20, 21.

A só jelképnek van használva, hogy valamely megállapodás megtartásában a hűséget példázza. Amidőn valamely szövetséggel kapcsolatban van az használva, mintegy a következőket jelenti: Ezt a szövetséget híven és örökké gondosan kell megtartani. (Mózes III. 2 : 13; IV. 18 : 19) A Dáviddal kötött szövetségről van megírva: „Avagy nem tudjátok-e, hogy Jehova, Izrael Istene, Izrael királyságát Dávidnak adta örökre, néki és az ő fiainak a só-szövetség által." — Krónika II. 13 : 5, angol szerint.

Az írás kétséget kizáróan mutatja, hogy az Isten prófétájától említett mag Jézus Krisztus, Isten szeretett fia. Amidőn Isten küldöttje közölte Máriával a hírt, hogy ő lesz az anyja ennek az áldottnak, mondotta: „Ez nagy lesz és a Felséges fiának fogják hívni; és néki adja az Úr Isten, az ő atyjának, Dávidnak, trónját; és uralkodni fog Jákób házán örökké és az ő királyságának nem lesz vége." — Lukács 1 : 32, 33.

Jézus a „Júda törzséből való oroszlánnak", „Dávid gyökerének" hívatik. (Jelenések 5 : 5)

FEL

Jézus tulajdon szavaiból kitünik, hogy ő Dávid ivadéka, de egyuttal ura is. (Máté 22 : 42—45) Jézus Krisztus az „elsőszülött az összes teremtmények között." (Kol. 1 : 15) E hatalmasról írta Isten prófétája: „Tehát elsőszülötté teszem őt, a földi királyok legnagyobbikává. Örökké megőrzöm iránta jóságomat és szövetségem szilárd lesz övele. Magvát örökké beiktatom helyében és az ő trónját olyanná teszem, mint amilyenek a menny napjai." (89. zsoltár 28—30, angol szerint) Ugyancsak Jézusról jövendölte a próféta: „Szebb vagy az emberek fiainál, báj ömlik el ajkaidon; azért áldott meg Isten téged örökre. Trónod, ó Isten örökkévaló, a becsületesség jogara a te királyságodnak pálcája. Minden nemzedék emlékezni fog a te nevedre; azért dícsérni fognak téged a népek örökké." — 45. zsoltár 3, 7, 18.

Az Újtestamentumban az ihletett író bárhol is magyarázza az Ótestamentum valamely szövegét, az teljesen helyes és úgy van. Ez oly változhatatlan szabály, amelyet követni kell.

Pál apostol Jézus Krisztusról, Isten szeretett és megdicsőített fiáról írt és megmagyarázza a próféta kijelentését, azt Jézusra vonatkoztatva: „Ámde a Fiúról így: A te trónod, ó Isten örökkön-örökké áll. Igazságnak pálcája a te királyságod pálcája. Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot; annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömnek olajával társaid felett." — Zsidók 1 : 8, 9.

Az igazság azon birodalmáról, melyet Jehova fel akar építeni s amelynek élén az áll majd, akit Isten arra rendelt, írta a próféta: „Egy trón épül fel jóságban; s azon Dávid sátorából fog ülni valaki igazságban, aki ítélkezik és jogot szolgáltat s aki ismeri az igazságot." (Ésaiás 16 : 5, angol szerint). Ugyanezen igazságról írta a próféta: „Hajtsátok ide füleiteket és jöjjetek ide; hallgassatok, és élni fog lelketek. És én örök szövetséget kötök veletek: Dávidnak tett irgalmasságom szerint." (Ésaiás 55 : 3) Az Írás tehát teljesen bizonyítja, hogy azon örök szövetség, melyet Isten Dáviddal kötött, Jézus Krisztusban fog teljesedni.

Dávid a Messiást jelképezte, Isten szeretettjét. Azért az örök szövetség Jehova Isten és szeretett fia között arra szóló biztosíték, hogy a fiú életet, halhatatlanságot, trónt, koronát és birodalmat vagy királyságot fog kapni.

A próféta által említett örök szövetség addig nem vonatkozhatott Jézus Krisztusra, amig ő nem lett a Szentírás értelmében Dávid fia. Amidőn Jézus elfogadta a királyságra szóló meghívást és felkenetett, lett Dávid fia. Azóta az összes, az örök szövetségről szóló jövendölések Jézus Krisztusra vonatkoznak.

Miután Jézus a halálból feltámadt, erősíttetett meg részére ez a szövetség. Ezt az ihletett apostol kijelentése bizonyítja: „És mi hirdetjük néktek az atyáknak tett ígéretet, hogy azt az Isten betöltötte nekünk, az ő fiaiknak feltámasztván Jézust. Mint a második zsoltárban is meg van írva: ‚Én fiam vagy te, ma nemzettelek téged!' Hogy pedig feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: ‚Néktek adom a Dávid bíztos szent javait.' Azért mondja másutt is. ‚Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson.' Mert Dávid, minekutána a maga idejében szolgált az Isten akaratának, elaludt és helyezték őt az ő atyáihoz és rothadást látott. De akit Isten feltámasztott, az nem látott rothadást." — Apcsel. 13 : 32—37.

E szöveg bizonyítja, hogy az örök szövetség, t. i. a Dávidnak biztosított kegyelem, tényleg Isten és az ő szeretett fia, Krisztus és azok között köttetett meg, akik az ő társai lesznek. Zedekiás trónfosztásakor Isten elvette a koronát és a jogart Izrael királyától és kijelentette, hogy azt nem fogja addig átadni senkinek, amig el nem jön az, akit a jog megillet. Azon korona, melyet a jogos uralkodó fejére kell majd helyezni, a tiszta arany által van példázva, mivel az arany az isteni dolgokat jelképezi; s mivel a jog Jehovától, az Istentől indul ki, ez a korona annak fejére helyeztetett, aki az isteni dolgokra felkenetett. Jézus Krisztusról, Isten felkentjéről írta a próféta: „Áldásokkal halmozád el őt és fejére színarany koronát tettél." — 21. zsoltár 4.

Jézus rövidesen halála előtt könyörgött Atyjához, hogy adja vissza néki azon dicső életet, melyet Jehovánál a földre jövetele előtt élvezett. Kifejezett buzgóságáért és hűségéért nem kívánt nagyobb jutalmat Istentől. Isten meghallgatta élet iránt való kérését, sőt — a szövetség feltételei szerint — sokkal többet adott neki. „Életet kért tőled, megadtad neki; napok sokaságával áldottad meg őt örökké. Nagy az ő dicsősége a te szabadításod által; fenséget és dicsőséget adtál néki. Áldássá tetted őt örökké; arcod örömével örvendeztetted meg őt." — 21. zsoltár 5—7, angol. ford.

Ugyancsak róla jövendölte meg a próféta: „Napokat füzöl a király napjaihoz (a halál köteleinek megoldása által); évei nemzedékről nemzedékre valók lesznek. Mindörökké Isten színe előtt marad." — 61. zsoltár 7, 8.

Ebből következik azon vissza nem utasítható következtetés, hogy a szövetség az Úr Jézusnak Isten iránti hűségében életet és halhatatlanságot szerzett. A Jézussal való örök szövetség tehát életre, halhatatlanságra, trónra, koronára és ki-

FEL

rályságra vonatkozott. Jézus rövidesen földi pályafutásának befejezése előtt közölte tanítványaival, hogy Atyja királyságot rendelt néki (eredeti szöveg szerint: szerződésileg) és ugyanazt rendel ő is nekik szerződésileg." — Lukács 22 : 29, 30, angol.

Ez a kijelentés, más szövegekkel együtt, kétségtelenül azt mutatja, hogy Jézus beteljesítette az örök szövetséget s hogy ő önzetlenségének gyakorlásában a tanítványok részére szövetséget köt velük és ígéri, hogy őket magához veszi a királyságba. Ez is egy részét alkotja az igazság birodalmára vonatkozó előkészületnek.

W. T. 1932 december 15.

Érdekes levelek

A villámok buzdítanak minket

Kedves Rutherford testvér!

Jehova tanuinak egyik közelebbről tartott értekezletén a következő határozat olvastatott fel:

„Mint Jehova tanuinak egyik csoportja szívünk teljéből támogatjuk azon határozatot, melyet Jun. 26-án Columbusban a nagygyűlésen hoztak. Minden más nevet leteszünk, melyeket a multban használtunk és ezentúl csakis azon új nevet fogjuk használni, melyet az Úr mutatott nekünk, ezután csak „Jehova tanuinak" nevezzük magunkat."

Jehova tanuinak tacomai csoportja köszönetét akarja kifejezni az Úr szolgálatában való fáradhatatlan törekvéseidért s azon villámokért, melyek templomából sugároznak ki. E villámok minket nagyobb tevékenységre és felelősségérzetre buzdítanak, hogy a Királyság örömhírét másokhoz vigyük.

A tacomai csoport az Úrnak templomához jövetele óta számbelileg kisebb lett, de örömmel mondhatjuk el, hogy most oly békének, egységnek és összhangnak örvendünk, mint soha azelőtt.

Naponként megemlékszünk rólad és munkatársaidról imáinkban Tacomai csoport, Wash..

Dicsőség Jehova nevének!

Kedves Rutherford testvérem!

Nehány sor írásban akarom kifejezni a Királyság üzenetének terjesztése felett érzett kiváltság értékelését. Nagy és bátorító alkalmakat nyertünk ajándékul, hogy széleskörű bizonyságot tudjunk tenni a nagy Jehova Istenről és oly ajtók nyiltak meg előttünk, melyek azelőtt csukva voltak. Így alkalmam nyilott arra, hogy sok magas állású vezetőt látogathattam meg és jó bizonyságot tehettem előttük az igazságról. Többek között Finnország elnökét is meglátogattam. Kihallgatáson és barátságosan fogadott. Miután felhoztam előtte az igazságot, azt mondotta, hogy éppen erre van szükségük most ebben az elnyomás idejében az embereknek, megköszönte, hogy meglátogattam és a könyvet is megköszönte.

Ezzel kapcsolatban bátorító látnunk, hogy a Jelenések 3 : 9 teljesedik. Egyike a bibliaházi testvéreknek meglátogatott egy magas állású teologust. Ez oly dühös volt, hogy a testvért kituszkolta az ajtón és a könyvet utána dobta. Másnap eljött hozzánk az irodába és azt mondotta, szeretne beszélni azzal a testvérrel. Bocsánatot kért tőle és megvette a könyvet. Meglátogattam egy lelkészt, aki nemcsupán megvette a könyvet, hanem beszélni is akart velem. Beszélgetésünk eredményeképpen másnap eljött hozzám és megvette a „Világosság" és a „Jövendölés"-c. könyveket (finnyelven). Amidőn felajánlottam neki az egész sorozatot, azt mondotta, „nem akarom egyszerre megvenni az összes könyveket, mert így több alkalmam lesz, hogy meglátogassam önt és könyveket vegyek magamnak". Nagy érdeklődéssel hallgatta meg kérdéseire adott feleleteimet. Elismerte, hogy az összes vallásos könyvek között a mi könyveink képesek egyedül lelki táplálékot nyujtani; mások nem tudnak nyujtani semmit. Valóban, együtt mondhatjuk el a zsoltárossal: „Kies hely jutott nekünk osztályrészünkül!" Dicsőíttessék érte az Úr neve!

Hálás és boldog testvéred Isten csodálatos kegyelme által Harteva Kaarlo, Finnország.

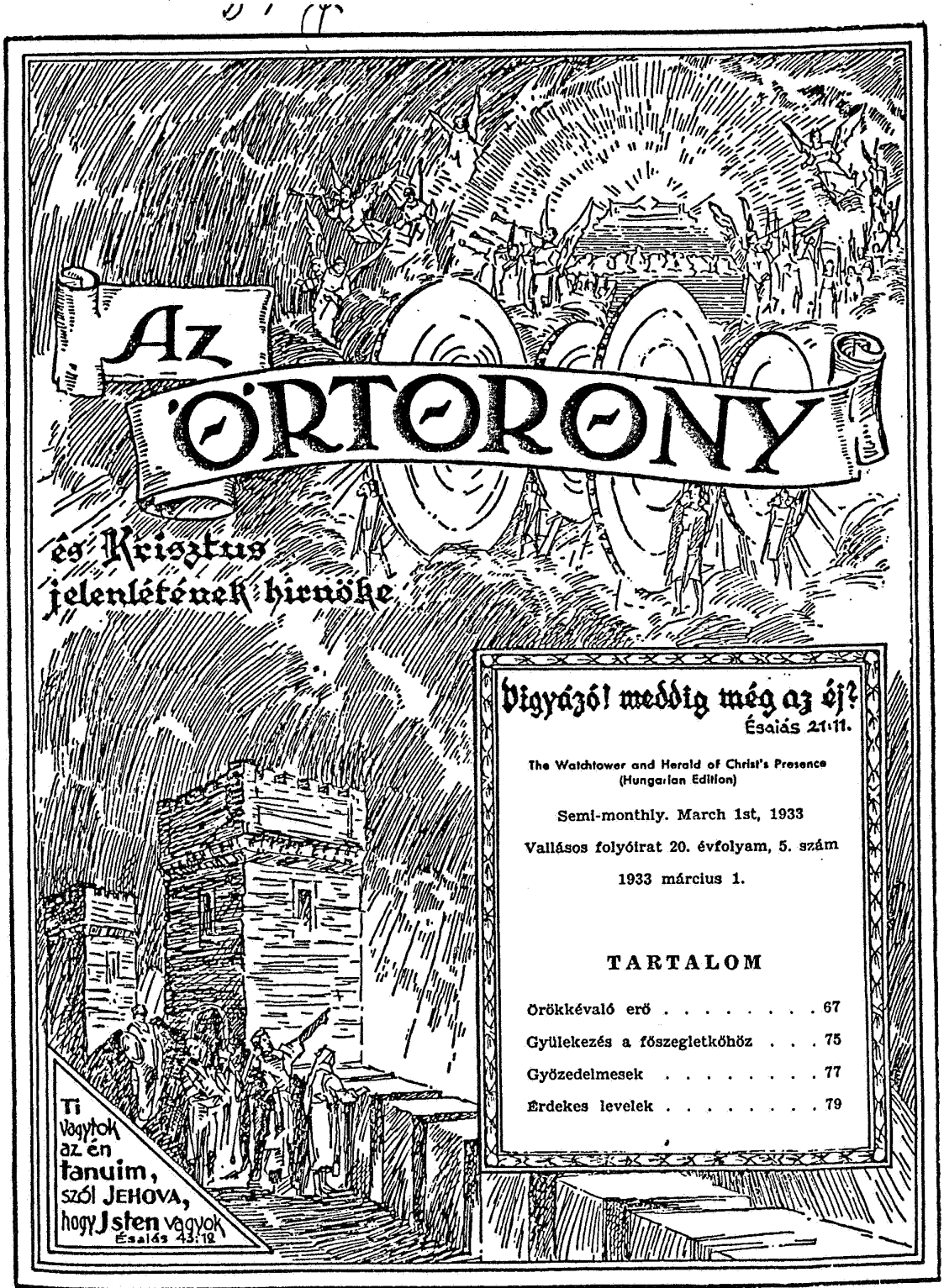
Nem akart hazamenni

Kedves testvérek!

„A te nevedben (Ó, Isten) gyönyörködünk egész napon. Mert te vagy az ő erejük ékessége ... mert Jehova az én paizsom és Izrael Szentje az én királyom." (89. zsoltár 16—18) Ebben az értelemben ünnepeltem és az Úr gazdagon megáldott engem. Kedves testvérek, ne haragudjatok, ha igénybe veszem időtöket, de oly tele van a szívem örömmel, hogy egyszer írnom kell róla; eddig nem szakítottam reá időt. De mostmár közel két éve vagyok Csehszlovákiában. Az Úr mindmáig gazdagon megáldott — miként az összes híveket. De az utóbbi királyság hétnek nagyon örvendtem már előre, mivel tudom, hogy az Úr az ily heteket gazdagon szokta megáldani; örömmel kezdtem meg a munkát s ez az örömöm állandóan fokozódott. Az örömmel együtt nevekedett a terjesztés is. Az utolsó napon már haza se akartam menni az örömtől, mivel Prágában 16 drb könyvet tudtam eladni egy nap alatt, jóllehet, a város már nehányszor be volt dolgozva és a nyelvükön sem tudok beszélni. Ezt tisztára az Úr kegyelme mivelte. Vajha felhasználna engem ezután is az ő munkájában! Ezt kívántam közölni veletek Jehova és az Úr Jézus dicsőségére.

Az Úr tanuinak egyike K. K.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. March 1st, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 5. szám

1933 március 1.

TARTALOM

Örökkévaló erő 67
Gyülekezés a főszegletkőhöz . . . 75
Győzedelmesek 77
Érdekes levelek 79

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„Es minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint istení lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyeráliittatnak és örökké élhetnek a földön.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Emlékünnep

Amennyiben Jehova igéje az ő tanuival megérteti, április 9-én, vasárnap este 6 óra után van a helyes idő Urunk halála 1933 évi emlékének megünneplésére. Ezt itt még jóelőre tudtúl adjuk, hogy Jehova „kiválasztott szolgájának" tagjai az egész földön előkészülhessenek az ünnepnek egységben való megünneplésére. A Társulat tudni kívánja, hogy az ünnepen hányan vettek részt. Ezért szeretettel kérjük a csoportok titkárait, hogy nyomban az emlékünnep után erről azon hivatalt értesítsék, melynek felügyelete alatt dolgoznak, tehát az Egyesült Államokban lévők a főhivatalt Brooklynban, a Csehszlovákiabeliek a magdeburgi hivatalt stb. Ugyanígy tegyenek az úttörök és egyedülálló testvérek is jelentésükkel. Oly testvérek, akik oly országban laknak, mely nem tartozik valamely alhivatal kezelésébe, jelentéseiket szíveskedjenek direkt a brooklyni főhivatalnak küldeni.

WT., 1933 február 15.

A maradék hálaadó napjai

A folyó év április 8-tól 16-ig (Csehszlovákiában 17-ig) terjedő idő arra lett kiválasztva, hogy Jehova tanuinak a föld minden részén alkalmuk legyen, hálájukat a nagy és szeretetben gazdag Jehova iránt különös mértékben kifejezésre juttatni. Urunk Jézus halálának emlékünnepe ezen hálaadóidőszak második napjának estéjén lesz megtartva. Mivel ez épp vasárnap estére esik, így az emlékünnepen való résztvétel előtt majdnem az egész maradék az egész szombatnapot vagy legalább szombat délutánt és az egész vasárnapot az ő nevének dicsőítésére fordíthatja a munkatéren való bizonyságtevésben. Ha Jehova maradékának hű tagjai mindenütt igyekeznek ennek megtevésére, akkor a viszony azok száma között, akik a munkatéren való bizonyságtevésben aktív részt vesznek s akik ez évben az emlékünnepen részt vesznek, sokkal kedvezőbb lenne, mint az az elmult évben volt.

Az Úrvacsorát követő hét folyamán az egész maradéknak, mialatt az emlékünnep áldásai szívüket áthatják, azon nagy kiváltságot bírják, hogy a lehető legtöbb időt fordítsák arra, hogy Jehova iránti hálájukat házról házra járva nyilvánosan kifejezésre juttassák s így e világ szegényeivel együtt résztvegyenek azon jó dolgokban, melyeket Jehova az ő maradéka számára ünnepi eledelként szerzett.

WT., 1933 február 15.

Határidő-naptár az Őrtorony tanulmányozására:

Az angol és német Őrtoronyban mindig megjelenik egy határidő-naptár, mely a csoportoknak az egész földön tudtára adja, hogy mely időben legyen tanulmányozva az Őrtorony egyik-másik főcikke. Ezáltal azon nagyszerű állapot lesz elérve — ami már önmagában is mindenkinek bátorítására szolgál — hogy mindezen csoportok ugyanazon időben ugyanazt tanulmányozzák. Mivel ezen határidők mindig jóelőre vannak dátumozva, így a magyar Őrtoronnyal is abban a helyzetben leszünk, hogy ezen határidő előtt még megfelelő időben megjelentessük. Bizonyára bátorítására szolgál a magyar testvéreknek az a gondolat, hogy az összes testvérekkel az egész földön egyidőben ugyanazon tárgyat tanulmányozzák. Azért e számtól kezdve folytatólagosan megjelentetjük ezen határidő-naptárt közvetlenül az amerikai Őrtoronyból fordítva. Általában az összes csoportok a hét egy estéjét az Őrtorony tanulmányozására használják, midőn egy főcikknek a határidőnaptárban mindenkoron feltüntetett részét alaposan átveszik. Hisszük, hogy ez a módszer a magyar testvérek számára is áldásos lesz.

Bereal Bibliakutatás az „Őrtorony" segítségével

„Örökkévaló erő"

1933 március 1-i kiadás

Március 5-én kezdődő héten . . 1—15. bek.
Március 12-én kezdődő héten . 16—29. bek.

„Az ő jósága"

1933 február 15-i kiadás

Március 19-én kezdődő héten . 1—12. bek.
Március 26-án kezdődő héten . 13—23. bek.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam | Brooklyn — 1933 március 1 — Magdeburg | 5. szám

Örökkévaló erő

„Erős torony az Örökkévaló (Jehova) neve, abba siet az igaz és biztonságban van." — Példab. 18 : 10, dr. Weisz M. fordítása.

JEHOVA közölte az ő biztonságukra vonatkozó intézkedéseit azokkal, akik őt szeretik; ezek teljesen megbízhatnak Jehovában és meg is bíznak. Ezenkívül Jehova azon szándékát is feltárta, hogy megfizet az istenteleneknek. Ennek az lesz a végeredménye, hogy minden teremtmény meg fogja ismerni, hogy Jehova a mindenható Isten. Az 1932-re választott évi szöveg nyomatékosan hangsulyozta, hogy mindenkinek el kell jutnia Jehova ismeretére. Az 1933-ra választott évi szöveg így szól: „Erős torony az Úrnak (Jehovának) neve." Ez a szöveg most nagyon értékes és vígasztaló a felkent maradék számára, mivel most abban az időben élünk, amidőn Sátán azon gonosz szándékkal, hogy a maradékot elpusztítsa, csatázik ellene. Góg, Sátán seregének vezére, istentelen haderejével most körülveszi a maradékot abban az értelemben, hogy a maradék egy ideig az álkereszténység területén van és Góg gonosz hordáitól van körülvéve, aki azt reméli, hogy el tudja pusztítani Jehovának most földön lakó népét. Góg és az ő hadseregei azonban e gyalázatos szándékukban kudarcot fognak vallani. Hogy a maradék e vészteljes időkben segítséget, vígaszt és bátorságot meríthessen, Jehova, szeretett főpásztora útján megfelelő eledellel táplálja az ő népét; ez azt jelenti, hogy a maradék teljes védelme és megtartása felől fel fog világosíttatni.

A név

[3] Ha megértjük egy név jelentőségének különbségét, amidőn az valamely teremtményre van alkalmazva, s másrészről, ha az a Teremtőre van alkalmazva, akkor a fentidézett évi szövegünket is értékelni tudjuk. Egy, valamely teremtménytől adott és egy másik teremtményre alkalmazott név nem egyéb, mint egy cím, amelyen azt ismerik vagy nevezik. Egy oly név azonban, melyet Jehova valamely teremtményre vonatkozólag használ vagy annak ad, sokkal nagyobb jelentőséggel bír. Az Írás megmutatja ezt a különbséget. Isten megteremtette a mezei vadakat és az égi madarakat és azokat Ádám elé rendelte, aki neveket adott nekik; ez azt jelenti, hogy Ádám minden állatnak oly nevet vagy címet adott, amelyen ismeretes vagy amelyen nevezik és az a név nem jelent többet. Ugyanígy van, amidőn egy pár embernek gyermeke születik, ennek a gyermeknek is nevet adnak. Ha pl. az apát Jánosnak hívják és neki fiugyermeke születik, azt esetleg ugyancsak Jánosnak nevezik és János a Jánosének hívják (ez a skandináv országokban és Amerikában gyakori eset). Így keletkeztek nevek, amelyek csupán megjelölések, melyekkel a családok megjelöltetnek vagy amelyeken őket ismerik.

[3] De amidőn valamely teremtménynek Jehova ad nevet, azzal a névvel egészen más jelentőség függ össze, mint csupán megjelölés vagy megnevezés. Így pl. volt egy ember, akit Ábrámnak hívtak, kinek nevét Isten az ő hűségéért megváltoztatta s azután őt Ábrahámként ismerték; ez azt jelenti, hogy Isten elhatározta, hogy ez az ember sok nemzet atyja fog lenni. (Mózes I. 17:5; 22 : 17, 18) Amidőn Isten az ő szeretettjét, Logoszt, a földre küldte, megparancsolta, hogy „Jézusnak" nevezzék, mivel ő lesz az ember megszabadítója. (Máté 1 : 21; Lukács 1 : 31—33) Azonkívül Isten annak közlését is megparancsolta angyalainak, hogy őt a „Felséges flának" nevezzék, mivel ő Jehova jogosan kinevezett és felkent királya, aki Jehova királyságának, tehát Jehova főszervezetének a fejévé tétetett. Róla és nevének jelentőségéről jövendöltette meg prófétája útján Jehova: „És nevezik az ő nevét Csodálatosnak, Tanácsosnak . . . Békefejedelmének"; e nevek azon nagy tisztségeket jelölik, melyeket ő viselni fog. (Ésaiás 9 : 6, 7) Amint az Írás mutatja, egy név rendkívüli jelentőségű, ha azt Jehova adja valamely terémtménynek.

[4] De ennél még sokkal nagyobb és jelentőségteljesebb a Teremtő neve. Hű teremtményeinek ő különböző neveken mutatkozott be, melyek egy-

FEL

től-egyig mély jelentőségűek. Az írásban olvassuk: „És akkor megjelenék Jehova angyala (Mózesnek) egy csipkebokor lángjában", és Jehova megszólította Mózest és közölte vele, hogy arra választotta ki, hogy menjen el Egyiptomba és szabadítsa ki Isten népét elnyomói kezéből. Mózes megkérdezte Istentől, mit mondjon az izraelitáknak, amidőn megkérdezik, hogy ki küldötte őt hozzájuk. Monda Mózes „ha megkérdezik tőlem: Kinek hívják őt? mit mondjak nekik? És ekkor monda Isten Mózesnek: Én vagyok, aki vagyok... Ezt mondjad Izrael fiainak: A ‚Vagyok' küldött engem tihozzátok." (Mózes II. 3 : 1, 14) Így tárta fel magát Jehova Mózes előtt, nem mint olyan személy mutatkozott be, akinek kezdete volt és vége is lesz, hanem mint a „Vagyok", azaz mint Örökkévaló, akinek nem volt kezdete és vége sem lesz, tehát mint egyedülálló lényt. Az „emberi lény" kifejezés teljesen téves, mivel az ember teremtmény, nempedig lény. Csak egy lény van és ez az örökkévaló Teremtő. A Teremtő a lény; alkotásai pedig teremtmények.

[5] Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak az Örökkévaló mint Isten jelent meg, de ők nem ismerték őt mint Jehovát. (Mózes II. 6 : 2, 3) Mózes előtt azonban Jehova nevén mutatta be magát, mondván: „Ez az én nevem örökké és az én emlékezetem nemzedékről nemzedékre." A „Vagyok"-név ugyanazon héber gyökszóból ered mint Jehova. Ezt a nevet „Vagyok, aki vagyok" az amerikai átdolgozott fordítás így adja vissza: Vagyok, ami vagyok" és a hozzáfüzött széljegyzet így szól: „Vagyok, mivel vagyok" vagy „az akarok lenni, amit akarok". Az ő Jehova neve teremtményeivel való szándékát jelzi és ezt megerősíti Mózesnek az izraelitákra vonatkozólag tett kijelentése: „Kivezetlek titeket... És kinyujtom kezemet... És kegyelmes leszek a te népedhez." — Mózes II. 3 : 13—22.

[6] Az Isten név Teremtőt jelent; Isten, a mindenható azt jelzi, akinek korlátlan hatalma van; a Felséges, aki felette áll mindenkinek; ahol azonban Jehova neve fordul elő, az a Mindenhatónak teremtményeivel való szándékára utal.

[7] Az Írás a Felségest gyakran a „Seregek Jehovájának (Urának)" nevezi, mialatt a Mindenható Isten azon szándékát kell értenünk, hogy sikeresen fog harcolni népe érdekében az ellenség ellen. (Sámuel I. 15 : 2, 3; 17 : 45; II. 5 : 10; 7 : 26, 27; 24. zsoltár 10) Miután Jehova elhatározta valaminek a cselekvését, azon elhatározásától nem tér el és nincsen oly hatalom, amely ellene tudna állani a Mindenhatónak akarata végrehajtásában. „Jehova, a Seregek Ura megesküdött és szólott: Valóban, amint elhatároztam, úgy lesz; amint elvégeztem, akképpen fog történni. Mert Jehova, a Seregek Ura elhatározta, és ki fogja azt meghiusítani? Kinyujtotta kezét és ki tudná azt eltéríteni?" — Ésaiás 14 : 24, 27.

[8] Jehova Izraelt a maga népéül választotta. Kiszabadította Egyiptomból, szövetséget kötött vele a Sinain, keresztül vezette a pusztán és monda néki: „Átkeltetek a Jordánon és azon a földön laktok, melyet Jehova, a ti Istenetek örökségül adott nektek... akképpen fog történni; azon hely, melyet Jehova, a ti Istenetek fog választani és odahelyezi nevét..." (Mózes V. 12 : 10, 11) Amennyiben Jehova e rendkívüli szándékát végrehajtotta, kiválasztotta Jeruzsálemet, megépíttette a várost és abban a templomot és odahelyezte a nevét. Ez nemcsupán azt jelenti, hogy volt immár egy imádkozó hely, hanem sokkalinkább azt, hogy Jehova e helyre vezette Izraelt, választott népét s hogy az őreájuk vonatkozó akarata, amennyiben Jehova kerül szóba, nem fog kudarccal végződni. A zsidók sikertelenségét Istenben való hitük hiányossága okozta és az, hogy nem teljesítették híven azon szövetség feltételeit, amelyet Isten övelük kötött. (Zsidók 4 : 2) Isten megoltalmazta a zsidókat ellenségeikkel szemben, amig hívek voltak hozzá és engedelmeskedtek néki és csatáikban őértük harcolt; s ezt a maga nevéért mívelte, mivel ezt a népet a maga nevével pecsételte el. Mivel Izrael Isten jelképi népe volt s így az ő jelképi szervezete a földön, azok az események, amelyek e néppel történtek, előképeket alkotnak és Isten azon népének javára irattak meg, mely a világ végén él a földön. (Kor. I. 10 : 11) Ebből a hasonmási izraeliták, Isten választott népe azon tanulságot meríti, hogy Jehovának népére vonatkozó szándéka biztosan meg fog valósulni és nem fog kudarccal végződni azokra nézve, akik szövetségben állanak vele és megőrzik hűségüket. Ha a maradék ezt a leckét alaposan megtanulja és értékeli, ez segedelmet, reményt és vígaszt fog néki nyujtani. Most csak azok merítenek vígaszt valóban, akik értékelik Jehova nevét. Ezeknek erős torony az ő neve és az is lesz örökké.

A rosszakaratú ellenség

[9] A közelmult hónapokban Isten népének ellenségei rendkívül gonoszul viselkedtek. Jehova főellensége Sátán, az ördög és az ördög földi képviselőit használja arra, hogy Jehova híveit üldözzék. A multban ezek az álkeresztények főképpen arra törekedtek, hogy rágalmazzák Jehova Isten hű bizonyságtevőit; most azonban nemcsupán rágalmazzák, hanem bántására, üldözésére és bezárására igyekeznek Sátán kereskedelmi és politikai képviselőivel karöltve. Az ellenség főképp az utolsó hónapokban cselekedett ily gonoszul. Az egész világon, de főképpen Kanadában és az U.

FEL

S. A.-ban ama hamis váddal vádolják Jehova bizonyságtevőit, hogy megsértik az ipartörvényeket s ezen vádakat és üldözéseket azon ürügy alatt emelik, hogy azok a hű férfiak és nők, akik családlátogatásokat végeznek, üzleti tevékenységet fejtenek ki. Megsértik-e tényleg Isten tanui az ország kereskedelmi törvényeit? A legkevésbé sem. Ők Isten országának evangéliumát hirdetik családonként, amint azt Jehova nekik megparancsolta. De mégha az evangéliumnak ily hirdetése valamely emberi törvény betűszerinti magyarázásának megsértése lenne is, Jehova tanui akkoris helyesen járnának el mindaddig, amig azt teszik, amit Jehova Isten parancsol nekik. Isten törvénye teljesen felette áll az emberek által alkotott törvényeknek. Ha azonban Isten országa itt van és Krisztus megkezdte uralkodását, miért engedi meg Jehova az ellenségnek, hogy üldözze az ő tanuit, amint az történik? Miért nem gyakorolhatják háborítatlanul Isten országának hirdetését?

Bátorítás

[10] Ezeket a kérdéseket most gyakran teszik fel Jézus Krisztus követői és ezekre írás szerinti feleletet kell keresnünk és ezekre tényleg van is írás szerinti kielégítő felelet; s ha ezt a feleletet megértik, ez vigaszt és bátorságot nyujt Isten maradékának. Jézus Krisztus igaz követője nincs rászorulva biztatásra Jehova szolgálatában, de neki bizonyítékokra van szüksége, melyek őt meggyőzzék affelől, hogy tényleg Istennek szolgál és kedves a Felséges előtt; ezek a bizonyítékok pedig erőt nyujtanak neki és arra képesítik, hogy rendíthetetlenül járjon el kötelességének teljesítésében. Az ember legnagyobb kiváltsága, ha Jehova pártján van. Sátán oly állapotokat igyekszik kelteni, melyekkel el tudná hitetni az emberrel, hogy Isten elhagyta őt. Az embernek tehát állandóan táplálkoznia kell az őt megillető eledellel, azaz azon táplálékkal, amely őt felépíti a legszentebb hitben s amelyet most Jehova főpásztora, Jézus Krisztus útján nyujt népének. Amennyiben Isten kegyelméből megszerzi ezt az eledelt, a maradék erős lesz az Úrban és az ő hatalmának erejében. Tehát az élet megkívánt előfeltétele, hogy a maradék minden tagja lépést tartson azon nagy igazságokkal, melyeket Jehova időről-időre feltár népe előtt. „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj." — Tim. II. 2 : 15.

[11] Nehány tény, melyek megerősítik Jehova tanuit és támogatják s amelyekre állandóan gondolnia kellene, a következő: Jehova Isten egy népet választott ki a maga nevének. (Apcsel. 15 : 14) Ez azt jelenti, hogy Jehova az emberek közül kiválasztott egy osztályt, amely a kitüzött időben az ő szándékát kell hogy hirdesse; mert az ő Jehova neve az ő elhatározását vagy szándékát jelenti teremtményeivel kapcsolatban. A maradék tehát egy bizonyos kötelességet kell hogy teljesítsen. Ezt az ügyet keresztények már évszázadok óta úgy értelmezték, hogy Jézus Krisztust Isten meghalni küldte a világra, hogy az ember higyjen s hogy végül, ha hű a hitében, a mennyországba kerüljön. Habár ez igaz, mindazáltal ez még nem a teljes igazság. Jézust Isten főképpen azért küldte e világra, hogy ő a felséges Jehova tanuja legyen és ahhoz képest közölje a Jehova szándékáról szóló igazságot. (János 18 : 37) Jehova Jézus Krisztust nevezte ki és kente fel a világ királyává. Azután az emberek közül kiválasztott egyeseket, akik készek mindhalálig híven követni Jézust nyomdokain; ezeknek ígértetett meg, hogy részük lesz Jézus Krisztussal e királyságban. E feladathoz való hűség céljából egy bizonyos munkát kell elvégezni, melyet azoknak kell elvégezniök, akik az ő neve érdekében kiválasztattak; ez a munka követeli meg, hogy ők Jehova tanui legyenek. Oly időben kell bizonyságot tenniök, amidőn el kell dölnie a nagy vitakérdésnek, t. i. ki a legfelségesebb? A bizonyságtevésnek meg kell tétetnie abban az időben, amidőn elküldi Jehova királyát, hogy uralkodjék ellenségei között. Éppen ekkor kell készen lennie ama népnek a bizonyságtevésre, amely az ő neve érdekében kiválasztatott; és ez a nép éppen így tesz, amidőn engedelmeskedik Isten parancsának. (110. zsoltár 2, 3) Ez az idő most itt van és Jézus Krisztusnak Jehova templomához jövetelekor kezdődött, miután hű követői hozzá begyűjtettek. A maradék hűségesei ekkor jutottak a templomba, kenettek fel mint Jehova tanui és bizattak meg, hogy ebben az időben tevékenykedjenek. Jézus Krisztus, Jehova királya és főtisztviselője ezeknek mondja: „Őreájuk írom az én Istenemnek nevét és az én Istenem városának (szervezetének) nevét ... és az én új nevemet." (Jelenések 3 : 12) Ily modon van kimutatva, hogy Isten a maga nevét a hű maradékra helyezte. E maradékra vonatkozólag mondja Jézus a továbbiakban: „Adok annak fehér kövecskét és a kövecskén új irott nevet." (Jelenések 2 : 17) Jehova ugyanezen osztályhoz szól, amidőn ezt mondja: „Új néven neveznek téged, melyet Jehova szája fog meghatározni. — Ésaiás 62 : 2.

[12] Miért adott új nevet a hű maradéknak Jehova, melyet az ő szája határoz meg s amely — amint Jézus mondja — ‚az én Istenemnek és szervezetének a neve'? Ennek célja biztosan nem az, hogy a mennybe vigye azokat, akik ehhez az osztályhoz tartoznak, hanem hogy a világ elé álljanak mint Jehova nevének képviselői, azaz mint azon osztály, amely Isten előreközölt szándékát beszéli. Ezeknek arról kell

FEL

bizonyságot tenniök, hogy egyedül Jehova az igaz Isten. Ezért mondja nekik Jehova: „Ti vagytok az én tanuim, hogy én Isten vagyok." S hogy feddhetetlenségét Jehova előtt megőrizze, a maradéknak hűnek kell lennie mint Jehova bizonyságtevőjének a reábízott feladat teljesítésében és ezt a hűséget oly körülmények között kell bebizonyítania, melyek nehéz és döntő próbát jelentenek reá nézve.

13 Ki fog oly körülményeket felidézni Jehova tanui körül, melyek oly nagy megpróbáltatást fognak jelenteni? Természetesen az ellenség, mivel azt reméli, hogy el tudja pusztítani Jehova tanuit. „És a sárkány megharagudott az asszonyra és elment, hogy hadakozzék a többiekkel (széljegyzet szerint: maradékkal) az ő magvából valókkal, akik megtartják Isten parancsait és Jézus Krisztus bizonyságtevését bírják." (Jelenések 12 : 17) E szöveg „sárkánya" Sátán és az ő szervezete. Mindkét rész — Sátán szervezetének az emberek előtt láthatatlan, valamint látható része — a „sárkány" kifejezésben bennfoglaltatnak. Az álvallást mindig oly függönyként alkalmazták, mely mögött Sátán garázdálkodott, hogy az embereket megcsalja és elnyomja. Az ő látható szervezetének látható része azon kereskedelmi vagy gazdasági ág, melyet Sátán épített ki és használt a nép elnyomására és rabszíjra fűzésére. Mivel Sátán vallásképviselői ebben az utolsó napokban nem tudják eredményesen tudatlanságban tartani a népet az igazsággal szemben és nem tudnak ellenállani Isten maradék népe világos beszédeinek, Sátán most látható szervezetének más ágait szólítja, hogy azokat támogassák. Vádakat emeltet Jehova tanui ellen, mintha azok a világi kereskedelmi törvényeket szegnék meg, mivel ők az evangéliumot tartalmazó könyvekkel meglátogatják a családokat és így hirdetik a királyság evangéliumát. Sátán az evangélium hirdetésének feltartoztatása és akadályozása és a bizonyságtevők elpusztítása céljából szólítja tevékenységre hordáit; ezek lelkiismeretlen emberek, akik a napi kenyerükért hajlandók üldözni, letartóztatni és igazságtalanul bánni Isten tanuival. Ezen elnyomók közé tartoznak egyes rendőrtisztviselők, rendőrbírók és városi hatósági személyek, akik az ő uruk parancsát teljesítik. Ezek Sátán utasításait teljesítik, mivel az ő bérencei és ezek Sátán látható csapatai. — Ezékiel 30 : 5.

14 A maradék ne feledkezzék meg arról, hogy Isten figyelmeztette, hogy Sátán most ebben az időben el akarja őt pusztítani. Sátán főképviselője, aki Jehova tanui ellen ezt az üldözést vezeti, Góg. A következő idézetben Jehova prófétájától említett összeesküvés máris megalakult és most kezdik végrehajtani. „Mert ímé a te ellenségeid dühösködnek és gyűlölőid felemelik fejüket. Ravasz terveket szőnek néped ellen és tanácskoznak védenceid ellen. Azt mondják: Menjünk, pusztítsuk el, hogy ne legyen többé nemzet, hogy többé meg se emlékezzenek Izrael nevéről. Mert összeesküdtek egyakarattal, szövetséget kötöttek ellened." (83. zsoltár 3—6) Ez magyarázza meg, hogy miért üldözik Isten tanuit a kereszténységben azon ürüggyel, hogy ők megsértik a kereskedelmi törvényeket. Ily kegyetlen és törvénytelen üldözések között rendíthetetlenül kitartani a Jehova nevéről és szándékáról szóló bizonyságtevésben valóban nehéz megpróbáltatás a maradékra nézve. Isten drága ígéretének ismerete és támogató hatalma nélkül a maradék nem tudna kitartani a megpróbáltatások között. De azok, akiket Jehova végül kipróbáltaknak fog elismerni, megőrzik hűségüket a próbák között és feddhetetlenségüket őelőtte, mikép pl. Jób megőrizte feddhetetlenségét.

„Őellenük"

15 Megengedi-e Jehova tanuinak üldözését, hogy azáltal feddhetetlenségüknek bebizonyítását eszközölhessék? Ez egyike az okoknak; de van még más, sokkal fontosabb ok is és erre az utóbbira mindig gondolnia kell a maradéknak. Az idő eljött Jehova nevének igazolására. Jehova nevének egyik igazoló eszköze összes ellenségeinek elpusztítása; Jehova megparancsolta hű szolgaosztályának és azt megbízta, hogy előre közölje az ellenséggel elpusztulásának idejét. Jehova nem titokban jár el az ellenséggel szemben. A maradékot, az ő neve érdekében kiválasztott népet, arra rendelte, hogy közölje az ellenséggel az üzenetét. Az álvallások, zsarnok kereskedelmi rendszerek és a kegyetlen elnyomások mihamar meg fognak szünni. Sátán szervezetének tagjai kiirtatnak, de csak akkor, miután közöltetett velük Jehovának az ő elpusztításukra vonatkozó szándéka. Isten ígéje mondja, hogy ő elég alkalmat nyujt Sátán szervezete tagjainak arra, hogy Sátánnal, az ellenséggel együtt cselekedjenek. Jézus megmondta követőinek: „Ti pedig vigyázzatok magatokra, mert törvényszéknek adnak át titeket és gyülekezetekben vernek meg titeket és helytartók és királyok elé állítanak énérettem, bizonyságul ő nékik." (Márk 13 : 9) Közönségesen mondva ezzel az Úr azt mondja, hogy ezeket a hű bizonyságtevőket az álpapok felbujtására letartoztatják és bíróságok elé cipelik és Jehovához való hű ragaszkodásuk Sátán szervezetének tagjai ellen — akik felelősek ezen üldözésekért — bizonyíték lesz. Az Úr azt fogja mívelni, hogy az ellenség a maga helytelen cselekedeteivel fog maga ellen bizonyítani. Ez akkor fog bekövetkezni, amikor Istentől figyelmeztetve lettek. Jehova most főképp emiatt engedi

FEL

meg, hogy egyesek üldözzék az ő bizonyságtevőit, hogy így ezekről az üldözőkről kiderüljön, hogy Sátán szervezetéhez tartoznak és Jehova Isten ellenségei. Ezen üldözéseknek tehát két különböző oka van; elsősorban megpróbáltatást jelent a maradékra és másodsorban alkalmat nyujt az embernek a földön, hogy Sátán szervezete mellett és Isten ellen döntsön.

Előábrázolva

[16] Az írás tisztán és világosan mutatja, hogy Jehova ítéletvégrehajtója és romboló munkája Jéhuban ábrázoltatott elő, valamint azon munka által, melyet Jéhu Jehova, az Úr nevében végzett. Jéhu Jehova választott szolgáját példázta, melynek Jézus Krisztus a feje és vezetője. Jéhu tehát a jelképben elsősorban Jézus Krisztust mint Jehova ítéletvégrehajtóját ábrázolja, valamint a választott szolga tagjait, a maradékot, mivel az mint Jehova tanuja az ő szervezetéhez tartozik és része van Jehova elhatározásának kihirdetésében, hogy bosszut fog állani ellenségein. A maradék tagjai azonban nem végeznek romboló munkát; ők a választott szolga tagjai s mivel a szolga végrehajtja a megírott ítéletet, számit olyannak a maradék, mintha része lenne az ítéletvégrehajtásban; e tisztességben az egész szolga-osztálynak része van. — 149. zsoltár 9.

[17] Jéhu úton volt, hogy Isten ítéletét végrehajtsa a Baálimádókon, amidőn Jonadábbal találkozott. Jéhu így szólt Jonadábhoz: „Jöjj el velem és lásd meg Jehova iránt való buzgóságomat!" Ezzel azt akarta mondani, jöjj és lásd, hogy mily szorgalmasan fogom végrehajtani Jehovától nyert megbizatásomat. Jonadáb elment Jéhuval és szemtanuja volt a Baál-imádók elpusztításának. (Királyok II. 10 : 16) Ezek a Baál-imádók mindazokat jelképezték, akik szándékosan az ördög mellett és Isten ellen foglaltak állást. Jéhu ünnepi gyűlést rendezett Baál számára. Baál házában nagy tömeg hive gyült össze. Jéhu így szólt a ruhatárosnak: „Hozzál ruhákat (azaz ismertető ruhákat) Baál minden szolgái számára." Ez megtörtént és mindenik felöltözött s így önként az ördög imádójaképpen ismertette meg magát. Így parancsolja meg most Jehova az ő tanuinak, hogy menjenek el az emberekhez és mondják nekik: hogy Jehova az Isten s közölje mindazt, amit ő királysága utján fog mivelni; azok pedig, akik ezt hallják, de mindazáltal üldözik Jehova tanuit vagy másképpen ellenségesen viselkednek Jehova iránt, viselkedésükkel az ördög ruháiba öltöznek s így az ördög szervezetéhez tartozók és Isten ellenségei gyanánt nyilatkoznak. Ezek Jézus kijelentése szerint saját maguk ellen tesznek bizonyságot és cselekedetükkel elítélik magukat és soha sem mondhatják többé, hogy nem szándékosan foglaltak Sátán mellett és Jehova ellen állást.

[18] Miután Baál tisztelői így megismertették magukat és összegyűltek az ördög házában, Jéhu megparancsolta embereinek, hogy menjenek be és mindenkit öljenek meg és egyet se bocsássanak el. — Királyok II. 10 : 23—25.

[19] Sátán földi képviselői ugyanígy kell megismertessék magukat, mielőtt az armageddoni végpusztulás reájuk következhetik; ők most alkalmat nyernek arra, hogy így megismertessék magukat; éppen ezt teszik most, miután Jehova tanuitól a bizonyságtevést meghallották. Isten hű tanui az igazságért szenvednek és Jehova nevéért. Habár az ily üldözések és szenvedések alkalmat nyujtanak feddhetetlenségük beigazolására Isten előtt, üldözéseik fontosabb célja mindazáltal az, hogy azon alkalom szolgáltatására használtatnak fel Isten ellenségeivel szemben, hogy azok elpusztításuk előtt magukat mint Isten ellenségei kinyilatkoztassák. Ez Jehova nevének igazolása érdekében történik és ebben része van a maradéknak.

[20] Mialatt Jehova tanui azzal foglalkoznak, hogy az embereknek bizonyságot tegyenek s mialatt szenvedniök kell e tevékenységükért, jó érzelmű emberek előtt is bizonyságott tesznek. Ezeket a jóérzelmű embereket példázza Jonadáb, s ezek most alkalmat nyernek arra, hogy Jehova mellé álljanak. Ezek a jóérzelmű emberek, tehát a Jonadáb osztály, megtudják, hogy egyedül Jehova az igaz Isten s csak neki van oly hatalma, mellyel őket megszabadíthatja elnyomóiktól. Az Úr Jézus most a templomban van, hogy ítélkezzék és a világ népeit most fel kell világosítani erről. Ezt a felvilágosítást vagy bizonyságtevést Jehova tanuinak kell végezniök, hogy az elnyomottaknak alkalmuk legyen az üdvösség útjának megismerésére s mindenekfölött annak tudomásulvételére, hogy Jehova az ő menedékhelyük. „És ő megítéli a föld kerekségét igazságban, igazságosan ítéli meg a népeket. És Jehova erős vára lesz az elnyomottaknak, kővár a nyomorúság idején. Te benned fognak bízni, akik ismerik a te nevedet; mert te nem hagyod el azokat, akik keresnek téged." (9. zsoltár 9—11, angol) Az elnyomott emberek a földön ily elnyomások miatt szenvednek és kiáltanak a földön és Jehova Isten meghallgatja az ő kiáltásaikat irgalmából; és azok az alázatosak, kik az igazságot szeretnék megismerni, alkalmat is nyernek arra. „Meghallgattad az alázatosak kérését, Jehova; te erősíted meg szívüket, figyelmeztél reájuk, hogy igazságot szolgáltassál az árváknak és elnyomottaknak, hogy többé meg ne rémítsen a földből való ember." (10. zsoltár 17, 18) Jehova tanuira bízatott azon kötelesség, hogy felvilágosítsák az embereket azon gondviselésről, melyet

Isten országa jelent számukra. A maradéknak fel kell készülnie arra, hogy Sátán és az ő képviselői üldözni fogják a bizonyságtevés alkalmával. A bizonyságtevésben a templom osztály minden tagja kiveszi részét. (29. zsoltár 9) Közülök mindenik az ellenség céltáblája. Meg kell-e félemlenie, tántorodnia és csüggednie bárkinek is a maradék közül és az ily kegyetlen üldözések miatt nem kell-e folytatnia a bizonyságtevést? A hűségesek kötelességüket fogják teljesíteni.

Erős torony

[31] A helyzet, mely most azok előtt feltárul, akik szeretik Jehovát, a következő: Minden korok legnagyobb csatája megkezdődik és rövidesen tetőpontjához érkezik. Ez Sátánnak és törvénytelen hordáinak a csatája az igazság ura, Krisztus Jézus, Jehova legfőbb képviselője ellen. A maradéknak része van e csatában, de ez Jehova csatája. Ő „Jehova a Seregek Ura" s azért a maradék teljesen meg van győződve arról, hogy Jehova szervezete fog győzni. Sátán és az ő haderői kétségbeesetten törekednek mindazok elpusztítására, akik bátran Isten és az igazság mellé állanak. A maradék Isten népének előharcosa a földön, Jehovát énekli és dicsőíti, tehát várhatja is az ellenség támadását. Semmi kétség, a maradékot azonnal ott helyben elpusztítanák, ha az Úr nem venné körül oltalmával. E nagyon vészteljes időben mondja Jehova az ő népének: „Erős torony az Úrnak (Jehovának) neve; oda menekül az igaz és biztonságban van." (Példb. 18 : 10) Ez általános, Jehovától szerzett s különösen most alkalmazott intézkedés és mindazoknak áldást jelent, akik alávetik magukat ezen előírásnak.

Erődítmény az ő neve

[32] A torony a menekülés és a biztonság helye az ellenség támadásaival szemben. A filiszteusok között sok óriás volt. Ezek az óriások gyakran megtámadták a Dávid vezetése alatt álló izraelitákat. Ezen óriások utolsója, kit meg kellett ölni, „nagy magas ember volt, hat ujja volt a kezén-lábán". A hatos szám, mely a tökéletlenséget fejezi ki, Sátán szervezetét példázza főképpen legnagyobb hatalmának idején e világ végén. Ezen óriásokról van megírva: „Ezek Dávidnak és szolgáinak kezétől pusztultak el." (Sámuel II. 21 : 22) Ez az óriás, melynek hat kézuja és hat lábuja volt, Sátánnak ebben az időben való szervezetét példázza. Dávid Jézus Krisztust jelképezte, aki Sátán szervezetét el fogja pusztítani. A választott szolga-osztály tagjai a maradékkal együtt, Jézus Krisztus társai. Amidőn Dávid megismerte azon védelmet, melyben őt Jehova részesítette, nyomban ezen óriások legyőzése után írta és énekelte: „Jehova az én kősziklám, váram és szabadítóm. Isten az én kősziklám, őbenne bízom, az én paizsom és az én üdvösségem szarva, az én magas kőszirtem és menhelyem. Az én szabadítóm, ki az erőszaktól megszabadít engem. Segítségül hívom Jehovát, aki dícséretes és megszabadulok ellenségeimtől." (Sámuel II. 22 : 2—4) Most pedig ahhoz az időhöz érkeztünk, amidőn Jézus Krisztus, a Dávidnál nagyobb, Jehova szervezetének tornya és vezeti a csatát az ellenség ellen, hogy igazolja Jehova nevét. (Mikeás 4 : 8) Ez a legnagyobb veszély ideje s azért van Isten népének a legsürgősebben egy bevehetetlen várra szüksége; ez az erődítmény rendelkezésre áll és ez a Jehova neve. Figyelmeztetünk arra, hogy az évi szövegben előforduló név erősen hangsulyozva van. „Erős torony az Úrnak (Jehovának) neve." Ez a szöveg mintegy világosan és tisztán azt jelenti, hogy abban az időben, amidőn Jehova igazolni fogja a maga nevét, azokat, akik az ő népe s akiket a maga neve érdekében kiválasztott, kiküldi és megparancsolja nekik, hogy legyenek az ő tanui és közöljék, hogy csak ő az igaz Isten; hogy reájuk bízta a nevét s így erős erődítményt adott nekik. Ezek alkotják a maradékot és különös céltáblái Sátán haragjának. Ezek Jehova nevét viselik s ez velük való szándékát jelzi és nem kell félniök. Nekik mondja Jehova: „Ne féljetek az ellenségtől. Ti vagytok az én tanuim és én arra rendeltelek, hogy kivonuljatok." (Ezékiel 3 : 9) „Mert én vagyok Jehova, a te Istened, aki megháborítom a tengert és dühöngenek hullámai; a Seregek Jehovája az én nevem. — És az én ígéimet a te szádba helyeztem, és kezem árnyékával födtelek be, hogy felépítsem az egeket és megalapítsam a földet és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy te!" (Ésaiás 51 : 15, 16) Felkentjei előtt a „Seregek Jehovája"-néven mutatkozik be, ami azt jelenti, hogy „ő a győzelmes csata Istene" és azt mondja nekik, hogy ők az ő oltalma alatt állanak; ezáltal vígasztalja őket és ad nekik bátorságot. Jehova neve torony a hűségeseknek vagy bizonyságtevőknek. Ez azt jelenti, hogy azok, akik Jehova nevét megnyerték, minden kár ellen védve vannak, amig hívek lesznek és ragaszkodnak az ő nevéhez.

[33] Ezt a következtetést erősíti meg a zsoltáros kijelentése is, aki azt írta meg, amit Jehova sugalt. A templom-osztály tagjai, a felkent maradék, most a Felséges oltalmában vannak. Róluk van megírva: „Aki a Felséges oltalmában van, a Mindenható árnyékában lakik." (91. zsoltár 1) Mialatt ők a Mindenható árnyékában laknak, semilyen hatalomnak sem lehet sikere ellenük. Most a maradék teljes hittel és bizalommal mondja: „Azt mondom az Úrnak (Jehovának): én oltalmam, váram, Istenem; őbenne bízom!" (91. zsol-

FEL

tár 2) A hű maradékról, amely most a választott szolga része, mondja Jehova: „Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt; biztonságba helyezem, mert ismeri az én nevemet." (91. zsoltár 14, 15, angol) A maradék e nagy erődítményben, Jehova nevében, biztonságban van és mondja: „És felemelem fejemet ellenségeim fölé; és örömnek áldozatával áldozok az ő sátorában énekeket és zsoltárokat éneklek Jehovának." — 27. zsoltár 6.

[26] Az igazság csak oly embereknek lesz betudva, akik hisznek Istenben és Jézus Krisztusban és örömmel engedelmeskednek Isten parancsainak. A maradék osztály tagjai ebben az értelemben igazak. Ők Jehova nevét viselik és az ő neve erős tornyuk. „Abba szalad az igaz és biztonságban van (és felmagasztaltatik; Schmoller)." Az igazak valóban ezen erős toronyba menekültek. Amidőn Isten népe 1931 július 26-án a columbusi nagygyűlésen meglátta ama tényt, hogy Jehova új nevet adott népének, örömmel elfogadta ezt a nevet. Ők tényleg e toronyba szaladtak, mely örökkévaló erő. Ez a nagygyűlés nemcsupán határozatot hozott, melyben kifejezte afölötti örömét, hogy Jehova szájától nyert nevet, hanem Isten népének hű csoportjai az egész földön siettek, hogy ugyanazt kifejezzék.

[25] Miután a hű maradék tagjai megbizonyosodtak arról, hogy új nevüket Jehovától nyerték, rövidesen azt is megismerhették, hogy Sátán fővezére Góg a Jehova hívei ellen irányuló nagy összeesküvésben. Mialatt a hű maradék folytatja a bizonyságtevést, Góg ellene uszítja istentelen seregeit. Az ellenség támadása azonban nem sikerülhet Jehova tanui ellen, mivel Jehova neve az ő erődítményük. Mi most Jehova ítéletének napján élünk és azon nap ez, amidőn azok, akik Istent szeretik, bátrak kell hogy legyenek az igazság hirdetésében. (János I. 4 : 17, 18) A hű maradék azért ily bátor, mivel teljesen bízik Jehova Istenben. Amidőn a maradék valamely tagját Sátán tisztviselői valamely helyen letartoztatták, Isten bizonyságtevői az utóbbi időben oly helyeken nagyobb csapatba egyesültek és bemunkálták azt a vidéket és egyetlen napon az egész városnak bizonyságot tettek. Isten parancsolta nekik, hogy így tegyenek; és ők engedelmeskedni is fognak az ő parancsának, minden törvényre való tekintet nélkül, melyet világi hatalmak csináltak, ha az a világi törvény Isten királyságát akarja feltartoztatni vagy akadályozni.

[26] Nehány városban oly rendeleteket hoztak, hogy senkinek sem szabad házanként árusítani valamit, csakis előzetes rendőri engedély alapján. Kell-e Jehova bizonyságtevőinek teljesíteniök ily rendeleteket, visszatartván magukat az evangélium hirdetésétől, ha nincsen oly engedélyük? Az ily rendeletek különböző okokból nem alkalmazhatók és nem vonatkoznak Jehova bizonyságtevőire. Ők nem árusítanak semmit, hanem az evangélium hirdetésével foglalkoznak, nyomtatott alakban juttatva el az evangéliumot az emberekhez. Ők ebben Isten parancsát teljesítik, bátran hirdetve az evangéliumot. (Máté 24 : 14; Ésaiás 43 : 10, 12; Ezékiel 3 : 2—5) Hatósági közegektől kérni engedélyt olyasminek a gyakorlására, amit Isten megparancsol, észszerűtlenség lenne. Hiszen az ország törvényszékei is elismerték, hogy Jehovának a Bibliában megírott törvényei felette állanak az emberektől alkotott törvényeknek. Jehova törvénye szerint pedig a hű bizonyságtevők kell hogy hirdessék az evangéliumot. Az ország törvénye nem avatkozhatik bele hátráltatólag az evangélium ily hirdetésébe. Például az Egyesült Államok alkotmánya az egész ország alaptörvénye, világosan mondja, hogy jogosan ily beavatkozás nem történhetik. A következtetés ebből az, hogy Jehova bizonyságtevői Isten törvényének kell hogy engedelmeskedjenek és egyetlen államnak vagy városnak sem szabad oly törvényeket hoznia és végrehajtania, mely engedély kiállítását kívánja meg oly dolog gyakorlásához, melyet a törvény semmiképp sem akadályozhat meg. Az apostolok így jártak el, amidőn a bíráknak így feleltek: „Inkább kell Istennek engedelmeskedni, mint embereknek. Ítéljétek meg ti magatok, hogy helyes lenne-e Isten előtt, tireátok hallgatni inkább, mint Istenre; mert a mi részünkről lehetetlenség, hogy ne beszéljünk arról, amit láttunk és hallottunk." (Apcsel. 4 : 19, 20; 5 : 29) Az azonban teljesen ésszerű cselekedet, ha Jehova tanui bejelentik a rendőrségnek (Amerikában), hogy abban és abban a kerületben hirdetni szándékoznak az evangéliumot; és arra is kérjék meg a rendőrséget, hogy viseljen gondot arra, hogy őket az evangélium hirdetésében senki meg ne akadályozza; azután pedig lássanak munkához Jehova tanui.

[27] A maradék számára csak egy út van, ez az út pedig a folytonos és hű szolgálat Jehova mellett. A felkentek biztonsága hűségüktől függ. Ha hűségesek, akkor elpusztíthatatlanok, mivel az erődítményben vannak. Elfoghatatlanok és őket Jehova örökkévaló kezei támogatják. Az ő jólétükre örökkévaló erő lesz alkalmazva. Ne feledjük azonban, hogy Jehova nem azért lép közbe a maradék érdekében, mivel tényleg értékes és hasznot hajt Istennek. Jehova a maga nevéért használja fel hatalmát a maradék érdekében és fogja azt használni. Az ő nevének igazolására az idő eljött. Az ő nevét nem fogják többé sokáig a sárba tiporni. Ő most tisztázni fogja azt, hogy mindenki megtudja, hogy egyedül ő az igaz Isten. Mivel Jehova elvégezte, akaratát végre is fogja haj-

FEL

tani. Azok pedig, akik felvették az ő nevét és hívek lesznek, bizonyosak lehetnek a védelemről, mivel az ő nagy nevét viselik. — Lásd az „Igazolás"-c. könyv II. köt. 267 old.

[28] A maradék tagjainak most meg kell őrizniök feddhetetlenségüket Isten előtt. Ezt csak azon feladat hű teljesítése által tehetik, mellyel őket Jehova megbízta; ez a megbízatás megköveteli tőlük, hogy hű és igaz bizonyságtevők legyenek és bátran hirdessék az ő nevét és szándékát. Ezt a feladatot nem lehet egyszerűen azáltal teljesíteni, hogy azt mondják: Én szeretem Jehovát. — A szavaknak magukban semmi jelentőségük sincsen, ha azokat nem kísérik kitartó cselekedetek. Mi most „azon a napon" élünk, melyről Jehova mondja: „Hirdessétek az ő nevét, tegyétek közhírré az ő tetteit a népek között, hirdessétek, hogy felséges az ő neve." (Ésaiás 12 : 3, 4) Ezt a parancsot a maradék csak akkor teljesítheti, ha erélyesen sikra száll Jehova nevének ismertetéséért és hirdeti, hogy eljött az idő Jehova nevének igazolására.

[29] A csata folyamatban van és addig fog folyni, mig Jehova elpusztítja az ellenséget és ez az elpusztítása azonnal megtörténik, miután a bizonyságtevés bevégződik. A maradék feladata, hogy hirdesse Jehova nevét s ezáltal magát az ellenség céltáblájává teszi. Isten népének letartoztatása és üldözése még folyni fog, de a maradék egyetlen tagja se bátortalanodjék el. Mialatt a bizonyságtevés folyik, az ellenség, az ördög imádói magukra öltik azokat a ruhákat, amelyek őket felismerhetőkké teszik. A hű maradék, mely bizonyságot tesz Jehova nevéről, valószínűleg még sok üldözést kell hogy elviseljen, de ezek semmiképp sem fogják őt visszatartani feladatának hű teljesítésétől, azon munka végzésétől, mellyel őt Isten megbízta. A maradék most előcsapata Jehova látható szervezetének a földön és a nagy hadvezér, Jézus Krisztus vezetése alatt menetel a végső győzelemre. Örömmel veszi figyelembe az Úr következő kijelentését és hiszi is: „Ne féljetek és meg se rettenjetek . . . , mert nem a tietek a harc, hanem az Istené." (Krónika II. 20 : 15) Zászlajuk elől halad; arra van felírva az az ige, mely biztonságot és védelmet nyujt nekik: „Erős torony az Úrnak (Jehovának) neve." Ők becsülik azon drága ígéreteket, melyek az ő ígéjében találhatók; többek között a következő kijelentést: „A mi segítségünk az Úr (Jehova) nevében van." „Jehova, a te neved örökkévaló". (124. zsoltár 8; 135 : 13) A maradék most teljesen meg van győződve arról, hogy az örökkévaló erő az ő érdekében gyakoroltatik, mivel ő viseli Jehova nevét és kiváltságot nyert arra, hogy Jehova nevének és ígéjének igazolásában részt vegyen.

Bereai kérdések

1. Kik azok, akikkel Jehova közölte megoltalmazásukra vonatkozó szándékát? Miért történt ez? Idézd az 1933-ra szóló szöveget! Miért talál ez a szöveg erre az időre?
2, 3. Mutasd ki példák által a nevek jelentőségét, ha az valamely teremtménynek adatik, vagyha azt a Teremtő adja!
4, 5. Mutasd ki nagy jelentőségét és fontosságát a Jehova névnek! Helyes kifejezés-e „emberi lény"? Miért nem?
6, 7. Mit jelent az Isten név? Mindenható Isten? Felséges? Seregek Jehovája?
8. Magyarázd meg, mi volt Isten szándéka Izraellel Mózes V. 12 : 10, 11 szerint! Mit akart azzal, amidőn így érintkezett ezzel a néppel és azt feljegyeztette? Mily tanulság van ebben a hasonmási Izraelre nézve?
9. Ismertesd azon eljárást, melyet most Isten népének ellenségei követnek! Hogyan fognak viselkedni Jehova tanui az ellenség ezen viselkedésével szemben? Magyarázd meg állásfoglalásukat a törvények iránt!
10. Mily célból és miért van buzditásra szükségük Jézus Krisztus követőinek? Hogyan gondoskodik Isten e tekintetben népéről? Hogyan veszik igénybe a felkentek ezt a gondviselést?
11. Magyarázz meg egyeseket azon fontos tények közül, melyekre gondolniok kell Jehova tanuinak, hogy világosan felismerjék kötelességeiket és kiváltságaikat és azokat értékeljék!
12. Mily új nevet adott Jehova maradékának? Mily célból adta neki ezt a nevet? Mily fajta az ezzel összefüggő próba?
13, 14. Magyarázd meg, mily tekintetben és miért hoz magával döntő próbát e nagy kegy? Hogyan lehet e próbát Istennek tetsző módon elviselni?
15. Mutasd ki és hasonlitsd össze azon célokat, melyeket Jehova engedelméből tanuinak üldözése szolgál! Mutasd ki, hogy e módszer e célokat szolgálja!
16, 17. Mit jelképez a Jéhu által végzett munka? Miképp van ebben része a maradéknak? Hogyan idézte elő az összes Baál tisztelők megismertetését? Hogyan teljesedik ez a prófétai kép?
18, 19. Mi történt, miután Baál tisztelői világosan megismertették magukat? Mit mutat a kép e része?
20. Mily kegyes célt szolgál a Jehova tanuira bizott és általuk gyakorolt munka a Jonadáb-osztály részére?
21. Ird le a tényállást, mely most azok előtt tárul fel, akik szeretik Jehovát!
22, 23. Ecseteld Dávid próféta kijelentését Sámuel II. 22 : 2—4-ben! Mit értsünk azalatt, hogy „erős torony" az Úr (Jehova) neve az ő tanui részére? Miként támogatja ezt a következtetést a zsoltáros kijelentése?
24, 25. Kinek számitja be Jehova az igazságot? Hogyan alkalmazható e kijelentés: „Odaszalad az igaz és biztonságban van"? Mutasd ki, mi a valószinű célja Jehova szándékának, hogy ezeket az igéket ebben az időben ily világosan tárja a maradék elé?
26. Magyarázd meg, hogy lehet-e valamely városi rendeleteket a Jehova tanui által végzett munkára alkalmazni! Mit tekinthetünk az alkotmány helyes alkalmazásának a szabad istentisztelet tekintetében? Miként veszik igénybe Jehova tanui ezt az előirást?
27. Mily állapottól függ az ő biztonságuk? Mi Jehova célja hatalmának gyakorlásában a maradék érdekében?
28. Hogyan őrizheti meg a maradék feddhetetlenségét Isten előtt?
29. Ismertesd a maradék álláspontját ebben az időben; azokat a viszonyokat, melyekre számithat; Jehova szándékát ily viszonyok megengedésében és a maradék bizalmának forrását és nemét! W. T., 1933 január 1.

FEL

Gyülekezés a főszegletkőhöz

JEHOVA Isten előre közölte népének magához gyűjtését hű prófétája által: „Gyűjtsétek hozzám az én kegyeseimet, akik áldozati szövetséget kötöttek." (50. zsoltár 5, angol) Ez az áldozati szövetség azon ünnepélyes megállapodás, melyet Isten Jézussal kötött, amidőn Jézus Istennek ajánlotta magát, megfogadván, — amint az Írás mondja —, hogy Isten akaratát fogja teljesíteni, mégha az életébe is kerülne az. Ez a szövetség a Jordánnál köttetett Jézus keresztsége idején. Később mások is meghívást nyertek e szövetségbe az Istenhez mindhalálig tartó ragaszkodás feltétele alapján; a szövetség alapja Jézus Krisztus áldozatja volt, amiáltal mindnyájan elfogadhatók lettek, akik Istennek, az Úrnak ajánlották magukat. Sokan megfogadták ugyan Isten akaratának teljesítését, de pusztán a szövetség megkötése nem elegendő. Aki kegyben részesül, e szövetségbe felvétetvén, hűségesnek és igazságosnak kell bizonyulnia a szövetség ráeső részének teljesítése által. A próféta kijelentése szerint egyesek híveknek, mások pedig hűtleneknek találtatnak. A szentek vagy a Jehova iránt odaadók begyűjtése, amint Malakiás próféta mondja, nyomban azután történik, miután az Úr eljön templomához (Malakiás 3 : 1) és próbára állítja az ő nevét viselő népét. A kipróbáltak az Úrhoz gyűjtetnek a templomi állapotba és felépülnek mint Sionnak vagy Isten szervezetének részei. (102. zsoltár 17) Jehova szerető jósága e hívekhez fordul, mivel ragaszkodnak hozzá és ő szereti őket.

Rotherham ezt a szöveget a következőképp fordítja: „Gyűljetek hozzám, ti jó embereim, akik az én áldozati szövetségemet tisztelettel teljesítitek." A kitüzött időben a hívek elválnak a hütlenektől, amennyiben a hívek a helyes és bölcs utat követik. Miután az Úr őket kipróbálta és híveknek találta, elkülöníti vagy maga elé állítja őket a maga szándékai részére. (Ésaiás 43 : 21) Az Írás ezeket nevezi maradéknak. Az ellenség főkép ezt a maradék osztályt támadja, mivel ez a csoport egyedül képviseli híven az Urat a földön, feltétlenül és örömmel ajánlja magát az Úr napján és örömmel teljesíti az Úr parancsait. — Jelenések 12 : 17; 110. zsoltár 3.

Prófétája utján Jehova menedékhelyről gondoskodott azok számára, akik az Úrhoz gyűltek. A 91. zsoltár 1 mondja: „Aki a Felséges oltalmában van, a Mindenható árnyékában nyugoszik." Ez a jövendölés nem teljesülhetett az Úrnak templomához jövetele előtt, azaz nem teljesült a kiválasztottakra vonatkozólag a földön. T. i. senki sem lakozhatik a Felséges oltalmában, csakis, ha az Úr szervezetének tagja. Miután a megpróbáltatás megtörtént és a hívek megtaláltattak, gyűjti őket az Úr Jehova szervezetébe, ahol biztonságban és védelemben vannak. Ha megőrzik hűségüket az Úrhoz, örökké e biztonság erődítményében laknak vagy maradnak. „Mivel Jehovát, a felségest választottad oltalmadnak, nem közeledik csapás, sem semmi veszedelem tehozzád." — 91. zsoltár 9, 10.

A Felséges oltalmában lenni, Jézus Krisztussal, Sion fejével az Isten szervezetében való lételt jelenti. Ebbe az erődítménybe csakis olyan léphet, aki Isten fiaképpen született és elfogadta az Isten királyságába való meghívást, kiválasztatott és szellemtől felkenetett; hűségesnek kell lennie a királysághoz, a templomba kell hozatnia és így Isten szervezetének részévé lennie. A 91. zsol. 11. versében mondja a jövendölés: „Parancsol az ő angyalainak felőled, hogy megőrizzenek téged minden utaidban." Ez azt jelenti, hogy ezek az angyalok bízattak meg a védelmükkel és gondviselésükkel. Ezeket az angyalokat Isten rendeli ki erre; s ebből kitünik, hogy ők az ő szervezetéből valók, s hogy azok, akik a maradékhoz tartoznak és a Felséges oltalmában lakoznak, Isten különös védelmét és angyalainak szolgálatát bírják. A Szentírásból kitünik, hogy Isten szent angyalokat küldött ki követeiül, akik az ő szervezetének részei; s hogy a maradék, miután az isteni szervezet része lett, az angyalok oltalma alatt áll. — Lukács 1 : 19; 34. zsoltár 8.

Amidőn a csőcselék el akarta fogni Jézust Judás vezetése alatt Gecsemánéban, Péter levágta az egyik támadó fülét. Jézus megdorgálta Pétert és így szólt hozzá: „Azt gondolod talán, hogy nem kérhetném az én mennyei Atyámat, hogy tizenkét légió angyalt rendeljen ki?" (Máté 26 : 53) Az angyali seregek kétségtelenül készen állottak, hogy Jézus segítségére siessenek s az ő parancsnoksága alatt voltak. A próféta következő kijelentéséből világosan kitünik, hogy Isten rendkívü-

FEL

li védelemben részesíti az ő szervezetébe felvett híveket. „Segítségül hív és én felelek néki, vele leszek szorongattatásaiban; megszabdítom és megdicsőítem őt." (91. zsoltár 15) Ennek a védelemnek meg van az oka, amit később behatóbban fogunk tárgyalni.

Három ezer év előtt Jehova elrendelte, hogy Bölcs Salamon király építsen házat vagy templomot az Úr nevének Jeruzsálemben. (Királyok I. 5 : 5) E ház épületanyagait az Úr rendelte el. Az erről szóló eredmény Kir. I. 6 : 7-ben olvasható. Ahol azt olvassuk: „A házat építésekor teljesen kifaragott kövekből állították össze; s a ház építésekor nem volt hallható ácsolás vagy valamely más szerszám pengése." Salamon templomának építése prófétai munka volt. Ez előre jelezte a szellemi ház vagy templom építését, melynek Jézus Krisztus a feje. (Zsidók 3 : 6) Az Úr „szellemi háza", amint Péter apostol nevezi, (Péter I. 2 : 3—5) élőkövekből épül. Isten Ésaiás prófétával iratta meg (28 : 16, 17): „Így szól az Úr, Jehova: Íme szegletkövet teszek le Sionban, kipróbált, értékes szegletkövet szilárd alapon; aki hisz, az nem fut remegve. És a jogot teszem színelővé és az igazságot mérőolommá. És jég söpri el a hazugság menedékét és vizek söprik el a rejteket."

Nem feledkezhetünk meg arról, hogy ez a jövendölés az ítélet idejére vonatkozik, mely a „szegletkő" elhelyezésével áll kapcsolatban. A szegletkőnek ez az elhelyezése, melyet a próféta említ, Isten szervezetével áll kapcsolatban. Mit jelent ez a kő? Az írás Jézus Krisztust gyakran királynak nevezi. Az ő hű követői, akik az Úr házának vagy szervezetének lesznek részei, a királyságnak vagy királyi háznak is részei lesznek. Ők oszlopok lettek Isten templomában. A „királyság"-szó néha Krisztusra vonatkozik; például amidőn Jézus Máté 21 : 43-ban a hütlen zsidóknak ezt mondotta: „Azért mondom nektek: Elvétetik tőletek az Isten országa (királysága) és oly népnek adatik, amely megtermi gyümölcseit." Így tehát az a kő, melyről Ésaiás beszél, írás szerint Isten felkent királyát jelenti. Az írás Jézus Krisztust néha az országnak nevezi. Például Jézus Lukács 17 :21 szerint a képmutató farizeusoknak így szólt: „És nem fogják mondani: Íme itt, vagy íme amott van! Mert Istennek országa tiköztetek van." Ebben az esetben az ország az isteni Jézust jelenti. Péter apostol Ésaiás jövendölését idézi és határozottan megállapítja, hogy Jézus Krisztus ez a szegeletkő. (Páter I. 2 : 1—8) Pál apostol ugyanezen jövendölést idézi s azt mondja, hogy Jézus ez a szegletkő. (Róma 9 : 32, 33; Efézus 2 : 20, 22) A „kő" tehát Isten felkent királyát jelenti és a szegletkő elhelyezése azt jelenti, hogy ő uralkodó királyként lesz bemutatva Isten gyermekeinek.

Ésaiás 28 : 16-nak kettős a teljesedése. Az első vagy kicsinyben való teljesülés akkor történt, amidőn Jézus a földön volt; az egész teljesülés akkor lesz, amidőn az Úr eljön templomához. Az izraeliták Isten jelképi vagy prófétai népe voltak. Jézus Izrael népéhez küldetett s ő csak ennek a népnek prédikált. Jézus királyá kenetett s azután kezdte prédikálni a királyságot. A kő abban az időben azonban még nem volt elhelyezve. Előbb alkalmat kellett nyerniök a zsidóknak arra, hogy őt királyukul elfogadják. Jézusnak ki kellett előbb próbáltatnia, mert a jövendölés kifejezi, hogy ez a kő „kipróbált kő" volt. Jézus három és fél évi szolgálata alatt kemény megpróbáltatásnak volt kitéve, amidőn őt Sátán, az ellenség minden elgondolható módon el akarta pusztítani. (Máté 4 : 1—10) Ő a szigorú próbák között minösült hűségesnek és igaznak Isten iránt, tehát „értékesnek". Jézus a kitüzött időben bevonult Jeruzsálembe és magát királyul ajánlotta a zsidóknak. Ez volt a jövendölésnek kicsinyben való beteljesülése. — Máté 21 : 1—10.

Jézust az uralkodó elemek, a zsidó papok, politikusok és gazdasági tényezők nem fogadták el királyukul s mindenkit ellene törekedtek lázítani. Kevéssel azután Jézus elment a templomba, kiüzte a pénzváltókat és megdorgálta a királyság ellenségeit. (Máté 21 : 13) Másnap megátkozta a fügefát, mely tele volt levelekkel, de gyümölcs nem volt rajta, ezáltal prófétailag a zsidó nemzetre mutatva, hogy az többé nem fog virágozni, hanem megszünik. Ugyanaz nap, amidőn Izrael uralkodó elemeihez beszélt, idézte a 118. zsoltár jövendölését, mondván: „Sohase olvastátok az írást? ‚Az a kő, melyet az építők megvetettek, lett a szegletnek fejévé; az Úrtól lett, és csodálatos ez a mi szemeink előtt'? Azért mondom nektek: Elvétetik tőletek az Isten országa és oly nemzetnek adatik, amely megtermi gyümölcseit." (Máté 21 : 42, 43) Akkor mondotta nekik, hogy magát királyuk gyanánt

FEL

ajánlotta, de ők eltaszították őt s így nem lesz többé alkalmuk, hogy a királyságba bejussanak.

Miképpen Salamon épületanyagot gyűjtött az Úr háza vagy temploma részére az épület elkészülése előtt, ugyanúgy gyűjtött Isten Jézus Krisztus által pünkösd óta Kr. u. 33-tól kezdve Jézus visszatéréséig épületanyagot az Úr szellemi háza részére. Jézus hívő tanítványai a nevezetes pünkösd napján részesültek a szentszellem felkenetésében és lettek az Úr házának hozzátartozóivá. Ők akkor a ház épületanyagaiként készíttettek el és megőriztettek a templom megépítésének idejéig, miképpen azt Pál apostol meg is mondotta. (Tim. II. 4 : 6—8) Pünkösdtől az Úr visszatéréséig más élőkövek elkészítésére fordíttatott az idő, akik beépíttetnek az Úr templomába. Erről van megírva: „Ti is mint élő kövek épüljetek fel lelki (szellemi) házzá." (Péter I. 2 : 3—5) Az Úr mindama felkentjei, akik valaha a királyság vagy a mennyek királyi családjához fognak tartozni, élő kövek, kik Jézus Krisztussal készülnek el, hogy az Úr rendelt idejében beillesztessenek az ő házába. Beillesztésük zaj- és anélkül történik, hogy arról a világ tudomást szerezhetne, miképpen Salamon templomának építése is zaj és szerszámpengés nélkül történt. W. T., 1933 január 1.

Győzedelmesek

KRISZTUS igaz követőjének egyik ismertető jele azon készség, hogy minden gyalázatot és meggyalázást hajlandó elviselni, miképpen Jézus. Minden gyalázat elviselésének hajlama, csakhogy Jehovának és nagy királyságának híre terjedjen — amint az írás mutatja — azon tulajdonságok egyike, melyek az Isten királyságában való tagságra képesítenek. — Márk 10 : 35—40.

Jézust az ördög és szolgái azon szerető ragaszkodásáért és buzgalmáért gyalázták, melyet azon munka iránt tanusított, amivel őt Isten megbízta. De ő mindezen támadások között híven kitartott szolgálatában, mignem buzgósága megemésztette őt. (69. zsoltár 9, 10) Ehhez hasonló gyalázások érik mindazokat, akik beteljesítik áldozati szövetségükben vállalt kötelezettségeiket és a királyság reménybeli örökösei. (Róma 15 : 3) Ma a világon az álkeresztények és azok szolgái népszerűek, mivel ezek a világ részei; ezek vetik ki maguk közül Istennek, Krisztusnak és országának komoly és szorgalmas védelmezőit. Mindenkit cselekedeteiről lehet megismerni, hogy kicsoda igazán keresztény és ki nem az. Jézus mondotta: Boldogok lesztek, ha az emberek gyűlölnek titeket, kivetnek és gyaláznak titeket és minden rosszat mondanak ti rólatok az embernek Fiáért; örvendjetek és örvendezzetek ama napon, mert nagy a ti jutalmatok a mennyekben; mert hasonlóképpen cselekedtek az ő atyáik is a prófétákkal." — Lukács 6 : 22, 23.

Gyalázásokkal illetik azokat, akik Isten igazságos királyságát szeretik és érte sikra kelnek s ezek a gyalázások rendesen a vallásos képmutatóktól származnak, mely álpapokból s azok nyájának nagyjaiból alakul. E cselekedetük abban leli magyarázatát, hogy ők e világból valók. Ne feledjük, hogy e világ Sátán szervezete, annak ő az istene s azért gyűlölték az ő képviselői és üldözték Jézust. (János 8 : 42—44) Ugyanezen okból gyűlöli, rágalmazza és üldözi ez az osztály Jézus híveit. Jézus az ő hű követőihez így szólt: „Ha e világból valók volnátok, e világ szeretné azt, ami az övé, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket e világból, azért gyűlöl titeket è világ. Jusson eszetekbe, amit mondtam nektek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; ha az én igéimet megtartották, a tieteket is megtartják." — János 15 : 19, 20.

A királyság előreláthatő örökösei arról is fel lehet ismerni, hogy üldözik őket, mivel sikra kelnek Isten igazságos országáért. (Zsidók 10 : 33) Isten megengedi az ily gyalázásokat, hogy gyermekeit kipróbálja, elkészítse és egyúttal arra nézve is bizonyságot tegyen, hogy ők az övéi. „Szeretteim, meg ne ijedjetek attól a tűztől, amely tiköztetek támadt a ti kipróbálástok végett, mintha valami idegen dolog történnék veletek; hanem ha részetek van Krisztus szenvedéseiben, örvendjetek, hogy az ő dicsőségének kinyilvánulásakor is együtt örülhessetek övele. Ha Krisztusért gyaláznak titeket, boldogok vagytok, mert Isten és a dicsőség szelleme nyugszik meg rajtatok. Amely önáluk gyaláztatik ugyan, de tinálatok dicsőítve lesz." — Péter I. 4 : 12—14, angol.

Jehova úgy látta jónak, hogy szeretett Fiát szenvedések által tökéletesítse. Ő engedelmességet tanult azok által, amiket elszenvedett. (Zsidók 5 : 8, 9) Aki részt akar venni övele a királyságban, előbb az ő szenvedéseiből kell kivennie részét. (Péter I. 3 : 21) Pál isteni ihlet alatt írta a keresztényeknek: „A Lélek (szellem) a mi lelkünkkel

FEL

(szellemünkkel) együtt tesz bizonyságot arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Hapedig gyermekek, akkor örökösök is — Isten örökösei és Krisztus társörökösei, ha övele együtt szenvedünk, hogy övele együtt is dicsőüljünk meg." Róma 8 : 16, 17.

Akinek része lesz Krisztussal a világ feletti uralkodásában, természetesen parancsokat fog osztogatni arra nézve, amit tenni kell. De parancsok osztogatására egyetlen oly teremtmény sem alkalmas, aki előbb nem tanulta meg a parancsok teljesítését. Ez egyike azon leckéknek, melyet minden igazán kereszténynek meg kell tanulnia. Ez volt mindig egyike a legnehezebb leckéknek. Isten mindent rendben végez. Kiadja parancsait, melyeket azok, akik őt szeretik, örömmel megtartanak s így beigazolják hozzá való szeretetüket. (János I. 5 : 3) Jézus igazi követője csak azt akarja tudni, hogy mi az Isten akarata s azonnal teljesítésére is törekszik, anélkül, hogy azt tekintené, kicsoda is az a személy, akit az Úr azon parancs vagy rendelet kiadására igénybe vesz. Felismeri, hogy most iskolázva lesz az Isten királyságában való tisztségére. Mivel látjuk, hogy Jézus megtanult engedelmeskedni azokból, amiket szenvedett, arról is bizonyosak lehetünk, hogy Isten Jézus minden társát hasonló tanfolyamon vezeti át. (Zsidók 12 : 5, 6) A keresztény így tanul engedelmességet s ebből az okból van tanítva a kereszténynek: „Ha kitartunk a (szenvedésekben és a jótettekben), vele is uralkodunk; ha megtagadjuk, ő is megtagad minket." (Tim. II. 2 : 12) Különbség van Krisztussal meghalni vagy vele szenvedni. Miután a keresztény felvétetett az áldozati szövetségbe, Jézus áldozatának részeként kell meghalnia, hogy a mennyei országban helyet kapjon. De azonkívül gyalázatokban is kell szenvednie és ugyanoly próbákon kell átmennie, melyeken Jézus, hogy engedelmeskedni tanuljon s megnyerje a Krisztussal való uralkodást. — Tim. II. 2 : 11, 12.

Ha megértjük ezen isteni szabályokat, azt is beláthatjuk, hogy miért nem népszerű az igazi keresztény a világon. Meglátjuk azt is, hogy Sátán az álkeresztény rendszerekbe néptömegeket szervezett bele, kik Krisztus nevéről nevezik magukat, de nemcsupán népszerűek e világon, hanem egészen e világ alkatrészei is. Sátán ezt az álkeresztény világot használta az igaz keresztények üldözésére, amiképp ez Jákóbnak Ézsau által történt üldözésében előre jelképeztetett. Az álpapok és világias előkelőik kétszínű tetteikkel meggyalázták Isten nevét és sok őszinte szívet elriasztottak Istentől és a Bibliától, sőt istentagádokká tették. Csak foglaljon valaki szilárdan álláspontot az Úr mellett és képviselje lelkesen az Úr ügyét, nyomban — mégha azelőtt nagytiszteletben is tartották — gyalázás és üldözés tárgya lesz a képmutatóskodók részéről. Isten ezt természetesen meg tuda volna akadályozni, de nem akadályozta meg, hogy az ördög elvetemült tervét kövesse; Isten az ezáltal keletkezett helyzetet Jézus Krisztus igazi követőinek tökéletesbítésére használta fel.

Pál példája volt ennek. Ő rendkívüli képességekkel rendelkező ember volt. Keresztény lett s később gyalázatot, nyomort és bajokat szenvedett, csakhogy kedves lehessen Isten előtt és felvételt nyerjen az ő királyságába. (Filippi 3 : 8—14) Az Úr minden hű és igaz követőjének útja és tapasztalata hasonló volt, aki az ő képmásává nevekedett. A keresztényt az ily élmények nem csüggesztik el, mert eszébe jut, hogy meg van írva: „Tudjuk ugyanis, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, azoknak, akik az ő végzése szerint hivatalosak." (Róma 8 : 28) Ez azt jelenti, hogy Isten vezeti azok útját és mindenkinek javára gondviseli élményeit, akik Isten országában a Messiás társaivá meghívattak, igazán szeretik az Urat és szeretetüket Istenhez való feltétlen ragaszkodással bizonyítják. — Példb. 3 : 5, 6.

A Jézus Krisztussal dicsőséges királyságában való társörökség végleges képesítése abban áll, hogy győzedelmesnek kell lennie annak, aki kedves Isten előtt. A győzedelmesség győzelmet jelent, felülkerekedést, a győzelem kivivását. Mit kell legyőznie a kereszténynek? Álpapok azzal álltatták az embereket, hogy rossz szokásaikat kell legyőzniök, habár ezek az álpapok nem hagynak fel rossz szokásaikkal. Az Úr azonban nem azt értette ez alatt. Mégha az ember minden rossz szokását le is győzné és testében tökéletes lenne, az nem biztosítana számára helyet a királyságban. Természetesen arra kell igyekeznie, hogy tisztán, igazságosan és becsületesen viselkedjék. De ennél sokkal többet kell tennie. Mit kell tehát legyőznie a kereszténynek? Ő a világot és a világ istenét kell hogy legyőzze. Ez azt jelenti, hogy neki feltétlenül és rendíthetetlenül kell ragaszkodnia Jehova Istenhez. E világ az ördög szervezete, mely felett már régóta a gonosz uralkodik. (János 12 : 31; 14 : 30; Kor. II. 4 : 3, 4) Az igaz keresztény ellene kell hogy álljon az ördögnek s azon megtévesztő befolyásoknak, melyeket az szervezete és képviselői útján kifejt. (Péter I. 5 : 8—10) Aki magát kereszténynek vallja, de egyuttal e világ barátja vagy része, Isten ellensége, mivel az ördög és annak szervezete szövetségese és támogatója. Ezeket a világos meghatározásokat mi nem bosszúálló és rosszakaratú szellemben tesszük, hanem mivel ezek Isten igéjében feljegyzett tények. Isten csak olyanokat iskoláz és akar felvenni királyságába, akik feltétlenül az Úr mellett állanak. Az álpapok és nyájaik nagyjai keresztényeknek vallják magukat, de egyúttal e világ politikájával foglalkoz-

FEL

nak, sőt ők kezelik és igazgatják e világ politikáját, t. i. az ördög szervezetéjét. Ők e világ hatalmainak látható elemei, melyről maguk is elismerik, hogy az teljesen romlott. Az írás az olyan ember viselkedését, aki kereszténynek vallja magát, de e világgal és annak politikájával egyesül, „házasságtörőnek" nevezi, mivel az ördög szervezetével és egyúttal Isten szervezetével is viszonyt ápolni tilos. Azért írta Isten ihletett tanuja: „Ti házasságtörők, avagy nem tudjátok-e, hogy e világ barátsága Istennel való ellenségeskedés? Aki tehát e világ barátja akar lenni, Isten ellensége lesz." — Jakab 4 : 4.

Nem könnyű dolog a világot legyőzni. Ezokból szilárdan kell állást foglalni az Úr mellett és határozottan vissza kell utasítani minden gondolatot, mely kiegyensúlyozni próbálja az Úr ígéje és e világ közötti ellentétet. A kereszténység álképviselői hizelgésnek hódoltak meg s így könnyű prédáivá lettek e rossz világ istenének. Krisztus minden követője hasonló kísértésnek van kitéve, mely Jézust is érte. (Máté 4 : 1—8) Éberségre és állandó harcra van szükség ahhoz, hogy ellene tudjunk állani az ördögnek és képviselőinek. Ezáltal támadnak bajai a kereszténynek. Erről mondotta Jézus követőinek: „Ezeket mondottam nektek, hogy békétek legyen. E világon nyomorúságtok lesz, de bizzatok, én legyőztem e világot." (János 16 : 33) Azon tényből, hogy Jézusnak le kellett győznie a világot, következik, hogy azok, akik vele ohajtanak lenni, ugyancsak le kell győzzék a világot. A világot csak azok győzhetik le, akik hisznek és hívek Istenhez. „Ez pedig a diadal, mely legyőzte a világot: a mi hitünk." — János I. 5:4.

Jézus következő szavaiból világosan kitünik, hogy a kereszténynek ki kell vivnia a győzelmet és le kell győznie a világot, hogy részt nyerhessen Isten országában és igazságos királyságának tagja lehessen. „Aki győz, azt magam mellé ültetem a királyi székembe, amint én is győztem és az én Atyámmal az ő királyi székébe ültem." (Jelenések 3 : 21) „Aki győz és mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányokon." — Jelenések 2 : 26.

A keresztényt földi pályájának kezdetétől megpróbáltatások és bajok kisérik mindvégig. E megpróbáltatások alatt sokan elbuknak és elszakadnak. Ezek a megpróbáltatások azonban nem maradhatnak el.

„Sok megpróbáltatáson át kell bejutnunk Isten országába". (Apcsel. 14 : 22) A keresztény ily nyomorúságok között kell hogy legyőzze a Gonoszt és szervezetét, mielőtt oszloppá lehetne Isten templomában. (János I. 2 : 14, 15; Jel. 3 : 12) Pál is ezt a nagy hitharcot kellett hogy megharcolja, mert Pál is harcolt és földi útjának végén ki is vivta a győzelmet. Ő felvétetett az élet, a korona és a királyság szövetségébe s miután befejezte futását, mondotta szeretett testvéreinek: „Mert én immár megáldoztatom és az én elköltözésem ideje eljött. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését." — (Tim. II. 4 : 6—8) Ugyanígy kell az összes kereszténynek megharcolniok a nemes harcot és a győzelmet mindvégig tartó hű kitartással kivivniok. Ily tulajdonságokkal kell bírniok azoknak, akik együtt lesznek Krisztussal az ő királyságában s annak jutalmában. (Jelenések 2 : 10) Mindama igaz keresztények, akik, mint Pál, a jó harcot megharcolták, várták azon áldott és boldog napot, mikor Isten Krisztus által felépíti királyságát. Isten előre közölte, hogy az ő népe ismerni fogja ezen áldott nap eljöttekor Jehova nevét és tanulmányozni fogja és meg fogja érteni ígéjét. Azt is előre közölte, hogy az ő népe közölni fogja az örömhírt és a királyság jó híreit. Ebből következik, hogy az utolsó meghívott tagok, akik a királyság felépülésekor még a földön lesznek, Krisztus lábtagjai lesznek. Ama boldog napot látva, mondotta Isten prófétája utján: „Ezért hadd ismerje meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy én vagyok, aki mondom: ímé itt vagyok! Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! Halld őrállóidat! felemelik szavukat, ujjonganak egyetemben, mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza Siont az Úr (Jehova)!" (Ésaiás 52 : 6—8) Ezt a jövendölést Jézus minden hű követőjének teljesítenie kell, amidőn ő megkezdi uralkodását. W. T., 1933 január 1.

Érdekes levelek

Az imaórákat illetőleg

Kedves Rutherford testvér!

A szerda esti imaórákon észlelt megfigyeléseim arra indítanak, hogy erről írjak neked.

Nagyon sok gyülekezetet látogattam meg, ahol azt tapasztaltam, hogy jól lehet a folyóirat intelmei szerint az imaórán a napi szöveggel kellene foglalkozni, mégsem azzal foglalkoznak. Vannak,

FEL

akik minden szerdán mindig csak ugyanazt mondják, amit az előzőn. Habár nem is ugyanazon szavakkal, de beszédük tartalma mindig ugyanaz és nagyon lényegtelen.

Azért arra gondoltam, nem lehetne-e ezt az időt Jehova tanuinak nagyobb hasznára fordítani.

Az Úr áldását és vezetését kívánva részedre mindenkor, szeretettel és szívélyesen üdv. Isten kegyelme által

Testvéred és szolgád őbenne, W. F. Salter.

Felelet: Ezelőtt az imaórának az volt a rendeltetése, hogy a testvérek elbeszélték tapasztalataikat is s így érdekes eseteket beszéltek el, amelyekből mindnyájan buzdítást nyertek. Történtek kísérletek arra nézve, hogy ezek a bizonyságtevések a napi szövegre korlátoztassanak. Némelyek így is tettek, de ez a gyakorlat mihamar csak szokássá vedlett, mely a valóságban senkinek sem használ.

Nehány nap előtt a bétheli családban ebédközben azt a javaslatot terjesztették elő, hogy szerdán este az imaóra helyett tartsunk folyóirat tanulást és a tapasztalatokat és bizonyságtevéseket a szolgálati-estéken pénteken mondják el. Ez szavazat alá lett bocsátva és a család együttesen el is fogadta. Azóta szerdán este csak folyóirat-tanulmányozás folyik, melyen majd az egész család résztvesz. A bizonyságtevéseket és a munkában átélt tapasztalatokat a szolgálati-összejöveteleken közlik, melyet Brooklynban pénteken este rendezünk. Az Úr ezt az intézkedést nyilván megáldotta és úgy látom, hogy ezt a többi csoportok is bevezethetik és reájuk is áldásos lesz. Ez természetesen oly ügy, melyre nézve minden csoportnak magának kell határoznia. Mi csak tanácsot adhatunk ezen a téren.

Most a királyság eljött s most többé nincsen helye annak, hogy a testvérek csak bajaikról panaszkodjanak egymásnak, ellenkezőleg inkább szorgalmasan közre kell működni a munkában, mindenki gazdagítsa Isten akaratáról szóló tudományát és buzdítson másokat is arra, hogy tevékenyen működjék közre a Jehováról és az ő akaratáról szóló bizonyságtevésben.

Testvéred és szolgád Isten kegyelme által

J. F. Rutherford.

Számüzetéssel fenyegették meg

Kedves Rutherford testvér!

Ma d. u. oly tapasztalatunk volt Afrikában az igazság hirdetésével kapcsolatban, melyről azonnal értesíteni akarunk.

Mintegy hat hónapja mult, hogy a capetowni évi összejövetel alkalmával „Jehováról" tartott első rádióelőadásod Afrikában teljesen átjárta szívünket. Azóta északabbra vonultunk, így ohajtván kivenni részünket a királyság üzenete hirdetésében.

Habár az ördög sok akadályt gördített útunkba — egyszer azzal fenyegettek meg, hogy kiutasítanak Délrodéziából, Északrodéziába pedig be sem akartak engedni — mégis bedolgozhattuk Livingstonét. A 200 000 órás bizonyságtevés hetében a Zambézi folyó nagy vízeséseinél táboroztunk és ezen a héten nehány csodálatos tapasztalatunk volt, amennyiben bizonyságot tehettünk az uralkodók és a nép előtt is. Most pedig ma d. u. meghallgattuk előre bejelentett rádióelőadásodat a „Bibliáról". Mi most k. b. 2 000 mértföldre vagyunk Afrika belsejében mintegy harmadrészén a Kairóba vezető útnak.

Az előadásodat egy fiatal rádiórajongó házában hallgattuk meg, akinek van egy rádiókészüléke. Van neki egy térképe is az összes rádióállomásokról. Afrikában nagyon ritkán vannak a rádióállomások Amerikához és Európához képest. De nemde csodálatos, hogy az igazságról szóló adásokat majdnem az afrikai állomások fele átveszi és továbbítja és itt a távoli Livingstonéban is jól lehetett hallani!

Ez a fiatal rádiórajongó most az „Igazolás"-c. könyv 1. kötetét is megszerezte. Valamint a Királyságot és Kormányzatot.

Nem zárhatjuk be levelünket addig, mig meg nem mondjuk neked, kedves Rutherford testvér, hogy nagy örömmel olvastuk a folyóirat június 1-i számában, hogy az „Igazolás" 2. és 3. kötete is sajtó alatt van, s azok nemcsupán Ezékielt, hanem a Jéhu-képletet is tartalmazzák. Mily kegyelmes is mennyei Atyánk, hogy az „alkalmas időben való eledel „kiosztására felhasznál téged! Még jó két hónap eltelik, amig ezek a könyvek ide megérkeznek. De a királyság örömteljes szolgálatában ez az idő sem fog hosszúnak tetszeni.

Arra kérjük Jehovát, hogy áldjon meg az ő és szeretett Fiának hű szolgálatában. Testvéred és nővéred a boldog szolgálatban.

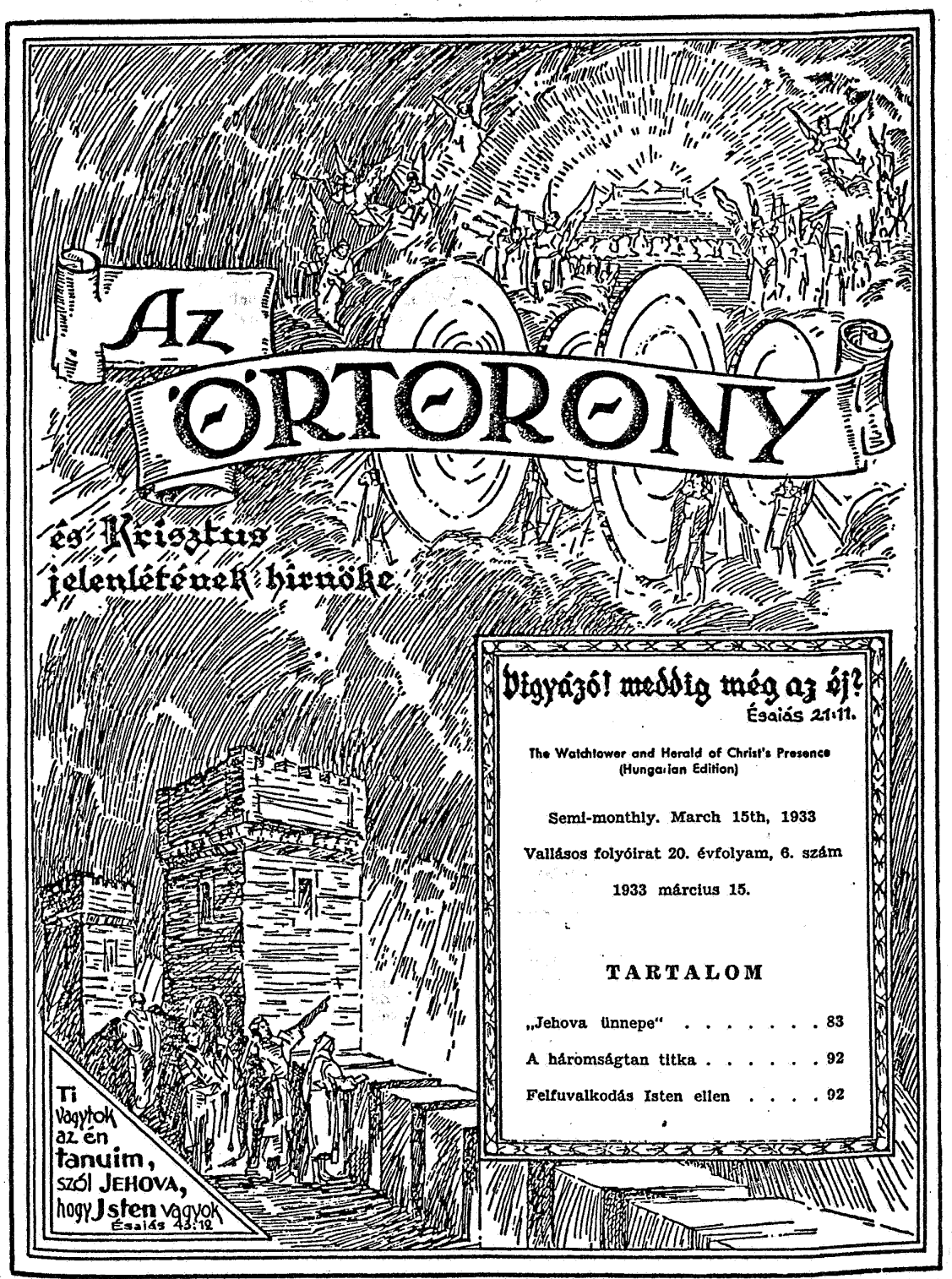
P. és L. de Jager, Északrodézia.

A fenti levélben említett tényre való tekintettel, érdekes megállapítanunk, hogy Isten megáldotta a bizonyságetvés munkáját és másrészről megmutatta, hogy az ellenség szócsöve, amidőn az alábbiakat közölte, hazudott:

„Délafrikából ki kell utasítani 4 USA misszionárust

London, május 29. Holnap 4 amerikai misszionárust toloncolnak ki Dél-Afrikából, mivel a hatóságok attól tartanak, hogy prédikációikkal nyugtalanságot keltenek a benszülöttek között. Ezt a hírt vettük Johannisburgból. A távirat szerint ezek a misszionárusok az Intern. Bible Students Association igazolványaival jöttek Dél-Afrikába, névszerint: P. de Jager, M. de Jager, S. Nashall és A. Nisbet."

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. March 15th, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 6. szám

1933 március 15.

TARTALOM

„Jehova ünnepe" 83

A háromságtan titka 92

Felfuvalkodás Isten ellen 92

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállittatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegiteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesit és tanitókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetitésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentirás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentirást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólit, vizsgálja meg tartalmát a Szentirás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.
Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szivesen segitségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer irásban kérjék.

Emlékünnep

Amennyiben Jehova igéje az ő tanuival megérteti, április 9-én, vasárnap este 6 óra után van a helyes idő Urunk halála 1933 évi emlékének megünneplésére. Ezt itt még jóelőre tudtúl adjuk, hogy Jehova „kiválasztott szolgájának" tagjai az egész földön előkészülhessenek az ünnepnek egységben való megünneplésére. A Társulat tudni kívánja, hogy az ünnepen hányan vettek részt. Ezért szeretettel kérjük a csoportok titkárait, hogy nyomban az emlékünnep után erről azon hivatalt értesitsék, melynek felügyelete alatt dolgoznak, tehát az Egyesült Államokban lévők a főhivatalt Brooklynban, a Csehszlovákiabeliek a magdeburgi hivatalt stb. Ugyanigy tegyenek az úttörők és egyedülálló testvérek is jelentésükkel. Oly testvérek, akik oly országban laknak, mely nem tartozik valamely alhivatal kezelésébe, jelentéseiket szíveskedjenek direkt a brooklyni főhivatalnak küldeni.

WT., 1933 február 15.

A maradék hálaadó napjai

A folyó év április 8-tól 16-ig (Csehszlovákiában 17-ig) terjedő idő arra lett kiválasztva, hogy Jehova tanuinak a föld minden részén alkalmuk legyen, hálájukat a nagy és szeretetben gazdag Jehova iránt különös mértékben kifejezésre juttatni. Urunk Jézus halálának emlékünnepe ezen hálaadóidőszak második napjának estéjén lesz megtartva. Mivel ez épp vasárnap estére esik, így az emlékünnepen való résztvétel előtt majdnem az egész maradék az egész szombatnapot vagy legalább szombat délutánt és az egész vasárnapot az ő nevének dicsőitésére fordithatja a munkatéren való bizonyságtevésben. Ha Jehova maradékának hű tagjai mindenütt igyekeznek ennek megtevésére, akkor a viszony azok száma között, akik a munkatéren való bizonyságtevésben aktiv részt vesznek s akik ez évben az emlékünnepen részt vesznek, sokkal kedvezőbb lenne, mint az az elmult évben volt.

Az Úrvacsorát követő hét folyamán az egész maradéknak, mialatt az emlékünnep áldásai szivüket áthatják, azon nagy kiváltságot bírják, hogy a lehető legtöbb időt fordítsák arra, hogy Jehova iránti hálájukat házról házra járva nyilvánosan kifejezésre juttassák s így e világ szegényeivel együtt résztvegyenek azon jó dolgokban, melyeket Jehova az ő maradéka számára ünnepi eledelként szerzett. WT., 1933 február 15.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov. Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 március 15 — Magdeburg — 6. szám

„Jehova ünnepe"

„És legyen ez a nap néktek emlékezetül és ünnepnek szenteljétek azt az Úrnak (Jehovának)." — Mózes II. 12 : 14.

JEHOVA neve felkent maradékának szívében és elméjében a földön mindinkább gyarapszik, mivel Jehova szüntelenül közli vele nevének mindenekfelett való fontosságát. Egykor azt gondoltuk, hogy az Egyiptomban elrendelt páska, valamint az a páskaünnep, melyet Jézus Krisztus tartott és az Úrvacsora mint Jézus Krisztus halálára vonatkozó emlékünnep főképpen a váltságdíj fontosságát, Krisztus testtagjainak a megváltását s végül minden engedelmes embernek a bűn és a halál szolgaságából való megszabadítását akarja kihangsúlyozni. Ezeket az igazságokat természetesen tanítja, azonban a legjelentőségteljesebb igazság, amelyet tanít, Jehova nevének az igazolása. Mózest főképpen azért küldötte Isten Egyiptomba, hogy igazolja Jehova nevét. Sámule II. 7 : 23) Mindazok a becses tanítások, melyek a megváltásra, nevezetesen a választottak és Isten gyülekezetének megszabadítására, valamint az emberiség megváltására és megáldására vonatkoznak, csak mellékkörülményképpen állnak összefüggésben a Felséges nevének igazolásával. Jehova az ő prófétája útján igéjében nyomatékosan kijelentette, hogy minden teremtmény megtudja, hogy ő a mindenható Isten. Egyiptom uralkodójának bukása Sátán pusztulásának jelképi ábrázolása volt; Jehova ezt azért rendelte, hogy mindenki „megismerje, hogy ő, kinek neve Jehova, egymaga felséges Isten az egész földön." — 83. zsoltár 19.

[2] Ismét eljött egy új esztendő, amidőn Jehova felkentjeinek kötelessége és nagy kiváltsága az emlékünnep (Úrvacsora) megünneplése. Rendkívül érdekes tudnunk, hogy Jézus pontosan 19 száz évvel ezelőtt tartotta az utolsó páskaünnepet és most 1933-ban a maradék kiváltsága az ünnep megtartása. Mi ebben az évben jobban fogjuk értékelni ama kiváltságot, mivel most sokkal világosabban láthatjuk, mint valaha, hogy Jehova nevének teljes igazolására az idő eljött. Jehova, az Úr a maradék erőssége (mások szerint: dícsérete). Ez az a nap, melyet Jehova szerzett nevének igazolására, amidőn megáldja munkáját; Jehova maradéka ezt az ünnepet örömmel és ünnephez méltóan fogja megtartani.

[3] Jehova neve a legnagyobb az emléknevek között, melyek a földön az embernek valaha adattak. „Ez az én nevem örökké és ez az én emlékezetem (Schmoller szerint: emléknevem)." Jehova egy angyalt küldött a mennyből, hogy ezt a nevet hirdesse az emberek között. Ez a név csodálatos tűz közepéből jelentetett ki, amely tűz egy rózsabokrot nyaldosott körül a pusztában, de a bokor maga nem hamvadt el. (Mózes II. 3 : 2—5) Ez nagyon jól ábrázolta annak nevét, „aki megemésztő tűz és féltőn szerető Isten". (Mózes V. 4 : 24) E szent és emlékezetül adott név előtt még a gőgös és hatalmas földi uralkodónak, Fáraónak, Sátán képviselőjének is teljesen meg kellett alázkodnia és el kellett ismernie, hogy annak a neve Jehova, aki mindenható és az ő szava a legfőbb tekintély, kétségbe nem vonható és nem lehet vele győzelmesen szembeszállani. E név első hirdetése oly körülmények között történt, amelyek e név gyors igazolását követelték meg; de ennek az emlékezetül adott névnek mostani teljes igazolása azzal fog járni, hogy ezt a nevet az életben levők örökké meg fogják őrizni és tiszteletben fogják tartani. „Jehova, a te neved örökkévaló és emlékezeted nemzedékről nemzedékre szól." — 135. zsoltár 13.

[4] Jehova nemcsak emlékezetül adta nevét népének, hanem azonkívül még egy bizonyos napot is emléknapul rendelt. Ez az a nap volt, amidőn az ő neve megdicsőíttetett és kétségtelenül bebizonyult, hogy az ő neve teljesen azonos értelmével. E nap megjelölése és meghatározása céljából mondotta Isten Mózesnek: „És legyen ez a nap néktek emlékezetül és ünnepnek szenteljétek azt az Úrnak (Jehovának) nemzetségről-nemzetségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt." (Mózes II. 12 : 14) Évszázadokkal később ugyanez a nap megint hozzájárult Jehova nevének igazolásához az ő kedves és egyszülött fia, Jézus Krisztus által; azért rendelte el Isten fia, hogy azt a napot hű követői emlékezetül megünnepeljék. Azon a napon úgy tetszett, mintha a sötétség és a gonoszság hatalmai győztek volna. De a valóságban azok nem győztek; mert ő, akit Jehova szándékosan mint embert küldött a földre, Sátán kihívására, bebizonyította hűségét Istene és atyja iránt, habár

FEL

Isten meg is engedte az ő halálát és Jézus így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Minden látszat ellenére Jehova igéje éppen ezáltal igazoltatott. Nem kell meglepődnünk azon, hogy a hivalkodó Sátán, aki állandóan kihívta Jehovát, most arra bírta rá földi szolgáit, hogy Jézus sírját a helytartó pecsétjével lepecsételjék és katonákat rendeljenek őrzésére, hogy így megakadályozza, ha lehet Isten ártatlanjának hűsége és szeretete megjutalmazását, azaz a halálból való feltámadását. Jézusnak halottaiból való feltámasztása azonban szintén hozzájárult Jehova nevének igazolásához.

[5] Isten hű fia szerette Atyjának mindenek felett való nevét. Amig Jézus mint ember élt a földön, szeretettel ünnepelte meg a páskát, mivel azon törvény alatt született, melyet Atyja Egyiptomban kötött a zsidókkal az első páska alkalmával és Jézus így tisztelte Jehovának, Atyjának nevét. Az az este, amely Nisan (Abib) hó 14. napján kezdődött, „naplementétől" számított. És Jézus tanítványaival együtt abban a városban gyűlt össze, melyet Isten kijelölt, hogy „abba helyezze az ő nevét". (Mózes V. 16 : 6) Ők összegyűltek Isten parancsát követve, „Jehova ünnepének" megtartására. „Elkészíték a husvéti bárányt és mikor eljött az idő, asztalhoz üle s a 12 apostol övele egyetemben. És monda nékik: Kívánva kívántam a husvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék. Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, miglen beteljesedik az Isten országában. És a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt és osszátok el magatok között. Mert mondom nektek, hogy nem iszom a szőlőtőkének gyümölcséből, miglen eljő az Isten országa." (Lukács 22 : 13—18) Miután Jehova nevének emlékezetére a páskát így elfogyasztották, rendelte el Jézus az emlékünnepet a maga halálának emlékezetére, Atyja nevéhez való hűséggel és a jövőbe tekintett arra az országra, amely teljesen igazolni fogja Jehova nevét. Már az a tény, hogy ez alkalommal bort ittak, magában is azt mutatja, hogy az éppen akkor elfogyasztott páska vacsora nem volt ok arra, hogy szomorkodjanak, hanem hogy istenileg örüljenek és megvidámítsák szívüket, mert „a bor megvidámítja az ember szívét." — 104. zsoltár 15.

[6] Amidőn Jézus az új vacsora jelképeit ismertető jeleit megnevezte, mondotta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre." (Lukács 22 : 19) Amidőn Jézus ezt a parancsot adta, semmit sem vett el a Jehovát megillető dicsőségből, dícséretből és tiszteletből; nem utasította arra tanítványait, hogy ez új vacsorának őt tegyék gondolataikban érdeklődésük középpontjává. Ő csupán a jelképekről s azok jelentőségéről szólott. Az éppen bevégzett páska, a bárány és a kovásztalan kenyér őket gondolataikban 15 századdal vezette vissza Mózeshez és ahhoz a páska-bárányhoz, amely Mózes helyében megöletett, hogy a zsidók megváltassanak és a szolgaság házából, Egyiptomból kivezettessenek és ott Jehova nevet szerezzen magának. Ez oly idő volt, amidőn Isten ügyét majdnem teljesen elnyomták a földön, mivel az ő választott népe szigorú, kegyetlen kényszermunka alatt rabszolgai teendőket végzett és majdnem teljesen felhagyott atyái Istenének igazi imádatával. Jehova erről az állapotról beszélt, amidőn így szólt Ezékielhez (20 : 5—7): „Igy szól az Úr Isten (Jehova): Azon a napon, amelyen elválasztám Izraelt és felemelém kezemet a Jákob háza magvának és megismertetém magamat velük Egyiptom földjén és kezemet felemelém nékik, mondván, én vagyok az Úr (Jehova), a ti Istenetek! Azon a napon felemeltem kezemet nékik, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről arra a földre, amelyet kinéztem vala nékik, amely tejjel és mézzel folyó és ékessége az minden tartománynak. És monda nékik: Kiki az ő szeme utálatosságait elvesse és Egyiptom bálványaival meg ne fertőztessétek magatokat; én vagyok az Úr (Jehova), a ti Istenetek." Abban az időben nagyon meg volt rendülve a mindenható Istenben való hit, s azért vált ki Mózes erős hitével minden testvérei közül. „Hit által rendelte a páskát és a vérnek kioltását, hogy az öldöklő ne illesse az ő elsőszülötteiket." — Zsidók 11 : 28.

[7] A fent vázolt körülmények között a mindenható Isten képviselő útján szállott le Egyiptomba, hogy nevet szerezzen magának s hogy az emberek megtudják és megtanulják, hogy ki a világegyetem uralkodója, a nagy életadó, az élet megoltalmazója és helyreállítója. Mózes oly hitet tanusított Isten iránt, amely az embernek igazságul számítódik. „Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnevekedett, hogy Fáraó leánya fiának mondják, inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig óráig való gyönyörűségét; Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett. Hit által hagyta oda Egyiptomot, nem félvén a király haragjától; mert erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant." (Zsidók 11 : 24—27) Mivel Mózes hitből igazult meg, Isten őt Krisztus előképéül alkalmazta, aki Isten nevét igazolni fogja és megszabadítja az emberiséget. Isten most a csípkézett Hóreb hegy által akarta jelképezni Isten királyságát; azért angyalt küldött és megjelent Mózesnek Hóreb, azaz „Isten hegyénél". Igy szólt Mózeshez: „Mikor kihozod a népet Egyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni az Istennek. Mózes pedig monda Istennek: Imé én elmegyek az Izrael fiaihoz és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem tihozzátok; ha azt mondják nékem: mi a neve? mit mondjak nékik? És mondá Isten Mózesnek: Vagyok, aki vagyok (más fordítás szerint: Vagyok, mert vagyok; az leszek, aki akarok). És monda: Igy szólj Izrael fiaihoz: a ‚Vagyok' küldött engem tihozzátok. És ismét mondta Isten Mózesnek: Igy szólj Izrael fiaihoz: Jehova, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene küldött engem tihozzá-

FEL

tok. Ez az én nevem mindörökké és ez az én emlékezetem nemzetségről nemzetségre." — Mózes 2. 3 : 12—15.

9 E szavakkal tárta fel nevét Isten, az Úr Mózesnek, hogy az neki védelmezője legyen és Mózes, aki most már Istenben való hite által igazolt volt, e névhez kellett folyamodjon és abban, mintegy erődítményben menedéket találjon és az Egyiptomban lévő testvéreit is ebbe az erődítménybe vezesse, hogy azok is biztonságban legyenek. (Példabeszéd 18 : 10) Isten Ábrahám, Izsák és Jákób előtt mint „El Schaddai", azaz mint a mindenható Isten mutatkozott be. (Mózes II. 6 : 2, 3) Látszat szerint „El Schaddai" nem bizonyult elég erősnek abban az időben, amidőn a zsidók Egyiptomban laktak. Isten mindenhatósága nem működött éreztük József elhunyta óta. De a mindenható Isten éppen e keserves szolgaságot közölte előre népével. Mintegy négyszáz évvel ezelőtt mondotta Ábrahámnak: „Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz a földön, mely nem az övé; és szolgálatra szorítják és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én és annakutána kijőnnek nagy gazdagsággal . . . Csak a negyedik nemzedék tér meg ide." (Mózes I. 15 : 13—16) Előre bejelentette Jehova azon szándékát, hogy nevet szerez magának.

9 Mivel a leigázott zsidók a végzett robotmunka által teljesen eltompultak, ritkán vagy alig gondoltak a mindenható Isten megszabadításukra vonatkozó kijelentésére. Azért Isten nem arra utasította Mózest, hogy azt mondja a zsidóknak, hogy a mindenható Isten küldötte őt, hanem arra utasította, hogy így szóljon: „A VAGYOK", vagyis a létező küldötte őt. S azt mondta néki, ha megkérdezik tőle, mondja azt, hogy az ő atyáik Istene, akit mint a Mindenhatót ismerték, jelent meg néki és küldötte őt; de kijelentvén nekik, hogy mi a mindenható Istennek most választott neve, Mózes arra mutatott rá, amit Isten most akar tenni őérettük. Az ő neve fogja velük megismertetni, hogy mit remélhetnek Istentől, hogy az jó-e vagy rossz s hogyan fog viselkedni irántuk. Mivel Isten tudta ezt, közölte velük Mózes utján a Vagyok vagy Jehova nevét. Ha a zsidók egyáltalán megértették, hogy ez a szokatlan név Istennek teremtményeivel való szándékára vonatkozik, vígaszt is meríthettek azon ígéretből, hogy a mindenható Isten most elhatározta, hogy mint Jehova, azaz az elhatározás Istene nyilatkozzék ki, s most már remélhetik, hogy használni fogja mindenhatóságát az ő atyáikkal közölt jóakaratának teljesítésére.

10 De elsősorban nem őérettük történt csupán, hogy a mindenható Isten akkor a figyelmet a maga Jehova nevére terelte és közölte annak jelentőségét. „Mert mindaz, ami megiratott, a mi okulásunkra iratott meg, hogy a kitartás és az írások buzdítása által reménységünk legyen." (Róma 15 : 4) Ezzel összhangban csak most az utóbbi években, amióta Jehova elküldte a nagy ellenképes Mózest, hogy az ő nevét dicsőségesen bemutassa, értettük meg az itt feltárt nevét és lett az híres Isten maradéka között; s most a maradék értékelni tudja e név sajátságos jelentőségét.

11 Isten azóta kezdte használni ama kijelentést, hogy „azt mondja az Úr (Jehova)", amióta a mindenható Isten közölte nevét Mózessel, prófétájával. E szavakat Isten akkor használta először, amidőn Mózes felkészült, hogy Isten képviselőjeképpen Egyiptomba menjen, Mózesnek következő megbízást adván: „Ezt mondd azért a Fáraónak: Igy szólt Jehova: Elsőszülött fiam az Izrael; azért azt mondom neked: Bocsásd el az én fiamat, hogy szolgáljon nékem!" (Mózes II. 4 : 22, 23) Isten szolgája szükségképpen e szavakkal kellett hogy előadja küldetését Fáraó előtt, hogy Fáraó tudomásul vegye, hogy ez a küldetés nem embertől, hanem Istentől van s hogy Fáraó megismerje Jehova felsőbbségét és azon komolyan és tisztelettel gondolkodjék. Ugyanígy adják elő Jehova tanui Sátánnak és alárendeltjeinek ezt az üzenetet ebben az időben.

12 „Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron (Áron mint Mózes tolmácsa) és mondának Fáraónak: Ezt mondja az Úr (Jehova), Izraelnek Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljön nekem a pusztában! A Fáraó pedig így szólt: Kicsoda az Úr (Jehova), hogy szavára hallgassak és elbocsássam Izraelt? Nem ismerem Jehovát és nem is bocsátom el Izraelt." (Mózes II. 5 : 1, 2) Igy mutatkozott hasonlónak Fáraó az ördöghöz, akit képviselt, imádott és szolgált, mint oly ember a földön, aki szembeszállott Isten nevével és azt meggyalázta. Fáraó kétségbe vonta Jehova nevét és könnyelműen nyilatkozott arról, mintha az valamely újkeletű istennek lett volna a neve, aki kisebbrendű Egyiptom isteneinél; sőt nyiltan azt mondotta, hogy nem ismeri el Jehovát. A mindenható Isten ezzel az aljas viselkedéssel szemben kezdte feltárni szándékát, hogy ‚mindenki megtudja, hogy én Jehova vagyok'. Mielőtt az Úr a tíz csapást „Kám országára" bocsátotta volna, mondotta Mózesnek (és ekkor mondott elsőízben ily szavakat): „Es népemmé fogadlak titeket s Istenetekké lészek néktek és megtudjátok, hogy én Jehova vagyok, a ti Istenetek, aki kihozlak titeket Egyiptom nehéz munkái alól." (Mózes II. 6 : 7) „S megtudják az Egyiptombeliek, hogy én vagyok Jehova, amikor kinyujtom kezemet Egyiptomra és kihozom Izrael fiait őközülök." — Mózes II. 7 : 5.

13 Fáraó a kilencszer egymásután megismétlődő csapások dacára, amelyek őt és népét érték, nyakasan ellenszegült és nem akarta megismerni és elismerni a bizonyítékokból, hogy Jehova az Isten. De miért gyakorolt Isten ily nagy türelmet egy fűszálhoz hasonló teremtmény iránt? Ennek okát a következő, Jehova által Fáraóhoz intézett szavakban látjuk meg: „En szándékosan hagytalak téged életben, hogy megmutassam rajtad az én hatalmamat s hogy az én nevemet (az én bizonyságtevőim) az egész földön dicsőítsék."

FEL

(Menge szerint) „De azért türtelek meg." (Elberfeldi és Schmoller fordítás szerint.) Fáraó ezen egész idő alatt nem akarta elbocsátani Izraelt, Jehova „elsőszülöttjeit"; most azonban Jehova Fáraó fiát, elsőszülöttjét akarta elpusztítani a tizedik csapás útján. Az izraelita családok megkímélésére való jogosultság és elsőszülötteik életbentartása miatt Jehova utasította Mózest, hogy mit kell tenniök az izraelitáknak. Az izraeliták, akik most megismerték Jehova nevét és azt behatóbban meg is értették és értékelték, megfogadták Mózes által Isten utasítását s azokat részletesen és pontosan törekedtek végrehajtani. Jehova maradéka most megértette az ő nevét s most már az ő utasításait úgy a betű, mint annak értelme szerint végre kell hogy hajtsa.

A páska

[14] „Szólott vala pedig Jehova Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén, mondván: Ez a hónap (Abib, azaz Nisan) legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között. Szóljatok Izrael egész gyülekezetének, mondván: E hónap tizedikén mindenki vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint, házanként egy bárányt. Hogyha a háznép kevés a bárányhoz, akkor a házhoz közel való szomszédjával vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez képest számítsatok a bárányhoz. A bárány ép, hím, egyesztendős legyen; a juhok közül, vagy pedig a kecskék közül vegyétek. És legyen nálatok őrizet alatt e hónap tizennegyedik napjáig és ölje meg Izrael községének egész gyülekezete estennen. És vegyenek a vérből és azokban a házakban, ahol azt megeszik, hintsenek a két ajtófélre és a szemöldökfára. A húst pedig egyék meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és keserű fűvekkel egyék meg azt. Ne egyetek abból nyersen, vagy vízbenfőtten, hanem tűzön sütve, a fejét, lábszáraival és beljesével együtt. És ne hagyjatok belőle reggelre. Vagy ami megmarad belőle reggelre, tűzzel égessétek el. És ilyen módon egyétek azt meg: Derekaitokat felövezve, saruitok lábaitokon és pálcáitok kezetekben és nagy sietséggel egyétek azt; mert Jehova páskája az. Mert általmegyek Egyiptom földjén ez éjszakán és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, az embertől kezdve a baromig és Egyiptom minden istene felett ítéletet tartok én, Jehova. És a vér jelül lesz néktek a házakon, amelyekben ti lésztek s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor megverem Egyiptom földjét. És legyen ez a nap néktek emlékezetül és ünnepnek szenteljétek azt Jehovának nemzetségről nemzetségre; örök rendtartás szerint ünnepeljétek azt." — Mózes II. 12 : 1—14.

Törvényszövetség

[15] Ez volt az első törvény, melyet Jehova Izraelnek mint nemzetnek adott. Azért ez jelzi a törvényszövetség kezdetét, amelyet Isten övelük kötött. Isten, aki most nyilvánosan mint Jehova hirdettetett, szerezte ezt a szövetséget s azt akkor kezdte meg, amidőn választott népe még Egyiptomban volt, amely Sátán világát jelképezi. Ez 430 évvel azután történt, miután a mindenható Isten megkötötte Ábrahámmal szövetségét azon magra vonatkozólag, akiben meg fogja áldani a föld minden nemzetségét. Isten elhatározása szerint még évszázadoknak kellett eltelniök e mag megszületéséig. Addig az ideig a zsidók gyakran engednének a kísértéseknek, melyeknek a Sátán fennhatósága alatt álló többi nemzetek kihágásai folytán voltak kitéve. Jehova Isten a zsidók biztonsága és jóléte, valamint az alapvető fontosságú tanok tanítása érdekében kötötte a törvényszövetséget, mely szövetségben Mózest közvetítőül használta. „Ez a bűn miatt adatott, amig eljő a mag, akinek az ígéret tétetett, rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében. A törvény tehát Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg." (Galata 3 : 17, 19, 24) Ettől kezdve többé nem volt szabad választásuk a zsidóknak Egyiptomban. Ha elsőszülötteik megtartását s Egyiptomból való szabadulásukat és Isten népéül való kiválasztásukat óhajtották, be kellett lépniök e törvényszövetségbe. A páskára vonatkozó intézkedések teljesítése mutatta, hogy ők magukra vállalták a törvényszövetség feltételeit.

[16] Az ő új naptárjuk első hónapjának tizennegyedik napja, azaz annak éjszakája kétségkívül nagyon ünnepélyes ügy volt a zsidók számára, mert szeretett elsőszülötteik élete forgott veszélyben. De helyzetüknek ez a komoly oldala mégsem vette el kedvüket, hogy védelmet keressenek és szabadulást elsőszülötteik részére a bárány vére alatt, tudván azt, hogy egyiptomi kényszermunkájuk a reggel felvirradásával bevégződik s akkor mint Jehova szabad férfiai vonulhatnak ki abból az országból. A zsidók kétségtelenül meglátták az összefüggést elsőszülötteiknek a haláltól való megmenekülése és ama tény között, hogy azok halála helyében a bárány halála elfogadtatott. Valószínűleg azt is belátták, hogy a bárány nem egyenértékű egy emberrel s ennélfogva nem is egyenlő kárpótlás az, minélfogva a bárány tényleg csak jelkép volt és az ő közvetítőjük, Mózes helyén szerepelt. A képletben a bárány vére a közvetítő halála helyett használtatott, illetve azt helyettesítette. Igaz, hogy Mózes nem volt elsőszülött; Áron s az ő nővére, Mirjam idősebbek voltak Mózesnél. (Mózes II. 2 : 4; 7 : 7) Mózes azonban ükunokája volt Lévinek, tehát lévita volt. Isten megparancsolta Mózesnek: „És válaszd a Lévitákat nékem (én vagyok Jehova) az Izrael fiai közül való minden elsőszülött helyett." (Mózes IV. 3 : 41) E cserében Mózes mint lévita szintén bennfoglaltatott, tehát az elsőszülött helyett elfogadtatott. A bárány egy ily helyettesítőt jelképezett és a jelképben Mózes Jézust példázta.

FEL

[17] Mózest hitből való megigazulása ugyanolyan hibátlannak tüntette fel Isten előtt, mint amilyen a páskabárány volt. Ő isteni ihletség alatt mondotta, hogy ő az eljövendő nagyobb prófétát jelképezi; ő Jézus Krisztust, Isten bárányát példázta. (Mózes V. 18 : 15) Habár a páskával kezdődő törvény vezérlő mesterül (azaz fegyelmezőül) rendeltetett, hogy a zsidókat Krisztushoz vezesse, ők akkor nem tudták értékelni a tényt, hogy a páskabárány azt példázza, aki nagyobb lesz Mózesnél, azaz Jézus Krisztust. A törvényszövetséget Isten „Jehova" nevével kezdette meg. Azért folyamodtak az engedelmes zsidók, amidőn a házban a bárányt levágták és azt — a bárány vére alatt állván — elfogyasztották, tényleg Jehova nevéhez, mint erős toronyhoz, mégpedig inkább a magunk oltalma, mint a leölt bárány dicsőítése végett. A zsidóknak természetesen fel kellett ismerniök az Isten bárányára vonatkozó utasításokat és intézkedéseket. Azonkívül a páskavacsora „Jehova ünnepe" volt. Jehova kijelentése volt, hogy igazolni fogja a maga nevét.

[18] Főképpen Izrael elsőszülöttei tartoztak hálával az Úrnak, mivel őhelyettük fogadtatott el Isten akarata szerint a páskabárány halála. Tehát éppen Isten ezen elsőszülöttei voltak főképpen a megváltott nép, hogy az ő nevét viseljék és az ő nevének legyenek népei. Ezt egészen világosan mutatja az, hogy attól kezdve Isten minden elsőszülöttet magának követelt. Az Egyiptomban megkímélt elsőszülöttek helyében a Lévi törzsét választotta örökségéül s ez a törzs Jehovában találta meg örökségét. (Mózes IV. 3 : 12, 13; 18 : 20) Ezek az elsőszülöttek e tekintetben Krisztus testének hű tagjait példázzák, a gyülekezetet, „az elsőszülöttek gyülekezetét, kiknek neve a mennyben van felírva". A zsidók elsőszülöttei hálával tartoztak atyáiknak amiatt, hogy azok az elsőszülöttek érdekében kiadott páskarendeleteket engedelmesen végrehajtották. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a hasonmási elsőszülöttek megmentése és megtartása szüleiknek vagy másoknak hitétől és engedelmességétől függ. De az eset azt mutatja, hogy Izrael érdekei elválaszthatatlanok voltak az elsőszülöttektől s hogy az elsőszülöttek az egész nemzetet képviselték. Ha az atyák nem vágták volna le elsőszülötteik érdekében a bárányt, már nyomban kezdetben megszegték volna a szövetséget; elsőszülötteik ebben az esetben meghaltak volna és egyetlen zsidó sem menekült volna meg, hanem azután is rabszolga sorban marad és Egyiptomban hal meg. Mivel pedig az elsőszülöttek érdekei azonosak voltak az egész nemzet érdekeivel, az egész nemzet egy elsőszülötthöz hasonlított. Jehova ezt éppen így közöltette Fáraóval: „Az én fiam, az én elsőszülöttem Izrael." (Mózes II. 4 : 22) Az igazi bárányt az elsőszülöttek gyülekezete érdekében Jehova Isten, a mennyei Atya szerezte és vágatta le és ő adta „Isten bárányát, aki elveszi e világ bűneit". — János 1 : 29.

[19] A báránnyal Egyiptomban történt esemény előre mutatta, hogy mi fog történni „Isten bárányával", Jézussal földi életében a hasonmási Egyiptomban, e világon, melyben Sátán, a zsarnok Fáraó Isten népét elnyomja, Jehovával dacol és kihívást intéz az ő neve és hatalma ellen; „Egyiptomban . . . , ahol az ő Uruk is megfeszíttetett". (Jelenések 11 : 8) Mikép a páskabárányt, ugyanúgy Jézust is a legvégsőkig sütötték a tüzes megpróbáltatások között, de ő az utolsó lélegzetéig megőrizte fedhetetlenségét és ártatlanságát. Amiképp a páskabárányt lábszárainak megtörése nélkül sütötték meg, ugyanúgy „Jézusnak sem törték meg lábszárait", amidőn a fán csüngött. (Mózes II. 12 : 46; 34. zsoltár 21; János 19 : 31—36) Azok, akik most a világon részesülni akarnak az ő halálának jótéteményeiben, nyilvánosan bizonyságot kell hogy tegyenek a Jézus vérében való isteni intézkedésben való hitükről. Úgyszólván ezek is házaik ajtófélfáira és küszöbeire hintik a vért. Táplálkozniok kell őbelőle s így meg kell erősíteniök magukat a Sátán szervezetéből való kivonulásra. Nem szabad a bűn kovászát élvezniök, amidőn Jézussal táplálkoznak. Azok a keserű dolgok, melyek azokat érik, akik Sátán világában élnek, olyanok, mint a keserű fűvek, de ezek miatt nem szabad elcsüggedniök, sőt sokkalinkább meg kell gyarapodniok „Isten bárányának", az ő fedhetetlenségének, bűnnélküliségének és érdemének értékelésében s annál inkább kell belőle táplálkozniok és megerősíteniök szilárd elhatározásukat, hogy megőrzik hűségüket Jehova előtt. Csak így tarthatják meg és ragaszkodhatnak hűségesen az Istennel kötött áldozati szövetségükhöz. (50. zsoltár 5) Körülmetélteknek kell lenniök „szívükben, azaz szellem, nem pedig betű szerint". (Róma 2 : 29) Ha mindvégig hűségesek lesznek, megkíméltetnek a második haláltól, amely Sátán szervezetének „elsőszülötteit" fogja sujtani. A hívek halála Isten kegyelméből az ő báránya által áldozati halál a szövetségen belül; s miután feltámadnak „az első feltámadáskor", „nem lesz hatalma felettük a második halálnak". — Jelenések 20 : 6.

[20] A páska oly nap volt, amelyen Isten igazolta nevét, amidőn megkímélte az elsőszülötteket a vér alatt, de Egyiptom elsőszülötteit elpusztította s azáltal Egyiptom büszkeségét és hatalmát megalázta és isteneit megítélte, hogy a választott nemzet Sátán elsőszülött világhatalmából, Egyiptomból megmeneküljön. Isten elrendelte, hogy azt a napot attól kezdve „emlékezetül" mint „Jehova ünnepét" megünnepeljék. (Mózes II. 12 : 14) Ez a nap emléknap kellett legyen az igazoló tettek és Isten dicsősége miatt, kinek neve Jehova.

„Az én emlékezetemre"

[21] Jehovának, mennyei Atyjának utasításait szeretettel követve, Jézus megtartotta tanítványaival a páska emlékvacsorát. Nyomban azután bevezette Jehova nevének igazolására a maga halála, mint Isten bárányának emlékünnepét (amelyet

FEL

Úrvacsorának nevezünk). Mivel Jézus ismerte e nap jelentőségét, nem állhatott szándékában az, hogy az ő Atyját, Jehovát megillető dicsőséget, tiszteletet és hálaadást kisebbítse, amidőn így szólott apostolaihoz: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre." Tanítványainak gondolatait csak a helyes mederbe terelte, nem az Egyiptomban levágott első páskabáránra, sem pedig Mózesre, akit a bárány helyettesített, hanem saját magára, mint a valóságos megváltást eszközlő báránra. Alázatos szívvel mutatta meg nekik az élethez feltétlenül szükséges és elengedhetetlen részét annak a feladatnak, amelyet Isten akarata szerint Jehova nevének igazolására éppen teljesíteni kész volt. Igy segített nekik, hogy megértsék, mily csodálatos Jehova szeretete s mily tökéletes az ő önzetlenségének gyakorlása, amidőn egy oly értékes bárányt, az ő egyszülött fiát adja érettük. A szeretetnek e felülmulhatatlan kinyilvánítása indít minket Jehova dicsőítésére és mondjuk: „Hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan adományáért." (Kor. II. 9 : 15) Jézus mint Jehova intézkedéseinek képviselője igaz és hű bizonyságtevő volt s így nem is hallgathatott magáról a képletben. Ha mindennél inkább szeretjük, tiszteljük és dicsőítjük a nagy Jehovát, akkor az ő intézkedéseit és rendeleteit, hogy t. i. Jézus az ő nagy végrehajtó tisztviselője, „az út, az igazság és az élet" nem is hagyhatjuk figyelmen kívül. Nem szabad egyoldalúan ragaszkodnunk a multhoz, hanem Istennek a jelenre és a jövőre vonatkozó intézkedései szerint kell gondolkodnunk, hinnünk és cselekednünk. Azt kell elfogadnunk és abból kell táplálkoznunk, akit Jehova rendelt a nagy páskaasztalra. Nevének igazolására Jézust választotta ki Jehova eszközéül; így tehát Jehova azt akarja, hogy minden teremtmény tisztelje őt és meghódoljon előtte. — Zsidók 1 : 6.

[23] Lukács feljegyzése az emlékünnepről így szól: „És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszegé és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely tiérettetek adatik: Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!" (Lukács 22 : 19) Mivel éppen ekkor volt a páska ideje, Isten intézkedése szerint csak kovásztalan kenyér állott rendelkezésükre s így Jézus csak kovásztalan kenyeret vehetett igénybe. Az a körülmény, hogy a kovász hiányzott, Jézusnak bűnnélküliségét jelképezte és az ő testi életében megőrzött fedhetetlenségét, jóllehet az ő testét mások bűnéért megszegték. Jézus így szólott: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiértetek megtöretik." (Korinthus I. 11 : 24) A tanítványok a valóságos kovásztalan kenyeret szájukkal fogyasztották el, de ez az evés ama fontosabb evést példázta a tökéletes ember Jézus értékes és életadó értékéből, melyet áldozatul adott, hogy az elkárhozott emberiséget megtartsa az életben. Az emberek más úton nem remélhetnek életet. (Ap. csel. 4 : 12) Jézusnak korábban mondott szavai világítják meg e kijelentés jelentőségét. „Én vagyok az élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. Az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet adok e világ életéért." (János 6 : 51) Mivel Jézus összes követői természet szerint „e világhoz tartoznak", mindnyájan, mint mások is a világon, a Megváltó emberi életének értékéből kell táplálkozzanak és az ő érdeme által kell megtartatniok. Ezt (a táplálkozást) a keresztények nem csupán az emlékünnep estéjén gyakorolják, hanem egész éven át mindaddig, amig a földön élnek. Egykor mindenki, aki élni fog, „az életnek e kenyeréből" fog táplálkozni.

A pohár

[24] A páskabáránynak, melyet a zsidók Egyiptomban elfogyasztottak, vérét vették. Istennek Nóéval kötött örök szövetsége ezt parancsolja: „Csak a húst az őt elevenítő vérrel meg ne egyétek." (Mózes I. 9 : 4) Jézus azonban az ő halálának emlékünnepén felhasználta a szőllő vérét s ezzel egy fontos igazságot akart jelképezni. „Hasonlóképpen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely tiérettetek kiontatik." (Lukács 22 : 20) „Ezt cselekedjétek, valahányszor isszátok az én emlékezetemre." (Korinthus 1. 11 : 25) Ő mindnyájuknak felkínálta a poharat. „És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan. Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára." (Máté 26 : 27, 28) Jézus ezt azért mondotta, mivel tudta, hogy Jehova törvénye megparancsolja: „Mert a test lelke a vérben van, azért rendeltem azt az oltárra, hogy engesztelést szerezzek a ti lelkeitekért; mert a vér szerez engesztelést a lélek által." — Mózes III. 17 : 15, angol szerint.

[25] Jézus vére az a bűneltávolító, amely minket tisztára m o s bűneinktől. (Jelenések 1 : 5) De az emlékünnep alkalmával Jézus olyannak nevezi vérét, amit inni kell és azt az ő hű követőinek kell inni, akiknek az Atya a királyságot jóbelátása szerint adni fogja. Az emlékünnepen a bor Jézus vérét jelképezi, melynek alapján az Újtestamentum, vagy az újszövetség megkötteteti s amelynek alapján a kereszténységnek és mindazoknak, akik az újszövetségbe lépnek, bűnbocsánat adatik. E bornak a fogyasztása azonban a bűnbocsánatnál többet jelent. Ez jelképesen a halált példázza, amelyből teljesebb életre való feltámadás következik.

[26] Akkor jutunk e következtetésre, ha Jehova és Logosz kijelentéseit egymással összeegyeztetjük. „És a lelkek ellen, akik a vért megisszák, ellenük fordítom arcomat s kiirtom őket népük közül." (Mózes III. 17 : 10) E törvény megszegése, illetve a vér fogyasztása halálbüntetést vont maga után. Jézus azonban megparancsolta tanítványainak Atyja akaratával összhangban, hogy igyák meg az ő vérét, mégpedig a bor jelképében, valamint (bornélkül is) jelképi értelemben. A jelképi ivására vonatkozólag mondotta: „Bizony mondom

nektek, ha nem eszitek az ember fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van annak és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem lakozik és én is abban." (János 6 : 53—56) Itt Jézus azt mutatja, hogy azok, akik az ő vérét isszák, vele egyek s ennélfogva az Atyával is egységben vannak, mert ő és az Atya egységben állanak. Jegyezzük meg azt is, hogy Jézus azt mondja, hogy ezeket feltámasztja az utolsó napon, ezzel arra mutatva rá, hogy „az önmagukban lévő életet" a halál után, melyből feltámasztatnak, fogják megnyerni. Ama kijelentés „élet bennetek" arra mutat, hogy ez a halhatatlanság, „az élet koronája", oly életfok, melynek ‚a második halál nem lehet ártalmára'. (János 5 : 26; Korinthus I. 15 : 53, 54; Jelenések 2 : 10, 11) Halhatatlanságot csak azok nyernek, akik eképpen Jézust eszik és az ő vérét isszák.

[28] Jézusnak sok szenvedést okozott vérének kiomlása. Pál mondotta: „A hálaadás pohara (az emlékünnep poharában jelképezve), amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e?" (Korinthus I. 10 : 16) Krisztus vérének ivása és magunkbafogadása azt jelenti, hogy közösségünk legyen abban, ami az ő vérével jár, t. i. a halálig való szenvedésben. Mivel a pohár csak korlátolt mértékben tartalmazza a bort, jól példázza azt az italt, melyet Jehova intézkedésére csak Jézusnak s az ő testtagjainak kell üríteniök. „Mert jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az Isten akarata, hogy nem gonoszt cselekedve. Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért." (Péter I. 3:17, 18) „Igaz beszéd ez (tehát nem lehet mellőzni); mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is." (Tim. II. 2 : 11, 12) Jézus szenvedése és halálának neme őt ama kitartó tevékenysége miatt érte, hogy mint Atyjának, Jehovának „igaz és hű bizonyságtevője" működött. Követői tehát csak akkor üríthetik igazán az ő vérét, ha megismerik az ő szenvedéseinek közösségét, az ő halálához hasonlóvá alakulván. Ez mindhalálig való tevékenységet jelent, mint Jehova hű szolgáinak és bizonyságtevőinek, még pedig egy istentelen világ közepette. (Philippi 3 : 10) Az ő hűségük Jehova szolgálatában tereli reájuk az ellenség tüzét. Jehova tanui üldöztetésekre és szenvedésekre kell hogy számítsanak és azokat kell elviselniök mindaddig, amig Sátán szervezete fennáll.

Ki vehet részt?

[27] Az első emlékünnepen csak a 11 hű apostol vett részt. Jézus ezzel nem akarta azt mondani, hogy azután is csupán az ő apostolai tartsák meg az ő halálának évfordulóján, tehát ugyanazon a napon, amelyen a páskát ünnepelték, az emlékünnepet. A feljegyzés mindenesetre nem mondja, hogy Jézus utasította volna a tanítványokat, hogy az utána következő esztendőkben mások is megtartsák az emlékünnepet. Pál azonban Isten gyülekezetéhez szólva Korinthusban, tehát másokhoz és nem a Bárány 12 apostolához szólva, mondotta: „Mert én az Úrtól vettem, amit előtökbe is adtam"; s azután az emlékünnep megtartásáról beszélt nekik. (Korinthus I. 11 : 23—26) Ki vehet részt tehát az apostolokon kívül ezen az ünnepen? Ez fontos, mert azoknak van megparancsolva az ünnep megtartása, akikre az vonatkozik.

[28] Pál ehheztartozóan mondja ugyanabban a levélben (Korinthus I. 10 : 16, 17): „A hálaadásnak pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-é? A kenyér, amelyet megszegünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-é? Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk." Pál itt az emlékünnepet nem nevezi „közösségnek" (angolul: „communion", az angol felekezetek ugyanis az Úrvacsorát „communion"-nak nevezik) s itt nem is beszél közvetlenül az Úrvacsoráról s annak jelképeiről; ő itt a nagyobb és a valóságos dolgokra mutat, melyeket az Úrvacsora jegyei s annak fogyasztása jelképeznek. Az apostol magyarázata arra mutat, hogy az emlékünnepen azok vesznek részt jogosultan az ivásban és az evésben, akik Krisztus közösségében (azaz vele egyetértésben) „egy testben" vannak, mintha egy kenyér volnának; azért van közösségük oly bizonyos dolgokban, melyeket csak ők és nem a Krisztus testén kívül valók bírnak közösen. Az, amit ők közösen bírnak Krisztussal, a Jézussal és egymással való együttes osztályrész Krisztus munkájában és szenvedésében. Aki az emlékünnepen jelképileg Jézus vérét issza, az a képletben jelzett dolgot híven kellene teljesítse, jelképesen szólva Jézus vérét azáltal kellene innia, hogy ővele együtt szenved mindhalálig és megőrzi egységét és feddhetetlenségét.

[29] Pál apostol levelének bevezető része arra mutat, hogy szavait ő „a Jézus Krisztusban megszenteltekhez, a meghívott szentek"-hez intézte. Ezek tehát azok a „hivatalosak", akik a királyságba meghivattak és a királyság megszentelt városának vannak. Ez megegyezik ama ténnyel, hogy Jézus így szólott az emlékünnep résztvevőihez: „Ti vagytok pedig, akik kitartottatok énvelem kísértéseimben; és én adok néktek, mikképpen az én Atyám adott nekem, országot, hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban és királyi székeken üljetek, megítélvén Izrael tizenkét nemzetségét." (Luk. 22 : 28—30) Ez ünnepet tehát azok tartják meg helyesen, akik meghívattak a királyság szövetségébe, e meghívást elfogadták s most már a királyság városának vannak. Az apostolok meghivattak és el is fogadták a meghívást, jóllehet abban az időben még nem voltak felkenve; de Jézus biztosította őket arról, hogy ők a királyság városának vannak. Azok, akik Egyiptomban a páskavacsorán részt vettek, nem voltak mindnyájan el-

FEL

sőszülöttek, mivel minden családban csak egy elsőszülött volt; ezt a tényt azonban nem lehet aképpen magyarázni, mintha azt jelentené, hogy mindazok, akik azt állítják, hogy szövetségesei Istennek, akkor is résztvehetnek az emlékünnepen, ha nincsenek Krisztus testében és nem városnyosai a királyságnak. A páska nem volt jelképe az emlékünnepnek, amelyet Jézus rendelt el; a páskavacsorán nem ittak vért, sem valóságos vért, sem bort, mely a vér jelképéül szolgált volna.

30 Pál éppen „az áldások poharára" és azon „kenyérre, amelyet megszegünk", való utalása előtt beszélt a testi Izrael történelméről és rámutat jelképi esetekre ‚a gonosz dolgok kívánása', „a bálványimádás" és a „paráznaság" tekintetében, valamint a ‚Krisztus megkísértésére' és a „zugolódásra" nézve, azután így szól: „Azért szeretteim, kerüljétek a bálványimádást. Mint értelmesekhez beszélek; ítéljétek meg ti magatok, amit mondok." Azután a következőket írja: „Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem vehettek részt az Úr asztalánál és az ördögök asztalánál." (Korinthus I. 10 : 6—15, 21) Pál itt oly pohárról és asztalról beszél, mely nagyobb annál a betűszerinti pohárnál és asztalnál, amelyet a Vacsora alkalmával használtak. Ha valaki nem iszik az igazi pohárból és nem eszik az igazi asztalról, nem is veheti magához méltóképpen az Úrvacsora jegyeit. Krisztus teste, a kiválasztás Jehova beleegyezésével nem oszthatja meg szolgálatát és szeretetét Isten királysága és Sátán szervezete között. „Mert Krisztus, a mi páskabárányunk is megöletett. Azért tehát ünnepet szenteljünk, nem régi kovásszal és nem is a gonoszság és rosszaság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával." (Korinthus I. 5 : 7, 8) A páskaünnepen a kovászos kenyér fogyasztására halálbüntetés volt kiróva. (Mózes II. 12 : 19) Azok a hűségesek, akik meg tudják különböztetni az Úr testét, megvizsgálják magukat és megőrzik magukat a szív fertőzésétől és tisztátlanságától, őrizkedni fognak attól, hogy méltatlanul egyenek és igyanak s azáltal isteni büntetést vonjanak magukra. — Korinthus I. 11 : 28, 29.

31 A földön kétségtelenül vannak olyamok is, akik Jehova mellett foglalnak állást, hisznek Jézus Krisztus kiomlott vérében és kifejezték elhatározásukat Isten akaratának cselekvésére, de nem fogadták el a királyságra szóló meghívást s így nem is városnyosai a királyságnak. Ebből következik, hogy ezek nem isszák az ő vérét és nem ismerik az ő szenvedéseinek közösségét, az ő halálához hasolókká lévén. Mivel ezek nincsenek közösségben (egységben) Krisztussal, nem is vehetnek részt jogosan az emlékünnepen a borból iván, mely Jézus Krisztus kiomlott vérét jelképezi. Mivel egykor az egész emberiségnek a kenyérben jelképezett Jézus Krisztus szolgálatának érdemeből kell táplálkoznia, résztvehetnek-e az emlékünnep alkalmával a kenyér törésében, de nem a bor ivásában azok, akik hisznek Krisztusban, de nem városnyosai a királyságnak? Az Irás e kérdésre vonatkozólag hallgat s így senkinek sem áll jogában azt állítani, hogy az említett eljárás volna helyes. Az Irás azt mutatja, hogy a bor és a kenyér mint jelképek egy időben fogyasztattak. Az Irás nem jogosít fel bennünket, hogy az emlékünnepen az egyiket a másiktól elválasszuk. A kenyeret és a bort csak a hű tizenegy fogyasztotta, akik meghívást nyertek a királyságba és városnyosai voltak annak. Azok, akik később az apostol kijelentésével összhangban méltóképpen részt vettek az emlékünnepen, a királyság városnyosai. Ezek alkotják a menyasszonyi osztályt. A menyasszony örömmel üdvözli a vőlegényt és örvend jövetelének, Jézus Krisztus pedig most a menyasszonyi osztállyal issza az öröm borát, miután megjött templomához. A hű maradék tagjai a földön tovább is „hirdetik az Úr halálát", jóllehet a vőlegény megjött, mivel tudják, hogy vele kell meghalniok s az ő feltámadásában való részvételük által halhatatlanságot fognak nyerni. Mások nincsenek e helyzetben. Jóllehet sokan örvendenek Jézus Krisztus megtört testében és kiomlott vérében való hitükben mint megváltásuk eszközében s talán abban is, hogy a királyság eljött s azt rövidesen az emberiség megszabadulása fogja követni és Jehova neve teljesen igazolva lesz; de ha ők nem városnyosai királyságnak, nem is „isszák az ő vérét" s nem is hirdethetik az ő halálát s örömében sem osztozhatnak, melyet csak azok élveznek közösen, akik közösségben vannak Krisztussal és Jehovával. De mivel ezek örvendenek annak, hogy a királyság eljött s az általa eljövendő áldásoknak, tevékenyen közreműködhetnek a királyság igazságának hirdetésében, mivel Jézus Krisztus kijelentése így szól: „És a lélek és a menyasszony így szól: „Jöjj! és aki hallja, mondja: Jöjj! és aki szomjazik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vízét ingyen." (Jelenések 22 : 17) Most itt az ideje Jehova nevének és királyságának hirdetésére és mindenkinek kiváltságában áll, aki hallja az igazságot, hogy az örömhírt megragadja és másokkal is közölje. Ez az osztály van Jonadáb osztálynak nevezve s ezeket helyes bátorítani, hogy részt vegyenek a királyság üzenetének hirdetésében; de ez nem az a kérdés, amely az emlékünnepen való részvételre vonatkozik.

„Beteljesült a királyságban"

32 1933-ban Nisan hó tizennegyedike április 9-én, vasárnap este „naplementekor" kezdődik; azért az emlékünnepet ezen az estén kell 6 óra után valamely időben megtartani. Ebben az évben sokkal inkább kell hozzájáruljon ez az ünnepség Jehova értékeléséhez az ő „kimondhatatlan adományáért", a bárányért, szeretve, dicsőítve és hálákat adva néki s igazi ünnepet ünnepelve Jehovának. A hű maradék most a templomban van, melyet Ezékiel látomásában prófétailag látunk és a nagy hasonmási páska emlékünnepét e templomban kell megtartanunk. (Ezékiel 45 : 21—24) Je-

FEL

hova közölte nagy és szent nevét s a maradékot az elmult esztendőben nemcsupán e név behatóbb értékeléséhez segítette, hanem azt is feltárta előtte, hogy az ő emlékneve a maradékon nyugszik, neki a „Jehova tanui" új nevet adván. A bárány, melyet egykor a földön a hasonmási Egyiptomban megöltek, most Sion hegyén, az újszülött királyságban van. Ő most kivonul „győzve, hogy győzzön" s hogy igazolja Atyja nevét; és Jehova tanui mint azokhoz tartozók számítanak, akik „követik a Bárányt, bárhova is megyen" és homlokukon viselik az ő Atyjának nevét. (Jelenések 14 : 1—4) Amikép az izraeliták megtartották a páskát Egyiptomban, akép tartják most az emlékünnepet e bizonyságtevők s szívükben és elméjükben viselik ‚Jehova' világosan megmagyarázott nevét s ezért az emlékünnepet „mint Jehova ünnepét" ülhetik még. Ők Jehova nevébe mint erős toronyba vonultak be.

[33] Habár az emlékünnep ideje komoly gondolkodásra nyujt alkalmat, mivel noha nem is vagyunk Egyiptom része, de még Egyiptomban vagy Sátán világában vagyunk s mivel Sátán „főügynöke", Góg fejedelem nyiltan összeesküvést sző a maradék elpusztítására (Ezékiel 38 : 1—16) s nekünk Krisztust még mint páskánkat ennünk s halálát hirdetnünk" kell, ez az ünnep mindazáltal a végtelen öröm alkalma. Isten királysága eljött. Az igazoló Király is eljött templomába és jelen van az ünnepen, miként Kr. u. 33-ban azon éjszakán, amidőn elárulták, vele volt tizenegy tanítványával. A kenyérevés most Isten királyságában beteljesíthető. Most jött el tehát Jézus részére azon idő, hogy ígéretéhez képest egyék és igyék és testtagjait, a ‚lábtagokat' a királyi lakomára meghívja. „Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem ebből, miglen beteljesedik az Isten országában. Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtőkének gyümölcséből, miglen eljő az Isten országa." — Lukács 22 : 16, 18.

[34] Mily bőségesen áll most kenyér az Úr asztalán! Mennyire megerősíti a szívet és dobogtatja fokozottabb szeretetre és ragaszkodásra Jehova és az ő Királya iránt! A „szőlő legjobb gyümölcse" Isten gyülekezetének utolsó tagjai számára tartatott fenn a földön és ez a gyümölcs nagy örömmel tölti el Jehova tanuinak szívét. (104. zsoltár 15) Mivel most eljött a Király és az ő királysága, valamint az ő örömének az ideje is, az úrvacsorai pohár nemcsupán a halálig tartó szenvedés poharát példázza, hanem a vidámság és az örvendezés poharát is, amelynek most a Király részesse lett, aki egykor vérét ontotta és most meghívja e földön levő jó és hű szolgáját, hogy ez örömben részt vegyen. (Máté 25 : 21, 23) Ugyanígy a kenyér nemcsupán Jézus egykor megtört testét példázza, hanem azon egységet is, amely mindazok között megvan, akik „az egy kenyérben közösségben vannak", valamint Krisztust testtagjainak a templomban levő fejükkel való egységét is. Ez az egység nagyon megerősíti mindazokat, akik méltóan vesznek részt az emlékünnepen. Most tényleg itt van a szabadulás napja, ama szabadulás napja, mely Jehova emléknevének örök igazolásával együtt jár. „Örüljetek igazak az Úrban (Jehovában) és tiszteljétek az ő szentséges emlékezetét (széljegyzet: az ő szent nevét; angolf.: az ő szentségének emlékezetekor)." — 97. zsoltár 12; 30 : 5.

Bereai kérdések

1. Mutasd ki a) azon kimagasló és jelentékeny igazságot, amelyet a páska tanít; b) azon igazságokat, melyeket mellékkörülményképpen tanít az! Mit jelképezett Egyiptom pusztulása?
2. Mi teszi rendkivül érdekessé az ez évi emlékünnepet?
3. Mutasd ki, hogyan ismertette meg nevét Jehova az emberekkel!
4. Mutasd ki, hogy az emlékünnep a napot és a célt tekintve, rendkivüli intézkedés volt abban a formájában is, amint Mózes útján létesittetett, és amint az Jézus útján is rendeltetett! Mindkét esetben Jehova nevének igazolása volt-e az eredmény?
5. Ismertesd, mily alkalommal vezette be Jézus az ő halála emlékünnepét!
6, 7. Mire gondolt Jézus, amidőn igy szólt: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre?" Mire utal Jehova Ezékiel 20: 5—7-ben? Ismertesd azon körülményeket és kiváltságot, melyeket Mózes élvezett s indokold meg, hogy Jehova miért használta ezeket!
8, 9. Mutasd ki irásszövegek alapján, miképp jelentette be Jehova azon szándékát, hogy nevet akar szerezni magának! Mit kellett felelnie Mózesnek a zsidóknak, ha azok megkérdezik tőle, miről tudják meg, hogy Isten alkalmazni fogja-e mindenhatóságát az ő megszabadításukra?
10. Mit akart a mindenható Isten, amidőn Izrael figyelmét Jehova nevére terelte? Hogyan tisztázódott e szándéka főképp az utóbbi években?
11. Hogyan és mily célból kellett Mózesnek előadnia küldetését Fáraónak? Hasonlitsd össze ezt annak módjával és mikéntjével, amint azt ma alkalmazzák, hogy Sátánnak és társainak tudtul adják az üzenetet!
12. Mondd el az alkalmat, amidőn a mindenható Isten fel kezdte tárni azon szándékát: mindenki „megtudja, hogy én vagyon Jehova"! Idézd az errevonatkozó szövegeket!
13. Miért bánt oly türelmesen Jehova Fáraóval? Hogyan fogadták az izraeliták Mózes utasitásait s mily tanulság van ebben a maradék számára?
14. Mily viselkedésre utasitotta Mózes és Áron az izraelitákat a páskára nézve?
15. Mikor, hogyan és ifol vette kezdetét a törvényszövetség? Miképp és mily célból rendezte be Jehova a törvényszövetséget a zsidókkal? Mennyiben inditotta a zsidókat ama helyzet, amelyben voltak, a törvényszövetség ifogadására? Mi bizonyitotta azt, hogy ők elfogadták a törvényszövetséget?
16, 17. Mily mértékig értették és kellett értékelniök a zsidóknak, amit tettek a páska tekintetében? Hogyan

FEL

viselkedtek akkor tényleg az engedelmes zsidók? Mily bizonyság tétetett akkor?

18. Mily izraeliták tartoztak főképpen hálával a páskáért? Kinek és miért tartoztak hálával? Mily nagy jelentősége volt az elsőszülöttek megszabadulásának? Vonatkozik ez a szabály a hasonmási elsőszülöttekre is? Ki gondoskodik részükre az igaz bárányról?

19. Mutasd ki a) miképp mutatta előre az, ami a báránnyal történt Egyiptomban azt, ami Isten bárányával fog történni a hasonmási Egyiptomban? b) engedelmességük eredményét abban az időben s azok engedelmességének eredményét, akik most nyerik meg Jézus halálának áldásait!

20. Mi történt a páska napján, miért kellett azt „emlékezetül" „Jehova ünnepéül" tartani?

21. Magyarázd meg és alkalmazd Jézus e kijelentését: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!"

22. Magyarázd meg a kovásztalan kenyér jelképét, melyet Jézus megszegett és a tanítványok fogyasztottak!

23. Hasonlítsd össze a jelképi páska bárány vérének alkalmazását azzal, amit Jézus tett, amidőn az emlékünnepet halálának emlékére bevezette! Indokold meg a különbséget!

24—26. Magyarázd meg a Jézus vére alkalmazásának különbségét, amint az Jelenések 1: 5-ben van feljegyezve, s amint azt Jézus nevezte meg János 6 : 53—56 között!

27—29. Magyarázd meg szövegek által, ki jogosult arra, hogy résztvegyen az emlékünnepen? Mutasd meg ez összefüggésben Pál ap. és Jézus kijelentése közti összefüggést! Hasonlítsd össze erre való tekintettel az Egyiptomban tartott páskát a Jézus által rendelt emlékünnepel!

30. Mily tanulság van Pál apostol kijelentésében Kor. I. 10 : 6—15?

31. Magyarázd meg ezenkívül, hogy mindazok, akik igényt tartanak a felszenteltségre, Isten akaratának teljesítésére, jogosan veszik-e a kenyeret és a bort az emlékünnepen!

32—34. Miért kell hogy most a hű maradék ebben az évben különösen értékelje az emlékünnepet?

W. T., 1933 március 15.

Bizony mondom néktek: én már többet nem iszom a szőlőnek e terméséből, egész ama napig, amikor majd ujat iszom tiveletek együtt az én Atyám királyságában. — Ez a nap az, melyet Jehova rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen!

A háromságtan titka

„SZENTSZELLEM": Mi az? Oly nagy Jézus, mint a „szentszellem" vagy nagyobb annál? Miért mondotta Jézus: „Az Atya nagyobb nálamnál"? A háromságtan titka megmagyarázatott-e valaha kielégítő módon?

A háromság-tan azt állítja, hogy a „szentszellem" a „háromság isten" harmadik személye. Az általában elterjedt gondolat az, hogy a szentszellem szó mindig szellemi teremtményt jelent. Ugyanazon gyökszó, melyet nagyon helyesen szél, lélekzet, vagy lehellet szavakkal fordítanak, németül és angolul ugyancsak találóan szellemnek (magyarul helytelenül léleknek) van fordítva, és a szellem szó valódi értelme vagy jelentése láthatatlan erő. Isten szelleme az emberek előtt láthatatlan és hatalmas s ezért jogosan nevezik szentszellemnek, mert Isten hatalma mindig szent. A szentszellem nem jelent személyt vagy teremtményt s az Írásnak egyetlen kijelentése sem jogosít fel ezen felfogásra. Amidőn Isten valakit szellemével megihlet, úgy azt hatalommal és tekintéllyel ruházza fel, hogy az ő megbízottjaként cselekedjék. Isten szellemével megihlette Dávidot, hogy az ő tanuja legyen és Dávid mondotta: „Az Úrnak lelke (szelleme) szólott énbennem és az ő beszéde az én nyelvem által." (Sámuel II. 23 : 2) Hasonlóképpen megihlette bölcseséggel az Úr azokat az embereket, akiknek az volt az utasításuk, hogy a frigysátor részére bizonyos dolgokat elkészítsenek. (Mózes II. 35 : 31—35) Ezek az emberek meghatalmazást nyertek és jogosan képviselték Istent, az Urat.

A próféta Krisztus helyett szólva írta: „Az Úr Isten (Jehova) lelke (szelleme) van én rajtam, azért, mert fölkent engem az Úr (Jehova), hogy a szegényeknek örömet mondjak, elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessen az Úr (Jehova) jókedvének esztendejét és Istenünk bosszúállása napját; megvígasztaljak minden gyászolót." (Ésaiás 61 : 1, 2) Jézus idézte ezt a jövendölést és magára alkalmazta. (Lukács 4 : 18—21) Az Írás ezen szövege azt bizonyítja, hogy a szentszellem ama tekintély és hatalom (erő), mellyel Isten az ő szeretett fiát felruházta. Isten felhatalmazta Jézust, hogy őt képviselje és nevében beszéljen. A próféta

FEL

ta Jehova nevében ezt mondotta: „Lelkemet (szellememet) adtam őbelé, törvényt beszél a népeknek." (Ésaiás 42 : 1) Ezt jelképezi az olaj is, melyet a főpap fejére öntöttek s amely által az felhatalmazást nyert. Jehova az ő szellemét adta szeretett fiára és ezzel kente őt fel a maga képviseletére.

Isten fiának a szentszellemmel való felkenéséről a következő van megírva: „Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot, annakokáért felkent téged az Isten, a te Istened, örömnek olajával a te társaid fölé. (Zsidók. 1 : 9; 45. zsoltár 8) Továbbá írva van: „A Názárethi Jézust, mint kené fel az Isten szentszellemmel és hatalommal, ki széjjel járt, jót tévén és meggyógyítván mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten vala övele." — Apcsel. 10 : 38.

Az írás ezen kijelentései véglegesen igazolják, hogy a szentszellem nem személy, eszerint tehát nem is egyike a háromság isteneinek. Azt bizonyítják, hogy a szentszellem Jehova szent hatalma (ereje), melyet szeretett fiára és olyanokra ruházott, akiket megbizatással látott el a maga képviseletére. Ezek, valamint a Biblia más szövegei világosan leleplezik az incarnációról és a háromságról szóló téves tanok helytelenségeit, valamint azt, hogy az Úr (Isten) fogalmát tévesen határozták meg.

Jézus tökéletes ember volt, mégpedig az egyetlen tökéletes ember, aki Adámon kívül valaha a földön élt. A Jordán partján állott Jézus, a tökéletes férfi és kinyilatkoztatta Atyja iránti ragaszkodását. Isten ott ihlette meg őt a szentszellemmel és ruházta fel teljes hatalommal és tekintélyyel, hogy az ő nevében beszéljen. Jézus ott kezdette meg hatalmas művét. Tökéletes, szent és ártatlan volt, aki elkülönitette magát a bűnösöktől. Isten prófétája így írt róla: „Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajkaidon, azért áldott meg az Isten örökké." (45. zsoltár 3) Ő az igazság, gyengédség és igazságosság igazi megtestesítője volt. Bátran és őszintén megmondotta az igazságot. „Soha ember úgy nem beszélt, mint ez az ember." (János 7 : 46) Ennek oka abban rejlett, hogy tökéletes volt és osztatlan szívvel igyekezett Jehova akaratát teljesíteni. Azért jött, hogy az Istentől rábízott igét hirdesse. „Mert én nem magamtól szólottam, hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek. És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amit tehát én beszélek, úgy mondom, ahogy az Atya nekem mondotta." (János 12 : 49, 50) Isten azért küldötte a világba, hogy hirdesse az igazságot és ő az igazat beszélte. „Én azért születtem és azért jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra." (János 18 : 37) Ebből az következik, hogy mindazok, akik Jézus szavának ellentmondanak, vagy azokat megtagadják, nem hirdetik az igazságot.

Halljuk csak szavát és figyeljük meg, hogy a háromság és az incarnació dogmái tévedések és azt minden korok ámítója, az ördög állításaiként jellemzi. Kortársainak, az irástudóknak és farizeusoknak, akik nem akarták őt meghallgatni és megtartani beszédeit, Jézus világosan megmondotta: „Ha Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem, mert én az Istentől származtam s jöttem; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. Miért nem értitek az én beszédemet, mert nem hallgathatjátok az én szómat. Ti az ördög atyától vagytok és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja." — János 8 : 42—44.

A háromság-tan és az incarnació szószólói azt állítják, hogy Isten, Jézus és a szentszellem személy, hatalom és örökkévalóság tekintetében egyazon személy. Jézus ezzel szemben így szól: „Az én Atyám nagyobb nálamnál." (János 14 : 28) Ezek ellenben azt mondják: „Jézus önmagának volt az atyja." Aki ezt mondja, az nem tanítja a valóságot, mert Isten és Jézus között a való viszony az Atya és a Fiu viszonya és Jézus ezt a viszonyt mindenkor elismerte. Jézus így szólott: „Mert az Atya szereti a Fiut és mindent megmutat néki, amiket őmaga cselekszik." — János 5 : 20.

A Szentírás azt bizonyítja, hogy csak Isten halhatatlan. (Tim. I. 6 : 16) Ez azt jelenti, hogy amidőn Jézus a Jordán partján állott, nem volt halhatatlan és ezért nem is volt egyenlő Istennel. Isten fiának az itt következő szavai további bizonyítékul szolgálnak arra, hogy ő nem volt önmagának Atyja és hatalomban, valamint Örökkévalóságban sem volt egyenlő Istennel; „mert, amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiunak is, hogy élete legyen önmagában. És hatalmat ada neki az ítélettételre is, mivelhogy embernek fia." (János 5 : 26, 27) Döntsön az olvasó afölött, hogy Jézus itt igazat mondott-e; ha ő igazat mondott, akkor ebből feltétlenül arra kell következtetni, hogy a háromság-tan téves állítás.

Jézus így szólt hallgatóihoz: „Munkálkodjatok, ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örökéletre, amelyet az embernek Fia ád majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten." (János 6 : 27) A zsidókhoz így szólt: „Sok beszélni és ítélni valóm van felőletek: de az igaz, aki elküldött engem; és én

FEL

azokat beszéltem a világnak, amiket tőle hallottam vala. Nem vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nekik. — János 8 : 26, 27.

Jézus önmagáról ismételten mint Isten Fiáról beszélt, ami azt bizonyítja, hogy ő nem volt önmagának az atyja. (János 9 : 35)) Mivel azt állította, hogy Istennek fia, a zsidók istenkáromlásért perbe fogták. Az akkori idők papjai nem akarták tudomásul venni az igazságot.

A Mester barátja, Lázár, megbetegedett és Jézusnak ezt hírül hozták. Ekkor így szólott: „Ez a betegség nem halálos; hanem az Isten dicsőségére való, hogy dicsőíttessék általa az Isten Fia." (János 11 : 4) Miután az elhunyt testvéréhez szólott és a feltámadás reményére mutatott, tanuk jelenlétében Atyjához imádkozott és így szólt: „Atyám, köszönöm neked, hogy meghallgattál. Tudtam azt, hogy mindenkor meghallgatsz, de a körülálló nép miatt szólottam, hogy elhigyjék, hogy te küldöttél engem." Ha a háromság-tannak volna igaza, úgy Jézus fenti kijelentése értelmét veszítené. Szavaiból azonban azt látjuk, hogy Jézus nem állított hamis dolgokat, hanem tényleg Atyjához, az Istenhez imádkozott és a feltámadás hatalmáról beszélt, melyet Isten neki megadott.

Midőn Jézus tanítványaihoz szólt és őket az imádkozás kiváltságáról felvilágosította, nem azt mondta nekik, hogy őhozzá, Jézushoz, a Fiuhoz imádkozzanak, mert ő az Atyával egyenlő, hanem ezt tanította nekik: „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved." (Máté 6 : 9) „És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiuban." — János 14 : 13.

Jehova, az Isten, minden élő teremtmény életének az adója. Ő adott Jézusnak, az ő szeretett fiának életet. Ő küldötte fiát a földre, hogy megteremtse az ember kibékítésének alapját Istennel szemben, hogy fia által nekik életet adjon. Az ember testi fenntartására anyagi eledellel él. Jézus oly értelemben hasonlítja magát a kenyérhez, hogy a benne való hit, valamint kiomlott vérében és azon munkában való hit, amelynek teljesítésére Atyja őt elküldötte, életet fenntartó táplálékot nyujt az embernek. Azért mondotta az élet adományozásáról: „Amiként elküldött engem amaz élő Atya és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él én általam." (János 6 : 57) Ez további bizonyítéka annak, hogy Jézus nem volt önmagának az atyja.

Midőn Jézus tanítványaival volt, megtanította őket arra az útra, amely az élethez vezet. Ha valaki életet akar nyerni, ki kell békülnie Istennel, az Atyával. Így szólott: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam." (János 14 : 6) Ezzel bizonyságot tett arról, hogy az Atya útja a megbéküléshez az ő szeretett Fia, Jézus Krisztus.

Azt mondotta tanítványainak, hogy el kell mennie, de vissza fog térni és hogy akkor azokat, akik híven kitartottak, magához fogja venni és felépíti az ő királyságát. Tanítványai megkérdezték tőle, hogy mikor lesz az és miként fognak erre ráismerni. Jézus így felelt: „Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül." (Máté 24 : 36) Ha Jézus, amidőn e szavakat kijelentette, hatalom, személy és örökkévalóság tekintetében egyenlő lett volna Istennel, az Atyával, amint azt a háromság-tan állítja, úgy bizonnyal nem mondta volna azt, hogy azt csak az Atya tudja egyedül. Ez a szöveg világosan azt mondja, hogy az ő Atyja tud valamiről, amit ő, t. i. Jézus, akkor még nem tudott. W. T., 1933 január 15.

Felfuvalkodás Isten ellen

SÁTÁN mindenkor gyalázni akarta Jehova Istent. Isten türte ezt, de csak egy bizonyos határig. Amikor Isten, az Úr, úgy akarta, mindenkor megfenyítette az ördögöt, nem azért, hogy ezen az elvetemültön segítsen, hanem az emberek érdekében, hogy az emberek ne feledkezzenek meg teljesen a Mindenhatóról, hogy ő, a menny és a föld Teremtője tényleg létezik.

Sátán bizonyos korokban világhatalmakat szervezett, melyeknek jellemző vonásai Sátánnak Isten ellen irányuló szervező módszerét viselik magukon. Egyiptom, az első világhatalom gazdagsága és katonai hatalmával tünt ki. Egyiptom uralkodói gyakran felette nagyzóló viselkedést tanusítottak. Isten ezen felfuvalkodott uralkodók egyikét sulyosan megfenyítette, amidőn Izrael tizenkét törzsét kiszabadította Egyiptom szolgaságából. Asszíria, egy másik nagy nemzet ugyancsak ördögvallást üzött és gyalázta Jehovát; Asszíria erős politikai hatalom volt. Babilon, amint az írás mutatja, főképpen az ördög szervezetének vallásait dicsőítette. Megfigyelhető, hogy e világhatalmak uralkodó tényezői mindig három csoportból állottak, mégpedig az uralkodó pénzü-

FEL

gyi- és gazdasági csoportból, az uralkodó politikai csoportból és az uralkodó vallásképviselőkből. E világhatalmakban mindig vagy a gazdasági, vagy a politikai, vagy a vallási csoport vitte a főszerepet, de ezen elemek mindenike szemben állott Jehovával. Egyiptomban a kereskedelmi csoport volt a legerősebb; Asszíriában a politikai elem, Babilonban pedig a vallási elem.

Dániel, Isten prófétája a világhatalmakat vadállatokhoz hasonlította és a Jelenések könyve ugyanezen hatalmakat ugyanígy ismerteti vagy jellemzi. Egy világhatalom jellemzésére nem lehetne találóbb képet választani, mint egy vadállatot, mert a történelem mutatja, hogy az összes világhatalmak állatiasak és kegyetlenek voltak s azokat az ördög Jehova Isten gyalázására használta. E világhatalmak mindenikének élén természetesen látható uralkodók állottak, de ezek valóságos uralkodója vagy istene maga Sátán, az ördög volt. A világon csak egy nemzet létezett, amely nem tartozott e fenevad osztályhoz, t. i. Izrael nemzete. Ezt Jehova a nép jóléte érdekében szervezte meg és használta fel az emberiséggel való szándékának előképekben való jelképezésére. Izrael nemzete azonban csődbe került, mivel nem őrizte meg hűségét Isten iránt; azután Sátán lett az egész világ istene. Mindezen világhatalmak vagy kormányok a Gonosz kezében voltak eszközök s némely tekintetben Istennek az emberiségre vonatkozó szabadító gondviselése ellen küzdöttek.

Némelykor úgytetszett, hogy a Gonosz erők teljesen legyőzték az Igazság Istenét. De ez sohasem történt meg valóban. A Mindenható nem akadályozta meg Sátánt és angyalait gonosz útjuk folytatásában, amig bizonyos alkalmakkor nem látta szükségesnek, hogy közbelépjen és hatalmát kinyilatkoztassa, hogy az emberek ne feledkezzenek meg teljesen az ő nevéről. E világhatlamknál mindig a három említett főcsoport, t. i. a gazdasági, a politikai és a vallási lépett előtérbe. Az utóbbi időben azonban ez a három csoport az ördög fővezérlete alatt minden idők legravaszabb és leggonoszabb hatalmának alakítására egyesült. Működésüket ezek most „kereszténység" név alatt fejtik ki. Ezáltal ezek a világhatalmak azon istenkáromló és ámító kijelentést fejezték ki, hogy ők a Krisztus birodalmát képezik a földön.

A képmutatás először Énos idejében lépett föl, amidőn a nép Isten nevéről nevezte magát. (Mózes I. 4 : 26) A mostani utolsó napokra, melyekben most élünk, maradt azonban a képmutatás legnagyobb gyakorlása, mely valaha előfordult a világon. Ezt a szinházat az álkereszténység szolgáltatja, mellyel Sátán az emberek millióit ámította el annyira, hogy ezek azt hiszik, hogy ez a képmutató szervezet tényleg Isten országának politikai kifejezése a földön. Egyiptom, Asszíria és Babilon egyik a másik után részesültek megérdemelt büntetésükben Jehova Istentől. Az Írás tisztán és világosan mutatja, hogy az álkereszténység, az ördög legravaszabb és legerősebb szervezete, legsúlyosabb büntetésben fog részesülni, mely valamely világhatalmat sújtott. Sátán az álkereszténység teljes elbukásakor meg lesz kötözve, hogy többé el ne ámítsa a nemzeteket. Isten a korokon keresztül többször megfenyítette Sátán rendszereit, de mindez csak jelképe volt azon nagy és teljes büntetésnek, mellyel Sátán földi uralkodásának rövidesen véget fog vetni.

Most a figyelmet Sátán egyik elvetemült látható képviselőjére, az egyik régi asszír uralkodóra akarjuk terelni s azon borzalmas büntetésre, melylyel őt az Úr sújtotta. Ez az esemény Isten szándékának további kibonatakozására mutat és a kutatót annak megértéséhez segíti, ami a most közvetlenül küszöbön álló Mindenható Isten rettenetes napján fog lejátszódni. Hogy fogalmunk legyen arról, hogy Isten miképpen fejezi ki haragját a gőg és felfuvalkodással szemben, utalunk Szanherib asszír király megbüntetésére. Abban az időben Ezékiás volt Izrael, Isten választott népének uralkodója.

Az asszír király Ezékiás trónralépése előtt az Ezékiás országától északra fekvő Samáriát ostromolta és el is foglalta azt, sok zsidót fogott el és hurcolt magával fogságba. Isten ezt azért engedte, mivel a zsidók megfeledkeztek róla és az ördögöt és isteneit kezdték imádni. A Királyok II. könyvének tizennyolcadik fejezetében olvassuk: „Ezékiás kedves dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, amint az ő atyja, Dávid cselekedett volt. Ő rontotta le a magaslatokat, törte el az oszlopokat és vágta ki Aserát és törte össze az érckigyót is, amelyet Mózes csinált; mert mindazideig a zsidók jóillatot tettek annak és nevezék azt Nekhustánnak. Egye-

FEL

dül az Úrban, Izrael Istenében bízott és utána nem volt hozzá hasonló Júda minden királyai között, sem azok között, akik őelőtte voltak. Mert az Úrhoz ragaszkodott és el nem hajolt őtőle és megőrizte az ő parancsolatait, amelyeket az Úr Mózesnek parancsolt vala. És vele volt az Úr mindenütt és ahova csak ment, előmenetele volt. És elszakadt Asszíria királyától és nem szolgált néki . . . Ezékiás királynak tizennegyedik esztendejében feljött Sénakérib (Szanherib), Asszíria királya Júdának minden bekerített városa ellen és elfoglalta azokat."

Szanherib neve „Holdistent" jelent és a bűnt jelképezi. Ez a király először Asszíria ellenségei ellen fordult, azután pedig Ezékiás, Júda királya ellen is. Szanherib megtámadta Júda megerősített városait és elfoglalta azokat. Ekkor Ezékiás előhozatta a templomból és a palotájából az ezüstöt és az aranyat és Szanheribnek küldte, nyilván azzal a szándékkal, hogy annak haragját megengesztelje és visszatartsa Jeruzsálem ellen való vonulásától. Ezékiás ezen a téren fogyatékos hitéről tanuskodott, de az Úr ezt megbocsátotta néki. Szanherib azonban elhatározta Jeruzsálem elfoglalását; de mielőtt hozzáfogott volna annak megtámadásához, követeket és üzenetet küldött Jeruzsálembe Ezékiás királyhoz, valószínűleg azért, hogy Ezékiásnak Istenben való hitét megrendítse. Azt gondolta, hogy Ezékiás hitét és bizalmát Jehova iránt lerombolhatja és Ezékiás nem fog neki ellenszegülni, alárendeli magát Asszíriának és így Asszíria fog uralkodni egész Palesztina felett.

Szanherib küldöttei megjelentek Jeruzsálem falai előtt, uralkodójuk nagy hatalmával dicsekedtek és gyalázták a mindenható Istent. Amidőn Ezékiásnak tudomására jutott az asszír király kihívó üzenete, nagyon megijedt. Megszaggatta ruháit, zsákba öltözött és az Úr házába ment. Szolgát hívatott, kit Ésaiás, Isten prófétájához küldött a következő üzenettel: „Ez a nap a szorongattatás, a fenyítés és megszégyenítés napja; mert a gyermekek szülése eljött, de nincsen erő az ő megszülésükre. Talán meghallgatja Jehova, a te Istened Rabsárist, kit az ő ura, az asszír király küldött, hogy kigúnyolja az élő Istent és megbünteti azokat a szavakat, melyek eljutnak Jehovához, a te Istenedhez. Imádkozzál kérlek azon maradékért, amely még megmaradt." — Királyok II. 19 : 3, 4.

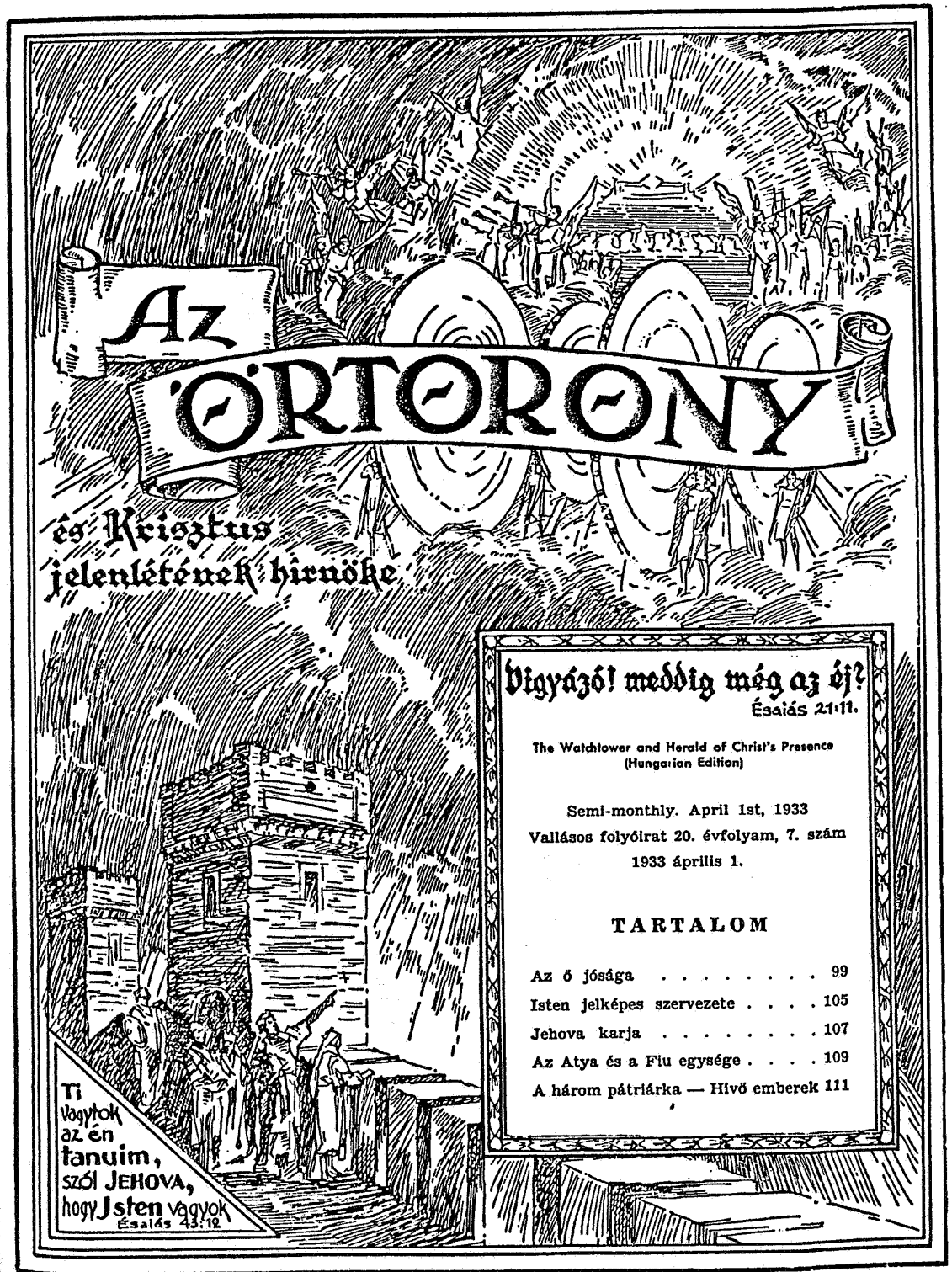
Ésaiás próféta bízott Istenben. Feltétlenül bízott benne és az Úr utasította a teendőkre. Ésaiás a következőket üzente Ezékiás királynak: „Mondjátok ezt a ti uratoknak: Azt üzeni Jehova, ne félj attól, amit hallottál s amivel az asszír király szolgái megfenyegettek. Én oly szellemet küldök ki, hogy hírt halljon és visszaforduljon országába; és fegyverrel életem meg őt a hazájában." — Királyok II. 19 : 6, 7, angol szerint.

Ezékiás király az Úr prófétájának üzenetétől megerősödve hitében, elutasította Szanherib követeit. Ekkor Szanherib goromba levelet írt Ezékiás királynak s elküldte azt Ezékiásnak követeivel. Ez a levél a következőkről szólt: „Meg ne csaljon téged a te Istened, akiben bízol, mondván: Jeruzsálem nem kerül az asszír király kezébe! Hallottad, hogy mit míveltek az asszír királyok minden országgal, azokat elpusztítván; s vajjon te megszabadulnál-e? Megszabadították-e azokat a nemzeteket az ő isteneik, melyeket az én atyáim elpusztítottak: Gosent, Háránt és Recefet és Éden fiait, akik Teleszárban laktak?" — Királyok II. 19 : 10—12.

Ezékiás megkapta a levelet, felment az Úr házába és kiterítette a levelet az Úr előtt. Legnagyobb bajában minden baját az Úr elé tárta és tőle kérte a szükséges segedelmet. Még soha senki sem fordult ily bajában az Úrhoz, hogy hite valamiképpen jutalomban ne részesült volna. A Királyok II. 19 : 15—19 így szól: „És Ezékis imádkozott Jehovához, Izrael Istenéhez és monda: Jehova, Izrael Istene, aki a kérubok között trónolsz, csak te vagy Isten egyedül a világ minden birodalmai felett; te teremtetted a mennyet és a földet. Jehova, hajtsd le hozzám füleidet és hallgass meg! Hallgasd meg Szanherib szavait, melyeket azért küldött, hogy az élő Istent kigúnyolja. Valóban, Jehova, Asszíria királyai elpusztították a nemzeteket és az országokat, isteneiket tűzben égették el; mert azok nem voltak istenek, hanem emberi kezek munkái voltak csak, fa és kő. Most pedig Jehova, mi Istenünk, szabadíts meg Szanherib kezétől, hogy a földön minden ország megtudja, hogy Te, Jehova, vagy Isten egyedül."

Jehova meghallgatta a döntő pillanatban Ezékiás imáját és megdicsőítette a maga nagy nevét, melyet Sátán földi képviselői kihívóan meggyaláztak a földön. W. T. 1933 január 15.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. April 1st, 1933
Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 7. szám
1933 április 1.

TARTALOM

Az ő jósága 99
Isten jelképes szervezete 105
Jehova karja 107
Az Atya és a Fiu egysége 109
A három pátriárka — Hivő emberek 111

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„Es minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Esaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében miden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni lényt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden lény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyerállittatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegiteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segitségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesit és tanitókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetitésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentirás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentirást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel sikra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólit, vizsgálja meg tartalmát a Szentirás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.
Levelező és megrendelési cime:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.
(E folyóirat több nyelven, forditásokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szivesen segitségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer irásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhivás: Új előfizetést vagy előfizetés megújitását csak külön kérelemre nyugtázunk. Cimváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csak az amerikai előfizetőkre vonatkozik!

Pénzküldés

Kérjük figyelembe venni: A Watch Tower Bible and Tract Society-nek küldött mindennemű pénzküldeménynél, legyen az „Az Őrtoronyért" vagy más iratért, a postautalványt vagy csekket mindig a Watch Tower Bible and Tract Society nevére kell kiállitani s azután egy külön papiron közöljétek, hogy abból mennyi van az Őrtoronyra és mennyi valamely más dologra szánva. Ez megtakarítást jelent úgy a beküldőre, mint a Társulatra nézve és ezáltal sok kellemetlenség lesz elkerülve. Ne állitsatok ki postautalványt az International Bible Students Association cimére, mert ez csak fölösleges munkát és zavart okozna.

A gyülekezési helyet közhirré tenni

Ahol az igazságnak rádió útján való hirdetésére rádióállomás használtatik, helyes volna a csaport gyülekezési helyét bibliakutatás céljából közhirré tenni. A leadóállomás vezetőjét meg kellene kérni, hogy erre beleegyezését adja, s mivel az idő meg van fizetve, feltehető, hogy ez megtörténik. Ez az érdeklődőket arra képesiti, hogy az Isten igéje tanulmányozása céljából egy gyülekezési helyet találjanak.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 április 1 — Magdeburg — 7. szám

Az ő jósága

„Ó Isten mily drága a te kegyelmességed (jóságod), az embereknek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek." — 36. zsoltár 8.

JEHOVA feltárja jóságát szolgája előtt és ez biztonságban érzi magát és örvend reménységében. Isten nem tartozik jósággal semilyen földi teremtménynek sem, de mindazáltal önként és önzetlenül egy szövetség útján kötelezi magát mindazok megoltalmazására, akik őt szeretik és szolgálnak néki. Az ő jósága az ő teremtményei iránt önzetlenül tanusított kegye. Istennek nem származik haszna az ő teremtményei iránt tanusított kegyéből, azért az ő kegyének minden kinyilatkoztatása Isten jóságának a kifejezése. A Felséges „jó a hálátlanok és rosszak iránt is", de az önző egyének mindazáltal megvetik Isten jóságát és tovább is téves utaikon járnak. (Lukács 6 : 35) Isten jó volt Luciferhez, aki Édenben az ember boldog és felelősségteljes felügyelői tisztségét viselte, de akit a szivében felgyuladt önző kapzsiság határtalan gonosz cselekedetekre bírt. Lucifert többen követték útján és ezek a gonoszság útjaiban gyönyörködtek. Ellenben azok, akik értékelik Isten szeretetét, az Úrban gyönyörködnek és örömmel járnak az ő világosságában.

2 Amidőn Isten, az Úr, jónak látta, hogy népével megismertesse a „bűn emberét" és megmutassa, hogy az hol van, ez sok, eladdig érthetetlen irásszöveget megmagyarázott. Az Úr az ő igazságait lépésenként tárja fel azok előtt, akik őt szeretik; és ezt akkor cselekszi, amikor a megértés ideje eljön, s amikor arra az ő népének leginkább van szüksége. E prófétai közlemények közé tartoznak a maradék vigasztalására régen megírott zsoltárok is. A jelen időre alkalmazandó e zsoltárok egyike a 36. zsoltár. Ezt addig nem lehetett kellőképpen értékelni és megérteni, amig az Úr fel nem tárta népe előtt a „bűn emberének" jelentőségét. Ez a zsoltár leírja a „gonosz szolgát" a „hű és bölcs szolgával" ellentétben és Jehova most mindkettőre fényes világosságot derit. Nem akarja engedni, hogy Sátán és annak szolgái továbbra is titokban és rejtve, ismeretlenül működhessenek, de egyuttal világosan megismerteti az ő „hű és bölcs szolgáját" is.

3 Figyeljük meg a harminchatodik zsoltár címét, mely igy hangzik: „Az Úr (Jehova) szolgájáé, Dávidé." A harminchatodik zsoltáron kivül csak a tizennyolcadik zsoltárnak van ily címe. A tizennyolcadik zsoltárról állitják, hogy az Jehovának szóló ének és az ő dicsőitésére énekelték, mégpedig azon a napon, amelyen Dávidot Jehova minden ellenségeinek a kezéből megszabadította. A tizennyolcadik és a harminchatodik zsoltár is oly veszélyről szól, mely Jehova felkentjeit fenyegeti, valamint Isten ellenségeinek elpusztulásáról. Mivel Dávid tapasztalatai Jehova szolgájának, a maradéknak tapasztalatait vetitették elő, a 36. zsoltár megértése alkalmas időben való táplálékot jelent Jehova hű tanui részére, kik most nagy veszélyekkel teljes időben tesznek bizonyságot az ő nevéről.

4 Jehova sok idővel ezelőtt iratta meg prófétájával: „Imé az én szolgám, akit gyámolitok!" (Ésaiás 42 : 1) E jövendölés értelmét csak most utóbb értettük meg az Úr kegyelméből. Ama tény, hogy Isten megígérte szolgájának támogatását, döntő erővel bizonyitja, hogy az ellenség hevesen fogja támadni a szolgát és isteni hatalomra van szükség a szolga megvédése és megtartása érdekében. Jehova megismerteti Siont, amely az ő szervezete s amely a szolgát megszüll; ugyancsak megismerteti Sátán szervezetét is, mely megfeszített erővel törekszik elpusztítani a hű szolgaosztályt. Az Úr azért teszi ezt, hogy egy se legyen sötétségben azok közül, akik őt szeretik. Most megismertük, hogy a „bűn embere" Sátán eszköze, kit ő ravaszul azok elpusztítására használ, akik hívek Istenhez. Jehova azonban világosan feltárja e hívek előtt, hogy mily intézkedést tett a maradék megoltalmazására és megtartására. Most csak Jehova felkentjei tudják helyesen értékelni ebben az időben Dávid prófétai kijelentését: „Jehova az én kősziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem és oltalmam, öbenne bízom; az én paizsom és üdvösségem szarva, az én magas váram. Segítségül hívom őt, mert dícséretre méltó és meg-

FEL

szabadulok ellenségeimtől." A hű szolgaosztály most azt a nevet viseli, melyet Jehova adott szolgájának, ő „Jehova tanuja." Ezek együtt alkotják Jehova szervezetének látható részét a földön és ők megértik és őszintén és örömmel mondják: „Erős torony a Jehova neve; odaszalad az igaz és biztonságban van." — Példb. 19 : 10.

[8] A maradék biztosan tudja, hogy azon szellemi táplálék, melyet Jehova tálal fel az Úr asztalára, életfeltétel a maradék számára; hogy neki táplálkoznia kell abból és engedelmesen kell járnia azon úton, melyet az Úr jelölt ki számára, hogy a szolga végül megnyerhesse Jehova végső és teljes elismerését. Ezen okból nagyon örvendenek a hűségesek a prófécia feltárulásának és tudják, hogy e becses dolgok nem emberektől származnak, hanem Jehova Istentől az ő szeretett fiának közvetítésével.

[9] Vannak, akik egykor ismerték az igazságot, amennyiben abban az időben az megérthető volt, de szembeszállottak a próféciák jelen feltárulásával és kinyilatkozásával. Ezek nem értik a prófécia jelentőségét és nem is érthetik meg, mivel elleneszegülnek azon munkának, melyet az Úr végeztet. Miután ezek a gonoszak elfordultak a jelen igazságtól, azon tan alapján járnak el, hogy Isten minden igazságot kijelentett 1918 előtt egy ember által; azért vannak megelégedve, habár tudatlanságban vannak azon világosság tekintetében, melyet Jehova e napokban templomából kinyilatkoztatott. Most — a legveszedelmesebb időben — azok, akik nem tartottak lépést a világossággal, csak arra tekinthetnek vissza, ami nyomorúságuk kezdete előtt közöltetett velük. Nekik nincsen vezetőjük a legveszedelmesebb és a legnagyobb bajok idejében. Mivel ezek nem engedelmeskednek a világosságnak, Jehova felkent szolgája ellen vannak s ezért vannak az Úr ellen is, amint azt Jézus meg is mondotta volt: „Aki nincsen velem, az én ellenem van, és aki nem gyűjt én velem, az tékozol." — Máté 12 : 30.

[7] A harminchatodik zsoltár megjegyzésreméltó ellentétet tár fel a „bűn embere" és Jehova „hű szolgája" között, de a szóbanforgó ellentétet az egyiknek törvénytelensége és a másiknak igazsága és hűsége alkotja. Ezeket az igazságokat addig nem lehetett értékelni, amig el nem jött megértésük ideje és ez az idő van Istentől feltárásukra rendelve. A zsoltár első része szókép és a gonoszak rettenetes és elvetemült szívállapotát ecseteli; a zsoltár közepe Jehova kegyelmességét (jóságát) ismerteti; a zsoltár harmadik része Jehovához szóló ima, hogy ezután is megoltalmazza azokat, akik őt szeretik és megmenti ellenségeik támadásaitól és a hívekkel szüntelenül éreztetni fogja jóságát. A zsoltár azon kijelentéssel végződik, hogy az ellenség el fog pusztulni. Köztudomású dolog, hogy Dávid próféta volt; és amit ő leírt, az gyakran meghaladta az ő tapasztalatait, ellenben azokra a körülményekre vonatkozik, melyeken a „hű és bölcs szolgának" kell átmennie. Dávid kijelentette, hogy ő azokat írta le, melyek írására őt a szellem sugallta; ebből tudjuk, hogy az általa írottak nem tökéletlen ember kijelentései, hanem Jehova szellemétől sugallottak. — Sámuel II. 23 : 1, 2.

A gonoszak

[8] Figyeljük meg, hogy a zsoltár a gonoszakról szóló kijelentéssel kezdődik. Ha valakit az Úr megvilágosított és az illető felhagy vagy vonakodik járni azon világosságban, azt figyelmenkívül hagyván vagy meggyalázván, helyesen számítható a gonoszak közé. Sátán a leggonoszabb és azok, akik önként Sátán útjain járnak, miután az Úrtól tanításban részesültek, a gonosz szervezetének lesznek részei. Jehova jóságot tanusít teremtménye iránt, aki ennek következtében felvilágosodik. Az ezen jóságtól kellőképpen befolyásolt teremtmény szelid lesz és alázatosan viseli magát Isten előtt és attól kezdve előrehalad a világosságban. De ha valamely teremtményt a saját fontossága keríti hatalmába, szükségképpen mindinkább önző lesz és ez az önzés teszi őt felfuvalkodottá és kérkedővé az Úr előtt. A teremtmény így önfejű lesz, önakarata szerint jár el és nem veszi figyelembe Isten akaratát. Ekképpen egyesül Sátánnal, a gonosztevővel. A harminchatodik zsoltár második verse az elberfeldi- és a jóváhagyott angol fordítás szerint így szól: „A gonosztevő hamissága felől így gondolkodom szívemben: nincsen istenfélelem az ő szemei előtt." De ezek a fordítások figyelmenkívül hagyják a tulajdonképpeni tárgyat, melyről itt szó van. Schmoller (széljegyzete) és Rotherham fordítása tisztázza ezt. „Az istentelen szívében a kihágás (gonoszság) mondása van. Nem ismer istenfélelmet." „A bűn az istentelen szívében szólal meg; nem féli Istent, Isten-félelem nem számít őelőtte." (Schlachter) Látható tehát, hogy az, akiről itt szó van, gonosztevő, aki törvénytelenül viselkedik.

Orákulum

[9] Az „orákulum" (mondás, kijelentés)-szót a következőkben lehet meghatározni: „Láthatatlan hatalomtól származó beszéd vagy üzenet, mely feleletet alkot valamily kérdésre." Ez a szó azt a helyet is megjelöli, ahol ez az üzenet vagy beszéd adatik. Salamon templomában az orákulum helye „a ház legbelsejében" volt, azaz a szentek-szentélyében. „És a szentek-szentjét (orákulum helyét) építé a ház belső részében, hogy abba helyeztesse az Úr szövetségének ládáját. A szentek-szentje

FEL

belső részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, és beborítá azt finom arannyal; az oltárt is beborítá cedrusdeszkákkal. És Salamon beborította a házat belül finom arannyal, és aranyláncot vont a belső rész előtt, amelyet szintén bevont arannyal." (Királyok I. 6 : 19—21) A papok itt vették át Jehova üzeneteit. Pál, beszélvén a zsidók előnyös helyzetéről, mondotta, hogy nekik minden tekintetben nagy előnyük volt, mert „elsősorban nekik adattak a kijelentések (orákulumok) Istentől". Jehova összes prófétáit a zsidók közül választotta és ezekkel beszélt vagy ezeknek adta megbizatásait. Ezek a becses, Jehovától származó üzenetek most azoknak használnak, akik szeretik Jehova Istent és néki szolgálnak. Az orákulum tehát oly beszéd vagy üzenet, mely a teremtményt cselekedetre bírja vagy abban vezéreli.

10 Sátán a hamis isten, aki mindazt utánozni törekszik, ami Jehova szándékának feltárulásában kifejezésre jut. Ezt csalás végett teszi, hogy a teremtményt eltérítse Istentől. E cél érdekében vett és vesz igénybe még most is elvetemült szellemi teremtményeket, hogy általuk azokhoz szóljon, akik meg akarják őt hallgatni. Ez mindig részét alkotta Sátán vallásának. Az ily ördögvallások papjairól mondják, hogy üzeneteiket a láthatatlan világból veszik és azokat tolmácsolják s ezért állítják ezek a papok, hogy egy istennel vannak összeköttetésben. Mindazáltal ezek nem számolnak be arról, hogy az isten, akivel érintkeznek, az ördög vagy annak valamelyik láthatatlan segítőtársa. Habár minden nemzet gyakorolt ily sátáni szokásokat, ezt főképpen — minden más nemzetnél inkább — a régi görögök gyakorolták. A görögök az orákulumot a következő három osztályba osztályozták: 1) A jövendölés oly észszerű formájára, mely a magyarázat meghatározott szabályai alapján megfontoltnak és tudományosnak tekinthető; 2) a jövendölés örült, fellengős formájára, mit oly papok gyakoroltak, kiket isten szállott meg és megszálltságukban ily orákulumokat (kijelentéseket) tettek; és 3) a szellemvilággal való érintkezéséből folyó jóslatokra, kiket máskülönben mint gonosz szellemeket ismerünk. Ezek a joslatok, amint tudjuk, mind az ördögtől és istentelen társaitól erednek, melyeket az emberek bevezettek és gyakoroltak, hogy Jehova Isten nevét meggyalázzák és az embereket Jehova helyes tiszteletétől és szolgálatától távoltartsák.

11 Miképp mondható tehát Schmoller és Rotherham szerint, hogy „a gonoszság orákuluma van az istentelen szívében"? Arra kell gondolnunk, hogy azon osztály, melyről a zsoltáros itt beszél, egykor az igazság és az Úr szelleme által bizonyos mértékben megvilágosíttatott. A zsoltáros ezt a gonosz osztályt mint egy embert említi, aki gonosz lett, mivel eltávozott az igazságtól és most a saját szívének akaratát követi. Ez, más szavakkal kifejezve, önfejű teremtmény lett. A szív a teremtmény tuljadonsága, mely azon viselkedést megszabja, amelyet a teremtmény követ. „Amint valaki az ő szívében gondolkodik, olyan ő." (Példb. 23 : 7, angol-f.) „A gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt; mert a szív teljességéből szól a száj." (Lukács 6 : 45) A gonosz személy önző terveit akarja végrehajtani, mégpedig Isten írott törvényének teljes figyelmenkívül hagyásával; az ily személyt tehát jogosan nevezhetjük önfejű vagy törvénytelen (gonosz) személynek. Őt önző vágyai indítják cselekedetre, s mivel ezek törvénytelenek, jogosan mondható, hogy szívében a törvényszegés vagy gonoszság orákuluma vagy ösztöne van és ez indítja őt cselekedeteire. Csak magát tekinti tekintélynek és mindent elkövet terveinek végrehajtására. Ez az alapeszméje Pál apostol kijelentésének is a „bűn emberéről", amidőn a következőket írja: „Úgyannyira, hogy Isten templomába ül (helyezkedik) és magát tekinti (mutatja) istennek lenni." Jehova tekintéllyel szól és ugyancsak az önfejű törvényszegő is bitorolt tekintéllyel beszél. A Logoszról olvassuk: „A Logosz Isten volt." Azért a törvényszegő (gonosz) is istenképpen akar megjelenni; mint oly isten, aki tekintély alapján beszél. Kijelentései önfejű önzéséből fakadnak; a gonoszság orákuluma (beszéde) van szívében s ez indítja őt cselekedeteire. A szöveg arra mutat, hogy ez a gonosz tudja, hogy Jehova neve azt jelenti: „Az vagyok, ami lenni akarok." S ezért szándékosan áll szembe Jehovával, nem akarván Jehova parancsait tekintetbe venni, s mintegy így szól magáról: „Az vagyok, ami lenni akarok." Őt a szívében levő orákulum (gonoszra vezető hivalkodás) indítja tetteire. Nem féli és nem rettegi Jehovát. Mivel meg van győződve a tulajdon fontosságáról, saját önző szívének parancsait teljesíti. Viselkedését az az önző indító erő hajtja, mely ellene van Isten törvényének.

12 Nem lenne helyes a zsoltáros kijelentését csak az eredendő bűn következtében bukott természetes emberre alkalmazni. Ennek fontosabb alkalmazása olyanokra szól, akik egykor meg voltak világosítva. A gonoszok (törvényszegők) azok, akik egykor bizonyos mértékben fel voltak világosodva s azután figyelmenkívül hagyták az igazságot, illetve azt lábbal tiporták. Ezen okból van Sátán maga is gonosznak (törvényszegőnek) nevezve. Habár Sátán ismerte Istent, az Urat és az ő törvényeit, Isten jósága dacára önzés felburjánzását türte meg szívében. Így vannak azok is, akik Jehova Istentől világosságot nyertek, de aztán engedték, hogy saját énjük kerítse őket ha-

FEL

talmába. A gonosz szívét nem Isten jósága keményíti meg, hanem az önzés, amely Isten világosságának jóságára való tekintet nélkül vagy annak dacára tevékenykedik az ő szívében. Meg van írva, hogy a szeretet a legnagyobb. A szeretet az önzetlenség tökéletes kifejezése, azért az önzés teljes ellentéte a szeretetnek; az önzésben való kitartás és annak gyakorlása mutatja, hogy az illetőben nincsen szeretet. Az ilyen oly állapotba kerül, amidőn „nincsen istenfélelem az ő szívében". Pál a rómaiakhoz intézett levelében idézi az ember elfajulására nézve a zsoltár e kijelentését. Az apostol érvelését a római levél első és harmadik fejezetében általánosságban a züllött és elfajult teremtményekre lehet alkalmazni, de ennek pontos és helyes alkalmazása azokra szól, akik egykor Jehovától kegyben részesültek s akik önzésből nem becsülik ezt a kegyet. „És amiképpen nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben megtartsák, azonképpen odaadta őket az Isten méltatlan gondolkodásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek." (Róma 1 : 28) Tényleg hinni Isten szavának, Isten törvényének megtartását jelenti, nem pedig a saját önző vágyak által való vezettetést. Jehova azt parancsolja a teremtménynek, hogy ismerje el őt, bizzék őbenne és engedelmeskedjék őnéki; azok, akik így cselekszenek, Isten kegyét élvezik. (Példb. 3 : 5, 6) A harminchatodik zsoltár idézett kijelentése, valamint az apostol mondása kétségtelenül a „bűn emberére" vonatkozik.

[13] Jehova szervezete egy szervezet és nem sok. Az ő szervezete teljes egységet alkot; ez azt jelenti, hogy mindenki, aki a szervezethez tartozik és abban megmarad, annak minden tagjával összetart az igazság ügyében és Jehova nevének dicsőítésében. Ezek mindnyájan felismerik, hogy az ő legnagyobb kiváltságuk Jehova nevének igazolásában való részvételükből áll. Továbbá azt jelenti, hogy e szervezet minden tagja örömmel fogja teljesíteni azokat az utasításokat, melyek Jehova szervezetétől erednek és tényleg teljesíti is azokat. Az, aki Isten utasításait, melyek az ő szervezete útján adatnak, nem teljesíti, hanem a tulajdon önző vágyai szerint cselekszik, törvényszegő (gonosz); ha e viselkedésében kitart, végül a „gonosz szolgához" vagy „törvényszegőhöz" fog tartozni. Ezek azok, akik „Isten igazságát hamisságra változtatják és inkább valamely teremtményt (embert) tisztelnek és szolgálnak, mintsem a Teremtőt", arra való tekintet nélkül, hogy ki ez a teremtmény. (Róma 1 : 25) Mindazok, akik megnyerik az igazságot, többé-kevésbé ily fajta kísértéseknek vannak kitéve s ezeknek teljes biztonságuk csak Jehova nevében van. Ez azt jelenti, hogy Isten kitartó, hű felkentjei Jehova nevét fogják mindenek felett magasztalni, tisztelni és elismerésben részesíteni minden igazságért és mindig Jehova nevének dicsőítésében és éneklésében fognak gyönyörködni. A megismert igazságért valamely teremtményt (embert) tisztelni és magasztalni, Jehova nevének a meggyalázása, tehát a hamis úton való járás. Azok, akik megmaradnak Jehova szervezetében, mostantól fogva teljes egyetértésben viselkednek és mindig a Felséges nevét tisztelik.

Önfejűség

[14] A zsoltár 3. verse az elberfeldi fordítás szerint így hangzik: „Mert (a gonoszság önző orákulumával szivében) hizeleg a saját szeme előtt, ha igazságtalanságot érhet el, ha gyűlölködhetik." Más fordítások szerint: „Mert hizeleg a saját szeme előtt, ha hibát követhet el, ha gyűlölködhetik." (Schmoller) „Hogy gyűlölségteljes törvénytelenségét feltárja." (Rotherham) A „bűn embere" vagy a törvényszegő osztály a saját tévelygéseinek lesz az áldozata. A maga hazugságainak hisz. Ezt a szabályt az apostol a következőképp fejezi ki: „A gonosz emberek nevekednek a gonoszságban (törvénytelenségben) eltévelyítvén és eltévelyedvén." (Tim. II. 3 : 13) A „bűn embere" annyira el van foglalva a maga szándékával, hogy azoknak ártson, akik a királyság evangéliumát hirdetik, hogy teljesen azon önző munkának szenteli magát. Azért mondja a zsoltáros: „Szájának beszéde hiábavalóság és gonoszság (törvénytelenség); megszünt bölcs lenni és jót cselekedni. Hiábavalóságot gondol ágyában; nem a jó útra áll és nem veti meg a rosszat." (4, 5. vers) Ezt a „gonosz szolgát" gonosz orákuluma vezeti szívében. Ágyában fekszik és azon töri az eszét, hogy mily módon árthatna Isten „hű szolgájának". Schlachter az 5. verset így fordítja: „Gonoszságot költ ki ágyában (hogy általános bajt okozzon; Rotherham), nem a jó úton jár és semmi rossztól nem riad vissza." A törvényszegő a saját orákulumát (jeligéjét) állítja a következő kijelentés helyére: „Azt mondja az Úr (Jehova)!" Nem fél azt állítani, hogy az Úr elpusztítja azokat, akik hiven tesznek bizonyságot Jehova nevéről. Azért a „bűn embere" teljesen Jehova szervezete ellen van.

Jehova dicsérete

[15] A törvényszegőről szóló igazságot nem azért közöljük, mintha ezzel valakit nevetségessé vagy megvetendővé akarnánk tenni. Ezeket az igazságokat kétségtelenül azért tárja fel Isten felkentjei előtt a törvényszegőről és közölteti, hogy a hűségesek összehasonlítást tegyenek e törvényszegő osztály és Isten jósága között; Isten ezt az ő szolgájának jóléte érdekében teszi. E kijelentéssel összhangban olvassuk: „És látni fogják az

FEL

igazak és örvendeni fognak." (52. zsoltár 8) Isten világossága leplezi le a törvényszegőt és az igazat és a „világosság az igaznak szól". (97. zsoltár 11) Az igazság ismerteti a hűségesekkel, hogy nekik csak Jehova nevében van oltalmuk és kizárolagos biztonságuk. „Örvend az igaz az Úrban (Jehovában) és őbenne bízik; és dicsekedni fognak az összes öszinte szívűek." (64. zsoltár 11) „Örül az igaz, amidőn látja a bosszúállást; lábait a törvényszegő vérében fürészti." (58. zsoltár 11) Jehova neve a felkent maradékra nézve főképpen a maradékkal való szándékát jelenti. Jehova őreá bízta a maga szent nevét és ő az Úrban, Istenben örvend.

16 A zsoltáros aztán erőteljesen írja le Jehova felkent maradékát, mely most a földön él, amint a Felséges nevének dicsőítésére rázendít. Amennyiben a „hű szolga" tekintetét elfordítja a gonosztevőtől, Jehova igazságát veszi szemügyre. Megénekli Isten jóságát és oly végtelennek mondja, amily végtelen az ég; Jehova felhőkig hatoló hűségéről beszél és az óriási hegyekhez hasonló igazságáról, melyek lerombolhatatlan szobrokként állanak Isten neve érdekében; ítéleteit a megmérhetetlen nagy mélységekhez hasonlítja. Jehova a nagy szövetségkötő és szövetségmegtartó. Szövetségében nemcsupán emberek, hanem állatok is bennfoglaltatnak. Az istentelen Sátán az embereket és az állatokat is megfertőzte és törvénytelen útakra terelte. E gonoszság miatt pusztultak el az emberek és az állatok is a vízözönben. De egy maradék az emberek és az állatok közül is megtartatott és átvezettetett az özönvizen. Isten pedig kijelentette, hogy egykoron szövetségével egyetértően az engedelmeseket, embereket és állatokat, visszahozza magával (a Felségessel) való összhangba és ezek békében lakoznak majd együtt a Teremtő dicsőségére. Jehova akaratát semilyen gonoszság (törvénytelenség) sem tudja megakadályozni. Az ő neve fennmarad örökké és azok, akik megőrzik az ő nevét, élni fognak. A szolga e nagy igazságokkal szívében diadalmasan énekli: „Jehova! Az égig ér a te kegyelmességed (jóságod); a te hűséged a felhőkig. Igazságod, mint Isten hegyei; ítéleteid, mint a nagy mélységek; az embert és a barmot, te tartod meg, Uram"! — 6. és 7. versek.

Menekvés

17 A „hű szolga-osztály" látja és megbecsüli azon oltalmat, melyről Jehova gondoskodott és örömmel énekli: „Ó Isten, mily drága a te kegyelmességed; az embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek. Duslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod őket gyönyörűséged folyóvizéből." (8, 9.) Valamikor azt állították, hogy azon osztály, mely ebben az utóbbi versben van említve, a „nagy sokaság". De az írás ezt a gondolatot nem támogatja. Az írás csak kevés vígaszt tartalmaz a „nagy sokaság" részére; mert mindaz, ami hajdan megiratott, a hű maradék vigasztalására iratott meg. „Mert amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra irattak meg, hogy békességestűrés által és az írások buzdítása által reménységünk legyen." (Róma 15 : 4) Isten maradéka most a Felséges hegyére gyűjtetett. A törvényszegő felvonultatta ellene haderejét és most minden ravasz, ámító és törvénytelen eszközt igénybe vesz a hívek elpusztítására. E hűségesek azonban oltalmat találnak Jehova nevében. A „nagy sokaságnak" nem lesz meg ez az oltalma. (Zakariás 14 : 2) Az írás Jehova becses ígéreteivel van tele arra nézve, hogy ő megtartja azokat, akik őt szeretik és néki szolgálnak. A Felséges kifejezte jóságát a hívek érdekében és a maradékot oltalmába és biztos rejtekébe fogadta. (91. zsoltár 1, 2) A maradék, hogy e biztonságban megmaradhasson, figyelembe kell hogy vegye a gonosz útját és annak végét s vigyáznia kell, hogy a törvényszegő útjára ne tévedjen, mindig Jehova Istenhez ragaszkodjon, hozzá hű legyen és kellőképp értékelje az ő jóságát. Az Úr Jézus mint Jehova nagy képviselője és végrehajtója a templomban van és az Atya akarata szerint ítélkezik. Meg van írva: „Az ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait. Jehova megpróbálja az igazat." (11. zsoltár 4, 5) Az ítélet Isten házán kezdődik és a templomban lévő próba választja el egymástól az igazán híveket a törvényszegőktől; a híveket az Úr a biztonság helyére gyűjti.

18 Istennek a zsoltáros által említett háza a királyi ház és e ház dus felszerelése csak a felkentek és a hűségesek részére szól. Csak a királyi papság tagjai táplálkoznak az Úr gazdagon megterített asztaláról. „Én is rendelem néktek, miként az én Atyám nekem országot rendelt, hogy velem egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban és üljetek trónokon, megítélvén Izrael tizenkét nemzetségét." (Lukács 22 : 29, 30) Isten azon felkent fiai, kik most a földön élnek, Jehova nevét viselik s ők bementek a részükre készített erős toronyba s ez Jehovának a neve. Ők a biztonság helyén vannak és oltalmat találtak az ő szárnyai alatt. A hű maradék látja és értékeli e becses dolgokat, amióta az Úr Jehova templomához eljött. Ők az élet vizét ürítik és örvendeznek. (Világosság II. köt. 255—57 old.) Mivel a „hű szolga" tudja, hogy e becses dolgok Jehovától származnak s hogy jóságában Jehova e dolgokat azok számára készítette, akik őt szeretik, énekli a maradék: „Mert nálad van az élet forrása; a te világosságod által látunk világosságot." — 10. vers.

FEL

[19] Jehova világossága a templomra tűz s ez a világosság világítja meg azokat, akik a templomhoz tartoznak és megörvendezteti szívüket. A hívek bizonyságot tesznek erről. Jehova közölte velük a Jelenések és Ezékiel értelmét, mivel eljött az ő arra rendelt ideje. Jehova világosságot ad és a hívek hasznot merítenek belőle.

Egy ima

[20] Az ima oly áldott kiváltság, melyet Isten felkent fiai élveznek. Ezek tudják, hogy Jehovának semilyen erő sem állhat ellen. A maradék látja, hogy mindaz, amije van, amit élvez s aminek magát véli, Jehovától kell hogy származzék és tényleg őtőle is származik, s hogy azért részesül mindebben, mivel Jehova kifejezi jóságát iránta. Féli Istent, neki akar tetszeni és mindig élvezni ohajtja kegyelmét. Azért imádkozik így a maradék: „Terjesszd ki kegyelmességed a te ismerőidre és igazságodat az igaz szívűekre." (11. vers) Csak azok, akik ismerik Jehovát és igaz szívűek, kérik őt őszintén és bizonyosak affelől, hogy választ is nyernek. Jogosan vonatkoztatják magukra Isten jóságának következő kijelentését is: „Megőrzi Jehova mindazokat, akik őt szeretik." — 145. zsoltár 20.

Veszedelem

[21] Arra nézve nincsen feltétlen és végleges ígéret, hogy aki Isten templomába került, feltétlenül örökké ott is fog maradni. Mivel a maradék tagjai a földön emberi szervezetben ki vannak téve az őket körülvevő romlott befolyásoknak, veszély fenyegeti őket az úton. Imájuk, mely a 12. versben jut kifejezésre, feltárja e veszély létezését, melyet a következő szavakkal fejez ki: „Ne támadjon engem a kevélynek lába és ne üldözzön engem a gonosznak keze." (12. vers) Az Úr mondja: „A megromlás előtt kevélység jár s az elesés előtt felfuvalkodottság." (Példb. 16 : 18) Mi más tehetné az embert gögössé, mint az önzés? Aki többnek tartja magát az illendőnél, büszke, ez az oka gőgös viselkedésének. Büszkeség tehát az önzés gyűmölcse s ez a szeretetnek éppen az ellentéte. Aki igazán szereti Jehovát, nem lehet gőgös. Többen az önzésből fakadt gőg gyakorlása által kerültek a „gonosz szolga" osztályába. Isten, az Úr, megmutatja hű szentei előtt a gonosz viselkedését és azokat a dolgokat is, melyek azt téves útra vezették, hogy a hűségesek kerüljék az azonos útra való tévelyedést. A hívek, akik ezt látják, alázatosan viselik magukat Isten előtt és így imádkoznak: „Ne érjen utol engem a gőgös lába." A hívek ezen imája elővigyázatosságukkal jár karöltve és a felkentek körültekintéssel cselekszenek és nem tisztelnek embert (teremtményt), sem önmagukat nem tekintik kiválónak; magukat csak Jehova jósága által alkotott teremtménynek tekintik és Jehovának adóznak minden hálával és tisztelettel.

[22] A gonosz szolga osztály ezután is „mézesmázas beszédekkel" törekszik befurakodni, hogy a híveket a gonosz szolga osztály gyülekezeteibe csábítsa; azután ravasz dolgokat fog felhasználni, hogy a híveket elfordítsa Jehova szervezetétől. A törvényszegő elvetemült ellenség és a „bűn embere" a törvényszegőtől származott s azért törvénytelen. Ezek megvetéssel mondják a hűségeseknek: „Ti egy ravasz könyvüzlet érdekeit mozditjátok elő. Miért nem csatlakoztak hozzánk és élvezitek a kedves együttlétet velünk?" Aki az ily felhivásnak eleget tesz, Istentől s az ő szervezetétől szakad el. Ez a veszedelem a maradék útján oldalkodik s azért adja a maradék szájára az Úr a próféta által a következő imát: „El ne üldözzön engem a gonosznak keze!" A maradék mindenkor az igazságot kell hogy szeme előtt tartsa, t. i. hogy Jehova csak azokat oltalmazza meg, akik őt szeretik és ezen szeretetüket szüntelenül kifejezik iránta. Ez önzetlen ragaszkodást jelent Jehovához és az ő királyságához. A maradék e boldog állapot megőrzése érdekében mindig kell hogy táplálkozzon azon szellemi eledelből, melyről Jehova ígéjének feltárása útján gondoskodik. Értékelnie kell azon kiváltságot, hogy Isten szervezetének gyermeke s az ő nevét viseli s ahhozmérten kell szorgalmasan teljesítenie utasításait. Jehova neve igazolásának napja itt van s mindazok, akik megőrzik hűségüket, örömmel fogják hirdetni Jehova nevét és vesznek részt nevének igazolásában. Mivel a maradék felismeri, hogy szüntelenül szüksége van Jehova jóságára, meggyőződéssel kéri, hogy részesítse őt Jehova mindig jóságában; a maradék ugyanekkor Jézusnak korunkra vonatkozó kijelentésére gondol: „Mert az Atya szeret titeket és meghallgatja kéréseiteket." — János 16 : 26, 27.

[23] Jehova most közli a hűségesekkel, hogy mi fog történni rövidesen. „Mielőtt megtörténik, közlöm veletek." (Ésaiás 42 : 9) Többek között Jehova megmutatja nekik, hogy mi lesz a gonosztevőkkel (törvényszegőkkel). Ezzel egyezőleg zengi a hű szolga osztály: „Hullanak már a gonosztevők; eltaszíttatnak és nem állanak fel." (13. vers) A „már" szó nyomatékosan ki van emelve. A szolga ezt a szót erőteljesen ismételi. Látja, hogy a gonoszok elbuktak és nincsen erejük, hogy valaha fel tudnának állani. Ez is Jehova nevének igazolásához fog hozzájárulni. Jehova jósága mindig gondviseli azokat, akik őt igazán szeretik és néki szolgálnak. A királyság itt van. A haderők összegyűjtettek a végső, régen függőben levő vitás kérdés eldöntésére. Az ellenség most ugylátszik

FEL

nagyon erős és ijjesztő. A hű maradékot mintha tényleg veszély fenyegetné, de mindazáltal most Jehovában való teljes bizalommal mondja: „Erős torony az Úrnak (Jehovának) neve; ahhoz folyamodik az igaz és biztonságban van." Dicsérjük tehát Jehovát mindörökké!

Bereai kérdések

1. Mit értsünk Jehova jósága (kegyelmessége) alatt? Kit ajándékoz meg jóságával? Miképp viszonozzák ezek az ő jóságát?
2. Mily fontos célt szolgált a „bün emberének" leleplezése?
3. Mit jelent a 18. és a 36. zsoltár felirata? Kit példáz itt Dávid? Miért rendkivül fontos most e tény felismerése?
4. Ismertesd a maradék azon helyzetét, amely e jövendölés alkalmazására mutat! Értékeli-e a maradék Ésaiás 42 : 1; 18. zsoltár 3 és Példb. 18 : 10-et?
5. Mondd el, miért értékeli most annyira a maradék a jövendölések mostani feltárulását?
6. Világits reá olyanok álláspontjára, akik egykor ismerték valamennyire az igazságot, de küzdenek a Jelenések és a jövendölések mostani feltárulása ellen!
7. Mily részekre oszlik a 36. zsoltár? Miért nem értették azt korábban és alkalmazták helyesen? Tudhatjuk-e most, hogy az prófétai s hogy azt Jehova a maradéknak rendelte?
8. Mily viszony van a világos ismeret és felelősség között? Magyarázd meg ama két osztály létezését, melyeket az Úr felvilágositott!
9, 10. Magyarázd meg az irásból vett példákkal az orákulum (kijelentés) értelmét! Mondd el, hogy igyekezett Sátán az isteni intézkedés e vonását elhomályositani (meghamisitani)!
11, 12. Magyarázd meg e kijelentést: „A gonoszság orákuluma (beszéde) van az istentelen szivében"! Mutass reá világosan e kijelentés alkalmazására! Hogyan magyarázza Róma 1 : 28 egy oly osztály létezését, mely egykor fel volt világosodva, de azután törvényszegő lett s amely a bün emberét alakitja!
13. Magyarázd meg a hü szolga által követett utat, mely azt teljes egyetértéshez és kitartáshoz vezette!
14. Magyarázd meg, hogy fejtegetik más szövegek a „szivben levő gonoszság orákulumát" a „bün emberével" kapcsolatban s miképp jut az kifejezésre azon osztály tetteiben?
15. Mutasd ki, hogyan jelzik ezzel rokon szövegek Jehova célját, hogy miért tárta fel a felkentek előtt a gonoszról szóló ezen szövegeket!
16. Mily változás jut kifejezésre e zsoltár 6. versével? Kit ecsetel itt a próféta prófétai szavakkal? Magyarázd meg, hogyan értsük: „embert és barmot te szabaditasz meg"?
17, 18. Ismertesd azon állapotot, mely a 8. versben jut kifejezésre! Mit jelentenek azon kifejezések: „Házad kövérsége" és „kegyeid folyásai"? Ki jut biztonságba és nyeri meg ezt a kiváltságot? Miképpen? Mily feltételek alapján lehet valaki bizonyos e kegyek felől mindvégig? Mi lesz annak a következménye, ha valaki nem teljesiti e feltételeket?
19. Hogyan alkalmazzuk a 10. verset?
20. Mit értünk ima alatt? Kinek adatott meg ez a kiváltság? Mit kérnek ezek a 11. vers kijelentése szerint?
21. Isten templomában marad-e biztosan, aki oda került? Mondd el, miért imádkozik egy osztály, melyet Isten kipróbált, úgy, amint az a 12. versben jut kifejezésre!
22. Irdd le a gonosz szolga osztály ravasz viselkedési módját, ami szükségessé teszi ezen imát: „a gonosz keze el ne üldözzön engem"! Egyezik-e a maradék viselkedése azon kéréssel, mellyel Jehovához fordul?
23. Kik azok a gonosztevők, kikről a 13. vers beszél? Hogyan alkalmazandó most ez a kijelentés? Hogyan kerül itt magyarázatra az évi szövegünk?

W. T., 1933 január 15.

Isten jelképes szervezete

ISTEN Arábiában a Sinai hegyen szövetséget vagy ünnepélyes megállapodást kötött a zsidókkal azon törvények alapján, melyeket nekik ott adott. A törvényszövetség közvetítője Mózes próféta volt. De maga Mózes mondotta, hogy ő csak jelképe vagy előárnyéka egy nagyobbnak, aki őutána következik, Mózes V. 18 : 15, 18: „Egy prófétát támaszt majd néktek az Úr (Jehova) a ti atyátokfiai közül, olyat mint én, arra hallgassatok . . . Hozzád hasonló prófétát támasztok nekik őközülök; ígémet szájába adom és mindent közöl velük, amiket parancsolok majd neki."

Ez a törvényszövetség előábrázolta, hogy Isten egy újszövetséget fog kötni, melynek Jézus Krisztus lesz a közvetítője és őáltala áradnak az áldások a népekhez. Ennek bizonyítéka a Zsidókhoz irt lev. 8. és 9. fejezeteiben olvasható.

A zsidók vagy izraeliták által Isten jelképeket akart alakítani, melyek azt árnyékolták elő, hogy miképpen fog az emberiség megváltása és megmentése kialakulni. A föld többi nemzetei egyetemben Sátán fennhatósága alatt állottak és vagy magát az ördögöt, vagypedig annak valamely alkotását imádták. Ha a zsidóknak nem lett volna oltalmazójuk, védelmezőjük és tanítójuk, Sátán legyőzte volna őket és az egész világot istentelenségbe döntötte volna. Ha az izraeliták nem hittek volna Istenben és nem őt imádták volna egyedül, oltalmazójuk, védelmezőjük és tanítójuk nem lett volna. Isten tehát azért adta ennek a népnek törvényét és parancsolta meg neki, hogy rajta kívül más istenei ne legyenek. Jehova a zsidók között alapította meg az igazi vallást, mégpedig az ő javukra. Isten elhatározta és megígérte, hogy végre fogja hajtani szándékát. Szavát sértetlenül meg kellett tartania és elhatározását végrehajtania, úgy, amint azt elhatározta. — Ésaiás 55 : 11; 46 : 11.

Istent az ő fennsége tartja vissza attól, hogy valamely teremtménynek a maga imádatát parancsolja olyformán, hogy abból neki magának valamely haszna származnék. Ha Isten, aki az emberiségnek semmivel sem tartozott, szigorúan az igazsághoz ragaszkodott volna, teljesen kiirtotta volna az emberiséget. Szeretete őt mindazáltal arra indította, hogy az emberiség megmentését

FEL

elhatározza; s mivel ezt elhatározta, végre is fogja hajtani. Annak oka, hogy Isten miért kötötte a törvényszövetséget Izraellel, a következőkben nevezhető meg. Először, a törvényszövetség a nép jóléte érdekében köttetett, hogy az vezérlő mesterük legyen az üdvözítő Jézus eljöveteléig; másodszor, hogy a zsidóknak és az egész emberiségnek is bebizonyítsa, hogy az élet áldásait senki sem nyerheti meg a maga törekvései által; és harmadszor, hogy tisztázza egy nagy megváltó, közbenjáró és szabadító szükségességét.

Isten Izrael gyermekeit negyven éven át vezette a pusztában, mielőtt megengedte volna, hogy bevonuljanak Kánaánba. Nekik ezen idő alatt volt alkalmuk arra, hogy sok leckét megtanuljanak. Pusztai tapasztalataik Mózes vezetése alatt jelképi jelentőségűek voltak s ezek azon kereszténynek a tapasztalatait vetítették elő, akik a keresztény korszak alatt követték Jézus Krisztust nyomdokain; a keresztény korszak alatt a nemzetek vagy nem zsidó népek gyakorolták a fennhatóságot, e világ istenének, Sátánnak befolyása alatt állván. (Kor. II. 4 : 4) A negyven éves idő után vonultak be a zsidók Kánaánba, a mai Palesztinába; itt az Úr tovább érintkezett velük és felhasználta őket következő események jelképezésére, melyek a királyságot és az emberek megszabadítását és megáldását mutatták be előre.

Később Isten megengedte a zsidóknak, hogy királyuk legyen. Saul kenetett fel első királyuk gyanánt. Rövid uralkodása után Isten megparancsolta neki, hogy a Sátán világrendszerét képviselő népek közé tartozó amalekitákat elpusztítsa. Az amalekiták ellenségesen viselkedtek Isten választott népe iránt, amidőn az Kánaánba vonult, őket Sátán használta fel erre. Ezek gonoszsága mostmár tetőpontjához érkezett.

Saul azonban elmulasztotta és vonakodott az Úr parancsát úgy végrehajtani, amint ő elrendelte. Saul engedetlensége miatt kivettetett. Sámuel, a próféta az Úr utasítására ezt mondotta Saul királynak: „Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! Mert mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetetted az Úrnak (Jehovának) beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király." — Sámuel I. 15 : 22, 23.

Saul, miután őt az Úr megvetette, az ördögnél keresett vigaszt és nyugodalmat, az ördög társaival, a gonosz szellemekkel érintkezvén. Sámuel I. 28. fejezetében olvassuk, hogy Saul miképpen vett részt egy spiritiszta ülésen az endori boszorkánynál. Saul ezen élménye azt példázza, amit az álkereszténység élt át. Amint Jeremiás próféta mondja, Isten az igaz egyházat mint „nemes szőlőtőkét" ültette el, de ma azt látjuk, hogy az a föld fattyú és elfajzott hajtása lett. (Jeremiás 2:21-23) Az álkeresztény szervezetek elfordultak az Úrtól és az ördöggel szövetkeztek. Most ettől várják a segedelmet és vigaszt, gonosz szellemekkel érintkezvén. Ezek a rendszerek megzavarják a népet, ezek az ördög szervezetének alkatelemei, melyet az Úr az ígében „Babilonnak" nevez, s ez a név alkalmazható e zavaros rendszerekre is. Ezek összevegyültek a világ nemzeteivel és uralkodóival és azokat tévtanaikkal megrészegítették. Ezekről van a Jelenések 17 : 1, 2-ben megírva: „Jöjj, én megmutatom neked a nagy parázna ítéletét, mely a sok vizeken ül, kivel a föld királyai paráználkodtak; s azok, akik a földön laknak, megittasultak az ő paráznaságának borából." Ezek a szentségtelen rendszerek a nép előtt az Úr nevével hívalkodnak, hogy őket tévútra vezessék. De Isten megvetette őket, miképpen Sault a régmultban.

Saul után Dávid lett király. Dávid neve „szeretettet" jelent és Dávid a jelképben azokat példázza, akik szeretik az Urat és hívek hozzá. Dávidot az ördög minden elgondolható módon el akarta pusztítani, mivel az hű volt Istenhez. Dávid nem volt tökéletes ember és mégis az van megírva róla, hogy Isten őt „szíve szerint való embernek" nevezte. (Apcsel. 13 : 22) Ez azért történt, mivel Dávid hű volt az Úrhoz. Valahányszor testi gyengeségéből kifolyólag hibázott, gyorsan hajlandó volt arra, hogy azt Isten előtt beismerje és tőle bocsánatot kérjen; ő az élet minden körülményei között híven képviselte az Urat. Dávid az igazi kereszténye ket példázta, akik a hit jó harcát harcolják és nem alkusznak meg az ördöggel, sem szervezetének valamely részével. Dávid után Salamon békés és dicső uralkodása következett, mely a nagy Békefejedelemnek, az Úr Jézus Krisztusnak dicső békeországlását jelképezte.

Istennek Izraellel sok időn át való bánásmódjából látjuk, hogy miképp használta ő ezt a népet a maga bizonyságtevőjéül. Izrael sokszor lett hűtlen az Úr iránt és elfordult tőle és azután gyakran esedezett hozzá és Isten meghallgatta kiáltását és megszabadította ellenségeinek kezéből. Ez az élmény azt jelképezi, hogy az Úr az ő szerető jóságának gyakorlásában a kitüzött időben mindazokat az embereket megszabadítja, akik segítségül hívják az ő nevét és szolgálnak néki.

Sion Isten általános szervezetének a neve. Annak valamely részét ugyancsak jogosan nevezik Sionnak. Amidőn Izrael egyetértésben élve Istennel, az ő népe volt, akkor ez a nemzet egy része volt Isten szervezetének, tehát Sionnak volt nevezhető. Amidőn a zsidókat fogságba hurcolták

FEL

Babilonba és ott arra szólították fel, hogy énekeljenek Sion énekei közül, sírtak, amidőn eszükbe jutott Sion s hogy mily áldott nép voltak ők, amidőn még Isten szervezetéhez tartoztak és neki engedelmeskedtek. — 137. zsoltár 1—3.

A nemzetté szervezett és Istennel szövetséges Izrael az igaz Sion jelképe volt, melyet Isten választott magának lakóhelyéül s amelyből kiragyogott. Ezt a 132. zsoltár 13. versében olvassuk: „Mert a Siont választotta ki az Úr (Jehova), azt szerette meg magának lakhelyül." Az 50. zsoltár 2 pedig így szól: „A Sionról, melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten." Sátán természetesen mindig küzdött Sion ellen. Ő gyakran tévútra vezette Isten választott népét, hogy az az igaz Istentől elforduljon és ördögimádást üzzön. Az Istennel kötött szövetségtől való elhajlás bálványok imádásának kedvéért természetesen törvényszegést jelentett. Ezt az Úr más istenekkel való paráználkodásnak minősítette és megbüntette érte Izraelt. De amidőn Izrael bűnbánatot mutatott és visszatért és bocsánatot kért, az Úr ismét visszafogadta korábbi kegyelt helyzetébe. (Bírák 3 : 1—12) Isten tudta, hogy Sátán vezette tévútra Izraelt s azért volt irgalmas és jó Izrael iránt. Amidőn Izraelt az ördög hálójába kerítette és az ellenség veszélyeztette, mindig az Úrhoz kiáltott és ő meghallgatta és megszabadította ellenségei kezéből. — Bírák 6. és 7. fejezet.

Habár a legtöbb zsidó hűtlen lett, mindazáltal sohasem volt oly idő, — Izraelnek Egyiptomból való szabadulásától az Úr Jézus Krisztus eljöveteléig —, hogy az Úrnak ne lettek volna hű tanui a földön. Egyesek e jelképes nép közül megőrizték hűségüket az Úrhoz mindaddig, amig eljött az a hatalmas személy, akit Mózes jelképezett vagy prófétailag előábrázolt. W. T., 1933 január 15.

Jehova karja

CSAK a Biblia világosítja fel az embert szavahihetően a Felségesről, az örökkévaló Istenről. Az Irásban érdekes feljegyzéseket találunk azon különböző nevekről, melyeken magát a Teremtő az ember előtt feltárja. Minden dolognak csak egy nagy oka van: „Ő, aki öröktől fogva mindörökké él, az Isten, kinek neve Jehova." (90. zsoltár 2; 83 : 19) Eredetileg csak ő birt halhatatlansággal, „akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat", mivel ő isteni. (Tim. I. 6 : 16) Szavainak magyarázatát adja: „Én vagyok az Úr (Jehova) és több nincs, rajtam kívül nincsen Isten!" (Ésaiás 45 : 5) „Én vagyok Jehova, ez a nevem és dicsőségemet másnak nem adom." — Ésaiás 42 : 8.

Teremtményei előtt különböző neveken nyilatkoztatja ki magát és neveinek mindenike mély jelentőségű.

Az „Isten"-név a Bibliában a teremtés kezdetével kapcsolatban jelenik meg. (Mózes I. 1 : 1) E név reá főképpen mint „az ég és a föld teremtőjére" vonatkozik, valamint az összes teremtmények életének adományozójára: „Így szól Isten, Jehova, aki az egeket teremté és kifeszíté és kiterjesztő termésével a földet, aki lelket (életet) ád a rajta lakó népnek és lehelletet a rajta járóknak." (Ésaiás 42 : 5) Ez a név jellemzi őt, mint fennségest és reá vonatkozik mint az egész teremtés szerzőjére.

Továbbá a Mindenható Isten név alatt nyilatkozott ki. (Mózes I. 17 : 1) Ez a név elsőizben Isten azon szavainak feljegyzése alkalmából jelenik meg, melyeket Ábrahámhoz intézett a vele való szövetség megkötésekor. Akkor Isten körülbelül így szólt Ábrahámhoz: ‚Én egy szövetséget kötöttem és kötök ma veled, hogy sok nemzedék atyjává légy s ezt jelzi neved is, mely mostantól fogva másként szól. Én vagyok a Mindenható Isten.'

Ábrahám számára a „Mindenható Isten"-név teljes kezességül szolgál a nagy örökkévaló határtalan képességeire a tekintetben, hogy kinyilatkoztatott elhatározását végre is hajtja. Ábrahám akkor már idős ember volt. Neje már tulhaladta azokat az éveket, melyekben gyermeket szülhetett volna. Isten kinyilatkoztatta Ábrahám előtt, hogy idős nejétől gyermeke fog születni. Jehova mintegy a következőket mondotta: „Az én nevem a Mindenható Isten, kezesség arra, hogy ez meg fog történni." Ez a név jelzi Jehova határtalan hatalmát. „Mindenható Isten"-neve minden hívő számára azt jelenti, hogy az ő hatlama korlátlan és valamely dolognak az ohajtása Isten számára azt jelenti, hogy az meg is fog történni.

Isten továbbá „Jehova"-név alatt is kijelentette magát. Ezt a nevét a fordítók úgy adták vissza, hogy „Önmagábanlétező", ez azonban sokkal többet jelent ennél, mert Isten szándékát jelzi népére vonatkozólog. Isten Izraelt külön nemzetéül választotta ki és előttük „Jehova" volt az ő nemzeti neve, mely alatt őt ismerték. Ő utasította Mózest, hogy menjen az izraelitákhoz és mondja nekik, hogy őt Jehova küldötte. Isten további szavai Mózeshez, melyekkel a szándékait magyarázza, a „Jehova" név értelmét is feltárják. Így szólt: „Annakokáért mondd meg az Izrael fiainak: Én vagyok az Úr (Jehova) és kiviszlek titeket Egyip-

FEL

tom nehéz munkái alól és megszabadítlak titeket az ő szolgálatjoktól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető ítéletek által. És népemmé fogadlak titeket és Istenetekké leszek nektek és megtudjátok, hogy én vagyok Jehova a ti Istenetek, aki kihoztalak titeket Egyiptom nehéz munkái alól. És beviszlek titeket a földre, amely felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak adom azt örökségül én, Jehova." (Mózes II. 6 : 6—8) Jehova neve tehát Isten kiválasztott népe számára jelentőségteljes útmutatás Istennek vele való szándékait illetőleg, főképpen Jézus Krisztusra nézve, valamint az ő egyháza szempontjából.

Valamint a „Felséges" (Legmagasabb) néven is bemutatkozott az Isten. Ez a név vagy cím utal az ő viszonyára az egész teremtéssel szemben. Utal Istenre mint az összes hatalmak és fejedelemségek felett álló legmagasabb Uralkódóra. Minden, ami valakinek birtokában van, a Legmagasabb akaratából létezik és az ő akaratától függ. Ő mindenekfölött áll. Senki sem hasonló őhozzá és nincs az a hatalom, amely megakadályozhatja őt akaratának keresztülvitelében. Ez a név annak fenségére és hatalmára mutat, akinek a kitüzött időben minden uralom, hatalom és teremtmény alá lesz vetve. Intézkedéseinek őmaga a szerzője, elhatározója, megvalósítója és végrehajtója. Ebben erre a célra kiválasztott eszközei utján működik, akik arra szolgálnak, hogy az ő akaratát, és elhatározásait teljesítsék. „A Magasságos nem lakozik lakásokban, melyeket emberi kezek építettek."

Az ő nevének gyalázását és gucsmolását jelenti tehát, ha valaki arra tanítja az embereket, hogy egy Istenben három Isten van és a három Isten, az egy Isten. Jehova, a nagy Isten teljesen egyedülálló és mindenkitől különbözik. Ő a Teremtő és mindenki más, csak az ő teremtménye.

Jézus Krisztus Isten fia. A Szentírásban első izben „Ige" vagy „Logosz"-néven fordul elő, azaz tolmács, szószóló vagy szótemelő, mint Jehova eszköze. Ő volt Isten teremtésének kezdete és azon időtől kezdve ő azon helyettes művezető, kiáltal Jehova Isten minden dolgot teremtett, ami csak teremtetett. — János 1 : 1—3.

A héber „Elohim" szót „Istennek" fordították. A nagy Jehova az Isten. A fia, az Ige, egy Isten. A Biblia az „Isten" nevet általában hatalmasokra alkalmazza: alkalmazza angyalokra és bírákra is. Így az „Isten" név találóan jelzi Isten fiát, mivel ő hatalmas. Az „Isten" név jogosan megilleti, miután ő a Teremtő helyettese minden dolgok megteremtésében. A „Jehova", „Mindenható Isten" és a „Felséges (Legmagasabb)" nevek azonban a Szentírás által sohasem alkalmaztatnak Jézusra, Isten fiára.

Jézus maga is azt bizonyítja, hogy ő Isten teremtésének kezdete, „a hű és igaz tanubizonyság, az Isten teremtésének kezdete". (Jelenések 3 : 14) Továbbá azt mondja: „Az Úr (Jehova) az ő útjának kezdetéül szerzett engem; az ő munkái előtt régen. Örök időktől fogva felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől fogva. Még mikor semmi mélységek nem voltak születtem; még mikor semmi források, vizzel teljesek nem voltak. Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmok előtte születtem én. Mikor még nem csinálta a földet és a mezőket és a világ porának kezdetét. Mikor készíté az eget, ott valék; mikor felveté a mélységek színén a kerekséget." — Példb. 8 : 22—27.

Midőn az ember megteremtésének ideje elkövetkezett, Isten így szólhatott fiához, az Igéhez: „Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra." (Mózes I. 1 : 26) Később, midőn az ember bűnt követett el és Édenből való kiüzetésére került a sor, Jehova újból fiához fordult és monda: „Ímé, az ember, olyanná lett, mint miközülünk egy, jót és gonoszt tudván." Mózes I. 3 : 22.

Az ember kinyujtja karját, hogy valamit, amit tenni kíván, véghez vigyen. A kar a gyakorolt hatalom jelképe. Egyben ama hatalomnak is jelképe, melyet valaki egy másik személy által gyakoroltat. A Szentírás Logoszt, Isten fiát gyakran Jehova karjának nevezi. E következtetést az Írás következő kijelentései támogatják: „Ímé az Úr, Jehova jő hatalommal és karja uralkodik helyette! Ímé, jutalma vele van és megfizetése őelőtte jár." (Ésaiás 40 : 10, Elberfeldi-ford.) „Jehova feltürte szent karját." (Ésaiás 52 : 10) „Jehova karja kinek jelentetett meg?" (Ésaiás 53 : 1) „Én teremtettem a földet, az embert és a barmot, melyek e föld színén vannak, az én nagy erőmmel és kinyujtott karommal; és annak adom azt, aki kedves az én szemeim előtt." — Jeremiás 27 : 5.

Az Írás ezen szövegei arra vallanak, hogy Jehova Isten, a nagy Teremtő, szándékainak keresztülvitelénél mást vett igénybe hatalmas eszköze gyanánt. Ama nagy teremtmény, kit eszközéül felhasznált, az ő fia, az Ige, a Krisztus volt. Pál apostol Istentől nyert felhatalmazásában írja Jézusról: „Aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született. Mert általa teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek őáltala és őreánézve teremtettek. És ő előbb volt mindennél és minden általa áll fenn." — Kol. 1 : 15—17.

A Szentírás ezen idézete világosan megmutatja a különbséget Isten, minden dolog eredő oka és az Ige, a nagy Teremtő teremtésének ezen kezdete között. Ádám, a tökéletes ember, bűn által elide-

FEL

genedett Istentől, ami a halált vonta maga után. Isten elhatározása az emberiség kibékítésére vonatkozólag az állatok feláldozásában lett előárnyékolva. Ezek az áldozatok jelképesen egy tökéletes emberi élet feláldozására mutattak. A földön azonban nem volt egyetlen tökéletes ember sem. Azért helyezte át Isten szeretett fiának életét a mennyből a földre, hogy ő áldozatul szolgálhasson a bün megsemmisítésére és alapját képezze az ember kibékítésének. W. T., 1933 január 15.

Az Atya és a Fiu egysége

JÉZUS „a háromságra" mutatott-e reá, melyet egyes felekezetekben tanítanak, amidőn így szólott: „Én és az Atya egy vagyunk?"

Mire gondolt Jézus, amidőn kevéssel megfeszíttetése előtt azt kérte imájában, hogy az ő tanítványai egyek legyenek ővele, miképpen ő és az Atya egyek?

Amidőn Jézus földi szolgálatának végéhez közeledett, mondotta tanítványainak: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. És én kérem az Atyát és más vígasztalót ád néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama lelkét (szellemét), akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik és bennetek marad." (János 14 : 15—17) Jézus e szavaival világosan kifejezte a közte, Atyja és a szent szellem közti különbséget. Világosan azt mondja, hogy imádkozni fog Atyjához, hogy kezelőt vagy vígasztalót küldjön s hogy a vígasztaló a szent szellem; s az az ő tanítványaiban fog lakni, mivel azok az övéi voltak és Isten választotta ki őket, hogy az Úr Jézusái legyenek. Majd arra utalt, hogy vannak bizonyos dolgok, melyeket nem érthetnek meg teljesen. De ha megkereszteltetnek a szent szellemmel, akkor meg fogják érteni azokat. Igy szólott: „De mikor eljő amaz, az igazságnak lelke (szelleme), elvezérel majd titeket minden igazságra." (János 16 : 13) Amint az az Irásból kétségkívül kitünik, a szent szellem pünkösdkor adatott a tanítványoknak, azután pedig ők mindig azt mondták, amit a szent szellem sugalmazott nekik. (Ap. csel. 2 : 4) Ebben az időben történt, hogy a tanítványok fejük, Jézus Krisztus utján felkenettek Istentől hatalommal és tekintéllyel, hogy beszéljenek, mire ők bátran és félelem nélkül hirdették az igazságot. — Ap. csel. 4 : 13.

Eljött annak az ideje, amikor Jézus Krisztusnak az Atyától reá bizott feladatot be kellett fejeznie. Jézus tudta, hogy nemsokára keresztre feszítik. Tudta, hogy az emberek őt az Atya ellenségének tekintik, azaz bűnösnek tartják és mint ilyen fog meghalni. Ez volt a megpróbáltatás próbaköve. Mennyei Atyjához így imádkozott: „Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te fiadat, hogy a te fiad is dicsőítsen téged. Én dicsőítettelek téged a földön; elvégeztem a munkát, amelyet reám biztál, hogy végezzem el." Ő hirdette az emberek előtt Atyja nevét. Nem keresett felmagasztalást, hanem az ő legnagyobb vágya az volt, hogy visszatérhessen az Atyánál előbb élvezett közösségbe és bizalmas viszonyba. Ezért imádkozott: „És most te dicsőíts meg engem Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel birtam tenálad a világ létele előtt." — János 17 : 1, 4, 5.

Ha Jézus maga az Isten lett volna, amint azt a háromságtan állítja, vajjon miként imádkozhatott volna önmagához? Vagy önmagához imádkozott, vagy másokat megtévesztett ezen eljárásával? Ha ezen dilemma bármelyik megoldását vesszük is, Isten igéje egyiket sem támasztja alá. Ha Jézus Atyjával hatalomban és örökkévalóságban egyenlő lett volna, úgy sem ezen, sem más esetben nem lett volna szüksége arra, hogy Atyjához imádkozzon.

Ama nap előtt így szólt Jézus a híveihez: „Én és az Atya egyek vagyunk...nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi ezeket a dolgokat. Higyjetek nékem, hogy én az Atyában vagyok s az Atya énbennem van; ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higyjetek nekem." (János 10 : 30; 14 : 10, 11) A háromságtan hívei e szövegre támaszkodnak, annak bizonyítása érdekében, hogy Isten és Jézus egy és ugyanazon személy volt. Maga Jézus tisztázza, hogy miként értelmezendő az egység Isten és önmaga között. Azon imdáságban, amelyet a földön töltött utolsó éjszakáján mondott, többek között így imádkozott Atyjához: „De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem. Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te énbennem Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk; hogy elhigyje a világ, hogy te küldtél engemet. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképen mi egyek vagyunk." (János 17 : 20—22) Itt Jézus azokért imádkozott, akik hinni fognak benne, hogy mint testvérek, a gyülekezetnek vagy a kiválasztottaknak tagjai felkenessenek. Isten megtette őt ezen gyülekezet vagy szervezet fejévé, hogy ő és Isten

FEL

gyülekezete egyek legyenek. Ezt tanította tanítványainak és ezt tanították azután az ő tanítványai is.

Pál a következőket írta: „Mert amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen a Krisztus is." (Korinthus I. 12 : 12) Ezen igazság megvilágítására Pál például veszi a férfit és a nőt és ezt írja: „Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfiunak feje a Krisztus, az asszonynak feje a férfi; a Krisztusnak feje pedig az Isten." (Korinthus I. 11 : 3) „Mert a férj feje a feleségnek, mint a Krisztus is feje az egyháznak és ugyanő megtartója a testnek." (Efézus 5 : 23) Az apostol ezen beállításából tisztán látható, hogy mit gondolt Jézus. Miként a férfi feje a nőnek, úgy feje Krisztus az Isten gyülekezetének. Miként a férfi és neje egynek tekintendő, úgy Krisztus és a kiválasztás is egy. Miként Krisztus a gyülekezet fölött áll, úgy áll Isten Krisztus fölött; innen van az, hogy a szervezetben mindannyian egyek. A nő elismeri, hogy a férfi az ő feje; gyülekezet elismeri, hogy Jézus az ő feje és Jézus viszont elismeri, hogy az ő feje Isten. Ezt a gondolatot fejezte ki az apostol, amidőn azt írta, hogy Isten Krisztust helyezte „felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem az elkövetkezendőben is és mindeneket vetett az ő lábai alá és őt tette mindenek fölé és anyaszentegyházának fejévé. Mely az ő teste, teljessége őnéki, aki mindeneket betölt mindenekkel." (Efézus 1 : 21—23) Ezzel bizonyítva van a teljes egység Isten, Krisztus és az egyház között. Láthatatlan hatalom egyesíti őket s ezért mondják róla, hogy egyek szellemben. Isten az Atya, Jézus Krisztus, Isten fia és a kiválasztottak között, akik testének tagjai, teljes egység uralkodik. De ez teljesen ellenkezik a háromság s az inkarnáció tanával.

Jézus a Gethsemánéban Istenhez, atyjához ama tudatban imádkozott és könyörgött, hogy csufos halál vár reá. Ezzel azonban nem önmagához imádkozott. Ha a háromság híveinek volna igazuk, úgy tényleg önmagához imádkozott- s ezzel bizonyos megtévesztést követett volna el. Ha azonban nincsen igazuk és ezzel szemben a Szentírásnak van igaza, Jézus akkor őszintén és igazán atyjához, Istenhez imádkozott. Már pedig sokkal helyesebb Istennek hinni, mintsem emberi állításoknak. Isten igazat mond és az ő beszéde az igazság. (118. zsoltár 8, 9) Pál bizonyítja, hogy Jézus Atyjához imádkozott és meghallgattatott: „Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból és meghallgattatott az ő istenfélelméért. Ámbár a fiú volt, megtanulta azokból, amiket szenvedett az engedelmességet. — Zsidók 5 : 7, 8.

Amidőn a csőcselék megjelent, hogy Jézust elfogja, tanítványainak egyike, mestere védelmében a főpap egyik szolgájának fülét levágta. Erre így szólt hozzá Jézus: „Tedd helyére szablyádat, mert akik fegyvert fognak, fegyverrel kell elveszniök. Avagy azt gondolod-e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet 12 sereg angyalnál?" (Máté 26 : 52, 53) Ha Jézus akkor tényleg maga lett volna a testetöltött Isten és azzal hatalomban és örökkévalóságban egyenlő, vajjon mondotta volna-e ezen szavakat? Miért mondotta volna akkor, hogy Atyjától kérhet segítséget? Vajjon nem gyakorolhatta volna-e saját maga az ő hatalmát? Jézus mindig igazat mondott, s ha ő tényleg maga az Isten lett volna, akkor nem mondta volna, hogy segítséget kérhet Atyjától, amelyet azonnal meg is kaphat.

Miért hagyták figyelmen kívül papok Jézus és az apostolok mindezen nyilatkozatait? Miért ragaszkodtak oly dogmákhoz vagy tanokhoz, melyet nem tudtak megmagyarázni s amelyet senki nem képes megérteni? S miért ragaszkodnak még most is oly tanhoz, mely Istent gyalázza és a nagy váltságdíj értékét megsemmisíti? Erre csak egy felelet van: Ezek vagy akarattal, vagy pedig akaratlanul eszközei e világ istenének, Sátánnak, aki őket arra használta fel, hogy az emberek értelmét megvakítsa és megakadályozza, hogy Istennek a megmentésre és kiengesztelésre vonatkozó nagy elhatározását megértsék. — Korinthus I. 4 : 4.

A szentirati szövegek nagy tömege azt bizonyítja minden kétséget kizárva, hogy az Ige (Logos) volt minden teremtés kezdete; hogy Isten az embert a haláltól és a temető hatalmától meg akarja váltani; hogy Isten nagy szeretete bírta őt rá arra, hogy gondoskodjék az ember megváltásáról; hogy a kibékülés máskép nem lehetséges, csakis úgy, ha az teljes összhangban történik az igazsággal; hogy az igazság követelménye szerint egy emberélet áldozata szükséges; hogy Ádám és leszármazottainak megszabadítására Ádám helyét egy tökéletes embernek kellett elfoglalnia; hogy a földön tökéletes ember nem létezett és Isten ezen oknál fogva a Logosz (Ige) életét szellemiről földi létalapra helyezte át és őt emberré alakította át, de semmivel sem többé, sem kevesebbé, mint emberré; hogy Jézust ugyan egy nő szülte, de nem egy férfi által fogantatott, hanem Isten ereje, a szent szellem által; hogy ő azért tökéletes, szent, ártatlan és a bűnösöktől különálló volt; s hogy őt Isten ilyenné alakította, hogy az emberiség megváltója és megvásárlója lehessen s ezáltal az emberek életet nyerhessenek. — Máté 20 : 28; János 10 : 10.

W. T., 1933 február 1.

FEL

A három pátriárka — Hívő emberek

ISTEN jelképi szervezete a földön Ábrahámmal kezdődött, akit azelőtt Ábrámnak hívtak. Ő Jákóbnak volt a nagyatyja, akit később Izraelnek hívtak. Ábrahámot mint a hívők atyját ismerjük. (Galata 3 : 9) Igaz embernek számított és „Isten barátjának" nevezte. (Jakab 2 : 23; Ésaiás 41 : 8) Ő mint Ádám leszármazottja, tökéletlen ember volt, szívében azonban igazságos volt; hitt Istennek és szolgált néki s ezért számíttatott az ő hite igazságául. Mózes I. 15 : 6-ban olvassuk: „És hitt Jehovának; és tulajdoníttaték az őnéki igazságul." — Róma 4 : 9, 24.

Ábrám atyjával, Táréhval Káldeában lakott Úrban. Ezideig csak két nemzedék élt Ádám halálától. Azért Ábrahámnak a szájhagyományból tudnia kellett Ádám igazságtalan viselkedéséről. Valószínűleg Ábelről is értesült, valamint arról is, hogy Isten miképpen jutalmazta meg Énok hitét. Ábrám arról is értesült, hogy Isten Nóé hitéért elhatározta, hogy Nóét családjával megmenti a vízözöntől és felhasználja a föld új benépesitésére. Mózes első könyvének 12. fejezetéből látjuk, hogy az ifjú Ábrám az Istenben, az Úrban való hit és bizalom útját választotta. Engedelmeskedve Isten parancsának, Ábrám kivándorolt szülőhazájából egy idegen országba, melyben akkor a kananiták laktak s amelyet azóta Kánaánnak neveznek. (Mózes I. 12 :.7) És azután Ábrám ennek az országnak déli részeibe költözött. S amidőn ott inség támadt, Egyiptomba vonult.

Isten megígérte Ábrámnak, hogy sarjadékkal vagy utoddal fogja megáldani s hogy őbenne és a mag által áldja meg a föld minden nemzetségeit. Az ördög gyűlölte ezt a magot, ami meg is egyezik Istennek a kígyóra vonatkozólag az Édenben tett kijelentésével; Isten így szólott: „És ellenségeskedést szerzek közted és az asszony között, a te magod és annak magva között; az neked eltapodja fejedet és te a sarkát mardosod." (Mózes I. 3 : 15) A régi kígyó, az ördög kétségtelenül tudott az Ábrámnak tett ígéretről. Sátán azért egy ravasz tervet eszelt ki arranézve, hogy egyik bérence utján Ábrám feleségét meggyalázza s azáltal Istent arra kényszeríti, hogy egy szentségtelen magot kelljen elismernie, vagy pedig igéjét kelljen cserbenhagynia. Sátán úgy intézte az ügyet, hogy Fáraó fejedelmei meglássák a szép asszonyt s azután a Fáraóhoz menvén, figyelmét Sárára terelték; aki aztán indulatra lobbanva, könnyen az ördög eszköze lesz az ördög ravasz tervének végrehajtására. (Mózes I. 12 : 11—17) Fáraó Sárát, Ábrám szép feleségét tényleg palotájába vitette azzal a szándékkal, hogy a magáévá tegye. De Isten megoltalmazta Ábrámot és Sárát azáltal, hogy nagy csapásokat bocsátott Fáraó házára, annyira, hogy a király megrettent és megijedt és Sárát tisztán visszaküldte. Igy Sátánnak ismét nem sikerült egy gonosz terve.

Ekkor Ábrám visszatért Kanaánba és Isten megujította ígéretét, hogy ő és őutána az ő magva fogja birtokolni azt az országot. (Mózes I. 13 : 15) Ábrám 99 éves korában megjelent néki Isten és mondá: „Én vagyok a mindenható Isten; járjál énelőttem és legyél tökéletes. Ezután ne neveztessél Ábrámnak, hanem Ábrahám legyen a te neved; mert nagy nemzetség atyjává teszlek téged. És igen gazdagon megáldalak téged, nemzetekké teszlek téged és királyok származnak tőled. És szövetséget kötök veled s a te magoddal utánad s az ő leszármazottjaikkal, örök frigyet és a te Istened leszek és a te magodnak Istene teutánad. És neked és a te magodnak adom bujdosásod egész földjét, az egész Kanaánt, örök birtokul és én leszek az ő Istenük. — Mózes I. 17 : 1, 5—8.

Sátán mindenkor keresztezni akarván az Úr szándékát, újból megkísérelte Ábrahám feleségének, Sárának a meggyalázását, hogy a megígért mag megbélyegzett legyen. Most már a filiszteusok uralkodójával, Abimélek királlyal próbálkozott arra, de Isten újból megakadályozta a gonosz szándékát. Mózes I. 20 : 1—7; 21 : 32.

Amidőn Sára már idősebb volt annál, hogy szülhetett volna és Ábrahám száz éves lett, Isten ezt a látszólag kegvezőtlen állapotot úgy gondviselte, hogy Sára fogant és fiat szült, akit Izsáknak neveztek. Az Úr megígérte Ábrahámnak: „Izsákban neveztetik a te magod." (Mózes I. 21:1, 12) Az isteni feljegyzésből világosan látható, hogy Izsák jelképezte „az ígéret azon magvát", akiben az egész emberiség megáldatik. — Galata 3: 8, 16; 4 : 22—28.

Isten akkor egy élő képet szerzett, amely az ő akaratának egy részét vetítette elő. E képben Ábrahám Istent képviselte, Izsák pedig Isten egyszülött fiát, kit később Jézus néven ismertünk meg. Az, hogy Ábrahám Izsákot az oltárra helyezte, hogy megáldozza, azt vetítette elő, hogy Isten fia az egész világ érdekében bűnengesztelő áldozatul áldoztatik, hogy az emberek Isten kitüzött idejében megszabadulhassanak az ellenségtől és gonosz befolyásától és azon rossz cselekedetektől, melyek a halált hozták az emberiségre. Ábrahám nem értette a kép jelentőségét. Mindez a hit tárgya volt. Isten megparancsolta neki, hogy mit tegyen

FEL

és ő úgy cselekedett. Ez Ábrahám hitének nehéz megpróbáltatása volt, de ő kitartott a próbán és Isten megjutalmazta hitét.

E képlet érdekében utasította Isten Ábrahámot, hogy Izsákot, egyetlen forrón szeretett fiát, minden reménységét Mória hegyére vigye és ott égő áldozatul bemutassa. Ez nehéz megpróbáltatást jelentett Ábrahám számára, hogy egyetlen fiát, akiről Isten azt mondotta, hogy „Izsákban neveztetik a te magod" és általa jön az áldás, megáldozza. Ábrahám mindazáltal engedelmeskedett az Úr parancsának, fáról gondoskodott az oltár számára, tüzet és kést vitt magával és így felszerelve vonult fiával Mória hegyére. Ábrahám ott oltárt épített, megrakta fával, megkötözte fiát, Izsákot az oltárra helyezte a fára, kinyujtotta a kezét és vette a kést, hogy fiát megölje. Még csak egy pillanat kellett volna és megölte volna a fiát. Isten akarta Ábrahám hitét kipróbálni. De amidőn Ábrahám kiállotta a próbát, Isten feltartóztatta a kezét, mellyel meg akarta ölni a fiát. Mózes I. 22 : 11—18 jegyzi fel:

„Akkor kiálta néki az angyal az égből és mondá: Ábrahám! Ábrahám! őpedig felele: Imhol vagyok. És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy és nem kedvezel a te fiadnak, a te egyetlen egyednek énérettem. És felemelé Ábrahám az ő szemeit és látá, hogy imé háta mögött egy kos akadt meg a szarvánál fogva a szövevényben. Odaméne tehát Ábrahám és elhozá a kost és azt áldozá meg égő áldozatul az ő fia helyett. És nevezé Ábrahám annak a helynek nevét Jehova-Jire-nek. Azért mondják ma is: az Úr hegyén a gondviselés. És kiálta Jehova angyala másodszor is az égből. És mondá: Én magamra esküszöm, azt mondja Jehova; mivelhogy e dolgot cselekedéd és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenednek; hogy megáldván megáldalak téged és bőségesen megsokasítom a te magodat, mint az ég csillagait és mint a fövényt, mely a tenger partján van és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedtél az én beszédemnek." E kép által szerzett prófétai árnyék később valóságban is minden részletében beteljesült. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött fiát adta érette, hogy minden, valaki hiszen őbenne, el ne veszszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa." — János 3 : 16, 17.

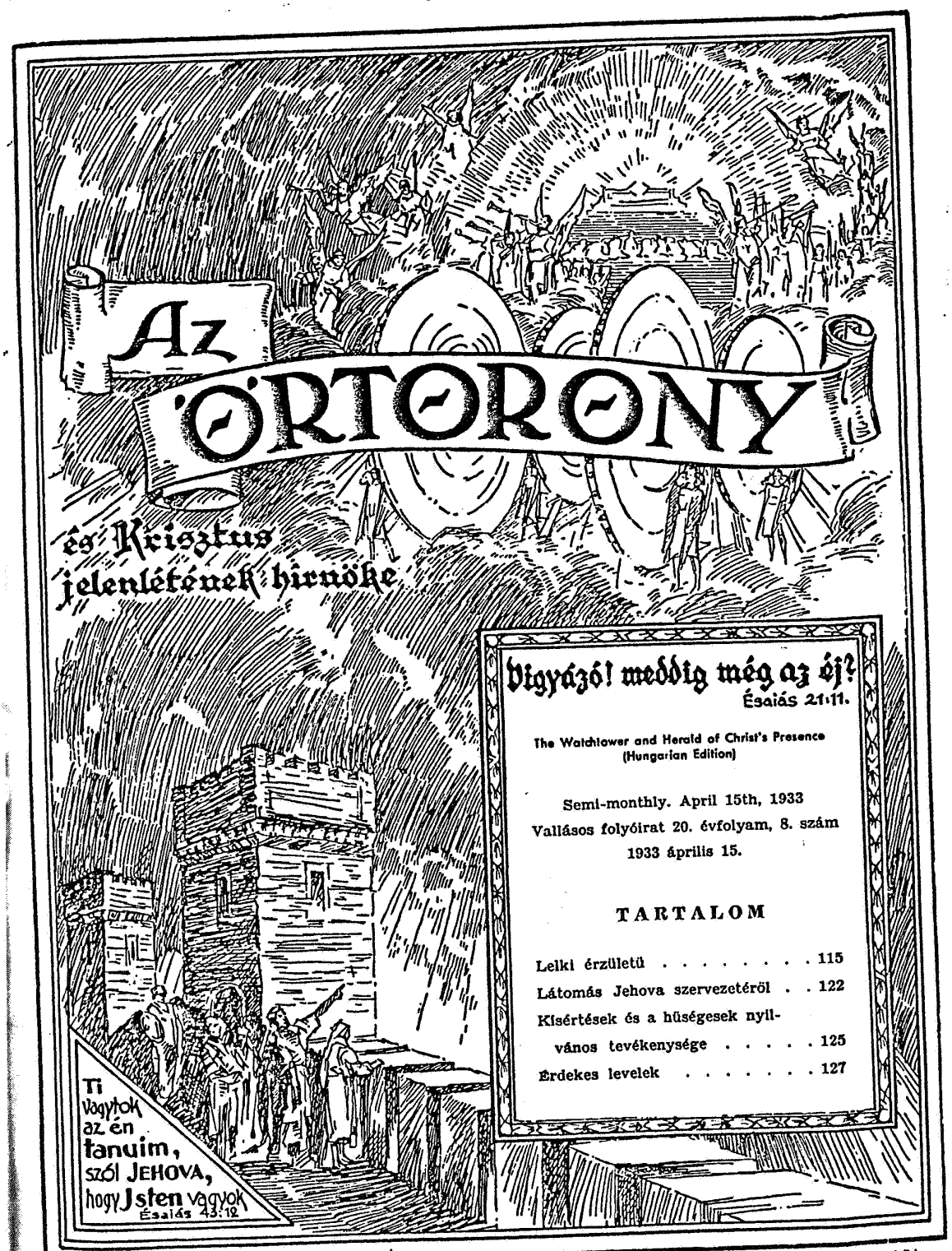
Később aztán Rebeka lett Izsák felesége és magtalan volt. Izsák könyörgött az Úrhoz, felesége érdekében és Rebeka teherbe esett és ikreket szült. Az egyik neve Ézsau, a másik neve Jákób. Isten világosan tudtuladta, hogy Jákób lesz az ígéret örököse s általa fog eljönni az ember áldásának magva. Sátán, aki mostan is gonosz tettet forralt, mint máskor, elhatározta, hogy Jákóbot elpusztíttatja Ézsau által. (Mózes I. 24 : 42, 43) Jákób azonban Háránba menekült. Útközben egy dombon elaludt, melyet később Béthelnek nevezett. Egy kő volt a párnája, a föld volt a derékalja és az égbolt a takarója. Álmában megjelent neki az Úr és mondá: „Én vagyok Jehova, Ábrahámnak, a te atyádnak Istene és Izsáknak istene. Ezt a földet, amelyen te fekszel, neked adom és a te magodnak. És a te magod olyan lesz, mint a földnek pora és terjeszkedel nyugatra és keletre, északra és délre és tebenned és a te magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei. És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged valahova menéndesz, és visszahozlak e földre; mert el nem hagylak téged, mig be nem teljesítem, amit neked mondtam." — Mózes I. 28 : 13—15.

Később Jákób Józsefnek lett az atyja, akit eladtak Egyiptomba s aki ott annak az országnak uralkodója lett s ahol bizonyságot tett Istennek, az Úrnak nevéről. Jákób lett az atyja mindama sok izraelitának, kik Isten csodatételei által Egyiptomból kijöttek. Attól kezdve az események sorozata által az eljövendő üdvözítő szándékát mutatta be Isten jelképesen. Ezek a jelképek rámutatnak a világ megváltójára, aki mindenkit meg fog váltani az ellenségtől és gonosz befolyásától, s aki hűséges és ragaszkodó Istenhez.

Jákóbnak tizenkét fia született s ezek Izrael nemzetének tizenkét törzsfői lettek. Jákób megvénülvén és közel érezvén halálának óráját, maga elé hívatta fiait. Az ő elméjét ekkor Isten láthatatlan hatalma indította a következő nagy jövendölésre: „El nem mulik Júdától a fejedelmi pálca, és a fejedelmi bot térdei közül, mig eljön Síló és a népek néki engednek." (Mózes I. 49 : 10) A „pálca" az uralkodás jogát jelenti. A törvényadó olyanra vonatkozik, aki a népet útján vezeti, védelmezi és oltalmazza és az élet útjára tanítja. „A Síló"-szó a Messiásra, illetve a nagy Szabadítóra vonatkozik. „Néki engednek majd a világ népei." Igy mondatott az Isten Jákób által jövendölést annak eljöveteléről, aki el fogja pusztítani az ördög gonosz munkáját és elvégzi, amit a hűtlenné lett Lucifernek kellett volna elvégeznie, amidőn tökéletes volt s mielőtt igazságtalanság találtatott volna benne, mielőtt Sátán és ördög lett belőle.

W. T., 1933 február 1.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?

Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. April 15th, 1933
Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 8. szám
1933 április 15.

TARTALOM

Lelki érzületü 115
Látomás Jehova szervezetéről . . 122
Kisértések és a hüségesek nyilvános tevékenysége 125
Érdekes levelek 127

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkináljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.
Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.
(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Bereai Bibliakutatás az „Őrtorony" segítségével

„Jehova ünnepe"
Március 15-iki kiadás
Április 2-án kezdődő héten . . . . . 1—17. bek.
Április 9-én kezdődő héten . . . . . 18—34. bek.
„Lelki érzületű"
Április 15-iki kiadás
Április 16-án kezdődő héten . . . . . 1—9. bek.
Április 23-án kezdődő héten . . . . . 10—19. bek.
Április 30-án kezdődő héten . . . . . 20—30. bek.

Iratok rendelése idegen nyelven

Egyes testvérek az Egyesült Államokban és más országokban sokszor jónak látják, hogy iratokat onnan közvetlenül külföldi címekre küldjenek. Ez nem a helyes módszer, mert az iratoknak más országokba való bevitele sok nehézséggel jár s mert az ily iratok gyakran elkoboztatnak. Azért szeretettel arra kérjük a testvéreket, hogy ezt az utat jövőben ne válasszák. Ha azt kívánjátok, hogy egy országban valaki az iratokat egy bizonyos nyelven megkapja, úgy megrendelésteket annak árával együtt küldjétek be a brooklyni hivatalhoz vagy egy mellékhivatalhoz, hogy az helyesen elintéztessék. Minden országban, ahol csak alosztályok működnek, nagy mennyiségű irat van raktáron különböző nyelven s ezért sokkal helyesebb, ha ezek intézik el a megrendeléseket azon emberek számára, akik az illető országban laknak.

Ki segít a munkásoknak?

Úgy Németországban, mint Csehszlovákiában és Magyarországon is vannak szorgalmas testvérek, akik örömmel tevékenykednének a szolgálatban, de megfelelő ruházat hiányában nem vállalkozhatnak családok meglátogatására. Aki csak e sorokat olvassa, felelős abban, hogy ruhatárát átvizsgálja, vajjon nem talál abban nélkülözhető férfi- vagy női-ruhaneműt, alsóruhát, harisnyát, kalapot, cipőt stb. Minden ily ruhadarabokat szíveskedjenek a következő címekre küldeni munkaszerető szegény testvéreknek való továbbítás végett:

Németországban: Bibliaház Magdeburg, Wachtturmstraße 1—19.

Csehszlovákiában: Intern. Bibelforscher-Vereinigung, Praha II., Národní tř. 26.

Magyarországon: Watch Tower Bible and Tract Society, Brooklyn-i cég budapesti fiókja, Budapest, V., Katona József-u. 41.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 április 15 — Magdeburg — 8. szám

Lelki érzületű

„Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban is meg volt." — Filippi 2 : 5, Káldi fordítás.

JEHOVA a nagy szellem (lélek), „aki magasságos és felséges és örökkévalóságban lakik". (Korinthus II. 3 : 17; Ésaiás 57 : 15) Jehova láthatatlan és emberi szemekkel sohasem is lehet őt meglátni. (Tim. I. 6 : 16) Hogy e kijelentést „szellemi (lelki) érzületű" megértsük és értékeljük, Jehovát, a nagy szellemet s az ő érzületét kell megismernünk.

² Jehova mindenkinél felségesebb és az ő hatalma nem ismer ellentállást. Amidőn elgondolja és azt akarja, hogy valami megtörténjék, ez azt jelenti, hogy az meg is fog történni. Szellemét Jehova engedelmes teremtményeire adja. Ez azt jelenti, hogy Jehova hatalma befolyást gyakorol teremtményeire, hogy azok az igazságosság útján haladjanak. Ezt az erőt vagy szellemet emberi szemekkel nem lehet látni, de e szellem befolyásának eredménye gyakran emberi szemekkel is látható. A teremtmény tehetetlen lehet valaminek a végrehajtására; de ha erre a teremtményre Jehova az ő szellemét árasztja s ha ő úgy akarja, hogy az valamit végrehajtson, akkor az illető végre is tudja hajtani azt, amit Isten tőle óhajt. „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő jó tetszése szerint." (Filippi 2 : 13) „Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint." (Efézus 3 : 20) Azért mondhatják azok, akik a Krisztusban vannak, az apostollal: „Mindenre van erőm azáltal, aki engem megerősít." (Filippi 4 : 13) Isten szelleme, mely Krisztus utján működik, erősíti meg és képesíti Krisztus hű követőit a következő kijelentésre: „Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős." — Korinthus II. 12 : 10.

³ Jézus Krisztus Jehovának, az Atyának tökéletes képmása. Jézus Krisztus érzülete (elméje) mindig összhangban állott Jehovával. Mindazok tehát, akik Jézus Krisztusban vannak és kedvesek Jehova előtt, teljesen összhangban kell hogy legyenek Jehova érzületével. Azért rendkívül fontos megállapítanunk, hogy mi Istennek az érzülete és mi Jézus Krisztusnak az érzülete. Csak az tudja az apostol kijelentésének jelentőségét helyesen értékelni, aki ezt az érzületet megérti, olvassuk: „Ugyanazon indulat legyen bennetek, amely volt Jézus Krisztusban."

⁴ Jehova igazságos és nála minden igazságos; azaz ő mindig igazságosan cselekszik. „Az Úr (Jehova) törvénye tökéletes . . . Az ő rendelései igazságosak. Az ő ítélete igazság, mindenkor igazságos az." (19. zsoltár 8—10) „Mert egyenes Jehova igéje és minden munkája igazságos. Ő szereti az igazságot és a jogot; teljes a föld Jehova jóságával." (33. zsoltár 4, 5) Jehova érzületét ezenkívül a próféta következő kijelentése ismerteti: „Mert az Úr (Jehova) igaz; igazságot (széljegyzet szerint: Az igazság gyakorlását) szeret, az igazak látják az ő orcáját. (11. zsoltár 7) „Jehova szemei az igazakon vannak, az ő fülei azoknak kiáltásán; Jehova orcája pedig a gonosztevőkön van, hogy kiirtsa emlékezetüket a földről." — 34. zsoltár 16, 17.

⁵ Ezenkívül Jehova érzületét visszatükrözi az is, hogy ő azokat világosítja meg, akik érzületükben egyeznek az igazságossággal. „Világosság támad fel az igazra és az egyenesszívűekre öröm." (97. zsoltár 11) „Igaz vagy Jehova és a te ítéleted igazságos. A te bizonyságaidat igazságban és hűségben jelentetted meg és mindenek felett való egyenességben. A te Igédnek summája igazság és a te igazságod ítélete mindörökkévaló." — 119. zsoltár 137, 138, 160.

⁶ Az ember Isten igéjéből tanulja meg, hogy valóságban mi Jehova érzülete. (János 17 : 17) Az emberek Istenről és Jézus Krisztusról az igéből tanulnak és abból kell tanulniok, ha élni óhajtanak. (János 17 : 3) Isten meghallgatja azokat, akik őt szeretik és igazán és őszintén esedeznek hozzá, mivel ő szereti az igazságosságot és azo-

FEL

kat, akik meg akarják ismerni az igazságos cselekedetek útján. „Az Úr megnyitja a vakok szemeit, Jehova felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti Jehova az igazakat." (146. zsoltár 8) „Az igazaknak valóságos jót rejteget, paizst a tökéletesen járóknak." (Példabeszéd 2 : 7) Jehova azok előtt tárja fel szándékát, akik hozzá hasonló érzületűek. „Az igazakkal van az ő titka." (Példab. 3 : 32) „Az igazak gondolatai igazságosak." (Példab. 12 : 5, angol szerint) A gondolatok az elméből (érzületből) fakadnak.

[7] Jehova szent. „Te szent vagy, aki Izrael dicséretei között lakozol." (22. zsoltár 4) Péter Isten akaratának befolyása alatt írta testvéreinek: „Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok." (Péter I. 1 : 15, 16) Jehova Isten teljesen igazságos és ahhoz tartja magát. „Jehova igaz minden útjában és minden dolgában kegyelmes." (145. zsoltár 17, 18) Amely teremtmény szent szeretne lenni, teljesen és feltétlenül Istennek és az ő igaz ügyének kell hogy szentelje magát. Másképpen nem lehet szent. Az emberek mindnyájan tökéletlenek; de ha az ily teremtmény bizik Jézus Krisztus vérében mint a váltságdíjban, Jehovával szövetséget köt és Isten szellemétől megszületik, új teremtménynek számít, jóllehet tökéletlen testben van. Szent lehet azáltal, hogy teljesen és feltétel nélkül Jehovának szenteli magát s hogy ezt megtehesse, az Úr érzületével kell birnia. Ha ily érzületű, Jehovát dicsőíti és őt imádja szellemben és igazságban. „Magasztaljátok Jehovát, a mi Istenünket és boruljatok le az ő szent hegyén; mert szent Jehova, a mi Istenünk." — 99. zsoltár 9.

Törvénytelenség

[8] Az igazságosság szöges ellentéte a törvénytelenség. Fel kell tételeznünk, hogy Lucifer szent és igaz volt felkenetésének idejében és Jehova szervezetében volt alkalmazva, máskülönben Jehova nem bizta volna meg bizalmi tisztséggel. Kezdetben tökéletes volt és hivatalbahelyezése után lett törvénytelen. Ezt olvassuk felőle: „Tökéletes voltál minden utaidban azon naptól fogva, amelyen megteremtettél, mindaddig, amig igazságtalanság találtatott benned." (Ezékiel 28 : 15) Lucifer érzületét ellenkezéssel töltötte be Jehova iránt és elhatározta, hogy Jehova akaratával ellenkezőleg cselekszik. Ő fel volt világosodva és ismerte a helyes utat, de a helytelen út követésére határozta el magát és attól kezdve törvénytelen volt és az még most is. Ő embereket és angyalokat is az igazságtalanság útjára csábított s ezeknek érzülete azért irányul Isten akaratával ellenkező dolgok cselekvésére. Jehova nyilatkozik azokról, akik őt szeretik és azokról is, akik elfordulnak tőle és engedetlenek, olvassuk: „Megőrzi Jehova mindazokat, akik őt szeretik, de a gonoszokat (törvényteleneket) mind megsemmisíti." (145. zsoltár 20) Igy van élesen megkülönböztetve az Isten ellen valók érzülete az Úr érzületétől.

Krisztus érzülete

[9] Jézus Krisztus érzülete sohasem volt egy pillanatig sem ellentétben Jehova érzületével. Ő „Isten teremtésének kezdete" és mindig Jehova gyönyörűsége volt, mivel őnála volt mindig. (Jelenések 3 : 14) Ő az, aki Isten teremtését az igazság útján vezéreli. Isten ezt mondja Jézus Krisztusról: „Az igazságnak útján járok és az igazság ösvényének közepén. Hogy az engem szeretőknek valami valóságost adjak örökségül és erszényeiket megtöltsem. Jehova az ő útjának kezdetéül szerzett engem; az ő munkái előtt régen, örök időktől fogva felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől fogva. Még mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala; még mikor semmi források vizzel teljesek nem voltak. Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak előtte születtem. Mikor még nem csinálta vala a földet és a mezőket és a világ porának kezdetét. Mikor készíté az eget, ott valék; mikor felveté a mélységek színén a kerekséget; mikor megerősíté a felhőket ott fenn, mikor erősekké lettek a mélységnek forrásai; mikor felveté a tengernek határait, hogy a vizek át ne hágják az ő parancsolatját, mikor megállapítá e földnek fundamentumait: mellette valék, mint kézműves és gyönyörűsége minden nap, játszva őelőtte minden időben." — Példab. 8 : 20—30.

[10] Isten szeretett fia azáltal győződött meg Jehova akaratáról, hogy gondolkodott s azután örömmel hozzáfogott a munkához, hogy aszerint cselekedjen. „Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van." (40. zsoltár 9) A prófétának közvetlenül következő versei azt mutatják, hogy Jézus Krisztus mindig azt tartotta fő céljának, hogy ismertesse az igazságot és Jehova dicsőséges nevét másokkal: „Vigan hirdetem a te igazságodat a nagy gyülekezetben; ímé nem tartom vissza ajkamat, te tudod, óh Uram! Igazságodat nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és igazságodat a nagy gyülekezetben." (40. zsoltár 10, 11) Jézus Krisztus mindenkor dicsőítette Jehovának, Atyjának nevét. Mielőtt Jézus a földre jött, megiratott már felőle, hogy ezt fogja mondani. „Hadd hirdessem nevedet atyámfiainak és dicsérjelek téged a gyülekezetben." (22. zsoltár, 23) Miután Jézus munkáját a földön bevégezte, s mielőtt a

FEL

Golgotára ment volna, mondotta: „Én kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. Tieid voltak és te nekem adtad őket és a te beszédedet megtartották." — János 17 : 6.

[11] Sátán kétségbe vonta Jehova beszédének igazságát, meggyalázta az ő nagy és szent nevét és vitássá tette a Felséges fensőbbségét. Jehova évszázadokon át türte, hogy Sátán törvénytelen útját folytassa és azon a legvégsőkig elmenjen. Azon hosszú idő alatt, amelyben a teremtmény gonoszságban élt, Jézus Krisztus dicsőítette és kiemelte Jehova nevét. Mindenkor megőrizte feddhetetlenségét Jehova előtt. Krisztus viselkedése tehát kinyilatkoztatja az érzületét. Az Irás feltárja, hogy Jézus Krisztus elméjében mindig Atyja szent nevének igazolása volt első helyen.

[12] Mivel látjuk, hogy az Úr Jézus kezdet óta gyönyörüsége volt Jehovának, ebből arra kell következtetnünk, hogy mindenkor bizalmas viszony állott fenn Isten és az ő szeretett fia között; azért tehető fel, hogy Jehova nagy szándékának fejlődésében minden következő lépést megmutat fiának. A Fiú tehát már korán megtanulta, hogy az ember megváltása azon halálból, melybe azt Sátán döntötte s az igazság birodalmának felépítése s az ember visszavezetése az Istennel való összhangba, amikor aztán az emberek meg tudják őrizni tisztaságukat Isten előtt, mindez igazolni fogja Atyjának a nevét. Mivel Jézus ezt tudta, örömmel rendelte magát alá Atyja akarata teljesítésének. Szilárdan elhatározta, hogy minden áron Atyja akaratát fogja teljesíteni. Habár a Fiú isteni alakban volt és naponként érintkezett a Felségessel, egyáltalán nem gondolt arra, hogy az „Istennel való egyenlőséget eltulajdonítsa"; (Reinhardt) „Istenhez való hasonlóságát nem tekintette oly tulajdonnak, amelytől nem akart volna megválni" (Menge); „hanem magát megüresítette és szolgai alakot öltött fel, az emberhez lévén hasonlóvá és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta önmagát és engedelmes volt mindhalálig", sőt a legcsufosabb halálig. A fán halt meg és ez őt Isten megírott törvénye szerint minden teremtmény szemében bűnösnek tüntette fel. (Filippi 2 : 6—8; Mózes V. 21, 23; Galata 3 : 13) Jézus Krisztus a legfontosabbnak tartotta és tartja még most is Atyja akaratának teljesítését; és tudja azt, hogy amidőn ez megtörténik, az ő Atyjának neve igazolva lesz.

[13] Amidőn az Úr Jézus a papi pályához szükséges életkort elérte, azonnal teljesíteni kezdte Atyja akaratát a papi tisztségre vonatkozóan. Az ellenség a leghevesebb kísértéssel közelített hozzá, melyhez hasonlóval még soha embert meg nem kísértettek; Jézus azonban elüzte a kísértőt és bejelentette azon elhatározását, hogy Jehova Istent fogja imádni és csak néki fog szolgálni. (Máté 4 : 10) Nyomban azután az Úr Jézust Jehova a világ királyává kente fel s azóta Jézus egyetlen alkalmat sem mulasztott el, hogy ne hirdette volna Jehova nevét és az ő királyságát, amely teljesen igazolni fogja Atyjának nagy nevét.

[14] Minden ember hajlandó elfogadni a megtiszteltetést embertársa részéről. Majdnem mindenki szereti a maga nevét mások elé tárni, mihelyt valami bizalmi tisztséget nyer, hogy így az emberektől tiszteltessék. De Jézus Krisztus nem volt ily érzületű. Szavainak megvizsgálása kétségtelenül azt mutatja, hogy soha sem volt önző. Közölte tanítványaival, hogy Atyja őt kinevezte a világ megítélésére és teljhatalommal ruházta fel az ítéletre, s azután így szólt: „Én semit sem cselekedhetek magamtól; amint hallok, úgy ítélek s az én ítéletem igazságos, mert én nem a magam akaratát, hanem annak akaratát keresem, aki engem elküldött. Ha én tennék bizonyságot önmagamról, az én bizonyságtételem nem volna igaz." (János 5 : 30, 31) Jézus Atyja ígéjét magasztalta fel, így szólván hallgatóihoz: „Mert én a mennyből szállottam alá, nem azért, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki engem elküldött. Meg van írva a prófétáknál: ‚és ők mindnyájan Istentől taníttatnak'. Mindenki, aki az Atyától hallott és tanult, énhozzám jön." (János 6 : 38, 45) Eképen mutatja ki, hogy szilárd volt érzületében, s ezenkívül azon egyetlen és helyes eszközre is rámutat, ami által az ember megtudja állapítani Isten akaratát. Jézus azért jött a földre, hogy Atyja nevét tisztelje és nem az emberek tiszteletének keresése miatt. „Én nem fogadok el tiszteletet az emberektől. Én az én Atyám nevében jöttem és ti nem fogadtok be engem. Mi módon hihettek ti, akik egymástól fogadjátok el a tiszteletet és nem keresitek azt a tiszteletet, amely Istentől van?" — János 5 : 41, 43, 44, angol szerint.

[15] Jehova az ő szeretett fiát egy rendkívüli munka végzésére küldte ki és Jézus figyelme e munka olyképpen való végzésére irányult, amint azt az Atya kívánta. Igy szólott: „Az én eledelem az, hogy annak (Atyám) akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezem." (János 4 : 34) Jézus tudta, hogy mit cselekedett Jehova őreánézve s hogy mily munkára küldötte őt ki. Jézus megtanulta, hogyan használta az Atya a maga értelmét és elhatározta, hogy azt a munkát ugyanazon módon fogja végrehajtani. Ezt az errevonatkozó feljegyzések tisztázzák. A 40. zsoltár 6. versében olvassuk: „Hatalmasa-

FEL

kat mívelтél te velünk, Örökkévaló (Jehova), Istenem, csodatetteidben és rólunk való szándékaidban nincs hozzád hasonló! Hirdetném, elmondanám, — de számosabbak, semhogy elbeszélni birnám." (Dr. Frenkel-fordítása) „És nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily nagy azoknak summája!" (139. zsoltár 17) Krisztus ugyanily érzületű.

Téves felfogás

[16] Az Irás mutatja, hogy Sátán ravasz és rosszakaratú ellenség. Sokan kötöttek szövetséget Istennel a Jézus Krisztusban való hit által s azután az ördög hizelgésein elbuktak. Az apostolok napjai óta a legtöbben, akik Jézus Krisztus követőinek vallották magukat, azon a nézeten voltak, hogy az ő legfőbb feladatuk az, hogy elkészítsék magukat, hogy a mennybe bejuthassanak s ott Jehovának a világegyetem kormányzásában segítsenek. Ezek azt gondolták, hogy ennek érdekében ki kell tünniök az emberek között. Nem Jehova ígéjének és nevének igazolása lelkesítette gondolataikat. Ezek a következőkép tervezték el a dolgot maguknak: „Én most új teremtmény és Krisztus követője vagyok s úgy kell viselkednem az emberek előtt, amint egy kereszténыhez illik. Gondolatokba merülve és méltóságosan kell fellépnem, szelid és tetszetős szavakat használnom, hogy meglássák, hogy Jézussal jártam és tőle tanultam. Ünnepélyesen kell mások előtt fellépnem és sohasem szabad szabad folyást engednem vidámságomnak, sőt nem is szabad hangosan nevetnem. Főképpen vasárnap kell magamat a Bibliával kezemben mutogatnom és mindig tüntetnem kell mások előtt azzal, hogy mennyire értem a Bibliát. Igy kell cselekednem, hogy azok, akik látnak, így szóljanak: Ez az ember igazán szent ember. Ha így viselkedem, ezt meglátják és biztosan ezt mondják: Ez bizony lelki érzületű."

[17] Ha van valaki az egyházban olyan is, aki például könyveket kell előállítson, amely könyvek az Irást magyarázzák; s ha ez az illető kitartóan és állandóan végzi munkáját; s ha csak ritkán tárgyalja meg a bibliai kérdéseket másokkal, sőt néha vonakodik is attól, hogy bibliai előadást tartson az Úr népének valamely csoportja előtt, nem ritkán mondják az olyanok, akik magukat „másoknál szentebbnek" tartják: „Ez az ember biztosan nem lelki érzületű, mivel nem viselkedik úgy, mint mi, akik igazán keresztények vagyunk." S ha az ilyen ember, amilyet most például említettünk, egyszer-máskor még ártatlan szorakozást is megenged magának, mint például meghallgatja a sporteseményekről szóló rádió közvetítést vagy alkalmilag egy hangversenyt meglátogat s egyszer-máskor egy pohár bort megiszik; s ha vonakodik hosszú fekete kabát viselésétől, amilyet lelkészek szoktak viselni és inkább a világos színeket kedveli, az ilyenről, azok, akiket „jellemfejlesztők" néven ismerünk, így szólanak: „Semmi kétség, ez nem lelki érzületű ember." Sátán sokat éppen e téves mérték alkalmazására szedett rá, hogy úgy következtessenek, hogy csak akkor lehetnek lelki érzületűek, ha olyasmit fejlesztenek magukban, amit mások „kedves jellemnek" neveznek. Ezek önmagukat szedték rá ama feltevésre, hogy így kell viselkedniök, hogy másokat az igazsághoz vonzanak és befolyásukat ily módon használják fel az Úr királyságára. Itt azonban rámutatunk arra, hogy amely embert egy másik tökéletlen ember kell a felséges Isten szolgálatára buzdítson, nem fogja szellemben és igazságban híven és állandóan szolgálni a Felségest.

Meghatározás

[18] Mit jelent tehát „a lelki érzületű" szó, amint az az Irásban előfordul? (Róma 8 : 6) Ez a szó oly teremtmény érzületét (elméjét) jellemzi, aki szorgalmasan igyekszik megállapítani Isten akaratát és rendületlenül törekszik megőrizni azon elhatározását, hogy a nagy Szellem akaratát cselekeszi és tényleg végrehajtja arra való tekintet nélkül, hogy ki mit gondol vagy mond felőle. A teremtmény elméje azon tehetség, mellyel őt Isten felruházta, hogy az igazságot vizsgálja és arról következtetést állítson fel, ami aztán őt cselekedetre birja. Az akarat az ember szilárd elhatározása a cselekvés tekintetében s az ember elméjének használata által jut ily elhatározásra. Miután igénybevette elméjét Isten akaratának megállapítására és határozottan ezen akarat végrehajtásához tartja magát, miután azt felismerte, attól sohasem fog szándékosan eltérni. Pál mondja, hogy Krisztus követőjének okos szolgálata az Istennek való teljes felszentelésből áll s aztán hozzá fűzi: „Ne legyetek hasonlatosak e világhoz, hanem változzatok el elméteknek megujulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Isten jó, kedves és tökéletes akarata." (Róma 12 : 2) Ez bizonyítja, hogy az ember nem lehet e világhoz hasonló, ha Jézus Krisztus érzületével akar birni tökéletesen. A világtól elméjének megujulásával kell magát elszakítania s ez azáltal történik, hogy elméjét Isten igéjével táplálja. Igy ismeri meg Isten akaratát s azután Isten akaratát kell cselekednie.

[19] Egyesek azt gondolták, hogy úgy kell viselkedniök embertársaik között, hogy azzal azok tetszését kivívják és az embertársaik tiszteletét szerezze meg számukra. Mivel ily érzületűek voltak, törekedtek az egyházban a legnagyobb hivatalokra és törekedtek tüntetni természetes tulajdonságaikkal és bibliai ismereteikkel; ezt nevezték „lel-

FEL

ki érzületnek". Az ilyenek közül magukat többen véneknek választatták meg, de elmulasztották, hogy tényleg az Írás értelmében vénekké legyenek. Mivel ezek arról voltak meggyőződve, hogy jobbak erőtelen testvéreiknél, nem akartak résztvenni oly szolgálatban, melyet alacsonyabb rendűnek tartottak; pl. nem akartak családlátogatásokat végezni s az evangéliumot nyomtatott formában hirdetni. Világos, hogy az ilyenek, arra való tekintet nélkül, hogy mily állást foglaltak el az emberek között, nem birtak Krisztus érzületével. A lelki érzületűség vagy Krisztus szellemének bírása nem az emberek tiszteletének keresését vagy elfogadását jelenti, sem pedig azt, hogy valaki a kelleténél fölöttébb gondolkodjon maga felől. Az embernek józanul kell gondolkodnia és erre csak akkor képes, ha Isten igéjével egyetértően gondolkodik — János 5 : 41; Róma 12 : 3.

Állhatatosság

[20] Azt mondották, hogy minden szellemi szülöttnek „lelki érzületűnek" kell lennie. Az Írás azonban nem támogatja ezt a gondolatot. Sem a „nagy sokaság", sem azok, akik végül a „gonosz szolgaosztályba" jutnak, nem lelkiérzületűek. Az Írás világosan azokhoz szól, akik a Jézus Krisztus vérében való hit által szövetségre léptek Istennel. A szellemi szülöttekhez intézett levelében mondja az apostol: „A kettős szívű ember (a megoszlott szívű) álhatatlan minden utaiban." (Jakab 1 : 8) Milyen a megoszlott szívű ember e szöveg értelme szerint? Kétségkívül olyan, aki szeretne tetszeni Istennek, de egyuttal az emberek tetszését keresi és azok tiszteletét szeretné. De senki sem szolgálhat két úrnak és senki sem élvezheti egyidőben e világ tetszését és az Isten tetszését is. Ha emberek tiszteletét keresi, ellensége Istennek. (Jakab 4 : 3, 4) Jézus Krisztusnak nem volt semmi köze e világhoz és nem is kereste az emberek tiszteletét. (János 18 : 36; 5 : 41) A lelkiérzület Krisztus szellemének bírását jelenti; ez pedig azt jelenti, hogy Jézus Krisztust nyomdokain kövessük. Azok, akik meghívattak a királyságba, éppen ennek cselekvésére szólíttatnak fel. (Péter I. 2 : 21) Az apostol kimutatja, hogy a határozatlan gondolkodás az embert a „gonosz szolga" vagy a „bűn embere" osztályába tereli, mivel többet gondol maga felől a kelleténél s mivel önmagát magasztalja fel, ami Isten szeme előtt utálatosság. Ezek nincsenek megerősödve a jócselekedetekben, amint ennek lenni kellene mindenkinél, aki Krisztus szellemét bírja. — Thessalonika II. 2 : 1—17.

[21] Az apostol a felszenteltekhez Róma 8 : 5. versében így szól: „Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak (testi érzületűek); a lélek (szellem) szerint valók pedig a lélek (szellem) dolgaira." (Károli fordítás) „A gyarló test embere ugyanis a gyarló testi, a lélek embere ellenben a lelki dolgokon jártatja az eszét." (Masznyik fordítás) „A test emberei ugyanis a testi dolgokra törekszenek, a lélek emberei a lelkiekre törekszenek." (Káldi fordítás) „Mert a testies emberek a test dolgaira gondolnak, ellenben a lelkiesek a lélek dolgaira." (Czeglédy fordítás) Sátán világának látható teremtményei testek s azért „testieknek" vannak nevezve. Aki Isten szövetségese, hogy Jézust nyomdokain kövesse, de szíve megoszlik Sátán szervezetének és Isten szervezetének dolgai között, állhatatlan; ha nem áll teljesen Jehova mellé s nem irányítja elméjét és szeretetét szilárdan Isten királyságának dolgaira, nem élhet, hanem meg kell halnia. Ezt az apostol tisztázza Róma 8 : 6-ban, ahol így szól: „Mert a testnek gondolata a halál, a lélek (szellem) gondolata pedig élet és békesség."

[22] Tartózkodni az állatias szokásoktól, melyeket bukott emberek gyakorolnak és — amint a világ mondja — erkölcsösen élni, szelid kifejezéseket használni és az Írásról beszélni, ez még nem elegendő ahhoz, hogy beteljesítsük azon követelményeket, melyeket az Írás a lelki (szellemi) érzületűekre vonatkozóan kijelől. Sok tisztességes ember van, aki ezt megteszi s akik mindazáltal csak e világ tetszését keresik. Az, aki Istennek akar tetszeni, sokkal többet kell tegyen annál, hogy — amint mondani szokták — tiszta erkölcsös életet folytasson. Jézus Krisztus minden tekintetben teljesen engedelmeskedett Jehovának, megfogadta utasításait és most is csak Jehova akaratát teljesíti. Ő tökéletes, nemes és tiszta volt, úgy szervezetében, mint minden más tekintetben. De Jehova nem az ő testi tökéletességét, hanem az ő teljes és feltétlen hozzá való ragaszkodását részesítette tetsző elismerésében. Őt nem szorongatták oly kísértések, melyek a bukott embert környékezik. Ama nagy kísértés, amely igyekezett hozzáférkőzni, abban állott, hogy fog-e a legcsekélyebb mértékben engedni Sátán akaratának vagy nem. De ő egy pillanatig sem vonakodott, Sátánt elutasította és kijelentette neki, hogy Isten akaratát fogja teljesíteni. Most éppen így kell tenniök azoknak, akik Jézus Krisztusban vannak, hogy lelki érzületűek legyenek.

[23] Az emberiség elméje e világ dolgainak cselekvésére irányul és ez azt jelenti, hogy a vallásos rendszereket támogassa és egy része legyen e világ uralkodó politikai és gazdasági elemeinek, amelyek Sátán alatt állanak és Isten ellen vannak. Az ily világi teremtmények embereket dicsőítenek és magasztalnak, azokat tüntetik ki és az emberek nagy vivmányairól beszélnek, de nem tisztelik

FEL

Jehova nevét. Amidőn valaki, aki Isten akaratának teljesítésére szövetséget kötött, elmulasztja vagy nem akarja teljesíteni Jehova parancsait, hogy így magát elvonja a világ részéről származható üldözés vagy erős szidalmazás elől, testiesen viselkedik, testi érzületű és Istennek és királyságának az ellensége. „Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti." — Róma 8 : 7.

[24] Ha az új teremtés Krisztusban elméjét Istenre és országára fordítja és szivében teljesen hű Istenhez, akkor, habár szervezete húsból is van és nagyon tökéletlen, Isten szeme előtt még sem testies. Az apostol ezt nagyon világosan megmagyarázza, amidőn így szól: „De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten lelke (szelleme) lakozik bennetek, akiben pedig nincs a Krisztus szelleme, az nem a Krisztusé." (Róma 8 : 9) Ily követelmények szólanak azokhoz, akik tetszeni szeretnének Istennek s mások nem is nyerik meg a felkenetést Jehovától. Aki Krisztus szellemét birja, Krisztus értelmével bir s azért lelki érzületű is. Hű Isten országához s őt nem hozzák ki a sodrából s nem nyugtalanítják emberi ügyek.

[25] Az apostol arról a harcról beszélvén, melyet Krisztus követőinek kell megvívniok, mondja: „Mert nem a test és vér ellen kell tusakodnunk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok ellen, ennek a sötétségnek világkormányzói ellen, a gonoszságnak égi magasságban lévő szellemei ellen." (Efézus 6 : 12, Káldi fordítása) Ez mutatja, hogy a láthatatlan Sátán és törvénytelen seregei háborút viselnek a Krisztus Jézusban új teremtmények ellen, amint Krisztus ellen is küzdöttek. Valamint, hogy Krisztus követője lelki érzületű lehessen, Sátán s annak szervezete ellen kell küzdenie és teljes erejéből síkra kell szállania Jehova Isten és az ő szervezete mellett. Megalkudni nem lehet. E kettőnek együtt semmi közössége sincsen. E kettő között halálos csata folyik. Krisztus szellemével rendelkezni tehát azt jelenti, hogy ellene vagyunk ama világnak, amely az ördög szervezete. Jakab szavai az igazság e fényében könnyen megérthetők; ő azt mondja, hogy e világ barátja, Isten ellensége és aki emberek kedvét keresi, azáltal Istent teszi a maga ellenségévé. — Lukács 16 : 15.

Biztonság

[26] Aki Krisztus szellemével rendelkezik, tehát lelki érzületű, meg tudja becsülni e szöveg kijelentését: „Erős torony Jehovának neve; odaszalad az igaz és biztonságban van." (Példabeszéd 18:10) Jézus a legfőbb kiváltságának tekintette és tekinti Jehova nevének igazolását, melyet Sátán meggyalázott. Azok részéről, akik Krisztus szellemével birnak, ugyancsak nagy és jelentékeny munka, ha részt vehetnek Jehova nevének igazolásában. Ezt az ügyet Jehova ezen utolsó napokban tisztázta, mivel eljött az ő neve igazolásának ideje. Eddig megtürte Sátán fennállását, hogy törvénytelen útját folytassa, de most eljött a fordulópont. Most Jehova szeretett fiát, mint királyt a trónra emelte és elküldötte, hogy uralkodjék. Jehova bírói döntése Sátánnak és szervezetének elpusztítása s ezt a munkát Jézus Krisztus rövidesen végre fogja hajtani. Mindazok, akik Krisztusban vannak, akik tehát Krisztus érzületével birnak, most örvendenek afelett, hogy Isten nekik alkalmat nyujtott az ő ítéleteinek végrehajtásában való résztvételre. Az ő munkájuk az Úr ítéletének kihirdetése. A királyság megszületett és működését megkezdette s azért most e királyság hajnalán élünk. Azokról, akik Krisztus érzületével birnak, van megírva: „A Te néped teljes készséggel lesz a te hatalmad napján, szent ékességében." („A te néped önként jön a te hatalmad napján." Angol fordítás) (110. zsoltár 3) Ezek csak egy dolgot forgatnak elméjükben, t. i. Jehova akaratának teljesítését. Mivel gondolatukat Jehova akaratának vizsgálására fordították, átvizsgálták az Irást s megtanulták belőle Isten őrájuk vonatkozó akaratát; s most szilárdan elhatározták az ő szent akaratának teljesítését s őket semmi, ami e világhoz tartozik, sem egyéb, el nem fordíthatja attól.

[27] A törvénytelenek (gonoszak) olyan emberek, akik egykor ismerték Istent, de azután nem akarták teljesíteni az ő akaratát, mert a világhoz szegődtek; ezek tehát testi érzületűek. Jehova ítélete úgy szól, hogy az összes gonoszokat el fogja pusztítani. (145. zsoltár 20) Ezzel egyezően mondja az apostol: „A test indulata a halálba vezet." Azok, akik Krisztus szellemével birnak, biztonságban vannak, mivel látják, hogy Jehova neve most igazolva lesz és az ő neve mindeneknél felettébb való és jelentőségteljesebb. Ezek Jehova mellett foglalnak állást, örömmel engedelmeskednek akaratának, ami fel van jegyezve a Bibliában, s az ő tanui lesznek és az ő nevének hirdetésében örvendeznek. Azért erős torony vagy erődítmény az ő számukra Jehova neve; s mivel ezek Krisztusban vannak, igazak és belépnek e toronyba és biztonságban vannak.

A felső hatalmak

[28] A „felső hatalmak" azok Jehova szervezetében, akiket tekintéllyel ruházott fel arra, hogy az ő nevében egy munkát végezzenek. Jehova és Jézus Krisztus ezek a „felső hatalmak"; Jehova a legfelsőbb hatalom. Jehova láthatatlan szervezetében foglalnak helyet azok a hű szentek, akik a Jézus Krisztussal való dicsőségre feltámadtak; e

FEL

földön azonban az ő szervezetének egy látható része van, mely olyanokból áll, akik teljesen hívek Istenhez és az ő királyságához. Ez utóbbiak neveztetnek „maradéknak" és ezek Krisztus érzületével kell hogy birjanak, ha végül birni akarják Isten elismerését. Isten szervezetének minden utasításait ez a maradék kell hogy végrehajtsa, nem emberek előtt való tetszés, hanem Isten tisztelete és tetszésének keresése miatt. Ezek a hűségesek képezik „a hű és bölcs szolgát", amely most a földön van s akire az Úr most rábizta a királyság bizonyos érdekeit. Ez a szolga elméjét Isten akaratának megállapítására és cselekvésére fordította. Ezért van megírva felőle: „Kinek szíve Reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bizik." (Ésaiás 26 : 3) Akik a Krisztusban vannak, most mindnyájan eljutottak a szellemi egységre s ezek mindnyájan egyértelmen vannak. Az igaz egyház most abban az időben él, melyről az apostol a következőket írta: „Teljesítsétek be az én örömömet, hogy egyenlő indulattal (érzülettel) legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén e g y érzésben, semmit nem cselekedvén sem versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván timagatoknál." (Pilippi 2 : 2, 3) Tehát mindenki, aki krisztusi érzülettel bir, minden erejéből igyekszik teljesíteni azt, ami reá bizatott. Ha az tartozik az ő munkaköréhez, hogy „jobb könyveket és több könyvet" termeljen, hogy Jehova nevét megismerjék és ő ezt a munkát híven és szorgalmasan végzi, valóban elmondható lesz róla, hogy Krisztus szellemével bir, tehát lelki érzületű. Az ilyen engedelmeskedik „a felső hatalmaknak". A megbizatás teljesítésében való hűség kedves Isten előtt. Ezekhez szólanak az Úr Jézus következő szavai: „Ne félj azoktól, amiket szenvedned kell. Imé az ördög börtönbe zárat közületek némelyeket, hogy megpróbáltassatok és 10 napig tartó nyomorúságtok lesz. Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját." (Jelenések 2:10) Most különösen megparancsoltatik a maradék tagjainak, hogy engedelmeskedjenek „a felső hatalmaknak", t. i. Jehovának és Jézus Krisztusnak s ez azon parancsokat is magában foglalja, amelyeket Jehova szervezete utján küld hozzájuk. Hajtsák végre a parancsokat arra való tekintet nélkül, hogy mit fog mondani a világ; s ha azokat hűségesen végre hajtják Isten számára, ez bizonyítékot szolgáltat arra, hogy lelki érzületűek.

Szívbéli hűség

[39] Krisztus érzületét (gondolkodását) Jehova prófétája a következőkép fejezi ki: „Kicsoda vak, hanem csak az én szolgám? és oly süket, mint az én követem, akit elküldök? Ki oly vak, mint Jehova megbizottja és szolgája?" (Ésaiás 42 : 19) Itt Isten ‚választott szolgájáról' van szó és ez a szolga vak mindazzal szemben, ami a világhoz tartozik, nincs közössége a világgal és e világ ellen van; ez a szolga azonban teljesen hűséges Jehovához és királyságához, tehát osztatlan ragaszkodásában. Ugyanezen gondolatot a következő szavakkal fejezte ki az apostol: „De egyet cselekszem." Azok, akik most a maradék osztályhoz tartoznak, szeretik Jehovát és az ő királyságát és nem szeretnek másegyebet. Teljes szeretetükkel a királysághoz fordulnak. Mivel ők a szolga tagjai, kinek Krisztus Jézus a feje, Jézus Krisztus érzületével birnak. Ezek a szolgálatot nem „mint embereknek tetsző dolgot, hanem az Urat félvén szívükben" teljesítik. Örömmel tesznek eleget az apostol intelmének: „Bármit tesztek, szívből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek, mivel tudjátok, hogy az Úrtól nyeritek a jutalom örökségét; ti az Úr Krisztusnak szolgáltok." (Kolossé 3 : 23, 24) Mindenki, aki a maradékhoz tartozik, most erre az idézetre fog gondolni és szorgalmasan fogja teljesíteni, amit az Úr kezeire bizott. Egyesekre az a munka bizatott, hogy az olvasók számára az üzenetet kellő formába foglalják, mások hogy a királyság üzenetét az emberek között elterjesszék, hogy Jehova nevét megismerjék. Mindnyájan egyek, mivel mindnyájan egy munkát végeznek és ez a munka Jehova nevének ismertetése és dicsőítése. Most, akik Krisztusban vannak, mindnyájan egyértelmen kell hogy legyenek. Testük tökéletlensége miatt még ha nem is tetszenek egymásnak, szívükben azonban teljesen hívek kell hogy legyenek az Úrhoz és királyságához és teljesen az ő tetszésének keresésére kell törekedniök.

[40] A lelki érzületűek nem tüntetik fel magukat álszenteskedően másnak, mint amilyenek. Mikép a királyság, amelyre meghívattak, kocka alakú, nékik is olyanoknak kell lenniök, őszintén képviselve Jehovát és az ő királyságát. Ők teljesen süketek lesznek az emberek hizelgéseivel és éles kritikáival szemben. Nem fognak közös ügyet végezni a világhoz tartozó semmi dologgal. A lelki érzületűek tudják, hogy Jehova mindig igazságos, hogy az ő útja szent és jogos és hogy Jézus Krisztus Jehova hű képmása s hogy minden tekintetben ragaszkodik az igazsághoz. Azt is tudják, hogy ők maguk is teljesen Jehovának és igazságos királyságának kell hogy szenteljék magukat, ha szentek óhajtanak lenni. A maradék minden tagja ismeri Isten akaratát, mivel az világosan fel van tárva és megérthető. Most mindenki arra fogja irányítani elméjét, hogy ezt az akaratot végrehajtsa; s mivel rendületlenül elhatározták Isten akaratának cselekvését, előrehaladnak az

igaz úton. Hű elmével és Jézus Krisztuséhoz hasonló felszentelt szívvel vonul most a maradék a harcba, ama boldog napra tekintve, amidőn egyesülni fog hű testvéreivel a királyságban, mindazokkal, akik valóban hívek voltak Istenhez, megtartották az ő parancsait és most mindörökre egyesültek Jézus Krisztussal. Eképpen mindvégig kitartva, a hű maradék a kitüzött időben örökké Jehova szolgálatában fog állani és Jézus Krisztussal közösen mindenkor dicsőíteni fogja a Felséges nevét.

Bereai kérdések

1. Kicsoda Jehova? Látható vagy láthatatlan? Ki érti meg a „lelki érzületü" szót és ki értékeli azt?
2. Mily eredménnyel müködteti Jehova akaratát? Magyarázd meg és mutasd meg a) Filippi 2 : 13 alkalmazását; b) Efézus 3 : 20-ét; c) Filippi 4 : 13-ét; d) Kor. II. 12 : 10-ét!
3. Mutasd ki, hogy fontos megállapitanunk, hogy mi Istennek és mi Jézus Krisztusnak érzülete (gondolkodás módja)!
4, 5. Mit mond az Irás Jehova igazságáról s az ő érzületéről az igaz és a gonosztevő iránt?
6. Hogyan tudhatja meg az ember, hogy micsoda Jehova érzülete? Mily indító ok szükséges ily ismeret megszerzése céljából? Mutasd ki az Irás által, hogy Jehova ezt figyelembe veszi s hogyan?
7. Idézz oly szövegeket, melyek Jehova szentségét és az ő igazságát megmagyarázzák! Hogyan lehet szent a teremtmény?
8. Hasonlitsd össze Lucifer eredeti helyzetét és állapotát jelenlegi helyzetével s magyarázd meg a különbséget!
9. Ismertesd Krisztus ember előtti létezésének állapotát, kiváltságát és cselekvési módját, amint Péld. 8 : 20—30 ecseteli!
10, 11. Hogyan fejezi ki a 40. zsoltár 8 Jézus Krisztus viselkedését Jehova törvényével és akaratával szemben? Idézz oly szövegeket, melyekből kitünik, hogy mily szándék vezérelte mindig Jézus Krisztus cselekedeteit! Állitsd ezzel szembe a Sátán által követett utat!
12. Mily következtetést kell vonnunk abból, ha összefüggésbe hozzuk ama feljegyzést, hogy „Jézus mindennap Jehova gyönyörüsége volt" Filippi 2 : 6—8-al?
13. Mutasd ki, hogy Jézus határozott és változhatatlan hűséggel viseltetett Jehova iránt, amidőn a papi tisztséghez szükséges kort elérte és azután is!
14, 15. Mutasd ki szövegekkel, mennyire különbözött Krisztus Jézus szelleme az emberek általános gondolatirányától, hogy ezáltal látható legyen, hogy mit értsünk „Krisztus érzülete" alatt!
16, 17. Magyarázd meg, hogy mennyiben járult hozzá a „lelki érzületü"-szó téves felfogása a hü ragaszkodás téves értelmezéséhez!
18, 19. Mit értsünk tehát a „lelki érzületü"-kifejezés alatt az Irás értelmében? Hogyan értelmezik általában és tévesen a „világhoz való hasonlóság"-kifejezést? Mily teljesen téves felfogáshoz és szokásokhoz vezetett gyakran ez?
20, 21. Magyarázd meg, hogy minden szellemtől szülött „lelki érzületü" is egyúttal! Mit jelent a „megosztott (kettős) szív" s hogyan jut kifejezésre? Hova vezet ez és miképpen?
22, 23. Hogyan értelmezik általában és tévesen a „testi érzületü" kifejezést? Magyarázd meg Róma 8 : 7 igazságát!
24. Mily gondolatok vannak Róma 8: 9-ben?
25. Mily rendkivül fontos tényre mutat Efézus 6 : 12? Mennyiben járul ez hozzá Jakab 4 : 4-nek a megértéséhez?
26, 27. Alkalmazd itt a 110. zsoltár 3-mat éviszövegünkkel kopcsolatban! Ezenkivül magyarázd meg ama kijelentést, hogy a „testi érzület halállal jár"!
28. Kik a „felsőbb hatalmak"? Kik alkotják Jehova szervezetét? Kire vonatkozik a „maradék" kifejezés s mily pályát fut meg? Hogyan kell alkalmazni Filippi 2 : 2, 3-mat? Kire és mily összefüggésben vonatkozik Jelenések 2 : 10?
29. Mit értsünk azalatt, hogy „ezt az egyet cselekszem"? Mondj egy példát! Magyarázd meg Ésaiás 42 : 19-et! Mutasd ki Kolossé 3 : 23, 24 jelentőségét!
30. Mily utat kell tehát követniök azoknak, akik „lelki érzületüek"; s végül mily boldogsággal végződik az?

W. T., 1933 február 1.

Látomás Jehova szervezetéről

JEHOVÁNAK mindenkor volt szervezete és a legfőbb helyet e szervezetben a végtelen idők óta az ő egyszülött fia, Logosz vagy Isten Igéje foglalta el. Logoszt Isten Lucifer (most Sátán) lázadása és az embernek abból származó bukása miatt emberré tette a földön. Abban az időben, amidőn ő a Jordánban megkeresztelkedett, vette kezdetét az Irás elnevezése szerint Isten „új teremtménye", akit Isten az emberiséggel való érintkezésében főképpen a világnak magával való kibékítésére fog felhasználni. Logosz, illetve Jézus Krisztus megpróbáltatásnak lett kitéve és e próbán hűségesnek és igazságosnak bizonyult; azután a földről a menny legmagasabb tisztségére magasztaltatott és ismét és örökre Isten szervezetének fejévé lett. Mindez a jövendölések teljesüléseképpen történt, például a 110. zsoltár 4 beteljesüléseképpen, ahol olvassuk: „Megesküdött Jehova (Jézusnak) és azt soha meg nem bánja: ‚Te vagy pap Melkisédek rendje szerint'." Ugyanezt tárgyalja Zsidók 7 : 17 is.

A „jelkép" prófétai képet jelent, valami nagyobbnak és a valóságnak a jövőre vonatkozó elővetitését. Isten Palesztinában szervezte meg az

FEL

előképes Siont, amely az eljövendő valóságos Sionnak volt a képlete. Később aztán Isten megszervezte a valóságos Siont Jézus Krisztussal az élén s így ez a Sion Isten valóságos szervezetét képezi. Jézus Krisztus hű és Sionban felépített követői Isten azon szervezetének alkotják részét, amely végre fogja hajtani Istennek az emberre vonatkozó akaratát. Az Úr Jézus mint Isten munkavezetője helyet készít hű követőinek e szervezetben, amint azt rövidesen halála előtt meg is ígérte tanítványainak, amidőn így szólt: „Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. S amidőn a helyet elkészítettem nektek, ismét visszajövök és magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek." — János 14 : 2, 3.

Ezékielnek, Isten prófétájának látomása volt, melyet könyvének első fejezetében tárgyal. Ezékiel Istenhez teljesen hű fiatal ember volt és Isten őt azok javára szóló jövendölések feljegyzésére használta, akik az utolsó időben fognak élni a földön. Ezt Pál apostól magyarázza a Kor. I. 10 : 11. versben. Ezékielnek ama látomásban négy élőteremtmény jelent meg, mindeniknek négy arca és négy szárnya volt. Ezeket a jövendölés a következőképp ismerteti: „És ezek az ő orcáik. És szárnyaik felül kiterjesztve valának, mindeniknél két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testüket. És mindenik az ő orcájának irányában megy vala, ahova a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg nem fordulván jártukban. És a lelkes állatok közt látszék, mintegy égő üszög, amely lángolt mint a fáklyák, ide s tova futkározva a lelkes állatok között; és a tűznek fényessége vala és a tűzből villámlás jöve ki. És a lelkes állatok ide s tova mozognak vala, mint a villámlás." Ezékiel 1 : 11—14.

Ezenkívül Ezékiel a látomásban négy olyanforma kereket látott, amelyek úgy álltak egymáshoz viszonyítva, mint a szekér kerekei. A próféta azután így szól: „És mikor ránéztem a lelkes állatokra, ímé egy-egy kerék vala a földön az állatok mellett mind a négy orcájuk felől. A kerekek mintha társis kőből készültek volna és mind a négyüknek ugyanazon egy formája vala és úgy látszának egybeszerkesztve, mintha egyik kerék a másik kerék közepében volna; jártukban négy oldaluk felé mentek; meg nem fordultak vala jártukban; és talpaik magasak valának és félelmesek és e talpak rakva valának szemekkel körüskörül mind a négynél. És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak vala a kerekek is mellettük és mikor felemelkednek vala az állatok a földről, felemelkednek vala á kerekek is. Ahova a lélek (szellem) vala menendő, mennek vala, ahova t. i. a lélek (szellem) vala menendő és a kerekek felemelkednek vala mellettük, mert a lelkes állatok lelke (szelleme) vala a kerekekben. Ha azok mentek, ezek is mennek vala és ha azok álltak, ezek is állnak vala és ha felemelkedtek a földről, felemelkednek vala a kerekek is mellettük, mert a lelkes állatok lelke (szelleme) vala a kerekekben. És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan mint a csodálatos kristály, kiterjesztve felül fejök fölött. És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának, egyik a másikkal összeérvén; mindegyiknek kettő vala, amelyek befedik vala innen és mindeniknek kettő vala, amelyek befedik vala amonnan az ő testüket. És hallám szárnyaik zúgását, mint sok vizeknek zúgását, úgy mint a Mindenhatónak hangját, mikor járnak vala, zúgás hangját, mint valami tábornak zúgását; mikor állának, leeresztik vala szárnyaikat. És lőn kiáltás a mennyezeten felül, amely vala fejük fölött és ők megállván, leeresztik szárnyaikat." — Ezékiel 1 : 15—25.

Azután látomásában a próféta egy boltozatot látott és afölött egy minden élőnél és élettelennél sokkal felségesebb trón volt látható, amelyen egy rendkívül dicsőséges lény ült tökéletes világosság közepette. Ezékiel 1 : 26—28 mondja: „És a mennyezeten felül, amely fejük fölött vala, látszék mint valami zafirkő, királyi széknek formája és a királyi széknek formáján látszék mintegy ember formája azon felül. És látám izzó ércként ragyogni, amelyet mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és lefelé látám, mintha tűz volna; És fényesség vala körülötte. Mint amilyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időben, olyan vala a fényesség körüskörül. Ilyen vala Jehova dicsőségének formája és látám és orcámra esém és hallám egy szólónak szavát." Ez Jehova Isten volt.

A „négyes" szám isteni szám és a tökéletességet példázza. Ez a látomás tehát prófétailag beszél, amidőn azt képviseli, amit a négyes szám

FEL

kétszer jelez, t. i. valami befejezettet. Itt egy oly látomásról vagy jövendölésről van szó, ami a kitüzött időben be fog teljesülni. E látomás keretében az élő teremtmények és az életnélküli eszközök (a kerekek) együtt egy nagy eleven, szekérhez hasonlító szervezet benyomását keltik, amely fel ér az égig s amely fölött a felséges Jehova Isten trónol. E nagy szervezetben Jehova után a nagy főpap, az ő akaratának végrehajtója, Jézus Krisztus jelenik meg. Vele a mennyben egyesülve és élő szervezetének egy részét alkotva, vannak Jézus hű követői, köztük az apostolok, akik régebben elhunytak s akik részére az Úr Jézus helyet készített Isten szervezetében s akik az Úrnak templomához jövetele után, 1918 óta feltámadtak és elfoglalták tiszteiket.

A szervezetben élő teremtmények, Kérubok tünnek fel, akik Jehova végrehajtó tisztviselői s igy az ő szervezetének tagjai. Azonkívül a tiszta és hatalmas angyalok seregei, akik mindnyájan betöltik kijelölt tisztüket a szervezetben és be kell teljesíteniök kijelölt feladatukat. A földön pedig azok vannak, kiket az Irás Isten „maradékának" nevez. Ez a maradék, amint a próféta leírja, a „láb", illetve Krisztus testületének utolsó tagjai, akik részére az Úr helyet készített Isten szervezetében; a földön ezek végzik el azt, amivel őket az Úr megbízza s ezek az ő szervezetének egy részét alkotják. Ezékiel látomásának jelképei, de főképpen a sok szem a kerekekben, azt mutatja, hogy Isten egész szervezete az isteni bölcseség kis körében mozog és a mennyei tökéletes bölcseség által van vezetve. A látomás igy beszél prófétailag Isten tökéletes és hatalmas szervezetéről. A próféta azt mondja, hogy a ‚tűzből villámlások' cikáztak. Ez azt jelenti, hogy igazságát Jehova szervezete utján küldi ki, s hogy ezek a villámok az Istentől származó igazságok megvilágítását jelentik. Ez a látomás jövendölés, mely most van betelőfélben; mert a szervezet azóta tevékenykedik, amióta az Úr eljött templomához.

Isten szervezetének földi tagjai kevesen vannak és minden oldalról körülveszi őket az ellenség és az ellenség közegei. Ez Isten maradéka. De nem kell félniök és ők nem is félnek. Szeretik Jehovát teljes szeretettel és a tökéletes szeretet kizárja a félelmet. (János I. 4 : 18) Az ő bátorításukra íratta meg az Úr a prófétával a következőket: „Hozzád emelem, Uram (Jehova) lelkemet. Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne örüljenek rajtam ellenségeim." — 25. zsoltár 1, 2.

Istenhez való tökéletes ragaszkodásukért ‚az ő tanitóik (Jehova és Jézus Krisztus)', amint a próféta mondja Ésaiás 30 : 20-ban, ‚sohasem rejtik el magukat előlük'; szemeikkel fogják látni, hogy Isten egyházának ezen illetékes tanitói betöltik közöttük illetékes tisztségüket és méltóságukat. Nem félnek, mivel Jehova Ésaiás 51 : 16 utján kijelenti előttük, hogy kezével fedezi be őket s ez jelenti védelmüket. Jehova Isten az ő királyi házába gyűjtötte őket, s mivel „a Felséges rejtekében" vannak, igy szól hozzájuk: „Nem félsz az éjjeli rettegéstől és a nappali repülő nyíltól." — 91. zsoltár 5.

Ezékiel prófétai látomása és teljesülése mutatja, hogy a hű szentek, például Pál apostol, most feltámadtak és elfoglalták tisztségüket Isten szervezetében a mennyben. A maradék hű tagjainak a földön azonban még elébb át kell változniok a feltámadásban, mielőtt oly dicső méltóságba kerülhetnek, mint azok Isten láthatatlan dicső szervezetében. Ez az átváltozásuk a halál pillanatában történik, mert azok, akik a maradékot alkotják, Isten áldozati szövetségébe vétettek fel. (50. zsoltár 5) Amig hívek, nem félnek a haláltól, mivel Jézus megjövendölte s ez most teljesedik, amióta az Úr felépítette Siont; olvassuk: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva! Valóban igy van, mondja a szellem, hogy megnyugodjanak fáradalmaiktól, mert cselekedeteik követik őket." Jelenések 14 : 13, angol szerint.

Ezek a hűségesek az Úrban vannak; ezek részei az ő földi szervezetének s ha feltámadásukig rendületlenül kitartanak, átváltozásuk „egy szempillantás" alatt fog bekövetkezni. (Kor. I. 15 : 51, 52) Ezeknek mondja most az Úr Jézus: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját." (Jelenések 2 : 10) Boldog embert tehát az, aki bírja Jézus Krisztus bizonyságtételét arra nézve, hogy Isten szervezetéhez tartozik és méltányolni is tudja a nagy kiváltságot, hogy az ebben a szervezetben kapott feladatot teljesítheti.

W. T. 1933 február 15.

FEL

Kísértések és a hűségesek nyilvános tevékenysége

„Hű és Igaz!" — ezt a címet a felséges Jehova Isten adta az ő legkedvesebb és legméltóbb mennyei fiának, Jézus Krisztusnak. Jézus, aki már emberré létele előtt életének korszakaiban a mennyben valóban hűséges volt Istenhez, igazságos és hűséges tulajdonságait főképpen akkor fejezte ki, amidőn itt volt a földön mint ember; Isten, mennyei Atyja iránti hűségének e földi kifejezése óta Jézus az „Igazságos és Hűséges" címmel tiszteltetett meg. Jézus nyomban a Jordánban való megkeresztelkedése után a sivatagba, a pusztába ment, hogy ott Isten igéjét tanulmányozza és Isten akaratát vizsgálja, amennyiben mostmár a szentszellem Isten akaratát kezdte feltárni az ő vizsgálódó értelme előtt. — Márk 1 : 12, 13.

Felfuvalkodottságában Sátán azt hitte, hogy Jézust hűtlenségre csábíthatja Jehovával szemben s így rábírhatja őt saját pusztulásának előidézésére. Jézus negyven nap és negyven éjjel a kopár hegyvidéken tartozkodott étel nélkül s ily hosszú böjtölés után természetesen megéhezett. Sátán felhasználta ezt az alkalmat Jézus megkísértésére, neki testi szükségletei tekintetbevételét indítványozván. Első tekintetre ez a kísértés ártatlannak tetszett, de ha meghajlott volna neki, amint azt Sátán jól tudta, ez Jézus halálába került volna. Sátán így szólt Jézushoz: „Ha Isten fia vagy, parancsold, hogy a kövek változzanak kenyerekké!" (Máté 4 : 3) Sátán természetesen azt remélte, hogy Jézus hajlani fog s így fog szólni: „Kenyeret készítek magamnak és csillapítom vele éhségemet.

Jézusnak kétségtelenül hatalmában állott, hogy a köveket kenyérré tudja változtatni s így megcsillapítani éhségét. Felmerül a kérdés: Mily kár származott volna abból valakire, ha e kövekből kenyeret teremtett volna? A felelet: Isten nem parancsolta meg neki annak cselekvését; Isten azt akarta, hogy Jézus Isten kijelentett akarata által vezetesse magát s megvárja az Atya idejét a követendő útra vonatkozó utasításai felől. Mivel Jézus hű volt, nem is hajlott meg a kísértés előtt s így felelt Sátánnak: „Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten minden igéjével, amely az ő szájából származik." (Máté 4 : 4) Más szóval, a kenyér szükséges a testi szükségletek kielégítésére, de az életet csak egy rövid ideig tudja megtartani. Az élet Isten adománya s akinek van élete, meg kell maradnia azon igék mellett, melyek Isten szájából származnak.

Ezután az ördög egy másik módszerrel kísérletezett. Tudta, hogy Jézus azért született, hogy a zsidók királya legyen. „Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsol felőled és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe." (Máté 4 : 6) Más szóval, Sátán így szólt:

‚Te azért jöttél, hogy egy királyságot állíts fel és a zsidók királya legyél. Ezt a munkát te tul egyszerűen kezded meg, mert te alázatos vagy és szívből szelíd. Ha ezen az úton haladsz, sok nehézségeid támadnak, amidőn meg akarod győzni a népet, hogy király vagy. Ebben az országban sok gazdag ember van s ezek szövetségesei a ravasz politikusok, a papok, írástudók és farizeusok. Ezek nagyon befolyásos emberek s a nép ezektől kér tanácsot. Mielőtt elérhetsz valamit, valami nagyot kell mívelned, ami ezeket az embereket háttérbe szórítja s a zsidók meggyőződnek arról, hogy te a mennyből küldettél. Miért nem bizonyítod be előttük, hogy Istentől küldettél? Még soha ember nem ment fel arra a magas toronyra s ugrott le arról; hágj fel azért a templom tornyára és ugorj le róla a völgybe. Mivel te Isten fia vagy, Isten gondot visel majd arról, hogy bajod ne történjék; s a nép azt fogja mondani, hogy téged biztosan Isten küldött és nem ember vagy; ezek téged nyomban királlyá fognak tenni. Hiszen az Irás kijelenti, hogy Isten nem engedi meg, hogy bajod történjék, hogy angyalai örködnek feletted és kezeiken hordoznak majd, hogy meg ne üssed lábad a kőbe.' — 91. zsoltár 11.

Bármily ravasz és agyafurt is volt ez a kísértés, mégsem tudta az Úr Jézust hűtlenségre bírni Isten iránt. A kísértésnek való engedés azt jelentette volna, hogy Jézus Krisztus megkísértette Atyját. Mégha tudta is, hogy Atyja nem engedi meg, hogy oly körülmények között baja essék, mégis igazságtalanság lett volna részéről Atyjának megkísértése. Azért válaszolta Jézus Sátánnak: „Meg van írva: Ne kísértsd a te Uradat, Istenedet!" (Máté 4 : 7) Az ördög kísértése ez alkalommal sem sikerült.

FEL

Sátán végül még egy kísérletet tett azon reményben, hogy csak elérheti célját. Lucifert Isten e világ felügyelőjévé nevezte volt ki akkor, amidőn az első embert, Ádámot megteremtette; amidőn Lucifer Isten ellen lázadt s így Sátán lett, nem fosztatott meg felügyelői tisztségétől. Jézus megkísértésének idejében Sátán volt e világ istene; Pál apostól magyarázza ezt Kor. II. 4 : 4-ben. Jézus mindenkor elismerte, hogy Sátán „e világ fejedelme" s nem is vitatta el címét. (János 12 : 31) Sátán most egy jól átgondolt kísértéssel közeledett Jézushoz. Sátán kijelentését a következőképp írjuk körül: ‚E világ minden birodalma dicsőségével együtt az én tulajdonom. Te tudod, hogy én e világ uralkodója és fejedelme vagyok. Te azért jöttél, hogy király legyél. Hogy e világ királya lehess, ki kell üzzél engem. De én már most lemondok róla a te javadra s e világ minden birodalmát átadom neked s csak egyet követelek tőled, hogy leborulj előttem és engem imádj.' — Máté 4 : 8, 9.

Sátán ekkor ismét kifejezte csillapíthatatlan imádat utáni vágyát. Tudta, hogy Jehova az Úr Jézust minden jogaitól és kiváltságaitól meg fogja fosztani, hacsak egy pillanatig is imádja Sátánt. Sátán azonban annyira önző és beképzelt volt, hogy azt gondolta, rá tudja bírni Jézust erre a fonák lépésre. Gonosz állhatatossággal törekedett Jézus megrontására. Jézus válaszából látjuk, hogy teljesen megveti a kísértőt és kísértését is. Így szólt: „Távozz tőlem Sátán! mert meg van írva: „Csak a te Uradat, Istenedet imádd és néki szolgálj egyedül!" (Máté 4 : 10) Ez a szöveg határozott parancsot tartalmaz. A világ minden értelmes teremtményének egykor döntenie kell Isten és a Gonosz imádata között s Isten rendelt idejében mindenki kellő ismeretben részesül arra nézve, hogy ily választásban dönteni tudjon. Sátán kísértéseivel kudarcot vallott. Az Úr Jézus azonban megnyerte a győzelmet s meg van írva: „Ekkor eltávozott tőle az ördög."

Működését Jézus e prédikációval kezdte meg: „Elközelített a mennyek országa" (Máté 4 : 17) Mire gondolt Jézus e kijelentésével, mivel azóta közel 1900 év telt el s még mindig a Gonosz uralkodik a földön? A „királyság" („ország")-szó elsőszorban azon uralkodó elemeket jelenti, akik az uralkodásra fel vannak hatalmazva. Amidőn Isten Zedekiást, Izrael utolsó királyát Kr. e. 606-ban megbuktatta, mondotta: „Lerontom, lerontom azt . . ., mig eljön az, kit a jog megillet; s annak adom azt." (Ezékiel 21 : 27) Jézus felkenetésekor, amidőn a pusztában a nehéz megpróbáltatások között beigazolta hűségét, nyerte meg az uralkodás jogát. Ekkor tehát eljött az, akit a jog megillet. Akkor nyerte meg az uralkodás tekintélyét. Azért mondhatta a reáruházott tekintély alapján: „Elközelített a mennyek országa (királysága)!" Megjelent a felséges király, aki a kitüzött időben gyakorolni fogja királyi tekintélyét. Egyáltalán nem volt szükséges, hogy már akkor megkezdje uralkodását s azzal bizonyítsa be kijelentésének igazságát. Isten azt akarta, hogy Jézus az uralkodás jogát már azelőtt megnyerje, mielőtt tényleg királyi tekintélyének gyakorlásához kezd. Amint az Irás mutatja, ő e jogának gyakorlásához közel 1900 évvel később fogott hozzá.

Jézus első ittlétekor a népet oktatta és tanította az igazság útjára, hogy az Jehovát, az igaz és élő Istent imádja; betegeket gyógyított, vakok szemeit nyitotta meg és ördögöket üzött. Kegyelemteljes beszédeket tartott és a „nagy tömeg szivesen hallgatta őt". (Márk 12 : 37) Azon sok csoda, melyeket Jézus cselekedett, a nép figyelmét felkeltette iránta és nagy tömegek mentek el az ő meghallgatására. Testi szükségleteik enyhítésére kenyeret és halat adott nekik és szellemi táplálékkal is szolgált értelmük számára. A köznép szomjuhozva hallgatta a Jehova Istenről és az ő útjairól szóló beszédeket, hogy milyenképpen nyerhet áldást és szabadulást tőle. Abban az időben a papság már régóta uralkodott a népen. Az uralkodó osztályt a farizeusok, az írástudók és a papok alkották, akiknek az lett volna a kötelességük, hogy Isten ígéjét megmagyarázzák a népnek; ezek azonban elmulasztották azt. Miként mai képmásaik, csak magukról gondoskodtak, az Úr nyáját pedig engedték a maga mentére vagy hagyták, hadd éhezzen. Külső, komoly magatartással és jámbor nagy képmutatással riasztólag hatottak a népre és maguk iránt tiszteletet és félelmet keltettek benne.

FEL

De milyen más volt Jézus az egyszerű emberek között forogva és érintkezve velük. A kis gyermekeket karjára vette anyjuk öléből, megcsókolta őket és kedvesen beszélgetett velük. Beszédével mindenkit megörvendeztetett, akivel érintkezett. Barátságos beszédei kedves szolgálata és csodatettei annyira hatalmába kerítették a néptömeget, hogy erőszakkal királlyá akarták őt kiáltani. (János 6 : 15) De akkor még nem volt itt Isten ideje az ő birodalmának felépítésére. Előbb Isten szándékát kellett végrehajtania úgy, amint Isten azt elhatározta és Jézus örömmel volt hajlandó teljesíteni a maga részét.

W. T. 1933 február 15.

Érdekes levelek

„Szenteljetek háborút!"

Kedves Rutherford testvér!

Körülbelül egy hete kaptam meg a „Megőrzés"-c. könyvet (csak angolban és németben kapható, egyébként ez Eszter és Ruth könyvét magyarázza, amit már folyóiratunk közölt), de eddig még minden percem annyira le volt foglalva, hogy nem tudtam írni neked. Most a vonatban egy felhajtható asztalt használván fel, juttatom kifejezésre hálámat az Úr iránt azon áldásaiért, melyet szolgálatod által élvezünk. A mai szövegünk az évkönyvben e könyv következő kijelentésére emlékeztet:

„Várható tehát, hogy Sátán gonosz szervezetének mindenik ága teljesen elhatározván magát Isten maradékának elpusztítására és a Jehováról szóló bizonyságtevés megakadályozására, fog Armageddonra menetelni. A maradék előtt nincs választás. Tagjainak azon az úton kell haladniok, melyet Isten kijelölt, tudván, hogy az ő biztonságukat és szabadulásukat a Felségeshez való önzetlen ragaszkodásuk fogja biztosítani."

Ez a helyzet kulcsa és a körlevél tartalma a Houstoni és a San Antonioi testvéreket nagyon fellelkesítette és a szolgálatban való részvételre buzdítja, mely nekem is kiváltságom.

Most a munkásokba belevésődik, hogy azok az utasítások, amelyeknek megtárgyalására ezek az összejövetelek rendeztettek, sok olyasmit tartalmaznak, miket eddig nagyrészt figyelmenkívül hagytunk. Azon szellemi állásfoglalás, melyhez a testvéri összejövetelek vezetnek, nagyon jó sikereket eredményeznek s most ezek a sikerek sokkal jobban magaslanak ki, mint valaha.

Még a konzervativ Délen is kedvet kaptak és lelkesültek, amit az eredmények bizonyítanak s még sohasem volt oly öröm a munkában való részvételből kifolyólag. Szeptember, október és november hónapok oly gazdagok voltak az áldásban, mint soha azelőtt a munkában s én nagyon hálás vagyok az Úr iránt a nekem adott kiváltságért és alkalmakért. A testvérek megértették, hogy fel kell készülniök a csatára és megértik Jóel 3 : 9, 12-nek a fontosságát, melynek jelentősége figyelmenkívül maradt, mig azt a „Megőrzés" meg nem magyarázta.

„Szenteljetek (hirdessetek) háborút, költsétek fel a hősöket. Jöjjenek el és vonuljanak ki az összes hadakozó férfiak!"

Öröm látni, hogyan vonulnak ki a Hősök a hívásra s tényleg felébrednek. Most így történik itt Déltexasban s valószínűleg ez most mindenütt így van Jehova Gedeonjának lelkesítő hívására.

Hálával főparancsnokunk iránt a csatában s hálával azért is, hogy a „csatakiáltást" meghallhattuk, szorgalmasabban akarok résztvenni a csatában, miglen kihirdetik a győzelmet.

A királyság szolgálatának szeretetében és örömében vagyok veled egy érzésben M. L. Herr

Vigasz, erő és bátorság!

Kedves Rutherford testvér!

A tengnap érkezett meg a . . . c könyv, mialatt szolgálatban voltunk. Köszönöm úgy ezt, mint a többi könyveket is, amelyeket nekem küldtél. Már nagyon sokszor akartam írni és akartam kifejezni nagyrabecsülésemet mind azon jókért, amikben az Úr minket általad részesített. De tudom, hogy te nagyon el vagy foglalva s bíztosan sokszor fáradt is; ez tartoztatott engem mindig.

A maradék most a szeretetnek és gyöngéd gondviselésnek állandóan ujabb kinyilvánulásait élvezi az Úrtól. Amidőn a két . . . könyv megjelent, leírhatatlanul boldog voltam. Miután az I.-nek nehány fejezetét átolvastam, letettem és a szobámban le s fel jártam. Az egyik fiam megkérdezte: „Mama, mi van veled?" És én így feleltem: „Én oly boldog vagyok! Gondold csak meg, az Úr nekem is részt juttatott a hét pohár kitöltésében s most megértettem, hogy az mit jelent."

Amidőn az Eszterről és Márdokeusról szóló cikkek megjelentek, csodálatos nyugalom vett rajtam erőt s így szóltam egyesekhez: „Úgy szeretném, ha ezek könyv alakban is megjelennének. Mert ez nagyon becses!" Ez oly sok erőt, vigaszt és bátorságot nyujtott nekem, hogyha hívek va-

FEL

gyunk, hogy Isten védelmét fogjuk bírni, bármily kísértések és megpróbáltatások is következzenek.

Ezen a héten két nap betegség miatt nem mehettem ki munkába. Elővettem a Ruthról szóló négy cikket. Gyönyörű volt. Nem volt sehol senki, aki megzavarhatott volna. Teljesen átélvezhettem. Amidőn tegnap hazajöttem és asztalomon találtam a „Megőrzés"-c. könyvet, azonnal kinyitottam a 276. oldalon, hogy Ruth történetét tovább olvassam. Most már átolvastam s ujra elölről kezdem olvasni a könyvet és remélem, hogy az nagy örömet és hasznot fog nekem hozni.

Gyakran napközben is rámutatok Isten jóságára, melyet közlött velünk, Ezékiel könyvének értelmét feltárván előttünk. S hogy Eszter és Ruth könyvét megtaláltam az új könyvben, nagy meglepetés volt részemre s mintegy imámnak a meghallgatása.

Azt kívánom, hogy Atyánk ezután is használjon fel téged arra, hogy az ő gyermekei előtt álló lépéseket feltárjad. Szeretettel mint Jehova tanuinak egyike Mary Lee McDaniel, Alabama.

Az Úr bőven gondoskodott

Kedves Rutherford testvér!

„Jó dolog dícsérni Jehovát!" (92. zsoltár 1) Ezt gyakran megtesszük; de mivel ma a tizedik évfordulója van annak, hogy mi itt Béthelben vagyunk s miután ez a tíz év az öröm- és a nagy Királyunk szolgálatában élvezett áldott tapasztalatok ideje volt, nem mulaszthatjuk el ezt veled közölni. Mi meg vagyunk győződve, hogy te egy kis időt fogsz szentelni meghalgatásunkra, hogy szívünket teljesen feltárhassuk.

Az 1922-ben Cedar Pointban osztályrészünkül lett jelszó által: „Hirdessed a Királyt s az ő királyságát", tevékenységre lelkesítve, idejöttünk körül-belül abban az időben, amidőn a szent szellem minden testre kitöltetett. Attól az időtől kezdve túláradó örömmel élvezzük a nagy kiváltságot, hogy az Úr szervezetében működhetünk. Nagy érdeklődéssel figyeltük a munka csodálatos gyarapodását, midőn a forgalom, mely a Concord-street 18 alatt még napi 2000 könyv volt, a szép új gyárunkban napi 20 000 darabra emelkedett.

Mivel mindig nagy étvágyunk van minden új ételre, melyet az Úr az ő asztalára helyezett, a templomból kiáradó üdítő igazságok kiöntése által nagyon felüdíttettünk. Jehova az ő ígéretéhez képest megnyitotta az ég csatornáit s nekünk gyorsan kell usznunk, hogy vele tarthassunk. Minden egyes napot az ő jósága koronáz s örömünk pohara kicsordul.

Valóban, példátlanul nagy kiváltság volt, hogy veled és az egész Béthelcsaláddal tíz éven keresztül itt együttműködhettünk. De mi nem azzal dicsekedünk, ami mögöttünk van, hanem az Úrban dicsekedünk azért, amit velünk eddig tett s amit még ezután is tenni fog. Miképpen Jézus elszenvedte a keresztet s nem tekintett a gyalázatra ama megtiszteltetésért, hogy részt vehet Atyja nevének igazolásában, ugyanebből az okból mi is ki akarunk tartani.

Hálát mondunk az Úrnak és neked is a jelen dolgokért is. A szép szoba tiszta és csinos s a falainak zöld színe valami vídámat és felüdítőt nyujt, a naplementére való tekintet pedig mindig arra emlékeztet bennünket, hogy Isten a forrása minden világosságnak. S mily csodálatosan gondoskodott az Úr a Béthelcsalád minden szükségleteiről! Ki tagadhatná, hogy ez az ő cselekedete? Csodálatos ez a mi szemeink előtt. Kifejezésre kívánjuk juttatni cselekedeteink és szavaink által irántad való szeretetünket és azon elhatározásunkat, hogy legjobb tehetségünk szerint közre akarunk működni az ő szolgálatában.

Veled nagy Királyunk szolgálatában összekötve, vagyunk Wm. T. Hannan, G. E. Hannan.

Jehova vezetésének tetőpontja

Kedves Rutherford testvér!

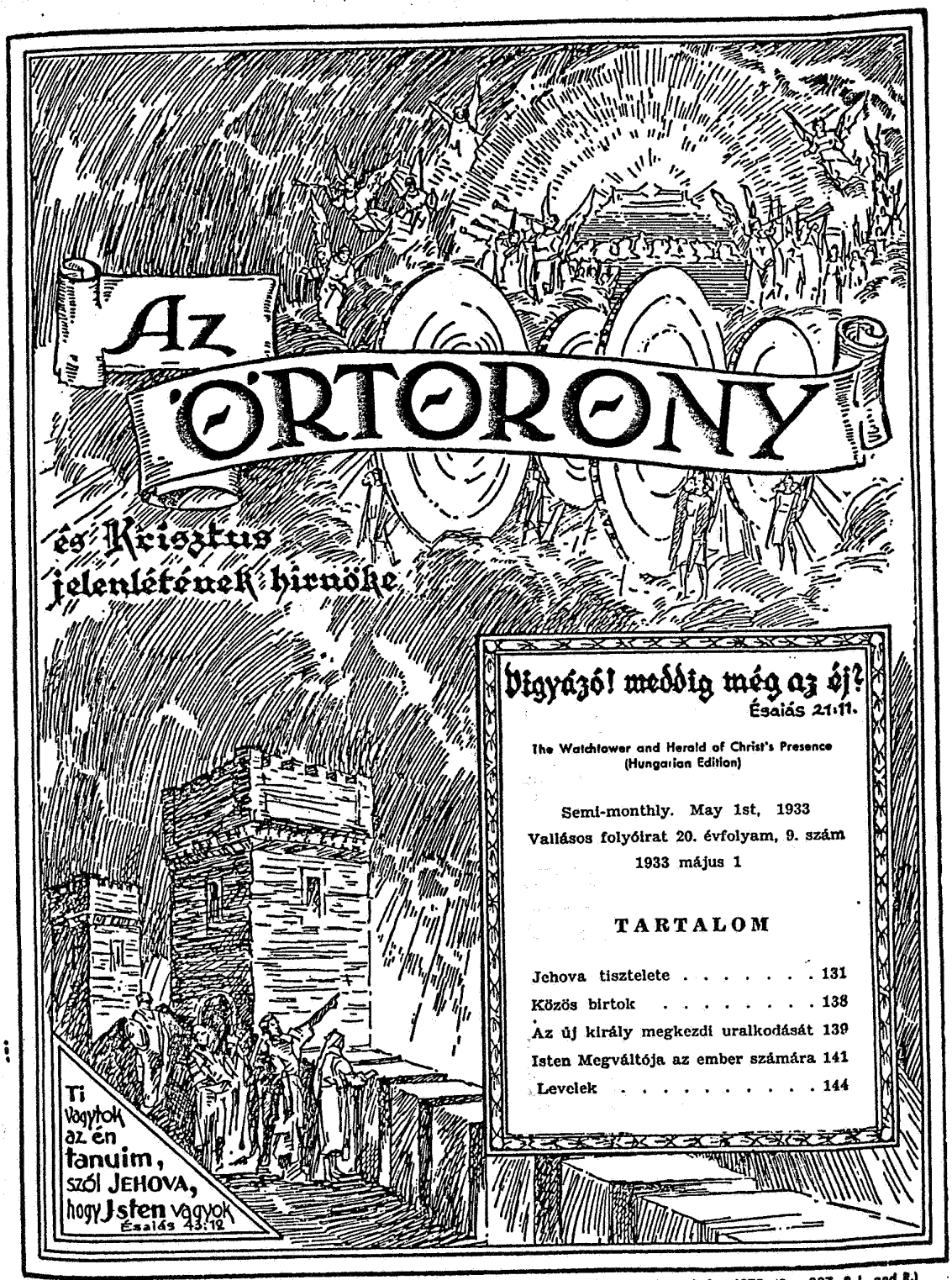
Visszatérve Jehova tanuinak Akronban megtartott gyűléséről, ahol kiváltságunkban állott az új munkaszervezetről hallanunk, nem mulaszthatom el veled közölni, hogy ez a leglelkesítőbb esemény volt, melyet csak el tudok képzelni. A testvérek nincsenek kétségben aziránt, hogy ez Jehovától származott. Jehova feltett szándéka most világosan áll előttünk s ez valóban Sion gyarapodásának az ideje. Ezt bizonyítják a szolgálat eredményei is. A maradék világosan láthatta, hogy mit jelent a testület egysége.

Nagy örömünk volt Körber testvérnek azon Iráshelyekről tartott magyarázatán, melyek jelenlegi állásunkat ismertetik. Még soha életemben nem láttam akkora, szívből jövő lelkesedést, mint tennap. E csodálatos tapasztalatok Jehova vezetésének tetőpontját képezik, mióta a királyság megkezdődött.

Remélem bátorításodra szolgál annak tudata, hogy mi nemcsupán nagy Istenünk jóságát értékeljük, hanem annak hű és önzetlen szolgálatát is, aki a mi látható vezetőnk s előttünk Jehova szellemében előljár. Biztosítunk, kedves testvér, hogy mi őszintén értékeljük azt az üzenetet, melyet a Körber testvér által küldöttél s amely bennünket arra emlékeztetett, hogy Isten szervezete egy harcképes szervezet. Mi nagyon értékeljük az üzenetet és téged, aki azt küldte.

Jehova egyik lelkes tanuja,
C. E. Crook, Ohio.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. May 1st, 1933
Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 9. szám
1933 május 1

TARTALOM

Jehova tisztelete 131
Közös birtok 138
Az új király megkezdi uralkodását 139
Isten Megváltója az ember számára 141
Levelek 144

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Wachtturmstreet 1—19, Magdeburg, Germany.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:
Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent
Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent
Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.
Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.
Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:
Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41
Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivatalától kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Bereai Bibliakutatás az „Őrtorony" segítségével „Jehova tisztelete"

Május 1-iki kiadás

Május 7-én kezdődő héten . . . 1—17. bek.
Május 14-én kezdődő héten . . . 14—28. bek.

Iratok rendelése idegen nyelven

Egyes testvérek az Egyesült Államokban és más országokban sokszor jónak látják, hogy iratokat onnan közvetlenül külföldi címekre küldjenek. Ez nem a helyes módszer, mert az iratoknak más országokba való bevitele sok nehézséggel jár s mert az ily iratok gyakran elkoboztatnak. Azért szeretettel arra kérjük a testvéreket, hogy ezt az utat jövőben ne válasszák. Ha azt kívánjátok, hogy egy országban valaki az iratokat egy bizonyos nyelven megkapja, úgy megrendeléseket annak árával együtt küldjétek be a brooklyni hivatalhoz vagy egy mellékhivatalhoz, hogy az helyesen elintéztessék. Minden országban, ahol csak alosztályok működnek, nagy mennyiségű irat van raktáron különböző nyelven s ezért sokkal helyesebb, ha ezek intézik el a megrendeléseket azon emberek számára, akik az illető országban laknak.

Ki segít a munkásoknak?

Úgy Németországban, mint Csehszlovákiában és Magyarországon is vannak szorgalmas testvérek, akik örömmel tevékenykednének a szolgálatban, de megfelelő ruházat hiányában nem vállalkozhatnak családok meglátogatására. Aki csak e sorokat olvassa, felelős abban, hogy ruhatárát átvizsgálja, vajjon nem talál abban nélkülözhető férfi- vagy női-ruhaneműt, alsóruhát, harisnyát, kalapot, cipőt stb. Minden ily ruhadarabokat szíveskedjenek a következő címekre küldeni munkaszerető szegény testvéreknek való továbbítás végett:

Németországban: Bibliaház Magdeburg, Wachtturmstraße 1—19.
Csehszlovákiában: Intern. Bibelforscher-Vereinigung, Praha II., Národní tř. 26.
Magyarországon: Watch Tower Bible and Tract Society, Brooklyn-i cég budapesti fiókja, Budapest, V., Katona József-u. 41.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Magdeburg — 1933 május 1 — Brooklyn — 9. szám

Jehova tisztelete

„Hogy megtudják, hogy te, akinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön." — 83. zsoltár 19.

JEHOVA dicsősége szorosan összefügg hű népével. Jehova az ő tanujává nevezte ki szolgaosztályát, hogy hirdesse, hogy ő az Isten. A hű maradékot, amely most a földön van, Jehova látható tanui alkotják. Igéjét Jehova e bizonyságtevők szájára helyezte és megparancsolta nekik, hogy elmenjenek az emberekhez és hirdessék azt. Amidőn azt mondja, hogy kiterjesztette föléjük kezét, ez azt kell hogy jelentse, hogy a maradékot pusztulás fenyegeti, de Jehova meg fogja oltalmazni mindenhatóságával s ebben az időben arról biztosítja, hogy minden tekintetben biztonságban van. Észszerű és írás-szerinti az állítás, hogy azok, akik Jehova tanuit gyűlölik, tényleg magát Jehovát gyűlölik s ennélfogva Isten ellenségei. Jehova megvilágosítja maradékát s amenynyiben ezt cselekszi, leleplezi előtte ellenségeit s ugyanakkor megmutatja azt is, hogy a maradék mily vonatkozásban van Jehova nevének tiszteletével. A maradék jóléte és megtartása összefüggésben van az ő nevének igazolásával, mivel hű, ragaszkodik és engedelmes Isten iránt. Ez fogja bebizonyítani, hogy Jehova tud oly teremtményeket is előállítani a földön, akik nehéz körülmények között hívek maradnak hozzá és megőrzik feddhetetlenségüket előtte, s hogy azokat fogja ő megőrizni, akik igazán szeretik őt.

[2] A nyolcvanharmadik zsoltár Jehovához szóló ima aziránt, hogy pusztítsa el ellenségeit, hogy az emberek az ő nagy és tiszteletreméltó nevét megismerjék és megtudják, hogy csak ő, Jehova, a legfelségesebb. Most csak egy oly osztály van a földön, amely őszintén és igazán ohajtja tisztelni Jehova nevét, s ez az ő hű szolgaosztálya, melyet Jehova a maga tanujává tett a földön. A a „szolga" vagy a „maradék" imája helyes és illő is, ha ekként imádkozik, mivel ígéjében Isten erről pártolólag szólott. Amidőn Jézus a földön volt, mondotta tanítványainak: „Imádkozzatok azokért, akik szidalmaznak és üldöznek titeket." (Máté 5 : 44) Ellenkezik-e Jézus e kijelentése azon zsoltárral, amely imát helyezett a maradék ajkára vagy miként egyeztethető össze az Irás e két kijelentése? Isten ígéjében nincsenek egymással ellenkező szövegek. Mind összehangzanak. Azonkívül arra kell gondolni, hogy Jézus így szólt: „Az én ellenségeimet . . . hozzátok ide és öljétek meg előttem!" (Lukács 19 : 27) Jézus a zsoltáros következő kijelentésére is hivatkozott: „Ülj az én jobb kezem felől, mig ellenségeid lábaid elé vetem zsámolyul." — Lukács 20 : 42, 43.

[3] Az apostól az igazság beszédének helyes hasogatására figyelmeztet minket. A fenti idézetek teljesen összhangban állanak egymással, ha azokat a megfelelő időre alkalmazzuk. Azt bizonyítják, hogy Isten hosszútürése egy meghatározott ideig tart s azután hozzáfog ellenségeinek elpusztításához. Amig Jézus Jehova jobbján ült és várnia kellett, addig hű követőinek kellett imádkozniok azokért, akik őket megsértették és üldözték. Így is tettek és nem próbáltak bosszút állani magukért, mivel mindig rágondoltak Jehova kijelentésére: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek." Amidőn Krisztus követői az említett várakozási idő alatt imádkoztak ellenségeikért, teljesen összhangban állottak Isten azon akaratával, hogy várjanak addig, amig Isten elpusztítja az ellenséget. Isten várakozási ideje lejárt és elküldötte nagy tisztviselőjét, bíráját és végrehajtóját, hogy végrehajtsa az ellenségen a korábbi időkben megírott bírói végzését. Mivel eljött Jehova kitüzött ideje, hogy szigorú intézkedéseit az ellenségen végrehajtsa, így az ő hű tanui részére kitüzött azon idő is eljött, hogy megmutassák, hogy ők teljesen összhangban állanak az ő akaratával, imádkozván, hogy Jehova pusztítsa el ellenségeit, mégpedig mielőbb. A hű maradék nem azért imádkozik, hogy Isten pusztítson el másokat, csak amiatt, mivel azok igazságtalanságot követtek el a maradékkal szemben, hanem azért, mivel ezek az ellenségek gyűlölik Istent és fellázadtak ellene. A maradék imája nem fogja siettetni Jehova cselekedetét s nem is ez a célja, hanem nyilván azért van megírva, hogy megmutassa, hogy a maradék teljesen engedelmeskedik Jehovának és egyezik az ő ígéjében kifejezett eljárási módszerével.

FEL

[4] A következő szavak Jézus Krisztus követőihez szólanak: „Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek Istentől lészen dícsérete." (Kor. I. 4 : 5) Ez a szöveg ezenkívül ama tényt támogatja, hogy az időnek sok köze van az idézetek helyes alkalmazásához. Az Úr Jézus követőit arra figyelmezteti, hogy semmit se ítéljenek, amig el nem jön templomához, hogy ítélkezzék. Miután ő összes, az ő vezetése alatt szolgáló angyalokkal ítélettételre megjelenik templomában, ebből következik, hogy mindazoknak, akik az ő templomának tagjaivá lesznek, teljesen összhangban kell lenniök övele s nekik is lesz valamily szerepük az ítélkezésben. (149. zsoltár 9) Azért van tehát itt az ítélet ideje; s az apostól azon kijelentésével egyezően, hogy idő előtt semmit se ítéljünk, egészen világosan mutatja az utóbb idézett szöveg, hogy kell jönnie egy oly időnek, amidőn a maradéknak valamily szerepe lesz az ítélkezésben. A maradék munkája az lesz, hogy a máris megírott ítéletet hirdesse. A maradék tagjainak nem azzal kell foglalkozniok, hogy az egyik vagy a másik személyt bírálgassák. Jogtalanság volna valaki részéről, aki a maradékhoz tartozik, hogy valakit maga elé állítson és azt ítélgetni kezdje. A maradék Jehovának azon ítéleteit hirdeti, amelyek már korábban megírattak Isten ellenségei ellen. A maradékból valók azért imádkoznak Istenhez, hogy az ő előrebejelentett szándékát végrehajtsa. Nekik elővigyázatosaknak kell lenniök és ne essenek azon tévedésbe, hogy nekik joguk van megítélni bárkit is.

[5] Az Úr a kitüzött időben népét hozzásegítette azon ígék megértéséhez, melyek a „bűn emberére, a veszedelem fiára" vonatkoznak, aki Istennek ellensége. Úgylátszik, hogy a nyolcvanharmadik zsoltár további támpontja azon írásbizonyítéknak, amely leleplezi a Felséges ama nagy ellenségét. Pált kétségtelenül Isten szelleme vezérelte annak megírására, ami Thess. II. lev. 2. fejezetében áll megírva, hogy azáltal még jobban megmagyarázza a nyolcvanharmadik zsoltárt. A „bűn emberének" leleplezése arra az osztályra, amely azt alkotja nyilván oly hatással van, mint amilyennel Jézus kijelentése volt Júdásra, aki ezt az osztályt példázta; Jézus így szólt Júdáshoz: „Amit mívelni akarsz, cselekedjed gyorsan!" Ettől kezdve Júdás tisztán és világosan Sátán eszközeként volt jellemezve s ő hagyta, hogy az ördög teljesen hatalmába kerítse. A „bűn emberéről" szóló igazság ismertetése óta papok a leggonoszabb és a legközönségesebb kifejezésekkel szóltak Jehova tanuiról és hatalmukat és befolyásukat arra használták, hogy e tanuknak testi kellemetlenségeket okozzanak. Ezeket elvetemült cselekedetükben azok támogatták és uszitották, akik egykor fel voltak világosodva Jehova szándékáról s akikről feltételezhető volt, hogy az igazság birtokában voltak s akik valószínűen az igazságban is voltak; most azonban Jehovának és szervezetének ellenségei. Ezek közül egyesek csak mostanában hireszteltek nagyon gonosz dolgokat Jehova tanuiról és használtak aljas kifejezéseket csak azért, mivel Jehova tanui az ő nagy és szent nevének hirdetésében hűségesek.

[6] A nyolcvanharmadik zsoltár prófétai ábrázolása a Jehova szövetséges népének megsemmisítésére irányuló kísérletnek. Ez a jövendölés akkor teljesült kicsiben, amikor az ammoniták, moabiták és edomiták közösen megtámadták az izraelitákat. (Krónika II. 20) A nagyobb teljesülés Isten hű népének a megtámadása, amit azok fognak együttesen megkísérelni, akik keresztényeknek vallják magukat. Ez a zsoltár nyilván teljesen be kell hogy teljesüljön azon a napon, amidőn Jehova neve minden ember előtt ismertté lesz s ezt ismerteti világosan a zsoltár 19. verse. Mi most ebben az időben élünk és a maradék szorgalmasan előrehalad Jehova munkájával, hogy az ő szent nevét megismertesse. Azok pedig, akik e munka ellen küzdenek, a vallások vezérei és nyilvános szövetségeseik, kiket hathatósan támogatnak azok az emberek, akik egykor a maradékkal voltak és azt állitották, hogy az igazságban vannak, de most azon munka ellenségei lettek, amelyet Jehova a földön végeztet. Ezt főképpen abban nyilvánítják ki, hogy Isten védencei, azaz az ő hű népe ellen együtt tanácskoznak.

[7] Isten tanui, kik a maradékot alkotják, kihívást intéztek Sátán szervezetéhez. Papok és olyanok, akik egykor az igazságban voltak, most azonban ellenségei, azt állítják, hogy csak az ő joguk, hogy Jehova nevében beszéljenek, a maradék tehát felfuvalkodott, ha magát Jehova tanujának vallja. Az ellenkezők összeesküsznek Jehova tanuinak elpusztítására. Ezékiel jövendölésének harmincnyolcadik fejezete, amely az „Igazolás"-c. könyv II. kötetében van megmagyarázva, mutatja, hogy Sátán legfőbb tisztviselője Góg, összeesküvést szőtt Jehova tanui ellen s másokat is belevon abba. Jehova tanui most az Isten ígéjében való hit és annak teljesülését mutató külső események által látják, hogy ez az összeesküvés megtörtént s hogy annak előmozdítása érdekében nyiltan cselekszenek. A „nyilt cselekedet" leplezetlen vagy nyilvános oly cselekedetet jelent, melyet igazságtalan megállapodás előmozdítása érdekében hajtanak végre, hogy azzal Jehova tanuinak ártsanak. Most a földnek majdnem minden részén ily cselekedetek vannak folyamatban, ahol a hete-

FEL

dik világbirodalom uralkodik. Amidőn sokan esküsznek össze, de csak egy vagy több személy cselekszik, hogy Jehova tanuinak bajt okozzon, ez mindazáltal az összes összeesküvők cselekedete és az összest felelőssé teszi Isten előtt. Mialatt ezen összeesküvés végrehajtása folyik, Isten látszólag csendes néző s azért imádkozik így a maradék: „Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten! Mert ímé, háborognak ellenségeid s gyűlölőid fejüket emelik." (83. zsoltár 2, 3) Miként az összetekeredett kígyó felemeli fejét, hogy rávesse magát áldozatára, így tesznek most Isten ellenségei is.

9 E zsoltár teljesülése nem oly közönséges dolog, amilyent istentelen emberek szoktak elkövetni Krisztus követőinek megkárosítására. Ez a jövendölés arra az időre vonatkozik, amidőn az istentelenek kihívják Istent; s ez a gonoszoknak nyilvános, burkolatlan támadásában jut kifejezésre azok ellen, akik nyiltan, bátran és erőteljesen hirdetik Jehova nevét. Ez nem csak megkísérlése Jehova tanui elnémításának, hanem kiirtásuknak erélyes megkísérlése is. Amint a zsoltáros mondja, a gonosz osztály felemelte fejét és szemérmetlenül hirdeti, hogy Jehova tanuit el kell pusztítani.

9 Amiként Eszter és Márdokeus felismerték a fenyegető veszélyt, hasonlóképp látja most a maradék a fenyegető veszélyt. A maradék tudja, hogy kiváltságában áll, hogy Istenhez imádkozzék és a próféta a kellő ígéket helyezi ajkára; a tények és a jövendölés teljesen egyeznek abban, hogy most itt van az ima teljesülésének napja s annak megfelelően kéri Isten ellenségeinek pusztulását. Isten látszólag hallgat, de a valóságban nem. Igéjének egy másik helyén oktatja népét arról, hogy miért engedi meg az elvetemült ellenségnek hű tanui üldözését. Jéhu Jézus Krisztust jelképezte. Jéhu Isten ellenségeinek ruhákat adatott, melyekről bíztosan és határozottan meg lehetett ismerni, hogy ők Isten ellenségei s miután ez megtörtént, megölette őket. Ugyanígy engedi meg az Úr Jézus mint Jehova nagy végrehajtó tisztviselője, hogy Góg és az ördög földi képviselői, — akik magukat Isten imádóinak vallják ugyan, de hazudnak, — magukat Isten ellenségeiként leleplezzék. Ezt azzal mívelik, hogy ellenségesen kezelik Isten felkentjeit. Mivel ezek kifejezik azon hajlandóságukat, hogy Isten felkentjeit elpusztítsák, magukat teljesen Isten ellenségeiként jellemzik. Azért mondja a zsoltáros: „Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenceid ellen terveket szőnek." — 83. zsoltár 4.

10 A próféta ama kifejezése, hogy „védenceid ellen terveket szőnek", arra mutat, hogy az összeesküvők némelyike nagyon jól ismeri Jehova tanuit s azon munkát is, amelyben azok résztvesznek. Ez a leírás teljesen ráillik azokra, akik egykor az igazságban voltak s együtt voltak azokkal, akik most a maradékot alkotják. Azok, akik az Úrnak templomához-jövetelekor kiszedettek és a gonosz szolga-osztályát alkotják, nyilt ellenségei lettek a Jehovát szorgalmasan szolgáló maradéknak. Amiként Júdás bizalmas összeköttetésben állott Jézus Krisztussal, mielőtt belőle a „veszedelem fia" lett, ugyanúgy a Júdásban példázott osztály tagjai is korábban bizalmas összeköttetésben voltak a hű szolga-osztállyal. Most a „gonosz szolga" áll azok élén, akik a „bűn embere" néven ismeretesek. Amihez a „gonosz szolga" titokban fog hozzá az Isten maradéka ellen, az Úr utján tudomására jut a maradéknak, mivel az fontos a maradék számára. Az Irásnak a „bűn emberéről" szóló kijelentései és a róla szóló tények nyilván azért lesznek felsorolva, hogy belőlük a maradék figyelmeztetést meritsen és vigyázzon és mindig szem előtt tartsa azt a helyet, ahol biztonságot és védelmet találhat.

Az ő hívei

11 A 83. zsoltár nem teljesülhetett teljesen be az Úrnak Jehova templomához való jövetele előtt. Azon idő előtt a felszenteltek csak egyes személyek voltak, kiket csak Jehova és az Úr Jézus ismert. De az Úrnak templomához jövetele és a szentek összegyűjtése által a hívek egységgé lettek. Ez Jehova utasításának követése által történt. (Thess. II. 2 : 1; 50. zsoltár 5) Amint látszik, ennek az összegyűjtésnek a következő volt az oka: 1) Óvéit Jehova egységbe akarta gyűjteni, hogy velük úgy érintkezhessék, mint eggyel; 2) egy népet akart a maga nevének, mely az ő tanuja kell hogy legyen; és 3) meg akarta ismertetni a földi uralkodókkal az ő hű szolga-osztályát s ezáltal be akarta bizonyítani azon hatalmát, hogy ő tud oly embereket is felmutatni a földön, akik nehéz megpróbáltatások között is megőrzik hűségüket és feddhetetlenségüket őelőtte. Ezeket az embereket ismerjük mint maradékot s ezek kell hogy az ő harcosai legyenek a csata napján s ennélfogva ez a hű Dávid-osztály a földön, amely bátran és nyiltan szembeszáll a „bűn emberének" óriásával. A kiválogatás és a megítélés munkája Jézus Krisztus által megtörtént, amidőn Jézus Krisztus eljött a templomhoz és akkor keletkezett a gonosz szolga-osztály. Jézus Krisztus „hű és bölcs szolgáját" egységbe hozza s erre a szolgára bízza munkáját a földön. Ez a két párt határozottan ellenségesen áll szemben egymással. A két csatarendet a két mag alkotja. Jehovának most lesznek oly teremtményei a földön, akik bátran az uralkodók és a nép elé állanak és a Felséges nevét és dicsőségét fogják hirdetni. E tény keseríti el

FEL

azokat, akik hűtlenek lettek s ezek együtt tanúkat szőnek Jehova tanuinak pusztulására; ezek miatt nyílt ellenségei Istennek.

[12] A zsoltár ismerteti az összeesküvők csapatát. ‚Edomot, az ismaelitákat, a hagaréneusokat, a moábitákat és az ammonitákat' említi, ezek az izraeliták rokonai voltak. A legjobb történelmek szerint a gebaliták is rokonai voltak az izraelitáknak. A többi említettek asszír kivételével már akkor Palesztinában laktak, mielőtt az izraeliták odaköltöztek. Asszír külön nép volt, melyet belevontak a törvénytelen összeesküvésbe. A jelképben említett közeli rokonok találóan említett példázzák, akik egykor az igazságban voltak. A többiek, akiket a zsoltár említ, az álkeresztyénység elemeit példázzák, mely azok ellen küzd, akik Jehova nevét bátran hirdetik. Az összeesküvők szilárdan elhatározták a maradék elpusztítását, amely nemzetnek vallja magát és nemzet is, hogy ne legyen többé nemzet. (83. zsoltár 5) Az összeesküvők így szólanak: „Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékait!" (83. zsoltár 13) Az összeesküvők lényegében így szólnak: „A királyságot mi a saját részünkre akarjuk felépíteni és kormányozni akarjuk a világot." Ezen összeesküvők vezetője Góg és mögötte a ravasz és istentelen Sátán áll, aki így szól: Ez a világ az enyém, én magamnak tákoltam össze. — Az összeesküvők és az összeesküvés mind Jehova és az ő királysága ellen vannak. Azért Jehova tanui ellen vannak. Jehova ezt mondja az ellenségnek: „Megfizetek nektek!" A vitakérdés tehát világosan meg van állapítva és a csata napja közel van.

[13] Jehova hívei látják a csatarendeket és nagy figyelemmel kísérik a csatát és várják a győzelmet, amelyet, amint tudják, feltétlenül Jehova nagy végrehajtó tisztviselője fog megnyerni. A maradék tudja, hogy nagy veszélyben van; de imáját és könyörgését nem a maga biztonságára korlátozza, hanem azért esedezik, hogy a háború megkezdődjék és Jehova nevének dicsőségére végződjék az ellenség elpusztítása által egy végső győzelemben. Tudják, hogy az ellenség elpusztulásának meg kell történnie. A maradékot a jogos harag szelleme indítja mindazok ellen, akik Jehova Isten ellen küzdenek s azért kérik az ellenség pusztulását, hogy mindenki megtudja, hogy csak Jehova a felséges egyedül. Azok pedig, akik elmulasztják vagy vonakodnak eképpen imádkozni, azt bizonyítják, hogy nem hűségesek Istenhez. A maradék tehát nem vonakodik a Jehova profétái által megírott ima szerint imádkozni. A gonosz teljes elpusztítását kérik, hogy mindazok, akik az életet és az igazságot ohatják, megismerjék, hogy Jehova az igazságos és az élet adományozója. Mialatt így imádkoznak, az imával összhangban dolgoznak, helyről-helyre járván és elbeszélve másoknak is, hogy Jehova az Isten, hogy a királyság eljött s hogy ez képezi az emberiség reménységét.

Isten ellenségei

[14] Mi tesz valakit Isten szándékos ellenségévé? Ama körülmény, hogy vonakodik engedelmeskedni Isten parancsainak és törvényeinek, miután értesült Isten- és az ő Krisztus alatti királysága felől. Eleinte az volt feltételezve, hogy csak akkor követ el valaki halálos bűnt, ha a váltságdíjat megveti. Amidőn valaki hiszen Jézus Krisztus vérében mint váltságdíjban és szövetséget köt Jehovával, azután pedig megveti Krisztus vérét mint az emberiség váltságdíját, ezáltal kétségtelenül örökre megfosztja magát az élettől. E bűn legfőbb része azonban Isten akaratának szándékos megszegése s eszerint ez a halálos bűn. Ez arcátlan viselkedés Istennel szemben és Isten intézkedéseinek megvetése. A váltságdíj megtagadásán kívül tehát vannak más utak is, melyek halálos bűn elkövetését jelentik. Legalábbis három, egymástól különböző utat említ meg az Írás, melyek halálos bűnbe visznek. „Jaj nékik! mert a Kain útján indultak el és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki és a Kóré ellenkezésével vesztek el." (Júdás 11) Azokat, akik Krisztusban levőknek vallották magukat és meghitten érintkeztek a hű tanítványokkal, „szeretetvendégségeiteken való szennyfoltoknak" nevezi. Ezekről mondja az Írás: „Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartozkodás nélkül veletek lakmároznak, magokat hízlalják; víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek, kétszer meghalt és tőből kiszaggatott fák. Tengernek megvadult habjai, a maguk rútságát tajtékozók; tévelygő csillagok, akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre." — Júdás 12, 13.

[15] Kain bűne Isten előtt a felfuvalkodás bűne volt. Kain adománya a föld terményeiből került ki, ami részéről nem jelentett áldozatot. Áldozatával nem volt vér összefüggésben, ami annak elismerésére mutatott volna, hogy az emberre szabott halálítélet igazságos volt s hogy csupán egy másik élet feláldozásával szerezhető meg a kiengesztelés. Kain áldozatát Isten nem fogadta el s Kain megharagudott, elfordult Istentől és törvényszegő lett. A jelképben világosan azokat példázza, akik külsőleg elismerik ugyan Jehova Istent és hajlandók is áldozni valamit Istennek vagyonukból, de nem akarják elismerni azt, hogy Jehova ítélete igazságos, melyet az emberre kiszabott s hogy csak Jézus Krisztus halála az egyetlen eszköze a megváltásnak. Inkább elfordulnak Istentől és az ördög szervezetével szövetkeznek, mintsem kifejeznék hitüket a nagy igazság iránt.

FEL

16 Bálám nem azokat példázza, akik vitatják a váltságdíj nagy tanítását. Bálám a következőket tekintette főcéljának: „Mennyit aknázhatok ki ebből a magam hasznára?" Ismerte Istent és Isten igaz imádójának vallotta magát, de természetesen nem volt az. Istenhez imádkozott, de nem akarta az ő akaratát teljesíteni és imái nem találtak meghallgatásra. Jehova nevét a maga előnyére akarta kihasználni. Bálám tehát találóan azt az osztályt példázza, mely a „kereszténység lelkészi tisztségét" közönséges hivatássá tette, miáltal egyesek életfenntartásukat megszerezzék és az emberek tiszteletét és elismerését megnyerjék. Ezek ismerik az Irás szövegeit, de vonakodnak azokban hinni, sem engedelmeskedni nem akarnak azoknak. Ezek Isten és Krisztus nevét szabad akaratból személyes hasznukra használják. Ez az osztály nemcsupán papokból áll, hanem azokat is magában foglalja, akik Krisztus második jelenlétének nyilvánvalóvá létele óta az igazság ismeretében részesültek s ezt az ismeretet egyéni hasznukra aknázták ki. Ezen esetben a tervezett hasznot nem pénz vagy hasonló, hanem az embertársaiktól eredő tisztelet és elismerés jelentette, nevezetesen társaik között kimagaslani akartak, sőt azt szerették volna, hogy még a világ is felsőbbrendű lényeknek tekintse őket. Ezek követik el a halálos bűnt, azért, mivel engedetlenek Isten parancsai vagy ígéi iránt, a világhoz fordulván és emberek tetszését keresvén, miután jobban fel voltak világosodva.

17 Az Ótestamentum feljegyzése arról szól, hogy Kóré volt a vezetője egy, az Isten parancsai vagy intézkedései ellen irányuló lázadásnak. (Mózes IV. 16 : 1—35) Jehova úgy szervezte meg Izraelt, amint jónak látta és megparancsolta Mózesnek és Áronnak a teendőket; ezek pedig végrehajtották Jehova parancsait. Kóré kifogást emelt ezen intézkedés ellen és azt állította, hogy neki joga van bizonyos dolgok cselekvésére; tehát szembeszállott Istennel. Kóré és társai azt állították, hogy ők Izrael szabadságának az őrei és azt követelték, hogy Isten munkáját másképpen kell végezni és nem úgy, ahogyan Isten, az Úr elrendelte. Kóré és társai azáltal, hogy Mózessel és Áronnal vitatkoztak, nyiltan Isten ellen keltek ki, aki az intézkedéseket elrendelte. Ezeket a lázadókat Jehova elpusztította.

18 A Júdás által említett e három név, t. i. Kain, Bálám és Kóré, akik bűnösök voltak Isten előtt, azt bizonyítja, hogy azok követnek el halálos bűnt, akik szándékosan elleneszegülnek Isten parancsának és meghasonlásba kerülve Istennel, az ő ellenségei lesznek. Ezek Sátánhoz pártolnak és az ő sorsában kell részesülniök. Isten prófétája megmagyarázza a lázadás értelmét, amidőn így szól: „Mert mint a várázslás bűne, olyan az engedetlenség; és az önfejűség (önakarat) olyan, mint a bálványozás és bálványimádás." (Sámuel I. 15 : 23) Azok, akik szándékosan, azaz tudatosan Isten törvényeivel ellenkezően cselekszenek, lázadók.

„Dicsőségek"

19 Hogy a Jehova parancsainak vagy intézkedéseinek való szándékos engedetlenség pusztulásba visz, Júdásnak még más feljegyzéseiből is látható; ő így szól: „(Ezek) a hatalmasságokat megvetik és a méltóságokat káromolják." Ugyanezen osztályról mondja Péter: „A hatalmasságokat megvetik . . . , a méltóságokat káromolni nem rettegnek." (Péter II. 2 : 10) Nincsen ember, aki a méltóságot vagy dicsőséget jogosan maga felveheti. (Zsidók 5 : 4) Jehova kifejezte azon elhatározását, hogy különös dicsőségét és méltóságát „szolgájára" ruházza. (Ésaiás 42 : 8) Az Irásból sem tűnik ki az, hogy Jehova dicsőségét, Fiát kivéve, egyesekre ruházná. Habár Júdás és Péter a „dicsőség", méltóság, hatalmasság szót teremtményekkel kapcsolatban használja, mégis nyilvánvaló, hogy ez az általuk betöltött tisztségre és nem a teremtmények személyére vonatkozik. A hű és bölcs szolga-osztály a földön Jehova választott szolgája egy részének van tekintve. Ez a „szolga" az, akit Jehova dicsőséggel és méltósággal ruház fel s amely ennélfogva e minőségében mint „szolga" méltóság. Ha tehát valaki rágalmazza (káromolja) Jehova szolgáját, Isten ellen beszél, mivel az ellen beszél, akit Isten megtisztel. A gonosz szolga-osztály nem retteg gyalázni Isten azon hű szolga-osztályát a földön, amely Isten nevét hirdeti. Jehova felkeni szolgáját és ez azt jelenti, hogy „szolgáját" ő fontos hivatalba helyezte és szellemének kettős mértékével ruházta fel. A szolga tehát fel van szerelve Jehova szolgálatára és dicsőséges helyet tölt be Jehova szervezetében, mivel Krisztus alatt áll és egy része Krisztusnak. Azok, akik Jehova „szolgájának" az ellenségei, tehát Istennek az ellenségei.

20 Az a bűn, melyet Kóré követett el, párját ritkítja, mivel abból a lázadás erősen kiütközik. Nincs összhangban a tanítással. Ez nyilt lázadás Isten intézkedései ellen. Olyan, mint Lucifer bűne, amidőn ez kétségbe vonta Isten intézkedéseit az ő munkái és elhatározása tekintetében. Ez a felfuvalkodás bűne, tehát halálos bűn volt. Ez a bűn önzésben fogamzott s ha „ez teljességre jut, halált nemz". (Jakab 1 : 15) Ha igaz az, hogy Jehova szervezetének egy látható része a földön van, melyet megbízott munkájának végzésével, akkor e „szolga" megtámadása Isten megtámadását jelenti, mivel a szolga Isten eszköze. A kérdés nem

FEL

akörül mozog, hogy e szervezetben levő személyek vagy személy tetszik-e másoknak vagy nem. Az egyetlen és a döntő kérdés ez: Az Úrtól van-é ez az intézkedés? A személyeket teljesen mellőzni lehet, de Isten parancsait senki sem hagyhatja szándékosan figyelmen kívül büntetés nélkül.

[21] János apostól mondja a gyülekezethez szóló szavaiban, hogy imádkozni kell a vétkes testvérért, feltéve, ha a testvér által elkövetett bűn nem halálos bűn; azután hozzáfűzi: „Van halálos bűn is; nem mondom, hogy azért (a testvérért, aki ilyet követett el) imádkozzatok." (János I. 5 : 16) Ezékiel nejét hirtelen halál ragadta el és Isten ezt mondotta Ezékielnek: „Meg ne sirasd!" (Ezékiel 24 : 16—18) Ezékiel nejében kétségtelenül olyanok sorsa van példázva, akik hűtlenek lettek Istennel Jézus Krisztus, a gyülekezet feje által kötött szövetségükhöz. Ebből azt a tanulságot kell meríteni, hogy azok, akik megőrzik Isten iránti hűségüket és ragaszkodásukat, ne siránkozzanak és panaszkodjanak azon gonosztevők társaságának elveszítése miatt, akik hűtlenek lettek Istenhez és Isten szervezete ellen fordultak. Jehova ítéletei igazságosak és igazak s mindazok, akik az ő szellemével rendelkeznek, teljesen egyetértenek az ő ítéleteinek igazságával. Ez okból kifolyólag tehát jogtalanságot jelent, ha a hűségesek azok helyreállításáért imádkoznának, akik hűtlenek lettek és fellázadtak Isten intézkedései vagy parancsai ellen. Erre az osztályra vonatkozólag mondja az apostol: „Nem azt mondom, hogy ezekért imádkozzatok." Hogyan viselkedjenek tehát azok, akik szorgalmasan Isten szolgálatára törekszenek, azokkal szemben, akik hűtlenek lettek és Istennek és szervezetének ellenségeivé vedlettek? Az Irás erre lényegében a következőket feleli: Egyáltalán ne is foglalkozzál velük. Ne imádkozz érettük, rájuk se gondolj. „Forduljatok el az ilyenektől, mert az ilyenek a mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az ő hasuknak; és nyájas beszéddel meg hízelkedéssel megcsalják az ártatlanok szívét." — Róma 16 : 17, 18.

[22] A halálos bűnt olyan is elkövetheti, aki sohasem is volt Istennek szellemtől született gyermeke. Az, aki csak csekély mértékben is világossággal rendelkezett Jehova és az ő szeretett fia, az ember Megváltója felől, tudatában van annak, hogy mi a helyes és mi a helytelen. Aki ily ismerettel rendelkezik és azután szándékosan és készakarattal üldözi az Úr Jézus Krisztus testvéreit vagy támadja őket, mivel Isten országának igazságait hirdetik, az ilyen teremtmény cselekedetei igazságtalanok és az Úr ellen irányulnak. Jézus ezt jogszabályként nevezte meg és azt mondotta, hogy ez akkor talál alkalmazást, miután megjelenik templomában ítélkezés végett; azt mondta, hogy minden oly igazságtalanság, melyet az ő testvéreinek legkissebbike ellen is követnek el, vele szemben elkövetett bűn. Ezeknek a gonoszoknak megbüntetéséről mondja a következőket: „És ezek elmennek az örök veszedelemre." Máté 25 : 42-46.

A helyes imák

[23] Isten szolgáinak imái mindig teljesen összhangban kellene hogy legyenek Isten kinyilvánított akaratával. Isten akaratát akkor ismerjük meg, ha az ő igéjét megérteni tanuljuk. Teremtményeivel ő akarataképpen közölte, hogy Isten gyülekezetének kezdetétől az Úr Jézusnak templomához való eljöveteléig Jézus Krisztus követői imádkozzanak azokért, akik rosszulbánnak velük és megbüntetésüket bízzák teljesen az Úrra. Amidőn az Úr megjelent templomában ítélettételre, a híveket magához kezdte gyűjteni. Először azoknak a megítélése folyik, akik begyűjtetnek az ő templomába, s azután a hívekül elismertek nyernek osztályrészt Jehova korábban megírott ítéleteinek kihirdetésében. Az ítélet ideje eljött s ezek a hívek megítélik Jehova ellenségeit, akik ellene fellázadtak; ezt Istenhez való imádkozásukkal teszik és azáltal, hogy közlik másokkal az ő ítéleteit. Amidőn hűtlenné lesz valaki, aki meghitt viszonyban állott a hűségesekkel, a hűséges ne imádkozzon érte, hanem kerülje. Azok, akik a „gonosz szolgát", a „bűn emberét", a „veszedelem fiát" alkotják, Istennek nyilt ellenségei; a próféta a megfelelő imát adja Isten felkentjeinek ajkára. amint az a nyolcvanharmadik zsoltárban van megírva. Eszerint azok, akik a Jehova tanui által végzett bizonyságtevő munka ellen küzdenek, Isten ellenségei. Ezek Isten, az ő parancsai és intézkedései ellen lázadtak s az ilyenekre vonatkozólag Isten ítélete előre meg van írva és a hűségesek ezzel az ítélettel összhangban imádkoznak.

A cél

[24] A hűségesek nem azért imádkoznak az ellenség pusztulásáért, hogy az ellenséggel szemben személyes érzelmeiknek szerezzenek kielégülést. A dolog ismét visszatér az egész teremtés előtt álló vitakérdéshez: Ki a legfelségesebb? Sátán ezt sok idővel ezelőtt eldöntendő kérdéssé tette s ennek most el kell dőlnie, mivel eljött Isten arra rendelt ideje. E tényre való tekintettel Jehova tanui az ő ítéletének végrehajtásáért könyörögnek s ennek célját a zsoltáros a következő szavakkal nevezi meg: „Hogy megtudják, hogy te, kinek neve Jehova, egymagad vagy felséges Isten az egész földön." — 83. zsoltár 19.

[25] Jehova nem azért fogja elpusztítani ellenségeit, hogy dühét kitöltse, amint azt nehányan tanították. Ezt a téves eszmét az ördög sugallmazta

FEL

az embernek. Jehova minden ítélete jogos és igazságos, az igazságtalanságnak még csak a nyoma sincsen benne. (19. zsoltár 10) Minden ellenségeit el fogja pusztítani, hogy ezáltal az igazság legjobb érdekeinek szolgáljon; mert a világegyetem addig nem lehet tiszta, amig ezek nincsenek mind eltakarítva. A gonosztevők sohasem mozdulnának el önként; azért kell hogy őket Isten elpusztítsa. Ő már régen megnevezte e munka végrehajtásának idejét; most az ő ideje eljött és elküldte Jézus Krisztust, hogy cselekedjék. Az Úr Jézus Krisztus Jehova „jobb karja"; ez azt jelenti, hogy ő a legfőbb azok között, kiket Jehova szándékának végrehajtására felhasznál. Azért mondja a zsoltáros: „Megtalálja kezed minden ellenségedet; jobbod megtalálja gyűlölőidet. Tüzes kemencévé teszed őket megjelenésed idején; az Úr (Jehova) az ő haragjában elnyeli őket és tűz emészti meg őket. Gyümölcsüket kiveszted e földről és magvukat az embernek fiai közül. Mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot gondoltak, de nem vihetik ki; mert meghátrálod őket, íved húrjait arcuknak feszíted." (21. zsoltár 9—13) A maradék, aki most hit által felismeri, hogy az Úr ezt a nagy pusztító munkát rövidesen végre fogja hajtani, ezzel összhangban zengi a 21. zsoltár 14. versének kijelentését: „Emelkedjél fel Uram (Jehova) a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük hatalmadat!"

[26] Jehova nevének most dicsőíttetnie kell és el kell foglalnia a megillető helyét, hogy megtudja mindenki, hogy ki a legfelségesebb. Azért nem is lehet máshol biztonságos helye a maradéknak, csakis Jehova nevében. Ha a maradék most csődöt mondana vagy vonakodnék Jehova nagy nevét hirdetni, ez azt eredményezné, hogy minden védelmet elveszít és rövidesen az ellenség kezébe fog esni. Jehova Isten igaz barátja szolga-osztályának és a szolga-osztálynak rendületlenül hűséges kell hogy maradjon Jehovához, ha életet szeretne nyerni. A „szolgát" az Úr kegyelmesen a helyes útra tereli és ezt mondja neki az ő java érdekében: „Erős torony Jehovának neve." Ez a menedékhelyetek. Jehova ellenségei gyűlölik az ő bizonyságtevőit és összeesküsznek az ő elpusztításukra; a bizonyságtevők látják, hogy veszélyben vannak. De mivel tudják, hogy Jehova védelmükre kél, nem félnek az ellenségtől. Teljesen Jehovában bíznak s az ő akaratával összhangban kérik, hogy elpusztítsa ellenségeit a maga nevének igazolása érdekében. A szolga-osztály Jehova ügyéért küzd az ítélet e napján és bátran hirdeti az ő dicséretét. Emberek nem fejezhetik ki dacukat Istennel szemben, mivel Isten láthatatlan; de rosszindulatú gyűlöletüket kitombolhatják azokon, akik Jehova igazságát hirdetik és tényleg így is tesznek; ezáltal mutatják ki, hogy ők Istennek és az ő királyságának ellenségei. Az armageddoni csatában mindazoknak szenvedniök kell, akik nem tisztelik Jehova nevét. Az emberek között a szolga-osztálynak át kell vennie a vezetőszerepet és felhívnia a nép figyelmét Jehova nevére, hogy meglássa az élethez vezető utat. — Ésaiás 62 : 10.

[27] Több zsoltár van, amely arról szól, hogy Isten haragja miképpen fog kifejezésre jutni az ellenséggel szemben s azért e zsoltárokat a kárhoztatás zsoltárainak nevezik és a Biblia-kritikusok ezeket szigorúan elítélték. Az Úr ily prófétai kijelentéseinek teljesülése és alkalmazása nyilván az ő ítéletének napjára esik, amikor mindazokat el fogja pusztítani, akik Sátánnal és szervezetével szövetkeznek. Ha a kutató helyesen hasogatja az igazság beszédeit és Isten kellő idejében alkalmazza, meg fogja látni, hogy Isten ígéjének minden része egyezik a többi részekkel s hogy az teljesmerőben igaz és igazság s az ő nagy nevét dicsőíti.

[28] Mindenki tudja meg, hogy Jehova mindenkinél felségesebb s „boldogok azok, akik őbenne bíznak". (2. zsoltár 12) „Azért tebenned bíznak, akik ismerik a te nevedet, mert nem hagytad el Uram (Jehova), akik téged keresnek." (9. zsoltár 11) „Akik bíznak az Úrban (Jehovában), olyanok, mint a Sion hegye, amely meg nem inog, örökké megáll." (125. zsoltár 1) „Bízzatok az Úrban (Jehovában) örökké, mert az Úrban, Jehovában, örök kőszálunk van." — Ésaiás 26 : 4.

Bereai kérdések

1. Ismertesd Jehovának hű népével való érintkezését annak kimutatására, hogy közeli kapcsolatban áll az ő nevének dicsőségével; s hogy ama körülmény, hogy megőrzi feddhetetlenségét, kapcsolatban áll az ő nevének igazolásával.
2, 3. Mi a nyolcvanharmadik zsoltár? Mennyiben mutatja ez, hogyan kell alkalmazni? Bizonyítsd be, hogy egyezik Máté 5 : 44-el!
4. Mutasd ki, hogy az idő fontos a szövegek tárgyalása és helyes alkalmazása tekintetében! Mi a teendője a maradéknak az itt prófétailag hirdetett ítélettel? Mily fontos különbséget kell itt figyelembe venni?
5. Nyilván mily összefüggés van a 83. zsoltár és Thess. II. 2. között? Mily tények mutatják, hogy János 13 : 27 most teljesedik?
6, 7. Mutasd ki, hogy a 83. zsoltár prófécia! Mutasd ki kicsinyben való teljesülését! Mi a bizonyítéka annak, hogy nagyobb teljesülése most történik?
8, 9. Mire utal a 3. vers, amely a 2. versben szóló imára vezet? Hogyan tudható, hogy eljött ezen imának az ideje? Mi a célja annak, hogy Jehova megengedi hű bizonyságtevőinek mostani üldözését?
10. Magyarázd meg a következő prófétai szavakat: „Tanácskoznak védenceid ellen"! Miért leplezi le ebben az időben Isten a „bün emberét"?
11. Miért nem teljesülhetett ez a zsoltár teljesen az Úrnak templomához jövetele előtt? Miért gyüjtötte akkor magához az Úr az övéit? Mily eredménnyel járt az ottan történt elkülönítő munka vagy ítélet? Mily határozott állást foglal el minden akkor alakult osztály?
12. Mily jelen állapotot példáz ama tény, hogy akkor voltak az izraelitákkal rokon népek, akik összeesküdtek az ő elpusztításukra, hogy „többé ne legyenek nemzet"

FEL

s hogy „elfoglalják Isten hajlékait"?
13. Miként tekint a maradék a következő csatára? Miért imádkozik? Mutasd ki, hogy cselekedete egyezik imájával!
14. Mi tesz valakit Isten szándékos ellenségévé? Miben áll a váltságdíj visszautasítása? Miben áll az ily bűn nagyobb része? Mi az eredménye az ilyen bűnnek? Mutasd ki, hogy a váltságdíj megvetésén kívül legalábbis még három más út is van, melyeken halálos bűnt lehet elkövetni! Mily osztályokról beszél Júdás 11; mit mond ezekről a 12. és 13. vers?
15—18. Magyarázd meg, hogy némelyek a most leleplezett osztályból a) miként járnak a Kain útján; b) s mások a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak ki"; c) és egyesek ‚a Kóré ellenkezésével vesztek el'.
19, 20. Mi a jelentősége és alkalmazása az apostol következő kijelentésének: „Ezek megvetik a méltóságokat és a hatalmasságot káromolják"? Miért halálos bűn a Kóré bűne?
21. Mily leckét tartalmaz János I. 5 : 16 és Ezékiel 24 : 16—18 a hívek számára? Miként viselkedjenek ezek szerint a hívek azokkal szemben, akik hűtlenek lettek és Istennek és szervezetének ellenségei?
22. Magyarázd meg, hogy csak szellemtől-szülöttek követhetnek-e el halálos bűnt!
23. Mutasd ki, hogy a 83. zsoltárban foglalt ima összhangban van-e Jézus tanítványainak tett utasításával, hogy imádkozzanak azokért, akik őket háborgatják!
24. Nevezd meg az Írás szerint annak okát, miért helyes a hűségesek részéről, hogy az ellenségek pusztulásáért imádkozzanak?
25. Miért akarja Jehova elpusztítani ellenségeit? Magyarázd meg, hogy miért nem mívelte ezt a múltban!
26. Miért „erős torony most Jehova neve" s egyedüli menedékhelye a maradéknak? Miért nyilatkozik meg az ellenség daca Istennel szemben azok ellen irányuló nyílt gyűlöletben, akik hirdetik Jehova igazságát?
27. Miként lesz Isten Igéjének kutatója abban a helyzetben, hogy annak teljes összhangját minden részében megismerje? Miként illik ez főként a zsoltárokra?
28. Mit mond az Írás azokról, akik ismerik Jehova nevét s abban bíznak? W. T., 1933 február 15.

Közös birtok

A testvérek közül többen nemrégen kérdéseket intéztek hozzánk közös házak építésére és közös farmok (gazdaságok) létesítésére vonatkozólag közös használatra az Úr felkentjei részére. E kérdések némelyike azon feltevésből indul ki, mintha a Watch Tower Bible and Tract Society ily közös birtokok és vállalkozások létesítésével akarna foglalkozni. Ez a feltevés azonban teljesen valótlan. A Társulat sohsem hatalmazott fel senkit sem arra, hogy a Társulat nevében ily értelemben nyilatkozzék és a Társulatnak nincsen is sem törvényes, sem írásszerinti meghatalmazása arra nézve, hogy közös tulajdonjoggal rendelkező birtokokat létesítsen; és ezt nem is fogja megkísérelni. Egyes testvérek lelkesülten pártfogoltak ily eljárást, de ezt ők saját felelősségükre tették.

A mi feladatunk az, hogy a királyság evangéliumát hirdessük, nem pedig, hogy más emberek testi jólétéről gondoskodjunk. Az teljesen megfelel az Írásnak, hogy a felszenteltek észszerűen gondoskodjanak magukról és hozzátartozóikról; de ezt nem szabad odamagyarázni, mintha ez azt jelentené, hogy egyes felkentek arra fordítsák az idejüket, energiájukat és pénzüket, hogy mások közös használatára rendezzenek be birtokokat, főképpen akkor nem, ha ez a felkenteket a királyság hirdetésére vonatkozó szolgálati alkalmaikban akadályozná.

Ezenkívül egyesek tévesen azt tételezték fel, hogy „az Úr felkentjeinek földbirtokokat kellene vásárolniok s így a föld birtokába jutniok", ezalatt a földi anyagi javak birtoklását értve. Az Írás senkit sem hatalmaz fel arra, hogy ilyesmit mondjon vagy hogy ily következtetéseket vonjon. Isten felkentjeinek öröksége a királyság és a királyság érdekei, nempedig házak és földbirtokok ezen a földön. Úgylátszik, hogy ezen a ponton nagy veszély fenyeget, mely az elmét és a szívet olyasmiknek a megszerzésére akarja fordítani, melyek az ember kényelmére szolgálnak, s ez ama feladatok és kötelességek elhanyagolását vonná maga után, melyekkel felkentjeit az Úr megbízta.

Ez a mi feleletünk az összes erre vonatkozólag hozzánk küldött levelekre. A Társulat nem fog átvenni házakat és farmokat, hogy azokat a felkentek használják és közösbirtokként kezeljék és lakják. Ha a testvérek egy csoportja így akarna tenni, amint azt egyesek máris megtették, ez az ő ügyük és azért ők felelősek; a Társulat azonban Isten kegyelméből abban az irányban és munkában fog tovább dolgozni, mellyel az Úr megbízta.

A következő eljárás azonban nem látszik helytelennek: Feltéve, hogy az Úr népe közül valakinek van oly háza vagy földbirtoka, amelyre nem az egészre van szüksége neki és családjának és nagyon könnyen úgyrendezhetné be, hogy házának vagy birtokának egy részét azok javára bocsátaná át, akik szorgalmasan foglalkoznak az Úr szolgálatában s ilyeneknek adna lakást. Ha megállapodás jöhet létre köztük a birtok egy részének használatára vonatkozólag, ez a megállapodás igazságos alapokon történjék és mindazoknak a javára, akik abban résztvesznek, de főképpen az Úr munkájának a javára, akkor nem helytelen eszerint cselekedni. De az ily ügyben azoknak kell dönteni, akik abban érdekeltek.

Vagy ha Isten népe valamely csoportjának tagjai, akik szorgalmasak az Úr szolgálatában, azt látják, hogy közösen bérelhetnének vagy megvehetnek egy házat vagy egy darab földet, hogy azt használják és abban lakjanak s ha ezt úgy tehetik meg, hogy szolgálatukat ne akadályozza és javára szolgálna azoknak, akik a szolgálatban tevékenykednek; s ha egy ily birtok átvételére és használá-

FEL

latára vonatkozólag a feltételek tekintetében egymással meg tudnak egyezni, az ilyesmi szép és helyes dolog. De mindig meg kell bizonyosodni afelől, hogy a dolog semilyen tekintetben se álljon ellentétben feladatuk és szövetségük teljesítésével.

A mai időben a rossz viszonyok miatt majdnem a lehetetlenséggel határos, hogy valaki a földbirtokát előnyösen tudja eladni; de egyes birtokok, melyeket Jehova tanui tudnának felhasználni, az összes abban érdekeltek javára hasznosíthatók lennének. Ha ez megtehető, azt tegyék meg maguk azok, akik az ügyben érdekelve vannak; azonban a Társulat egyetlen tisztviselője sem oly okos, hogy pontosan tanácsot tudna adni arra nézve, hogy ezt hogyan kell csinálni. Ha valamely csoport országának törvényei alapján egy testületet (szövetkezetet) akarna létesíteni és a birtokát ezen testület nevén akarná betábláztatni, hogy azt az Úr népének javára használják és lakják, az ilyesmit csak azután szabad mívelni, miután az ügyet alaposan megtárgyalták és gondoskodtak a támadható bajok kiküszöböléséről. Szinte bizonyosnak tekinthető, hogy egy ily csoport csak akkor állhat sikeres vezetés alatt, ha egynek a vezetése alatt áll, s ha az illető vezető mindig önzetlenül viselkedik s mindig a csoport legjobb érdekeit képviseli. De ha az ily csoport több igazgatónak állna a vezetése alatt, ezáltal sok időpocsékolás történnék a teendők haszontalan megtárgyalása körül s mindig az a veszély állna fenn, hogy viszálykodások és békétlenségek támadhatnak, mivel egyes résztvevők azt gondolhatnák, hogy őket nem kezelik igazságosan. Mi azt tanácsoljuk, ha egy birtokot többen közösen magukra iratnak, melyet az egész csoport javára akarnak használni, állapítsák meg és foglalják írásba előzőleg az összes intézkedéseket és szabályokat és minden érdekelt előre egyezzék bele e szabályok és intézkedések teljesítésébe, mégpedig minden tekintetben, hogy a békét így megőrizzék és az Úr munkáját meg ne akadályozzák.

Ezenkívül még azon gondolatot is felvetjük, hogy ahol lehetséges, előnyösebbnek tetszik, hogy kettő vagy több személy egy lakható autót vásároljon magának, melyben lakhatnak s amellyel utazhatnak is. Így megtakarítják a lakbért és a házadót és a bizonyságtevők a legkisebb költségen munkaterületük legkülönbözőbb részeire utazhatnak.

A Társulat birtoka csak akkor lehet adómentes, ha kizárólag arra a célra használják fel, amely érdekében a testület szerveztetett. A Társulatra nézve tehát ezért nem volna előnyös, hogy ily közös birtokok létesítésébe belemenjen. Az egyedek jobban boldogulhatnak családjukkal, ha magukban maradnak, mintha másokkal közösséget alkotnak; ezt elérhetik azzal, ha lakható autót szereznek maguknak. Ha több testvér megegyezik egymás között, hogy együtt utaznak és együtt dolgoznak, ezt amint a tapasztalat is mutatja, sikerrel oldhatják meg; ez az Úr áldását bírja. Minden kicsiny csoport döntsön saját maga afelől, hogy mit akar. De legyetek teljesen tisztában azzal, hogy senki sincsen felhatalmazva (megbízva) arra a Watch Tower Bible and Tract Society szolgálatában levők közül, hogy a Társulat nevében ily közös birtokok létesítése érdekében beszéljen; ne üljetek fel hiresztelléseknek és beszédeknek, amig azt nem a saját szemetekkel olvassátok a „Watch Towerben" vagy a Társulat más közleményeiben.

W. T., 1933 március 1.

Az új király megkezdi uralkodását

ISTEN prófétája Mikeás nemcsupán megjövendölte, hogy Bethlehem lesz a föld jogos uraldójának, Jézusnak születési helye, hanem azt az időt is megnevezte, amidőn Jézus megkezdi uralkodását, felépíti Siont (Isten szervezetét) és helyet ád azoknak Isten szervezetében, akik ma valóban Isten maradék népét képezik. Mikeás 5 : 3 jövendölése így szól: „Azért odaadja őket, mig a szülő szül, de az ő atyjafiainak maradékai visszatérnek Izrael fiaihoz." Ez körülbelül abba az időbe esik, amidőn fájdalmak következtek Sionra, Isten királyságára s amidőn ez a nemzet megkezdte tevékenyégét; akkor történt, hogy a maradék bekebeleztetett Isten szervezetébe.

A jövendölés Mikeás 5 : 4-ben azután így szól: „És megáll (az új uralkodó) és legeltet az Úrnak (Jehovának) erejével, Jehovának, az ő Istenének fenséges nevével; és bátorsággal (háborítatlanul) lakoznak, mert íme felmagasztaltatik a földnek határáig." Jézus Krisztus, a király és Sion feje ott áll és legelteti népét, amint a jövendölés mondja; és ezt Jehova nevében és tekintélyével teszi. Ez teljesen megegyezik Jézus jövendölésével, amidőn második eljöveteléről beszélt és így szólt: „Boldog az a szolga, akit az ő ura ébren talál, amidőn hazajön! Bizony, mondom nektek: Felövezi magát és asztalhoz ülteti őket és felszolgál nekik." — Lukács 12 : 37.

FEL

Jézus Krisztus mint a világ uralkodója, Isten nagy prófétája, papja és királya lép fel és táplálja házanépét a megillető eledellel, feltárván szolgái előtt a Biblia jövendöléseit és hozzásegíti őket azoknak értékeléséhez. Ünnepi asztalt terít számukra ellenségeik előtt; a maradék a részére kegyelmesen készített eledelből táplálkozik és örvend. Ennek megfelelően olvassuk a 23. zsoltár 5. versében: „Asztalt terítesz nekem ellenségeim előtt; megkented olajjal a fejemet, poharam kicsordul." Ezt az eldelt Jehova nevében nyerik és neki adják érte a dicsőséget és tiszteletet. Ez főképpen 1918 óta teljesült Isten népén.

Miután Sion, Isten országának szervezete felépült, Sion tagjai Jehova dicsőségét hirdetik, nempedig emberek dicsőségét és tiszteletét. Isten prófétájával íratta meg: „Jehova felépíti Siont és megjelenik dicsőségében." (102. zsoltár 17) Sok keresztény azt a sajnálatos hibát követte el, hogy inkább emberek, mintsem Isten dicsőségét hirdette. A Szentírás azonban világosan tanítja, hogy Isten, az Úr, egy népet hívott a maga neve számára, hogy ez a nép az ő erényeit hirdesse. (Apcsel. 15 : 14; Péter I. 2 : 9, 10) Az oly keresztények, akik még most is embereket dicsőítenek, ezzel azt bizonyítják, hogy nem tartoznak Isten szervezetéhez s ha valamikor egyáltalán az ő szervezetében voltak, abból eltávolíttattak. Jób mondja: „Nem leszek személyválogató senki iránt; nem hízelkedem egy embernek sem. Mert én hízelkedni nem tudok, könnyen elszólíthatna engem az én Teremtőm." (Jób 32 : 21, 22) A 29. zsoltár 9. verse mondja: „Az Úr hajlékában mindenki azt mondja (aki abban van, Jehováról): dicső." Ebből következik, hogy azok, akik elmulasztják vagy vonakodnak Jehova dicsőségéről beszélni, sőt embereket dicsőítenek mint tanítóikat, nem tartoznak a templom-osztályhoz.

Sokan, akik kereszténynek vallják magukat, félretolták tanítóikat. A papok folytatólagosan így tettek és sokat, másokat is rábírtak arra. Isten népének tanítója Jehova és az ő szeretett Fia. A Fiú mindig az Atyának adja a dicsőséget és tiszteletet. A maradéknak, amely most a templomi állapotba van gyűjtve és hirdeti Jehova erényeit, lett megígérve, hogy minden támadások és szomorúságok között is, amelyek érhetik, tanítói nem lesznek félretolva. Ésaiás 30 : 20 jövendöli meg: „Nem kell többé elrejtőzniök tanítóidnak (nem lesznek félretolva), hanem szemeid tanítóidra néznek." A templom tagjai Isten dicsőségéről beszélnek.

E következtetéssel egyezően írta meg Isten prófétája az 50. zsoltár 2. versében: „A Sionról, melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten." Azáltal, hogy Sion felépült és a dicső „vesszőszál", Jézus Krisztus, Sion feje visszatükrözi Atyjának, Jehovának fényét és dicsőségét és Sion összes tagjai Jehovának adják a dicséretet és hálaadást, fénylik Jehova Sionból, az ő szervezetéből. Sion tagjai dicsőítik és magasztalják Istent s így visszatükrözik az ő szervezetéből áradó világosságot annyira, hogy még a világiak is sokat megláthatnak belőle.

Jehova az ő prófétája utján előre közölte, hogy „ama napon" az ő népe mint szervezetének tagjai állnak majd az Úr templomában és éneklik Jehova dicsőségét. Azután hozzáfüzi a próféta: „Jehova . . . aki párákat támaszt a föld határaiból, villámlásokat és esőt fakaszt s kihozza a szelet tárházából." (147. zsoltár 1—8) Jeremiás, Isten prófétája jövendölésének 10. és 51. fejezetében ugyanezen szavakat használta s az összefüggés mutatja, hogy „ama napra" vonatkozik, amidőn az Úr felépíti Siont. — Jeremiás 10 : 13; 51 : 16.

A villámlás légköri elektromosság kisülése és rendesen nagy világosság kíséri. Azért van a villámlás Isten megvilágított igazságának példázására használva.

Minden villámlás Jehovától származik. Zakariás jövendölésében (10 : 1) olvassuk: „Kérjetek esőt az Úrtól (Jehovától) a késői eső idejében! Az Úr (Jehova) villámlást szerez és záporesőt ad nékik és kinek-kinek füvet a mezőn."

A villámlásokkal legtöbbször dörgés és eső jár együtt. A villámlás feltárja és megvilágítja azt, ami előzőleg sötétségbe volt burkolva. A jelképben Isten villámai feltárják az ő ígéjét azok előtt, akik őbenne reménykedtek és azt tárják fel és leplezik le, ami elleneszegül Istennek és az ő szervezetének. Igytehát a prófécia azt mutatja, hogy abban az időben fog beteljesülni, amidőn Isten feltárja jelenlétét népe előtt, azt az igazsággal, az esővel felfrissítve és nagyobb világosságot ajándékozva

FEL

neki ígéjéről és kinyilvánítva előtte szándékát és ugyanakkor az ellenséget is leleplezi.

A dörgés Jehova hangját jelképezi. Ezt a következő szövegek mutatják: „Van-e oly karod mint Istennek és tudsz-e oly hangon dörögni mint ő?" (Jób 40 : 10) „Menydörgésed szava volt a forgószélben." (77. zsoltár 19) „A dicsőség Istene menydörög." (29. zsoltár 3) Az eső a megfrissítő igazságot példázza, mely megvídámítja Isten népének szívét. Erről mondja az Írás: „Mint az esőre, úgy vártak rám és szájukat tátották mint tavaszi záporra." (Jób 29 : 23) „Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre, s a lankadót megujítod vala." (68. zsoltár 10) „Énekeljetek az Úrnak (Jehovának) hálaadással, pengessetek hárfát a mi Istenünknek. Aki beborítja az eget felhővel, esőt készít a föld számára és füvet sarjaszt a hegyeken." — 147. zsoltár 7, 8.

E szövegek mutatják, hogy az igazság s annak megvilágítása Jehova Istentől ered. (János 17:17) Igy van prófétai nyelven megmutatva, hogy Isten a maga kitüzött idejében és módján villámokat, menydörgéseket és esőt ad, feltárván igazságát népe előtt és azt megfrissíti. Kitünik, hogy csak akkor kezdődik az az idő, amidőn eszközei utján világos bepillantást nyujt jövendöléseibe, miután az Úr eljön templomához és Siont felépíti. Jelenések 11 : 19 mutatja ezt a következő szavakkal: „Megnyilt Isten temploma a mennyben . . . és lettek villámlások, szózatok és mennydörgések."

Ha valaki egy közelgő vihar közben sötétségben ül, megláthatja, hogyan tárnak fel a villámcsapások oly tárgyakat, melyeket a sötétség takart. Csak egy villámlás gyengén világítja meg a tárgyat, de több, erősebb villámlás nyomán a tárgy is világosabban lesz látható. Ugyanígy van Isten ígéjének igazságával is. Miután Isten temploma megnyilt és a villámlások Istentől megindultak s azt az igazság esői követték nyomon, az Istenhez ragaszkodó emberek csak valamivel nyertek több világosságot; de az ő felvilágosodásuk állandóan fokozódott, mégpedig a villámok fényének erősbödéséhez mérten. Ez magyarázza meg, hogy miért lehet most jobban megérteni az igazságot, mint korábban. Eljött Isten kitüzött ideje, amidőn az igazságot főképpen Isten szervezetének tagjai megérthetik. Azoknak a kiváltsága, akik az ő szervezetéhez tartoznak, hogy mások figyelmét is ráterelejék a sok igazságra és feltáruló jövendölésre, hogy azt azok is meglássák és bátorságot és reménységet merítsenek. Jehovának ezek a villámlásai tárták fel az „Ember Fiának nagy jelét az égben", t. i. Isten nagy szervezetét.

W. T., 1933 február 15.

Isten Megváltója az ember számára

JÉZUS nevét egy hosszú korszakon keresztül az emberek elé tárták és azt különösképpen hangsulyozták. Ez — legalábbis részben — a Mindenható, Jézus Atyja lekicsinylését vonta maga után; Jézus ezt mondotta felőle: „Az én Atyám nagyobb nálamnál." Micélból jött Jézus a földre? Önszántából jött vagy pedig más valaki küldötte?

Isten mindazzal, amit cselekszik, bizonyos szándékot követ. Mi volt a szándéka akkor, amidőn Jézus emberré lett, mint ember meghalt és a halálból isteni teremtményként támadt fel s aztán tökéletes emberi életének értékével felment a mennybe s ezt az értéket ott bűnengesztelésül elhelyezte? Isten szándéka ezzel az volt, hogy az ember és Teremtője között a kiengesztelés útját megszerezze és megnyissa. Ezen intézkedésében Isten az egész emberiséget belefoglalta Ádám bűnébe, hogy miután a Megváltó vére által a kiengesztelés alapja megszerezetetett, az összes hívők és engedelmesek részesülhessenek a megváltás jótéteményében. (Gal. 3 : 22) Nem Jehova lett emberré, és nem is Jehova halt meg, amint azt egyes papok el akarják hitetni az emberekkel, hanem az ő Fia lett emberré, halt meg és támadt fel a halálból, hogy Ádám és utódai kiengeszteltethessenek Istennel. Ádám és gyermekei test és vér voltak, illetve most is azok. Az emberi természet részesei. Jézusnak is azzá kellett lennie, hogy az emberiséget meg tudja váltani. Erről van megírva: „Mivel tehát a gyermekek (az ember gyermekei) testből és vérből valók, ő is (Jézus) hasonlatosképpen részese lett azoknak . . . Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap

FEL

Isten (Atyja) előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért." Zsidók 2 : 14, 17.

Minden ember bűnös és bűnben született; azért voltak ők Isten ellenségei és Jézus kiomlott vére nyitotta meg minden embernek az utat, hogy Istennel kiengeszteltessenek és Isten barátaivá tétessenek. Amidőn egykor az emberek teljesen kibékülnek Istennel, élni fognak. „Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékültünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább, megtartatunk az ő élete által, aki által most a megbékélést nyertük." — Róma 5 : 10.

Isten pünkösdkor nyitotta meg Krisztus által a Megváltó kiomlott vérében való hit gyakorlásának útját; s azok, akik azóta magukat e vérben való hit utján teljesen Istennek szentelték, hogy az ő akaratát cselekedjék, kibékültek Istennel. Pál s más kortársai s azután azok, akik hasonló hitet gyakoroltak, megragadták ezt az áldott kiváltságot. Azért írta Pál: „Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által és aki nékünk adta a békéltetés szolgálatát. Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket és reánk bízta a békéltetésnek igéjét . . . Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne." (Kor. II. 5 : 18—21) Ennek a kegyteljes intézkedésnek, melyet Isten így szerzett, nincsen önző háttere. Ez az ember javára szóló önzetlen intézkedés volt.

Sátán egyes képviselőit, kik papok voltak, arra használta fel, hogy Jézus nevét feljebb magasztalják Jehova nevénél. Másokat közülök arra használt, hogy Jézust Jehovával egyenlőnek állítsák, másokat meg arra, hogy a Megváltó vérét teljesen megtagadják. Sátán taktikája mindenkor arra irányult, hogy az emberek elméjét és szívét minden rendelkezésére álló eszközzel elfordítsa Istentől, az igazságot elsötétítse és Jehova nevét rossz hírbe keverje. Sátán e ravaszsága nem újkeletű. Az ördög már Jézusnak földrejövetele előtt is e fogásokkal élt. Már sokkal azelőtt terjesztette a háromság tanát. Az istentelen Nimródot és a fajtalan asszonyt, Szemiramiszt, Nimród anyját, Istennel egyenlő nagyságunak állította az emberek előtt s ezáltal bevezette közéjük a háromság tanát. Amidőn később a kereszténység terjeszkedni kezdett s az emberek Krisztushoz fordultak, Sátán ravaszul a keresztények közé is bevezette a háromságnak egy tanát s ezt az istentelen tant megszilárdította az egyházban a niceai zsinat utján. Ezzel a Szentírásnak következő világos kijelentését tagadták meg és vetették félre: „Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, aminthogy van sok isten és sok úr, mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is őbenne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala." (Kor. I. 8 : 5, 6) Papok Isten ígéje úgy ezen, mint több más megerősítő bizonyítékának dacára mindmáig tanítják a háromság és az inkarnáció e sátáni tanait.

Jehova Isten az ember megmentője, mivel ő intézkedett a megváltás felől s mivel őtőle van minden. Jézus Krisztus az ember Szabadítója, mivel ő az Isten munkavezetője és képviselője, akit Isten felhasznál az ember megváltására; és Krisztus mindent az Atyja nevében és meghatalmazásából tesz. Jézus és az Isten nem azonos személyek, hanem Jehova az Atya és Jézus Krisztus a Fiú. Minden az Atyától és a Fiú által van." — Efézus 4 : 6, 7; Kor. II. 1 : 3; Kol. 1 : 3.

Meg van írva: „Az Úré (Jehováé) a szabadítás; legyen a te népeden a te áldásod." (3. zsoltár 9) A Szentírás Jézus Krisztust gyakran Üdvözítőnek vagy Szabadítónak nevezi, mivel ő azon kar vagy eszköz, aki által Isten megszerzi az ember megváltását. (Ésaiás 12 : 2; 59 : 16; 63 : 5) Pál apostol tisztán és világosan kimutatja Isten, az Atya és Jézus Krisztus, a Fiú közti viszonyt és bebizonyítja, hogy az üdvözítés Istentől jön és az ember kiengesztelése Istennel az ő Fiának vére által lehetséges. Ebben az értelemben írta: „Hálákat adván az Atyának, aki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban; aki megszabadított minket a sötétség hatalmából és általvitt az ő szeretett Fiának országába; kiben van a mi váltságunk az ő vére által, bűneinknek bocsánata; aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtményeknek előtte született; mert őbenne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fe-

FEL

jedelmségek, akárt hatalmasságok; mindenek őáltala és őreánézve teremtettek; és ő előbb volt mindennél és minden őbenne áll fenn. És ő a feje a testnek, az egyháznak; ő a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben ő legyen az első. Mert tetszett az Atyának, hogy őbenne lakozzék az egész teljesség; s hogy őáltala békéltessen meg mindent magával, békességet szerezvén az ő keresztjének vére által; őáltala mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben. Titeket is, kik hajdan elidegenültek és ellenségek valátok gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmetek miatt, most mégis megbékéltetett." Kol. 1 : 12-21.

Az adomány az adakozó részéről a megajándékozottal szemben oly jócselekedet, melynek nem várják viszonzását vagy visszaadását. Jehova Isten minden jó és tökéletes adomány ajándékozója. „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka." — Jakab 1 : 17.

A szegény rá van szorulva az adományra. A lelkiszegény és a szelíd és alázatos szívű olyan ember, aki az adományt örömmel és hálával fogadja. Minél nagyobb a szegénység, annál nagyobb szükség van az adományra. Az emberiség a bűn következtében a szegénység legnagyobb mélységeibe zuhant az élet áldásainak élvezetére való minden jog és reménység nélkül. „A szükölködőknek romlása az ő szegénységök." (Példb. 10 : 15) Az emberiség szegénysége biztos pusztulásba vezetne, de az isteni Szeretet gondoskodott a pusztulás megakadályozásáról.

Jézus, Isten szeretett fia, a mennyei dicsőségben Atyjával élvezte az élet minden gazdagságait. Letekintett és látta az emberiség szegénységét és jól tudta, hogy ezt az állapotot Lucifer lázadása zudította az emberiségre. Ismerte Isten szerető szívét és tudott azon szándékáról, hogy az embert ki akarja békíteni magával. Jézus hajlandó volt, hogy szegénnyé legyen, hogy az emberiség megnyerje az élet és boldogság gazdagságát és kibéküljön Istennel. „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok." — Kor. II. 8 : 9.

Ádám csak valamivel volt az angyaloknál alacsonyabbrendűnek teremtve. Őt és nemzedékét az ő bűne nyomorult szegénységbe döntötte. Jézus elhagyta mennyei dicsőségét és ember lett, hogy Atyja akaratához híven a szegénységgel sújtott és bűnnel terhelt ember megváltójává lehessen. Tökéletes emberré lett s mint Isten szolgája dicsőséggel és tisztességgel volt felruházva. Élvezhette volna a földet és teljesen uralkodhatott volna felette. De ő az emberiség javára mindent feláldozott. „Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál a halál elszenvedéséért, dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megizlelje a halált." — Zsidók 2 : 9.

Jézus kereszthalála minden ember javára szolgált; s Isten a kitüzött időben minden emberrel tüzetesen megismerteti az igazságot, hogy mindenki alkalmat nyerjen az ő halálából származó jótétemények megragadására. Isten akarta, hogy szeretett Fia emberré legyen, hogy az emberiség megváltójává legyen. Jézus hajlandó volt ezt a lépést megtenni. Atyja nem kényszerítette őt, sőt nem is ohajtotta azt tőle. Az apostol világos szavakkal mutatja meg Isten, az Atya és Jézus, a Fiú közti különbséget s egymáshoz való viszonyukat a váltságdíj megszerzése tekintetében. Azt mondja: „Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson. Mert egy az Isten, egy a Közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta önmagát váltságul mindenekért, mint tanubizonyság a maga idejében." — Tim. I. 2 : 3—6.

Isten szeretete hű Fia, Jézus iránt felülmulhatatlan. Jézus bizonyságot tett a közte és Atyja között fennálló bensőséges viszonyról. Amidőn Jézus a földre jött és a Jordánban bemutatta magát Istennek, Jehova nyilvánosan kijelenetette: „Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm." Atya és Fiú szerették egymást (János 3:35; 5:20) A Fiú az atyai szív legdrágább kincse volt. Ha Isten nem gyakorolta volna szeretetét az emberiség iránt, az ember sohasem békülhetett volna ki Istennel és nem nyerhetett volna életet. A világegyetem nagy Istene, a menny és a föld Teremtője azonban önként adta szeretett Fiát halálra,

FEL

hogy az ember megnyerje az életet. Az apostol, aki ezt az isteni szeretetet és adományt megízlelte, nem látott más utat, sem szavakat nem talált értékelésének kifejezésére s azért így kiáltott fel: „Hála legyen Istennek az ő kimondhatatlan adományáért!" (Kor. II. 9 : 15) Ezzel mutatta ki az apostol, hogy nincsenek szavak, melyekkel Istennek az ember javára szóló adománya nagyságát méltóképpen ki lehet fejezni.

Ugyancsak Pál írta azt is, hogy amiképpen Ádám bűne következtében minden ember bűnben született s így a kárhozat alá került, ugyanúgy Jézus Krisztus igazsága által minden ember részesülni fog az életre szóló megigazulás alkalmának szabad adományában. (Róma 5 : 18) Ez a nagy adomány Istentől, az Atyától, minden jó és tökéletes adomány ajándékozójától indul ki. „Isten kegyadománya az örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban." (Róma 6 : 23) Erről az intézkedésről a Szeretet gondoskodott. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy minden, valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örökéletet végyen." (János 3 : 16) Ez az önzetlenség tökéletes kifejezése. Ez az isteni Szeretet. „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem, hogy ő szeretett minket és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért." (János I. 4 : 10) Ilyen az isteni intézkedés a bűn megbocsátására és az embernek Jehovával való kibékítésére vonatkozólag. „És mi megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és Isten is őbenne." — János I. 4 : 16.

W. T., 1933 március 1.

Levelek

Hála legyen Istennek a csodálatos „drámákért"

Kedves Rutherford testvér!

A szózat valóban elhangzott a tróntól 1931 júl. 26-án és mindjobban terjed. Köszönöm az „Igazolás" II. és III. köteteit (angolban).

Hálát mondok Jehovának és az ő Királyának. Nagyon örvendek, hogy felismerhetem a jászoljomat, miként az ökör és a szamár. Mindenki, aki 1918 óta a világosságban van és nem tudja, hogy honnan származik **minden** világosság és **minden** élelem, biztosan a sötétségben van. És mily nagy a sötétség!

Mi hálát adunk Istennek a csodálatos „drámákért", melyekkel megörvendeztetett minket. Felüdültünk azon csodálatos kijelentéseken, melyeket Pátmosz szigetén a szeretett Jánosnak nyujtott. Mily kiváltsággal bírunk mi, a János-osztály, kit az ördög hívei számüztek és megvetettek az igazságért, de 1932-ben az Úrnak napján az Úr megmutatta nekünk e dolgokat és az Úr szellemének „kettős mértékével" töltött be még itt a földön. Nem csoda, hogy János elcsodálkozott és imádni akarta az angyalt!

Mily nagy kiváltság az, hogy most Ezékiellel együtt mehetünk és meghallgathatjuk és meglát-hatjuk, hogy mit mondott és mutatott nekik Isten. Valóban csak az isteni hatalom nyujthatta e prófétai látomásokat és magyarázhatta azt meg most az ő népének. Mily kiváltság, látnunk azt, hogy a helyek oly állapotokat példáznak, amelyek mindkét szervezetben léteznek. Mily villámlások ezek!

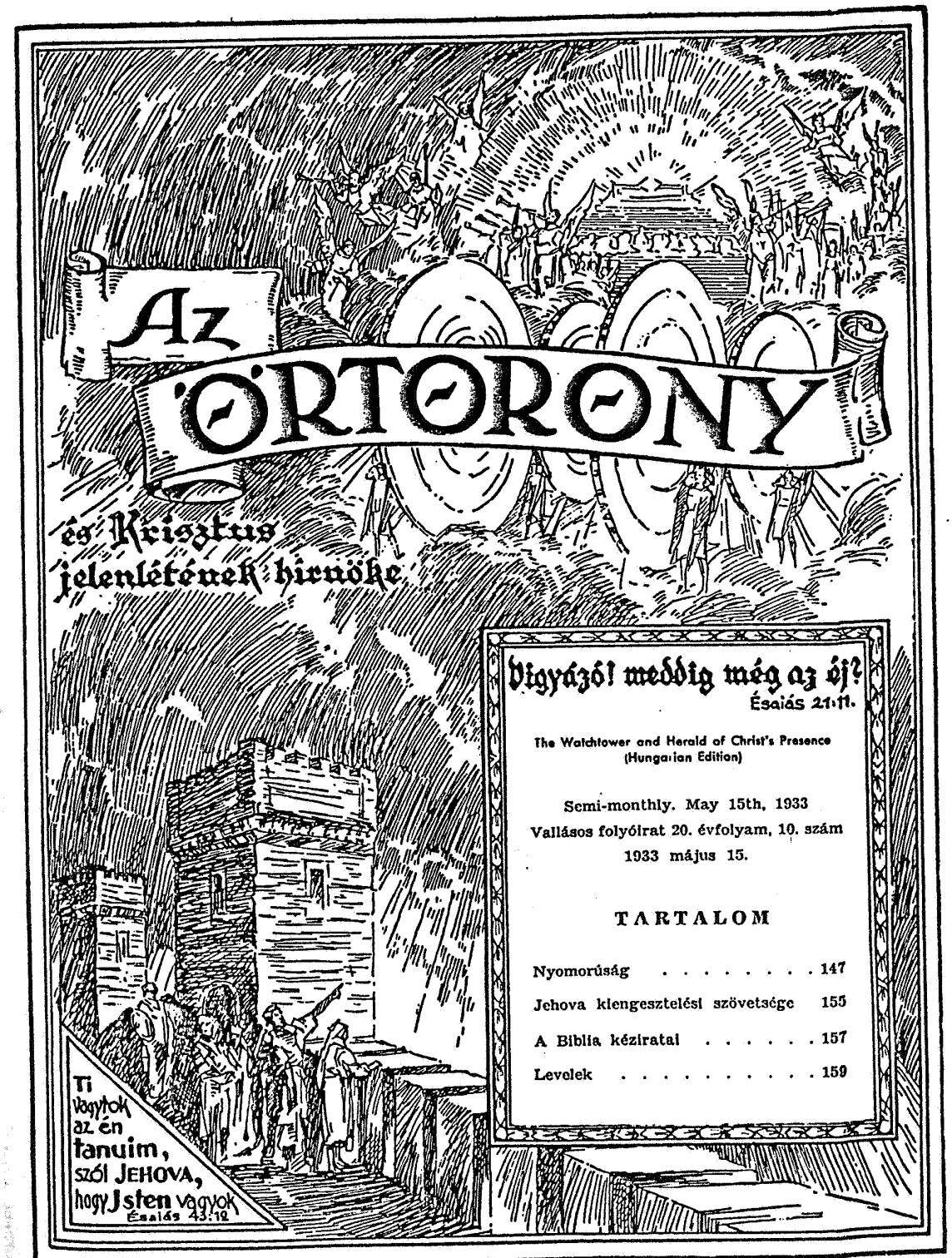
Mily csodálatos a „csontvázak völgye" és az „ültetvények" (melyek a nyomdákat, stb. példázzák), melyek most oly intenziven vannak „megmunkálva", hogy a népnek és minden embernek táplálékot nyujtsanak; és ama nagy folyó, amely most folyik, amelyben százmilliók úszhatnak!

1917- és 1918-ban szerettük volna látni az Ezékiel templom megépülését s azt gondoltuk, hogy meg is látjuk egy napon. Most azt mindnyájan csodálkozva látjuk és örvendünk az új Jeruzsálemben és templomban való szolgálatnak, amely meg volt mutatva Ezékielnek. A város és a templom sokkal csodálatosabbak és dicsőségesebbek annál, amilyet valaha emberek építhetnének, mégha a világegyetem minden épületanyaga is a rendelkezésükre állna. Hála legyen annak, aki azt készítette és aki a trónon ül és a Báránynak minden dicsőség és tisztesség mindörökké!

Veled az Úr házában mindenkor együtt ohajtván maradni, vagyok a tied

W. L. McLendon, úttörő.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. May 15th, 1933
Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 10. szám
1933 május 15.

TARTALOM

Nyomorúság 147
Jehova kiengesztelési szövetsége 155
A Biblia kéziratai 157
Levelek 159

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása

Saar Street 1—19, Magdeburg, Germany.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálatának segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik visszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41

Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csoporttanulmányozás

Minden egyes csoport tanulmányozza azt az Őrtorony-számot, amely mellett a csoport többsége dönt. Mi azt tanácsoljuk, hogy mindig az utóbbi számot vegyétek, hogy mindenki lépést tarthasson. A tanulmányozás legjobb módszere az, hogy valaki, aki jól tud olvasni, egyet bekezdést olvasson fel s azután kérdések tétetnek fel és röviden megtárgyaltatnak, hogy a bekezdés tartalmát mindenki világosan megértse. A kérdések mindig arra az anyagra szorítkozzanak, melyet a felolvasott bekezdés tárgyal.

1932-évi Őrtorony bekötve

Az Őrtorony 1932-évi évfolyama bekötve elkészült s így az máris megrendelhető. Ára ennek az évfolyamnak 16,— korona. Azonkívül raktáron van még néhányévfolyam az 1928—1931-ig terjedő évekről. Az 1931-évi évfolyam szintén 16,— koronába kerül, a többi pedig egyenként 5,— koronába. Az 1927-évi évfolyam kifogyott. Ezek az évfolyamok különösen nagy segítséget nyujtanak olyanoknak, akik később jöttek az igazsághoz s így az czekben foglalt fontos cikkeket még nem ismerik. Kérjük a szolgálatvezetőket, hogy a megrendeléseket gyüjtsék össze és együtt küldjék be elintézés végett.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 május 15 — Magdeburg — 10. szám

Nyomorúság

„Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok." — Máté 24 : 21, 22.

JEHOVÁT tették ismételten felelőssé azon nyomorúságért, amely 1914 óta a világon előfordult s amely alatt most is szenvednek az emberek. Ez a vád hamis és meggyalázza Jehova nevét. Úgylátszik, hogy egyes felszenteltek egyáltalán nem látják tisztán, hogy mit jelent a nagy nyomor és inség ideje és mit jelent a Mindenható Isten nagy napjának csatája. Hasznosnak tekintjük tehát, hogy megtárgyaljuk az elmult, a jelenlegi és az elkövetkező nyomorúságokra vonatkozó szövegeket, hogy a felkentek kellőképpen tudják értékelni helyzetüket.

[2] Jehova neve mindenek felett való és semmi sem olyan fontos, mint az ő nevének igazolása. Az összes szövegek pontosan megegyeznek abban és támogatják ama következtetést, hogy Jehova nevének igazoltatnia kell. A felkenteknek ebben a rendkívüli időben szükséges megérteniök ezen igazságokat. „Boldog ember, aki megnyerte a bölcseséget és az ember, aki értelmet szerez." (Példb. 3 : 13) „Mert bölcseség megy be a te elmédbe és a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges lesz. Meggondolás őrködik feletted, értelem őriz téged." (Német Miniatür-ford. szerint: „Ha a bölcseség bemegy szívedbe és tetszeni fog a tudomány lelkednek, akkor az elővigyázatosság megőriz téged és megoltalmaz az értelem.") (Példab. 2 : 10, 11) „A bölcseség kezdete ez: szerezz bölcseséget és minden keresményedből szerezz értelmet." (Példb. 4 : 7) Ha a szövegek megvizsgálásában azon célt követjük, hogy abból bölcseséget és értelmet merítsünk, a nagy és lényeges vitakérdést szem előtt kell tartanunk. Jehova nevét teljesen igazolni kell és ki fog derülni, hogy azzal az összes többi igazságok teljesen összhangban vannak.

[3] Jehova királysága fogja az ő nevét igazolni, minélfogva a királyság a legnagyobb a tanok között. Amidőn Jézus oktatta tanítványait, különösen hangsulyozta a királyság e tanítását. Prédikációit azzal kezdte, hogy a királyságról beszélt. Földi szolgálatának ideje alatt nyomatékosan kiemelte a királyság igazságait. Az Irás mutatja, hogy a királyság a nyomorúságban megszületett s hogy megszületése után még nagyobb nyomor fog következni a világra. A jelképi templom felépült s azután nagy nyomor következett a népre. Jehova igazi temploma felépült s utána nagyobb nyomor következik a világra.

[4] Amidőn Jézus a földre jött, az istentelenség volt fölényben s ez az istentelenség azóta is fölényben volt. Az istentelen Sátán a világot egy feltétel alapján felajánlotta az Úr Jézusnak s ez bizonyítja, hogy akkor Sátán volt e világ istene vagy láthatatlan uralkodója. Ezt a következtetést más szövegek is megerősítik. Később Jézus világosan megmondta tanítványainak, hogy az elvetemült Sátán az istentelen világ uralkodója. (János 16 : 11) Oktatta tanítványait erről és ők megértették, amit nekik mondott. Később írta János apostol: „Az egész világ a gonoszban vesztegel." (János I. 5 : 19) Ez azt jelenti, hogy a világot az istentelen Sátán vezeti és kormányozza. Pál apostol megerősíti e kijelentést, mondván, hogy a gonosz Sátán e világ istene és minden erejéből állandóan megvakítani törekszik az embereket az igazság iránt. — Korinthus II. 4 : 4.

[5] Sátánt, az ördögöt, Jehova nevezte-e ki a világ urának vagy istenének nagy hivatalára? Nem, Isten ezt nem tette. Ellenben Jehova Lucifert a világ felügyelőjévé nevezte ki. Luciferben azután mutatkozott meg a bűn. Fellázadt Jehova ellen és vitatni kezdte Jehova fensőbbségét és tekintélyét; angyalok seregeit bírta rá a maga törvényszegésének követésére és vezette az embert bűnbe és halálba. Ez az igazságtalan viselkedés hozta magával, hogy az emberek szenvednek az Isten törvényének megszegéséből természetesen származó következmények alatt. Lucifert lázadása után Jehova Sárkánynak, Kígyónak, Sátánnak és Ördögnek nevezte. Jehova nem fosztotta meg őt vi-

FEL

lági hatalmától s ennek megvan a jól megindokolt oka. Sátán azzal kérkedett, hogy minden embert fel tud lázítani Jehova Isten ellen. Felfuvalkodottságában azt képzelte be magának, hogy hasonló a Felségeshez. (Ésaiás 14 : 13, 14) Kihívta Jehovát, mutasson oly embereket a földön, akik ellene tudnak állni Sátán ravasz és istentelen befolyásának és meg tudják őrizni feddhetetlenségüket Jehova előtt. Ezáltal vetődött fel a felsőbbség kérdése. Jehova Isten úgy látta jónak, hogy bebizonyítsa minden teremtés előtt, hogy Sátán hazudott, ő maga (Jehova) pedig igazságos, hűséges és igaz; hogy ő a Legfelségesebb, őrajtakívül nincsen más s hogy mindig igaz az ő ígéje. (Jób 2 : 1—7) Szükséges volt Sátánnak alkalmat nyujtani arra, hogy bebizonyítsa, hogy van-e jogosultsága hivalkodásának és kihívásának, hogy az e vitásügy folyamán alaposan és teljesen letárgyalódjék. Jehova ezen okból fogadta el a kihívást és türte, hogy Sátán a legrosszabbat is megtegye. Egy bizonyos időt rendelt, mely alatt akadály nélkül engedte garázdálkodni Sátánt. El kell jönnie annak az időnek, amikor e kérdésnek el kell dölnie s amidőn az eldöl, meg kell szünnie Sátán világának és Jehova neve tisztázodni fog és felmagasztalódik minden élő teremtmény előtt. Ez az igazolás bizonyítja, hogy Jehovának mindig igaza van és minden, úgy az élet, mint a vele kapcsolatos áldások is, Jehova Istentől származnak s hogy senki sem nyerhet örök életet, csakis őtőle.

6 Miért fektetett oly nagy súlyt Jézus Jehova királyságának jelentőségére? Azért, mivel azon királyság eljövetele Sátán uralkodásának végét fogja jelenteni és Jehova nevének teljes igazolásával fog záródni. Jézus kétségtelenül sok oly dolgokról is beszélt tanítványainak, melyek az Irásban nincsenek feljegyezve. Kétségtelenül kioktatta őket arról, hogy Sátán világa Krisztusnak és az ő királyságának eljövetelekor fog végződni, amely Istennek, az Úrnak országa. Ezt azon tény bizonyítja, hogy a tanítványok megkérdezték az Úr Jézustól: „Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te eljöveteledneks a világ (korszak) végének?" A tanítványok nyilván arról is hallottak, hogy a királyság eljövetele után Jehovának Jézus Krisztus által végrehajtandó ítélete fog következni; Pál ezt később meg is írta. (Tim. II. 4 : 1) Jézus a tanítványok e kérdésére megfelelt akkor, amidőn megkérdezték; ez a felelet jövendölés és be kell teljesülnie és ez a teljesülés 1914-ben kezdődött. A Máté ev. huszonnegyedik fejezetében megírott jövendölésben a „vég"-szó kétszer fordul elő (a Károli fordításban a 3. és a 14. versekben). Először a harmadik versben találjuk s itt teljességrejutást jelent, azaz a korszak bevégződését, amely idő alatt Sátán uralkodása meg volt türve és nem volt megakadályozva. Ez a szó tehát Isten országának Krisztus alatti kezdetét vagy megszületését jelenti, amely zavarólag fog hatni Sátán uralkodására. A tizennegyedik vers görög szövegében egy másik szóval találkozunk, amely magyarban ugyancsak „vég"-nek ván fordítva. E szövegben a „vég" a **végső határt** vagy **befejezést** jelenti és Sátán világának teljes eltünésére vonatkozik. A különbség a következő: Az először említett „vég" akkor kezdődik, amidőn a Sátánnak engedélyezett időszak végződik; s miután ez az idő eljött, bizonyos eseményeknek kell bekövetkezniök, mielőtt Sátán világa teljesen elmulnék. A 3. versben említett „vég" tehát a nyomor kezdetét jelenti; de ama nagyobb nyomor, amelyhez hasonló még sohasem volt, szükségképpen véget kell hogy vessen Sátán szervezetének. 1914-től kezdve az egész időt Sátán szervezetének teljes pusztulásáig a nyomor idejének lehet nevezni.

Felelősség

7 1914 óta sok szenvedés, bánat, tanácstalanság és szerencsétlenség következett a világ népeire. Azokban az országokban, melyek magukat „keresztényeknek" vallják, szenvedtek leginkább az emberek. Ki felelős e világnyomorúságért? A „kereszténység" papjai azt mondják erre a kérdésre felekezeteik híveinek, hogy az egek Istene bocsátotta ezt a nyomorúságot reájuk, és nyomorúságaik Isten haragjának a kifejezése, melyet a „kereszténység" felekezeteivel szemben való kötelességük elmulasztása által hívtak ki maguk ellen. Mivel Jehova nevének az igazolása a fontos, bizonyosan feltételezhetjük, hogy Sátán minden hatalmában állót el fog követni, hogy ezt a szent nevet meggyalázza és az embereket Jehova Istentől elfordítsa; de mivel az álkereszténység Sátán szervezetének alkotja egy részét, nem remélhetjük, hogy a valóságnak megfelelő feleletet ennek a papjai adják meg. Ezeknek a felelete téves és Sátán szándékának áll a szolgálatában, hogy az emberiséget Jehova Isten ellen lázítsa. Sokan meghallván a téves feleletet, így szólnak: „Ha ilyen Istenünk van, nem akarunk néki szolgálni."

8 Sokan azok közül, akik magukat Jehovának szentelték, a következőképp feleltek a nyomorúság idejére vonatkozó kérdésre: 1914 a világ végét jelenti s azóta az armageddoni csata folyik; a világon minden baj Isten haragjának kifejezése a világ ellen. Az ily következtetések és mérlegelések tévesek, mivel nem egyeznek meg a Szentírással. Nem helyes azt állítani, hogy armageddon már megkezdődött s annak legrosszabbik része még hátra van. Nagy a különbség azon nyomor között, mely most van a világon és az armageddo-

FEL

ni csata között, mely a Mindenható Isten nagy napjának lesz a csatája. Istennek nem volt része ama nyomorúságban, amely most dúl a földön. De amidőn beleavatkozik ebbe az ügybe az oly hatalmas lesz, hogy semmi kétség sem állhat fenn afelől, hogy ez az ügy tőle származik s ki a felelős érte. Akkor mindenki meg fogja tudni, hogy Jehova az Isten s hogy ő a Legfelségesebb. Azért ismételtette meg oly gyakran Ezékiel prófétával: „És megtudják, hogy én vagyok az Úr (Jehova)!"

⁹ „Isten szeretet", ami azt jelenti, hogy ő minden cselekedetében önzetlen. Az ő törvénye elítéli a törvényszegést és megparancsolja a helyes cselekvését. Azok, akik szeretik Istent, megtartják az ő parancsait. Jehova törvényének megszegése bűn. Lucifer volt az első törvényszegő. Az ember hozzácsatlakozott ama törvényszegéshez s így eredményképpen felidézte az egész emberiségre a halált. (Róma 5 : 12) Minden szenvedés, ami a világon előfordult, törvényszegésre s főképpen Sátán törvényszegésére vezethető vissza és az emberek szenvedése csupán igazságtalan cselekedetük természetes következménye. Jehova nem gyönyörködik a törvényszegőben. Állandóan haragszik a törvényszegőre, de nem tesz ellene semmit, amig el nem jön az ő arra kitüzött ideje; amidőn pedig közbelép, azt a saját nevének és ígéjének igazolásaképp teszi. (5. zsoltár 5; 7 : 9; Sófoniás 3 : 8) A törvényszegők összeesküsznek és elnyomják azokat, akik szorgalmasan akarnak Jehovának engedelmeskedni és szolgálni. Ellenmondás van tehát abban, ha valaki azt állítja, hogy azok a bajok és nyomorúságok, szenvedések és elnyomatások, amelyek most sujtják az emberiséget, Jehovától származnak, aki eképpen fejezi ki haragját.

¹⁰ Ama nagy vitakérdés fontosságára való tekintettel, hogy „ki a legfelségesebb?", ez a kérdés csak akkor fog eldőlni, miután Sátánnak teljes alkalma nyilott állításának bizonyítására. Jehova megengedte, hogy Sátán mindaddig kövesse gonosz útját, amig eljön az ő (Jehova) ideje, hogy fellépjen ellene. Mindezideig tehát Sátán a felelős a világ minden bajáért, nyomorúságáért és szenvedéseiért. Azonkívül Sátán, aki általában az emberiség minden nyomorának és szenvedésének az oka, képviselői útján meggyaláztatta Jehova nevét, azt állítván általuk, hogy Jehova bocsátja az emberiségre ezeket a nyomorúságokat.

A várakozási idő vége

¹¹ Jézus közölte tanítványaival, hogy Atyja, Jehova szövetséget kötött vele a királyságra vonatkozólag s aztán elment, hogy a királyságot átvegye s hogy vissza fog térni és magához fogja fogadni hű követőit. Az ő visszatérésének napjáról és órájáról senki sem bírt tudomással; sem a mennyei angyalok, sem az Úr. „Arról a napról és óráról senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül." (Máté 24 : 36) Amidőn Jézus a mennybe ment, azt mondta neki Jehova: „Ülj az én jobbomon, amig lábaid zsámolyára vetem ellenségeidet." Ugyanerről van megirva: „Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára, várván immár, mig lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei." (Zsidók 10 : 12, 13) A várakozás ideje 1914-ben végződött. Jehova azután hivatalába helyezte királyát és elküldte, hogy uralkodjék. (2. zsoltár 6—8; 110 : 2) Ha abban az időben Sátán önként eltávozott volna állásából, melyet mint e világ istene vagy ura betöltött, szervezetét feloszlatta- és magát Krisztus Jézus igazságos birodalmának kiszolgáltatta volna, a kormányváltozással nem következett volna nyomorúság ideje. De ha Sátán megtette volna ezt a lépést, ezzel azt is beismerte volna, hogy mindenkor igazságtalanságban volt. Ezt azonban nem akarta beismerni. Sátán ellene állott Jézus Krisztus tekintélyének s ennek eredményeképpen „csata ütött ki a mennyben; Mihály és az ő angyalai küzdöttek a sárkánnyal; és a sárkány és az ő angyalai is harcoltak; de nem győztek és többé helyük sem találtatott a mennyben. És a nagy sárkány, a régi kígyó, aki az ördög és a Sátán, aki az egész föld kerekségét elhitette, levetteték a földre és az ő angyalai." (Jelenések 12 : 7—9) Hogy ez a háború mennyi ideig tartott, nem tudjuk, de annyi bizonyos, hogy Sátánnak a mennyből való kivetésével végződött és Sátán nem jelenhetik meg többé a mennyben.

¹² Jehova Krisztus alatti királyságának a kezdetéről van megírva: „Felöltötted nagy hatalmadat és uralkodásodat megkezdetted! És megharagudtak a pogányok (nemzetek) és eljött a te haragod." (Jelenések 11 : 17, 18) Jehovának „e haragja" a törvényszegő Sátán ellen irányult, aki nem akart eltávozni hivatalából s nem akarta átadni a helyet Krisztusnak, s azért vettetett ki a mennyből. A nemzeteket nem Jehova haragította meg s nem is ő bírta rá őket arra, hogy háborúba vonuljanak és egymást kölcsönösen gyilkolják. Ennek további bizonyítéka ama tény, hogy kölcsönös gyilkolásaikkal Jehova örökérvényű szövetségét szegték meg. (Mózes I. 9 : 3—5) A világháborúból származó minden szenvedés és halál Sátánnak a rovására irandó. A világháború nem Jehova haragjának a kifejezése volt a világ népei és nemzetei ellen. De a Jézus Krisztus és a Sátán között duló harc a mennyben Jehova haragját fejezte ki; s hogy Sátán Jehova megnyilatkozó haragja következtében kivettetett a mennyből, nagy örömöt szerzett a mennyei seregek között.

FEL

Meg van írva: „És hallék nagy szózatot az égben, amely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő és a mi Istenünknek országa és az ő Krisztusának hatalma, mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. Annakokáért örüljetek egek és akik lakoztok azokban." (Jelenések 12 : 10, 12) A nemzetek között duló háború semilyen tekintetben sem igazolhatja Jehova nevét.

A világháború

13 Sátán tudta, hogy Jehova Jézus Krisztust kinevezte királynak, hogy a várakozás ideje lejárt s most a nagy vitakérdésnek teljesen el kell dőlnie. Sátán ezenkívül azt is tudta, hogy nem tudott minden embert Isten megátkozására rávenni, habár azzal is dicsekedett, hogy ezt meg tudja tenni. Tudta, hogy sokan vannak a földön, akik Krisztus követőinek vallják magukat s hogy vannak olyanok is, akik tényleg követik Krisztust és megőrzik feddhetetlenségüket Isten előtt. Ekkor elhatározta, hogy inkább elpusztítja a világot, főképp annak „keresztényinek" nevezett részét, mintsem Krisztus uralkodjék felette. Sátán ezen okból döntötte a nemzeteket a világháborúba és a világháború négy esztendeje alatt sok millió ember pusztult el és további milliók a háborúból folyó betegségek és járványok következtében pusztultak el. Sátán rábírta földi szervezetének kereskedelmi elemét, hogy nyereségvágyból háborút szítson. Rászedte a politikai elemet és rávette, hogy megüzenje a háborút; és képmutató, álszent papjait a háború megszentelésére bírta rá. Ez magyarázza meg, hogy a háborútviselő nemzetek papjai, habár mindnyájan kereszténységnek is vallják magukat, miért pártolták, hogy népeik egymást kölcsönösen lemészárolják. Az egész világ ördögi volt minden tekintetben.

14 Annak bizonyítékául, hogy Sátán a felelős az 1914-ben és azután a világra következő nyomorúságokért, a következőket olvassuk: „Jaj a földnek és a tengernek! mert az ördög leszállott hozzátok és nagyon dühös, mivel tudja, hogy kevés az ideje." A „föld" alatt az uralkodókat, a „tenger" alatt a néptömegeket értjük, melyeket Sátán máris elfordított Istentől; különösen azokat is jelenti, akik a Sátán szervezetét alkotó álkereszténységhez ragaszkodnak. Sátán, irigységtől és zabolátlan gonoszságtól indítva, inkább el akarta pusztítani az összest, mintsem látnia kelljen azt, hogy alkalmat fognak nyerni annak megismerésére, hogy Jehova az Isten s hogy meghódoljanak Jehovának.

„A jajok kezdete"

15 A nemzetek megítélése, amidőn Jézus Krisztus, a nagy bíró ítélkezni fog, szenvedéseket és gyászt fog jelenteni a világ nemzeteire. Ez az ítélkezés azonban nem történhetett meg azelőtt, mielőtt Jézus Krisztus eljött a templomhoz ítélkezni. (11. zsoltár 4—6) Az Írás bizonyítéka azt mutatja, hogy Jézus Krisztus 1918-ban jött ítélkezni Jehova templomához; s hogy az ő ítélkezése megkezdődött „Isten házanépén", amely a felkenteket jelenti. Az 1914-ben kitört világháború azon jajok (nyomorúságok) kezdete volt, melyeknek Jézus jövendölése szerint a világ végén kell bekövetkezniök. „De mindez a jajoknak kezdete." (Máté 24 : 8) Ez további bizonyítéka annak, hogy a világnak 1914-ben kezdődő „jajait" nem Jehova idézte fel Krisztus által, hanem Sátán zudította az emberiségre, hogy azt Jehovától elfordítsa s mindazokat elpusztítsa, akiket nem tud elidegeníteni Jehovától. 1914 a jajok kezdetét jelenti ugyan, de semmiesetre sem azoknak végét. Utána rövidesen ujabb jajok következtek.

16 Jézus jövendölésének teljesüléseképpen mindazok, akik híven ragaszkodtak Jézus Krisztus és Jehova nevéhez, gyűlölségnek és üldözéseknek voltak kitéve a világháború alatt és többjüket meg is ölték. S azok közül, akik magukat Jézus Krisztus követőinek vallották, többen az ördöghöz pártoltak és tőröket vetettek azok elé, akik tovább híven szolgáltak Jehova Istennek és elárulták őket az ellenségnek. Ezek kifejezték gyűlöletüket Jézus Krisztus hű követői iránt. Ezeknek Isten iránti szeretetük elhidegült és közülök többen tévtanítókká lettek. Jézus megjövendölte, hogy ezek az események fognak bekövetkezni a világháború után; s ezek tényleg be is következtek. Mindezen jajokat Sátán zudította Isten népére, mivel az megőrizte hűségét Isten iránt s mivel Sátán az ő elpusztításukra törekszik. — Máté 24 : 9—12.

A háború vége

17 A világháború 1918-ban hirtelen megszünt, de annak megszünését nem Sátán, sem az ő földi szervezetének valamely tagja idézte elő. Az emberek tömegmészárlása a világháború végével megszünt, de a világ nyomora, amely 1914-el kezdődött, nem szünt meg. Ettől az időtől kezdve Sátán tovább gyötörte az embereket, hogy ezáltal őket Jehova ellen lázítsa. A világháborút Jehova szüntette meg hatalmával és tekintélyével. Jézus jövendölése mutatja, hogy Sátán világháborúba fogja kergetni a nemzeteket; valamint azt is mutatja, hogy Jehova megszünteti a háborút; és ő azt 1918-ban tényleg hirtelen megszüntette. Miért szüntette meg Jehova a világháborút? Erre Jézus jövendölése adja meg a választ. Jézus így szólt: „S ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, minden test elveszne; de a kiválasztottakért megrövidíttetnek azok a napok." Ez a kijelentés világosan

mutatja, hogy Jehova az ő választottaiért meg fogja szüntetni a háborút, ami azzal járt, hogy a nagy nyomorúság napjai rövidebbek lettek. Valamit azáltal is meg lehet rövidíteni, ha a közepéből kivágnak egy darabot, éppen úgy, mintha valamelyik végéből vágnák azt le. Sátán sohasem szüntette volna meg a világháborút, mivel szándéka az emberiség elpusztítása volt, de ez a pusztulás nem szolgált volna Jehova dicsőségére és nem is igazolta volna az ő nevét. A nagy nyomorúság vége előtt még el kellett végezni egy munkát, amely Jehova nevének igazolásával van összefüggésben s ami Sátán szervezetének teljes pusztulását fogja eredményezni. Azért mondotta Jézus: „A választottakért megrövidíttetnek azok a napok." Ebből azonnal világosan látható lesz, hogy Jehova tenni akart valamit a választottakkal a nagy nyomorúság vége előtt.

A választottak

[18] Kik a választottak és miért vannak itt? A kiválasztott sereg Jézus Krisztusból és testének tagjaiból áll, akik mindnyájan megőrzik feddhetetlenségüket Jehova előtt, de akiket Sátán elszeretne pusztítani. Ama tény, hogy Isten embereket választott ki a világból és a választottak tagjaivá tett s hogy ezek megőrizték feddhetetlenségüket Jehova előtt, megdönti Sátán vitaállítását és ily mértékben Jehova nevének igazolását jelenti. E választottak kiválasztásának célja az, hogy Jehova neve ismertetve legyen még mielőtt az utolsó csata kitör. „Isten először meglátogatta a pogányokat, hogy népet válasszon közülök a maga nevének." (Apcsel. 15 : 14) A választottaknak Jehova szándéka érdekében kell igénybevételiök abban az időben, amidőn felépíti az eget és megalapítja a földet s amidőn megismerteti, hogy Sion az ő szervezete. (Ésaiás 51 : 16) Ez az utóbbi idézet mutatja, hogy Jehova kiterjeszti kezét a maradék tagjai fölé a földön, amiáltal a Sátán részéről jövő támadásokkal szemben való megvédelmezésüket fejezi ki. Jehova ezt mondja választottairól: Imé, az én szolgám, akit én gyámolítok, az én választottam, akit az én lelkem kedvel: Az én szellememet adtam őbelé, igazságot beszél a népeknek. Én, Jehova, én választottalak téged igazságban és fogtalak kezednél; megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek téged, nemzetek világosságává. Én vagyok Jehova, ez az én nevem; az én dicsőségemet nem adom másnak, sem az én hírnevemet a bálványoknak." (Ésaiás 42 : 1, 6, 8, angol szerint) Ez a szöveg mutatja, hogy a választottakat Jehova a nyomorúság ideje alatt egy bizonyos cél érdekében fogja igénybe venni a földön, s hogy ezt a dicsőséget nem adja másoknak.

[19] A ‚nyomorúság megrövidítetett napjainak' le kell járniok, még mialatt a választottak közül néhányan a földön vannak, mivel a bizonyságtevés munkájának, amelyet az Úr kegyelméből ők végeznek, még a teljes „vég" előtt meg kell tétetnie. Azért mondotta Jézus, amidőn válaszolt a feltett kérdésre: „És a királyságnak ezt az evangéliumát hirdetni fogják az egész földön bizonyságul minden nemzet előtt és akkor jön el a vég." (Máté 24 : 14) Örömhír mindenki számára, aki szereti az igazságot, hogy Sátán uralkodásának vége eljött; hogy Jehova királysága, amely teljesen tisztázni fogja az ő nevét, itt van; hogy Krisztus, a nagy uralkodó, trónjára ült; s hogy mindenkinek meg kell tudnia, hogy egyedül csak Jehova a mindenható Isten az egész földön. — 83. zsoltár 19.

[20] Tudott dolog, hogy a bizonyságtevés munkája a világháború alatt nem haladt előre. S azonkívül abban az időben még Jézus Krisztus igaz követői sem ismerték a királyság igazi célját. Még Jehova nevének a jelentőségét sem ismerték és nem értették meg, hogy Jehova nevének az igazolása a legfontosabb. 1918-ban Jézus Krisztus Jehova templomához jött. Nyomban ezután megítélte azokat, akik szövetségben állnak Jehovával és begyűjtötte a templomba a kipróbáltakat s Jehova ezeket kente fel. Azután következett a hívek vagy felkentek felvilágosítása vagy megvilágítása, ami arra képesítette őket, hogy megismerjék, hogy a királyság igazi célja Jehova nevének az igazolása. Az emberek sohasem értették meg Jézus Krisztusnak templomához jövetele előtt azt, hogy Isten miért türte meg a törvényszegést a földön. Azonkívül megvilágítást nyert a templom-osztály előtt a nagy vitakérdés, illetve a szóbanforgó és eldöntendő ügy és a templom-osztály megismerte, hogy Jehova neve az ő teremtményeire vonatkozó szándékát fejezi ki; Jehova be akarja bizonyítani, hogy tud oly teremtményeket is felmutatni a földön, akik megőrzik feddhetetlenségüket előtte s hogy ő a legfőbb korlátlan úr, akitől minden áldás származik. Jehova felkente a templom-osztályt és új nevet adott neki és bizonyságtevőjévé tette a földön. (Ésaiás 62 : 1, 2) A bizonyságtevőknek, akik máskülönben a „maradék"-nevet is viselik, előre kell menetelniök, hogy megőrizzék hűségüket Jehova előtt és bizonyságot kell tenniök a világ uralkodói és a nép előtt arról, hogy Jehova az Isten, hogy az ő királysága eljött s hogy csak ez a gyógyszer a szenvedő emberiség számára. Ez a legfontosabb szózat tehát, amely valaha e földön elhangzott, mert ennek a hirdetése Jehova nevének igazolását tárgyalja.

A tények

[21] Jehova szervezete a földön 1922-ben kezdte értékelni azon kiváltságot, amelyet az ő szerveze-

FEL

ének tagjai élveznek. A bizonyságtevés munkája, melyet az egyház elizeusi munkájaképpen is ismerünk, attól kezdve állandóan gyarapodott. A hű maradék Isten kegyelméből és Jézus Krisztus közvetlen vezetése alatt bátran végezte a bizonyságtevést az ítélet ezen napján és őt e munkában a Jehovához való önzetlen ragaszkodás lelkesíti. (János I. 4 : 17, 18) Az 1922 óta tíz éven át végzett bizonyságtevés minden korábbi munkát felülmul. Ennek az az oka, hogy Jehova kitüzött ideje eljött. Ezért a munkáért nem embert illeti meg az elismerés. A bizonyságtevés munkája alkalmat nyujt a felkenteknek, hogy közöljék az uralkodókkal és a néppel Jehova ítéleteit, s ezeket az ítéleteket Jehova már előre megíratta; a felkenteknek így nyilik alkalmuk arra, hogy az ítéletben résztvegyenek. (149. zsoltár 9) A felkentek bírósági alkalmazottak s mialatt feladatukat híven végrehajtják, Jehova teljes oltalmát élvezik. 1914 a nyomorúság időinek kezdetét jelenti, mely a világháborút is magában foglalja, amely egy része ugyan a nagy nyomorúságnak, de nem a legnagyobb része. Jehova megrövidítette a nagy nyomorúságot a választottakért s ebből folyik ama világos következtetés, hogy miután a választottak befejezik a Jehovától reájuk bízott munkát, még sok nyomorúság fog következni.

Armageddon

[23] Megkezdődött már az armageddoni csata? Az Irásnak erre megfelelő válassza az, hogy: Nem kezdődött meg. Ha megértjük az „armageddon"-szó értelmét, könnyen meglátjuk azt is, hogy ez a csata még nem kezdődött meg. Az Irás (az angol fordítás szerint) valamely hegy legfelső részét dombnak nevezi. A hegy a jelkép szerint Jehova szervezetét jelenti. A „magedon"-szó csapatok gyülekezésének helyét jelenti az „ar" vagy a „har" előszótag pedig, amely együtt az „armageddon" vagy „harmageddon"-szót alkotja, hegyet vagy dombot jelent; armageddon tehát azt a nagy hegyet vagy dombot jelenti, ahol Jehova csapatai összegyülnek. Jehova csapatai azok, a földi maradékot is magába foglalván, melyek armageddonban összegyűjtetnek. Jelenések 14 : 1-ben mutatja az Úr, hogy az ő csapata a 144,000-ből áll, kik Jézus Krisztussal vannak a Sion hegyén, azaz Jehova szervezetében. Sátán, aki tudja, hogy a végső csata rövidesen bekövetkezik s a kérdésnek rövidesen el kell dőlnie, munkához látott, hogy seregeit Jehova szervezete ellen felgyűjtse. Azért van megírva: „Mert ördögi lelkek azok (Sátán szervezetének gonosz tagjai), akik jeleket tesznek: akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz (uralkodóihoz), hogy egybegyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára. Egybegyűjték azért őket a helyre, amelyet zsidóul armageddonnak neveznek." — Jelenések 16 : 14, 16.

[23] A csatát gyakran azon helység neve után nevezik el, ahol lejátszódott s ezt a csatát is azért nevezik armageddon csatájának. Meg kell azonban jegyeznünk a szöveg e kijelentését „a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára (csatájára)" s ez nyilván azt jelenti, hogy a mindenható Jehova Isten ebben az időben fog beleavatkozni a világra következett nagy nyomorúságba s azt ítéletének végrehajtása céljából teszi.

Harcvonal

[24] Jehova szervezetének Jézus Krisztus a feje és parancsnoka, ő vezeti a harcot az ellenség ellen. Vele szemben áll Góg, Sátánnak, az ördögnek legfőbb hadvezérje, aki a Jehova felkentjei elleni összeesküvés élén áll és az ellenséges hadakat vezeti az armageddoni nagy viadalban. Jelenések 14 : 1—3 látomása feltárja Jehova szervezetét Isten Bárányának, Krisztusnak a vezetése alatt. E dicső szervezet minden tagja ujjong. Ezek most együtt énekelnek Jehova dicséretére, mivel most eljött az idő a felsőbbség nagy kérdésének eldöntésére; ezek tudják, hogy a vitakérdés Jehova mellett s az ő nevének dicsőségére és igazolására fog eldőlni. Ezt az éneket csak azok tudják megérteni, értékelni és zengeni, akik Jehova szervezetéhez tartoznak. A maradéknak, mint Jehova szervezetének tagjai hitük és Jehovában való szilárd bizalmuk miatt élveznek teljes nyugodalmat és örvendenek, hogy részük lehet az ő szándékának hirdetésében. Az Úr seregével szemben áll Sátán istentelen hadereje Góg vezetése alatt. A törvényszegők, az emberi szemeknek láthatók és láthatatlanok is, összeesküvésben szövetkeznek Isten népének elpusztítására, hogy az „ne legyen többé nemzet" s hogy többé ne szolgáljon Jehova nevének dicsőségére. (83. zsoltár 3—6; Péter I. 2 : 9, 10) Sátán Góg vezetése alatt álló hadseregét elküldi az armageddon mellett összegyült Jehova csapatai ellen. Eddig Jehova Jézus Krisztus, hadseregének parancsnoka által nem emelte fel kezét harcra a világ nyomorúságában. A küszöbön álló nagy harc a „mindenható Isten viadalának" van nevezve, mivel akkor Isten tényleg közbe fog lépni. A Jelenések tizenkilencedik fejezetében (11—16) egy látomás van bemutatva, mely Jézus Krisztustól származott, amint őt a mennyei szent angyalok seregei támogatják és készenlétben áll a mindenható Isten nagy napjának viadalára. Itt úgy látjuk őt, amint fehér lovon ül, ami azt jelképezi, hogy az ő ügye igazságos s hogy igazságban vonul ki a harc vezetésére. Ő az „Igaz és Hív", Jehova munkavezetője, „a királyok Királya és az urak

FEL

Ura". A nagy vezért ebben a harcban csak Jehova szervezetének tagjai fogják követni, maradék osztályrésze e munkában a földön abból áll, hogy hirdetniök kell Jehova dicsőségét és az ő királyságát. (Krónika II. 20 : 20—23) A mindenható Isten nagy napjának harca még nem kezdődött meg, de közel van, amint azt az összes szemmellátható bizonyítékok mutatják.

A csata

[25] Jehovát tenni felelőssé e világon jelenleg uralkodó szenvedésekért, az ő szent nevének nagy megszenségtelenítését jelenti. Jehova minden időben igaz és igazságos és minden munkáját igazságosan végzi. A mindenható Isten napjának nagy csatája a legrettenetesebb nyomorúság lesz, amely valaha a világot sujtotta és Jehova igazságos ítéleteinek lesz a végrehajtása. Jeremiás prófétának rövid leírása ismerteti, hogy nem sokan fognak életben maradni a földön. S hogy ez a nagy háború még a jövőben lesz, az Irásból és a tényekből is látható. Habár 1914 óta nyomorúság volt a világon, a magukat „a nyáj pásztorainak" nevezők mindeziđeig (1933-ig) a maguk dicsőítése mellett tartottak ki szigorúan, nyájaik tagjait megnyirván; ezek meghitten érintkeznek az ördög szervezetének többi elnyomóival. Jehova bejelenti, hogy teljesen elpusztítja a legelőket; ő ezt a pusztítást Krisztus utján fogja végrehajtani; olvassuk: „És azon a napon az Úrtól (Jehovától) legvágatnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sírattatnak meg és össze sem hordatnak és el sem temettetnek, olyanok lesznek a föld színén, mint a ganéj. Jajgassatok pásztorok és kiáltsatok és heverjetek a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a ti megöletésteknek és szétszóratástoknak ideje és elhullotok, noha drága edények vagytok. És nincsen hová futniok a pásztoroknak és menekülniök a nyáj vezéreinek. Hallatszik a pásztorok kiáltozása és a nyáj vezéreinek jajgatása, mert elpusztította az Úr (Jehova) az ő legeltető helyüket." — Jeremiás 25 : 33—36.

Megrövidíti igazságban

[26] Habár az Irás föltárja, hogy a mindenható Isten nagy napjának háborúja az egész világra ki fog terjedni, mindazáltal azt is megmutatja, hogy a legnagyobb mészárlás az álkereszténység között fog folyni. Sátán elvetemült szervezetének egy részét „keresztényinek" vagy „krisztusinak" nevezte el és az Úr e képmutatásban résztvevők miatt ahhoz mérten fog megfizetni. A világháború alkalmat nyujtott az emberiség között kegyetlen elnyomók hordájának a kitenyésztésére. Ezek az elnyomók pénzéhségükben megörültek és semmi se riasztotta vissza őket attól, hogy csalás, ámítás, nagy adók, képmutató alkoholtilalmi törvények és más eszközök utján kielégítsék önző kapzsiságukat és a népet elnyomják. Az összes országok közül a legrosszabb viszonyok és a legnagyobb inség a hetedik világbirodalom területein található. A nagy hanyatlás, a nagy nyomor és inség, amely igazságtalan cselekedetekből származik, csak az ördögnek és az ő eszközeinek róható a terhére. „Igazságot cselekszik az Úr (Jehova) és ítéletet minden elnyomottal." (103. zsoltár 6) Jehova a harc Istene és az elnyomás alatt szenvedő emberiség kiáltása eljutott az ő füleihez és cselekedni fog. „Dicsőség és méltóság az ő cselekedete és igazsága megmarad mindvégig." (111. zsoltár 3) „Amilyen a te neved, ó Isten, olyan a te dícséreted a föld határáig; igazsággal teljes a te jobbod. Örül Sion hegye, ujjonganak Júda leányai a te ítéletedért!" (48. zsoltár 11, 12) Jehova igazságos ítéleteinek végrehajtásakor elpusztítja ellenségeit. — 145. zsoltár 20.

[27] Sátán szervezete nemcsupán a föld szegényeit nyomta el, hanem gyilkos támadásokat is intézett Jehova tanui ellen és elpusztítani törekszik őket. Már régen megölték volna a felkentek mindenikét, ha Jehova nem védte volna őket. Az Irás mutatja, hogy Sátán főcélja a királyság tagjainak elpusztítása, mivel ezek megőrzik feddhetetlenségüket Jehova előtt és bebizonyítják, hogy Sátán hazug. Jehova a maga kitüzött idejében harcolni fog az övéiért és ez igazságos háború lesz. „Mert eljön az Úr (Jehova) és harcol azok ellen a népek ellen, amint harcolt vala ama napon a harcnak napján." (Zakariás 14 : 3) Sátán szervezete, főképpen az ő papjai és nyájának kiválói gúnyolták Jehovát és gúnyolják most is s azonkívül Jehova tanuit is bántalmazzák. Jehova így szól prófétája utján: „Mert mint a Perazim hegyén, felkél az Úr (Jehova) s mint Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan (páratlan) lesz s hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz. És most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak ne legyenek, mert elvégzett pusztítást hallottam az Úrtól (Jehovától), a Seregek Urától az egész föld felett." (Ésaiás 28 : 21, 22) Az apostol erre a próféciára utal és részben idézi is; így szól: „Mert a dolgot bevégzi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön." (Róma 9 : 28) A nyomorúságot Sátán 1914-ben indította el és Jehova a tömegmészárlást 1918-ban megszüntette s így megrövidítette a nyomorúság napjait, hogy a maga akaratát végrehajtsa. A nyomorúságot Sátán vezette be és igazságtalanságban folytatta; de Jehova karja, Jézus Krisztus utján rövidesen tevékenyen résztvesz abban és „igazságban bevégzi az ügyet". Ez a rész lesz a „mindenható Isten nagy napjának

FEL

csatája", amelyet Jehova kezd meg s ez van néha „armageddon csatájának" nevezve.

[28] Csak Jehova fékező keze tartoztatta Sátán hatalmait s akadályozta meg a maradék elpusztítását. Jehova azt mondja, hogy el fogja távolítani az akadályokat és egymásra bocsátja Sátánnak Góg vezérlete alatt álló seregeit és Jehovának Krisztus vezetése alatt álló haderőit; s ennek eredménye Sátán seregeinek teljes elpusztulása lesz. Ez lesz a legborzasztóbb nyomorúság, mely valaha is előfordult a világon s ez is lesz az utolsó, mivel a Gonosztevő s az ő szervezete el fog pusztulni és nem fog többé soha felemelkedni. — Náhum 1 : 9.

[29] A bizonyságtevés munkájának tovább kell folynia, mivel Jehova megmondotta, hogy a királyságnak ezt az evangéliumát a világon minden nemzet között hirdetni kell bizonyságul a nagy nap csatájának bekövetkezése előtt. Sátán ezt a bizonyságtevő munkát bizonyosan megszakítaná, ha őt abban Jehova meg nem akadályozná. De amint a bizonyságtevés munkája meg lesz akadályozva, bizonyosnak tekinthetjük, hogy ütött az óra és azt a nagy háború gyorsan nyomon fogja követni. Merítsen bátorságot a maradék és ne engedjen a törvényszegő befolyásának soha. A hű bizonyságtevőknek nem kell félniök sem emberektől, sem az ördögtől, amig híven foglalkoznak a Jehova akaratáról szóló igazság közlésével, amelyet Isten most feltárt hirdetés céljából.

[30] A Felséges új névvel látta el hű, felkent maradékát, Jehova tanuinak nevezvén őket. Jehova neve a hű maradéknak erős torony, mely oltalmat és teljes biztonságot nyujt; ez a biztonság azonban a maradék hűségétől függ a Jehovával kötött szövetség ráeső részének teljesítésében. A maradékból valóknak az ő hű bizonyságtevőinek kell lenniök és hirdetniök kell az ő ítéleteit az ő ítélkezésének ezen a napján. Ha ezt megteszik, bemennek az erős toronyba: „Erős torony az Úrnak (Jehovának) neve, odaszalad az igaz és biztonságban van." — Példb. 18 : 10.

[31] Jelenleg van egy osztály a földön, amely örömmel hallgatja a királyságról szóló evangéliumot. Ezt az osztályt Jonadáb példázza. Azoknak, akik ezen osztályhoz tartoznak, tanulékonyaknak kell lenniök; ezek annak a cselekvésére fognak törekedni, ami helyes. Ezek Jehova és az ő királysága mellett foglalnak állást s a maradék feladatának egyik részét alkotja, hogy ezeket oktassa és értelemhez segítse. Ezeket a jóérzelmű embereket Sátán szervezetének egyik része sem kedveli, mivel ezek egyáltalán nem egyeznek Sátán szervezetével. A maradék kiváltsága és kötelessége, hogy a Jonadáb-osztály figyelmét Jehova ígéire terelje, melyet az ő prófétái írtak meg errenézve: „Térjetek eszetekre, eszméljetek fel ti, nem kivánatosnak tartott nemzet, mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova az a nap); mig rátok nem jön az Úr (Jehova) haragjának tüze, mig rátok nem jön az Úr (Jehova) haragjának napja! Keressétek az Urat (Jehovát) mindnyájan e föld alázatosai, akik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot; talán megoltalmaztattok az Úr (Jehova) haragjának napján." — Sófoniás 2: 1—3.

[32] Mialatt hirdetitek az Jonadáb-osztálynak az igazságot, bátorítsátok, hogy ő is hirdesse másoknak az igazságot. Habár ezt az osztályt az Úr nem kente fel, mindazáltal biztosan Isten akarata, hogy aki az igazságot hallja és szereti, másokhoz továbbítsa azt. „És a Lélek (Szellem) és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, az is mondja ezt: Jövel! És aki szomjazik, jöjjön el; és mindenki, aki ohatja, vegye az élet vízét ingyen!" (Jelenések 22 : 17, angol) Mindenki, aki most értesül az igazságról, Sátán- vagy Jehova mellett kell hogy állást foglaljon és emiatt is kell bátorítani a jószívű embereket arra, hogy a királyságról beszéljenek szomszédaiknak. A felsőbbségre vonatkozó kérdésnek, amelyet sok idővel ezelőtt vetett fel a lázadó és törvényszegő, most rövidesen el kell dönnie. Jehova királya el fogja pusztítani Sátán szervezetét és a dicső királyság örökké igazolni fogja Jehova nevét.

Bereai kérdések

1, 2. Miért hasznos most a felkentek részére azon szövegek megtárgyalása, melyek a nyomorúságra vonatkoznak? Mit mond az Irás az értelem és a bölcseség fontosságára vonatkozólag?

3. Mely azon legnagyobb tan, amelyet az Irás tanit? Miért? Mennyiben vonatkozik a nyomorúság Jehova jelképi és valóságos templomára is?

4, 5. Bizonyitsd be, hogy Sátán volt e világ uralkodója! Hogyan jutott e hivatalába? Magyarázd meg, miért volt megtürve neki, hogy uralkodását oly sokáig folytassa! Miért lesz elpusztitva Sátán világa?

6. Mily tényt bizonyit a tanitványoknak Máté 24 : 3-ban feljegyzett kérdése? Miért hangsulyozta ki Jézus Isten országának jelentőségét? Tégy különbséget a 3. versben előforduló „vég" és a 14.-ben előforduló „vég" között!

7. Magyarázd meg az 1914 óta világon levő nyomorúságot! Miért foglalt oly sok ember Jehova Isten ellen állást?

8. Tégy különbséget azon nyomor között, amely most van a világon s aközött, amely armageddon csatájával következik!

9, 10. Bizonyitsd be, ki felelős e világon mindezideig levő nyomorért és szenvedésekért! Hozzájárultak-e ahhoz más teremtmények?

FEL

11. Mutasd ki szövegekkel, hogy részesült-e értelemben az Úr Jézus Jehova szándékának időpontja felől! Mily előnnyel járt volna, ha Sátán 1914-ben önként eltávozott volna világuralkodói helyéből? Mit tett ahelyett s mi lett ennek az eredménye?

12. Mutasd ki, hogy semilyen tekintetben sem felelős a világháborúért! Magyarázd meg ugyanezt a pontot a mennyben lezajlott csata tekintetében!

13, 14. Magyarázd meg, miért folyt éppen ebben az időben a világháború? Mi volt a világháború célja?

15, 16. Magyarázd meg 1914 jelentőségét Jehova akaratának kihatása tekintetében; valamint 1918-at is! Hogyan értsük „mindezek pedig a nyomorúságok kezdete"-kijelentést?

17. Ki szüntette meg a világháborút s miért? Mennyiben történhetett ez a „választottakért"?

18. Kik a választottak? Mit kell tenniök? Idézz ezt megerősítő szövegeket!

19. Mi azon örömhír, melynek hirdettetnie kell? Ki kell hogy végezze ezt a bizonyságtevést? Kihez szól? Mily célt szolgál?

20, 21. Milyen fajta volt az 1918 óta folyó bizonyságtevés s mily célt szolgált? Mennyiben volt fontos 1922 a bizonyságtevés munkájával kapcsolatban? Miért nem lehetett ezt a munkát azelőtt végezni? Mutass rá azon kiváltságra és felelősségre is, melyet ez a Jehovától nyert felvilágosítás magával hozott!

22, 23. Magyarázd meg, hogy az ellenséges seregek összegyültek-e armageddonnál s megkezdődött-é ez a csata? Mit jelent a valóságban „armageddon viadala"?

24. Ismertesd a két ellenséges tábor csatarendjét s hogy ezek a seregek mit mivelnek!

25. Mutasd ki, hogy armageddon csatája Jehova és az igazság műve lesz! Mit mond Jehova Jeremiás 25 : 33-36-ban az akkor bekövetkező pusztulásról?

26. Mely tények azok, melyek írás szerinti következtetést türnek meg a nemzeteket sujtó ítéletek szigorúsága és terjedelme tekintetében?

27, 28. Kit nyomott el Sátán szervezete? Miért? Kiről mondja Jehova: „Ne üzzetek gúnyt vele"? Miért? Mely „munka" az, melyet „Jehova" fog befejezni? Hogyan fogja „igazságban megrövidíteni" azt? Miként nyitja meg Jehova a „nagy csata megkezdésének" útját? Mi lesz az eredménye?

29. Magyarázd meg a maradék bizalmát és szorgalmát! Hogyan tudható meg, mikor fog a nagy csata lezajlani?

30. Alkalmazd az évi szöveget, amint az itt különösen is vonatkozik a maradékra!

31. Mit bizonyít, hogy Sófoniás 2 : 1—3 most teljesedik?

32. Mily ujabb alkalmak nyilnak most meg Jehova tanui előtt a bizonyságtevés munkáján kívül? Miért? Mily dicső kimenetele lesz Jehova ítélete végrehajtásának és az ő királysága felállításának? W. T., 1933 március 1.

Jehova kiengesztelési szövetsége

AZOK a feltételek, amelyek alapján Isten egyes teremtményeit meghívja, hogy vele szövetséget kössenek, az ő igéjében, a Bibliában vannak világosan megírva. E feltételek megértése és követelményeik teljesítése sok örömet nyujt az embernek. Most ezt az ismeretet aprólékosan meg lehet szerezni, mivel eljött Isten ideje akaratának feltárására.

Jehova igéje az ő kifejezésre juttatott akarata. Ő azoknak e tekintetben való tanítására, akik szeretett Fiának nyomdokain akarnak haladni, feljegyzéseket készíttetett. (Róma 15 : 4) Isten akaratát az ő igéiben való kutatás utján lehet megismerni. Aki ügyel az ő igéjére és követi az abban adott utasításait, a helyes úton halad. „Az én lábaimnak szövétneke a te igéd és ösvényemnek világossága." (119. zsoltár 105) Az Úr kijelentése biztos vezető. „Jehova igéi tiszták, mint földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva." (12. zsoltár 7) Az ember szavai, melyek nem Isten igéjére támaszkodnak, csapdák és megtévesztések; ez világi okosság és balgaság Isten előtt. (Kor. I. 1 : 18, 25) Aki őszintén ohajtja megismerni Isten igéjét s azt teljesíteni akarja, így imádkozik Istenhez: „Vezéreld utamat a te igéd szerint és ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam." — 119. zsoltár 133.

Jehova nem mindenkor közölte nevét az emberekkel. Bizonyos időközökben azonban jónak látta, hogy nevét ismét teremtményei elé tárja az ő jólétükre, hogy ne feledkezzenek meg egészen az ő jóltevőjükről. Igéjét mindig megdicsőítette. Dávid, Krisztust jelképezvén, írta: „Szent templomod felé hajolok s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztaltad a te beszédedet." (138. zsoltár 2) Jehova Isten különböző időpontokban és sok tanu utján kifejezte azon szándékát, hogy az embereket magával újból összhangba hozza, hogy alkalmuk legyen örökké élni. Igéjét felmagasztalta, hogy az emberiség teljesen meg legyen győződve az ő szerető jóságáról. Most eljött az idő,

FEL

amidőn Jehova nevének fel kell magasztaltatnia az emberek elméjében s Isten most emiatt tárja fel ígéjének jelentőségét. Jehova ígéje kezeskedik mindazért, ami igazságos. Az ő megismerése a teljes kiengesztelés és az élet útjának megismerését jelenti. — János 17 : 3.

Jehova szövetségei kimagaslóan vannak ismertetve az ő ígéjében. Azon világos elhatározását ismertetik, hogy bizonyos dolgokat fog tenni az emberiség érdekében. Isten az ő szövetségei utján kétségkívül a bukott emberiséget akarja kibékíteni magával. Az álpapok azonban nem akarják megismerni azon értékes igazságokat, melyek a szövetségekben láthatók s ennek meg van az oka. Ezek az emberek erős italtól részegültek meg és letévedtek az igazság útjáról. Az „ital"-szó itt képletesen fordul elő és tanokat jelképez. Ezek azt állítják, hogy szellemi táplálékot nyujtanak a kereszténveknek s azt feltálalják mint hasznos eledelt. Asztalaik azonban a valóságban visszariasztó tanokkal vannak tele s ezek okvetlenül eltérelik Istentől az igazság őszinte keresőit.

Isten ezt előre tudta s éppen ezekről az időkről iratta meg prófétáival a következőket: „De ezek is tántorognak a bor (tévtanok) miatt és szédülnek a részegítő italtól (részegítő tévtanoktól): pap és próféta tántorog részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, szédülnek (más ford. szerint: elveszítették az utat) az erős ital (a világ ördögi tanai) miatt; tántorognak (tévelygnek) a jövendő látásában (nem értik Isten igazságát), inognak az ítéletmondásban. Mert minden asztal telve undok okádással, úgy hogy hely sincs anélkül." (Ésaiás 28 : 7, 8) Az igazság kutatója az álkeresztények között nem találja meg többé Isten ígéjét; azok világi ügyekkel foglalkoznak, úgymint politikával, alkoholtilalmi, népszövetségi és más dőre ügyekkel, melyeknek semmi közük sincsen Isten ígéjéhez. Isten mindazáltal gazdagon gondoskodott azok oktatásáról, akik most elfordulnak az álkereszténvektől és komolyan törekszenek megismerni az Isten akaratáról szóló igazságot.

Ugyanez a próféta mondja ugyanezen összefüggésben: „Ki tanít tudományra? A tanítást kivel érteti meg? A tejtől elszakasztottakkal-é? és a csecstől elválasztottakkal-é? Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs, szabályra új szabály; itt egy kicsi, ott egy kicsi." (Ésaiás 28 : 9, 10) Ez pedig fedi Jézusnak következő szavait: „Tudakozzátok az Irásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örökéletetek; és ezek azok, amelyek bizonyságot tesznek énrólam." (János 5 : 39) Az Úr e kijelentése most beteljesült, mivel az álpapoktól el van rejtve az igazság és előttük be van pecsételve. (Ésaiás 29 : 9—12) Ennek indoka egyezik a próféta kijelentésével, hogy az álpapok és nyájaik tévtanokat hirdetnek s azokhoz ragaszkodnak, ajkukkal közelednek Istenhez, jóllehet egyáltalán nem szeretik az Urat. Az Úr alkalmat nyujtott nekik az igazság tanítására, de ők nem tanították. Most az Úr előreviszi csodálatos munkáját s oly embereket használ fel Isten csodálatos igazságainak hirdetésére, akik nem nevezik magukat papoknak. — Ésaiás 29 : 13, 14.

Az Istentől elfordultak annyira telve vannak a saját fontosságukkal, hogy azt gondolják, elrejtőzhetnek Isten elől. Tovább haladnak a sötétben és úgy vélik, hogy senki sem elég okos ahhoz, hogy rajtuk keresztül lásson. Oly dolgokat állítanak merészen, melyekről tudniok kell, hogy valótlanok, azonban azt várják, hogy állításaikat magas állásuk miatt igaznak elfogadják. A legtöbb dolgot fejtetőre állítottak és részben így szólnak a néphez: Nem Isten teremtett titeket. Ti az evolúciós folyamat szüleményei vagytok és nincs szükségtek Istennel való kiengesztelésre. Ti önmagatokat tudjátok tovább fejleszteni. — Figyeljük meg, mily találóan megmondotta és feljegyeztette ezt az Úr az ő prófétája által: „Jaj azoknak, akik az Úrtól mélységesen elrejtik tanácsukat és akik a sötétségben szoktak cselekedni, mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan mint az agyag, hogy így szoljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen!" — Ésaiás 29 : 15, 16.

Vajha mindenki, aki komolyan szeretné megismerni az igazságot, az Úr ígéit fürkésznė, akkor meg fogja találni azt. Isten megígérte, hogy feltárja szándékát azok előtt, akik félik őt. — 25. zsoltár 14.

A szövetségek közül, melyek a Szentírásból kivehetők, főképpen az ábrahámi-, a törvény-, az

FEL

áldozati-, királyságra szóló- és az új-szövetség magaslik ki. Ha a Biblia kutatója felismeri azon tényt, hogy Isten ezeket a szövetségeket azért kötötte, hogy az elbukott embert kibékítse Istenével, ez a hívő szívét nagy csodálattal tölti el a mindenható Isten kegyessége iránt. Elcsodálkozik Isten önzetlenségének kinyilatkozásán és így szól: „Tényleg, Isten szeretet!"

Igéjében Jehova gyakran „az én szövetségem"-ről beszél. (Mózes I. 9 : 9; 17 : 2; II. 6 : 4; III. 26 : 42) Ennek okát abban kell keresnünk, hogy mindig ő az, aki a vele kötendő szövetséget ajánlja. Merészség volna, ha a teremtmény ajánlana szövetségkötést mindenható Teremtőjének. „Annakokáért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, áki fut, hanem a könyörülő Istené." (Róma 9 : 16) Miután Isten tökéletes bölcseségében jól tudja, hogy mi a legjobb és igazságossága folytán el tudja dönteni, mi a helyes, hatalma folytán akarata szerint tud eljárni, tehát ő az egyetlen, aki egy, a vele kötendő szövetséget előterjesztheti és diktálhatja. Nem illik a teremtmény részéről, hogy a Teremtőnek előírja, mi történjék és mi ne történjék. Aki Istennek szenteli magát és azt mondja, hogy azt azért teszi, hogy bizonyos büntetéstől meneküljön, vagy hogy bizonyos fokon örök életet nyerjen, jól teszi, ha megszívleli a fenti elvet.

Isten senkivel sem köt szövetséget, aki nem áll vele összhangban. A hit az első, ami a teremtmény szempontjából lényeges. Hogy Istennek tessék, az embernek hinnie kell abban, hogy Isten él és megjutalmazza azokat, akik ígéit szorgalmasan kutatják. (Zsidók 11 : 6) Ennélfogva annak, aki Istennel szövetséget köt, igazoltnak, illetve igazságosnak kell lennie. Az ő szeretett Fia, Jézus, aki Jehovával állandóan összhangban marad, jó, azaz igazságos. Mielőtt Ádám ivadékának valamely tagja Jehovával közvetlen szövetséget köt, szükséges, hogy előzőleg tényleg igazságos vagy beszámítás utján igazolt legyen. Igazolt alatt azt értjük, hogy valaki hite folytán igazságosnak vagy igaznak számít. Isten igazságában gondoskodott, hogy az embernek bizonyos feltételek mellett a hite igazságként vétessék számba. Az ily embert tehát Jehova igaznak vagy megigazultnak tekinti. Amidőn Jehova egy, vagy több emberrel köt szövetséget, akik nincsenek ily helyzetben, úgy ez csak oly közvetítő utján történhetik, aki Jehova előtt igaznak számít.

W. T., 1933 március 15.

A Biblia kéziratai

A Szentírás ó-testamentumi részét héberül írták; új-testamentumi részét eredetileg görögül. Ezekről az eredeti szövegekről azután másolatokat készítettek, s ezeket nevezték kéziratoknak vagy tekerecseknek.

Mózes és a többi próféták írásainak Izrael lett a megőrzője és nagy gonddal őrízte ezeket, s ezekről a népet pontosan tanították. Izrael 12 törzse közül Isten Lévi törzsét ígéjének tanítására külön választotta. Ebből a törzsből származtak Isten papjai. Ezek a papok Jehova képviselői voltak, s az ő nevében népének javára kellett szolgálniok. Papi hivatalukban Jehova Isten szolgálatára választattak. — Mózes II. 28 : 1—4.

Ezeket a papokat Isten arra kötelezte, hogy törvényét, melyet Mózes útján adott, a népnek felolvassák. Megkövetelte tőlük, hogy a népet kioktassák a próféták által adott beszédeiről. Az első főpapnak adott rendeletében Isten így szólt: „Hogy különbséget tehessetek a szent és közönséges között, a tiszta és tisztátalan között. És hogy taníthassátok Izrael fiait mindazokra a rendelésekre, amelyeket az Úr (Jehova) szólott vala nekik Mózes által." (Mózes III. 10 : 10—11) „Mert a papnak ajka őrzi a tudományt és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek Urának követe ő." — Malakiás 2 : 7.

A nép arra utasíttatott, hogy a tudományt a pap ajkairól hallgassa. „És menj be a lévita papokhoz és a bíróhoz, aki lesz majd abban az időben; és kérdezd meg őket és ők tudtul adják neked az ítélet mondását." (Mózes V. 17 : 9) Ez Jehova azon szándékát fejezi ki, hogy azt akarja, hogy ígéjéről a népet szüntelenül felvilágosítsák, hogy

FEL

mindenkor legyenek néhányan a földön, akik hisznek a Szentírásban, mint Isten szent és igaz ígéjében.

Pál apostol, mint zsidó és Isten ihletett tanúja néhány évszázaddal a törvény adása után írta a következőket: „Ennélfogva a törvény nekünk nevelőnk volt Krisztusra, hogy hit által igazuljunk meg." „És mivel így a törvényben a jövendő javaknak árnyéka (előképe) van meg, nem valóságos formája a dolgoknak." (Galata 3 : 24; zsidók 10 : 1) A nevelőnek az a feladata, hogy tanítson és a tudományt tovább plántálja. A feljegyzés itt is arról szól, hogy Isten törvénye az Istenről s az emberhez való viszonyáról szóló tudomány terjesztését célozta.

Ez megerősíti azt a gondolatot, hogy az igazság átszármazása nemzedékről-nemzedékre, amit Isten az emberiséggel közölni akart, az ő gondviselése alatt történt; ez főkép az Ádámtól Mózesig eltelt idő alatt történt így. Feljegyzéseit Isten Mózestől kezdve hűséges, igazságos és oly emberekkel jegyeztette fel, akiket ő igazgatott szent szellemének ereje által s ezek a feljegyzések alkotják a Szentírást. Az összes ős-iratok elvesztek. Ez azonban nem árt a Szentírás hitelességének. Ezeket az ős-iratokat Isten templomában őrizték, időnként elővették és felolvasták a népnek. (Krónikák II. 34 : 14—16) Amidőn a zsidók a babiloni fogságból Kr. e. 454 körül hazatértek és újra felépítették Jeruzsálem falait, előkeresték Isten ígéjét, melyet Mózes útján közölt és felolvasták a népnek. Egy Ezdrás nevű pap, aki egyben írástudó vagy író is volt, ebben az időben különösen előtérbe került. Ezdrásnak Perzsiából Jeruzsálembe való jöveteléről mondja a Szentírás:

„Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izrael fiai az ő városaikban lakozának; felgyűle az egész nép egyenlőképpen a piacra, mely a vizek kapúja előtt vala, és mondák az írástudó Ezdrásnak, hogy hozza elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt vala az Úr (Jehova) Izraelnek. Előhozá azért Ezdrás pap a törvényt a gyülekezet eleibe, melyben együtt valának férfiak és asszonyok és mindazok, akik azt értelemmel hallgathatták, a hetedik hónak első napján. És olvasa abból a piacon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora reggeltől fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok előtt és mindazok előtt, akik azt érthetik vala, mivel az egész nép nagy figyelemmel hallgatá a törvényt. Áll vala pedig az írástudó Ezdrás egy ezen célra csinált faemelvényen, és mellette álla jobb keze felől Matithia, Sema, Anája, Uriás, Hilkiás, Maaszéja, balkeze felől pedig: Pédája, Misáel Malkija, Hásum, Hasbadána, Zakariás, Mesullám. És felnyitá Ezdrás a könyvet az egész nép szemei előtt, mert fölötte vala az egész népnek; és mikor fölnyitá, felálla az egész nép. És áldá Ezdrás az Urat, a nagy Istent, és felele rá az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! És meghajtván magukat, leborulának az Úr (Jehova) előtt arccal a földre... Olvasának pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázák, és a nép megérté az olvasottakat. Ekkor Nehemiás, a király helytartója s Ezdrás, a pap, az írástudó s a Leviták, akik magyaráznak vala a népnek, így szólának az egész néphez: E nap szent az Úrnak (Jehova), a ti Isteneteknek, ne keseregjetek és ne sírjatok, mert sír vala az egész nép, mikor a törvény beszédeit hallá." — Nehemiás 8 : 1—6, 8, 9.

Eltekintve a szentirati bizonyítékoktól, vitán felül álló történeti tény, hogy az ős-írásokat Ezdrás korától kezdve kezdték másolni és sokszorosítani, és ezt hű, istenfélő emberek végezték egészen Kr. u. 900 évig. E kéziratok némelyikét a középkorban dúló üldözések és keresztes hadjáratok alatt fanatikus álkeresztények elpusztították. Egyeseket maguk a zsidók pusztítottak el, kétségtelenül azért, hogy azok ne kerüljenek az ellenség kezébe. Az eseményekről beszámoló bizonyítékok tehát Édentől Kr. u. 900-ig összefüggő láncot képeznek, ami azt bizonyítja, hogy azt Jehova gondviselte.

A mi korunkban még három régi kézirat megvan. (Amint hírlik, 1931-ben megint találtak egyet.) Ezek az ős-írások másolatai. Ezeket a meglevő kéziratokat, az egyiket alexandriai, a másikat sínai és a harmadikat vatikáni kéziratnak nevezik. Ezek a kéziratok oly alakban képezik a Bibliát, amelyben az Úr Jézus Krisztus és az apostolok után volt.

FEL

Az alexandriai kéziratot 1628-ban Lucar Cyril, konstantinápolyi pátriárka I. Károlynak, Nagybritannia királyának ajándékozta és most a britt múzeumban őrzik. E kézirat egyik oldalán az olvasható, hogy azt a mártír Theklas sajátkezűleg másolta.

A sínai kéziratot a Sínai hegy tövében egy kolostorban Tischendorf német tudós találta meg. Ezt a kéziratot Leningrádban, a volt pétervári könyvtárban őrzik.

E kéziratok között a vatikáni a legrégibb. Ezt a római vatikáni könyvtárban őrzik. Az utóbbi években ezeket a kéziratokat több tudós számára hozzáférhetővé tették. E kéziratok egyike sem teljesen hézagtalan, de majdnem azok.

Az ős-írások hű másolatait kéziratnak nevezik. Az eredeti szöveg más nyelvekre való fordítását olvasási változatoknak. Az Irás régi olvasási változatait az eredeti szövegből még a keresztény korszak elején fordították más nyelvekre. Több ily fordítás már egy emberöltővel az apostolok után keletkezett.

E fordítások közül a szíriai hasonlít leginkább ahhoz a nyelvhez, melyet a zsidó nép akkor beszélt, amidőn az Úr közöttük élt. Ez a szír olvasási változat nagyon megbízható.

A negyedik évszázad vége felé Eusebius Hieronymus, aki több évig Bethlehemben lakott, a régi latin fordítást kijavította. Ezt a fordítást Vulgatának hívják. Ez a görög és héber kéziratokkal összehasonlított fordítás. Ez egyike a legértékesebb olvasási változatoknak. Az ezután keletkezett fordítások szinte kivétel nélkül erre hivatkoznak.

A Szentírást először 1383 körül Wiklef János fordította angolra és tette hozzáférhetővé a népnek. Ez a fordítás latinból történt. Habár a fordítás oly korán keletkezett, csak 400 évvel később nyomatták ki. Hű fordításukért Hieronymusnak (szent Jeromos) és Wiklef-nek is sok üldözést kellett elviselniük. Sátán mindig küzdött Jehova hű tanúi ellen. Wiklef fordítása ellen Sátán oly heves támadást intézett, hogy abban az időben Isten hű tanui közül többet a Bibliával nyakukba akasztva, máglyán égettek el.

Wiklef után mintegy 100 évvel a következő lényeges Biblia-fordítást Tyndale W. készítette. Tyndale az Új-testamentumot több példányban adta ki. Az Ó-testamentum nagy részét is lefordította. Fordítási munkáiban az akkor hozzáférhető összes görög és héber kéziratokra tekintettel volt. Az angolok tényleg ma is Tyndale bibliafordítását használják; ezt a fordítást azóta többször átdolgozták. W. T., 1933 március 15.

Levelek

Több igazi öröm a munkában

Kedves Rutherford testvér!

Üdvözöllek a Király nevében! Már többször akartam neked írni, de mindig arra gondoltam, hogy amugy is sok a postád, ami igénybe veszi idődet. De miután az „Igazolás"-c. könyveket elolvastam, mindjobban és jobban felismerem az igazi örömet, hogy együtt lehetek veled és munkatársaiddal.

Hálát adok mennyei Atyánknak, hogy melletted állhatok e nagy munkában. Vajha mindenki kitartana mindvégig az Úr kegyelméből és az ő védelme alatt! Arra kérem az Urat, hogy használjon téged az ördög seregeinek pusztulása végéig és mindaddig, amig megtörténik Jehova nevének igazolása. Most látom, hogy eljött a rettenetes szoborkép vége.

Miután az Úr munkáiról az „Igazolás" 3 kötete utján értesültem, elhatároztam, hogy mindinkább szolgálok az Úrnak teljes erőmből. Arra kérlek, imádkozzál értem, miképpen én is mindenkor megemlékszem rólad a Kegyelem Trónja előtt. Arra kérve az Atyát, hogy királyunk szolgálatában testvéredrednek megmaradhatnék, maradtam

testvéred a Király szolgálatában

D. G. Knowlton, úttörő.

FEL

Az Úr oly gazdagon megáldott minket

Kedves Rutherford testvér!

Az „Igazolás"-c, könyv két kötetét, melyeket küldtél, megkaptam. Az Úr oly gazdagon megáldott minket, amidőn ellenségeink szemei előtt ezt a táplálékot nyujtotta nekünk gyermekeinek asztalára, amely megerősít ezen a veszedelmes napon. Ez a legcsodálatosabb eledel, amely bölccsé teszi az egyűgyüt s mindazokat erővel, egészséggel, élettel, örömmel és boldogsággal ruházza fel, akik táplálkoznak belőle.

Az Úr örömét kivánom örökkö részedre!

Kereszténvi szeretettel A. W. Kreuger, Missouri.

Csehszlovákiából

Watch Tower Bible and Tract Society, Magdeburg

Most közelebbről véletlenül a birtokomba került a „Kiengesztelés"-c. könyv, melyet Rutherford J. F. irt. Ennek elolvasása és szentirati fejtegetése teljesen felkeltette az érdeklődésemet és egyuttal nevezett szerzőnek a többi munkáit is beszerezni ohajtottam.

Anyagi helyzetem (mivel munkanélkül vagyok) nem engedi, hogy értük egyszerre megfizethessem a 45 Kč. De mivel most van szabad időm, hogy azokat áttanulmányozzam, nagyon szeretném ezeket a könyveket és azért bátorkodom megkérdezni, megküldhetnék-e nekem ezeket a könyveket úgy, hogy három egyforma részletben küldjem be az árukat mintegy két hónapon belül. Ha ez lehetséges, kérem a könyveket és három drb. befizető lapot.

Kérésem teljesítését remélve, az összeg mielőbbi beküldését ígérem. Várom a küldeményt és maradok

tisztelettel

L. P. Teplitz, Csehszlovákia.

A Társulat e levelet a teplitzi szv.-nek küldte elintézés végett, aki erre a következőket irta:

Kedves testvérek a Krisztusban!

Itt küldön vissza L. P. levelét. Az ügyet én magam intéztem el; az illető a 12 könyvből álló sorozatot megvette. Meghivtam az utóelőadásainkra is. Azokat rendesen látogatja és nagyon lelkesült, úgyszintén a felesége is. Minden héten 10 Kč. törleszt. Van egy rokona, aki papnak készül. Odaadta neki az „Engesztelés"-c. könyvet, hogy elolvassa és most ez a papnövendék elhatározta, hogy nem tanul tovább.

Szívélyes üdvözlettel

F. M.

Rendkívüli áldások a bizonyságtevés idejében.

Kedves testvérek!

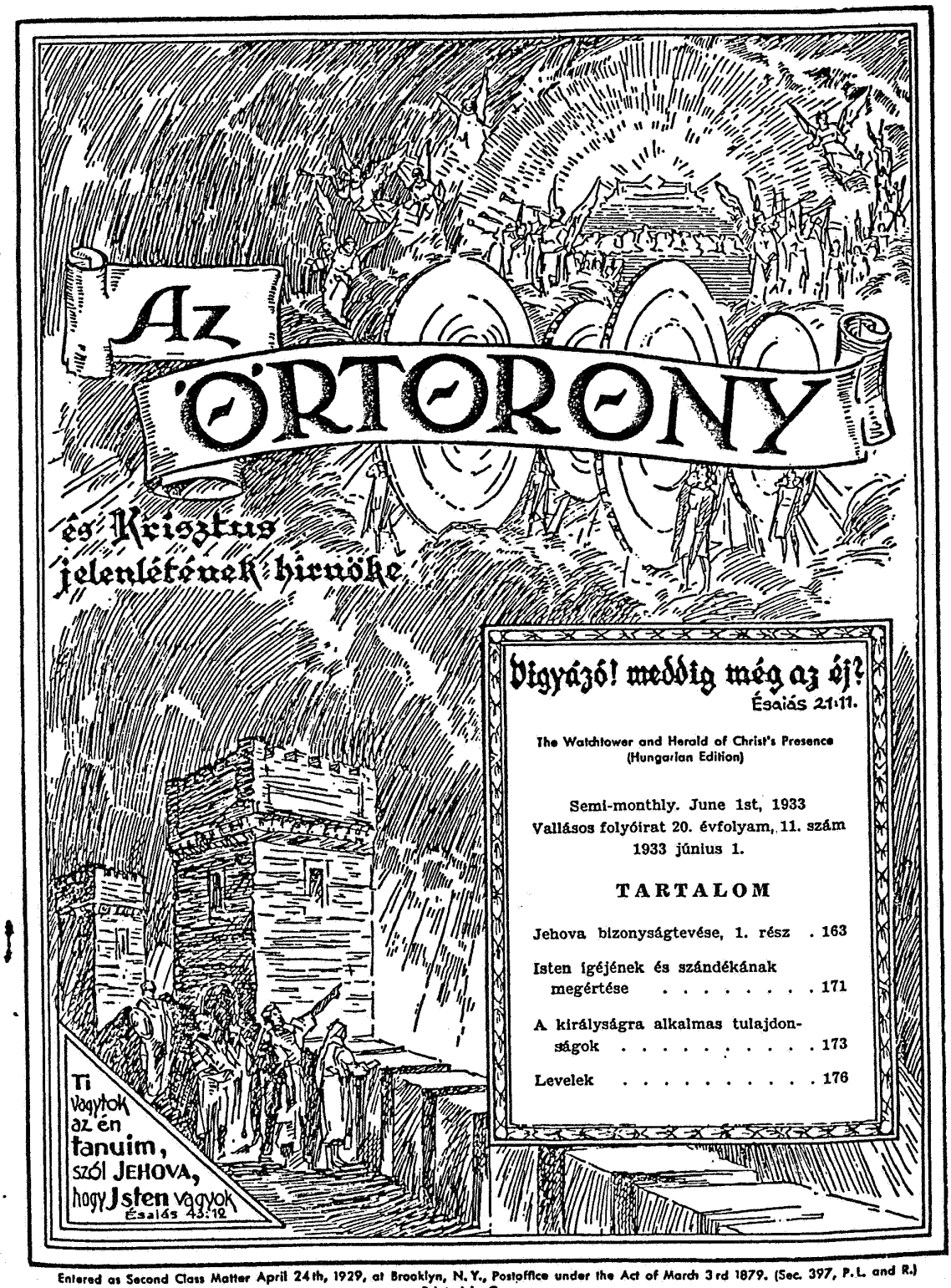
Habár minden nap Jehova nevének az éneklése a kiváltságom, mindazáltal rendkívül örvendek e napoknak. Ekkor kettős ünnepem van. Jehova ekkor kétszeresen használ fel az ő dicsőségére. Minden testvért, akinek máskülönben kevés ideje van, arra akarok buzdítani, hogy ezeket a napokat teljesen fordítsa a szolgálatra. A bizonyságtevésnek meg kell történnie, s ha mi nem végezzük, Jehova biztosan másokat fog arra választani. Minél több ideje van valakinek, annál nagyobb is a felelőssége. E bizonyságtevési hét első napján sok őszinte szivű emberrel találkoztam, s igy máris megkezdődött a kettős ünnep öröme. Sátán nagyon dühös volt és akadályozott; de tehetetlen volt. Ma volt a legnagyobb örömem. Sokan azt gondolják, hogy többé nem lehet 10 vagy 12 kötetből álló sorozatot eladni; én ma 15 kötetből álló sorozatot adtam el, azaz, 12 németet és 3 cseh könyvet. T. i. amidőn észrevettem, hogy az emberem németül is tud, azonnal megmutattam neki az „Igazolás"-c. könyvet. Érdeklődni kezdett. Elmondtam, hogy van 12 kötet s ha azt beszerzi, Jehova egész szándékáról tudomást szerezhet. Megvette mind a 12-öt és a 3 csehet is. Hála legyen érte Jehovának, aki elvezet az őszinte emberekhez. Vajha még sokáig nyitva tartaná a szolgálat alkalmának ajtóit! Vajha mindenki ki venné a részét, amig idő van rá.

Mindnyájatoknak sok örömet kívánok a szolgálatban; a legszebb szolgálat az éhezők táplálása.

Szívélyes üdvözlettel bizonyságtevő társatok

A. F. úttörő.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. June 1st, 1933
Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 11. szám
1933 június 1.

TARTALOM

Jehova bizonyságtevése, 1. rész . 163

Isten igéjének és szándékának megértése 171

A királyságra alkalmas tulajdonságok 173

Levelek 176

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása

Saar Street 1—19, Magdeburg, Germany.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálatának segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41

Csehszlovákiában: Brno, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

1932-évi Őrtorony bekötve

Az Őrtorony 1932-évi évfolyama bekötve elkészült s így az máris megrendelhető. Ára ennek az évfolyamnak 16,— korona. Azonkívül raktáron van még néhányévfolyam az 1928—1931-ig terjedő évekről. Az 1931-évi évfolyam szintén 16,— koronába kerül, a többi pedig egyenként 5,— koronába. Az 1927-évi évfolyam kifogyott. Ezek az évfolyamok különösen nagy segítséget nyujtanak olyanoknak, akik később jöttek az igazsághoz s így az ezekben foglalt fontos cikkeket még nem ismerik. Kérjük a szolgálatvezetőket, hogy a megrendeléseket gyüjtsék össze és együtt küldjék be elintézés végett.

Csak az amerikai olvasokra vonatkozik!

Iratok a vakok részére (csak angolban)

A „Who is God?"-című füzet most braille betükkel a vakok részére is elkészült. E könyvet meg lehet rendelni egy dolláros árban, azonban a vak olvasok kölcsönképpen is megkaphatják elolvasás végett. Ebben az ügyben írjatok a Társulathoz: Watch Tower Bible and Tract Society, Branch for the Blind, 1210 Spear Str., Logansport, Ind. Ha Jehova tanui a házról-házra való munkánál vakokra találnak, felhívhatják figyelmüket a fentiekre.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 június 1 — Magdeburg — 11. szám

Jehova bizonyságtevése

1. rész

„Az Úr (Jehova) bizonyságtétele biztos (megbízható).“ — 19. zsoltár 8.

JEHOVA bizonyságtevőiül különböző eszközeit használja. A bizonyságot szándékának feltárása végett teteti; a bizonyságtevés azokat világosítja fel, akik tanulékonyak. Bölcs teremtmény az, aki értesülvén Jehova bizonyságtevéséről, engedelmeskedik annak. Bármily együgyű is a teremtmény, de ha hallgat Jehova bizonyságtevésére és azzal összhangban cselekszik, felvilágosodik és bölcs lesz. Azért is van megírva ebben a zsoltárban: „Az Úrnak (Jehovának) bizonyságtétele bíztos, bölccsé teszi az együgyűt.“ Semmi oka annak, hogy kételkedjünk Jehova bizonyságtevésében. Az nem változik meg, az megbízható, szilárd és rendíthetetlen. Azok, akik megőrzik feddhetetlenségüket Jehova előtt, feltétlenül bíznak benne és megtanulják, hogy ő az ő örökkévaló erejük. Tudják, hogy hitük alapja bíztos.

2 Jehova jeleket és csodákat használ fel bizonyságtevésére; azért van megírva, hogy a ‚jeleknek szavuk‘ van. (Mózes II. 4 : 8) A „szó“, amint Isten igéjében fordul elő, proklamációt vagy beszédet jelent. A szózat oly közlemény, mely bizonyságot tesz Jehova szándékáról. Az írásból látjuk, hogy Jehova bizonyos korokban arravonatkozó hatalommal ruházta fel teremtményeit, hogy jeleket és csodákat tegyenek és ezek a jelek tesznek bizonyságot Jehova akaratáról, amiből a bölcsek okulhatnak.

3 Mózes mint fiatalember elmenekült Egyiptomból. Ott később apósának, Jethrónak lett a barompásztora. Mialatt a nyáját a Hóreb-hegy lábánál legeltette, csodát látott. Látta, hogy mint lángol egy bokor s mégsem ég el. Akkor történt, hogy a Felséges kinyilvánította Mózesnek Jehova nevét. Akkor kezdte Jehova közölni szándékát szent nevének igazolására vonatkozólag. Megparancsolta Mózesnek, hogy térjen vissza Egyiptomba, közölje üzenetét Fáraóval s aztán vezesse ki az izraelitákat Egyiptomból a Hóreb-hegyéhez, hogy azok ott imádják Jehovát. Az írás nem azt mondja, hogy az izraeliták Jehovához kiáltottak Egyiptomban, hanem ők ott elnyomóik ellen kiáltottak és Jehova meghallgatta őket. Jehova így szólt Mózeshez: „Mivel hát ímé, feljutott hozzám az Izrael fiainak kiáltása és láttam is nyomorgattatását, amellyel nyomorgatják őket az egyiptombeliek: Most azért eredj, elküldelek téged a Fáraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izrael fiait Egyiptomból.“ — Mózes II. 3 : 9, 10.

4 Mózes attól tartott, hogy Izrael fiai nem fogják elhinni, hogy Jehova küldte őt. „Felele Mózes és monda: De ők nem hisznek nékem s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem jelent meg néked az Úr (Jehova).“ (Mózes II. 4 : 1) Mire Jehova három jel vagy csoda cselekvésére adott hatalmat Mózesnek, hogy „elhigyjék, hogy megjelent néked Jehova, az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene Izsák Istene és Jákób Istene“. (Mózes II. 4:5) E 3 jel vagy csoda a következő volt: 1.) Mózes pálcája kígyóvá változott; 2.) a poklos kéz, és 3.) a víznek vérré változtatása. E csodajelek mindenike szózatot vagy közleményt jelentett és Jehova bizonyságtevése vagy szava volt s feltárta nevének igazolására vonatkozó szándékát. Mózes valószínűleg nem értette ezt a szándékot; de nagy hittel rendelkezett és engedelmeskedett Jehovának és Jehova Isten emiatt tekintette őt kipróbáltnak.

5 Jehova ott a Hóreb-hegy lábánál kezdett egy nagy élőkép alakításához és jegyeztette fel az arról szóló tudósítást; később arról biztosította Jézus Krisztus követőit, hogy ez Isten maradékának segítése és vigasztalása érdekében történt és a maradék Jézus Krisztusnak Jehova templomához való eljövetele után fogja megérteni. Jézus Krisztus hű követői különböző időkben megkísérelték, hogy a Mózesnek adott jelek értelmét megértsék.

FEL

Ez a tárgy a W. T. 1907 szeptember 15. számában is meg volt tárgyalva és abban nehány érdekes gondolat merült fel. De akkor még nem volt itt Isten kitüzött ideje annak megértésére. T. i. a jövendölések megmagyarázása nincs ember hatalmának alávetve. A próféciákat az Úr a maga jónak látott idejében magyarázza meg és tárja fel népe előtt, amidőn tétet valamit népével a prófécia beteljesítésével kapcsolatban s akkor tárja fel annak értelmét hívei előtt. Ez mindig megerősíti az ő hitüket. Az ily megértésekért és feltárásokért minden elismerés és tisztelet Jehova Istent illeti meg és örömmel is adjuk azt néki. Ezt a kinyilatkoztatást Jehova népének kedves Fia, Jézus Krisztus, az ő szervezetének feje utján nyujtja.

• Amidőn Jehova Mózest Egyiptomba küldte s őt egy munkára használta az izraeliták érdekében, akkor Jehova bizonyos dolgokat és teremtményeket vett igénybe, kik a jövőre vonatkozó nagyobb eseményeket példáznak. Bizonyos alkalmakkor Mózes Jézus Krisztust példázta. Isten Mózessel a következőket íratta meg: „Prófétát támaszt néked az Úr (Jehova) a te Istened te közüled, a te atyádfiai közül, olyat mint én; azt hallgassátok." (Mózes V. 18 : 15) Jézus ennek megerősítéséül mondotta: „Én felőlem írta ő (Mózes)." (János 5 : 46) Jézus az ő tanítványait oktatta erre s Péter ennek megfelelően bizonyította, hogy Mózes Jézus Krisztusnak volt az előképe. (Apcsel. 3 : 22) Mózes a Jehova által szerzett kép egyes részeiben nem Jézus Krisztust, a Főt jelképezi, hanem Krisztus követőit, főképp azon követőit, akik Krisztus második eljövetelekor a földön lesznek Jehovával szövetséges állapotban.

• Fáraó megszervezett világhatalmával együtt Sátánt és kegyetlen szervezetét jelképezte. Az izraeliták, Isten választott népe, Egyiptomban laktak, amely Sátán világának a képlete; őket Jehova küldte oda, hogy végrehajtsa szándékát. Az izraeliták elsősorban Istennek Krisztusban választott népét jelképezték, valamint mindazokat is, akik Jehova mellé szegődnek s megőrzik előtte feddhetetlenségüket. Most a mindenható Isten kinyilatkoztatta az ő Jehova nevét és nevének jelentőségét megérttette népével. Ezt abban az időben mivelte, amidőn elküldte Jézus Krisztust templomához, hogy megítélje népét s megszabadítsa és Sátán szervezetét megítélje és elpusztítsa. Azon jövendölés teljesülése, melyet Jehova feltárt népe előtt, okot nyujt ama feltevésre, hogy a Mózes által mutatott három jelt Jézus Krisztus, aki nagyobb mint Mózes, szintén megmutatta s hogy azokat a templom-osztály most az Úr kegyelméből ebben az időben megértheti. Ha ez így van, ez további bizonyíték amellett, hogy Jehova elküldte Jézus Krisztust templomához ítélettételre s hogy ez az ítélkezés most van folyamatban.

A jelek

• Mózes a három jelt az izraeliták szeme láttára mivelte s ebben Áron is közreműködött. E jelek közül kettőt Fáraó előtt mutattak be. Jehova először bizonyítékot szerzett és meggyőzte a zsidókat, hogy ő küldte Mózest hozzájuk s azután Fáraó előtt is bebizonyította azt mintegy az ő és az ő szervezetének figyelmeztetéseképpen. Az izraelitáknak és Fáraónak is meg kellett tudniok, hogy Jehova a mindenható Isten. Azokat az embereket, akik Jehova szervezetéhez tartoznak, valamint azokat is, akik Sátán szervezetéhez tartoznak, fel kell világosítani arról, hogy Jehova az Isten. Az első jel Mózes pálcája volt, amely a földre vetve kígyóvá változott. Mózes mint barompásztor, botot hordozott magával. Az első jellel kapcsolatban ez volt igénybe véve. (Mózes II. 3 : 1) „Az Úr (Jehova) pedig monda néki: Mi az a kezedben? S ő monda: Vessző (pálca). Vesd azt — úgymond — a földre. És veté azt a földre és lőn kígyóvá; és Mózes elfutamodék előle. Monda pedig az Úr (Jehova) Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet és fogd meg a farkát! És kinyujtá kezét és megragadá azt és vesszővé lőn az ő kezében. Hogy elhigyjék, hogy megjelent néked az Úr (Jehova), az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene." — Mózes II. 4 : 2—5.

• Ekkor érkezett el Jehova ideje arra, hogy szabadítóját Egyiptomba küldje és magának nevet szerezzen. Erre a célra Mózest választotta ki, hogy bizonyságot tegyen a zsidók előtt; s Mózes felvetette a kérdést, hogy vajjon fognak-e reá hallgatni az izraeliták és hinni fogják-e, hogy az Úr megjelent néki. Ez a prófétai kép 1914-ben kezdett beteljesülni. Akkor érkezett el annak az ideje, hogy Jehova elküldte szeretett Fiát, kit Mózes jelképezett, hogy nevet szerezzen néki, t. i. Jehovának. Abban az időben ültette Jézus Krisztust, a királyt, Sionra, szent hegyére. (2. zsoltár 6) Abban az időben küldte ki őt, hogy uralkodjék az ellenség között. „Kinyujtja Jehova a te hatalmad pálcáját Sionból; uralkodj ellenségeid között!" (110. zsoltár 2) Akkor érkezett el Jehova részéről a kellő idő, hogy megkérdezze Krisztustól:

FEL

„Mi az, ami a kezedben van?" Mózesnek pásztorbot volt a kezében. Pálcáját Mózes fegyverül is használhatta az ellenséges állatok és emberekkel szemben. Ez egy pálca volt, amelyet még jogarul is fel lehetett használni. (Ezékiel 19 : 14) Jézus Krisztus az ő második eljövetelére, mint bíróéra és uralkodóéra vonatkozólag mondotta: ‚Amidőn pedig az Úr eljön az ő dicsőségében s az ő szent angyalai övele, akkor helyet foglal dicsőségének székében'; ez az idő pedig az, amidőn mint pásztor a juhokat elválasztja a kecskéktől. (Máté 25 : 31—46) Ő megkezdte uralkodását 1914-ben, de 1918-ban megjelent templomában, hogy ítélkezzék és a juhokat a kecskéktől elválassza. A nemzetek legeltetésére lett küldve s az ő pálcája ekkor „vaspálca" lett. (2. zsoltár 9) A nemzet születése vagy a királyság kezdete felől olvassuk: „És szüle fiúgyermeket, aki vasvesszővel legeltet minden nemzetet." (Jel. 12 : 5) E szövegek bizonyítják, hogy a jelképben a pálca vagy vessző a tekintély és a hatalom jelképe, melyet Jehova Jézus Krisztusnak adott, hogy végrehajtsa az ő (Jehova) szándékát.

[10] A kép azt mutatja, hogy Mózes Jehova utasítására pálcáját a földre vetette. Ez nem jelentheti azt, hogy Jehova vagy Jézus Krisztus minden hatalmat és tekintélyt elvetett, hogy szabad tere nyiljék a gonoszságnak. Sátán már sok idővel azelőtt, hogy Mózes ezt a jelt tette, uralkodott, fellázadt Jehova ellen és kihívta, hogy oly embereket állítson elő a földön, akik megőrzik feddhetetlenségüket Isten előtt. Ez a gonosztevő azóta is folytatta működését a mennyben és a földön. (Jób 1 : 6, 7) Az Egyiptomban szerzett képben Sátán Fáraó által van ábrázolva, aki akkor Isten hatalma ellen küzdött. Mózes Jézus Krisztust példázza és Sátán egyfolytában való uralkodásának végén Jézus Krisztus ki lesz küldve, hogy megkezdje uralkodását. Ellentétet jelentene tehát, ha Jézus Krisztus elvetné magától uralkodói hatalmát és tekintélyét s ugyanakkor beteljesítéséhez fogna ama kijelentésnek: „uralkodj ellenségeid között!" (110. zsoltár 2) Éppen ellenkezőleg, azon tény, hogy Mózes pálcáját a földre vetette, a képletben arra mutat, hogy hatalmát Jézus Krisztus kiterjesztette a földi ügyekre. Ezt akkor cselekedte, amidőn kitört a háború a mennyben és Sátán angyalaival együtt levettetett a földre. Jézus Krisztus így vetette összes ellenségeit lábainak zsámolyává, azaz tartozkodásukat a földre s annak területére korlátozta. Most nincsenek többé ellenségek a mennyben; most a lázadásnak csak egy fészke van, t. i. a föld, ahol Jézus Krisztus gondosan vigyáz az ellenségre és hatalmával megzabolázza, amig Isten ideje eljön, hogy az ellenséget szervezetestől elpusztítsa. A pálca földre vetésének nincs semmi összefüggése a bűn vagy gonoszság megengedésével, ami Egyiptomban már e képlet szerzése előtt régen létezett. E jel szava annak eljövetelére mutat, aki nagyobb Mózesnél, és ez fogja megszabadítani Isten teremtményeit; ez azután történik, miután az istentelenség évszázadokon át uralkodott a világon.

[11] Amidőn pálcáját Mózes a földre vetette, az azonnal kígyóvá változott. A pálca változott kígyóvá, amidőn a földre esett. A kígyó a csapás jelképe, de nem mindig a bűn jelképe. Jehovának szeretett Fiára ruházott hatalma és tekintélye a földi ügyekre, azaz Sátán szervezetére, mely most a földre van korlátozva, kellemetlen alakot kezd ölteni. A csapás romlást, nyomort, bajt és bánatot jelenthet arra, akit ér. Jehova Isten büntetésre használja hatalmát, illetve ítéletének végrehajtására és ez bajt vagy fájdalmat jelent arra, aki igazságtalanul viselkedik. De ez a baj a gonosztevőre jogosan következik. Jehova mondja: „Ki a világosságot alkotom (az igazaknak) és a sötétséget teremtem (a gonosztevőre és ellenségre), ki békességet szerzek (jólétet a maradéknak) és gonoszt (bajt) teremtek (Sátánra és szervezetére); én vagyok az Úr (Jehova), aki mindezt cselekszem." (Ésaiás 45 : 7; valamint 97. zsoltár 11; 82 : 5—7; 107 : 10; Judás 13, valamint a Folyóirat 1930 jún. 15. és júl. 1. számai.) Valaki részére minden jogtalan vagy rossz cselekedet bajt jelent, de nem minden baj jelent bűntényt. Amidőn Jézus megbünteti ellenségeit, ez baj (csapás), de ez jogosan következik azokra. Az írás tehát ama következtetést támogatja, hogy a földre dobott és kígyóvá lett pálca azt jelképezi, hogy hatalmát, tekintélyét és tevékenységét Jézus kiterjeszti a földre (veti) és ez kígyószerűen, azaz elpusztítólag hat Sátán szervezetére.

[12] Ezt a következtetést támogatja a Jelenések 9 : 11. verse is: „Királyukul (a sáskáknak, a maradéknak, Jehova tanuinak) pedig a mélység angyala vala felettük; annak a neve zsidóul Abaddon (azaz: rontó), görögül pedig Apollion, azaz vesztő." Ez a király Jézus Krisztus s ő vezeti e minőségében szervezetét és büntet, s ez csapást (bajt) jelent Sátán szervezetére. (Lásd „Világosság" I. köt. 148. old. németben!) Az Úr

FEL

hadseregének „loval" is oly károkat okoznak, mint a kígyók, olvassuk: „Mert az ő (lovak) hatalmuk az ő szájukban van és az ő farkukban; mert az ő farkaik a kígyókhoz hasonlók, amelyeknek fejeik vannak és azokkal ártanak." (Jel. 9 : 19) Azokról, akik Jehova ellenségei lesznek, mondja: „Mert ímé, én vipera-kígyókat bocsátok reátok, amelyek ellen nincsen varázslás és megmarnak titeket, azt mondja az Úr (Jehova)!" (Jeremiás 8 : 17) „És ha a Kármel tetején rejtőznének is el, onnan is előkeresem és elhozom őket és ha szemeim elől a tenger fenekére bujnak is, ott is parancsolok a kígyónak és megmarja őket." (Ámos 9 : 3) Meggyőző tehát az írás bizonyítéka, hogy a földre dobott, kígyóvá lett pálca Jehova azon hatalmát és tekintélyét példázza, melyet Jézus Krisztusra ruházott s amelyet ő most felhasznál Jehovának a földreszorított ellenségeivel szemben.

[15] Amidőn Mózes pálcája hirtelen kígyóvá lett, „Mózes elmenekült előle". Mózes ebben biztosan nem az Úr Jézus Krisztust jelképezi, mivel Jézus nem menekül el. Mózes e képletben Jézus Krisztus földi követőit példázza abban az időben, amikor Krisztus a Jehovától nyert hatalma és tekintélye folytán az ellenséget kivetette a mennyből. Jézus Krisztus, aki a mennyen és a földön teljhatalommal volt felruházva, nem menekült el. Azok menekültek el, akik a Krisztusban és a földön vannak s akik Istenhez való hű ragaszkodásuk miatt Krisztus tagjainak számítanak, amint írva van: „Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott tápláljják őt ezerkétszázhatvan napig. És adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időkig és az időnek feléig." (Jelenések 12 : 6, 14; lásd „Világosság" I. köt. 251, 252, old. németben) Mózes pálcája sosem ábrázolta Sátánt, a Sárkányt. Sátán a Jézus Krisztus és angyalai által ellene alkalmazott hatalom utján kivettetett a mennyből s így még inkább fokozódott Sátán gyűlölete Jehova szervezetének akkor földön levő tagjai ellen. Ezek akkor menekültek a pusztába, ahol őket Jehova a világháború viszálya után oltalomban és védelemben részesítette. Mózesnek a kígyó elől való menekülése ennek az eseménynek felel meg s az egyik eset a másikat bizonyítja s így megmutatja a jövendölés teljesülését.

[16] Isten népét a földön a félelem körülbelül 1918-ban kerítette hatalmába. A híveknek azonban le kell győzniök a félelmet, amennyiben Jehova hatalmának alkalmazása jön számításba, hogy ő csapást és büntetést mérjen az ellenségre. Jehova azután kiküldötte bizonyságtevőit, a maradékot, hogy bosszúját vagy bajüzenetét kihirdesse az ellenségnek; most a maradék, a bizonyságtevők Isten büntetésének prófétai üzenetét fel kell hogy karolják s azt kígyószerű baj gyanánt kell hogy felhasználják az ellenség ellen, az ellenség szervezetét és mindenkit figyelmeztetvén. Amidőn Jehova ezt a képet szerezte, így szólt Mózeshez, aki a hű maradékot jelképezi: „Nyujtsd ki a kezedet és fogd meg a (kígyót) farkánál." Az igazság azon közleményének világszerte való terjesztése, amely Istennek nevét igazoló szándékát tartalmazza afelől, hogy ő el fogja pusztítani az ellenséget szervezetestől, jelenti a csapás alkalmazását az ellenséggel szemben. Ezt a közleményt a maradék az egész világon elterjesztette s most is terjeszti, amit a kígyónak a farkánál való megfogása példáz. — „Világosság" I. köt. 170. old.

[18] Mózes „kinyujtotta kezét és megfogta (a kígyót) s az pálca lett az ő kezében". Ebben Jézus Krisztust jelképezi. A kép e része azt mutatja, hogy Jehova dönti el azt az időt, amidőn meg fog történni a mindenható Isten végső csatája, Armageddon s hogy mikor fog az végződni. Jézus Krisztus a pálcát kígyó gyanánt használja az ellenség szervezetével szemben és Jehova ellenségein teljes és alapos ítéletet gyakorol. Ennek megtörténte után a pálcát nem kell többé kígyóképpen használni, hanem azután a nyáj őrzésére és meggyógyítására lesz alkalmazva; meg van írva: „Én is összecsapom tenyeremet és megnyugotom haragomat. Én, Úr (Jehova) szólottam." (Ezékiel 21 : 17) Jehova hatalma és tekintélye, melyet a Mózesnél nagyobbra ruházott s amelyet ő felhasznál, a mindenható Isten nagy napjának csatája után megszünik kígyó gyanánt tevékenykedni. Jézus Krisztus az ő pálcájával vagy hatalmával akkor jelentést tesz Jehovának és a pálcát többé nem ütésre, hanem gyógyításra fogja használni: „De ha megveri az Úr (Jehova) Egyiptomot, megvervén, meggyógyítja és megtérnek az Úrhoz és ő meghallgatja és meggyógyítja őket." (Ésaiás 19 : 22) Jehova ezt nevének igazolása érdekében teszi, hogy mindenki megtudja, hogy ő az Isten s hogy Jézus Krisztust elküldte mint Szabadítót. „Hogy elhigyjék, hogy megejelent néked az Úr (Jehova), az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene." — Mózes II. 4 : 5.

FEL

[16] Jehova felkent maradéka számára szükséges, hogy e nagy igazságokról tudjon, hogy erős legyen hitében és bátorságot merítsen a csatára. Jézus Krisztus 1914-ben kezdett hatalmának gyakorlásához, hogy az ellenséget a földre vesse. 1918-ban és attól kezdve ítélkezik s ez az ítélkezés a mindenható Isten nagy csatájával fog végződni. Amióta Jézus Krisztus ítélkezni kezdett, a hű maradék megtanulta, hogy Jézus Krisztus a templomban van s hogy a mindenható Isten neve Jehova. Isten maradéknépe most ismeri e név jelentőségét s ezáltal megerősödött. 1918 óta a maradék a csapás (baj, szerencsétlenség) jelentőségét is megismerte s azt is, hogy Jehova miért szerez oly csapást, amely kígyószerűen hat. Ennek írásbizonyítékait a Folyóirat először az 1930 jún. 15-i és júl. 1-i számaiban közölte „Béke és balsors" címen; ez megerősíti a maradékot abban, hogy Jehova elküldötte Igazolóját, aki nagyobb Mózesnél s akit Mózes jelképezett. A maradék látja tehát, hogy a régen megírottak miért szolgálnak vigasztalására.

Tolmács

[17] Mózesnek még másik két jel is adatott s ő mégis kétségbevonta azon képességét, hogy Fáraó elé állván bizonyságot tehetne Jehova mellett. Azzal érvelt, hogy nincsen beszélőtehetsége. Jehova más tanui is éltek hasonló kifogással. Ugyanily kifogással állt Jehova elé a fiatal Jeremiás próféta, amidőn utasítást nyert, hogy lépjen Izrael háza elé és tegyen bizonyságot. (Jeremiás 1 : 5-9) A felszenteltek közül többen azt gondolták, hogy saját természetes képességeikre kell támaszkodniok, ha valamily fontos ügyet kell végrehajtaniok az Úr nevében. Tényleg azonban ennek az volt az oka, hogy nem volt elég hitük s nem ragaszkodtak elég önzetlenül Jehovához. Még most is azzal állnak elő egyes felkentek, amidőn valamily kötelesség teljesítésére kéretnek fel az Úr nevében, hogy nincs elég tehetségük annak végrehajtására. Mózes éppen ilyeneket példáz e képletben. Jehova tanuinak meg kell tanulniok, hogy Isten szándékát nem hajthatják végre a maguk erejéből, de Isten kegyelméből s az ő szellemével megcselekedhetik, amit ő nekik parancsol. Mózes kifogásaira hiányos tehetsége tekintetében mondotta Jehova: „Ki adott szájat az embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, vagy látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr (Jehova)? Most hát eredj és én leszek a te száddal és megtanítlak téged arra, amit beszélned kell." (Mózes II. 4 : 11, 12) De Mózes még ekkor is vonakodott. „Ekkor felgerjede az Úr (Jehova) haragja Mózes ellen és monda: Nemde atyádfia néked a Lévi nemzetségéből való Áron? Tudom, hogy ő ékesen szóló és ímé ő ki is jő elődbe s mihelyt meglát, örvendezni fog az ő szívében. Beszélj azért vele és add szájába a beszédeket és én leszek a te száddal és az ő szájával és megtanítlak titeket arra, amit cselekedjetek. És ő beszél majd helyetted a néphez és ő lesz néked száj gyanánt, te pedig lészesz néki Isten gyanánt. Ezt a vesszőt (pálcát) pedig vedd kezedbe, hogy véghez vidd vele ama jeleket." — Mózes II. 4 : 14—17.

[18] Mózes itt kettős szerepet tölt be. Amidőn vonakodott és kifogásokkal élt, azokat példázza a földön, akiket Jehova elküld mint tanuit, de akik félnek és vonakodnak elmenni. Amidőn pedig Mózes meg mondja Áronnak, hogy mit kell beszélnie, Jézus Krisztust mint szervezetének parancsnokát példázza. Jehova Áront küldte ki Mózessel, hogy Áron legyen a tolmácsa Mózesnek. Jézus Krisztus testének földi tagjait küldi, hogy az ő földi tolmácsai legyenek és hirdessék a Királyság üzenetét.

[19] E képlet alakításának főcélja képesíti a maradékot, hogy most pontosan meg tudja határozni a kép teljesülésének idejét. Mózes Egyiptomba küldetett, hogy Jehova bizonyságtevését végezze. Ez a bizonyságtevés az izraeliták értesítése és Fáraó megidézése volt. Mózes az izraeliták szabadítójaképp lépett fel és mindenekelőtt, hogy Jehova nevét igazolja. Jézus Krisztus, aki nagyobb Mózesnél, 1914-ben öltötte fel uralkodói hatalmát, 1918-ban eljött templomához s a képlet teljesítéseképpen hozzáfogott a bizonyságtevéshez. „Áronnak pedig monda az Úr (Jehova) (Áron Krisztus testvéreit, Jehova bizonyságtevőit, Krisztus földi tolmácsait példázza): Eredj Mózes eleibe a pusztába! És elméne (1919 kezdetén) és találkozék vele (Mózessel 1922-ben) az Isten hegyénél (a királyságban) és megcsókolá őt (ezáltal jelképezve Jehova tanuinak az Úrhoz való önzetlen ragaszkodásukat és készségüket ezen a napon)." (Mózes II. 4 : 27; 110. zsoltár 3) Mózes aztán megismételte Áron előtt mindazt, amit Jehova mondott, aki őt elküldte, valamint azokról a jelekről is beszámolt, melyeket Isten neki elrendelt; azután összegyűjtötte Mózes és Áron az izraelitákat és megcselekedték a jeleket a nép előtt és a nép hitt nekik.

FEL

20 Most pedig nézzük meg, mennyire megfelelnek az események a prófétai képnek s megállapítják a teljesülés idejét. Nyomban az Úr Jézus Krisztusnak Jehova templomához jövetele után 1918-ban a világháború megszünt és Jehova népe újból tevékenykedni kezdett. 1919-ben a felszenteltek meglátták, hogy Elizeus egy munkát jelképezett, melyet el kellett végezni s ők hozzáfogtak pusztai vándorlásukhoz, hogy megtudják az Úrtól a teendőket azon szándékkal, hogy azt aztán el is végezzék. A földön azok, akik hiven ragaszkodtak Jehovához s akiket Áron példáz, az Úrral a Királyságban találkoztak 1922-ben s ekkor ismerték fel először a Királyság rendeltetését, amidőn aztán a szentszellem második kiárasztása is megtörtént. Ez nyilván az ő felkenetésük idejét jelenti; akkor zendítettek rá a csatakiáltásra: „Hirdessétek a Királyt és az ő Királyságát!" Azóta sokan önként léptek a munkába s miként Áron, hirdették a jelek szavát, bizonyságot téve Jehováról azok előtt, akik nem egyeznek Sátán szervezetével s akik megszabadíttatnak Sátán szervezetétől. A Királyságról, annak jelentőségéről, valamint az arról szóló ismeretet, hogy a Sátán szervezetétől való szabadulás a Jehova bizonyságának közlése után következik be, először Jehova tanuinak kell felvenniök. Az ő népét az Úr rendre részesítette e világosságban. 1924 előtt az Úrnak több felszenteltje azon a nézeten volt, hogy Sátán meg van kötözve, s csak ennek az évnek őszén s nem korábban, lett bebizonyítva, hogy Sátán még nincsen megkötözve. (Lásd az 1924 évi folyóirat dec. 15. számát!) A nemzet születését vagy a Királyság kezdetét 1925 előtt nem ismertük fel, sőt még akkor sem értették meg egyes felszenteltek. (Lásd a Folyóirat 1925 április 15. számát!) Az Úr 1926-ban adta népének a „Szabadulásban" tárgyalt üzenetet. (Lásd Folyóirat 1926 dec. 15!) Ebből értették meg a felkentek, hogy Sátán óriási szervezetet alakított, mely a mindenható Isten csatájában fog elpusztulni. Azután Jehova a maga nagy nevének jelentőségét mutatta meg népének s elküldte népét, hogy hirdesse az ő nevét. Erről először Jehova tanui értesültek, azután pedig ki kellett vonulniok a munkára, mellyel őket Isten megbizta. Jehova szájukba adta igéit s kiterjesztette felettük védő kezét s megparancsolta s parancsolja nekik most is, hogy hirdessék az ő igazságát, mialatt ő az új szervezetet megalakítja a földön. (Ésaiás 51 : 16) Miután Mózes és Áron megtették az izraeliták előtt a három jelt, teljesen fel voltak készülve a munka elvégzésére, hogy átnyujtsák Fáraónak a felszólítást és az izraelitákat Egyiptomból kivezessék.

Egyiptomba menetel

21 Mózes és Áron Jehova parancsát követve, elmentek Egyiptomba, megjelentek Fáraó előtt s átnyujtották neki üzenetüket. Amidőn Fáraó meghallotta az üzenetet, kétségbe vonta azt és szándékosan megkáromolta Jehova szent nevét. Ő volt az első ember a földön, aki ezt a két dolgot megtette s ebben az ördögöt s az ő mostani földi szervezetét ábrázolta. Fáraó dacoló gyűlölete Jehovát szemtelenül és gorombán megsértette. Ez teljesedik be az Úr Jézuson és testének tagjain, akik átnyujták az ördögnek és szervezetének az üzenetet, valamint az ebből következő gyalázásokban, miket az ily ellenségek szórnak Jehovára.

22 Jehova megparancsolta Mózesnek és Áronnak, hogy megjelenjenek Fáraó előtt. „Ha szól hozzátok a Fáraó, mondván: tegyetek csodát! Akkor mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és vesd a Fáraó elé; kígyóvá lesz." (Mózes II. 7 : 9) Az, hogy Mózes és Áron megjelentek Fáraó előtt, azt jelképezi, hogy Isten maradék népe a földön Jézus Krisztus közvetlen vezetése és parancsnoksága alatt állva, megjelenik a Sátánt képviselő látható és láthatatlan uralkodók előtt s előttük, valamint Góg és Sátán előtt bizonyságot kell tennie arról, hogy Jehova mellett foglal állást, Jehova bizonyságtevője és képviselője, a világból van összegyűjtve és elküldetett, hogy bizonyságot tegyen a Felséges nevéről. A maradék át kell hogy nyujtsa az üzenetet ennek a Jehovával szemben ellenséges hordának és komolyan és nyomatékosan közölnie kell velük Jehova azon szándékát, hogy megbünteti ellenségeit. Sátán földi képviselői főképpen az Úrnak Jehova templomához való eljövetele óta vitatták határozottan, hogy Jehova tanui tényleg a Felséges Istent és az ő királyságát képviselik, miként Fáraó is arra szólította fel Mózest és Áront, hogy mutassanak előbb valami csodát. Az Úr felhasználta népét egy csoda cselekvésére.

23 Jehova azon parancsa, hogy Áron vesse Mózes pálcáját Fáraó elé, azt példázza, hogy az Úr Jézus hogyan parancsolja meg hű testtagjainak, a maradéknak, Jehova bizonyságtevőinek, hogy a bosszúállás ruháit és a buzgóság palástját öltsék magukra és hirdessék ki a Felséges büntetését Sátán szervezetével szemben. (Ésaiás 59 : 17) Ez-

FEL

által fejezik ki, hogy egyeznek Jehova Istennel, az ő hadseregéhez tartoznak és az Úr Jézus Krisztus buzgóságával bírnak Jehova nevének igazolása érdekében. Jézus Krisztus a hasonmási Jéhu jár elől az ítélet végrehajtásában Jehova ellenségein; a testtagok, a maradék, részt kell hogy vegyen ebben az ítéletben, hirdetvén Jehova büntetését, hálát és dicséretet mondván néki. Ők mint Jehova tanui azt közlik a néppel és az uralkodókkal, hogy Krisztus pálcája vagy hatalma az armageddoni csatában kígyószerű lesz és Sátán szervezetére csapásként és méltó büntetésül fog szolgálni; ez mindenki előtt be fogja bizonyítani, hogy Jehova az egész föld mindenható Istene.

[25] Mózes és Áron követték Isten azon parancsát, hogy Fáraó elé lépjenek. „Beméne azért Mózes és Áron a Fáraóhoz és úgy cselekedének, amint az Úr (Jehova) parancsolta vala; veté Áron az ő vesszejét a Fáraó elé és az ő szolgái elé és az kígyóvá lőn." (Mózes II. 7 : 10) Jehova bizonyságtevői, a hű maradék a földön, most ezt a részt végzik, megjelenvén a hasonmási fáraóhorda előtt és hirdetik Jehova bizonyságtevését. Amint látszik, ez a munka 1931-ben érte el tetőpontját, amidőn a „Királyság, a világ reménysége" az egész világon elterjesztetett s a füzet ezen tartalommal a „kereszténység" minden népeinek és uralkodó osztályának át lett nyujtva. Jehovának Áronban jelképezett tanui a reájuk ruházott (a pálca által jelképezett) teljhatalommal hirdetik, hogy Sátán szervezetére Jehova a nemzetek legveszdelmesebbjeit fogja rászabadítani; azaz Jehova nemzetét, amely Sátán szervezetére nézve a valaha létezett legveszdelmesebb nép. (Ezékiel 7 : 24; „Igazolás" I. köt. 75. old. német.) Jehova bizonyságtevői Jézus Krisztus vezetése alatt elmennek a vadállatok közé és bátran végzik munkájukat; a vadállatok Sátán szervezetének látható részei. E munkájukban „okosak mint a kígyók és szelidek mint a galambok". (Máté 10 : 16) Ők maguk nem végeznek ítéletvégrehajtói munkát, ők csupán Isten azon szándékát hirdetik ki nyilvánosan, hogy Isten az ő jobb keze, Jézus Krisztus utján el fogja pusztítani Sátán szervezetét. Ők állandóan azzal foglalkoznak, hogy Sátán gaz szervezetével közöljék ezt a hírt. Ezzel a bizonyságtevés munkájának egy másik csucspontjához érkezünk: „Megmaradhat-e Amerika kormányzata?" Ez ujabb kijelentés Sátán és az ő szervezete előtt arra nézve, hogy a Felséges Isten a gaz szervezet minden nyomát el fogja pusztítani. Sátán uralkodó szervezetének földi ága most azt kürtöli világgá Góg, az ő láthatatlan vezérének vezetése alatt, hogy Jehova tanui gonosztevők, mérges kígyók s azon tanácskozik, hogy ezeket a bizonyságtevőket elpusztítsa. (83. zsoltár 5) Ezért példázza a Fáraó elé vetett, kígyóvá változott pálca jele a földön a Sátán szervezetére kígyómaráshoz hasonló, gyötrést okozó munkát.

Kísérlet a bizonyságtevés megakadályozására

[26] Sátán főképviselője a földön összehívta tanácsosait. „És előhívá a Fáraó is a bölcseket és varázslókat és azok is, Egyiptom írástudói, úgy cselekedének az ő titkos mesterségükkel!" (Mózes II. 7 : 11) Amiként akkor Fáraó összehívta tanácsosait, jönnek most össze az ördög szervezetének tisztviselői, hogy tanácskozzanak és összeesküdjenek Isten és az ő Felkentje ellen. Amidőn Fáraó bölcsei pálcáikat Fáraó elé vetették, azok is kígyókká lettek. Ez Sátán ama tevékenységét példázza, hogy miután levettetett a földre (Sátán), szemtelenül használja hatalmát és okoz szenvedéseket és elnyomást az emberiségnek. Azért íratta meg az Úr: „Jaj a földnek és a tengernek! Mert az ördög leszállott tihozzátok és nagyon dühös, mivel tudja, hogy kevés az ideje." (Jelenések 12 : 12) A „föld" alatt az uralkodó osztályokat kell értenünk, melyek istentelen szabályokat alkalmaznak elnyomás céljából és nagy nyomort és szenvedést zudítanak az emberekre. A „tenger" azokat az embereket példázza, akik máris elidegenültek Istentől és szenvednek. Az ördög földi „bölcsei" és varázslói, t. i. az ügyes csalók, Sátán szervezetének politikai, pénzügyi és felekezeti elemei a földön az ördögtől eredő hatalmukat kétségbeesett törekvéseikben arra használják, hogy Jehova munkáját megfosszák erejétől és meggátolják; ezek el akarják fordítani az embereket a mindenható Istentől és rabszolgaságban akarják őket tartani. Azt akarják megmutatni az embereknek, hogy nekik is van oly hatalmuk mint Jehovának s ők is megtudják tenni, amit az Isten. Az ördög e képviselői „felsőbb vagy magasabb hatalmaknak" nevezik magukat s azt követelik, hogy a nép arra hallgasson, amit ők mondanak. Sátántól nyert hatalmukat arra fordítják, hogy csalással és törvénytelenül megszentségtelenítsék Jehova nevét és nehéz terheket, sok bánatot és szenvedést okoznak a népnek; mindez oly sok nyomort szül, hogy a világ most a legterhesebb nyomorban és bajban sinylődik, melyhez hasonló

FEL

sohasem volt. De még mindig rosszabb lesz s a nyomorúság legborzasztóbb ideje még hátra van. E gazemberek kígyószerű pálcája az igazság ellen irányul s azért Isten és az ő országa ellen is, mivel ez emberek Sátán elvetemült szervezetét támogatják s szolgálnak néki.

[26] Áron pálcája ellenben, amely kígyószerű és csapást jelent az ellenségre, a nép jóléte és Jehova nevének igazolása érdekében lesz használva. „Elveté ugyanis mindenik az ő vesszejét és kígyókká lőnek; de az Áron vesszeje elnyelé azok vesszejét." (Mózes II. 7 : 12) A hasonmásban ez a két „veszsző" egymás ellen beszél; de amidőn Jehova ítéletének végrehajtásakor Armageddonban tényleg közbelép, akkor hatalmával vagy büntető pálcájával, melyet az ő jobb karja, Jézus Krisztus, a nagy ítéletvégrehajtó fog suhogtatni, mindazon bajokat és törvénytelenségeket, melyeket Sátán s az ő kígyószerű képviselői okoztak a földön, teljesen el fogja nyelni. Így fogja Jehova tisztázni, hogy az ő hatalma a legnagyobb s teljesen meg kell némulnia előtte Sátán egyesült hatalmának. Jehova a gaz munkával röviden és igazságosan fog elbánni. (Róma 9 : 28) Mielőtt Sátán a verembe vettetik, meg fogja látni egész szervezetének pusztulását; ezáltal fogja neki megmutatni Jehova, hogy ő a mindenható Isten az egész földön.

[27] Sátán sosem fog megtérni elvetemült útjáról. „És megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reájuk, amint megmondotta vala az Úr (Jehova)." (Mózes II. 7 : 13) Fáraó itt a jelképben nagyon találóan azt példázza, hogy Isten büntetésének üzenete, amely most Sátán és az ő képviselői előtt hirdetve van, sohasem fogja azt eredményezni, hogy azok alávessék magukat Jehovának. Ezek a törvényszegők Krisztus ezer éves uralkodása alatt a halálban lesznek. De amidőn ennek végén feltámadnak, Sátán s az ő követői is, ismét dacolni fognak Jehovával s örökké el lesznek pusztítva. — Jelenések 20 : 7—9.

[28] Jehova most bizonyságot tétet a világ uralkodói előtt, a láthatók és a láthatatlanok előtt egyaránt, hogy ne állhassanak azzal elő, hogy nem tudtak róla. Ő azokat az embereket is felvilágosítja, akik ohajtják az igazságot, hogy dönthessenek és állást foglalhassanak a Felséges mellett és életet nyerjenek. Jehova ezeket a képeket a régi időkben azért szerezte és értelmüket most azért tárja fel, hogy bizonyságtevőit, hű maradékát, segítse, vigasztalja és bátorítsa. Boldogok azok, akik most látják és értékelik, amit a nagy Isten érettük tett és tesz; értékelésüket azzal fogják kifejezni, hogy hirdetni fogják a Felséges nevét és munkáit. (Folytatása következik.)

Bereai kérdések

1. Kinek teszi Jehova ezt a bizonyságot? Hogyan? Mily célból? Mily eredménnyel? Miért van az mondva Jehova bizonyságtevéséről, hogy „biztos"?
2. Mily eszközt használ fel Jehova a bizonyságtevésre? Mit jelent az, hogy a „jelnek" szava van?
3. Hol és miként tárta fel a Felséges Mózes előtt Jehova nevét? Magyarázd meg, hogy Mózes abban az időben a Hóreb-hegynél volt! Mily utasításokkal látta el Jehova Mózest ottan? Mily ügynek a kezdetét jellemezte ez?
4. Miért mondotta Mózes a II. 4 : 1-ben feljegyzett igéket?
5. Magyarázd meg annak célját, ami a Hóreb-hegy lábánál történt s hogy miért jegyeztetett fel az! Mily eredménnyel járt azok törekvése, akik részére a feljegyzés készült, hogy a „jel szavát" megértsék? Magyarázd meg azt, hogy most ezek a jövendölést és annak célját is megértik!
6, 7. Magyarázd meg Mózes V. 18 : 15-öt s idézz oly szövegeket, amelyek bizonyítják, hogy ez az alkalmazás helyes! Kit példázott Mózes a prófétai képben? Kit jelképezett Fáraó? Mire mutat e jövendölés teljesülése?
8, 9. Kinek a jelenlétében tétetett a három jel s miért? Ismertesd e jelek elsőjét s magyarázd meg, mit példázott Mózes pálcája!
10. Mit jelképez az, hogy Mózes a pálcáját földre vetette?
11, 12. Mit jelent ama kép, hogy a pálca, amidőn a földre vetették, kígyó lett? Mutasd ki, hogy ezt a következtetést más szövegek is támogatják!
13. Mit példáz az, hogy Mózes „elmenekült előle", amidőn a pálca kígyó lett?
14, 15. Mi teljesíti be azon prófétai képet, hogy „fogd meg a kígyót farkánál"? S mit az, hogy „ismét pálca lett az ő kezében"?
16. Mutasd ki a hasonmási Mózes jelenlétének és tevékenységének bizonyítékait!
17. Mit példáz Mózes ama kifogása, hogy nincsen neki elég képessége? Mily leckét kell ennek összefüggéséből megtanulnunk?
18. Mutasd ki Mózes kettős szerepét Mózes II. 4 : 14—17-ből!
19. Mily fontos célt teljesít be ez a prófétai kép? Alkalmazd Mózes II. 4 : 27-et!
20. Magyarázd meg ama tényeket, melyek e prófétai képre találnak és a jövendölés teljesülésének idejét!
21, 22. Hogyan teljesedik be Mózesnek és Áronnak Fáraó előtt való megjelenése és az, hogy bizonyságtevésüket hogyan fogadják?
23. Írd le annak a prófétai képnek teljesülését, amidőn Áron Mózes pálcáját Fáraó elé veti!
24. Magyarázd meg, mit példáz ama csodajel, amidőn a pálca Fáraó előtt a földön kígyóvá lett!
25. Mutasd ki Mózes II. 7 : 11 teljesülését s e szöveg egyezését Jelenések 12 : 12-vel!
26. Mutasd ki, hogy Mózes II. 7 : 12 teljesülése Jehova nevének igazolására s a nép javára szolgál!
27. Alkalmazd Mózes II. 7 : 13-at!
28. Mily célt szolgál az, hogy most Jehova bizonyságot tétet az uralkodók és a nép előtt? Hogyan fogják Jehova tanúi kifejezni az irántuk tanusított kegy megbecsülését? W. T., 1933 április 1.

FEL

Isten ígéjének és szándékának megértése

A régi korok azon szent embereinek egyike volt Dániel, Isten kedvence, akik a jövendöléseket írták. Dániel elméjét s kezét Isten vezérelte csodálatos, jövő események megírására. Ő nem értette meg, amit írt s erről nyilatkozott is. Isten nehány látható jelt adott néki, s ezek fogják hozzásegíteni e jövendölés megértéséhez azokat, akik a jövendölés teljesülésekor élnek a földön. A teljesülés idejét Isten az Úr visszatérésével egyidőre jelölte ki, ama „nagy fejedelemnek nevezvén őt, aki az ő népe fiaiért fog állani". Azután mondotta Dánielnek: „Te pedig, Dániel, zárd be e szavakat és pecsételd be e könyvet a végső időig. Sokan fogják azt kutatni és a tudomány bővebb lesz." — Dániel 12 : 4, angol szerint.

A világ népei most mindenütt látják a jövendölés teljesedését. A próféta e kijelentése: „Sokan fogják kutatni", Isten ígéjének komoly és gondos tanulmányozására mutat a „vég idején" azok részéről, akik teljesen ragaszkodnak Istenhez, az Úrhoz; mert most eljött az idő, hogy a próféta e kijelentését a szolga-osztály megértse. Mivel Isten ígéje az ő szövetséges népe számára van írva (Róma 15 : 4) s nem a hitetlenek részére, s mivel a próféta azt mondja, hogy a „vég idején sokan fogják kutatni és a tudomány bővebb lesz", elvárhatjuk, hogy azok fognak részesülni e meggyarapodott tudományban, akik Isten felkent népei, s ez nem a világi tudomány meggyarapodását jelenti.

Miután Dániel leírta a világhatalmak történetét s azt, ami őutána sok idővel fog történni, mondotta: „És én hallám, de nem értém; és mondék: Uram, mi lesz mindezek vége?" (Dániel 12 : 8) E kérdésére való feleletképpen mondotta neki Jehova: „Eredj el Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a végső időig. Megtisztulnak és megfehérítik magukat sokan, de az istentelenek istentelenül fognak cselekedni; és az istentelenek közül senki sem fogja megérteni." (Dániel 12 : 9, 10) Kétségtelenül most jött el az idő, amidőn a Bibliát megérthetjük; s azok, akik bíznak Istenben, az ő ígéjében s szeretett Fiának nagy áldozatában, meg kell tisztíttatniuk és fehéríttetniük, hogy megerősítsék Isten iránti hűségüket.

Az „istentelenek" olyanok, akik egykor ismerték részben Istent, de ezen tudományukat önző célok érdekében használták. Ezek nem fognak érteni. Ez magyarázza meg, hogy a szabadgondolkodók miért nem értik meg a Szentírást. Az értelmesek Dániel jövendölésének értelmében olyanok, akik részben ismerik Istent és az ő ígéjét s ezen tudományukat Isten akarata szerint használják. Ezek azok, akik alázatosan és örömmel engedelmeskednek az igazságnak, amidőn azt meglátják. Most jött el az idő, hogy azon nagy és mély igazságokat, amelyek oly sokáig rejtve voltak az emberek előtt, megértsük. Azok részére, akik őszintén kutatják a megértést, mondja az Úr: „Jehova titka azoknak adatik, akik őt félik s azoknak tárja fel az ő szövetségét." — 25. zsoltár 14, angol szerint.

Röviden összefoglalva tehát: Isten az embert földi teremtésének legfőbb elemévé alkotta. A földet teremtette az ember hazájának. Ő azt akarta, hogy az emberek feljegyzéseket készítsenek élményeik fontosabb eseményeiről s így rendelte el, hogy az embernek Istenhez való viszonya egyik nemzedékről a másikra szálljon át Ádámtól Mózesig. Mózessel kezdette meg a Szentírás feljegyzését. Isten vezérelte Mózest és a többi hű embereket, akik őutána írtak, a Biblia megírásában. A Bibliát megvédelmezte Sátánnak és képviselőinek minden elpusztító törekvéseivel szemben. Isten engedte, hogy sok másolatot készítsenek a Bibliáról s ezt tisztességes és őszinte emberekkel végeztette. Így tehát bizalommal támaszkodhatunk Isten ígéjére, mint teljesen megbízhatóra. Dávid, a próféták egyike írta: „Mert az Úr (Jehova) szava igaz, és minden cselekedete hűséges." — 33. zsoltár 4.

A magábamélyülő kutató tehát bizalommal nyulhat a Szentíráshoz, tudván, hogy az az Isten akaratát tartalmazza az ember felől s az embert az igazságra oktatja. Teljes bizalommal támaszkodhatik arra. A Szentírás alkotja Istenben való hitének alapját s ha ezt megismeri, ez arra képesíti őt, hogy megértse Isten nagy szeretetének egyes vonásait az ember iránt. Amennyiben Isten több világosságot derít ígéjére s az az Istenhez hű emberek szívébe süt, akik magukat Istennek szentelték az ő akaratának teljesítésére, szívük őszinte érzelme a zsoltáros következő szavaiban találja meg kifejezését:

„Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden felül felmagasztalád a te beszédedet. Mikor kiáltottam, meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben erő támadt. Magasztal téged, Uram (Jehova), e földnek minden királya,

FEL

mikor meghallják szádnak beszédeit." — 138. zsoltár 2—4.

A komoly és az őszinte kutató nincs feltevésekre utalva. Következtetéseit nem kell emberi véleményekre építse; mivel Bibliája van és tudja, hogy az Isten ígéje s azért megbízható és teljesen igaz, minden felhozott tant megvizsgálhat vele. „A törvényre s annak tanítására hallgassatok" — mondja Ésaiás próféta. (8 : 20) „Ha nem aszerint beszélnek, nincs a birtokukban a hajnal világossága (más fordítások szerint: azért van ez, mivel nincs bennük világosság)." Isten szándékának tanulmányozását folytatva, hadd vizsgáljunk meg most minden vonást a Szetírás alapján. Ha nem egyezik meg a Szentírással, amit felhozunk, senki se fogadja el. De ha azokat a Szentírás megerősíti, mindenkinek el kell fogadnia.

Mily kegyelmes is a mi Urunk az ember, az ő teremtménye iránt! Habár az ember tökéletlen és bűnös, mégis így szól hozzá Isten: „Jertek és tárgyaljunk együtt, azt mondja Jehova. Ha bűneitek skárlátpirosak, fehérek lesznek mint a hó!" (Ésaiás 1 : 18, angol szerint) Ha az ember felhasználja gondolkodó képességét, mellyel őt Isten felruházta s ha az írásszövegeket összhangban füzi össze egymással, oly hitépületet építhet föl, amelyet emberi okoskodás és a gonosz befolyása nem tud megingatni. Amily mértékben gyarapszik Istennek és az ő szándékának ismeretében, egyre jobban fogja szeretni Istent, „minden jónak nagy és tökéletes adományozóját". Így haladva előre a világosságban, világosabb és egyre világosabb lesz az útja a déli nap állásáig. — Példabeszédek 4 : 18.

Jehova Isten nem alkalmaz kényszert az ember engedelmességének kikényszerítésére. Isten szeretet s neki az a szándéka, hogy az embereket kitanítsa arra, hogy csak a szeretet lehet a helyes indító oka minden cselekedetnek. A szeretet az önzetlenség kifejezése. Isten megmutatta az örökélethez vezető utat s más út nincsen. Mindenki, aki szereti Istent, engedelmeskedik neki. Az az ember, akit a szeretet indít engedelmességre, az Istentől előírt úton jár s végül megnyeri az örökélet jutalmát. Ez az a tan, melyet az embernek meg kell tanulnia Isten akarata szerint.

Az embereket Sátán csalás, ámítás és kényszer utján bírta engedelmességre. Így fordította el az emberek elméjét Istentől s vezette őket a halál útjára. Az embernek alkalmat kell nyernie arra, hogy az igazság vagy az igazságtalanság útját válassza. Ádám ily alkalmat nyert s ő az igazságtalanság útját választotta. Az emberek mindeddig ezen a romlott úton jártak. Csak azok, akik biztak az Úrban s híven törekedtek szolgálni néki, kerülték el az igazságtalanság gyümölcseit.

Jehovának nagyon fájt, hogy az emberek tömegei az istentelenségre tértek. Isten a vízözön utján akarta megleckéztetni értelmes teremtményeit afelől, hogy az ő hatalma korlátlan s hogy a gonosztevőket végül teljes vereség fogja érni. Ő azért pusztította el az istenteleneket a vízözönben. A nagy vízözönnel nem bosszúszomját fejezte ki Jehova, mivel Isten nem mégrelődik s nem is tanusít ilyet. A dühösség oly szívállapot, mely kiméletlen cselekedetekre ragad s mások jólétét és jogait nem veszi figyelembe, sőt eltökélten elhatározta, hogy helyrehozhatatlan igazságtalanságot fog elkövetni. A vízözön Jehova szent nevének igazolására történt s végül az értelmes teremtmények, főként az ember javára. Ezt világosan fel fogják ismerni az emberek, amidőn az isteni szándékot megértik. A nagy vízözönre szükség volt s Jehova oly cselekedetét fejezi ki, amelyet az ő szeretete idézett elő.

Elhibázott cselekedet volt-e az ember teremtése? Ha az embert tekintjük, az ember nem állotta meg a helyét; de ha Istent tekintjük, Isten szempontjából nem volt elhibázott cselekedet. Ha az ember engedelmeskedett volna Istennek, a földet az ő kiszabott idejében tökéletes nemzedék népesítette volna be. Mivel az embert a Gonosz befolyása térítette el s így elbukott, kudarcot vallott. De azok az emberek, ha kevesen is, akik mindent elkövettek, hogy engedelmeskedjenek Istennek s néki szolgáljanak, mivel őt szerették, nem vallottak s nem is vallanak kudarcot. Azok az intézkedések, amelyeket Isten tett a nehéz helyzet áthidalására, mutatják, hogy az ember teremtése isteni szempontból nézve, nem volt elhibázott dolog. Isten a maga idejében ki fogja mutatni azon út bölcseségét, melyet hű emberek követtek. Amidőn Isten szándékát megértik, ez mindenkinek meg fogja mutatni, hogy Isten minden cselekedete igaz és igazságos.

Isten szándéka az emberre vonatkozólag semilyen tekintetben sem volt elhibázott dolog. Ő minden nehéz helyzet áthidalására intézkedett. Habár jónak látta, hogy a világot elpusztítsa a rajta levő élő teremtmények gonoszsága miatt, Isten hatalma mindazáltal korlátlan s a maga ide-

FEL

jében azon csapásból jót fog kihozni. Az Írás mondja: „Eleitől fogva tudja Isten minden cselekedeteit." (Apcsel. 15 : 18) E kijelentés mindazáltal nem arra mutat, hogy Jehova valamily tervet készített előre, mert egy terv elkészítése Isten hatalmának és bölcseségének korlátozását jelentené. Isten számára nem szükséges, hogy egy tervet dolgozzon ki, mert az ő hatalma nem ismer határokat. Az ő bölcsesége tökéletes. A mindenható Isten elhatározza bizonyos dolgok cselekvését s az ő korlátlan bölcsesége ismeri azokat s tudja kezdetüket és befejeződésüket is. Ő teljesen elegendő magának. — Lásd a Folyóirat 1930, 149 oldalát.

Világos, Isten inkább örvendett volna az embernek törvénye iránti engedelmességét látva, de ama tény, hogy azok a teremtmények nem engedelmeskedtek az ő törvényének, semmiképpen sem szól teremtői munkájának bölcsesége vagy a teremtésre vonatkozó akarata ellen.

Isten a vízözön után megparancsolta az igazságos Nóénak és fiainak, hogy sokasodjanak és újból népesítsék be a földet. (Mózes I. 9 : 1) Ők így is cselekedtek. De tényleg igaz volt-e Nóé? Mint Ádám ivadéka tökéletlen ember volt, de igaz volt szívében, hitt Istenben s beigazolta hitét és Isten őt hite miatt tekintette igaznak. Nóé és fiai mint Ádám gyermekei nem tudtak tökéletes nemzedéket létrehozni.

Ha az emberiség valamikor örökéletet nyer, annak érdekében az emberinél nagyobb hatalomnak kell közbelépnie. Senkisem szárnyalhatja túl saját magát. Ugyanígy az ember sohasem lehet tökéletes a saját törekvései által. Az evolucionisták oly „bölcseséget" árulnak el, amilyet az az ember, aki túl akarja szárnyalni saját magát. Sokan tartoznak azon balga osztályhoz, amely azt véli, hogy tökéletességre fejlesztheti magát. Az embereket az igazságra kell tanítani és Isten gazdagon gondoskodott erről.

W. T., 1933 április 1.

A királyságra alkalmas tulajdonságok

AMIDŐN az emberek megválasztanak valakit arra, hogy uralkodjék felettük, jól fontólóra veszik az illető tulajdonságait vagy képességeit. De idővel még a legjobb választás is azt mutatja, hogy sok oly kívánatos tulajdonság hiányzik az illetőből, melyekre egy igazi uralkodónak szüksége volna. Jehova örökkévaló békeországában a királyok Királya lesz minden nemzet kiválasztottja.

Ki fog együtt lenni a királlyal, Jézus Krisztussal Isten igazságos királyságában? Mily tulajdonságok azok, melyek szükségesek valamely hivatalos tisztség betöltésére e királyságban?

A szelidség egyike azon tulajdonságoknak, melyet bírniok kell azoknak, akik a királysághoz közelednek. Amidőn Jézus eljött és magát király gyanánt felajánlotta, szelidséggel jött. (Máté 21 : 5) Tanítványaihoz így szólt: „Tanuljátok meg én tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok." (Máté 11 : 29) Nem volt felfuvalkodott s nem volt önhitt, de megbecsülte azon tényt, hogy Isten képviselője. Miért feltétlenül szükséges tulajdonság a szelidség? Isten az ő prófétája utján feleli erre: „Igazságban vezeti a szelideket, az alázatosakat megtanítja az ő utaira." (25. zsoltár 9, angol szerint) A felfuvalkodottság éppen ellentétje az alázatosságnak. Ha valaki részesülvén az Úr kegyelmében, felfuvalkodott, gőgös lesz, törvényszegő az Úr szemei előtt. Az ilyenről mondja Isten: „Megtartja Jehova a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza." — 147. zsoltár 6.

Az alázatosság (szelidség) azt jelenti, hogy az ember ne gondoljon maga felől többet az illendőnél. (Róma 12 : 3) Azt jelenti, hogy mindig szem előtt kell tartani azt, hogy bármije is van a kereszténynek, azt nem a saját nagyságának köszönheti, hanem minden kegyteljes ajándéka Istentől származik. Minden jó és tökéletes adománynak Jehova az ajándékozója. — Jak. 1 : 17.

A lelki szegények olyanok, akik nem fuvalkodnak fel, hanem alázatosan és szeretetben viselik magukat az Úr előtt. Jézus mondotta: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa." (Máté 5 : 3) A szükséges tulajdonságok egyike tehát az alázatosság (szelidség). Ugyancsak ő mondotta: „Engedjétek hozzám a kisdedeket és ne tiltsátok el tőlem, mert ilyeneké a mennyek országa." (Máté 19 : 14) A kis gyermek alázatos és tanulékony s ha helyesen nevelik, engedelmeskedni is fog. Ezek azok a tulajdonságok,

FEL

melyekkel bírniok kell azoknak, akik a királysághoz fognak tartozni.

Ezen isteni szabályok tehát kirekesztik a gőgösöket, felfuvalkodottakat, önzőket, kapzsiakat és tetszelegni akarókat. Korunk álpapjai azt állítják ugyan magukról, hogy igazságosak, de ugyanakkor az emberektől való dicsőséget hajszolják. Pénztözsérekkel és politikusokkal szövetkeznek, hogy a jelenvaló gonosz világot, melynek Sátán az istene, alakítsák és annak részesei legyenek. Ezek a farizeusok hasonmásai, akik Jézus idejében a papi-osztályt alkották és magukat ugyancsak Isten képviselőinek vallották. Jézus mondotta tanítványainak: „Hogyha a ti igazságtok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába." — Máté 5 : 20.

A „szent hegy" vagy a „szent halom" Isten országának, Sionnak, Isten szervezete hivatalos részének a költői elnevezése. Az Isten szent szövetségládáját tartalmazó sátor a Királyságot jelképezte. Dávid, Krisztust jelképezve, kérdezte: „Uram (Jehova), kicsoda tartozkodhatik sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden?" (15. zsoltár 1) E kérdésre ő isteni ihlettség alatt válaszolt, és azokat a tulajdonságokat is leírja, amelyek szükségesek a királyságba való bejutáshoz: „Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik és igazat szól az ő szívében (azaz helyesek a cselekedetei, igazságot beszél és a hazugságot utálja s minden tettének Isten dicsőítése az iditéka), nem rágalmaz nyelvével; nem tesz rosszat felebarátjának és nem szerez gyalázatot rokonainak (azaz, nem foglalkozik testvérének rágalmazásával s nem törekszik megkárosítani az olyat, aki az Urat képviseli). A megbélyegzett utálatos az ő szemei előtt (kerülendő), de az Urat félőket tiszteli; ha megesküdött s kára van abból, akkor sem változtatja meg fogadását (jóltudván, hogy felszentelése gyalázatot, szenvedést és halált jelent, mégis végrehajtja fogadalmát). Pénzét nem adja uzsorára (kamatra) s nem fogad el ajándékot az ártatlan ellen (senkit sem nyom el, hanem tisztességesen és igazságosan bánik mindenkivel). Aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké." — 15. zsoltár 1—5.

Prófétája utján Isten ismét megkérdezi: „Kicsoda megy fel az Úr (Jehova) hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén?" (24. zsoltár 3) E kérdésre is a próféta saját maga feleli: „Az ártatlan kezű (azaz, aki hatalmát tiszta ügyek érdekében használja és nem foglalkozik olyasmivel, ami ellene van Isten országának) és tiszta szívű (a szív az indítóokok jelképe; a tisztaszív tehát az Isten törvényeivel megegyező indítóokokat jelenti), aki nem adja lelkét hiábavalóságra (azaz bálványok imádására, stb.) és nem esküszik meg csalárdságra) azaz, Isten akaratának teljesítését vállalva, nem teszi annak az ellenkezőjét). Áldást nyer az Úrtól (Jehovától) és igazságot az idvesség Istenétől." — 24. zsoltár 4, 5.

Jézus gyakran beszélt tanítványainak a Királyságról. Hasonlatok által oktatta őket a Királyságról. Többek között így szólt: „Ismét hasonlatos a mennyek országa a kereskedőhöz, aki igaz gyöngyöket keres; aki találván egy drágagyöngyöt, elméne és mindent eladván, amije volt, megvevé azt." (Máté 13 : 45, 46) Az Isten királyságában való részesedés és bemenetel kiváltsága mindennél nagyobb, amiben ember részesülhet, mivel ez a részesedés azt jelenti, hogy örökké együtt leszünk az Úr Jézussal az ő nagy munkájában. Ez több a felbecsülhetetlen értékű drágagyöngynél. Ha a kereskedő mindenét eladta, amije volt, hogy egy ily gyöngyöt megvehessen, mennyivel inkább kell odaadnia mindent az embernek, amije van, hogy részt nyerhessen az Úr királyságában. Miután így lépteit a királyságra irányította, az Úrért való buzgósága és az áldott királyságban való részvét feletti öröme annyira nevekedik szívében, hogy semmi sem tartoztathatja fel őt az Úrhoz való engedelmesség útján. A példázatnak ez a jelentősége.

Egy másik követelmény mindazok szeretése, akik hajlandók szolgálni az Úrnak, akik tehát testvérek a Krisztusban. Jézus mondotta tanítványainak: „Ti az én barátaim lesztek, ha megcselekszitek, amiket parancsolok nektek . . . Ez az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amiképp én szerettelek titeket." (János 15 : 14, 12) Egymást szeretni, azt jelenti, hogy szívünkön hordjuk keresztény társaink érdekeit s kerüljük az önzést. Minden rendes családban megvan a természetes szeretet a családtagok között. Mindazok, akik felszentelésük és felkenetésük utján Isten családjának tagjai lettek, önzetlenül kell hogy szívükön viseljék a többi tagok érdekeit s kölcsönösen kell segíteniök egymást, hogy az Úr ismeretében és hasonlatossága szerint nevekedjenek.

FEL

Jézus tanítványai között egy napon vita támadt azon kérdés felől, hogy ki lesz közülük a legnagyobb az Úr királyságában. Jézus ezt az alkalmat arra használta fel, hogy kioktassa őket azon tulajdonságok felől, amelyekkel bírnia kell mindenkinek, aki valamily tisztséget fog nyerni a Királyságban. Megmagyarázta nekik, hogy a földi nemzetek uralkodói zsarnokoskodnak a népen és a nép őket hatalmuk miatt tiszteli s ezek még sem átallják magukat a nép jótevőinek is nevezni. Azután így szól: „Ki a nagyobb, az-é, aki az asztalhoz ül, vagy aki felszolgál? Nemde az, aki az asztalhoz ül; Én pedig úgy viselkedem köztetek, mint aki felszolgál." — Lukács 22 : 27, angol-ford.

Jehova ugyanezt a szabályt tárta Dávid elé. Isten szelleme megihlette Dávidot s ő azok tulajdonságairól jövendölt, akik igazságban fognak uralkodni. Így szólt: „Izraelnek Istene szólott, Izraelnek kősziklája mondá nékem: Aki igazságosan uralkodik az emberek felett, aki Isten félelmével uralkodik; olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a Nap feljő, mint a felhőtlen reggel; napsúgártól, esőtől sarjadzik a fű a földből." — Sámuel II. 23 : 3, 4.

Csak kevés ember uralkodott a földön Isten kifejezett törvényével összhangban embertársai fölött. A világi emberek, amidőn tekintélyre tesznek szert, azt gondolják, hogy zsarnokoskodniok kell embertársaik fölött. Isten törvénye azonban azt mutatja, hogy azoktól, akik Jézus Krisztussal fognak együtt uralkodni, megköveteltetik, hogy az igazság és a jog alapján bánjanak az emberiséggel. Ez azon igazságos szabály, amelyre Jézus tanítványait oktatta. Ő ismerte, hogy szívük állapota helyes, de még nem tanulták meg a leckét. Amely oktatásban őket részesítette, mindazok javára van, akik meghívattak Isten országának hivatalára.

Azután Jézus arról oktatta ki tanítványait, hogy felvétetnek a „Dávidnak tett kegy" szövetségébe. Figyeljük meg azonban e szövetségbe való felvétel okát. Ez a felvétel nem azért történt, mivel ők nagyok és bölcsek voltak, hanem az ő Istenhez való hűségükért és ragaszkodásukért. A tizenegy tanítvány mindenben hű volt hozzá. Kijelentésével Jézus arra mutatott, hogy a hűség feltétlenül szükséges tulajdonság mindazok részéről, akik a szövetségbe és a királyságba felvétetnek. Így szólt: „Ti vagytok pedig, akik kitartottatok mellettem az én kísértéseim között; én azért adok néktek, miképp az én Atyám adott nékem (szerződésileg) országot, hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban és üljetek királyi székeken, ítélvén Izraelnek tizenkét nemzetségét." — Lukács 22 : 28—30.

Tanítványainak egyike hűtlen lett s ugyanez az eset állott fenn Izrael-háza tekintetében is. Izraelnek mind a tíz törzse hűtlen lett Istennel kötött szövetségéhez. Júda törzse azonban, amely utján a királyságnak jönnie kellett, hűséges volt. Isten az ő prófétája által mondotta: „Hazugsággal vett körül engem Efraim és csalással az Izrael háza, csak Júda hűséges még Istenéhez és ragaszkodik a Szenthez." Hóseás 11 : 12, angol szerint.

Ugyanígy sokan vallották magukat Jézus követőinek és Isten képviselőinek, de az Urat hazugsággal vették körül, amennyiben hamisan ecsetelték Istent és Krisztust és megrágalmazták, miként Jézust üldözték testvérei. Jézus egy hasonlatot mondott azokról, akiknek Isten alkalmat nyujtott, hogy egykor résztvegyenek a királyságban s ezzel kapcsolatban mondotta: „Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak." (Máté 22 : 14) Ennek oka nyilvánvalóan az, hogy a meghivottak közül sokan hűtlenek lesznek. Ha valaki összevegyül az ördög szervezetével, nem maradhat hűséges az Úrhoz. Aki kiegyezésre törekszik az ördög szervezetével, hogy ne kelljen üldöztetést szenvednie mint kereszténynek, hűtlen lett az Úrhoz. Ha valaki elmulasztja, hogy Isten hű tanuja legyen, amidőn arra alkalma nyilik, nem lehet hűséges az Úrhoz. Aki megtagadja Isten ígéjét, biztosan a Megváltó vérét, a nagy váltságáldozatot is megtagadja. — Júdás 4—9; Zsidók 10 : 28—30.

Senkinek sem áll jogában, hogy ítéletet mondjon valaki felett; de az Úr felállított egy szabályt, amelynek alkalmazása által meg lehet az embert ismerni: „Az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket." (Máté 7 : 20) A gyümölcs az állandóan követett út (viselkedés) termése. A viselkedésből lehet felismerni, hogy mellette vagy ellene van-e valaminek. Amerikában két nagy politikai párt van. A gyümölcseiről lehet megismerni, hogy ki melyik párthoz tartozik. Vagyis, ha valaki ezen pártok valamelyikéhez tartozik és szavaival és cselekedeteivel mutatja, hogy sikraszáll az egyik párt mellett, ezáltal elárulja, hogy ahhoz a párthoz tartozik s annak tagja. De ha ingatag álláspontot foglal el, hogy az egymással szemben álló mindkét párt kegyeit élvezze, senki sem biz-

FEL

hatik meg benne, aki őt ismeri. Ugyanez a szabály áll fenn a keresztények esetében. Ha valaki kereszténynek vallja magát, de a maga előnyére gondol, amidőn az emberek kegyét keresi, világi politikába avatkozik s azt hiszi, hogy mentegetődznie kell, ha az Úr nevét kiejti, s nem lelkesül az Úrért s az ő igaz királyságáért, az ilyent is gyümölcseiről lehet megismerni s ezek a gyümölcsök nem tesznek alkalmassá a királyságra. Ha ezzel szemben látunk valakit, aki vonakodás nélkül megvallja: „Keresztény vagyok" s közömbös az emberek elismerésével szemben, hűséges és lelkesült Isten igazságos királysága mellett, de nem alkuszik meg az ördög szervezetének semilyen részével sem és távol marad tőle és mindenkor Isten és az ő szeretett Fia dicsőítésére törekszik és minden alkalmat megragad, hogy bizonyságot tegyen Isten országáról, az ilyennél megláthatjuk a királyság gyümölcseit. Mindenki láthatja, hogy a mai álpapok nem termik a királyság gyümölcseit, hanem e világnak a gyümölcseit mutatják.

A farizeusoknak, a mai kor hütlenné lett papjai előképeinek mondotta Jézus: „Elvétetik tőletek az Isten országa és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit." (Máté 21 : 43) Azok, akik most buzgók az Úr országa mellett, rendesen a szegények s azok közül kerülnek ki, akiknek nincs tekintélyük az emberek között. „Halljátok meg szeretett atyámfiai, avagy nem az Isten választotta-é ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek a hitben és örökösei az országnak, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik?" (Jakab 2 : 5) Az, aki megtermi a királyság gyümölcseit, mindenét az Úr dicsőségére igyekszik fordítani, az ő nevét és igaz ügyét törekszik magasztalni, mégpedig alázatosan, nem keresvén az emberektől elismerést a maga részére, sem népszerűséget. W. T., 1933 április 1.

Levelek

Valóban Jehova ereje

Kedves Rutherford testvér!

Legyen veled Jehova kegyelme és minden értelmet felülmuló békéje!. Jehova nevében küldöm üdvözletemet. Nem tudom szavakkal kifejezni, mennyire hálás vagyok nagy Istenünk, Jehova iránt, valamint irántad és a Társulat iránt is azon csodálatos, különböző ajándékokért, amelyekkel most Jehova az ő szervezetét megáldja.

Valóban, Jehova ereje képesít engem azon nagy áldások felismerésére, amelyeket jövőre népe számára készített. Körber t. látogatása alkalmával december 9—11, Dayton, Oh-ban Jehova mindazok előtt bebizonyította, akik őt szeretik, hogy összetartásra van szükség az ő nevének és igéjének igazolása céljából.

Valóban, most van az ideje, amidőn alkalmat nyujt nekünk Jehova Isten, hogy szeretetünket bebizonyítsuk iránta, hirdetvén a népnek, hogy az emberiségnek csak Jehova Isten országa lehet az egyedüli reménysége.

Kedves Testvér, arra kérlek, emlékezzél énreám is imáidban, miképpen én is mindenkor megemlékezem rólad a Kegyelem trónja előtt. Az Úr örömét kívánom mindenkor részedre!

Testvéred a Király szolgálatában
Andrew Maskos, úttörő.

Jehova neve igazolva lesz

Kedves Rutherford testvérem!

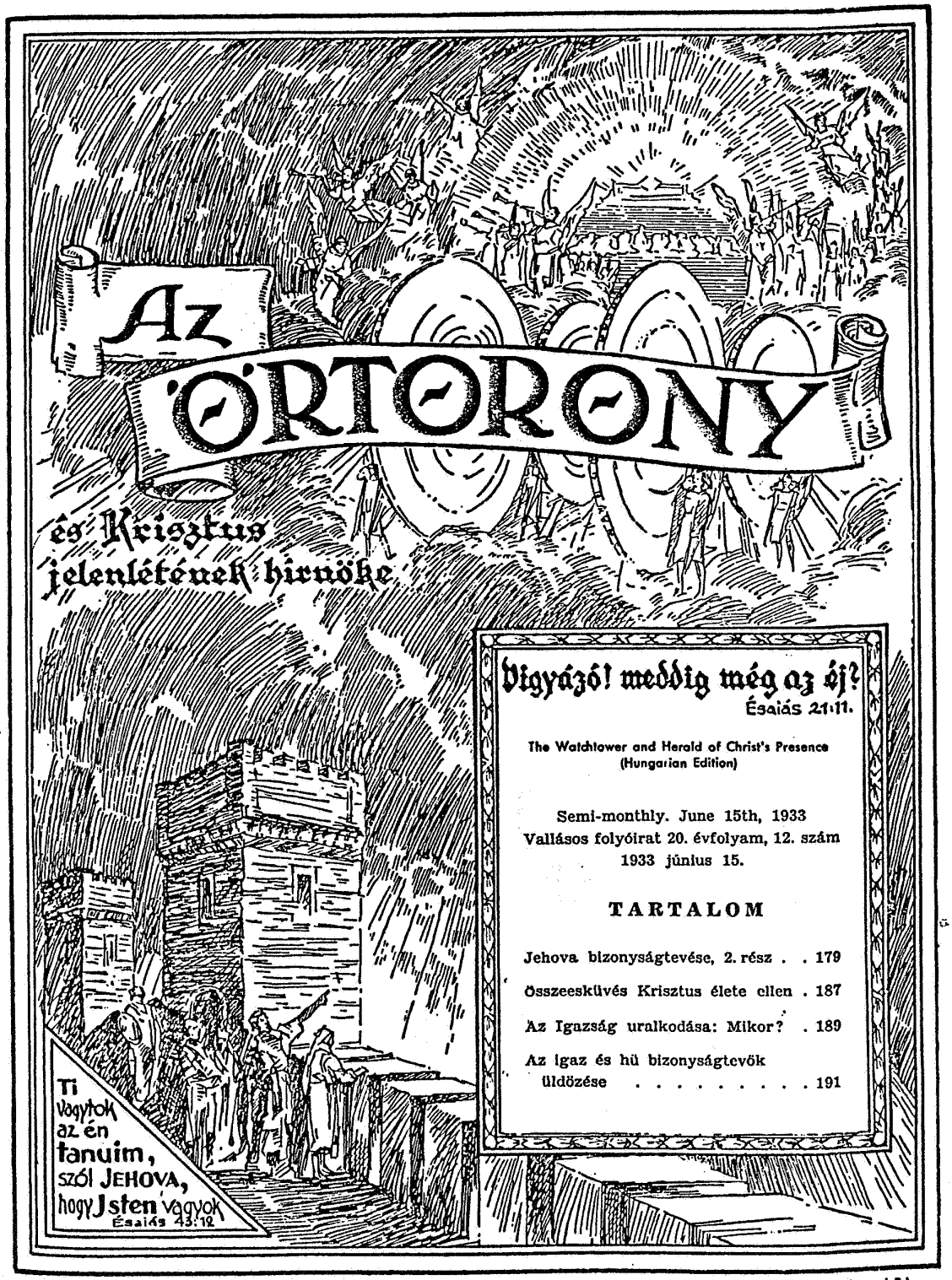
Olvastam az Évkönyvet, amelyet voltál szíves megküldeni részemre. Fogadd érte köszönetemet. Ez a legcsodásabb értesítést nyujtja és valóban buzdít, ha felismerjük, hogy mit cselekedett Jehova az elmult évben velünk. S hogy a jövő évre még csodálatosabbak a kilátások. Én valóban felbuzdultam, amidőn elolvastam s mély hálát érzek az Úr iránt azon szerény kis osztályrészért, melyet végezhettem a Királyság szolgálatában.

Most könnyen felismerhetjük, hogy Jehova munkája mind nagyobb erővel halad előre és Ezékiel prófétai látomására kellett gondolnom, azon folyam felől, amely a trónszék alól fakadt s állandóan növekszik, amig nagy folyó lesz belőle. Én valóban örömmel várom azt a napot, amidőn Jehova neve igazolva lesz s az ő igazsága úgy betölti majd a földet, mint valamily nagy folyó. A munkaévről szóló értesítés biztosan a buzdítás forrása lesz Jehova összes tanui részére.

Ismételten köszönve jóságodat és szeretetemről biztosítván téged, Jehova gazdag áldását kívánom részedre s vagyok az ő tanuja a veled közös szolgálatban

L. O. Hillyard, Jowa.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. June 15th, 1933
Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 12. szám
1933 június 15.

TARTALOM

Jehova bizonyságtevése, 2. rész . . 179
Összeesküvés Krisztus élete ellen . 187
Az Igazság uralkodása: Mikor? . 189
Az igaz és hü bizonyságtevők üldözése 191

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása

Wachtturm Street 1—19, Magdeburg, Germany.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41

Csehszlovákiában: Brno-Juliánov, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csoporttanulmányozás

Minden egyes csoport tanulmányozza azt az Őrtorony-számot, amely mellett a csoport többsége dönt. Mi azt tanácsoljuk, hogy mindig az utóbbi számot vegyétek, hogy mindenki lépést tarthasson. A tanulmányozás legjobb módszere az, hogy valaki, aki jól tud olvasni, egy-két bekezdést olvasson fel s azután kérdések tétetnek fel és röviden megtárgyaltatnak, hogy a bekezdés tartalmát mindenki világosan megértse. A kérdések mindig arra az anyagra szorítkozzanak, melyet a felolvasott bekezdés tárgyal.

Csak az amerikai olvasokra vonatkozik!

Iratok a vakok részére (csak angolban)

A „Who is God?"-című füzet most braille betükkel a vakok részére is elkészült. E könyvet meg lehet rendelni egy dolláros árban, azonban a vak olvasok kölcsönképpen is megkaphatják elolvasás végett. Ebben az ügyben írjatok a Társulathoz: Watch Tower Bible and Tract Society, Branch for the Blind, 1210 Spear Str., Logansport, Ind. Ha Jehova tanui a házról-házra való munkánál vakokra találnak, felhívhatják figyelmüket a fentiekre.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY
ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam | Brooklyn — 1933 június 15 — Magdeburg | 12. szám

Jehova bizonyságtevése

2. rész

„Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyságot ellened! Oh, Izrael háza, ha te meghallgatnál engem." 81. zsoltár 9.

JEHOVA embereket választ ki, akiknek eszközöket és utakat nyujt és meghatalmazza őket mint bizonyságtevőit, hogy az ő nevének dicsőségére bizonyságot tegyenek. Kiválasztotta az izraelitákat és nekik adta nevét, hogy az ő bizonyságtevői legyenek. Ők mint nemzet hűtlenek lettek megbizatásukhoz. A „kereszténységnek" vagy „szervezett kereszténységnek" kezdetben hasonló kiváltságot nyujtott, hogy bizonyságot tegyen Jehova dicsőségéről, de hűtlensége miatt ez is elesett. Ábeltől Keresztelő Jánosig éltek nehányan a földön, akik megőrizték hűségüket Jehova iránt. Ezekről jegyeztette fel, hogy az ő elismerését bírják s ezeket ígéjében a „bizonyságok fellegének" nevezi. (Zsidók 12 : 1) Elküldte Jézust a földre és alkalmakat nyujtott néki, hogy bizonyságot tegyen az igazságról; Jézus híven teljesítette feladatát és Atyjától megnyerte a „Hű és igaz tanubizonyság" címet. (János 18 : 37; Jelenések 3 : 14; 19 : 11) Jehova Jézustól és az apostoloktól kezdve Sátán világának végéig az emberiségből egy népet választott ki a maga neve számára s ennek a népnek eszközöket és alkalmakat adott, hogy bizonyságot tegyen az ő nevéről. Bizonyságát először a választottaknak teszi, hogy a bizonyságtevők megtudják, mit mondjanak másoknak; azért mondja Jehova azoknak, akiket kiválasztott: „Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyságot ellened (más fordítások szerint: előtted)!" Azok a választottak, akik az Istentől nyert eszközeikkel és alkalmaikkal a bizonyságtevés terén hűtleneknek bizonyulnak, hűtlenségükért méltó büntetésben részesülnek, mégpedig az ő hűtlenségük fokozata szerint. Azokat ellenben, akik a részükre istenileg gondviselt eszközökkel szorgalmasan és híven bánnak, Jehova kipróbáltaknak tekinti.

A kéz

2 Amidőn eljött Jehova ideje arra, hogy magának nevet szerezzen Egyiptomban, Mózest választotta bizonyságtevőjéül s ellátta őt eszközökkel e bizonyságtevés megtevésére. Mózes bizalmának abban való megszilárdítására, hogy Jehova vele van és támogatja őt, három jelt adott néki. Az izraelitáknak meg kellett ismerniök Jehovát és meg kellett tudniok, hogy őseik Istene megjelent Mózesnek s elküldte őt népéhez, Izraelhez és Mózes és Áron a három jelt ennek az érdekében mutatták be Izraelnek. A második jel a kézre vonatkozott. „És ismét monda néki az Úr (Jehova): Nosza dugd kebledbe a kezed; és kebelébe dugá kezét és kihuzá és ímé, az ő keze poklos vala, olyan mint a hó." (Mózes II. 4 : 6) A kéz ez esetben nyilván jelképül szolgált, hogy Mózesnek és a választott nép más tagjainak is egy bizonyos leckét nyujtson. Semilyen megindokolt okot sem találunk arra, hogy a bélpoklos kéz jelét Fáraó előtt kellett volna bemutatni s a feljegyzés sem mondja, hogy ez a jel Fáraó előtt be lett volna mutatva. Ez nyilván arra tanít, hogy a kézre vonatkozó jel azon Jehovától alkalmazott eszközök egyike, mellyel választott népének, és csakis annak, fog bizonyságot tenni s fogja értesíteni arról, hogy felszerelte az ő szolgálatára.

3 Mi a jelképi jelentősége Mózes kezének, amint e képletben látjuk? Valamikor úgy tanultuk, hogy a kéz mindig az isteni hatalmat példázza, de az írás nem minden esetben támogatja ezt a következtetést. Amidőn Jehova kiterjeszti kezét valamely teremtménye fölé, az írás értelmében ez azt jelenti, hogy Jehova kiválasztotta az illetőt és felruházta teljhatalommal, hogy Isten szándékának végrehajtásában bizonyos kötelességeket beteljesítsen. Jehova főképpen Jézus Krisztust nevezi

FEL

választott szolgájának, kit ítéleteinek végrehajtására használ s így ő jelképileg Jehovának a keze. „Ha megélesítem fényes kardomat és ítélethez fog kezem: bosszút állok ellenségeimen és megfizetek gyűlölőimnek." (Mózes V. 32 : 41) Minden igazságos hatalom Jehováé; ő szeretett Fiára ruházott minden hatalmat a mennyen és a földön, s ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy Jézus Krisztus Jehova választott eszköze akaratának kivitelére s így jelkép szerint Jehovának reá kiterjesztett kezét jelenti.

6 Ezékiel egy látomást látott, amelyről így szólt: „És látám és ímé egy kéz nyult felém és ímé, benne egy könyv türete vala." (Ezékiel 2 : 9, 10) A könyvtüret vagy könyv Jehova üzenetének vagy bizonyságtevésének a jelképe s mivel az egy kézben volt, jelképileg a következőket mutatja: Ez a bizonyság Jehova hatalma vagy szelleme útján adatik s Jehova e módszer szerint közli azt. Amidőn elérkezett Ezékielnek, a papnak ideje szolgálatának megkezdéséhez, azt mondotta, hogy Jehova keze kinyult föléje. (Ezékiel 1 : 3) „És lőn ott az Úrnak (Jehovának) keze rajtam és monda nékem: Kelj fel, menj ki a völgybe és ott szólok veled." (Ezékiel 3 : 22) Amidőn elérkezett Ezékiel ideje, hogy a királyi házra vonatkozó jövendölést közölje, olvassuk: „Éppen ezen a napon lőn az Úr keze én rajtam." (Ezékiel 40 : 1) E szövegekben az „Úr keze" kétségtelenül azt jelenti, hogy Jehova isteni kegyelemben részesíti teremtményét és bizonyságtevésének közlésére hatalmazza fel; ő ezt Jézus Krisztus útján cselekedte, aki az ő főeszköze vagy jobbkeze akaratának végrehajtásában.

8 De amidőn valamely teremtménynek a keze lesz igénybevéve, akkor a kép határozottan egyebet tanít. Figyeljük meg, Mózes a saját kezét dugta kebelébe és az lett ott bélpoklos. Ez a kéz két okból nem jelképezheti az isteni hatalmat: 1.) azért, mivel az teremtménynek volt a keze és 2.) azért, mivel az isteni hatalom nem lehet bélpoklos. S azonkívül a bélpoklossá lett kéz Jehova szervezetének mennyei vagy láthatatlan részében sem példázhat semmit, mivel az ő szervezetének az a része sohasem vétkezik és nem veszíti el Jehova tetszését. Ennek következtében tehát azt kell feltennünk, hogy Mózes keze Jézus Krisztus követőire vonatkozólag jelképez valamit, még mialatt azok a földön, tökéletlen állapotban vannak.

9 Ez okokból kifolyólag a kéz jelképi jelentőségét a következőképp magyarázzuk: Az oly földi teremtmény keze, aki Jehovával szövetségben van, az Istentől rendelt utakat és eszközöket vagy felkészültségét jelenti, hogy tevékenykedni tudjon Jehova szolgálatában. E magyarázat támogatásául a következőket terjesztjük elő: Mózes Egyiptomba küldetett, nem azért, hogy a saját mondanivalóját adja elő, hanem Jehova bizonyságtevésének tolmácsolása céljából. Jehova gondoskodott az eszközökről és módszerekről és ő szerelte fel Mózest e szolgálat elvégzésére. Mózes részéről bűn lett volna, ha a szolgálat elvállalása után a végrehajtásában hanyagságot mutatott volna; a bűnt pedig a bélpoklosság példázza. Mózes kezének a kebelébe dugása a hanyagságot vagy közömbösséget példázza: „Bemártja a rest az ő kezét a tálba (angol-f. szerint: kebelébe), de már a szájához nem viszi vissza." (Példb. 19:24; 26:15) Aki így tenne, szegény lesz és haszontalan szolga lenne. „Szegénnyé lesz, aki cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig meggazdagít." (Példb. 10 : 4) Ezek a szövegek mutatják határozottan, hogy a kéz a tevékenységet vagy szolgálatot példázza s ha tétlenkedik, abból mindig széthullás következik.

7 Ezt a jelt vagy csodát Isten rendelte s ez főképpen Isten szövetséges népének javára adatott a világ végén s ezért számára különös okulást kell nyujtania. (Róma 15 : 4) Isten e szövetséges népet és főképp a maradékot a maga neve érdekében választotta és adott eszközöket és módokat a kezébe és felszerelte, hogy a világon a bizonyságtevést elvégezze. E szolgálat teljesítésében való hanyagság, bűn. Jézus beszélt a „gonosz és rest szolgáról", aki kivettetett. (Máté 25 : 26) Jehova arra figyelmezteti tanuit, hogy „szorgalmasak legyenek (a Király ügyéért) és lélekben buzgók legyenek", az Úrnak szolgáljanak. (Róma 12 : 11) „Hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és békességestűrés által öröklik az ígéreteket." (Zsidók 6 : 12) „A restnek kívánsága megemészti (megöli) őt, mert az ő kezei nem akarnak dolgozni." (Példb. 21 : 25) E szövegek mutatják, hogy a hűtlen és tétlen szolga bűnt cselekszik és meghal, s hogy a szolgálatban való szorgalom és hűség hozza meg a megígért jutalmat.

8 Mózes Jehova utasítására szerzett egy képletet. Az, hogy a kezét a keblébe dugta, hanyagságot vagy tétlenséget mutat azon eszközök és módszerek használata tekintetében, melyekkel

FEL

Jehova az ő szolga-osztályát ellátta és felszerelte. Amiképp az izraeliták szövetségesei voltak Jehova Istennek, ugyanúgy állott halgatólagos szövetségben a „kereszténység" vagy „szervezett kereszténység" Isten akaratának teljesítésére, mivel a „szervezett kereszténység" felvette Krisztus nevét és magára vette Isten igéjének tanítását. Jehova utakról és eszközökről gondoskodott a „kereszténység" részére, hogy az ő királyságáról szóló bizonyságtevést elvigye másokhoz, de a kereszténység ebben hanyag és rest volt, bűnt cselekedett, ami a halálba vezetett. Kezét ez a szervezet a keblébe dugta, nagyon rest volt s ezért vétkezett; s amidőn a világháború kitört, még méltatlanabb lett, mivel teljesen megtagadta Isten országát s helyébe az ördög szerzeményét, a Népszövetséget fogadta el. A kereszténység így merészkedett Isten akaratának ellenére egy birodalom alakítására és papi szolgálat teljesítésére Isten engedélye nélkül, miként annakidején a gyógyíthatatlan bélpoklossággal büntetett Uzziás király. (Krónika II. 26 : 16—23) Isten első haragpoharának kitöltése hívta fel a figyelmet a „kereszténység" gyógyíthatatlan állapotára. „Elméne azért az első és kitölté az ő poharát a földre; és támada gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken vala a fenevad bélyege és akik imádják vala annak képét." (Jelenések 16 : 2) Az álkereszténység sohasem fog meggyógyulni a hűtlensége által felidézett szenvedéseiből.

[9] A Mózes utján alakított kép azonban inkább Isten szövetséges népére vonatkozik, amely végül bebizonyítja hűségét. Ez azonban nem azt jelenti, hogy az nem lett volna tisztátlan állapotban egy bizonyos időben. A felszenteltek egy ideig hanyagok voltak az Úr szolgálatában s az Úr Jézus erre mutat a szűzekről szóló példázatában s így szól: ‚Mindnyájan elaludtak' (Máté 25 : 5) A felszenteltek féltek a világháború alatt és azután is egy ideig s csak kevés bizonyságtevés történt. Ez a hanyagság vagy tétlenség, illetve a Jehova Istentől gondviselt eszközök és utak szorgalmas felhasználásában való hanyagság sodorta a felszenteltek bélpoklos vagy tisztátalan állapotba. „Poklos ember: tisztátalan az . . . a poklos ember pedig, akin a fakadék van, megszaggatott ruhában és mezítelen fővel legyen és a bajuszát fedezze be és ezt kiáltsa: Tisztátalan! Tisztátalan!" (Mózes III. 13 : 44, 45) 1922-ben az Úr megmutatta szövetséges népének a szolgálatban való tétlensége utján felidézett tisztátalan állapotát. Ezt Ésaiás próféta ecseteli egy leírásában, melyben a próféta Isten szövetséges népét példázva, így szól: „Jaj nekem, elvesztem, mert tisztátalan ajkú ember vagyok s tisztátalan ajkú nép közt lakom; mert az én szemeim látták a Királyt, a Seregeknek Urát (Jehovát)." (Ésaiás 6 : 5) Ezt a tisztátalan állapotot nyilván az Istentől adott eszközök és utak felhasználása terén tanusított hanyagságra vagy tétlenségre kell visszavezetnünk a bizonyságtevés tekintetében; ezt világosan mutatja a próféta megtisztítása, miután tűz érintette az ajkát. „És hozzám repült egy a szeráfok közül és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; és illeté számat azzal és mondá: Ímé ez illeté ajkaidat és hamisságod eltávozott és bűnöd elfedeztetett." — Ésaiás 6 : 6, 7.

[10] Mózesnek keblébe rejtett keze főképpen az 1918-tól 1919-ig eltelt időt példázza, amidőn kevés vagy majd semmi bizonyságtevés sem történt Jehova mellett. Isten megparancsolta Mózesnek, hogy vegye ki kezét kebléből, s amidőn kivette, látta, hogy az bélpoklos, mint a hó; és mondá Isten, hogy rejtse kezét ismét keblébe: „És monda: Dugd vissza kebledbe a kezed; és visszadugá kezét keblébe és kivevé azt kebléből és íme ismét olyanná lőn mint teste." (Mózes II. 4 : 7) Jehovának ez a parancsa azt tanítja, hogy nem veti el teljesen az ő népét, hanem visszafogadja kegyeibe, ha az felvilágosodván tisztátlan állapotáról, bűnbánatot mutat és szorgalmas lesz az Úrért. Figyeljük meg, hogy Mózes elsőizben a kezét k i h u z á a kebléből, másodizben azonban (angol-f. szerint) k i r á n t á. Az utóbbi cselekedet arra mutat, hogy azt gyorsan, erélyesen és az Úr házát ismertető buzgalommal cselekedte. Miután Jehova szövetséges népe 1922-ben felfedezte, hogy tisztátlan volt, mivel, amint Ésaiás próféta megjövendölte, tétlen volt Isten szolgálatában, azonnal működni kezdett és a munka azóta erélyesen és szorgalmasan folytatva lett.

[11] Ezt a következtetést még a következők is támogatják: Jehova azért választotta népét, hogy bizonyságot tegyen az ő nevéről. (Apcsel. 15 : 14) Egy bizonyos munkát bízott rá, amit a kéz jelképez. Hogy az Úrnak tessék, szorgalmasan kell végeznie, amint írva van: „Valamit hatalmadban van cselekedni, azt cselekedjed erőd szerint." (Préd. 9 : 12) Úgy ez, mint az írásnak minden más figyelmeztetése, a maradék javára lett megírva. (Róma 15 : 4) A maradék hasznára van megírva a következő is: „Azon a napon (Krisztusnak második eljövetelekor, főképpen miután eljön a templom megítélésére) ezt mondják Jeruzsálemnek (Jehova szövetséges népének): Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion (Isten szervezetének felkentje)! Az Úr (Jehova), a te Istened, közötted van; erős ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő szeretetében, énekléssel örvendez néked." (Sófoniás 3 : 16, 17) Isten örvend szolgáinak, ha szorgalmasak és hűségesek és tetszik neki, ha híven végzik bizonyságtevését. „Ebben dicsőíttetik az én Atyám, ha sok gyümölcsöt teremtek és én tanítványaim lesztek." (János

FEL

15 : 8) Ebből azt a tanulságot kell merítenünk, hogy a maradék szövetsége feltételeinek hű és szorgalmas teljesítése által őrizheti meg magát; a szövetség pedig megköveteli, hogy a maradék mint Jehova bizonyságtevője végezze is Jehova bizonyságtevését. Ez azt jelenti, hogy magát teljesen Jehovának és Királyságának kell szentelnie, hogy tiszta maradhasson. Meg van írva: „Tisztítsátok meg magatokat, kik az Úr (Jehova) edényeit hordozzátok." (Ésaiás 52 : 11) „Igyekezzetek megerősíteni a ti hivatalotokat és választástokat." (Péter II. 1 : 10) „És adaték neki, hogy öltözzék finom és tiszta lenvászonba; mert a lenvászon a szentek igazságos cselekedetei." (Jelenések 19 : 8) Ezek az „igaz cselekedetek" az Istennek való teljes engedelmesség parancsainak megtartásában és a Jézus Krisztustól rájuk bízott bizonyságtevés hirdetésében. (Lásd „Világosság" II. 155 old. német!) A hű maradék kezeinek meglankadása nélkül kell hogy végezze tovább Jehova bizonyságtevését, amig Sátán szervezete elpusztul. — Ésaiás 6 : 11.

[12] Az emberek a bélpoklosság gyógyítására eddig nem találtak orvosságot. Az egyedüli orvosság Jehova hatalma és ő csak azokat gyógyítja meg, akik engedelmeskednek néki. Az álkeresztény, miként Uzziás király, szándékosan lett engedetlen Jehovával szemben és sohasem gyógyul meg a bélpoklosságban példázott halálos betegségből. Mózes keze is csak azután gyógyult meg, miután teljesen engedelmeskedett Jehova parancsainak. Jehova szövetséges népe csak Jehovához való önzetlen ragaszkodás és engedelmesség által gyógyulhat és tisztulhat meg.

Több bizonyíték

[13] Jehova kegyelméből sok bizonyítékot nyujt szövetséges népe hitének megerősítésére; ezt azon tény bizonyítja, hogy Mózesnek egy jelnél többet adott. „És ha úgy lenne, hogy nem hisznek néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd hisznek a második jel szavának." (Mózes II. 4 : 8) Az Úr 1919-ben feltárta népének, hogy Elizeus egy másik munkát példázott, melyet az ő bizonyságtevőinek el kell végezniök; de még akkor is sokan csak lassan kezdték megérteni ezen igazság fontosságát. (Watchtower, 1919 augusztus 1 és 15). 1922-ben az Úr ujabb bizonyítékok által terelte népe figyelmét arra, hogy Jézus Krisztus megjelent templomában s a maradék megtisztult, de az álkeresztenység halálosan megsebeztetett; a felkentek csak ekkor kezdték valóban értékelni az igazságot, hogy Jehova az Úr Jézus Krisztust elküldte templomához s annak célját is, amiért küldetett. Kezdték megérteni a Királyság nagy fontosságát. Jehova kétségtelenül már akkor új nevet adott népének, amit aztán később fel is tárt előtte. Az utóbbi tíz év alatt így tett mind erősebb bizonyságot népe előtt.

A harmadik jel

[14] Jehova türelmes az ő teremtményeivel és szeretetét s jóságát szüntelenül kifejezi azok iránt, akik törekszenek őt megismerni és néki szolgálni. Ez abban mutatkozott meg, hogy Mózesnek három jelt adott. „És ha úgy lenne, hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak szavadra: akkor meríts vizet a folyóvízből és öntsd a szárazra; és a víz, amit a folyóvízből merítettél, vérré lesz a szárazon." (Mózes II. 4 : 9) Mózes a vizet a Nilusból merítette. Egyiptom gazdagsága, ipara és kereskedelme ettől a folyótól függött s ezért főképpen Sátán szervezetének üzleti vagy kereskedelmi ágát jelképezte. Az ördög azt állította, hogy ezt a folyót ő alkotta s az az övé. (Ezékiel 29 : 1—3) Ez a folyó főképpen Sátán szervezetének kereskedelmét támogatta. Sátán főképp a kereskedelmi elemet használta fel a világháború felidézésére és vezetésére. Sátán szervezetének üzleti ága betegítette meg tanaival vagy propagandájával a világot és Sátán üzleti elemei felelősek főképpen azon nehéz gazdasági válságért, mely a népet elnyomja és sok bajt és szenvedést okoz. Jehova felkent népe egy ideig a bizonyságtevés munkáját a felekezeti elemre korlátozta, de az utóbbi időben kiterjesztette azt Sátán szervezetének kereskedelmi ágára is. A képletben Mózes a vizet a Nilusból merítette és a szárazra öntötte; és most a Mózesnél nagyobb — Jézus Krisztus és szervezetének tagjai — merít valamit Sátánnak víz által jelképezett kereskedelmi szervezetéből és arra fordítja figyelmét. Amiként Egyiptom népe azt gondolta, hogy a Nilus vize jó ivóvíz, a világ népei is azt gondolták s köztük több felszentelt is, hogy a világkereskedelem nagyon lényeges jelentőségű és életfenntartó és felüdítő hatású; azért is foglalkoztak némelyek az Úr népéből a világ üzleti ügyeivel, melynek utóbb kárát vallották.

[15] Mózes a vizet a Nilusból merítette és a szárazra öntötte. Abban az időben sokan laktak Egyiptomban, akik nem voltak a hivatalos szervezet tagjai. Ma is sokan vannak a világon, akik nem tagjai Sátán hivatalos szervezetének és szívükből undorodnak tőle. Ezek azok a felszenteltek, akik a nyomor-osztályát alkotják, valamint azok, akiket Jonadáb példázott, a jóakaratú emberek. Az írás a szárazat a tengerrel ellentétben említi; a „száraz" tehát találóan példázza a felszenteltteket és a föld békeszerető népét, mely őszintén szeretné, ha az emberiség között az igazság megalapozódnék. (Aggeus 2 : 6, 7; Folyóirat 1931, 102 old.) Jegyezzük meg, ez a három jel főképp azért tétetett, hogy az Isten szövetséges né-

FEL

pét jelképező izraeliták hitét megerősítse; s a két jelnek Fáraó előtt való bemutatása csak másodrendű volt és Sátán képviselőinek értesítését célozta. Jehova felkent népének mutatta meg először is, hogy Sátán szervezetének főtámasza a kereskedelem; ő azért mutatta meg ezt, hogy az emberek hitükben erősek legyenek és szorgalmasan hirdessék az igazságot az ellenség szervezetének e része ellen. Ez bizonyítja, hogy Jehova tanui a vizet (az igazságot) a „szárazra", azaz a felszenteltekre és jóakaratú emberekre kell hogy öntsék; ezt pedig az ördög képviselőinek jelenlétében és füle hallatára kell tenniök, hogy mindenkinek alkalma nyiljon annak tudomásulvételére, hogy Jehova az Isten. Jehova felkent népe tudja most, hogy a világ kereskedelme nem életfenntartó és ezt most a Jonadáb-osztály is megismeri.

[18] Jehova így szólt Mózeshez: „És az a víz, melyet a folyóvízből merítesz, vérré lesz a szárazon." Így mutatja meg most Jehova az ő népének s a jóakaratú embereknek, hogy a kereskedelmet az ördög létesítette a világon s ez Sátán látható szervezetének leghatalmasabb ága, melyet évszázadok óta véres és halálos munkájának üzésére használt. Mivel ez így van, ez a víz ivóvíznek alkalmatlan; s azok, akik Isten szövetségesei, és mégis ezt a vizet isszák, meghalnak, nem maradnak életben. Nemcsupán a felszenteltek, de még a Jonadáb osztály is felismeri, hogy menekülniök kell Sátán elnyomó szervezetéből és Jehova pártján kell állástfoglalniok, ha életben akarnak maradni. Szövetséges népe javára iratta meg Jehova: „Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg tőrbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme; mely után sóvárogván némelyek, eltévelyedtek a hittől és magukat általszegezték sok fájdalommal (szenvedéssel)." — Tim. I. 6:9, 10; lásd „Világosság" I. 34. old, német!

[17] Jehova csak 1927-ben kezdte feltárni népe előtt, hogy a nagytőke vagy kereskedelem Sátán szervezetének egy része és az elnyomó és halált hozó. (Lásd „Szabadságot a népnek"-c. füzetet!) Ezen igazságokat erősen hangsulyozták a „Jövendölés", „Világosság" és „Igazolás"-c. könyvek (magyarban ezek nincsenek meg). Jehova oktatta népét és megmutatta, hogy ez az ő bizonyságtevése s ezt az ő népe kell hogy Sátán szervezete elé terjessze és Sátán szervezetének minden része és ága ellen hirdesse.

Fáraó előtt

[18] Jehova szövetséges népe hitt ezen nagy, Isten kegyelméből nyert igazságokban és örvendezett; s most az Úr arra helyezi a fősúlyt, hogy szövetséges népe használja fel eszközeit és útjait és kézzelfogható alakban nyujtsa át ezen igazságokat a világ uralkodóinak. Mózes és Áron megjelentek Fáraó előtt és megtették az első jelt, mely Fáraó nyakasságát és szivének megkeményedését hívta ki. Azután Mózes a harmadik jelt cselekedte Fáraó előtt, mely egyuttal az első volt a tíz csapás közül Egyiptomban. Jehova megmondotta Mózesnek, hogy Fáraó dacolni fog az első jellel és nem fogja elbocsátani az izraelitákat. Akkor mondá Jehova Mózesnek: „Eredj a Fáraóhoz reggel — ímé ő kimegy a vízhez — és állj eleibe a folyóvíz partján, és a vesszőt, amely kígyóvá változott vala, vedd kezedbe." (Mózes II. 7 : 15) Jehova megparancsolta Mózesnek, vegye kezébe azt a pálcát, amelyet Fáraó előtt az első jel alkalmával használt és menjen ki a folyó partjához. Ez a pálca Jézus Krisztust, az igazolót jelképezi, aki végrehajtja Jehova akaratát a tőle nyert hatalma és tekintélye folytán, melyről egyik előző számunkban szólottunk.

[19] A Fáraó előtt megjelenő Áron, aki Mózes utasítására cselekszik, a képletben Jehova földi tanuit példázza, akik Jézus Krisztus, Jehova szervezete vezetőjének utasítására cselekszenek s megjelennek az ördög és szervezete előtt és közlik, hogy Isten el fog járni ezen elvetemült szervezet ellen. „És mondd néki: Az Úr (Jehova), a héberek Istene küldött engem hozzád, mondván: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem a pusztában; de ímé, mindezideig meg nem hallgattál. Így szólt Jehova: Erről tudod meg, hogy én vagyok Jehova: Ímé én megsujtom a vesszővel, amely a kezemben van, a vizet, amely a folyóban van és az vérré változik. És a hal, amely a folyóvízben van, meghal, a folyóvíz pedig megbüdösödik és irtozni fognak az egyiptombeliek vizet inni a folyóvízből. Monda azért Jehova Mózesnek: Mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és nyujtsd ki kezeidet Egyiptom vizeire; azoknak folyóvizeire, csatornáira, tavaira és minden vízfogóra, hogy vérré legyenek és vér legyen egész Egyiptom földjén, mind a fa, mind a kőedényekben. Mózes és Áron pedig úgy cselekedének, amint Jehova parancsolta vala. És felemelé a vesszőt és megsujtá a vizet, amely a folyóban vala a Fáraó előtt és az ő szolgái előtt és mind vérré változék a víz, amely a folyóban vala. A hal pedig, amely a folyóvízben vala, meghala és megbüdösödék a folyóvíz és nem ihatának az egyiptombeliek a folyónak vizéből; és vér vala az egész Egyiptom földjén." — Mózes II. 7 : 16—21.

[20] Jehova az ő „keze", Jézus Krisztus útján küldi el tanuit, a maradékot, hogy bizonyságtevését a világ népei elé terjesszék és közöljék az uralkodókkal, hogy Isten népe számára eljött az idő,

FEL

hogy Isten hegyéhez, azaz királyságához járuljon és hűségét és engedelmességét beigazolja Jehova előtt; hogy megmondják, hogy csak Isten országa képezi a világ egyedüli reménységét és Sátánnak szervezetestől meg kell szünnie, hogy többé ne tartsa elnyomásban és rabságban a népet. A harmadik jel gyakorlásakor Jehova előre közölte, hogy a kereskedelmi rendszer iszonyatossága a nép és az uralkodók előtt is fel lesz tárva. A víznek a szárazra való öntése azok előtt, akiknek halló fülük van, arra mutat, hogy a kereskedelmi rendszer halálos és halálán van, a népet nem tudja kiemelni azon nagy gazdasági válságból, melyet Sátán zudított reá. Jellemző, hogy a vércsapásától Gósen földje sem volt megkímélve, ahol az izraeliták laktak; ez nyilván arra mutat, hogy Isten népe sem mentesül a nagy kereskedelmi vagy gazdasági pusztulástól, amely most a világot sujtja. Ez teljesen meg is egyezik a látható tényekkel. Gósen földje a negyedik csapás- és hatásai alól ki volt véve, illetve mentesítve volt. — Mózes II. 8 : 22.

[21] A Mózes és Áron által Fáraó előtt alakított képlet máris teljesülni kezdett és több bizonyíték amellett szól, hogy már be is teljesült. Amidőn a Nilus vizeit Jehova vérré változtatta, ez annak bejelentése volt Fáraó s ezek szerint Sátán és szervezete részére, hogy a világkereskedelem felborul, illetve majdnem meghal. Ez volt a harmadik jel és Isten azon harmadik trombitájának felel meg, mely Krisztus által megparancsolta az angyalnak, hogy a harmadik haragpoharat öntse a folyóvizekre; olvassuk: „A harmadik angyal is kitölté az ő poharát a folyóvizekbe és a vizek forrásaiba s lőn vér. És hallám, hogy a vizek angyala ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, aki vagy és aki valál, te Szent, hogy ezeket ítélted; mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nékik inni; mert méltók arra. És hallám, hogy más az oltártól ezt mondja vala: Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid!" (Jelenések 16 : 4—7) „A harmadik angyal is trombitált és leesék az égről egy nagy csillag, égve, mintegy fáklya és esék a folyóvizeknek harmadrészére és a vizek forrásaira; a csillagnak neve pedig Üröm: változék azért a folyóvizek harmadrésze ürömmé és sok ember meghala a vizektől, mivel keserükké lőnek." (Jelenések 8 : 10, 11) E jövendölések 1924-ben a columbusi nagy-gyűlésen kezdtek teljelülni. Ez öt évvel történt 1929-a világ gazdasági vagy pénzügyi összeroppanása előtt; Sátánnak és szervezetének a figyelmeztetés akkor „vádirat" alakjában és annak bejelentése útján történt, hogy „A civilizáció pusztulásra szánatott". — Lád „Világosság" I. 121. old. német!

[22] Sátán szervezete sohasem rendelkezett életadóvizekkel, habár az emberek azon hittel voltak elámítva, hogy a kereskedelem lényeges tényező a nemzet életére és jólétére nézve. Az Egyiptomban szárazra öntött vér s az abból folyó eredmény azt mutatja, hogy a világ nemzeteinek politikája és kereskedelmi módszerei Jehova örökszövetségének megszegése által miként áztatták vértengerekkel a világot és gyakoroltak halálos befolyást a népekre. (Mózes I. 9 : 1—6) A kereskedelmi elem mint Sátán szervezetének egy része emiatt van kiszolgáltatva a teljes pusztulásnak. Jehova közöltette az uralkodókkal és a népekkel bizonyságtevését és megmutatta, hogy sem a világkereskedelemnek, sem Sátán szervezete többi részeinek nincsen hatalmukban életet és áldásokat nyujtani a népnek. Most Jehova tanui végzik munkarészüket, hirdetvén Jehovának e bizonyságtevését s később Jehova végrehajtó tisztviselője, Jézus Krisztus útján az egész ellenséges szervezetet el fogja pusztítani. — Lásd „Világosság" II. 25—27. old. német!

[23] Jegyezzük meg, mily világosan van megmondva, hogy az első és a harmadik jel teljesülése a következőknek közlését célozza az uralkodókkal és a népekkel: „Azt mondja Jehova: Erről ismerd meg, hogy én vagyok Jehova!" Ez ugyancsak azt bizonyítja, hogy Jehova bizonyságtevőinek mindaddig kell hirdetniök az ő bizonyságtevését, amig Sátán szervezetének minden ága elpusztul. Ők máris kimerítően megmutatták, hogy megértették, és értékelik e tényeket. Már csak ritkán mondja a felkentek némelyike: „Meddig kell még folynia a bizonyságtevésnek?" Jehova felkentjei, akik hűségesek, örökké Jehova szolgálatában állnak s mostani munkájuk a bizonyságtevés; s annak végződése után más munkát kapnak.

Modern varázslók

[24] Amiképpen Fáraót támogatták az ördög képviselői, a mágusok, úgy tesznek most az ördög és földi képviselői, akik Jehova bizonyságtevésének hatása ellen küzdenek. „De úgy cselekedének Egyiptom írástudói (mágusok) is az ő varázlásukkal és kemény maradt a Fáraó szíve és nem hallgata reájuk, amint az Úr (Jehova) megmondotta vala. És elfordula a Fáraó és hazaméne és ezen sem indula meg az ő szíve." (Mózes II. 7 : 22, 23) Sátán szervezetének mai varázslói az igazság vizét (beszédeit) véresnek tüntetik fel, azt tanítván az uralkodóknak, szövetségeseiknek és a reájuk hallgató embereknek, hogy a világgazdaság állandó romlása és a népek szenvedése Istentől származó csapás, mivel nem támogatják híven a felekezeti rendszereket. A pápa csak mostanában nyilatkozott ily értelemben s ez az emberek millióit vezeti e téves állítás hitére. Az eredménye

FEL

ennek éppen az, amit Sátán ohajt, t. i. hogy a népek elfordulnak Istentől. Sátán papjai s a velük szövetséges többi igazságtalan cselekedetűek most kifejezik szívük keménységét, nyilvánosan azt állítván, hogy Jehova tanui üzleti vállalkozást folytatnak, a könyveket haszonnal adják el és megszegik az ipartörvényeket, mivel házanként végzik a bizonyságtevést anélkül, hogy arra a világi hatóságoktól előzetesen engedélyt kérnének. Ezek a modern varázslók ily úton akarják Jehova bizonyságtevésének vizét olyképp levezetni, hogy az halálosnak tünjék fel. Jehova tanui Jehova bizonyságtevését közlik az uralkodókkal arról, hogy kereskedelmüket és világi szervezetük többi részeit is az Úr rövidesen megsemmisíti. A szövetségeseikkel együtt működő politikai varázslók azzal fenyegetőznek, hogy el fogják pusztítani Jehova bizonyságtevőit és munkáját, azt állítván, hogy ez a munka veszélyes, tehát halálos a népre. A nagykereskedelem varázslói most kétségbeesetten kísérleteznek varázslásaikkal az ördög előtt. Azt állítják, hogy a gazdasági életben rendesen gazdasági válság (mélypont) és jólét szoktak váltakozni, hogy a gazdasági élet körforgást végez és a mélypont rövidesen megszünik és nagy jólét fog visszatérni. Ennek érdekében hirdetik jelszavukat: „A jólét az uccaszegletén áll és rövidesen ideérkezik." A nagytőke azt állítja, hogy a pénzügyi válság szükséges rossz (a vér jelképezi azt), de végül jó eredménnyel végződik. Sátán szervezetének minden ága gyalázza Jehovát és az ő országát, mialatt Jehova tanui megmondják a népnek, hogy csak Isten országa az egyedüli reménysége az emberiségnek. Sátán látható szervezetének gazdasági, politikai és felekezeti elemei azt próbálgatják bizonyítani a nép előtt, hogy nekik van hatalmuk uralkodni s meg tudják gyógyítani a jelen gonosz állapotokat; így folytatják Jehova nevének gyalázását.

Víz után ásnak

[25] A világ összes uralkodói, a nagytőke, a politikusok és felekezeti elemek támogatóikkal együtt kétségbeesetten ásnak és keresik az eszközöket és utakat szervezeteik támogatására és a bajból való kisegítésére. Ezt példázza főképpen az, amit az egyiptombeliek tettek; olvassuk: „Az egyiptombeliek pedig mindnyájan ássák vala a folyóvíz mellékét vízért, hogy ihassanak; mert nem ihatják vala a folyó vizét." (Mózes II. 7 : 24) Az egész világon nagy munkanélküliség van s az összes foglalkozásokhoz tartozó emberek kétségbeesetten erőlködnek oly eszközök és utak találásán, mely által életben maradhatnának. Amióta 1929-ben a nehéz pénzügyi depresszió kitört, a világ varázslói vagy okosai sok kisegítőeszközzel kísérleteztek, hogy a kereskedelem véressé vált vize által felidézett helyzetet leküzdjék. Ezek a ravasz tervek: moratoriumok, bankegyesülések és beruházások, amiket állítólag mind a nép megsegítése érdekében levőnek hirdetnek, tényleg azonban csupán a nagytőke fejét akarják vele a víz fölött tartani, hogy el ne merüljön, hanem, ha lehetséges volna, életben maradjon. A nemzetek képviselői konferenciákat tartanak, kormányszövetségeket szerveznek és számtalan tervet vetnek fel arra nézve, hogy miképpen lehetne megtisztítani és éltetővé tenni a vizet, amely most vérré, azaz halált előidézővé lett. Az utóbbi sátáni tervek egyike a „technokrácia", amely egy új rendszerrel akarja helyettesíteni a világ elavult gazdasági gépezetét. Ez az új rendszer azt a gondolatot hangoztatja, hogy naponként csak két órán át kell dolgoznia mindenkinek s akkor mindenki boldog és kellemes körülmények közé kerül. Ez, amint azt Jehova tanui jóltudják, csak képzelődés. Más (Amerikában) felmerült eszmék vagy új tervek: ,a bevásárlási mozgalmak, forgalmiadó törvények, az alkoholtilalom megszüntetése, sörfőzés és árusítás s a „nemzeti gazdasági szövetség"-címén ismeretes ravasz tervezet. Természetesen mindezek figyelmenkívül hagyják Jehova Istent, nem veszik figyelembe az igazság gyakran megismételt üzenetét, hogy az általános gazdasági helyzet mostani mélypontja vagy depressziója annak a következménye, hogy Sátán világa végéhez érkezett; s hogy ezen állapotokat Sátán kényszerítette rá a világra, hogy a népet elfordítsa Jehovától; és ennek csak Isten országa Jézus Krisztussal az élén az egyetlen biztosan ható és gyógyító orvosszere.

A bizonyságtevés tovább folyik

[26] Jehova semilyen tekintetben sem felelős a világ mostani nyomoráért. A Nilus vizének vérré változása nem Jehova átka volt a vizeken és a jelképben sem az ő átkát jelenti a népeken. Mózest és Áront Jehova tisztán azért küldte Egyiptomba, hogy az uralkodók és a nemzet előtt bizonyságot tegyenek és reámutassanak előttük, hogy ő a mindenható és felséges Isten az egész földön. A Fáraó előtt bemutatandó jeleknek éppen az a céljuk, hogy Fáraónak és szervezetének tudtúl adják, hogy Jehova az egyedül igaz Isten és Fáraó el kell bocsássa Jehova népét Isten hegyéhez. Jehova bizonyságtevése, melyet most az ő bizonyságtevői végeznek, nem Isten átkának vagy haragjának a kifejezése, hanem intő figyelmeztetése az uralkodóknak és a népeknek, hogy Jehova az Isten, hogy Sátán ideje lejárt s hogy Sátán tervei halálosak és Jehova abban az esetben, ha Sátán nem mond le hatalmáról, rövidesen el fogja pusz-

FEL

títani az ő szervezetét. Amiképp Fáraó szíve megkeményedett s egy ideig Isten megengedte neki hatalmának megtartását, úgy engedi most meg Jehova Sátán elvetemült szervezetének egy rövid ideig való megmaradását, hogy a maga idejében mindenki előtt megmutassa, hogy ő a mindenható Isten s hogy az ő tanui az egész világ előtt hirdessék e nagy igazságokat. „Ámde (éppen) azért tartottalak fenn téged, hogy megmutassam néked az én hatalmamat és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön." (Mózes II. 9 : 16) A világ uralkodói előtt tett bizonyságtevés azt mutatja, hogy Jehova Sátán és szervezete ellen van s hogy Sátán minden mesterkedése halálos az emberiségre. „És hét nap telék el, amióta az Úr (Jehova) megsujtotta a folyóvizet." (Mózes II. 7 : 25) Egyiptom vizeinek megsujtása volt a legelső a tíz csapásból. A „hét nap" valószínűleg arra mutat, hogy azon időtől kezdve Jehova bizonyságtevése e munka teljes befejezéséig fog folyni az ő tanui útján és Jehova a bizonyságtevés bevégződése után fog közbelépni, a mindenható Isten nagy napjának csatájára küldvén el hadseregét Krisztus vezérlete alatt. Ennek eredményeként Sátán világa teljesen el fog pusztulni.

[27] Jehova tanui megértették a jeleket, hisznek bennük és teljesen elváltak Sátán szervezetétől és most „nem mennek le Egyiptomba segítségért". Most látják, hogy Jehova elküldte Jézus Krisztust, aki nagyobb Mózesnél, a templomhoz, hogy azt megítélje és Jehovának nevet szerezzen. Ennek megfelelően részesítette Jehova Ésaiás prófétát látomásban az ő templomában. Azután megtisztította Ésaiást és elküldte az ő (Jehova) bizonyságtevésének közlésére. E képletben a próféta Jehova tanuit példázza, amint bizonyságot tesznek Sátán világa előtt és Jehova így szól hozzájuk: „Kövérítsd meg e nép szívét és fülét dugd be és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen és meg ne gyógyuljon." (Ésaiás 6 : 10) Amidőn Ésaiás (Jehova tanui) megkérdezte az Úrtól, meddig folytassa bizonyságtevését, Jehova így felelt: „Amig a városok pusztán maradnak lakósok nélkül és a házak emberek nélkül s a föld parlagon fog heverni."

[28] Jehova tanui bizonyságtevésének, a mostan folyó bizonyságtevés munkájának tovább kell folynia. Ez Jehova nevének igazolását célozza. Sátán haderői állandóan akadályokat gördítenek Jehova tanui elé. A felkentek most egységesek Krisztus, az ő győzelmes hadvezérük alatt és a csata kimenetele felől teljes bizalommal vonulnak a csatába. Várják az ellenség támadásait és az Úr megmutatta nekik, hogyan kell szembeszállaniok e támadásokkal. Ők megszervezve és egyesülten lépnek fel és csoportosan vonulnak egy városba és végzik a bizonyságtevést Sátán képviselőinek nagy bosszúságára. Az Úr a bizonyságtevés ezen módszerét gazdagon megáldotta s így fejezi ki aziránt való tetszését. Isten tanui élőszóval és következetes cselekedeteikkel tesznek bizonyságot arról emberek és angyalok előtt, hogy ők Jehova pártján állanak. Megőrzik feddhetetlenségüket őelőtte s az ő kegyelméből kiveszik részüket az ő nevének igazolásában.

[29] Ezen igazságok feltárása most nagyon hasznos a maradéknak. Most látja és értékeli, hogy Jehova neve és e név igazolása a legfontosabb ügy. Örömmel vette magára a Jehovától nyert nevét és megbecsülte, s habár keményen is szorongatja az ellenség, Jehova erős erődítményébe menekül, ahol biztonságban van. (Példb. 18 : 10) A maradék közül valók határozottan síkrakelnek Jehova királysága mellett, mely igazolni fogja az ő nevét; nem is szünnek meg tehát magasztalni és dicsőíteni Jehova nevét. Erős a hitük, igen bátrak és a csatakiáltásuk ez: „Az Úrnak (Jehovának) és az ő királyságának kardja!"

Bereai kérdések

1. Miként gondoskodott Jehova arról, hogy az ő nevének dicsőségére bizonyságot tegyenek? Mutasd ki képletes példákban, hogy hívek voltak-e felelősségük teljesítésében azon tanui, akik alkalmat nyertek az ő nevéről szóló bizonyságtevésre? Hogyan bánt velük Jehova arra való tekintettel, hogy azok hogyan éltek bizonyságtevési alkalmaikkal?
2—4. Mikor és hogyan szerzett nevet magának Jehova Egyiptomban? Mi történt Mózes meggyőzése tekintetében arra nézve, hogy Jehova vele van és támogatja őt, hogy Mózes Jehova tanujaként váljék ismeretessé? Magyarázd meg példák által Mózes kezének jelentőségét, amire II. 4 : 6-ban történik utalás! E második jel bemutattatott-e Fáraó előtt s mit tanít ez? Mire mutat az, amidőn Jehova kinyujtja kezét valamely teremtmény fölé? Idézz példákat Ezékieltől!
5, 6. Mutasd ki, hogy a jövendölések terén a teremtmény keze és „az Úr keze" egyazon vagy hasonló jelentőségü-e! Mit példáz tehát a kéz jelképi jelentősége?
7, 8. Ki adta a jelt? Mi volt a célja? Magyarázd meg oktató jelentőségét!
9, 10. Mutass rá annak teljesülésére, amit Mózes kezének keblébe rejtése s onnan való kivétele és poklossága tanít! Mikor és hogyan tette Mózes e kép prófétai teljesülésekor kezét ismét keblébe s amidőn azt újból kivette, olyan volt mint testének többi része? Mit tanít az, hogy Jehova Mózest e jel cselekvésére utasította?
11, 12. Mutasd ki, hogy a tények és más szövegek is támogatják ezt a következtetést!
13. Mutasd ki, hogy Jehova sok bizonyítékról gondoskodott szövetséges népének javára!
14, 15. Mit ábrázol Jehova a Mózesnek adott három jel által? Ismertesd a harmadik jelt! Mely folyóból vette Mózes a vizet, amidőn e jelt tette? Magyarázd meg ennek jelentőségét! Mit csinált a folyóból merített vizzel s mit példáz az? Mily célt szolgált e csoda végrehajtása a) az izraelitak tekintetében, b) azok részére, akik érdekében ez feljegyeztetett?
16, 17. A folyóból merített víz vérré lett a szárazon. Magyarázd meg, mit mutatott ez előre! Mikor és hogyan utasította népét Jehova ebben az ügyben? Mily célból tette ezt?

FEL

18. Irdd le, hogyan jelentek meg Mózes és Áron a Fáraó előtt és tették meg a harmadik csodát! Kit példázott itt a pálca s miként?
19—21. Magyarázd meg azon prófétai képet, amidőn Áron Mózes utasítására megjelent Fáraó előtt! Ismertesd az ekkor tett csodát s eredményét! Mily leckét tartalmaz most ez Jehova tanui részére? Mit jelent az, hogy Gósen földje sem kiméltetett meg a vér-csapásától? Mutasd ki, hogy ez a baj hogyan felel meg annak, melyről a Jelenések 16 : 4—7 és 8 : 10, 11 beszél!
22, 23. Mit mutat ama tény, hogy e jel eredményeképpen Egyiptom összes vizei vérré lettek? Mi volt az első és a haramadik jel célja?
24. Mutasd ki, hogy Mózes II. 7 : 22, 23 most beteljesülőfélben van!
25. Miért ástak az összes egyiptombeliek a Nilus mellékén? Miért nem ittak többé a Nilus vizéből? Hogyan teljesül ez a jelen időben?
26. Jehova volt-e felelős amiatt, ami e jel következtében az egyiptombelieket sujtotta? Mit példáz a „hét nap", amely alatt ez a csapás Egyiptomot sujtotta?
27. Mi bizonyítja, hogy Jehova tanui értik e jeleket s hisznek bennük? Miként igazodik ehhez Ésaiás jövendölése, mely ugyanezen ügyre vonatkozik?
28, 29. Mily biztos ígéret szól abból, ha ezen üzenet mélyére hatolunk, hogy a Jehova tanui által végzett bizonyságtevő munkának tovább kell folynia? Meddig kell folynia? Mit mondhatunk az ellene intézett támadások felől? Mutasd ki, hogy Jehova megtanította az ő tanuit, hogy miként lépjenek fel ezen támadások ellen s hogy résztjuttat nekik az ő nevének igazolásában! Miről ismerhető meg, hogy a maradék értékeli azon nevet, melyet Jehova adott neki? Hogyan hangzik az ő csatakiáltásuk? Min nyugszik az ő hitük, bátorságuk és örömük? W. T., 1933 április 15.

Összeesküvés Krisztus élete ellen

KRISZTUS alig hogy megkezdte nyilvános működését a földön, máris ellene támadt a zsidó papság. Ellenségeskedése végül életeretörő gyűlöletté fajult és különböző alkalmakkal igyekezett őt elfogni; de még nem volt elérkezve Jézus ideje arra, hogy kezei közé essék. Végül azonban ez is elérkezett, miután három és fél éven át a legnagyobb erőfeszítések között tett nyilvánosan bizonyságot Jehova Isten mellett és jót tett a köznéppel. Lázárt, barátját csoda útján visszaszólította az életbe, de ez nem győzte meg a zsidó papságot, hanem még nagyobb gyűlöletre ingerelte s elhatározták Jézus eltávolítását.

Elhatározták, hogy elmennek az ország uralkodóihoz s feljelentik őt, hogy ez az ember, Jézus, veszélyes az államra (?) s elvesztik vagyonukat és tisztviselői jogaikat, ha nem tesznek valamit. Ahol az önzés az indítóok, mindazok, akik hasonló önző érdekektől vezéreltetnek, könnyen belemennek a közös összeesküvésbe. Ennek a világnak Sátán volt az istene. Az ő kezében voltak a pénzügyi, politikai és vallási érdekcsoportok. Ezek előtt csupán azon veszélyre kelett mutatnia, hogy elveszíthetik azon dolgokat, melyeket szeretnek és kedvelnek, s máris hajlandók voltak a cselekedetre.

„Egybegyűjték azért a papaifejedelmek és a farizeusok a főtanácsot és mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok csodát mível. Ha ekképpen hagyjuk őt, mindenki hinni fog őbenne; és eljőnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet. Egy pedig őközülök, Kajafás, ki főpap vala abban az esztendőben, monda nékik: Ti semmit sem tudtok. Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért és az egész nép el ne vesszen. Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyüjtse. Ama naptól azért azon tanakodának, hogy őt megöljék." — János 11 : 47—53.

A pászka ideje közeledett s mindenki azt várta, hogy Jézus felmegy és a pászkát megtartja, mivel a törvény szellemét és betűjét is megtartotta. Ezt a papság is tudta és Sátán vezérlete alatt előkészületeket tett Jézus elfogására. „A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot adának, hogyha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse meg, hogy őt megfogják." — János 11 : 57.

Azt kérdezzük: Mi a célja mindazon rémes cselekedetek felsorolásának, miket ama kor papsága elkövetett, s napjainkban való hasonmásaik összehasonlításának? Mit érhetünk el ezzel? A felelet az, hogy ezzel mi egyáltalán nem akarunk senkit megkárosítani. Nem szándékozunk senkit megvetésnek kitenni, mert az ily cselekedetből semmi jó sem származnék. Szándékunk csupán az, hogy a józanul ítélkező ember előtt beigazoljuk, hogy Sátán, az ördög nemcsupán Istennek és Krisztusnak ellensége, hanem minden igaz és igazságszerető embernek is; hogy Sátán szerezte e gonosz terveket, összeesküvést szőtt az emberiség leigázására önző és gonosz emberek felhasználása útján; hogy Sátán hintette el az önzést az ember szívébe és céljai érdekében politikai, pénzügyi és felekezeti elemeket egyesített egy önző cél érdekében, hogy az emberiségen Istennel ellenkező hatalom által uralkodjék. Az emberek orvosszerei mind eredményteleneknek bizonyultak, mivel Sátán közvetve vagy közvetlenül közbelépett.

Itt a továbbiak során arra is rámutatunk, hogy az emberiségen segítő orvoslat csak Istentől származhatik; hogy a kiszabott időben Istennek az emberiség érdekében alkalmazott orvosszere teljes szabadulást fog eredményezni s elhozza az emberektől ohajtott áldásokat. Amidőn az emberek meglátják, hogy bizonyos férfiak ma éppenúgy,

FEL

mint a farizeusok Jézus idejében, az ördög eszközeiként működnek, nem fogják magukat általuk félrevezettetni. Amidőn az emberek szeme kinyílik és megismerik Isten orvosszerét, akkor szívben és értelemben előkészülnek az elkövetkezendő áldásokra, azokat elfogadják és értékelni fogják.

De miért engedte meg Isten az ördögnek, hogy szeretett Fiát üldözze s hogy azon kor felekezeti tanítói segítsenek Sátánnak e gonosz üldözésben? A felelet erre a következő: Isten tudta, hogy Sátán Jézust az első alkalommal megölte volna, ha nem lett volna megakadályozva. Isten tudta, hogy ama kor képmutató felekezeti vezetői, akik hűtleneknek bizonyultak vele s a reájuk bizott hivatallal szemben, készséges eszközei lesznek az ördögnek s az ő szándékait fogják végrehajtani. Jézus bátran megmondta nekik, hogy az ördög az ő atyjuk. Nem hagyta őket kétségben afelől; sőt segíteni akart rajtuk. Ők azt állították ugyan, hogy Isten képviselői, de Jézus megmondta nekik: ‚Ha ti Istentől, az én Atyámtól valók lennétek, az ő dolgait cselekednétek; de mivel az ördög cselekedeteit mívelitek, ezzel azt bizonyítjátok, hogy tőle valók vagytok.' Isten engedte, hogy a felekezeti vezetők nagy megpróbáltatásnak legyenek kitéve, s ők abban elbuktak. Más szóval, vonakodtak és elmulasztották követni Jehova Istent s néki engedelmeskedni, sőt az ördögöt követték és annak engedelmeskedtek.

Isten megakadályozhatta volna kedves Fiának üldözését, de bölcseségében másképp látta jónak. Jézus részére szükséges volt, hogy kedvezőtlen körülmények közti szenvedések által tanuljon engedelmeskedni; neki is meg kellett próbáltatnia, s amidőn a próbáltatás rákövetkezett, ellenkezés nélkül alávetette magát. — Zsidók 5 : 8, 9; Filippi 2 : 5—11.

Isten a tökéletes embert, Ádámot próbának tette ki annak eldöntése végett, hogy örökéletet nyujthat-e néki. Ezen a próbán Ádám elbukott. Isten megengedte, hogy a vallásvezérek Jézus idejében megpróbáltassanak. Ezen a próbán ők is elbuktak. Jézus ember volt. Előtte lebegett a világegyetem legnagyobb jutalma. Isten azt akarta, hogy az ő Fia is kipróbáltassék, mielőtt ama nagy jutalmat megnyeri. Jézus próbára tétetett és azon megállotta a helyét.

Most eljött az idő, amidőn az emberek megismerik az igazságot és megértik, hogy az emberiség között minden háború, a felekezetek minden konfliktusa, minden bűntény és gonosztett a földön Sátántól ered, aki ezen eszközöket arra használta, hogy az emberek elméjét eltérítse Istentől. Eljött az idő, hogy az emberek megismerjék, hogy Isten az ő jóbarátjuk és jóltevőjük. Vesse el mindenki teljesen azon gondolatot, hogy mi kívánatosnak tartanánk vagy megkísérelnük egyik osztályt a másik ellen lázítani. Az igazságot azonban világosan ismertetni kell a gonoszsággal szemben, hogy az emberek megtudják, hogy Jehova az Isten és az ő szeretett Fia, Krisztus s hogy az Úr kijelölt egy utat, mely az élethez vezet s azonkívül más út nincsen.

Eljött az idő, amidőn Jézus hivatalosan is fel kellett hogy ajánlja magát a zsidók királyául. Ennek éppen a pászka előtt, Nizán hó tizedikén kellett történnie, mivel Isten így akarta. Zakariás (9 : 9, 12) jövendölésének teljesüléseképpen Jézus szamárháton vonult be Jeruzsálembe. Az volt a szokás, hogy a zsidó királyok szamárháton vonultak, amidőn koronázásra mentek. Jézusnak a híre most egész Palesztinában elterjedt. Sokan hittek benne. Nagy tömegek gyűltek össze az út mentén, földre terítették ruháikat, ágakat vagdaltak le a fákról és az útra hintették, hogy Jézus azokon keresztül vonuljon. Ezzel fejezték ki, hogy elismerték őt királyukul. A nép azt kiabálta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban!" Máté 21 : 1—9; János 12 : 12.

Ez az óriási önkéntes ujjongás az egyszerű nép részéről végtelenül felizgatta a farizeusokat s az ördög gondoskodott haragjuk táplálásáról. A farizeusok gyorsan tanácsülést hívtak össze. „Mondának azért a farizeusok egymás közt: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Imé, mind e világ őutána megy!" — János 12 : 19.

Nehány nap mulva volt a pászkaünnep. Mivel Jézus a törvényt tökéletesen megtartotta, ezt a pászkát is megünnepelte. Mialatt azt tanítványaival elfogyasztotta, nagyon szomorú volt és monda nekik: „Egyiketek elárul engem." Azután halkan megmondta Jánosnak, kedvenc tanítványának: „Figyeld meg, akinek a tálba mártott falatot nyujtom, az fog elárulni engem." Azután a kenyeret Júdásnak adta: „És akkor a falat után belement az ördög. És Jézus monda néki: Amit cselekedni akarsz, cselekedd hamar." — János 13 : 27.

Mire célozhat e kijelentés: „A falat után belement az ördög"? Ez bizonyosan azt jelenti, hogy attól a pillanattól kezdve Sátán teljesen hatalmába kerítette Júdás elméjét. Júdás mostmár sürgősen gonosz szándékának végrehajtásához fogott. Ez bizonyítja határozottan, hogy tényleg az ördög törekedett Jézus elpusztítására. Ő tudta, hogy Jézus Isten Fia s el akarta tenni láb alól, hogy megtarthassa magának a világ felletti uralmat.

Júdás elsietett, hogy találkozzék összeesküvő társaival, akik előtt hajlandónak mutatkozott arra, hogy Jézus Krisztust harminc hitvány ezüstért elárulja. (Máté 26 : 15, 16) Természetesen ő maga is tudta, hogy Jézus Isten Fia, de szívében keserűség burjánzott fel s most nagy körültekintéssel

FEL

törekedett az összeesküvés végrehajtására, hogy az önző jövedelmet bezsebelhesse. Megkapta a pénzt, elment a csőcselékkel s elvezette Jézushoz. Júdás oly képmutatással, mely az ördögtől származott s egy korábbi alkalommal kifejezésre is jutott, ment az Úr Jézushoz és megcsókolta. Ezzel adta tudtúl az őt kísérő csőcseléknek, hogy Jézus az, kit el kell fogniok. Jézus nem ellenkezett a csőcselékkel, hanem hagyta, hogy elvigyék.

Azután gyorsan következett az Úr hamis úton való kihallgatása s az ő kínos halála a fán.

W. T., 1933 április 15.

Az Igazság uralkodása: Mikor?

EZERKILENCSZÁZTIZENNÉGY, amint azt minden figyelmes ember most tisztán látja, nagy fordulópontot jelent a világtörténelemben.. Isten mintegy huszonötszáz év előtt jövendöléseket jegyeztetett fel, melyek éppen azon dolgokra mutatnak, amik most teljesültek a mi napjainkban s most a nagy változás tisztán felismerhető jeleiként állnak előttünk.

A „nemzetek időkorát" Jehova állapította meg s ezáltal egyuttal bejelentette, hogy mikor fog végződni Sátán uralkodása. Sok évszázadon át Sátán volt e világ láthatatlan uralkodója; nem jogosan, hanem Jehova megtürése folytán. Ebből következik, hogy Isten azon idejének eljövetele, amidőn felkentjét trónjára emeli, Sátán megtürt uralkodásának végét fogja jelenteni. Mivel tudjuk, hogy az ördög, amint Sátán neve is mutatja, Isten kísértője, bizonyos, hogy Sátán nem fog önként távozni, hanem az Úr által kell letétetnie. Jehova Sátánt természetesen pillanatok alatt elüzhette volna s megsemmisíthette volna minden hatalmát; de úgylátszik, Isten nem eképpen hajtja végre munkáját. A tények arra mutatnak, hogy Isten azon idő alatt, amig az elüzés munkája folyik, felkentjei útján egy bizonyos munkát végez és közli szándékát a világ nemzeteivel. Mindaz, ami Jehovától származik, jól elrendezve és helyes egymásutánban történik. A bizonyítékokból látható, hogy Sátán kiüzetése 1914-ben kezdődött s hogy ez a munka még mindig folyamatban van. Addig kell folynia, amig Isten igazságos birodalma az emberiség érdekében egészen és teljesen alapokat fog verni.

Az Írás a zsidókat kivéve, a többi népeket mind pogányoknak vagy nemzeteknek nevezi. Ennek az az oka, hogy a zsidók vagy izraeliták Isten népe voltak, hogytehát Isten volt az ő uralkodójuk. Amidőn Isten Izrael utolsó királyát, Sedékiást a pogányok által leverte, megkezdődött a nemzetek vagy nem zsidók uralkodása; ettől kezdve tart a „nemzetek kora". Sedékiás bukásának dátumát a Szentírás és a világtörténelem is Kr. e. 606-ban állapítja meg. Ebben az időben lett Sátán az egész világ istene, azaz a világ nemzeteinek láthatatlan uralkodója. Ebből következik, hogy a „nemzetek korának" vége fogja azon idő kezdetét jelenteni, amidőn Sátán nem uralkodhatik tovább zavartalanul. Nagyon fontos, hogy megállapítsuk megbizható adatok alapján a pogányok vagy „nemzetek időkorának" hosszát, amint Jézus mondotta. (Lukács 21 : 24) A ténybizonyítékoknak két, egymást támogató sorozatát s azonkívül a ténykörülményekből adódó bizonyítékok láncolatát is bírjuk, melyek megerősítik a tényleges bizonyítékokat a „nemzetek kora" felől. E mind három bizonyítékmód azt bazonyítja, hogy a „nemzetek kora" vagy a pogányok időkora 1914-ben végződött. Azért jelenti ez a dátum Sátán fennhatóságának végét s attól kezdve remélhető az ő uralkodásának megzavarása.

Egyik sorozata ezen bizonyítékoknak Izrael büntetésére vonatkozik, mely Kr. e. 606-ban kezdődött és „hét időre" terjed. Az izraeliták minduntalan megszegték Istennel való szövetségüket s emiatt büntetést kaptak. (Bírák 3 : 14; 4 : 2, 3; 10 : 7, 8; 13 : 1) Jehova figyelmeztette őket, hogyha szövetségrontásukat folytatni fogják, „hétszeresen" (más fordítások szerint: hét időn át) fogja megbüntetni őket, azaz a már elvett büntetésüknél hét idővel tovább. „És kiontom haragomat reátok, hogy elhulljatok a ti ellenségeitek előtt és uralkodjanak rajtatok a ti gyűlölőitek és fussatok, mikor senki sem kerget titeket. Ha pedig ezek után sem hallgattok reám, hétszerte keményebben megostorozlak titeket a ti bűneitekért; és városaitokat sivataggá teszem; szenthelyeiteket is elpusztítom és nem lesz kedves nékem a ti jóillatú áldozatotok. Titeket pedig elszélesztelek a pogány népek közé és kivont fegyverrel üzlek titeket és pusztasággá lesz a ti földetek, városaitok pedig sivataggá." — Mózes III. 26 : 17, 18, 31, 33.

Isten az ő prófétái által felsorolta Izrael sok élményeit s közölte azon elhatározását, hogy megbünteti az izraelitákat engedetlenségük miatt. (Ezékiel 20 : 1—39) Istennek végleges, Izrael ellen szóló elhatározását a próféta a következő szavakkal jegyezte fel: „Ezokáért ezt mondja az Úr (Jehova) Isten: Mivelhogy emlékezetbe hozzátok vétketeket, midőn nyilvánvalókká lesznek gonoszságaitok, hogy megláttassanak büneitek minden cselekedeteitekben; mivelhogy eszembe juttok, kézzel megfogattok. És te elvetemedett, te gonosztevő, Izrael fejedelme, akinek napja eljött az utolsó vétek idején. Így szól az Úr Isten: El a sü-

FEL

veggel, le a koronával! Ez nem lészen ez: az alacsony legyen magas és a magas legyen alacsony. Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, mig el nem jön az, kié az uralkodás és néki adom azt!" — Ezékiel 21 : 24—27.

Abban az időben Sedekiás volt Izrael királya. Huszonegyéves volt, amidőn uralkodni kezdett és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. (Krónika II. 36 : 9—11) „Sedekiásnak tizenegyedik esztendejében, a negyedik hónapban, a hónap kilencedikén ledűle a város kőfala. És megölé a babiloni király Sedekiásnak fiait szeme láttára Riblában és Júdának minden nemesét is megölé a babiloni király. A Sedekiás szemeit pedig kitolatá és vasba vereté őt, hogy elvigye őt Babilonba." (Jeremiás 39 : 2, 6, 7) Sedekiás uralkodását Kr. e. 617-ben kezdte és tizenegyév mulva, azaz Kr. e. 606-ban esett fogságba és vitték Babilonba és Izrael nemzete elbukott. Ez a pontos ideje Isten akarata végrehajtásának Izráelen. Ama dátum, azaz Kr. e. 606 kétségtelenül a nemzetek vagy pogányok egyetemes uralkodásának kezdetét jelenti.

A Szentírás szóhasználata szerint „egy idő" egy év, akár betűszerinti, akár jelképi is az. Egy jelképi idő a hold-év szerint számítva 360 nap. Egy jelképi év vagy idő tehát 360 betűszerinti évet jelent. (Ezékiel 4 : 6) Az írásban említett „hét idő" tehát szószerint alkalmazva hét évet jelent; jelképi értelemben pedig hétszer 360 évet, azaz 2520 betűszerinti évet.

Az írásból világosan látható, hogy Izrael büntetésének „hét éve" jelképi és nem betűszerinti értelemben veendő. Izrael már ezen büntetés előtt hét betűszerinti évnél hosszabb büntetéssel volt sujtva. (Bírák 3 : 8, 14) A zsidók hetven évig voltak Babilonban; onnan való visszatérésük után tovább szenvedték a büntetést más nemzetek vagy népek igájában. Ebből kell következtetnünk, hogy ez a szóbanforgó korszak jelképes volt. A büntetés e kora, amely Kr. e. 606-ban kezdődött és hét jelképi időig, azaz 2520 évig tartott, Kr. u. 1914-ben ért véget. A bekövetkezett események mutatják, hogy az 1914-ben kitört világháború a zsidókat hazájukba való visszatérésükre buzdította. De az 1914-ik év ennél fontosabbat is felmutat. T. i. a „mennyei Jeruzsálem", Isten szervezete ekkor szülte meg a jelképes fiugyermeket, Isten országát Krisztus alatt. — Jelenések 12 : 1—5; Galata 4 : 26.

A közvetlen bizonyítékok egy másik csoportja Nabukodonozor babiloni király élményeiben fordul elő. Nabukodonozor álmot látott, melyet Dániel, Isten prófétája megmagyarázott. (Dániel 4 : 1—28) Azon tény, hogy ez az álom Isten ihletett prófétája által lett megfejtve és feljegyezték Isten igéjébe, mutatja, hogy Isten akaratából történt a feljegyzése, hogy az igaz keresztények hasznát vegyék a vég idejében a földön; s hogy akkor módjukban álljon a feljegyzés jelentőségének megértése, hogy abból bátorítást és vigaszt meritsenek. (Róma 15 : 4; Kor. I. 10 : 11) Amidőn azt Dániel próféta megfejtette, így szólt Nabukodonozorhoz: „És kivetnek téged az emberek közül és a mezei barmokkal lesz a te lakásod és füvet adnak enned, mint az ökröknek és égi harmattal öntöznek téged és hét idő mulik el fölötted, mignem megérted, hogy a Felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán és annak adja azt, akinek akarja." — Dániel 4 : 22.

Sátán volt az egész világ láthatatlan uralkodója vagy istene s az ő világbirodalmának Nabukodonozor volt az első császára. Dániel útján Isten rámutatott az összes utána következő világbirodalmakra, Babilonra s az utánakövetkezőkre is, „mezei barmok" (vadállatok) jelképében. (Dániel 7 : 17) A „vadállatokban" jelképezett birodalmaknak egyfolytában kellett uralkodniok Isten felkent királyának eljöveteléig. (Dániel 7 : 13, 14) Dániel álommagyarázata beteljesült Nabukodonozoron. „Mindaz betelék Nabukodonozor királyon." A mezőre üzték és ott élt hét évig mint az állatok. Ama hét év azon egész korszakot jelképezte, mely alatt Sátán birodalma egyfolytában fenn fog állani. Nabukadonozor tapasztalatai arra mutatnak, hogy a világ nemzetei a láthatatlan uralkodó, Sátán fennhatósága alatt állatiasak lesznek, amig az emberek elismerik a Felséges birodalmát. Ezt a próféta következő szavai fejezik ki: „Hét idő mulik el feletted, mignem megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek birodalmán és annak adja azt, akinek akarja." Más szóval ez azt jelenti, hogy a nemzetek fennhatósága egy hét időt magába foglaló koron át állatias lesz és Sátán vezetése alatt fog állani mindaddig, amig a felséges Isten országa felépül.

A pogányok ideje, amint már kimutattuk, Kr. e. 606-ban kezdődött Nabukodonozorral. Ha a „hét időt" átszámítjuk 2520 betűszerinti évnek, a „pogányok ideje" Kr. u. 1914-ben jár le. Ez az év jellemzi tehát annak eljövetelét, akit megillet a jog, hogy felöltse a Felségestől reáruházott hatalmát és tekintélyével és hatalmával Sátán uralkodásának véget vessen.

A „pogány-idők" hosszát a bizonyítékok két csoportja támogatja. „Két tanu vagy három tanu szavára álljon a dolog." (Mózes V. 19 : 15) Jehova ezzel határozza meg, hogy miként kell bizonyítékot szerezni mindenféle fontos ügyben. A közvetlen bizonyítékon kívül Isten a körülmények bizonyítékáról is gondoskodott, amely még világosabban beszél, mint a fent idézett közvetlen bizonyítékok. — Máté 24 : 1—33. W. T., 1933 április 15.

FEL

Az igaz és hű bizonyságtevők üldözése

IZRAEL nemzete jelképi, azaz oly nemzet volt, melynek élményei s Istennek velük való érintkezése prófétai eseményeket vetítettek elő, amelyek a jövőben fognak bekövetkezni. Isten Mózes, prófétája útján adta nekik a törvényt s ez a törvény nevelőjük vagy tutoruk volt, hogy a népet Krisztushoz vezérelje. Pál apostol ezt e szempontból világítja meg Galatáiakhoz írt levelében a harmadik rész huszonnegyedik versében. Az e szövegben „vezérlő mesternek" fordított szó ugyanazon görög szóból származik, amelyből a mi „pedagogus"-szavunk; eredetileg olyant jelentett, aki a gyermekeket iskolába vitte s vigyázott rájuk. A törvény ezt a szerepet töltötte be Izrael életében. Azután (Kr. u.) 29-ben Krisztus lépett a színre. Az Úr megoltalmazta az izraelitákat mint nemzetet Sedekiás idejéig s azután is megőrizte azokat, akik Babilonból visszatértek és hittek Istenben. Ha a nemzet az Urat királyaként elfogadta volna, szövetségéből, melynek Mózes volt a közvetítője, Krisztushoz, a Mózesnél nagyobbhoz vezéreltetett volna és az új királyság egész uralkodó családja a zsidókból került volna ki. A zsidók tehát várták azt az időt, amidőn egy királyságot fognak felépíteni s azok, akik tényleg hittek Jézusban, királyukká akarták őt kikiáltani.

Sátán, az ellenség állandóan kereste azon eszközt, mellyel Jézust halálba döntheti. Mihamar készséges eszközökre akadt, kiket fel tudott használni gonosz szándéka érdekében, t. i. Izrael felekezeti vezéreit, a farizeusokat, írástudókat, papokat és jogászokat s másokat is. Ezek a köznép elnyomására törekedtek. Ezek rendkívül önzőek voltak s ez az ők mostani hasonmásaikról is elmondható. Sátán tudta, hogy ezeket a felekezeti vezéreket könnyen egyesítheti egy Jézus ellen irányuló eljárásban. Tudta, hogy fog találni részükre nagy gyűlöletük kapcsán egy oly utat, melyen Jézust az ország pénzügyi és politikai hatalmai elé állíthatja s hűtlenséggel és hazaárulással vádolhatja meg őt s így őt látszat szerint törvényesen ítéltetheti el. Ebben az értelemben is fogott hozzá tervének kiviteléhez s a farizeusok szívében gonosz terveket ébresztett Jézus ellen.

Jézust a farizeusok s a papságból valók már nyomban működésének kezdetén támadni kezdték. Arra vigyáztak, hogy módot találjanak arra, hogy őt és tanítványait is törvényszegőknek tudják feltüntetni. A farizeusok valóban buzgolkodtak a törvény betűi érdekében, de a szelleméért nem. Így tesznek az ők mai képmásaik is. Például Amerikában az alkohotilalom mellett kardoskodnak, jól lehet többen közülök a kedvező és kínálkozó alkalmakkor maguk is derekasan hozzálátnak az alkoholfogyasztáshoz. Egyesek még nagy készletet is felhalmoznak belőle pincéjükben. Mi azért tereljük erre a közfigyelmet, hogy kimutassuk, hogy Sátán azokat, akiket felügyelete alatt tud tartani, saját magukkal ellentmondó cselekedetekre ragadtatja. Az ördög egyik legfőbb eszköze a csalás. Azt a látszatot kelti, mintha egy bizonyos ügyet sikeresen hajtanának végre s ugyanakkor éppen az ellenkezőjét mívelteti.

Amidőn a farizeusok azt látták, hogy Jézus tanítványai szombaton kalászokat tépnek és a buzaszemeket megeszik, ezek a jámbor lelkek, akik a törvény betűje mellett kardoskodtak, egészen kikeltek magukból s azt mondták, hogy a tanítványok e cselekedete törvény ellenes. Jézus akkor meg akarta tanítani őket a törvény szellemére s fel akarta őket világosítani, hogy a szombat lett az emberért rendelve, nempedig az ember a szombatért. Ők azonban ezt nem akarták elismerni. Amidőn Jézus egy beteget szombaton meggyógyított, a farizeusok nagyon dühösek lettek. Azonnal gyűlést hívtak össze s azon tanácskoztak, hogy ölhetnék meg őt. (Máté 12 : 14) Az ördög gonosz és gyilkos gondolatokat támasztott szívükben s most készek voltak azt nyomban végre hajtani.

Jézus egy másik alkalommal a farizeusok és az írástudók előtt a következő példázatot mondta: „Vala egy házigazda, aki szőlőt plántála s azt gyepűvel körülvevé, sajtót ása le benne és tornyot építe és kiadá azt a munkásoknak és elutazék. Mikor pedig a gyümölcs ideje elérkezék vala, elküldé szolgáit a munkásokhoz, hogy vegyék át az ő gyümölcsét. És a munkások megfogván az ő szolgáit, az egyiket megverék, a másikat megölék, a harmadikat pedig megkövezék. Ismét külde más szolgákat, többet mint előbb; és azokkal is úgy cselekedének. Utoljára pedig elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg fogják becsülni. De a munkások meglátván a fiut, mondának maguk között: Ez az örökös; jertek el, öljük meg őt és foglaljuk el az ő örökségét! És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölék. — És a főpapok és a farizeusok hallván az ő példázatát, megértették, hogy róluk volt szó. És mikor meg akarták őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát." — Máté 21 : 33—39, 45, 46.

A valóságban Sátán volt az, aki Jézus megölését kívánta. Ő tudta, hogy Jézus az ígéret örököse, melyet Ábrahám kapott. Láthatatlan hatalmát arra fordította, hogy a farizeusokat Jézus halálának előidézésére bírja. Bizonyos mértékben máris voltak sikerei, de még nem jött el Isten meghatározott ideje ennek megengedésére. Jézus ismerte a farizeusok gondolatait s azért mondta előttük ezt a példázatot.

FEL

Egy másik alkalommal Jézus önmagáról beszélt mint Isten fiáról. Sátán küldöttei, a papok, ismét életére törtek azzal az ürüggyel, hogy Isten-káromlást szólott. Olvassuk: „Mert, akit Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a lelket (szellemét). Az Atya szereti a Fiut és az ő kezébe adott mindent. Aki hisz a Fiuban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiunak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta." „Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom. Emiatt aztán még inkább meg akarták őt ölni a zsidók, mivel nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent is saját atyjának vallotta, egyenlővé tévén magát az Istennel." — János 3 : 34—36; 5 : 17, 18.

Valóban semmi mentségük sem lehet a farizeusoknak amiatt, hogy félrevezettették magukat az ördögtől. Ők tudták, hogy Isten a tanítások és jelképi ábrázolások útján előre bejelentette a Messiás eljövetelét; azt is tudták, hogy eljött az ő megjelenésének ideje; ők valóban tudták, hogy Jézus a Messiás. De azon önzésük és vágyuk, hogy tovább uralkodhassanak a népen, az ördög mindenrekész eszközeivé tette s felhasználta őket. Jézus mindezek mögött felismerte Sátánt s tudta, hogy ezek az emberek az ő életére törnek. Egy percig sem tudták őt ezek megtéveszteni.

Egy másik alkalommal ezt mondta nekik: „Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye nálatok. En azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, amit a ti atyátoknál láttatok. Felelének és mondának néki: Ami atyánk Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszélem nektek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek. Mondának azért néki: Mi nem paráznaságból születtünk, egy atyánk van, az Isten. Monda azért nékik Jézus: Ha az Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert én Istentől származtam és jöttem, mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én szómat! Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. Mivelhogy én igazságot szólok, nem hisztek nékem. Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig igazságot szólok: miért nem hisztek nékem? Aki az Istentől van, hallgatja Isten beszédeit; azért nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől valók." — János 8 : 37—47.

Jézus ez alkalommal nyiltan megmondta ezeknek az embereknek, hogy az ördög az ő atyjuk, az áll mögöttük s ők Sátán terveit hajtják végre s meg akarják fosztani életétől Isten fiát, mivel ők az ördögtől valók.

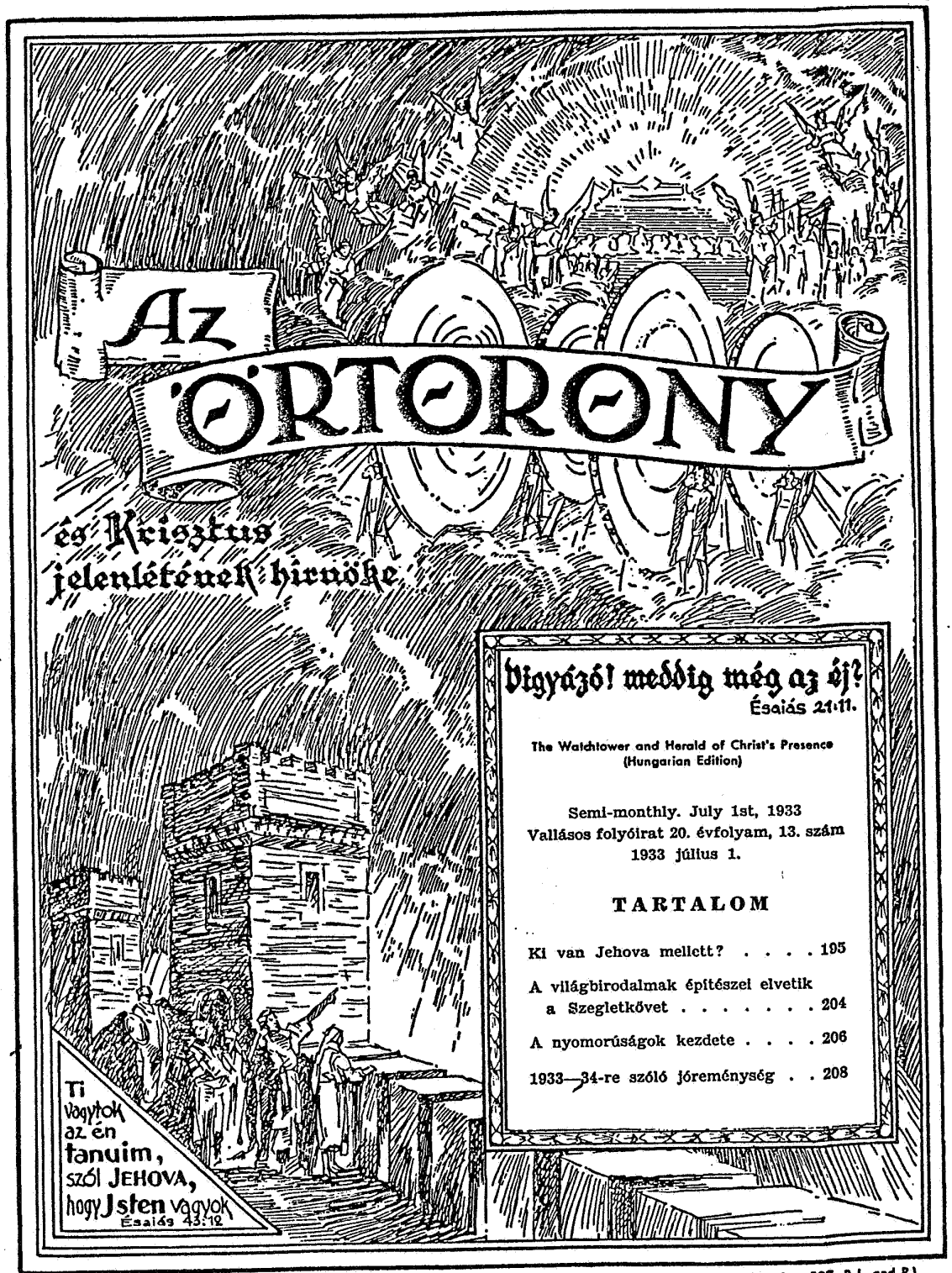
Kétségtelen, hogy tényleg Sátán, az ördög volt az, aki mindezt elindította Jézus megöletése érdekében. Jézus tudta ezt; azt is tudta, hogy az ördög a papságot használta fel Júdás rábírására, hogy az ördög szándékait megvalósítsa. Jézus a tanítványai előtt s mások füle hallatára kijelentette a zsinagogában: „Amiként elküldött engem amaz élő Atya és én az Atya által élek, akként az is, aki engem eszik, él énáltalam. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá; nem úgy, amint a ti atyáitok evék a mannát és meghalának: aki ezt a kenyeret eszi, él örökké." — János 6 : 57, 58.

Sokan azok közül, akik eddig követői voltak Jézusnak, elfordultak tőle s többé nem követték őt. „Monda azért Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-é menni? Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örökéletnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. Felele néki Jézus: Nem én választottalak-é titeket, a tizenkettőt? és egy közületek ördög. Értette pedig Júdás Iskáriotest, Simon fiát, mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő közül." János 6 : 67—71.

Jézus nem érzett csalódást emiatt. Tudta, hogy Atyja akaratát teljesíti; az eredményt is előre tudta. Megzavarodás nélkül és egyenesen ment előre és kitartott munkájában. Tovább segített a szegényeken, meggyógyította a betegeket, megnyitotta a vakok szemeit, bénáket gyógyított és holtakat támasztott fel. Jézus nagy hatalmának gyakorlása Lázár feltámasztásakor újból alkalmat szolgáltatott az ördögnek a papság felingerlésére. Ezek nagyon haragudtak s elhatározták, hogy cselekedni fognak. Az örjöngésig dühösek voltak s elhatározták, hogy nem tétlenkednek tovább. A papságnak most alkalma nyilt, hogy belevonja összeesküvésébe a politikai és pénzügyi elemeket is. Így láttak munkához az ő főnökük, Sátán vezetése alatt.

Cselekedetük eredményét jól ismeri az egész világ, az angyalok és az emberek is egyaránt. Így viselte el „Isten igaz és hű bizonyságtevője" a legkeserübb üldöztetéseket a földön láthatatlan és látható ellenségei részéről és mindezek dacára megőrizte feddhetetlenségét és hűségét Istene és királya előtt és ez örök dicsőségére szolgál a felséges Jehova Istennek. W. T., 1933 április 15.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Semi-monthly. July 1st, 1933
Vallásos folyóirat 20. évfolyam, 13. szám
1933 július 1.

TARTALOM

Ki van Jehova mellett? 195

A világbirodalmak építészei elvetik a Szegletkövet 204

A nyomorúságok kezdete 206

1933—34-re szóló jóreménység . . 208

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N.Y., Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P.L. and R.)
Printed in Germany.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik félhavonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása

Wachtturm Street 1—19, Magdeburg, Germany.

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:

Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

„És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége." — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a teremtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr Jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szigorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč., félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41

Csehszlovákiában: Brno-Juliánov, Hybešova 30.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködőknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csoporttanulmányozás

Minden egyes csoport tanulmányozza azt az Őrtorony-számot, amely mellett a csoport többsége dönt. Mi azt tanácsoljuk, hogy mindig az utóbbi számot vegyétek, hogy mindenki lépést tarthasson. A tanulmányozás legjobb módszere az, hogy valaki, aki jól tud olvasni, egy-két bekezdést olvasson fel s azután kérdések tétetnek fel és röviden megtárgyaltatnak, hogy a bekezdés tartalmát mindenki világosan megértse. A kérdések mindig arra az anyagra szorítkozzanak, melyet a felolvasott bekezdés tárgyal.

Csak az amerikai olvasokra vonatkozik!

Iratok a vakok részére (csak angolban)

A „Who is God?"-című füzet most braille betűkkel a vakok részére is elkészült. E könyvet meg lehet rendelni egy dolláros árban, azonban a vak olvasok kölcsönképpen is megkaphatják elolvasás végett. Ebben az ügyben írjatok a Társulathoz: Watch Tower Bible and Tract Society, Branch for the Blind, 1210 Spear Str., Logansport, Ind. Ha Jehova tanui a házról-házra való munkánál vakokra találnak, felhívhatják figyelmüket a fentiekre.

Wachtturm-Druckerei, Magdeburg. Csehszlovakiában felelős: Anton Gleissner, Brno-Juliánov, Hybešova 30.

FEL

AZ ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 július 1 — Magdeburg — 13. szám

Ki van Jehova mellett?

„Megálla Mózes a tábor kapujában és monda: Aki Jehova mellett van, ide hozzám! és gyülének őhozzá mind a Lévi fiai." — Mózes II. 32 : 26.

JEHOVA sok prófétai képet alakíttatott s azokról feljegyzéseket is készíttetett s megőrízte e világ végén élő népének javára és előnyére. Jehova most jónak látta, hogy e képletek értelmével megismertesse gyermekeit az ő segedelmükre és vigaszukra. Jehova elküldte Mózest mint követét, prófétáját és szabadítóját Izraelhez, hogy őket kivezesse Egyiptomból, hogy megismerjék Istent és imádják őt. Mialatt Mózes a hegyen volt, ahol Jehova kezeiből átvette a törvénytáblákat, az izraeliták törzsfőik befolyása alatt bálványt készítettek imatárgyuk céljára. Jehova Mózest visszaküldte a hegy lábánál táborozó izraelitákhoz; s miután Mózes értesült arról, ami az ő távollétében történt, jogosult felháborodásában elhelyezkedett a tábor kapujában és mindenkit keményen felszólított annak kifejezésére, hogy ki mellett foglal állást s ekkor használta a fenti szöveg szavait.

2 Mózes e képletben Jézus Krisztust, a nagy prófétát jelképezte. A léviták pedig azokat, akik szövetséget kötöttek Isten akaratának teljesítésére s a papi-osztály ebből az osztályból lesz kivéve. A többi izraeliták ellenben mindazokat képviselik, akik hallván Isten beszédét, Jehova mellett vagy ellene foglalnak állást. E kép csak a lévitákat nevezi meg egyedül mint olyanokat, akik Mózes mellé állottak. Ez a prófétai kép külsőleg nagyon találó ábrázolása annak, ami e világ végén történik.

3 Miután Mózes befejezte szolgálatát, Jehova Józsuét használta arra, hogy az izraelitákat Kanaánba vezesse. Eljött az idő, amidőn Józsué ugyanezt a kérdést tárta nyomatékosan az izraeliták elé, hogy határozzanak, kinek akarnak szolgálni. Így szólt hozzájuk: „Azért hát féljétek az Urat (Jehovát) és szolgáljatok néki tökéletességgel (őszinteséggel, tisztasággal) és hűséggel; és hányjátok el az isteneket, akiknek szolgáltak a ti atyáitok túl a folyóvizen és Egyiptomban, szolgáljatok az Úrnak (Jehovának). Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak (Jehovának), válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok; akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amig túl valának a folyóvizen, akár az emoreusok isteneit, akiknek földjén lakoztok: én azonban és az én házam az Úrnak (Jehovának) szolgálunk!" (Józsué 24 : 14, 15) Ez ugyancsak találó képlet, amely sajátságosan vonatkozik a jelen időre. Józsué Jézus Krisztust jelképezi, az ő háza pedig azokat, akik Istennek, az Úrnak házához tartoznak, azaz a maradékot, melynek feltétlenül és teljesen kell ragaszkodnia Jehovához és őszintén és igazságban kell őt szolgálnia.

Engedelmesség

4 Jehova engedelmességet követel fiaitól s annak megtagadása vagy elmulasztása lázadás és a varázslás bűne. „Mert mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés." (Sámuel I. 15 : 23) Amint az előbbi szövegekből látszik, ez az isteni feljegyzés Mózes és Józsué felől oly elvet vagy törvényt mutat, melyet Jehova mindenkor alkalmaz; vagyis hogy azok, akik kedvesek isten előtt, az ő kegyét megnyerik s feddhetetlenségüket megőrzik vele szemben, melléje állanak s az ilyenek határozottan, feltétlenül, őszintén és igazán kell hogy szolgáljanak néki. Ez a szabály vagy állandó elv sohasem változik s ami igaz volt Mózes és Józsué korában, most is ugyanolyan igaz. Az egyetlen különbség, amennyiben emberek számításba kerülnek, csak az, hogy most jobban ismerik Jehovát

FEL

és az ő akaratát s így a felelősségük is annál nagyobb. 1918 óta az Úr Jézus Krisztus, aki Mózesnél nagyobb próféta, pap és bíró, templomában (egyháza között) van és alkalmat nyujt az embernek, hogy Jehova mellett vagy ellene foglaljon állást. „De Jehova az ő szent templomában van, — hallgasson előtte az egész föld." (Habakuk 2 : 20) „Jehova az ő szent templomában, trónja az egekben; szemei látják, szemöldökei megróbásják az emberek fiait." (11. zsoltár 4, angol-f.) „Lévi fiai" a templomban az Úr előtt állnak megvizsgálásuk és megpróbáltatásuk végett; s azok, akik a tüzes próbákat kiállják s azokból hívekként kerülnek ki, alkotórészeivé lesznek az Úr házának, hogy Jehovának hálaáldozattal áldozhassanak igazságban. (Malakiás 3 : 1—4) Természetesen egyetlen olyan ingatagnak sem szabad az Úr házában vagy templomában lennie, aki az ellenséggel megalkuszik s Jehova iránti hűsége és szolgálata kétséges. A templom-osztály minden tagja a Mózesnél nagyobbnak, Jézus Krisztusnak a parancsnoksága alatt áll s minden léleknek bünhődnie kell, aki nem engedelmeskedik néki. (Apcsel. 3 : 22, 23) Jehova mellett foglalni állást, nem jelent kevesebbet, minthogy őhozzá teljesen hűnek kell lenni és feltétlenül szolgálni őt.

[5] Amióta a Mózesnél nagyobb mint Jehova hivatalos képviselője eljött a templomhoz, a következőket parancsolja Isten szövetséges népének: „A Királyság ezen evangéliumát hirdetni kell az egész földön minden nemzetnek bizonyságul és akkor jön el a vég." (Máté 24 : 14) „A Királyság ezen evangéliuma" azt jelenti, hogy Sátán ideje lejárt, mely alatt zavartalanul uralkodhatott a világon; hogy Krisztus, a világ jogos uralkodója jelen van és uralkodásához fogott; hogy egyedül Jehova az igaz Isten s eljött az idő, amidőn büntetését végrehajtja az ellenségen, szent nevét igazolja s a népnek alkalmat nyujt arra, hogy megtudja, hogy Jehova az Isten. A templom-osztály, melynek a prédikálás meg van parancsolva, az a nép, melyet Jehova a maga neve érdekében a világból kiválasztott s amely ennélfogva közismertté kell hogy tegye ezt a nevet mások előtt. (Apcsel. 15 : 14) Isten az ő ígéjét e templom-osztály tagjainak az ajkára helyezte, hogy azt úgy használja, amint ő parancsolja. (Ésaiás 51 : 16) Jehova őket a maga tanuivá tette, hogy közöljék a néppel, hogy ő az Isten. (Ésaiás 43 : 9—12) Jehova pártján kell lenniök s mellette állandóan kitartaniok s így megőrizniök feddhetetlenségüket, ha élni akarnak s örökké az ő házában ohajtanok tartozkodni. Más választásuk nem lehet. Feltétlenül engedelmeskedniök kell az Úr parancsainak, mégpedig örömmel.

Az ő bosszúállása

[6] Azon meghatalmazás, mellyel Isten az ő felkentjét felruházta, így szól: „Az Úr (Jehova) Isten lelke (szelleme) van én rajtam, azért, mert felkent engem az Úr (Jehova), hogy a szegényeknek örömet mondjak; . . . hogy hirdessem Jehova jókedvének esztendejét és Istenünk bosszúállása napját; megvigasztaljak minden gyászolót." (Ésaiás 61 : 1, 2) Isten bosszúja Sátán szervezetének minden ága ellen szól, mivel ez a szervezet meggyalázta Isten nevét, az embereket megcsalta és elfordította Istentől. A hibásakkal közölni kell büntetésüket s azoknak, akik megcsalattak és szeretnék megtudni az igazságot, alkalmat kell nyerniök az igazság meghallására, hogy Jehova pártjára állhassanak.

[7] Vannak, akik magukat Jézus Krisztus követőinek vallják, de nemcsupán elmulasztják Isten parancsának teljesítését az Istenünk bosszúállásának s az ő királyságának napjáról szóló igazság hirdetése tekintetében, sőt még keményen meg is kritizálják azokat, akik szorgalmasan igyekeznek teljesíteni Istentől nyert megbizatásukat. Kanadában a papság az ő szövetségeseivel karöltve megakadályozta a Királyság hírének rádión való terjesztését, ezt azzal indokolva meg, hogy az előadások őket és a világi szervezet köztisztviselőit kritizálják. Egy magát „bibliakutatónak" valló egyén a torontoi „Star"-című napilapban egy levelet közöltetett, melyben többek között így szól: „A bibliakutatók szervezetét Russell pásztor alapította a hetvenes években, de Russell tanainak igazi követői már évekkel ezelőtt kiváltak a Társulatból. . . . A tulajdonképpeni nemzetközi Bibliakutatóknak rosszul esik, hogy őket azzal azonosítsák, amit most a Társulat a bibliakutatók tanaiként előad. Russell pásztor világosan leszögezte álláspontját a felekezetekkel és a világi intézményekkel szemben. A kemény szavakat és a türelmetlenséget elítélte. Ha Dr. Hague úrnak Russell pásztor utolsó könyve, „Az újteremtés" birtoká-

FEL

ban van, olvassa el az 564. oldalát s azonnal meg fogja látni az ellentétet, amely Rutherford bíró és Russell pásztor utasításai között van."

[9] Ez a további bizonyítéka azok teljes vakságának, akik egykor azt állították, hogy az Urat követik, de elvetették azon igazságot, hogy az Úr az ő templomához jött; ez mutatja, hogy nem tartoznak a templom-osztályhoz, hanem sötétségben vannak. Az „Írástanulmányok" VI. köt. hivatkozott 564. oldalán a következők állnak:

[9] „Véleményünk szerint némelyek a jelenlegi állapotok megítélésében túl messzire mentek s azokat (az állapotokat) olymódon pellengérezték ki, melyet az Úr nem parancsolt és nem is helyeselt, sem szavaival, sem viselkedésével nem mutatott. Gondoljunk arra, hogy a világ a dolgokat általában oly jól intézi, amily mértékű értelemmel rendelkezik azok tekintetében. Oly állapotokat dorgálni (kritizálni) állandóan, amelyeket mások, és magunk sem tudunk megváltoztatni, minden tekintetben hasztalan, mivel ez csak boldogtalanná tesz, bosszúságot okoz, az ohajtott eredmények előidézése nélkül."

[10] A levél írója azonban nem szólítja fel az olvasót, hogy tovább olvasson. Mert még ugyanazon a lapoldalon kimutatja a szerző, hogy el fog jönni az idő, amidőn az Úr hozzáfog bosszúállásának bejelentéséhez. (Ezenkívül pedig vegyük azt is figyelembe, hogy a fentidézetteket Russell testvér 1914-ben írta.) Akkor a következőket mondotta:

[11] „Ily ügyekben kövessük Mihály arkangyal példáját, aki nem ítélkezett szidalmazólag Sátán felett, hanem így szólt: ‚Dorgáljon meg téged az Úr!' a maga idejében és módján. (Júdás 9) Tegyünk mi is így. Mivel tudjuk, hogy az Úr a mostani intézményeket a maga idejében és módján meg fogja dorgálni (kritizálni), az apostollal együtt mondhatjuk: ‚Türelmesek legyetek, testvérek, mert közel az Úr eljövetele'; Királyságának felépülése, amely közel van, minden bajt el fog távolítani. Az *időelőtti* felháborodás e dolgok miatt nemcsak hasztalan, hanem hátrányos és káros is."

[12] A fentemlített könyv írása óta azonban az Úr eljött az ő templomához, megkezdte uralkodását, a templomban van ítélkezés végett s azóta mint Mózes, így szól azokhoz, akik hallgatják: „Ki van Jehova mellett?" és ki lesz hű az igazság hirdetésében?" Ebben az időben nem lehet hű senkise Jehovához, aki elmulasztja vagy nem akarja hirdetni Sátán szervezetének minden ága előtt Isten bosszúállását. Az állítólagos „bibliakutató" fentemlített levele azt mutatja, hogy mindazok, akik hozzá hasonlóak, amidőn az Úrnak templomához való eljövetelét nem ismerték el, teljesen megvakultak. Ezek nem szerették az ő megjelenését. (Tim. II. 4 : 7, 8) Ez bátorítsa az ingadozókat és lássák meg, hogy gyorsan Jehova mellett kell állást foglalniok és őmellette kell maradniok, ha élni ohajtanak.

[13] Azok, akik félnek az emberektől vagy embereknek akarnak tetszeni, vagy nem akarják magukat kritikának kitenni, elmulasztják vagy vonakodnak az Úrnak engedelmeskedni, az ő bosszúállását Sátán és annak elvetemült szervezete ellen hirdetvén. Ezek magukat metszik le Jehova szervezetéből s amint az Írás mutatja, összeszedetnek és kivettetnek. Addig az ideig, amig Isten szeretett Fiát nem utasította, hogy megkezdje uralkodását, Jézus Krisztus is azon parancs alatt állott, hogy semmit se mondjon és tegyen Sátán ellen; de amióta eljött a kitüzött idő, most azt hirdeti, hogy ‚ama napon az összes hűségesek készakarattal fogják ugyanazt tenni'. (110. zsoltár 1—3) A fentemlített „bibliakutató" kimutatja, hogy Sátán szervezetének pártján foglalt állást és az ő papságának lett szövetségestársa és elkeseredetten küzd a Királyság ellen. Tegye mindenki azt, amit jónak lát; a maradék azonban az Úr mellett foglal állást s az ő kegyelméből bátran és megalkuvás nélkül fog engedelmeskedni az Úr parancsának.

[14] Jeruzsálem az álkereszténységet példázta; és Jehova az ő tanuit ebbe az istentelen városba küldte, hogy figyelmeztessék lakosait, tegyenek bizonyságot ellenük s közöljék azon szándékát, hogy a várost el fogja pusztítani a zsidók hűtlensége miatt. Tegyük fel, hogy ezek a tanuk, akiket Jehova az izraelitákhoz küldött, úgy tettek volna, mint ez a fentemlített „bibliakutató" s ezt mondták volna: „Mi nem kritizálhatjuk Akhábot és Jezabelt, sem Baál papjait, hamis prófétáit és papságát, mert azzal megsérthetnénk valakit s azt mutatnók, hogy nem vagyunk jóságosak és tekintettel mindenkivel szemben. Tehát nem fogunk fellépni ellenük és nem is fogunk hozzájuk túl közel férközni mézes-mázas és alázatos beszédünkkel és ki fogjuk mutatni, hogy szép jellemet fejlesztettünk." Ha

FEL

így cselekedtek volna, közösséget vállaltak volna az ördög istentelen seregével és Jehova ellen foglaltak volna állást, Jehova pedig azonnal elvetette volna őket s nem használta volna tovább tanuiként.

[15] Tegyük fel, hogy Ezékiel, amidőn azt a parancsot kapta, hogy Jehova fenyegető üzenetét közölje Jeruzsálemmel, így szólt volna: „Jeruzsálem e papjai igen tiszteletreméltó emberek és a zsinagóga kiválóságai gazdag kereskedők, orvosok és politikusok, én nem sérthetem meg őket." Ha Ezékiel így tett volna, hűtlen lett volna az Úrhoz s ez halállal járt volna őreá nézve. Az a nap, amidőn Jehova el akarta pusztítani Jeruzsálemet népének hűtlensége miatt, egyre jobban közeledett. Hasonlóképpen rohamosan közeledik ama nap, amidőn Jehova az álkereszténységet és Sátán egész szervezetét hűtlensége és lázadása miatt el fogja pusztítani. Jehova abban az időben szolgáját, Ezékielt küldte, hogy adja tudtára a népnek az igazságot és most Jehova az ő tanuit küldi hasonló üzenettel az álkereszténységhez. Amidőn Ezékiel megjelent Jeruzsálemben, a zsidók szidalmazni kezdték és meg akarták félemlíteni, amiként azt most cselekszi az álpapság álkeresztény szövetségeseivel Jehova tanui ellen. Isten ezt természetesen előre tudta s Ezékielnek szóló parancsa, amely most még sokkal inkább vonatkozik Jehova bizonyságtevőire, a következőképp szólt: „De az Izrael háza nem akar téged hallgatni, mert nem akarnak engem hallgatni, mert az egész Izrael háza kemény homlokú (nyakas) és megátalkodott szívű. Ímé, keménnyé tettem orcádat, amilyen az ő orcájuk és keménnyé homlokodat, amilyen az ő homlokuk. Olyanná mint a gyémánt, amely keményebb a tűzkőnél, tettem a te homlokodat; ne félj tőlük és meg ne rettenj tekintetüktől, mert pártos ház. — És monda nékem: Embernek fia! minden beszédemet, amelyeket szólok neked, vedd szívedbe és füleiddel halld meg. — Embernek fia! Őrállóul adtalak téged Izrael házának, hogyha szót hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz meg és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy visszatérítsd a hitetlent az ő gonosz útjáról, hogy éljen; az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a te kezedből kívánom meg." (Ezékiel 3 : 7—10, 17, 18) Most mindenki vegye magára a felelősséget azok közül, akik Jehovával szövetségben vannak amiatt, hogy engedelmeskednek vagy pedig nem engedelmeskednek Istennek és foglaljanak Jehova mellett vagy ellene állást.

[16] Az egyáltalán nem igaz, hogy Russell pásztor alapította Jehova népének szervezetét és kioktatta, hogy mit szabad vagy mit nem szabad mondania. Senki sincsen tekintéllyel felruházva arra, hogy egy szervezetet alakítson Jehova Isten részére s aztán megparancsolja neki, hogy mit szabad és mit nem szabad mondania. Jehova felkent tanui nem hallgatnak egy ember üzenetére, hanem amig hívek, Jehova mellett fognak állást foglalni, tőle tanulnak és az ő parancsainak fognak őszintén és valóban engedelmeskedni. Azok pedig, akik egy ember tanait követik és figyelmenkívül hagyják Istennek és az Úrnak világos tanításait, ezzel véglegesen kifejezésre juttatják, hogy nem tartoznak Isten szervezetéhez. Amit Russell pásztor a 564. oldalon mondott, nagyon helyes, amennyiben az az Isten gyülekezetének kellő idejére van alkalmázva. De ő már akkor meglátta, hogy a közeljövőben erélyesebben kell bizonyságot tenni; joggal feltételezhetjük, hogyha Russell testvér még a földön volna, hűséges lenne az Úrhoz s ebből kifolyólag az Úrnak keményebb közleményét hirdetné. Az isteni feladatnak éppen oly lényeges része Isten bosszúállása napjának hirdetése, mint annak bármely más része; a maga idejében ezt a bosszúállást be kellett jelenteni s ennek meghatározott ideje most eljött. Isten bosszúállásának bejelentése az Úrnak templomához jövetelétől az Armageddonig kell történjék. Nem találjuk megindokolva, hogy miért kellene Isten bosszúállását Armageddon után hirdetni. Most csak azokat tanítja Isten, akik Jehova fiai s az ő szervezetétől születtek; most csak ezek értik és becsülik ama tényt, hogy nem hárithatják el maguktól egyetlen részét sem azon feladat teljesítésének, mellyel felkentjeit Jehova megbízta. Ők nem is akarják azt elhárítani maguktól és örömmel és békében hirdetik az ő üzenetét. (Ésaiás 54 : 13) Jehova Isten éppoly kevésbé gyönyörködik azokban, akik őt valamely ember tanaival tisztelik és imádják, mint azokban az izraelitákban, akik őt aranyborjú alakjában imádták. Utóbbit Szamária bűnének hívták s ezek az úgynevezett „bibliakutatók" ugyanehhez az osztályhoz tartoznak. (Ámos 8 : 14) Most a kérdés a következő: „Ki áll Jehova mellett?" Ki imádja őt és

FEL

szolgál néki őszintén és igazán? Akiket ő kedvel, azok most megtartják az ő parancsait.

A prédikálás megengedése

17 Sem ember, sem emberekből álló kormány nem jogosíthatja fel Jehova tanuját az evangélium prédikálására; s ugyanezen okból kifolyólag ember és emberi kormány nem is vizsgálhatja felül, nem rövidítheti és nem akadályozhatja meg az evangéliumot, melyet hirdetni kell. A kanadai rádióbizottság most közelebbről bizonyos papok kérésére, kik az angol-amerikai világbirodalomhoz tartoznak, oly rendeletet adott ki, hogy a WT-programok csak írásban való benyujtásuk és jóváhagyásuk után közvetíthetők. E rendelet megjelenése után egy illető, akiről feltételeztük, hogy Isten szervezetéhez tartozik, téves tanács és arra szóló meghatalmazás nélkül több grammofonlemezt küldött ehhez a rádióbizottsághoz felülvizsgálás végett. E grammofonlemezeknek a rádióbizottsághoz való küldése a következő megalkuvással egyjelentőségű: „Nektek rádióbizottsági tagoknak, amint követeltétek, jogotok is van e grammofonlemezek felülvizsgálására és megítélésére annak eldöntése érdekében, hogy jogunkban áll-e nekünk ezek használata. Mi meg akarjuk mutatni előttetek, hogy szót fogadunk az ország törvényeinek." Ezeknek a grammofonlemezeknek a beküldése a rádióbizottsághoz az Úr nevének meggyalázása, tehát goromba bűn volt. Azok az előadások, amelyek ezen a grammofonlemezeken vannak, nem emberi közleménynek, hanem a Királyság evangéliumának a közleményei, amelyeket az Úr parancsát teljesítve, hirdetni kötelesség; és senki emberfiának, sem pedig emberekből álló bizottságnak nem áll jogában felügyeletet vagy cenzurát gyakorolni afölött s nem áll jogában megakadályozni a népet annak meghallgatásában. A megfizetett papok által ezen előadások ellen támasztott kifogások azt mondják, hogy az előadások megkritizálják a papokat és a köztisztviselőket. Teljesen igaz, hogy Isten ígéje rosszallását és nemtetszését fejezi ki azon hamis próféták vagy papok ellen, akik meggyalázták az ő nevét s népét tévútra vezették, és azon gazdasági hatalom ellen is, amely a népet elnyomta s elnyomja, valamint az oly közhivatalokat viselő hűtlen emberek ellen is, akik hivatalukkal visszaélnek, uralkodnak és csalással ámítják az embereket és rabigába hajtják, hasonlóképpen mindazok ellen is, akik elnyomták, elnyomják és harcolnak Jehova bizonyságtevői ellen. Ezeknek egyesített hatalma mindenkor és minduntalan megtörte az örök szövetséget. Isten megparancsolta, hogy ezeknek az uralkodó hatalmaknak be kell jelenteni azon szándékát, hogy Sátán szervezete, amelynek ők is egy részét teszik, teljesen el fog pusztulni; hogy a népet fel kell világosítani az ő akaratáról, hogy megismerje, hogy ő a Legfelségesebb és alkalmat nyerjen ahhoz, hogy vagy Sátán mellett foglaljon állást s vele együtt elpusztuljon, vagypedig Jehova mellett és éljen. Ez Jehova- s nem valamely ember evangéliuma. Egyetlen emberi szervezetnek sem áll jogában és nincsen is meghatalmazva arra, hogy ezen evangélium hirdetését megcenzurázza vagy feltartoztassa, s akik mégis megteszik, a saját veszélyükre teszik.

18 Egyesek Isten népe közül túl szerények vagy félénkek voltak Jehova parancsának teljesítésében s nem tettek bizonyságot. Mások meg így szóltak: „Én nem félek az emberektől és az ördögtől sem" s mégis ahhoz szabják magukat, amit az emberek kívántak tőlük. A félelem nem mindig jelent beteges aggodást amiatt, hogy valamily személyes bántalom érhet. A félelem arra való hajlandóságot is jelent, hogy emberek vagy szervezetek előtt tetszetősnek akar valaki feltünni; például így szólni a rádióbizottság előtt: „Mi meg akarjuk mutatni önök előtt, hogy mi teljesen jóhiszeműek vagyunk és előadásunk minden tekintetben helyes; azt készséggel önök elé terjesztjük, sziveskedjenek megvizsgálni." Az ily cselekedet vagy beszéd indítóoka nyilván az emberek tetszésének keresése s ez egy része az emberfélelemnek, az emberfélelem pedig az ördög tőrébe vezet. (Példb. 29 : 25) Csapdáját az ördög ez esetben képviselői útján helyezte el az elé, aki a grammofonlemezeket beküldte s az illető belement a csapdába. Jehova ellenben így szól az ő felkentjeihez: „A Seregek Urát (Jehovát), őt szenteljétek meg, őt féljétek és őt rettegjétek! És ő néktek szenthely lészen." — Ésaiás 8 : 13, 14.

19 Jeremiás prófétát Jehova bizonyságtevőjeképp küldte Jeruzsálembe s ezáltal jelképben bemutatta a felkent maradékot, amely Jehova bizonyságtevőjeképp a kereszténységhez lesz küldve. Jeremiás kezdetben félt s Isten így szólt hozzá: „Ne mondd: Fiatal vagyok; mert el kell menned mind-

FEL

azokhoz, akikhez küldelek s közölnöd kell velük mindazt, amit neked parancsolok. Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megmentselek téged — mondá az Úr (Jehova). És Jehova kinyujtá kezét és érinté ajkamat és monda nékem: A te szádra helyezem ígéimet." (Jeremiás 1 : 7—9) Ugyanígy szól most Jehova maradékához: „Ímé, a te szádra helyezem az én ígéimet." (Ésaiás 51 : 16) Ez Isten bosszúállásának és neve igazolásának a napja; s amint akkor Jeremiást utasította, úgy utasítja most e világból kiválasztott népét, a maradékot: „Lásd, én e mai napon népek fölé és országok fölé rendellek téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj." (Jeremiás 1 : 10) Jeremiás Jehova parancsára elment Jeruzsálembe s így szólt a zsidókhoz: „Kettős gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak (a papok és nyáj nagyjai) engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat (saját kutakat, emberi tanokat) ássanak magoknak; és repedezett kutakat ástak, amelyek nem tartják a vizet (igazságot)." (Jeremiás 2 : 13) E jövendölés teljesüléseképp az álkereszténység a Népszövetséget helyezte Isten országa helyére s papsága a magasabb kritikát és más, emberi elméleteket helyezett Isten ígéje helyére. Isten most megparancsolja tanuinak, hogy vessék ezt szemükre.

[20] Tegyük fel, hogy a tisztviselők vagy uralkodók vagy biztosok azt mondták volna Jeremiásnak, amidőn előkészített beszédével Jeruzsálembe érkezett: „Ezt a beszédet csak úgy tarthatod meg, ha először átadod nekünk jóváhagyás céljából; s ha abban találunk valamit a papokról, nem engedjük, hogy előadd." Ha Jeremiás átadta volna nekik a beszédét s így szólt volna: „Nagyon szép! Olvassátok el s közöljétek velem, hogy mit gondoltok róla", úgy meggyalázta volna Jehovát és nagy bűnt követett volna el. Jeremiás nem cselekedett ilyesmit. Ellenkezőleg, arra gondolt, amit az Úr mondott neki: „Prófétának rendeltelek a népek közé; . . . és beszéld mindazt, amit parancsolok neked. Ne félj tőlük." (Jeremiás 1 : 5—8) Nagyon kiméletesen fogott-e munkájához Jeremiás, nem mondotta-e meg az igazat a papságról és szövetséges társairól? Dehogyan is nem! Az ő jövendölésének nagyobb része az Úr üzenete, mely a hamis prófétákról, pásztorokról, papokról és nyájaik előkelőiről lehuzza a leplet.

[21] Az álkereszténység, papsága és a nyáj előkelői nemcsupán nem teljesítették Istennel szemben való kötelességüket és hárították el azt maguktól, hanem az örökszövetséget is megszegték és Jézus Krisztus vérét, az ember üdvösségének egyetlen eszközét, teljesen közönséges dologként kezelték. Jeremiás tehát Jehova tanuit példázza, akik most a földön vannak; Jeremiás üzenete pedig az üzenet mintapéldája, melyet Jehova tanuinak most közölni kell a kereszténységgel. Isten parancsára Jeremiás többek között így szólt a papsághoz, mégpedig nyilvánosan és a nép füle hallatára: „Még ha lugban mosakodnál is, vagy szappanodat megsokasítanád is, feljegyezve marad a te álnokságod előttem, mondja az Úr, Jehova. Mimódon mondhatnád: Nem undokíttattam meg, nem jártam a Baálok után?! Lásd meg a te utadat a völgyben, ismerd meg csak, mit cselekedtél! Gyorslábú kancateve, amely ide-oda futkos utain. Pusztához szokott nőstény vadszamár, amely érzékiségének kívánságában levegő után kapkod. Gerjedelmét kicsoda csillapíthatja le? Senki ne fárassza magát, aki ezt keresi, megtalálja ezt a maga hónapjában. — Még ruháid szélén is található szegény, ártatlan emberek vére, nem azért, hogy betörésen kaptad őket, hanem mindamazokért." (Jeremiás 2 : 22—24, 34) Mit szólna a kanadai rádióbizottság egy ily közleményhez? Ha Jeremiás Kanadában lenne, nem engednék beszélni.

[22] Az álkereszténység papsága most, miként a zsidó papság annak idején, a pénzügyi óriásokkal, a hivatásos politikusokkal szövetkezett, kiket nyájaik uraivá emeltek. Most Isten ugyanúgy parancsolja, mint annak idején parancsolta Jeremiásnak, hogy ezt az üzenetet hirdessék: „Mert istentelenek vannak az én népem közt; guggolva fülelnek mint a madarászók; tört hánynak, embereket fogdosnak. Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak tele az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és gazdagokká. Meghíztak, megfényesedtek; eláradtak a gonosz beszédben; az árvának ügyét nem ítélik igaz ítélettel, hogy boldoguljanak; sem a szegényeknek nem szolgáltatnak igazságot. Hát ezeket ne büntessem-é meg, ezt mondja az Úr (Jehova)? Az ilyen nemzeten, mint ez, ne álljon-é boszszút az én lelkem? — Borzalmas és rettenetes dolgok történnek e földön: A próféták hamisan prófétálnak és a papok tetszésök szerint hatalmaskod-

FEL

nak (más fordítás szerint: velük uralkodnak), és az én népem így szereti! De mit cselekesznek majd utoljára?!" (Jeremiás 5 : 26—31) „Te pedig azt mondd nékik: Ezt mondja az Úr (Jehova): Ímé, betöltöm e földnek minden lakosát és a királyokat, akik Dávid trónján ülnek és a papokat, a prófétákat és Jeruzsálemnek minden lakosát részegséggel; és összeütöm őket, egyiket a másikhoz, az atyákat és a fiakat együtt, azt mondja az Úr (Jehova); nem kegyelmezek meg és nem kedvezek és nem leszek irgalmas, hogy el ne veszítsem őket." (Jeremiás 13 : 13, 14) Jeremiás Jehova parancsára nem szünt meg Jeruzsálem népét óva figyelmeztetni az eljövendő veszedelemre, miként most Jehova tanui eleget tesznek a parancsnak és óva intik a kereszténységet. Az álpapok azt mondják a népnek, hogy nem lesz több nyomor s rövidesen jóra fordul minden és rendbe jön, hogy éppen a nagy jólét ideje van küszöbön és a szervezett kereszténység a világot kellemes lakóhellyé fogja alakítani. Amit Jeremiás mondott, ugyanazt mondja most az Úr ezeknek is. „És monda az Úr (Jehova) nékem: Hazugságot prófétálnak a próféták (álpapok) az én nevemben; nem küldtem őket, nem parancsoltam nekik, nem is beszéltem velük; hazug látomást, varázslást, hiábavalóságot és szívbeli csalárdságot jövendölnek néktek. Azért ezt mondja az Úr (Jehova) a próféták felől, akik az én nevemben prófétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt mondják: Fegyver és éhség nem lesz e földön: Fegyver és éhség miatt vesznek el azok a próféták." — Jeremiás 14 : 14, 15.

[23] Ez a papság szétdulta Isten népét s most ebben az időben Jehova alázatos férfiakat és nőket választott ki, hogy közöljék az igazságot azokkal, akik meg akarják hallgatni; az álpapság szövetségeseivel együtt meg akarja akadályozni, hogy a nép meghallgassa a Jehova tanui által közölt igazságot, miként Jeremiás idejében is. Isten megparancsolta Jeremiásnak s most az ő tanuinak: „Jaj a pásztoroknak, akik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr (Jehova)!" (Jeremiás 23 : 1) Az álpapok fonák beszédeikkel vagy jövendöléseikkel milliókat fordítottak el az Úrtól s Jehova most ezt mondja róluk: „Nem küldöttem e prófétákat (papokat), de ők futottak, nem szóltam nekik, mégis prófétáltak. Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én ígémet hirdették volna népemnek és eltérítették volna őket az ő gonosz utaikról és az ő cselekedeiknek gonoszságától. — Ímé, én a prófétákra (álpapokra) támadok, azt mondja az Úr (Jehova), akik felemelik nyelvüket és ezt mondják: Az Úr (Jehova) mondja! — És örökkévaló szégyent és örökkévaló gyalázatot hozok ti reátok, amely felejthetetlen." (Jeremiás 23 : 21, 22, 31, 40) Ezek a pásztorok vagy papok hamis pásztorok s a pénzfejedelmek és hivatásos politikusok a legkimagaslóbbak az ő nyájukban, ezeknek mondja Jehova: „Jajgassatok pásztorok és kiáltsatok és heverjetek a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a ti megöletéseteknek és szétszóratásotoknak ideje és elhullotok, noha drága edények vagytok. És nincs hová futniok a pásztoroknak és menekülniök a nyáj vezéreinek. Hallatszik a nyáj pásztorainak kiáltozása és a nyáj vezéreinek jajgatása, mert elpusztította Jehova az ő legeltető helyüket." — Jeremiás 25 : 34—36.

[24] Ha közleményét Jeremiás a kanadai rádióbizottság elé beterjesztette volna, nem sokra mehetett volna az üzenetnek a nép között való terjesztésével, amellyel őt Jehova megbízta; ez tényleg rossz helyzetbe döntötte volna őt. Ugyanúgy Jehova tanui rossz helyzetbe kerülnek, ha Jehova evangéliumát jóváhagyás végett cenzurára terjesztik be a cenzorok elé. Jézus erre gondolhatott, amidőn így szólt: „Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket." (Máté 7 : 6) Az álpapokat az Úr minduntalan ebekhez hasonlítja, sőt néma ebekhez s nyájaik kimagaslóit tisztátlanoknak mondja, amit a disznókban példáz. Hatehát ezek az igazság ellenségeiként ismeretesek, azáltal, hogy az evangéliumot cenzurára (kritikára) elébük terjesztjük, alkalmat nyujtunk, hogy „ránktámadjanak és megszaggassanak", amit, amint Jézus megmondotta, meg is tesznek. Vagy talán Jehova hű tanui közül valamelyik azon a nézeten van, csak egy pillanatig is, hogy a rádióbizottsághoz tartozó férfiak átolvasván az igazságot, azt jóváhagyják s így fognak szólni: Nyugodtan megtarthatja az előadást? Azok nem fogják ezt tenni; ellenkezőleg, Jehova tanui ellen fognak fordulni és meg fogják őket fenyegetni. Miért gyaláznók meg az Urat, nemtartván meg az ő parancsait? Vagy talán kérdezze meg Isten az ördögöt

FEL

vagy valamelyik képviselőjét, hogy kell-e hirdetni az Úr evangéliumát az embereknek? Jehova tanui az Urat képviselik s az ő erejében és az ő kegyelméből állanak.

[25] Jehova a világból kiválasztott egy népet a maga neve érdekében és bizonyságtevőjévé tette s megparancsolta neki üzenetének hirdetését. Ez a közlemény nem emberé, hanem Istené. Jehova tanuja nem szabad, hogy rátámadjon (ráförmedjen) valamely emberre, de kötelessége, hogy az Isten bosszúállásáról szóló üzenetet Sátán szervezetének minden ága előtt szólja; feddhetetlenségét másképp nem őrizheti meg, csakis ha ezt — Isten parancsát követve — híven teljesíti. Isten ígéje, az igazság az, amely vág; azt tisztán és világosan, határozottan és mégis minden él nélkül kell közölni. Azért nem mehetnek Jehova tanui a rendörtisztviselőkhöz engedélyt kérni a Királyság evangéliumának terjesztéséhez. Jehova tanui tiszteletben tartják a törvényeket és mindeniket megtartják, amely nem ellenkezik Isten törvényével; de ha köztük ellentét mutatkozik, a hűségesek Istennek és nem az embereknek fognak engedelmeskedni. Az apostolok széjjeljártak és hirdették Krisztust, a megfeszítettet. A papok, rendörök, csendörök és bírák maguk elé idézték ezeket a hű embereket és rájuk parancsoltak, hogy semmit se merjenek beszélni és tanítani Jézus nevében. Péter és János azonban igy szólt: „Inkább Istennek kell engedelmeskedni, mint az embereknek." (Apcsel. 4 : 18, 19; 5 : 29) Jehova tanui ugyanígy tesznek.

[26] Jehova elküldte Jézust bizonyságának közlésére; vajjon mennyire jutott volna Jézus, ha engedte volna, hogy a papok, lelkészek és szövetségeseik bírálják felül az ő mondanivalóit? Akkor még nem volt elérkezve az idő Isten bosszúállása napjának bejelentésére; de az az idő már akkor elérkezett, hogy Jézus a képmutató papságnak szemébe mondja az igazságot; ő egyenesen megmondta nekik, hogy az ördög fiai. (János 8 : 44) Hazodozva cselekedett és kíméletes volt-e Jézus? Átadta-e beszédeit a farizeusoknak vagy rádióbizottságnak, mondván: „Uraim, itt van, amit szombaton mondani akarok; szívesen venném, ha átnéznék és közölnék velem, hogy kielégítő-é"? Ellenkezőleg; Jézus a tömeg elé lépett és az összes hallgatói előtt beszélt a papok álszenteskedéseiről. Még soha sértőbb és vágóbb szavak el nem hangzottak Jézusnak Máté 23 : 13—34-ben feljegyzett szavainál.

[27] Most azon a napon élünk, amidőn Krisztus királyá koronáztatott s elküldte hű maradékát, hogy üzenetét bizonyságtevésként hirdesse; e bizonyságtevés egy része Istenünk bosszúállása napjának a bejelentése. Jehova megparancsolta, hogy ezt a bizonyságtevést végezni kell, hogy mindenki figyelmeztetve legyen és értesüljön azon szándékáról, hogy el fogja pusztítani Sátán szervezetét. Isten igazságának üzenetét Sátán szervezetének valamely ágához jóváhagyás vagy cenzura végett beterjeszteni, hogy engedélyt adjanak annak terjesztésére vagy csupán azt kérni, hogy az üzenetet prédikálni lehessen, goromba bűn Isten szemében és tisztátlanná teszi az elkövetőjét, mivel eképpen holttestet, azaz Sátán szervezetét megérintette. Az ily bűntől, mégha figyelmetlenségből történt is, egyedül csak oly úton lehet megtisztulni, ha mély alázattal és esedezésekkel járulunk Istenhez, megvallván bűnünket és az Ige fürdőjében megtisztulva, azután híven tartjuk szemünk előtt Isten ígéjét. A jelképben ezt az példázta, hogy a bűnöst a veres tehénnek élővízzel kevert hamujával meghintették. (Mózes IV. 19 : 1—20; Dániel 9 : 3; Zsidók 10 : 22; Efézus 5 : 22) A templomból valóknak ez a rendkívüli parancs szól: „Tisztátalant ne érintsetek!" s nekik nem szabad egyességre lépniök Sátán szervezetével. (Kor. II. 6 : 15-18) A híveket bizonyosan sokan félreértik, de van-é ennek valami jelentősége? Az ördög minden Isten iránt hűséges és egyenes embert téves megvilágításba helyezett s az ördögtől megvakított és megcsalt balgák félreértették őket. Az Úr most templomában van; szenthelyét megtisztította s azoknak is tisztáknak kell lenniök, akik abban laknak. Isten népe teljesen távol kell hogy tartsa magát Sátán szervezetétől és Isten parancsainak szorgalmas teljesítésére kell vigyáznia.

[28] Az Úrhoz való hűség nem azt jelenti, hogy mostmár az ő tanuinak durváknak és barátságtalanoknak kell lenniök; nem is szabad kiszemelniök maguknak egyes embereket s azokat haragra ingerelniök. Jehova tanui a legmegtiszteltebb állást töltik be, amely valaha embernek adatott s ahhoz méltóan is kell viselkedniök. Ezzel Jehova Isten tisztelte meg az ő tanuit s nem is fog azzal másokat megtisztelni; és csak azok, akik híveknek

FEL

bizonyulnak s megőrzik feddhetetlenségüket, fogják folytonosan élvezni ezt a megtiszteltetést. (Ésaiás 42 : 8) Tartozkodniok kell attól, hogy Sátán szervezetével vagy képviselőivel közös ügyet vállaljanak, de beszédükben mindamellett jóságosaknak és határozottaknak is kell lenniök; határozottan állást kell foglalniok Jehova mellett és eltérés és megalkuvás nélkül ki kell tartaniok ezen álláspontjuk mellett. Az igazságot kell szólaniok, amint meg van nekik parancsolva, arra való tekintet nélkül, hogy mit fog hozzá szólni valamely teremtmény.

Ima mindenkiért

[20] Valaki azt kérdezhetné: „Imádkozzék-e a maradék mindenkiért, azokért is, akik közhivatalokat viselnek, hogy békés és csendes életet élhessünk?", idézvén Tim. I. 2 : 1, 2, hogy igenlő feleletet kapjon e kérdésre? Meglepő, hogy valaki, aki tényleg azt tartja, hogy Isten tanítja őt, még ily kérdést tehet fel vagy kétségben van ebben a tekintetben. (Ésaiás 54 : 13) Miután az Úr eljött az ő templomához, tisztán feltárja népe előtt Jehova akaratát. Mégha Pál földi uralkodókra utalt volna is, amidőn a fenti szöveget írta, az sokkal Istenünk bosszúállásának napja előtt történt. Az Úr templomához való jövetele óta Isten haragjának ítéletét kell bejelenteni és Isten megtanítja népét azon dolgok felől, amiért azóta imádkozniok kell. (83. zsoltár 1-19) Jézusnak sem volt szabad a kitüzött idő előtt fellépni Sátán ellen. (110. zsoltár 1, 2) Most azonban közölni kell Jehova ítéletét, mivel eljött az idő, amidőn Jehova felkeresi minden ellenségeit és a hívek imájának mindig egyeznie kell Isten akaratával. (149. zsoltár 9; Lukács 19 : 27; 21. zsoltár 9—13) Isten országa eljött s ez főképpen a kereszténység uralkodóival közöltetett; ezek összesereglettek Jehova és az ő királysága ellen. Isten kifejezett akaratának megsértése lenne, ha ily uralkodókért imádkoznánk. Az ellenségért vagy az ellenség szervezetének valamely ágáért egyetlen hűséges sem imádkozhatik abban az időben, amikor Isten azzal küldi szét a híveket, hogy bejelentsék az ellenség szervezetének közeli bukását. Ha valaki közhivatalt visel, nyilvános előadásában megemlíti Isten nevét és szövegeket idéz az ő igéjéből, még nem bizonyítja, hogy Isten mellett is foglal állást. Az ember cselekedetei hangosabban beszélnek a szavainál. Az álpapok, „a bűn embere" és a „pusztulás fia" is idéznek bibliaszövegeket, sőt azt állítják, hogy Isten pártján állnak; de merné-e valaki azt állítani közülünk, hogy Isten azt akarja, hogy értük is imádkozzunk? (János I. 5 : 16; 83. zsoltár 17—19; lásd a folyóirat 1933 április 1. számát!) Amidőn Pál levelet írt Timotheusnak, az uralkodók üldözték Krisztus követőit és meggyalázták Jehova nevét; Pál biztosan nem arra utasította Timotheust, hogy az olyan emberekért imádkozzon. Az apostolnak Tim. I. 2 : 1, 2-ben feljegyzett kijelentése összhangba kell hozassék Róma 13 : 1—3-al. (Lásd a folyóirat 1929 július 15. és augusztus 1. számát!)

[19] A kérdés a következő: „Ki van Jehova pártján?" Mindenki az ő pártján áll-e most? Semmiképpen! Sátán minden nemzetet Armageddonra toboroz, hogy végső háborút vívjon Isten és az ő felkentjei ellen. Jehova pártján állhat-e most valaki, aki Sátán szervezetében mint látható uralkodó valamely hivatalt visel? Semmiképpen! Jehova Isten most az ő szent templomában van s mindenkinek hallgatást és az ő üzenetének meghallgatását parancsolja. (Habakuk 2 : 20) Ha most földi uralkodók engedelmeskedni akarnak Istennek, nem fogják akadályozni Jehova tanuit az igazság terjesztésében. A templomosztály vagy a választottak egyikét sem fogja megtéveszteni közhivatalnokok vagy más emberek semmitmondó kijelentése. A választottakat most nem lehet elhitetni. A hű maradék így szól: „Mi Jehova házához tartozunk és neki akarunk szolgálni."

[21] Ez a nap az, amidőn Isten szétküldi tanuit, hogy azokat a tanulékonyakat, akik szeretnék megismerni Istent és helyesen szeretnék viselni magukat, elpecsételjék homlokaikon és „tüzes parazsat" vegyenek és az álkereszténységre hintsék. (Ezékiel 9 : 4; Sofoniás 2 : 2; Ezékiel 10 : 2—7) Ebben az időben senki sem követheti híven és figyelmesen Isten parancsait, egyuttal „csendes és nyugott életet élvén". Mostantól fogva harc dul. A maradék a bizonyságtevésben nem lehet hű oly helyeken mint Bergenfield, New Jersey, egyuttal nyugott és csendes életet élve. A templom-osztály harcra lesz előkészítve és az ő békéjük és nyugalmuk nem földi uralkodóktól jön, hanem Jehova Istentől. Nekik békéjük van, de az ő békéjük az Úrban van meg, mialatt harcot vívnak az igazsá-

FEL

gért. Ésaiás 26 : 2—4) Azok, akik a templomban s így Jehova mellett vannak, készakarattal és örömmel zengik és dicsőítik őt, mialatt harcba vonulnak. (Krónika II. 20 : 1—27) Ezek derék és hű harcosok és követik Jézus Krisztusnak, a nagy hadvezérnek vezetését; nem várnak békét és nyugalmat azoktól, akik Sátán szervezetét igazgatják. A hűségesek Isten országának evangéliumát hirdetik a Jonadábban példázott jóérzelmű embereknek, akik ohajtanak megvigasztalódni, el akarják hagyni Sátán szervezetét és Jehova mellett akarnak állást foglalni. Jehova tanuinak szilárdan mellé kell állaniok és örömmel kell hirdetniök a Felséges üzenetét, hogy megőrizhessék feddhetetlenségüket.

Bereal kérdések

1. Hol történt a Mózes II. 32 : 26-ban feljegyzett esemény? Miért voltak ott az izraeliták? Mond el, mi indította Mózest ama tettére, ami fel van jegyezve! Mi a célja e prófétai képnek s feljegyzésnek?
2. Kit jelképeztek Mózes, a léviták s a többi izraeliták? Mennyiben?
3, 4. Mily kérdést tárt Józsué a zsidók elé? Mi volt e kérdés célja? Mutasd ki prófétai vonatkozását! Hasonlítsd össze a zsidók felelősségét Isten mai népének felelősségével!
5. Mit jelent a „királyság ezen evangéliuma"? Ki hirdeti? Idézz szövegeket, mely meghatalmazásukat, szükséges tulajdonságaikat s kötelességeiket ezen ügyben feltárják!
6. Hogyan szól Ésaiás 61 : 1, 2? Kinek adatott ez a feladat? Kinek a bosszúállását kell hirdetni? Ki ellen? Mi a célja a hirdetésnek?
7—11. Idézz példát, mely jól megvilágítja azok vakságát, kik egykor azt állították, hogy az Úr követői, de elháritották maguktól az Úr templomához jövetelének elismerését!
12, 13. Mutasd ki, hogy Isten bosszúállásának jelen hirdetése teljesen egyezik az 1918 előtt hirdetett igazsággal s a többi igazságokkal is, melyeknek feltárása esedékes lett! Magyarázd meg ezzel összefüggően, hogy egyesek miért vonakodnak vagy háritják el az Isten hű népén nyugvó kötelesség felismerését!
14, 15. Hasonlítsd össze azon körülményeket, melyek között Jehova az ő tanuit akkor Jeruzsálembe küldte, a mai helyzettel, annak kimutatására, hogy mennyire fontos Jehova tanui részéről most, hogy kellően becsüljék kiváltságaikat és kötelességeiket!
16. Idézz bizonyitékokat, hogy Jehova felkent tanui Istentől és nem emberektől tanulnak s hogy Isten gyülekezete kellően van értesülve azon idő közelségéről, amidőn Isten haragját kell hirdetni! Miért nem ismerték meg egyesek, hogy eljött az idő ennek hirdetésére? Ki érti és tudja értékelni a jelen helyzetet? Miért? Mi a felelősségük?
17. Magyarázd meg, hogy az evangélium hirdetésének kiváltsága alá van-e vetve embereknek vagy emberekből álló kormánynak cenzura végett! Mutasd ki, hogy az üzenet, amely most vádat emel Sátán és az ő szervezetét alkotó elemek ellen, időszerű és helyes!
18. Hogyan és miként nyilatkozik meg gyakran az emberfélelem? Hogyan kerülhetik el a felkentek az ördög ezen töreit?
19—21. Mutasd ki Jeremiás feladatának, természetének és üzenetének összehasonlításából, hogy ő a mai maradékot jelképezi! Mi lett volna az eredménye, ha Jeremiás az emberi hatóságok engedélyét vagy jóváhagyását kérte volna?
22, 23. Hasonlítsd össze a mai kor álpapságát a zsidó papsággal Jehovának Jeremiáshoz szóló utasitására és a jelen tényekre való tekintettel!
24. Benyujtotta-e beszédét Jeremiás jóváhagyás végett a hatóságokhoz? Miért nem? Mily leckét tartalmaz ez a maradék részére?
25. Mily álláspontra helyezkedik a maradék Jehovához és üzenetéhez való kapcsolatában, amelyet hirdetni kell? Hogyan hirdessék az igazságot s hogyan viselkedjenek másokkal és a törvényekkel szemben?
26. Mutasd ki, hogy viselkedett Jézus korának papságával szemben s mi ebből a tanulság!
27, 28. Milyen a mostani helyzet, amely oly sok erőt szorgalmat és teljes ragaszkodást kiván Jehovához? Mi lenne az eredménye, ha Isten üzenetét emberek elé terjesztenék jóváhagyás végett? Hogyan lehet az ily tisztátlanságot megszüntetni? Remélhető-e, hogy Jehova egyes tanuit ne értsék és értelmezzék tévesen? Miért nem? Mily állást kell tehát elfoglalniok Jehova tanuinak az evangélium, más emberek és szervezetek előtt való viselkedésük tekintetében?
29. Mutasd ki bizonyító szövegekkel a Tim. I. 2 : 1, 2 és Róma 13 : 1—3, valamint a 83. zsoltár közti összhangot!
30. Magyarázd meg, miről lehet megismerni, hogy kik állnak most Jehova pártján!
31. Mi az eredménye és célja azon üzenetnek, amelyet most Jehova hű tanui hirdetnek? Békét és nyugalmat jelent-é ez a templom-osztály részére? Csak miképpen őrizhetik meg ők feddhetetlenségüket?

W. T., 1933 május 1.

A világbirodalmak építészei elvetik a Szegletkövet

A keresztény időszámítás előtt mintegy hétszázesztendővel élt egy próféta, aki előre megmondta azokat az eseményeket, melyek korunkban a „kereszténységben" előfordulnak. Ez Ésaiás próféta, aki a Szentírás nagy prófétáinak egyike s a következőket írta: „Ezért így szól az Úr Isten (Jehova): Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut (nem fél). És a jogosságot mérőkötéllé tevém s az igazságot színelővé, és jég söpri el a hazugság oltalmát és vizek ragadják el a rejteket." (Ésaiás 28 : 16, 17) Egy, Ésaiásnál még régebbi próféta ugyanezen jelképes „kőről" irva, mondotta: „A kő, melyet az épitők megvetettek, szegletkővé lett. Az Úrtól (Jehovától) lett ez, csodálatos ez a mi szemeink előtt." (118. zsoltár 22, 23) Ezen ihletett jövendölések után évszázadokkal jött el a legnagyobb próféta, aki valaha ezen a földön élt, Jézus Krisztus és kijelentette, hogy őmaga teljesíti be ezt a jövendölést s hogy ő az a kő, akit Isten a föld királyául felkent. — Máté 21 : 42—44.

FEL

Amint az összes tények és arra vonatkozó jövendölések bizonyítják, felkent királyát Isten 1914-ben trónjára emelte s megparancsolta, hogy uralkodását ellenségei, azaz e világ uralkodó hatalmai, a látható és nemláthatók, között megkezdje. (2. zsoltár 6; 110 : 2) Három és fél évvel később, vagyis 1918-ban, az Úr az ő templomához, azaz Isten szellemi templomához jött. Abban az időben mutatkozott be az Úr Jézus népének a „keresztténységben" mint a föld jogos uralkodója. Ezt Isten ígéjének közleménye útján cselekedte, melyet közöltetett a kereszténységgel és a jövendölések beteljesülése által megmutatta, hogy e világ végéhez érkezett és az ő királyságának ideje eljött. Abban az időben, azaz 1918-ban, volt Jézus Krisztus a „megpróbált" és „becses" kő, amint a jövendölések feltárják. A világháború eseménydús esztendejében, amint az írás mutatja, nemcsak a földön, hanem a mennyben is háború folyt Jézus Krisztus és az ellenség, Sátán között s e háborúból Jézus Krisztus került ki győztesen mint kipróbált, igazságos és hűséges. (Jelenések 12 : 7—10) Amidőn magát a jövendölések teljesüléseképpen a hatalmak előtt a föld jogos uralkodójaként bemutatta, nagyon örvendtek az ő népe között, akik hittek őbenne és őt elfogadták; ő ezek előtt „értékes" és az is lesz mindenkoron.

Akkor teljesült be egészen a jövendölés a szegletkő-elhelyezése tekintetében. Azután következett az isteni igazság feltárása és hirdetése, melyet Isten, az Úr, felhasznált és arra használ most is, hogy a hazugság azon menedékhelyét, melyet Sátán az emberek elméjének megvakítására használt, elsöpörje. Péter a jövendölésből idézi: „Azért van meg az Írásban: Ímé szegletkövet teszek Sionban, amely kiválasztott, becses; és aki hisz abban, meg nem szégyenül." — Péter I. 2 : 6.

Isten felkent királya ez az alapkő és főszegletkő is egyuttal. A ház alapkövén nyugszik az épület sulya. Az építkezés folyamán eljön az a pilanat, amidőn a szegletkövet vagy az épület irányzókövét is meg kell határozni. A főkövet a helyére illesztik és a mérőkötelet leeresztik és minden kőnek a főkőhöz kell igazodnia. Amiként az Úr házának (vagy templomának), melyet Salamon építtetett Jeruzsálemben, épületanyagait előre elkészítették és kalapácsütés vagy vasszerszám nélkül összeillesztették, ugyanúgy készítették el előre az Úr dicsőséges házának épületanyagát és zaj vagy zavar nélkül fogja azt összeilleszteni. A főszegletkő el van helyezve és az épület többi kövei hozzá vannak illesztve, mivel hasonlokká kell lenniök a főszegletkőhöz, Jézus Krisztushoz. — Róma 8 : 29.

Jehova prófétája ugyanezen becses kőről beszél és így szól: „Ez a megütközés és botránkozás kősziklája lesz Izrael mindkét házának." (Ésaiás 8 : 14) A ház két részből állt, első volt az uralkodó-osztály az ország déli részében, mely azt állította, hogy ismeri Isten törvényét, hallotta Jézust és minden oka megvolt, hogy őt Messiásként elfogadja; második helyen állt a köznép, akik főképp az ország északi részeiben laktak. Izrael vezérei szájukkal az Úrhoz járultak, szívükben azonban messzi távol álltak tőle. Ezeknek kötelességük lett volna, hogy a népet az igazság szavaira oktassák; de nem oktatták. A köznéppel közölték, hogy egy királyt kell remélnie; s amidőn a nép Jézust hallgatta, erővel királlyá akarta őt emelni, de ezt ő megakadályozta. (János 6 : 15) Amidőn később királyukul ajánlkozott és szamárháton Jeruzsálembe vonult, az uralkodó-osztály megvetette őt. „Mindkét ház" vagy Izrael mindkét része megbotránkozott Krisztusban mint a Messiásban és Királyban. Izraelnek csak egy maradéka hitt az Úr Jézusban mint Krisztusban és őrizte meg hűségét. Ez a jövendölésnek kicsinyben való vagy első teljesülése volt. — Róma 9 : 32, 33; 11 : 5.

Pünkösdtől kezdve, amidőn a szentszellem Krisztus gyülekezetének első tagjaira kitöltetett, az Úrnak második eljöveteléig az evangélium hirdetése folyt, sokan hallották és hittek benne. Ezek két csoportra vagy házra oszlottak. A papság magát „keresztény vallásnak" nevező felekezeti rendszert szervezett; ebben mindig politikusok, hadvezérek és gazdagok voltak a „nyáj előkelői". De sokan csatlakoztak olyanok is e felekezetekhez, akiket, mivel szegények és tanulatlanok voltak, háttérbe szorítottak.

Amidőn aztán 1878-ban az Úr hozzáfogott a Biblia alapigazságainak tisztázásához és helyreállításához, e felekezetekből többen kiléptek és Isten ígéje köré csoportosultak, tanulmányozni kezdték és kölcsönösen építették egymást a leg szentebb hitben. Ezek alkották Izrael másik házát. Ebben a házban is két rész támadt: Elsők voltak a gyülekezet vezetői, akik azt tartották, hogy nekik több előnyre és tiszteletre van jogosultságuk a gyülekezetben, mivel tanultabbak és hivatalt viselnek; másodhelyen pedig azok, akik szerették az igazságot s várták az időt, amidőn készen lesznek a mennyország számára, hogy az Úr őket magához ragadja. Mindkét házban voltak, akik igazán szerették Istent s így ki is állották a megpróbáltatásokat.

Isten felkent királya, a szegletkő, 1918-ban tökéletességben elhelyezkedett, amidőn eljött templomához s magát királyul ajánlotta. Azután következett a megütközés. Az állítólagos keresztény rendszerek „szervezett kereszténységnek" nevezik magukat. Ezek a rendszerek 1918-ban Krisztust, a Királyt megtagadták és a Népszövetséget ültet-

FEL

ték helyére. Tehát megütköztek és elbotlottak a Kővön. Azokra pedig, akik e rendszerekből kiválasztattak s meglátták és elfogadták az Úr jelenlétének bizonyítékait, tüzes megpróbáltatások következtek.

Azután ezek közül többen elvetették az Úr jelenlétének, uralkodása megkezdésének és templomához jövetelének bizonyítékait és elszakadtak. Azok pedig, akik a megpróbáltatások alatt kitartottak és a tüzes próbákból tisztán kerültek ki, a „maradékot" alkotják. Ezek az Úr szervezetének részeivé lettek. A többiek visszavonultak. Így a tények azt mutatják, hogy Izrael mindkét háza megütközött s csak a maradék maradt meg. Az 1918. évi megpróbáltatások ugyancsak azt bizonyítják, hogy az Úr templomában van s abban az időben tökéletesen elhelyezkedett mint főszegletkő.

A próféciában gyakran előfordul az „ama nap" kifejezés. Főképp azon időszakaszra vonatkozik, amidőn az Úr felépíti Siont, az ő szervezetét, főképp annak földi tagjait. „Ama nap" Jehova napja, mivel ez az időszak vagy kor, amidőn királyát Isten trónra emeli és elküldi Sion felépítésére. Figyeljük meg, hogy a 118. zsoltár 19, 20-ban Isten prófétája ezt megerősíti: „Nyissátok meg előttem az igazság kapuit; át akarok rajtuk vonulni, Jah-t akarom dicsőíteni. Ez Jehova kapuja: az igazak lépnek át rajta." — angol-f. szerint.

Amidőn 1914-ben az Úr trónjára ült (2. zsoltár 6), a Királyság működéshez kezdett s így megnyílt a belépés útja, amit a „kapuk" példáznak; az igazak ezeken az Isten szervezetébe vezető kapukon vonulnak át. Ehhez hozzáfűzve mondja a próféta: „Dicsőíteni akarlak téged, mert felmagasztaltál és szabadítommá lettél." (118. zsoltár 21, angol szerint) A jövendölés e része főképp azon időre vonatkozik, amikor az Úr kipróbáltjainak az igazság palástját adta és az üdv ruháit, s így őket szervezetének elemeként jellemezte. Azután a próféta a 118. zsoltár 22-ben így folytatja: „A kő, melyet az építők megvetettek, szegletkő lett." Isten felkent királya bemutatta magát azoknak, akik Isten népének vallották magukat s ezek közül őt többen elvetették; a maradék azonban örömmel elfogadta őt. Ez látja és méltányolja azon nagy igazságot, hogy az Úr most szent templomában van s így szól: „Az Úrtól (Jehovától) lett ez és csodálatos ez a mi szemeink előtt. Ez a nap az, melyet az Úr (Jehova) szerzett; örvendezzünk és vigadjunk ezen." (118. zsoltár 23, 24) Ez a prófécia, melyet Jézus magára alkalmazott és idézett, határozza meg végleg és biztosan „ama napot". Azon nap ez, amidőn Isten Jézus Krisztus által igazolni fogja nevét s azért „Jehova napja" ez. — 110. zsoltár 2—5.

Ahol tehát a jövendölésben az „ama nap"-szó előfordul, az írás tanulmányozója a teljesülés idejét is megállapíthatja. S ha egyszer megállapította az „ama napon"-szóval jelzett időt, abból levonhatja, hogy az a jövendölés — amennyiben a Királyra vonatkozik — nem kezdődött ama nap, azaz 1914 előtt, sőt csak 1918 után teljesült be az Úr Jézus hű társaival kapcsolatban. A templom-osztály akkor jutott azon belátásra, hogy az „asszony magva" és a „Kígyó magva" között háború dúl és hűséges lenni és győzni akarván, esedezésekkel és örömmel könyörög a jövendölés szavai szerint (118. zsoltár 25, 26): „Kérlek Jehova, szabadíts meg! Kérlek Uram, adj jó előmenetelt! Áldott, aki Jehova nevében jön! Jehova házából áldunk titeket." — Angol-f. szerint.

A „kereszténység" magát keresztényeknek valók tömegei közül csak egy maradék fogadja el Isten becses „szegletkövét" és hirdeti róla, hogy király és láthatatlanul jelen van, hogy uralkodjék; az igaz szegletkövet azonban a magukat önhatalmulag kinevezett „világbirodalom-építők" megvetik és hiábavaló, önző terveket szőnek a világ további kormányzására. — W. T., 1933 május 1.

A nyomorúságok kezdete

A mai nemzedék szemei előtt oly események zajlottak le, melyek páratlanul állnak az emberiség történetében; sőt még azoknál is nevezetesebb események történnek naponként. Ezek az események — amint a Szentírás mutatja — egy fenkölt csucspontban végződnek, melyet azon próféciák, melyeket Jehova feljegyeztetett s napjainkig megőriztetett, már évszázadok előtt előre megjövendöltek, hogy oktassa és bátorítsa azokat, akik most élnek a földön.

A jövendölések megírásakor vagy elbeszélésekor ritkán, — ha egyáltalán — lett a jövendölés teljesülésének ideje kifejezetten megnevezve. A prófécia jövendő eseményeknek előre való közlését jelenti. Van egy mód, mellyel kétségtelenül megállapíthatjuk, hogy mikor teljesült be valamely prófécia és ezt az eszközt Isten kezünkbe adta. Amidőn oly események történnek vagy tények általában ismertté lesznek, melyek pontosan megfelelnek a megjövendölt dolgoknak, akkor tudható, hogy az események ideje a szóbanforgó jövendölés teljesülésének ideje. Ezeket, a jövendöléseknek megfelelő és bekövetkező eseményeket nevezzük tényeknek. Bárki is olvassa a jövendöléseket és a

FEL

nekik pontosan megfelelő tényeket látja, a jövendölést, mint amely abban az időben teljesedik, megmagyarázhatja.

Jézus nehány nappal megfeszíttetése előtt egy nagy jövendölést mondott. E jövendölésnek egy, a jövőben fekvő bizonyos időben kellett beteljesedni. Aki e jövendölést olvassa és ismeri a látható tényeket is s azokat összehasonlítja a jövendöléssel, megláthatja a jövendölés teljesülését. Ekkor ki fog derülni, hogy az Úr Jézus jövendölése és a bizonyítékok kettős sorozata a „nemzetek kora" tekintetében pontosan azt bizonyítja és mutatja, hogy Jézus jövendölése 1914-ben kezdett teljesülni. A jövendölés ezenkívül 1914-et mint oly időpontot jellemzi, amidőn fel fogja ölteni hatalmát és megkezdi uralkodását az, akit „az uralkodás joga megillet" és hozzá fog Sátánnak e világ feletti uralkodóállásából való kivetéséhez. Ezen idő kezdetét az Úr Jézus a „nyomorúságok kezdetének" nevezi a világra nézve.

Az Igazság isteni Királyságának felépülését az összes próféták előre közölték. Ezeket a jövendöléseket ismerték az Úr tanítványai; s ehhez azon körülmény is hozzájárult, hogy Jézus oktatta őket az Igazság eljövendő birodalma vagy királysága felől. Megmondta nekik, hogy az ő királysága nem épül fel Sátánnak, e világ fejedelmének bukása előtt. Megígérte nekik, hogy vissza fog térni s őket magához veszi s ők vele együtt lesznek királyságában és igazságos birodalmában. Mivel a tanítványok erre gondoltak, könnyen beláthatjuk, hogy miért érdeklődtek oly sóvárogva az ő visszatérése és e világ vége iránt. Amidőn Jézus egyedül volt, hozzámentek és a következőket kérdezték: „Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ (korszak) végének?" (Máté 24 : 3) Jézus feleletéből kitünik, hogy hosszú idő fog elmulni, mielőtt eljön az ő visszatérésének és e világ végének napja. A világ végének egyuttal természetesen azt az időt is jelentenie kell, amidőn Jézus felölti hatalmát és uralkodni kezd. Azután megmagyarázta tanítványainak, hogy mire kell figyelemmel lenniök azoknak, akik abban az időben fognak élni. Nem arra utasította őket, hogy a felhőket figyeljék látható megjelenése tárgyában. Hanem azon események figyelésére utasította, melyek a földön fognak fellépni s amelyeket könnyen megláthat mindenki. Így szólt: „Nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen; és lesznek inségek, járványok és földrengések a világ különböző részein. De mindez csak a nyomorúságok kezdete."

1914 éppen ily események kezdetét jellemzi, melyeket Jézus itt megemlített. Azelőtt is sok háború volt a földön; de az 1914-ben kitört háborúban nemzet nemzet ellen és birodalom birodalom ellen támadt oly terjedelemben, mint soha azelőtt. Ezenkívül azt is jóljegyezzük meg, hogy e háborúnak részvevői főképp a magukat „kereszténynek" nevező nemzetekből kerültek ki. Azok a nemzetek, melyek egy vallást létesítettek s azt jogtalanul „kereszténynek" nevezték, 1914-ben a legkegyetlenebb háborút kezdték. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy ekkor eljött a vége azon, Sátánnak engedélyezett időnek, mely alatt Isten beavatkozása nélkül uralkodhatott a nemzeteken. Jézus tudta, hogy e korszak kezdetét egy háború fogja jellemezni, mivel Sátán akkor dühös lesz és a fenhatósága alatt álló nemzeteket is fel fogja dühösíteni. Jézus Krisztus később látomást nyujtott egyik tanítványának, Jánosnak azon eseményekről, melyek abban az időben fognak bekövetkezni. Így szólt: „Hálákat adunk neked Uram, mindenható Isten, aki vagy és aki valál, hogy felöltötted nagy hatalmadat és megkezdted uralkodásodat! És megharagudtak a pogányok (nemzetek) és eljött a te haragod."

1914 pontosan Jézus jövendölésének teljesítéseképpen magával hozta a „nyomorúságok kezdetét". Ez Sátánra és uralkodására fájdalmas időkor kezdetét jelentette és nagy nyomorúságok idejének kezdetét azon népekre, akik felett ő láthatatlanul uralkodott. A világháborút a legnagyobb nyomorúságok követték, melyek valaha nemzetet sujtottak a földön. Amint Jézus előre megmondta, e nyomort nagy járványbetegség kísérte, melyben többen pusztultak el, mint magában a háborúban. Nyomban utána a háború kíséreteképpen pusztító inség lépett fel, melyben milliók pusztultak el a nélkülözések folytán. 1914 óta több földrengés fordult elő, mint valaha azelőtt az emberiség történelmében.

Ama tény, hogy Jézus kijelentette, hogy ezek az események csak „kezdetei a nyomorúságoknak", arra mutat, hogy még más bajok is fognak következni; így is történt. A világháború pártolói azt állították, hogy a világháború annyira megtisztítja majd a politikai légkört, hogy a népek között örök béke, tartós nyugalom, valamint jólét fog következni. De tényleg ennek éppen az ellenkezője következett; minden úgy történt, amint Jézus előre megmondotta. Jézus nem azt mondotta, hogy a világháború jólétet és kívánatos állapotokat fog szülni, hanem „és a földön szorongás támad a nemzetek között a tanácstalanság miatt" és „az emberek szíve elhal a félelem és a következő (fenyegető) események várásaközben, melyek a föld kerekségére következnek." — Lukács 21 : 25, 26.

Rövidesen a világháború után az Egyesült Államok elnöke a világ bajairól beszélve, így szólt: „Mi nagy tanácstalanság idejében élünk, sötét felhő függ a világ fölött. Úgy néz ki a helyzet,

FEL

mintha nagy, vak erők, melyek sok ideig féken voltak, felszabadultak volna."

A nyomor a háború vége óta nem szünt meg. A fegyverszünet óta egy évtizednél több telt el és mégis a világon minden nemzet tanácstalanságban van és a tömegek nyomorognak. Mindenkin félelem lett urrá. Remegnek és aggódva tekintenek a jövőbe. Jézus jövendölésének további teljesülésképp a világ végét illetően a világháború alatt mindenütt üldözték az igaz kereszténveket,, mivel vonakodtak — lelkiismeretüket és Isten parancsát megsértvén — résztvenni embertársaik mészárlásában. Az összes hadviselő nemzetek haragja e keresztények ellen fordult. (Máté 24 : 9) Azóta többen, akik magukat kereszténveknek nevezték, állandóan gyűlölséget mutattak egymás iránt, elárulták testvéreiket, amint azt az Úr előremondotta. (Máté 24 : 10) Ez a bajok folytatása. Sok hamis próféta támadt, hogy a népet félrevezesse; ezek között látjuk azon álpapságot is, amely 1914 óta nyiltan megtagadta Istent és vitatja, hogy valaha is felépül igazságos birodalma a földön. (Máté 24 : 11) Jézus jövendölésének egy másik része így szól: „A bűn (törvényszegések) meggyarapodása miatt a szeretet sokakban meghidegül." (Máté 24 : 12) Még sohasem volt oly sok törvényszegés Isten és az ő követelményeivel szemben, mint most — mégpedig oly országokban, amelyek magukat kereszténvinek nevezik.

Ha Jézus fentemlített nagy jövendölésének teljesülése mellett a felsoroltakon kívül más bizonyítékok nem is lennének, már ezek az 1914 óta bekövetkezett események magukban kétségkivül azt bizonyítanák, hogy 1914 nagy fordulópontot jelent az emberiség ügyeiben. Ez a vitathatatlan bizonyíték kétségtelenül azt bizonyítja, hogy 1914 azon időkor kezdetét jelenti, amidőn Isten — amint a próféta megjövendölte — annak adta át a hatalmat, „akit az uralkodás joga megilletett". A világ mai eseményeit semmivel egyébbel megmagyarázni nem lehet. Isten azt akarja, hogy az igazság kutatói ezen eseményekből tanulják meg, hogy eljött szabadulásuk napja és az ő igazságos birodalma rövidesen megnyilatkozik az ő jólétükre és megáldásukra. — Lukács 21 : 28.

W. T., 1933 május 1.

1933—34-re szóló jóreménység

A Watch Tower Bible and Tract Society-nek az a feladata, hogy Jehova királyságának az evangéliumát hirdesse. Isten minden felszentelt gyermekének kiváltságát képezi, hogy ebben a munkában részt vegyen. A Társulat megszervezése óta a következő évre szóló munkaterv mindig aszerint lett elkészítve, ahogy az Úr a szükséges pénzt felszentelt gyermekei által rendelkezésre bocsátotta. Mi e példát mint az egyház számára alkalmasat továbbra is követjük.

Mindenki, aki az igazság által megvilágosíttatott, e tényt úgy tekinti, hogy ez áldást kegyelemteljes ajándéképpen kapta. Az Úr iránti buzgósága arányában tekinti kiváltságának, hogy idejét, erejét és pénzét az üzenetnek másokkal való közlésére fordítsa. Egyesek, akik házról-házra és a bizonyságtevő munkában a tőlük telhető legnagyobb részt kiveszik, azonkívül még bizonyos pénzösszeggel is meg vannak áldva, melyet az Úr munkájára kívánnak fordítani, hogy azáltal oly éhező lelkek, akiket személyesen nem látogathatnak meg, a királyság drága evangéliumával táplálttassanak.

Az a szokás, hogy minden héten egy meghatározott összeg az Úr munkája céljára félre legyen téve, az adakozó részére nagyon áldásosnak bizonyult. A Társulattal való közlése annak, hogy egy bizonyos összeg adását remélitek, bennünket képesíteni fog arra, hogy az így nyert áttekintés alapján a munkára nézve terveket készítsünk.

E Folyóirat vétele után légy oly szíves és töltsd ki két azonos szövegű lapot. Az egyiket tedd el magadnak emlékeztetőül, hogy mindig tudd, mit ígértél, a másikat pedig küld el nekünk. Ajánljuk, hogy a szöveg rövid és kb. a következő legyen:

„Az Úr segedelmével remélem abban a helyzetben leszek, hogy az evangélium terjesztésének elősegítésére a jövő évben . . . (itt az illető ország pénznemében kifejezett összeg nevezendő meg) adhatók. Ez összegeket oly részletekben és oly időben fogom befizetni, amint az nekem alkalmas lesz, aszerint, ahogy az Úr módot nyujt hozzá."

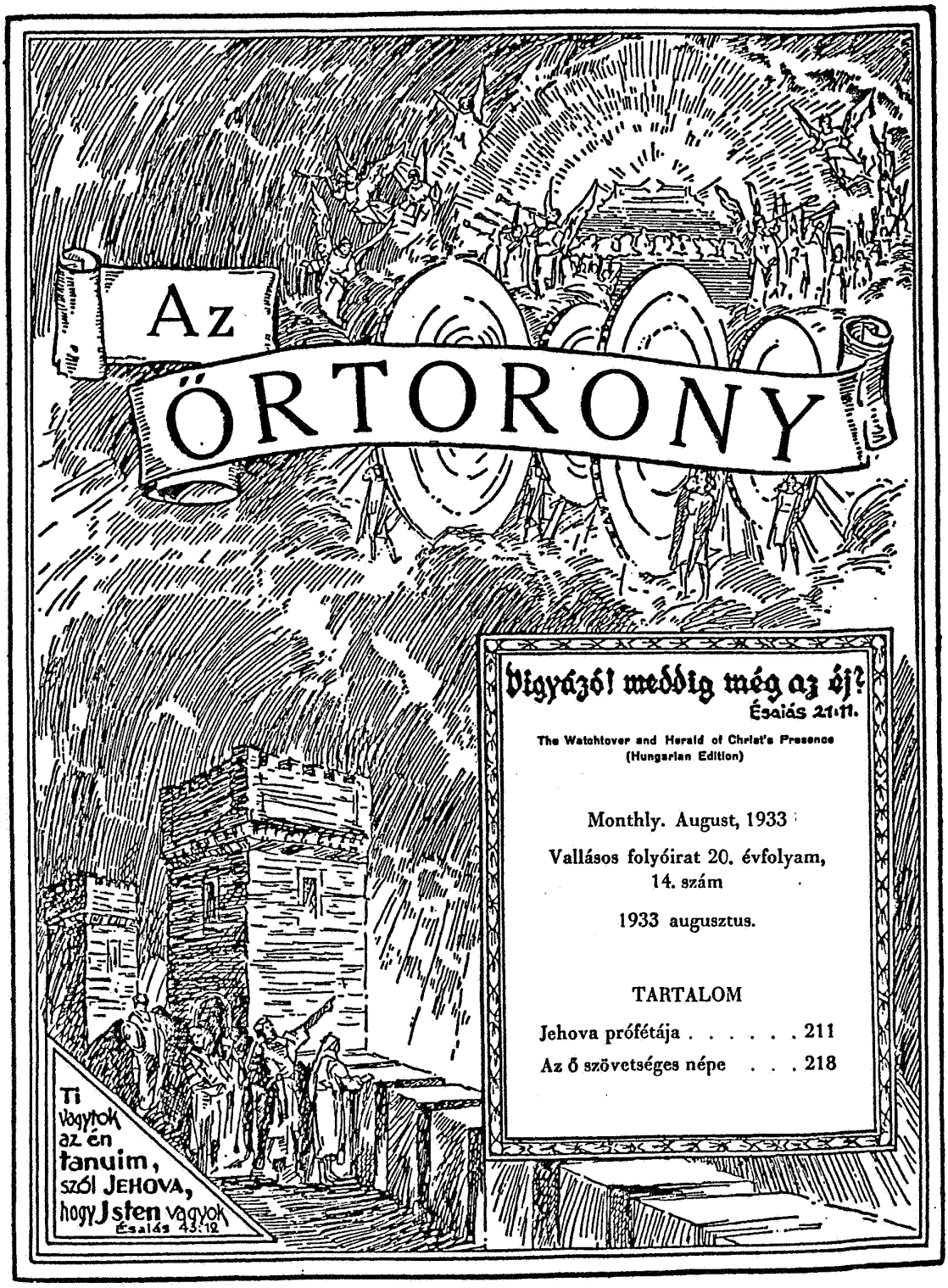
(Aláírás) . . . . . .

Ezen közlést kérjük küldjétek el a
Watch Tower Bible and Tract Society
Financial Department
117 Adams Street, Brooklyn, N. Y., illetve
Praha II., Národní třída 26 címére.

Testvérek, akik nem az Egyesült Államokban laknak, e bejelentést az országukban lévő hivatalhoz, illetve azon hivatalhoz küldjék be, melyhez országuk tartozik, és a „Jóreménységet" is oda küldjék be.

Magunktól semmit sem tehetünk, de meg vagyunk győződve, hogy az igazak imádsága sokat segít. Ezért arra kérjük kedves testvéreinket, hogy naponta forduljanak érettünk a mennyei kegyelem trónusához, hogy a pénzt az evangélium terjesztésében az Úr dicsőítésére a legelőnyösebben használhassuk fel és hogy a reánk bízott munkát elvégezhessük. W. T., 1933 május 1.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. August, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam,
14. szám

1933 augusztus.

TARTALOM

Jehova prófétája 211
Az ő szövetséges népe . . . 218

Entered as Second Class Matter April 24th, 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.
A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Národní třída 26, Praha II., Czechoslovakia.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

»És minden fiaid Jehovától lesznek tanítva, és nagy lesz fiaid békessége.« — Ésaiás 54 : 13, angol-fordítás.

Amit a Szentírás tisztán és világosan tanít:

Jehova az egyedül igaz Isten, Örökkévaló, a menny és a föld Teremtője, minden teremtményeinek életadója; a tedemtés kezdete, illetve a legelső teremtménye a Logosz (Ige) volt; a többi dolgok teremtésében ő képviselte Istent; most a Logosz a megdicsőített Úr jézus Krisztus, mennyen és földön teljhatalommal van felruházva, Isten legfőbb végrehajtó tisztviselője.

Isten a földet az ember számára, a tökéletes embert pedig a föld számára teremtette és neki a földet rendelte hazájául; az ember azonban szándékosan megszegte Isten törvényét és emiatt halálra ítéltetett; Ádám bűne következtében minden ember bűnösnek született és nem rendelkezik életjoggal.

Jézus emberré lett és az ember Jézus az emberiség váltságértékének vagy váltságának megszerzése miatt halt meg; Isten őt mint isteni teremtményt támasztotta fel, vette fel a mennybe, minden teremtmény és minden méltóság fölé emelte és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta.

Jehova szervezete Sion, ennek Krisztus Jézus a legfőbb tisztviselője s a világ jogos királya; a felkentek, Jézus hű követői, Sion gyermekei, Isten szervezetének tagjai és tanui, kiváltságukat és kötelességüket képezi, hogy Jehova Isten felsőbbségéről bizonyságot tegyenek, Istennek a Szentírásban kifejezett elhatározását az emberiséggel közöljék és a királyság gyümölcseivel mindenkit megkínáljanak, aki azokról tudomást kíván szerezni.

A világ végéhez ért, Jehova az Úr Jézus Krisztust a tekintély trónjára emelte; Jézus mint Isten királya Sátánt a mennyből kivetette és most Isten országának felépítését végzi a földön.

A Világ népeinek megmentése és megáldása csak Isten országa által történhetik, amely ország Krisztus uralkodása alatt immár megkezdődött; az Úr soronkövetkező nagy munkáját Sátán szervezetének elpusztítása és a földön az Igazság beiktatása és megerősítése fogja képezni; Isten országa alatt mindazok, akik igazságos törvényeinek engedelmeskednek, helyreállíttatnak és örökké élhetnek a földön.

Küldetése:

E folyóirat az embert Jehova Istennek és a Bibliában közölt akaratának megismeréséhez akarja hozzásegíteni. Főképpen oly bibliai tanításokat közöl, melyek Jehova tanuinak szolgálnak segítségül. Minden olvasót rendszeres bibliatanulmányozásra képesít és tanítókról is gondoskodik oly személyek vagy csoportok részére, akik őszintén foglalkoznak a Biblia tanulmányozásával. Rádióközvetítésre és más, nyilvános előadásokra alkalmas, a Szentírás megértését szolgáló cikkeket is közöl.

Közleményeiben e folyóirat szígorúan csak a Szentírást tartja tekintélynek. Minden felekezettől, szektától, párttól és más világi szervezettől független. Tartózkodás nélkül, teljes erejéből Isten országa mellett kel síkra, mely Krisztus, a szeretett Király alatt fog felépülni. Nem ragaszkodik dogmákhoz, ellenkezőleg, mindenkit felszólít, vizsgálja meg tartalmát a Szentírás alapján gondosan és kritikus szemmel. Nem avatkozik viszálykodásokba és személyes érdekű ügyeket nem közöl.

Előfizetési ára:

Amerikában: egy évre 1 Dollár, félévre 50 cent

Canadában: egy évre 1 Dollár 50, félévre 75 cent

Csehszlovákiában: egy évre 24 Kč, félévre 12 Kč.

Magyarországon: egy évre 4.50 P., félévre 2.25 P.

Romániában: egy évre 150,— lei, félévre 75,— lei.

Levelező és megrendelési címe:

Watch Tower, 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Magyarországon: Watch Tower, Budapest, V., Katona József-u. 41

Csehszlovákiában: Praha II., Národní 26.

(E folyóirat több nyelven, fordításokban jelenik meg.)

Mindazok, akik a Bibliát komolyan kutatják, azonban fogyatkozás, szegénység vagy balsors következtében az Őrtornyot nem tudják megfizetni, azt ingyen megkaphatják, amennyiben azt évente egyszer a kiadóhivataltól kérik és az ingyenes küldés kérését megindokolják. Mi a szükölködöknek szívesen segítségükre vagyunk, azonban a postai rendelkezések megkövetelik, hogy a küldést évente egyszer írásban kérjék.

Az előfizetőkhöz szóló felhívás: Új előfizetést vagy előfizetés megújítását csak külön kérelemre nyugtázunk. Címváltozások egyhónapon belül eszközöltetnek. Az előfizetés lejártának bejelentését a folyóirattal együtt az előfizetés lejárta előtt egy hónappal jelezzük.

Csoporttanulmányozás

Minden egyes csoport tanulmányozza azt az Őrtorony-számot, amely mellett a csoport többsége dönt. Mi azt tanácsoljuk, hogy mindig az utóbbi számot vegyétek, hogy mindenki lépést tarthasson. A tanulmányozás legjobb módszere az, hogy valaki, aki jól tud olvasni, egyegy bekezdést olvasson fel s azután kérdések tétetnek fel és röviden megtárgyaltatnak, hogy a bekezdés tartalmát mindenki világosan megértse. A kérdések mindig arra az anyagra szorítkozzanak, melyet a felolvasott bekezdés tárgyal.

Az ismert vizonyok miatt a magyar Folyóiratot többé nem nyomhatjuk Németországban. Reméljük azonban, hogy nemsokára itten megkezdhetjük a nyomását saját kezelésben. A Folyóirat az aránylag nagy költség miatt havonta csak egyszer jelenik meg, de mindkét szám főcikkét tartalmaza.

Typus nyomda, Praha. Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Libeň, Primátorská 81.

FEL

Az ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 augusztus — Prága — 14. szám

Jehova prófétája

»Mózes ezt mondotta az atyáknak: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek, a ti atyátokfiai közül, mint engem; azt hallgassátok mindenben, amit csak szóland néktek.« — Apcsel. 3 : 22.

JEHOVA a fentidézett szöveg szavait, amely jövendölés, Mózessel jegyeztette fel. Jehova pünkösdkor a szentszellem útján Péter apostolt ennek a jövendölésnek megismétlésére indította az összegyült izraeliták előtt. Ki volt az a nagy próféta, akit Mózes előrejelzett? Mit tekintsünk e jövendölés helyes alkalmazásának s mikor fog egészen beteljesülni? Ezek fontos kérdések. Az írásnak a »szervezett kereszténységhez« tartozó magyarázói ezt a jövendölést aként magyarázták, hogy azt Jézus egészen beteljesítette, amidőn itt volt a földön. Azok pedig, akik az igazságban voltak az Úrnak templomához való jövetelekor és a Jehova előtti útegyengetés idején, azt magyarázták, hogy e jövendölés azt jelenti, hogy Krisztus az a próféta, a fő és a test, és e jövendölés teljesülése főképp Krisztus ezeréves uralkodásának végére szól. (Lásd I. köt. 234., IV. köt. 504. és V. köt. 401. old. német!) Most világosan látható, hogy ez a két magyarázat a jövendölés legfontosabb részét hagyta figyelmen kívül.

A próféta

[2] A »próféta«-szó — az általánosan megszokott felfogás szerint — »események megjövendölőjét« jelenti. Sokan így korlátozták ennek a szónak a jelentőségét. Az igazi próféta oly ihletett teremtmény, aki Isten ígéjét tolmácsolja, úgy amint azt nyerte, arra való tekintet nélkül, hogy a jelenre vagy a jövőre vonatkozik az. Sámuel, Illés és Elizeus próféták főképp Isten üzenetének kortársaikkal való közlésére voltak használva. Ésaiás, Jeremiás és Ezékiel azon próféták közül valók, akik jövőben — mégpedig a távol jövőben — bekövetkező eseményeket hirdettek előre. Keresztelő János próféta volt és amit ő mondott, oly dolgokra vonatkozott, melyek röviddel azután kellett megtörténjenek. Mózes próféta volt és előre hirdette egy Mózesnél nagyobb próféta eljövetelét, akinek Mózes csak előképe volt. Annak eldöntése végett, hogy ki a ‚Mózesnél nagyobb próféta' s mikor fog az erről szóló jövendölés teljesülni, fontolóra kell vennünk, hogy mi követeltetett meg Mózestől.

[3] Mózes sok idővel a szövegben jelzett prófécia közlése előtt küldetett Egyiptomba egy egészen rendkívüli munka végzésére. Ezek szerint az izraelitákat kivezette Egyiptomból s már közeljárt a negyvenéves pusztai vándorlás végéhez. (Mózes V. 1: 3) Az izraeliták abban az időben Moáb földjén voltak, a Holt-tenger szomszédságában és Mózes ott intézett beszédet hozzájuk; az nagyon kimerítő beszéd lehetett, mivel Mózesnek majdnem az egész ötödik könyve arról szól. Ecsetelte az elmult eseményeket és Jehovának az izraelitákkal való érintkezését a Sinai-hegyen való érintkezésüktől azon ideig, amidőn Mózes ezt a beszédet tartotta. Megismételte előttük Jehova alaptörvényeit és közölte velük az isteni törvényeket. Óva figyelmeztette az izraelitákat, hogy azután is ünnepeljék meg évente a pászkát. E beszédében mondotta az izraelitáknak: »Egy prófétát támaszt néktek az Úr (Jehova) a ti atyátokfiai közül, mint engem; arra hallgassatok.« (Mózes V. 18 : 15) Jehova ezt Mózessel közel negyvenévvel előbb közölte s Mózes ezen egész idő alatt titokban tartotta. A zsidók a Sinai-hegynél Jehova hatalmának megnyilatkozását látva, nagyon megijedtek és ott arra kérték Istent, ne beszéljen velük közvetlenül, hogy meg ne haljanak. Jehova meghallgatta kérésüket és Mózes szavaiból Jehova ezen beleegyezését látjuk; Mózes mondotta: »Jehova pedig monda nékem: Jól mondták, amit mondtak. Prófétát támasztok nékik az atyjokfiai közül, olyat, mint te és az én ígéimet adom annak szájába és megmond nékik mindent, amit parancsolok néki. És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon!« (Mózes V. 18 : 17—19) Ez bizonyítja, hogy Jehova már a Sinainál közölte Mózessel azon szándékát, hogy egy nagy prófétát fog támasztani. Ugyanazon beszédében mondta Mózes az izraelitáknak, hogy Jehova már a Sinain ezt közölte vele: »Te pedig állj ide mellém, hogy elmondjam néked minden parancsolatomat, rendelésemet és végzésemet, amelyekre tanítsd meg őket, hogy cselekedjék azon a földön, amelyet én adok néktek örökségül.«

FEL

(Mózes V. 5:31) Mózes kijelentése a nagy próféta eljöveteléről rövidesen Kanaánba való bevonulásuk előtt hangzott el előttük.

4 Azután sok esztendő következett, amely idő alatt Jehova sok prófétát küldött az izraelitákhoz, akik Jehova képviseletében beszéltek hozzájuk, de egyikük sem volt Mózeshez ‚hasonló'. Mózes írásai Mózes ötödik könyvével végződnek s a három utolsó verse a nagy próféta eljövetele tárgyában éppen oly jól az Ótestamentum végén is állhatna; ezek a versek így szólnak: »És nem támadott többé Izraelben olyan próféta mint Mózes, akit ismert volna az Úr (Jehova) színről-színre: Mindazokban a jelekben és csodákban, amelyekért küldötte vala őt az Úr (Jehova), hogy véghezvigye azokat Egyiptom földjén, a fáraón, minden ő szolgáján és az ő egész földjén; és mindama hatalmas erőben és mindama nagy rettenetességben, amelyeket véghezvitt Mózes egész Izrael szemei előtt.« — Mózes V. 34 : 10—12.

5 Az izraeliták Keresztelő János eljövetelekor még mindig ama próféta eljövetelére várakoztak, aki nagyobb lesz Mózesnél s azért kérdezték Jánostól: »Te vagy-é az a próféta?«, ő pedig így felelt: »Nem én vagyok az!« (János 1 : 21) Péter pünkösd után megmagyarázta az izraelitáknak, hogy Jézus az a nagy próféta, akiről Mózes előre szólott. Vajjon arra gondolt-e Péter, hogy Jézus tisztségének három és fél éve allatt, mely akkor végződött, teljesítette be Mózes prófétai kijelentését? Ő nem lehetett e nézeten, mivel azt, amit Mózes Jehova vezetése alatt tett, a teljesülés idejében Jehova nagyobb prófétája sokkal nagyobb terjedelemben kell hogy teljesítse. Jézus munkája a három és fél évi tisztség alatt határozottan nagy munka volt, de Mózes jövendölését a nagy próféta felől csak kicsiny mértékben teljesíthette be.

6 Az izraeliták Egyiptomban laktak, ahol a szenvedések alatt kiáltottak, mivel kegyetlenül elnyomták őket. Isten meghallgatta kiáltásukat és Mózest választotta ki s küldte, hogy bizonyságot tegyen Jehováról az uralkodó és az izraeliták előtt s azután mint szabadító kivezesse az izraelitákat Egyiptomból. Egyiptom világhatalma uralkodójával, fáraóval, Sátán világát példázta. Amidőn Jézus mint ember a földön élt, bizonyságtevését kizárólag a zsidókra korlátozta, egyes esetek kivételével, amidőn őt az uralkodók elé hurcolták és vallomástevésre szólították fel. Ő dicsőítette Isten törvényét s azokat az ígéket szólta, melyeket Atyja adott ajkára; de nem kísérelte meg a nép felszabadítását Sátán szervezetéből, ami megfelelője lett volna a nép szolgaságból való megszabadításának Egyiptomból Mózes útján. Jézus nem állította, hogy törvényadóképp jött az izraelitákhoz és egy szövetség ünnepélyes beszentelése és a népnek egy ily szövetségbe való hozatala végett. Sőt még bíró szerepében sem lépett fel a nép között. »Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget. Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek bírává vagy osztová?« (Lukács 12 : 13, 14) Jézus munkája mint embernek munkája nagyon jelentőségteljes volt, de Jehova szándékát csak részben teljesítette be. Az a munka, amelyet Krisztus Jehova isteni végrehajtótisztviselőjeképp végez, sokkal nagyobb azon munkánál, amelyet ő mint ember cselekedett. Jézusnak mint embernek a szolgálatáról legfeljebb azt lehet mondani, hogy szolgálata azon jövendölést, melyet Mózes Jehova parancsára közölt, kis mértékben teljesítette, de annak nagyobb terjedelemben való beteljesítését később fogja eszközölni.

Egy magyarázat

7 Mintegy negyven év óta azok, akik abban az időben teljesen Jehovának szentelték magukat és azon világosságban jártak, melyet Isten akkor adott, azt gondolták, hogy »az egész evangéliumi korszak az az idő, mely alatt a Mózesben példázott nagyobb próféta ki fog alakulni s hogy a jövendölés az ezeréves birodalom végén fog beteljesülni«. Annak eldöntésére, hogy ez a helyes nézet vagy nem, főképp azon munkára kell tekintenünk, melyet Mózes Jehova utasításából végzett, mivel ez a munka azt példázza, ami a jövőben fog történni. Amidőn Jehova Mózest kiválasztotta és megbízatással Egyiptomba küldte, Mózes első feladatképp azt kellett hogy közölje az izraelitákkal, hogy Jehova küldte őt s hogy ezt az üzenetet közölnie kell velük. Miután közölte az izraelitákkal az üzenetet, azt Egyiptom és az uralkodó elé terjesztette. Világosan látható tehát, hogy Mózes prófétai munkája Isten akaratának közléséből állott, Jehova bizonyságtevésének terjesztése útján; prófétailag ez nagyobb eseményeket példáz, melyek a közeljövőben fognak beteljesülni.

8 Krisztus munkája az ezeréves birodalom alatt nem az lesz, hogy bizonyságot tegyen Jehova népe előt s azután azt elterjessze Sátán világában. Még mielőtt az emberiség helyreállítása megkezdődik, Jehova szövetséges népe teljesen Jézus Krisztusnál lesz a fáraóban és birodalmában jelképezett Sátán szervezete egyáltalán nem lesz többé. Egyetlen bibliaibizonyíték sem szól amellett, hogy az összes próféták kijelentése Sámueltől Keresztelő Jánosig Krisztus ezeréves birodalmában lesznek megmagyarázva az embereknek. Ennek megtevésére semmi szükség sem lesz. Akkor az újszövetség teljesen erőre emelkedve és működésben lévén, az emberek ki lesznek oktatva arról, hogy mit kell tenniök s mi a kötelességük, ha életben akarnak maradni. Igaz, hogy Krisztus ezeréves birodalmának végén az összes gonosztevők elpusztíttatnak, de ez csak azután történik, miután a helyreállítás megtörtént és a királyság Jehovának lesz átadva. Világos, hogy az ezeréves birodalom végén szükségtelen lesz bizonyságot tenni a nép előtt

FEL

Jehováról, vagy Sátán szervezetének valamely ága előtt ily bizonyság tétessék. Mindezt azelőtt kell tenni, mielőtt az emberiség helyreállítása megkezdődik. Az ezeréves birodalom végén minden teremtmény tudni fogja, hogy mi az Isten akarata; megcáfolhatatlan tehát a következtetés, hogy Mózes jövendölése, amit Péter megismételt, nem az ezeréves birodalom végén fog beteljesülni, hanem sokkal korábban.

9 Jövendölést emberek nem magyarázhatnak meg és meg sem érthetnek, amig Isten arra rendelt ideje el nem jön. Amidőn Jehova a jövendölést teljesítő eseményeket elhozza, akkor a hozzá hűségesek azt megérthetik. Ez a szóbanforgó jövendölés nem azok érdekében iratott, akik az ezeréves birodalom idején fognak Kisztus rendelkezése alatt állani, hanem Isten maradékának az érdekében. »Mert amelyek régen megirattak, a mi tanulságunkra írattak meg, hogy békességestürés által és az frásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.« (Róma 15 : 4) »Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megirattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.« (Kor. I. 10 : 11) Ez kétségtelenül azt jelenti, hogy Jehova tanuit a földön a világ végén vigasztalni kell azáltal, hogy Jehova igéjéből megértik a jövendöléseket. Annak szembetünő oka, amiért Mózes Egyiptomba küldetett, adja kezünkbe e jövendölés megértésének kulcsát. A cél Jehova nevének igazolása volt. (Sámuel II. 7 : 23) Amig Jehova népe meg nem látta és nem értékelte ama tényt, hogy Jehova nevét igazolni kell, nem is érthette és értékelhette kellőképp a Mózesnél nagyobbról szóló jövendölést. Ábrahám utódai Egyiptomban tudtak Istenről és Ábrahámnak tett ígéretéről s kétségtelenül várták azt a napot, amidőn Isten kegyelméből nagy nemzet lesz belőlük. A felszenteltek a gyülekezet illési korszaka alatt reménykedve várták szabadulásukat a visszajövetel és a királyság idejében. Nem tudták, hogy igazolni kell Jehova nevét, sőt az ő nagy nevének valódi jelentőségét sem ismerték.

10 Amidőn Jehova Mózest Egyiptomba küldte, Mózesnek pálca volt a kezében, ami jelkép szerint azon időnek felel meg, amidőn Jehova következő kijelentése teljesült: »Kinyujtja a te hatalmad pálcáját Jehova Sionból, ezt mondván: Uralkodj ellenségeid között!« (110. zsoltár 2) Ez más jövendölések teljesülésének a fényében meghatározza az időt, amidőn a Mózesben példázott nagy próféta eljött és a jövendölést nagyobb mértékben beteljesíti. Ez az idő 1914-ben kezdődött. Csak azok fogják most megérteni és értékelni a jövendölést, akik feddhetetlenségüket megőrizték Jehova előtt.

11 Amidőn Mózes Egyiptomba ment, első kötelessége az izraeliták értesítése volt. Ezt megcselekedte a »három jel« útján, hogy teljesen meggyőzze őket arról, hogy Jehova küldte őt, s hogy azok az ígék, melyeket néki adott, nem az ő saját szavai, hanem Isten utasításai voltak. Amidőn Mózes negyvenév mulva az itt tárgyalt jövendölést ismertette, azt mondta az izraelitáknak, hogy Jehova ezt mondta neki az eljövendő nagy prófétáról: »És az ő szájába adom az én igéimet s megmondja nékik mindazt, amiket parancsolok néki.« (Mózes V. 18 : 18) E prófétai kijelentés teljesülése pontosan megfelel az Úr Jézus templomához-jövetelének és Isten szövetséges népe hozzágyüjtésének, ami Kr. u. 1918-óta kezdődött meg. Jézus Krisztus, a nagy próféta ettől kezdve oktatta és felvilágosította a templomosztályt és ilymódon főképp »Jehova nevének« értelmét tisztázta és megmutatta, hogy a vitakérdés főképpen Jehova neve körül forog és Jehova nevének az igazolása a legfontosabb munka. Igéit Jehova Jézus Krisztus, a nagy próféta ajkára helyezte s ez a nagy próféta oktatta és felvilágosította azokat, akik a felkent osztályhoz tartoznak. Az összes tények kétségtelenül azt bizonyítják, hogy a jövendölés nagyobb teljesülése Jézus Krisztusnak Jehova templomához való jövetelekor — s nem az ezeréves birodalom végén — kezdődik.

12 Amidőn Péter pünkösd után Mózes kijelentését idézte, világosan kifejezte, hogy e jövendölés nagyobb teljesülése Krisztus második eljövetelekor fog bekövetkezni. Jézus eljött, a zsidók előttt bizonyságot tett Jehováról, szenvedett s mint bűnöst megölték; ekként teljesítette feladatának e részét. Azt, hogy ő akkor Jehova rendkívüli küldötte volt, saját szavai bizonyítják: »Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.« (János 12 : 49) Bizonyságtevését Jézus az ő földönlétekor a zsidókra korlátozta. Teljesítette feladatát, amennyiben azt akkor teljesíteni kellett s akkor mondotta az Atyának éppen az ő halála előtt: »Én a te igédet nékik adtam; és a világ gyülölte őket, mivelhogy nem e világból valók, aminthogy én sem e világból vagyok... Én dicsőítettelek téged e földön; elvégeztem a munkát, amelyet reám bíztál, hogy végezzem azt.« — János 17 : 14, 4.

13 Izrael prófétái előre ismertették Krisztus szenvedéseit s azokat ő akkor fejezte be, amidőn a fán meghalt. Erről mondotta Péter a zsidóknak: »Isten pedig eképpen töltötte be mindazt, amiket az összes próféták szája által előre megmondott az ő Krisztusának szenvedése felől.« (Apcsel. 13 : 18, angol) Péter akkor Ábrahám természetes leszármazottaihoz beszélt, akiknek az ígéretek szóltak s akikhez elsőnek küldötte Isten az Úr Jézust. (Apcsel. 3 : 25, 26) Péter nyilván tudva, hogy a nagy próféta még egy munkát kell hogy végezzen, figyelmeztette a zsidókat felelősségükre; azért figyelmeztette őket, hogy tartsanak bűnbánatot, hogy ‚megmentessenek e romlott nemzet-

FEL

ségből'. (Apcsel. 2 : 40) Azután megmagyarázta hallgatóinak, hogy Jehova el fogja küldeni az Úr Jézus Krisztust, aki akkor a mennybe ment s akit a menny magában fog tartani minden dolgok helyreállításának idejéig. (Apcsel. 3 : 19, 20) A helyreállításnak azzal kellett kezdődnie, hogy Jehova szövetséges népe részére helyreállítsa az igazságot; s egyike azon nagy igazságnak, amit szövetséges népe Jézus Krisztusnak templomához jövetele után kell hogy megtanuljon, Jehova, a Felséges nevének jelentősége s hogy az ő legfőbb szándékát nevének igazolása képezi. Ezeknek azt is meg kell tanulniok, hogy Jézus Krisztus mint Jehova főeszköze elsősorban azért jön, hogy Atyjának nevét igazolja. Ha Mózes jövendölését Jézus beteljesítette volna, amikor a földön volt, nem lett volna rá oka Péternek, hogy e beszédet megtartsa a zsidók előtt, amint azt tette. Hapedig a teljesülés csak az ezeréves birodalom végén következnék be, semmi oka sem volna Isten szövetséges népe figyelmeztetésének; ezek már sokkal az ezeréves birodalom vége előtt átmentek volna megpróbáltatásukon, örökre egyesülvén Jézus Krisztussal a királyságban. Figyeljük meg, Mózes kijelentése Péter ismétlésében így hangzik: »Egy prófétát támaszt néktek (nyilván Isten szövetséges népét értve itt, amely Jézus Krisztussal együtt lesz a királyságban) az Úr, a ti Istenetek.« Ez mutatja, hogy a jövendölés teljesülése főképp azokkal áll kapcsolatban, akik Isten akaratának teljesítésére szentelték magukat; s ha a jövendölés egyáltalán az ezeréves birodalom idejére alkalmazható volna, csak alárendelt alkalmazás lenne. Igaz, hogy Krisztus ezeréves uralkodása alatt mindenki engedelmeskedni tartozik a Királyság törvényeinek, ha élni akar; ez a jövendölés azonban a felszenteltekre nézve egészen mást jelent. Ez főképp azok javára iratott, akik e világ végén fognak élni a földön. (Kor. I. 10 : 11) Ez a jövendölés 1918 óta teljesül mindaddig, amig a Királyság egész osztálya örökre együtt lesz az Úr Jézus Krisztussal.

Engedelmesség követeltetik

[14] Amint az a »folyóiratban« korábban mondva lett, Mózes az általa alakított prófétai kép egyes részeiben Jézus Kisztust jelképezi, máskor pedig őt és testének tagjait is. De mint próféta, aki Jehova nagy prófétáját példázta, csak magát Jézus Krisztust példázza. Ezt Jehova kijelentése bizonyítja, mely így szól: »őt hallgassátok. És ha valaki nem hallgat az én igéimre, amelyeket az én nevemben szól, én megkeresem azon!« (Mózes V. 18 : 15, 19) Ahol Péter a jövendölés e részét megismétli, így szól: »Lészen pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül.« (Apcsel. 3 : 23) Ez az utóbbi kijelentés mutatja, hogy a nagy próféta, Jézus Krisztus mint bíró és ítéletvégrehajtó fog fellépni és mindazok elpusztulnak, akik nem engedelmeskednek neki feltétlenül. Szükségképpen ez azt jelenti, hogy Krisztus testének összes felkent tagjai teljes engedelmességet kell tanusítsanak vele szemben, ha végérvényesen kipróbáltakként kívánnak számítani és a halhatatlanságot szeretnék megnyerni. Jézus Krisztus ítélkezés végett eljött a templomboz és ezt az ítéletet ő mint Jehova törvényes meghatalmazottja végzi. »Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiunak adta; és hatalmat ada néki az ítélettételre is, mivelhogy Embernek Fia.« (János 5 : 22, 27) A templomban az ítélkezés Isten házán kezdődik, azaz Isten szövetséges népén. »Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házán; hapedig először mirajtunk kezdődik, mint lesz azoknak végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának.« (Péter I. 4 : 17) Péter kijelentése egész világosan mutatja, hogy egyes felszenteltek megtagadják az evangéliumnak való engedelmességet. Ezek közül egyesek azt a következtetést vonták, hogy miután valaki bekerült a templomba és felkenetett, nincs többé megítélésnek kitéve. Ily következtetés azonban határozottan téves. A 11. zsoltár 5. verse mondja: »Az Úr (Jehova) az igazat megpróbálja.« Hogy Mózes keze bélpoklos lett, magábanvéve is prófécia és azt jelképezi, hogy az engedetlenség bűn és halálba visz s hogy csak a feltétlen, teljes engedelmesség vezet egyedül gyógyuláshoz az ily halálos bűnből. (Lásd a folyóirat 1933 május 15. számát!) Miután tehát valaki a templomba került és felkenetett, a második halálba kerülhet, ha azt a nagy bűnt elköveti, hogy szándékosan nem engedelmeskedik a nagy bírónak, papnak és prófétának, Jézus Krisztusnak. Ez további, amellett szóló bizonyíték, hogy a Mózesben példázott nagy próféta egyedül Jézus Krisztus s nem foglalja magában az ő testének tagjait. Áron részt vett Mózes munkájában a Jehováról szóló bizonyságtevésben s ezáltal világosan Krisztus test-tagjait példázza s kimutatja, hogy azok a szolga részei, de nem részei a nagy prófétának. A test tagjainak nem áll jogukban, hogy Krisztus többi testtagjai felett ítélkezzenek.

»A felső hatalmak«

[15] A gyülekezethez szóló beszédében mondotta Pál: »Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak: mert nincsen hatalmasság, hanem csak Istentől és amely hatalmasságok vannak, az Istentől rendeltettek. Azért, aki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; akik pedig ellene támadnak, önmaguknak ítéletet szereznek. Mert a fejedelmek (vezetők) nem a jó, hanem a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a jót és dícséreted lesz attól. Mert Isten szolgája ő a te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj; mert nem oknélkül viseli a fegyvert; mert Isten szolgája, bosszú-

FEL

álló a haragra annak, aki gonoszt cselekszik.« (Róma 13 : 1—4) Volt idő, amidőn még maguk a felszenteltek is azt hitték, hogy azon »felső hatalmak«, akikről itt szó van, a világi hatóságok. De akik erről felvilágosodtak, most tudják, hogy nem azokról van szó, hanem Jehováról és az ő nagy tisztviselőjéről, Jézus Krisztusról, akinek »minden hatalom adatott«; s hogy minden felszenteltnek engedelmesnek kell bizonyulnia Jehova iránt, mielőtt kipróbáltaknak tekinthetők és bejuthatnak a királyságba. E tekintetben vegyük figyelembe a prófécia kijelentését: »És lenni fog.« Mikor? Nyilván abban az időben, amidőn Jézus Krisztus, a nagy próféta és bíró a templomban lesz ítélkezni. Mi fog akkor történni? »Minden lélek, valamely nem hallgat arra a prófétára, kiirtatik a nép közül.« (Apcsel. 3 : 23) Ez biztosan azt jelenti, hogy Krisztus testének minden tagja felkenetése után teljesen engedelmeskedni tartozik Jézus Krisztusnak, a Főnek, vagypedig meg fog halni. Ezt világosan mutatja Kóré elpusztulása, aki az igazság ellen lázadt, melyet Jehova adott Mózesnek. (Mózes IV. 16 : 1—33) A Kóréval történt eset és az ő lázadása idézve van Júdásnál annak kimutatása érdekében, hogy vannak olyan Istennek szenteltek is, akik elpusztulnak, jóllehet egykor megvilágosíttattak. (Júdás 11) A nagyobb ismeret és előjogok miatt nagyobb felelősség is terheli a felkenteket annál, mint amely az emberiséget fogja terhelni az ezeréves birodalom alatt; e jövendölés teljesülésének legfontosabb része tehát azon időszakra vonatkozik, amidőn Jézus Krisztus ítéletet tart templomában s mialatt ez az ítélet Isten háza felett folyik.

16 Más szövegek s a világon most közismert tények tisztázzák, hogy az Úrnak a templomban ítélkezés céljából való tartozkodása alatt vannak olyanok a felszenteltek között, akik vonakodnak hallgatni őreá s ő ezt az osztályt nevezi »a gonosz szolgának«, akit az Úr ‚ketté fog vágni'. (Máté 24 : 48—51) Vannak aztán olyanok is, akik azáltal lesznek törvényszegők, hogy a Jehova által meghatározott úttól eltérő utat követnek és hálókat vetnek ki, hogy másokat fogságukba ejtsenek. Akik eképp lesznek törvényszegők és hálókat vetnek ki, egykor fel voltak világosodva és városának polgárai voltak a Királyságnak. »Az embernek fia elküldi az ő angyalait és az ő országából (királyságából) összegyűjtik a botránkozásokat mind és azokat is, akik gonoszságot cselekszenek (törvényszegők), és bevetik őket a tüzes kemencébe; ott lesz sírás és fogcsikorgatás.« (Máté 13 : 41, 42) Mialatt az Úr Jézus, a nagy próféta és bíró a templomban tartozkodik, nyilvánvalóvá lesz a »bűn embere, a pusztulás fia«, mivel az nem fog a nagy prófétára hallgatni; ezek az emberek el fognak pusztulni, mivel nem sajátították el az igazság szeretetét (illetve, az nem ment át a vérükbe). — Thess. II. 2 : 1—10.

Az ő bizonyságtevése

17 Mózes Egyiptomba küldetett, hogy bizonyságot tegyen Jehováról és a Mózesnél nagyobb, Jézus Krisztus e világra küldetett, hogy ugyancsak Jehova bizonyságtevését tolmácsolja. Áron elkísérte Mózest és résztvett a bizonyságtevésben s ebben példázta vagy jelképezte a maradékot, aki a jelen időben Jehova bizonyságtevője lett. Bizonyságtevését Jehova Jézus Krisztusnak adta át és minden hatalommal és tekintéllyel felruházta őt; ezért van megírva, hogy az »Jézus Krisztus bizonyságtevése«. A bizonyságtevést Jézus Krisztus nem emberektől, hanem az Atyától nyerte. (János 5 : 34; Jelenések 1 : 1, 9) Jézus Krisztus Jehova választott szolgája és a hű maradék a földön az ő testének tagjaiként ‚az ő lábai' a földön, kire Jézus Krisztus bizonyságtevése bizatott. (Ésaiás 42 : 1—6; 52 : 7; Jel. 12 : 17) A maradék mint Krisztus testének tagja közvetlenül Jézus Krisztus, a fő parancsnoksága alatt áll és teljesen neki kell engedelmeskednie.

18 Amennyiben kijelentését az apostol egyenesen azokhoz intézte, akik Krisztus testében vannak, tehát azokhoz, akikre Jézus Krisztus bizonyságtevése bizatott, írta: »Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Jézus Krisztus ítélőszéke előtt, hogy mindenki elvegye jutalmát annak, amiket a testben cselekedett, vagy jót, vagy rosszat.« (Kor. II. 5 : 10) Ez nem a testi szervezetünkben elkövetett tökéletlenségeket jelenti; hanem nyilván azokat, amiket a teremtmény mint Krisztus testének tagjai követett el, amiket tehát a »testben« követett el s azt bizonyítja, hogy a maradéknak arra kell gondolnia, hogy az Úr Jézus Krisztus parancsait vagy szavait kövesse. Isten törvénye, melyet Mózes útján adott, a paráznaságra halálbüntetést rótt ki. (Mózes II. 20 : 14) Krisztus testének a tagjai az ő feleségét (élettársát) képezik. A paráznaság a szó magasabb értelmében Krisztus valamely testtagjának Sátán szervezetével való törvénytelen társulását jelenti. (Jakab 4 : 4) Ha Krisztus testének valamely tagja Sátán szervezetével egyességre lép, elkövetvén ezt az igazságtalanságot, mialatt Krisztus testében van, ebből Krisztus törvényének megsértése származik, mely halálbüntetést von maga után. A maradék közül senki se gondolja azt, hogy ő ledéren vagy közömbösen élhet, mivel Krisztus testében van. Isten akarata, melyet Jézus Krisztus útján világosan kifejezett, most felismerhető és a testben mindenkit figyelmeztetni kell reá s azt szorgalmasan kell követni. Jehova és Jézus Krisztus részére teljes hűség kívántatik s a maradék tagjai közül csak az ilyenek bírják az ígéretet és az élet bizonyosságát. A próféta parancsa, mely a maradéknak szól, nagyon fontos és így szól: »Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.« (Jelenések 2 : 10) A Jézus Krisztus bizonyságtevésében való részvételtől való vonakodás vagy annak abbahagyása a maradék bármely tagja részéről is hűtlenséget jelent.

FEL

Sorrend a munkában

19 Mózes Egyiptomba való megérkezése után elsősorban az izraelitákat oktatta s azután tolmácsolta az üzenetet fáraó és közeli tanácsnokai előtt, akik Sátán látható és láthatatlan képviselőit példázzák. Amidőn Jézus Krisztus eljött a templomhoz ítélkezni, elsősorban azokat gyűjtötte magához, akik addig hűségesek voltak s felvilágosította őket Jehováról. Az izraeliták addig nem ismerték a Felségest Jehova néven; s amig a Mózesnél nagyobb el nem jött a templomhoz, Jézus Krisztus felszentelt követői nem ismerték Jehova nevének értelmét és fontosságát; most fel vannak világosítva felőle. A multban Jézus Krisztus követői azt gondolták, hogy legfőbb feladatuk a váltságdíj kihangsulyozásából áll, hogy az emberek megszabadulhassanak a halálból. Most azonban tudják, hogy az frásnak a Királyság a legnagyobb tanítása, mivel a Királyság Jehova nevét igazolja; ezenkívül azt is tudják, hogy az előttünk álló és eldöntendő nagy kérdés Jehova nevének az igazolásából áll. »Ez a nap az, melyet az Úr (Jehova) szerzett«, hogy azon a maga nevét igazolja. Jehova ezen a napon emeli királyát trónjára s ez Sátán megszakítás nélküli uralkodásának végét jelenti, tehát e világ végét. Ez az örömhír lelkesíti szívükben az igazság összes kedvelőit; azért parancsolja a Mózesnél nagyobb, Jézus Krisztus, határozottan és világosan: »És a Királyság ezen evangéliumát hirdetni fogják (hirdetni kell) az egész földön bizonyságul minden nemzet előtt, s akkor jön el a vég.« — Máté 24:14.

20 Ez nemcsupán a »Krisztusról, mint megfeszítettről szóló evangéliumot« jelenti, hanem a »Királyság ezen evangéliumát«, ami azon örömhírt jelenti, hogy a Királyság itt van s hogy most Jehova nevet szerez magának. S éppen ezen cél az, melynek érdekében a Mózesnél nagyobb felépíti a Királyságot. Senki nem fog kitérni e nagy parancs elől azok közül, aki Krisztus testében marad és az élet koronáját megnyeri. Az összes hívek örömmel fogják venni az örömhírt s azt ünnepélyesen bizonyságul hirdetni a világon; elviszik az örömhírt a jóakaratú emberekhez és Sátán szervezetét is értesítik arról. Ez az Úr parancsa és Sátán szervezete kell hogy értesüljön róla teljes pusztulása előtt, miképp Mózes és Áron is értesítették fáraót és benső tanácsosait.

21 Az utóbbi években bekövetkezett események teljesen ráillenek a jövendölésre, amint azt itt tárgyaljuk. Az Úr 1919-től 1922-ig begyűjtötte népét a templomba és bepillantást nyujtott neki Atyja akarata értelmében. Valamivel később aztán a templom-osztály világosan meglátta a két szervezet létezését s azt is felismerte, hogy a Királyság megszületett. Miután a templom-osztály felvilágosult és kötelességével tisztábajött, a hűségesek örömmel fogtak munkához, t. i. Jehova dícséretének hirdetéséhez és nevének tiszteléséhez. »Az ő templomában mindenki őt dicsőíti!« (29, zsoltár 9, miniatür Biblia) Most van itt a napja, hogy Jehova nevét és munkáit hirdessük és minden hűnek ezt kell tennie. (Ésaiás 12 : 4—6) Az engedetlenek elfordultak. Ennek következtében van nagy megoszlás azok között, akik magukat felszentelteknek vallják; megoszlás a Mózesnél nagyobbnak templomához való jövetele óta tart. Mindazok, akik a Királyságba szóló meghívást elfogadták, feláldozták azon jogukat, hogy emberekként élhessenek a földön; de amióta a Mózesnél nagyobb megjelent a templomban, »jobb az engedelmesség az áldozatnál«. Amidőn az Úr megparancsolta népének, hogy hirdesse az ő királyságának hírét s azt Sátán szervezete között is elterjessze, a felszenteltek között olyanok is akadtak, akik lázadozni kezdtek és nem engedelmeskedtek. »Mert mint a varázslás bűne, olyan az ellenszegülés és az önfejűség olyan, mint a bálványimádás«, és ez halállal büntetendő. (Sámuel I. 15 : 22, 23; Gal. 5 : 20; Efézus 5:5, angol szerint) A felkentek — a Mózesnél nagyobbnak parancsát teljesítve — örömmel előre kell hogy meneteljenek. A követelményeket csak teljes engedelmeskedéssel lehet teljesíteni.

22 Mózes az izraelitákat katonai hadsereggé szervezte és menetben vezette ki Egyiptomból. Jézus Krisztus, a nagyobb Mózes, Jehova hadseregét Sion hegyére gyűjtötte. Ott megjelenik igazságos harcménjén, ami jelképileg az ő ügyének igazságosságát jelenti. Hű serege őt nyomon követi ezen igazságos ügyben. E hűségesek munkájának igazságosaknak és tisztáknak kell lenniök és annak kell maradniok, ha meg akarnak maradni az Úr szervezetében. Közömbösség, ledérség vagy a kötelességek elmulasztása engedetlenségnek számít és az engedetlenség pusztulást von maga után. A hívek közül az Úr hadseregében még eszébe sem jut senkinek az ellenséggel való kiegyezés. Ez oly harc, amely Jehova nevét igazolni fogja. A Mózesnél nagyobb most megparancsolja hadserege földi osztályának, hogy hangos szóval dicsőítse Jehovát, mialatt az örömhírt Sátán szervezete között elterjeszti, hogy a csata közel van, melyben Sátán szervezete elpusztul és Jehova neve igazolódik. A bizonyságtevést és az örömhírt addig kell közölni, amig az ellenség teljesen le lesz győzve. Mindenki, aki a hű maradékhoz tartozik, örömmel fog engedelmeskedni Krisztus parancsának, aki nagyobb Mózesnél. Tekintet nélkül azon inséges helyzetre, mely alatt most a világ népei szenvednek, Jehova bizonyságtevését úgy kell végezni ezután is, amint azt ő parancsolja. Szükségesnek mutatkozhatik a hű maradék tagjai részéről, hogy sátorokban vagy lakható autókban lakjanak és — katonák módjára — helyről-helyre vonuljanak, mialatt a Felséges nevét, dicsőségét és királyságát hirdetik. Ez a boldog hadsereg az, amely most bejelenti a Felséges királysága által jövő szabadulás napját.

FEL

Főtartalom

[23] Világosan látható, hogy Mózes mint próféta Jézus Krisztust, Jehova nagy prófétáját jelképezte. Földönlétekor Jézus a jövendölést kicsinyben teljesítette be. Ez a nagy próféta magához gyűjtötte testvéreit, kiket Jehova felkent; ezért szól határozottan a jövendölés figyelemeztetése hozzájuk, amennyiben Isten Jézus testvérei között egy, Mózesben jelképezett prófétát támasztott. Az emberek Krisztus ezeréves birodalmában a földön nem lesznek Krisztus testvérei (atyjafiai), hanem az ő gyermekei, ha engedelmeskedni fognak néki. Krisztus ezeréves birodalmában sem a »folyóirat«, sem a könyveink, sem hasonló iratok nem lesznek az emberiség oktatására használva. Ezek a segédeszközök a jelen időre szólnak. Mindazok, akik Krisztus ezeréves birodalmában életet nyernek, engedelmeskedni tartoznak az ő törvényének. Ez azonban nem amellett szól, hogy az itt tárgyalt jövendölés az ezeréves birodalomra vonatkoznék. Góg hordái és maga az ördög is csak akkor lesznek elpusztítva, miután Jézus Krisztus átadja a Királyságot az Atyának. (Jelenések 20 : 7—10) A jövendölés most különösképpen Isten szövetséges népéhez szól a földön. A hű maradék tagjai most felismerik és értékelni fogják ama tényt, hogy mind e dolgok előre, az ő javukra irattak meg; s ha ezt meglátják, megvigasztalódnak, reménységükben megerősödnek és mindvégig örömmel fogják megvívni a harcot. Most nagyon örvendenek azon, hogy összeköttetésben állnak a »Mózesnél hatalmasabbal«, aki Jehova nagy nevét igazolni fogja.

Bereai kérdések

1. Ki a szerzője az itt szóbanforgó szövegnek és minden igazi jövendölésnek? Mit lehet mondani e szöveg korábbi alkalmazása felől?
2. Magyarázd meg a »próféta«-szót! Idézz példát!
3. Mikor, hol s ki mondotta e szöveg kijelentését? Magyarázd meg nehány szóval, miért voltak az izraeliták akkor azon a vidéken, ahelyett, hogy Egyiptomban lettek volna! Miről szól Mózes beszéde? Mikor és hol mondatott Mózesnek, hogy a kitüzött időben Jehova egy prófétát fog támasztani?
4, 5. Magyarázd meg a Keresztelő János által feltett kérdést: »Te vagy-é az a próféta?« Megmagyarázta-e Péter pünkösd utáni beszédében, hogy Jézus ezt a jövendölést földi szolgálata idejében teljesítette?
6. Mily állapotban voltak az izraeliták Egyiptomban és mit tett érdekükben Mózes? Magyarázd meg, hogy Jézus mint ember beteljesítette-e a szabadító, törvényadó és bíró szerepét!
7. Hogyan állapíthatjuk meg azon időt, amidőn Jehova feltámasztja a Mózesnél nagyobb prófétát? Miért történik ez aképpen? Hogyan cselekedett Mózes, megérkezvén Egyiptomba? Mire mutat az?
8. Magyarázd meg, hogy Krisztus munkája az ő ezeréves uralkodása alatt teljesíti-e be a Mózesnél nagyobb próféta szerepét!
9. Mikor és hogyan lesz valamely prófécia helyesen magyarázva és megértve? Mi a prófécia célja? Mennyiben kulcs a Mózesnél nagyobb prófétáról szóló jövendölés megértésében az, amiért Jehova Mózest Egyiptomba küldte?
10. Ki fogja megtudni a nagy prófétára vonatkozó jövendölés tényét és idejét? Miként fog az történni?
11. Mutasd ki e szavak teljesülésének idejét: »Az ő szájába adom az én igéimet és megmondja nekik mindazokat, amiket parancsolok?«
12. Mit mondott Péter pünkösd után Jézusról és arról, amit Jézus beteljesített Jehova szándékából s hogy mi lesz e jövendölés nagyobb teljesülése?
13. Hogyan alkamazandók Apcsel. 2 : 40 és 3 : 19-21? Mikorra szól az utóbbemlített szöveg? Magyarázd meg, hogy miért teljesülhet csak oly időben!
14. Miként mutat Mózes V. 18 : 15, 19 és Apcsel. 3 : 23 arra, hogy Mózes mint próféta csupán Jézust példázta? Mily leckét kell ebből tanulniok az ő testében felkent tagoknak? Mutasd ki itt Mózes bélpoklos kezének jelentőségét s hogy mi annak az egyetlen gyógyszere!
15, 16. Mi a helyes értelme a »felső hatalmak«-kijelentésnek? Mi a helyes alkamazása Apcsel. 3 : 23-nak s mennyiben egyezik ez Júdás 11-el? Mire céloz Júdásnak (11. vers) ez a kiejelentése? Mennyiben van itt ismételten erősen hangsulyozva a felvilágosodás és a felelősség kérdése? Magyarázd meg »egy gonosz szolga-osztály« létezését abban az időben s az Úrnak templomához jövetele óta!
17. Magyarázd meg a maradék helyzetét, mely őt főként Jézus Krisztus vezetése és kormányzása alá hozza!
18. Hogyan értsük Kor. II. 5:10? Mutasd ki Istennek a paráznaságra vonatkozó, Mózes útján adott törvénye jelképi jelentőségét és büntetését! Hogyan kerül ez alkalmazásra most a Jézus Krisztusról szóló bizonyságtevés tekintetében?
19—21. Hasonlítsd össze Mózes eljárását, miután Egyiptomba ment, azzal, amit a nagyobb Mózes fog tenni, amidőn templomához megy! Az okulás terén mily ujabb ismeret képesíti a felszentelteket a mai időben való előjoguk és felelősségük felismerésére?
22. Alkalmazd Mózes prófétai képét, aki az izraelitákat megszervezte és kivezette Egyiptomból! Miként élhetnek előjogukkal és felelősségükkel azok, akik most a földön az Úr hadseregének tagjai?
23. Mikor és hogyan teljesül Apcsel. 3 : 22?

W. T., 1933 május 15.

FEL

Az ő szövetséges népe

»Mert az Úrnak (Jehovának) része az ő népe, Jákob néki sorssal jutott öröksége.« — Mózes V. 32 : 9.

JEHOVA Mózest Egyiptomba küldte, hogy az ő nevét igazolja. Mózes a parancs értelmében tolmácsolta Jehova üzenetét s azután biztonságba vezette az izraelitákat Egyiptomból a Veres-tengeren át. A kép ezzel végződik. Jehova Mózest a Veres-tenger tulsó parján és a sivatagban ujabb prófétai képek alakítására használta, melyeket a kitüzött időben a Mózesnél nagyobb, Krisztus fog beteljesíteni. Azon kép, melyet Mózes Egyiptomba menetelekor alakított, amint azt a folyóirat egyik előbbi számában tárgyaltuk, Kr. u. 1914-ben kezdett teljesülni. Más képek, melyeket Mózes Egyiptomból való kivonulása után alakított, részben korábban és részben később teljesülnek. E képek mindenike teljes, mivel mindeniket Jehova rendelte s azok az ő akarata szerint keletkeztek.

[2] Jehova megparancsolta Mózesnek, hogy vezesse az izraelitákat a Sínai-hegyhez és Mózes ezt a feladatot teljesítette. Sínainál Isten megerősítette Izraellel kötött szövetségét, mely Egyiptomban kezdődött s amelynek a leölt bárány volt az alapja. Mózes Jehova szavait mint közvetítő a nép elé tárta és annak feltételeit a nép magára vállalta. »Elméne azért Mózes és egybehivá a nép véneit és eleikbe adá mindazokat a beszédeket, melyeket parancsolt néki az Úr (Jehova). És az egész nép egyakarattal felkele és monda: Valamit rendel az Úr (Jehova), mind megtesszük. És megvivé Mózes az Úrnak (Jehovának) a nép beszédét.« (Mózes II. 19 : 7, 8) Az izraeliták ezzel világosan kötelezték magukat Isten akaratának cselekvésére. Senkisem járulhat Istenhez, ha nem hiszen Jézus Krisztus kiomlott vérében. Ha valaki hiszen Jézus Krisztus vérében mint Istennek az üdvösségre szóló intézkedésében, ezáltal szövetségbe kerül Isten akaratának teljesítésére. E szövetségnek a Bárány vére az alapja, amely elveszi e világ bűneit. A Sínaihoz vívő úton megpecsételt szövetség ezt az utóbbi szövetséget jelképezi. Az a szövetség, melyet Jehova Mózes által az izraelitákkal Egyiptomban kötött és a Sínain megerősített, nem volt az egyetlen szövetség, melyet ezzel a választott néppel kötött, mielőtt az Kanaánba került.

Moáb országában

[3] Az izraelitákat Mózes a Sínaitól mintegy negyven év alatt vezette a sivatagban s most Moáb országába érkeztek a Jordán partjához közel, melyen át kellett volna kelniök az ígéret földjére való mentükben. Mózes itt Jehova utasításából egy beszédet intézett hozzájuk. Ez az idő pontosan meg van nevezve. »Lőn pedig a negyvenedik esztendőben, a tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla Mózes az Izrael fiainak mind aszerint, amint parancsolt vala az Úr (Jehova) néki azok felől.« (Mózes V. 1 : 3) E pontosan meghatározott idő csak két hónappal esett korábban Izrael új esztendejének kezdeténél. Mózes itt maga köré gyüjtötte a népet és mindazt felsorolta a nép füle hallatára, amit Jehova Izrael érdekében cselekedett a szövetségnek a Sínainál való megpecsételése óta. Mózes ez alkalommal megismételte az alaptörvényt az egybegyült izraeliták előtt. (Mózes V. 5 : 6—21) A törvény megismétlése kétségtelenül azt célozta, hogy emlékeztesse az izraelitákat, hogy mint nép Isten akaratának teljesítésére kötelezve voltak. Az Egyiptomból kivonult tömegből már csak kevesen éltek, mivel a legtöbben meghaltak útközben. Akikhez Mózes Moáb országában beszélt, majdnem mind az Egyiptomból kivonultak gyermekei voltak, Káleb, Józsué s nehány lévita kivételével. Mózes világosan és határozottan megmondta nekik, hogy az a szövetség, amelyet Isten a Sínainál megpecsételt, nem Ábrahámmal és Izsákkal, hanem azokkal köttetett, akik a Sínainál jelen voltak s akik közül még élnek nehányan most Moáb országában.

[4] A Moáb-országában kötött szövetség nemcsupán a Sínainál kötött szövetség megismétlése volt, hanem attól más volt és különbözött; ezt a következő kijelentés mutatja: »Ezek ama szövetségnek ígéi, amelyek felől megparancsolta az Úr (Jehova) Mózesnek, hogy kösse meg azt Izrael fiaival Moábnak földjén, azon a szövetségen kívül, amelyet kötött vala velük a Hóreben (Sínainál).« (Mózes V. 28 : 69) Mózes ismertette Izraellel Moáb országában mindazon csodákat, melyeket Jehova értük tett Egyiptomból való kivonulásuk óta a negyven éves pusztai vándorlás alatt. Azután így szólt: »Tartsátok meg azért e szövetségnek ígéit, és aszerint cselekedjetek, hogy szerencsések legyetek mindenben, amit cselekesztek. Ti e napon mindnyájan az Úr (Jehova) előtt, a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek, véneitek és a ti tiszttartóitok (tisztviselőitek) Izraelnek minden férfia; a ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, aki a te táborodban van, sőt favágóid és vízmerítőid is; hogy szövetségre lépjetek az Úrral (Jehovával) a ti Istenetekkel és pedig az ő esküjével erősített kötésre, amelyet ma köt meg veled az Úr (Jehova) a te Istened. Hogy az ő népévé emeljen téged, ő pedig legyen néked Istened, amiképpen szólott néked és amiképpen megesküdt a te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.« (Mózes V. 29 : 9—13) A szövetség szövege Jehova azon szándékát tárja fel, hogy egy népet akar a maga számára; valamint, hogy ez a nép be kell hogy bizonyítsa hűségét Jehova előtt, ha virágozni akar; s hogy a szövetség ott az összes hűségesekkel köttetett s az összes hiveket magába foglalta, akár ott voltak,

FEL

akár nem. »És nem csak ti veletek kötöm én e szövetséget és ez esküvéses kötést. Hanem azzal, aki itten van velünk és itt áll e mai napon az Úr (Jehova) előtt, a mi Istenünk előtt és azzal is, aki nincsen e mai napon itt velünk.« (Mózes V. 29 : 14, 15) A Sínainál kötött szövetség és a Moáb országában kötött szövetség feltételeiből azt látjuk, hogy ez az utóbbi (a Moáb országában kötött) sokkal terjedelmesebb. (Mózes V. 10: 16—20; 30: 11—14) »Metéljétek azért körül a ti szíveteket és ne legyetek ezután keménynyakúak.« (Mózes V. 10: 16) Ez, a szív körülmetélésére vonatkozó kijelentés nem volt a Sínainál kötött szövetséghez való hozzáfüzés, hanem a Moáb-országában kötött szövetségnek volt külön parancsa. A Sínai-hegynél kötött törvényszövetség törvényszegés esetében halálbüntetést rendelt, de az »átokról« csak a pusztai vándorlás végén, amidőn a szövetség Moáb-országában megköttetett, van említés téve. Akkor, amidőn ez a szövetség Moáb-országában megköttetett, történt, hogy Mózes első ízben közölte azt, amit Péter pünkösd után említett, nevezetesen: »Minden lelket pedig, amely nem hallgat arra a prófétára, kiirt a nép közül.« (Apcsel. 3:23) Ez a jövendölés főképpen Krisztus második eljövetele után kerül alkalmazásra, amidőn tényleg az élet és a halál kérdése elé lesznek állítva, akiket az Úr felkent és Jézus Krisztusnak, a Mózesnél nagyobb parancsainak való engedelmességre kötelez.

A szövetség jelentősége

5 Most igen hasznosnak mutatkoznék Mózes ötödik könyvének gondos elolvasása. Ebben Jehova neve (magyarban »Úr«) gyakrabban fordul elő, mint a Biblia valamely más részében. Mivel határozott bibliai bizonyítékunk van amellett, hogy Mózes itt Jézus Krisztust példázta vagy jelképezte, úgy e jövendölés nagyobb mértékben Krisztus második eljövetelekor fog teljesülni; s mivel azt is tudjuk, hogy mind ezen dolgok azok intésére jegyeztettek fel, akik e világ (korszak) végén fognak élni, tehát főképp a maradék bátorítására és vigasztalására, a Moáb-országában kötött szövetség jelképi alkalmazása is a jelen időre szól. — Mózes V. 18:15, 18; Kor. I. 10:11; Róma 15:4.

6 Az izraeliták negyven éves vándorlása Mózes vezetése alatt bevégződött s e nép ünnepélyes gyülekezése Moáb sikmezején, az ígéretföldjének határához közel, melyet Isten ígérete szerint öröklendők voltak, alkalmas bibliai ábrázolása azon nép gyülekezésének, amely Jehova akaratának teljesítésére szövetséget kötött Jézus Krisztus ítélkezésének kezdetén, aki nagyobb Mózesnél s aki mint nagy bíró megjelent templomában. 1878-ban s attól kezdve 1918-ig történt, hogy az Úr Jézus rendkívüli figyelmében részesítette azokat, akik a földön az ő követőinek vallották magukat. A Jehova előtt való útegyengetés munkája ez idő alatt folyt; s körülbelül ennek az időnek a végén, 1918-ban eljött a nagy próféta, Jehova követe, hirtelen a templomhoz ítélkezni s akkor nyomban megkezdődött »Lévi fiainak megtisztítása«. (Malakiás 3:1—3) Jehova szövetséges népe 1878-tól 1919-ig a pusztában volt s nagyon nehéz megpróbáltatásokon kellett átmennie. Rövidesen a Moáb-földjén kötött szövetség után Jehova bevezette az izraelitákat örökségükbe, az ígéret földjére; hasonlóképp rövidesen az Úr Jézus Krisztusnak templomához jövetele után a hívek Isten kegyelméből bemennek örökségükbe. Felismerhetjük tehát, hogy a Moáb-mezején szerzett szövetség a királyság szövetségére utal. Jehova által Izraellel a Sínainál kötött szövetség alkalmával a néptől megkérdezték, hogy akarja-e teljesíteni a reáeső részt; a nép kijelentette azon készségét, hogy teljesíteni akarja. A Moáb-mezején kötött szövetség esetében a nép nem lett felszólítva, hogy magát készneknyilvánítsa Isten akaratának cselekvésére, mivel már az Egyiptomból való kivonuláskor beleegyezett Isten akaratának cselekvésébe. Ugyanígy azok, akik Jehova akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek, az Úr Jézusnak templomához jövetelekor hajlandóknak kell lenniök egy ujabb szövetség feltételeinek teljesítésére is, amelyet tényleg hűségszövetségnek lehet nevezni; s mielőtt örökségükbe bejuthatnak, híveknek kell bizonyulniok. Ez egyezik az írás azon kijelentésével, mely elrendeli, hogy a királyságba meghívottnak ki kell választatnia, azaz fel kell vétetnie a szövetségbe és abban hűségesnek kell bizonyulnia. — Jelenések 17:14.

7 Mózes azután, emlékeztetvén a zsidókat arra, hogy őket negyven éven át vezette a sivatagban, így szólt: »De nem adott nektek az Úr (Jehova) szívet, hogy jól értsetek, szemeket, hogy lássatok és füleket, hogy halljatok mind e mai napig.« (Mózes V. 29:4) Hasonlóképp Jehova szövetséges népe mindaddig, amidőn az Úr Jézusnak templomához jövetelekor összegyűjtetett, hogy megítéltessék, »nem volt szíve, hogy megismerje« Jehova nevének jelentőségét és szándékát és »nem volt szeme, hogy mindezt meglássa és megértse«. A mélyebb dolgok megértését később nyerte. Attól az időtől kezdve Jehova csak azokat a híveket oktatta, akik örömmel és készségesen engedelmeskedtek. (110. zsoltár 3; Ésaiás 54:13) A Moáb-síkságán kötött szövetség tehát kétségtelenül a királyságra szóló szövetséget példázta s ez magában foglalja az állandó hűséget és engedelmességet Isten és az ő királysága iránt. Mindazok, akik szövetséget kötnek a királyságra, bemenetelük előfeltételeként hűségesen kell hogy teljesítsék a munkában reájuk eső részt. Ezeket nevezi Mózes Jehova »örökségének«. »Mert az Úrnak (Jehovának) része az ő népe, Jákób néki sorssal jutott öröksége.« (Mózes V. 32:9) Ezek alkotják azt a szent nemzetet, melyet az Úr kiválasztott az emberek közül, hogy az ő tanui legyenek s akik az ő erényeit kell hogy hirdessék. (Péter I. 2:9, 10) »Boldog az a nemzet, melynek Jehova az Istene, melyet kiválasztott magának örökségül.« (33. zsoltár 12)

FEL

Nyilván ezek lesznek Jehova tanui és szüntelenül és hűségesen teljesítik a szövetség reájuk eső részét, mielőtt teljesen örökségükbe kerülnek. Jehova ezeket teszi »választott szolgája« tagjaivá s nemzetek szövetségévé, hogy a nép előtt róla s az ő országáról bizonyságot tegyenek; ezt a tisztességet nem adja másoknak. — Ésaiás 42: 1—8.

[8] Jehova így szól a felkentekhez: »És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az ő elhívásának reménysége, mi az ő öröksége dicsőségének gazdagsága a szentek között.« (Efézus 1:18) Jehova jelöli ki szövetséges népének helyét és ezen a helyen senki sem maradhat meg, ha az ítélet napján nem örömmel fogadja és teljesíti Isten akaratát. (János I. 5:3; 4:17, 18) Jehova átka van mindazokon, akik hűtlenek lesznek szövetségükhöz és csak azok nyerik az ő örökkévaló áldásait, akik híven kitartanak. Azért vonatkozik Mózes kijelentése, melyet Péter idéz, a jelen időre. »Térjetek meg azért s bánjátok meg a ti bűneiteket, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljöjjenek a felüdülés idői az Úrnak színétől; és elküldje néktek az előre elrendelt Jézus Krisztust, kit a mennynek kell magába fogadnia mindaddig, amig minden dolgok helyeállításának ideje eljön, amiről szólott az Isten minden szent prófétája által eleitől fogva. Immár Mózes megmondta: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiai közül, olyat mint én, őt hallgassátok mindenben, amit mond néktek. Történik pedig, hogy minden lélek, amely arra a prófétára nem hallgat, kiirtatik a nép közül.« (Apcsel. 3: 19—23, angol-f.) Ugyanezen, most a templomba gyűjtött osztálynak mondja Jézus: »Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját!« — Jelenések 2: 10.

[9] Moáb-sikságán mondta Jehova Izraelnek, hogy »korai és késői esőt« ad nekik, ha szorgalmasan követik parancsait és teljes szívükből és teljes lelkükből szeretik őt és szolgálnak néki. (Mózes V. 11: 13, 14) Ez egyezik a Joel és Hóseás által mondott jövendöléssel. (Joel 2:23; Hoseás 6:3) E kijelentés egyezik Ezékiel 34: 26 kijelentésével is: »És adok reájuk és az én magaslatom környékére áldást és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek.« E szöveg továbbá azt a következtetést is megerősíti, hogy a Moáb-mezején szerzett szövetség Istennek templomba (egyházba) gyűjtött népén teljesül, amennyiben Isten népe a késői eső áldásában részesül, miután begyült a templomba és abban van. Ez volt az áldás és a felüdülés ideje, mialatt Isten felkent népe nagy áldást nyert azáltal, hogy Jehova közölte vele prófétai kijelentéseinek értelmét. Csak azok élvezték és élvezik a késői eső által példázott áldások kiváltságát, akik a királyság e szövetségébe hozattak és szorgalmasan teljesítették feladatukat. »A király arcának színe előtt élet van és jóakaratja olyan, mint a tavaszi eső fellege.« — Pélb. 16: 15.

Jesurun

[10] Szövetséges népét Jehova »Jesurun«-nak nevezi. E név csak egyszer fordul elő a Szentírásban; háromszor Mózes V. könyvében és egyszer Ésaiás jövendölésében. (Mózes V. 32: 15; 33: 5, 26; Ésaiás 44:2) Ez a név akkor lett először említve, amidőn Mózes Moáb sikmezején beszédet tartott, ahol a szövetséget is megkötötték. A Jehova ígéjében feljegyzettek között semmisem céltalan és felesleges. Ennélfogva kell arra következtetnünk, hogy a hely és az idő is fontos, ahol ezt a szót használták. Ez a szó »igaz népet« jelent s így azokra alkalmazható, akik összegyűjtettek a templomba ítéletre és Jézus Krisztus igazságában állanak. Mindezek Isten gyermekeiül vannak elismerve és meghíva; a meghívást elfogadták s így örökösei a királyságnak; azért is igazultak meg Jézus Krisztus kiomlott vére által. Egykor a »gonosz szolgának« is igaznak kellett tekintetnie, mert máskülönben nem választatott volna ki a királyságból. A »Jesurun«-nevet inkább azokra lehet alkalmazni, akik az ítéletben híveknek találtattak, a templomba hozattak és felkenettek. Azért mondja nekik Jehova: »Így szól az Úr (Jehova), Teremtőd és Alkotód anyád méhétől fogva, aki megsegít: Ne félj én szolgám, Jákób és te igaz nép (Jesurun), akit elválasztottam!« — Ésaiás 44: 2.

[11] Azon prófétai énekben, melyet Mózes a Moábsikján kötött szövetség idejében szerzett s melynek szövegét Izrael füle hallatára elmondta, a következő szavak fordulnak elő: »És meghízott Jesurun és rugódozott. Meghíztál, megkövéredtél, elhájosodtál. És elhagyá Istent, teremtőjét és megveté az ő üdvösségének kőszikláját.« (Mózes V. 32:15) E prófécia, amely nagyobb mértékben a templom megítélésekor teljesült, azt mutatja, hogy akkor lesz egy osztály, amelyre a »Jesurun«-nevet lehet alkalmazni, de amely később hűtlen lesz és megfeledkezik Jehováról. A »Jesurun«-név Jehova és az ő népe közti meghitt kapcsolatra mutat és teljesen nyilvánvalónak tetszik, hogy Jehova ily meghitt viszonyt ígért népének már akkor, amidőn a Sinai-hegyen való szövetség köttetett, amidőn így szólt: »Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyém; mert enyém az egész föld.« (Mózes II. 19:5) Ez mutatja, hogy azoknak van megígérve ez a viszony, akik szövetségre lépnek Isten akaratának cselekvésére s hogy ők a hűség feltétele alapján lépnek e meghitt viszonyba. Mindazok, akik a királyságra szóló meghívást elfogadták és a templomban Krisztus előtt álltak, hogy megítéltessenek, akkor bennfoglaltattak a »Jesurun« névben, örökösen azonban csak azokat jelöli e név, akik kiválasztattak és híven kitartanak.

[12] Ezt az érvelést a jólismert tények is támogatják. Az Úr Jézusnak templomához jövetele után voltak a királyságnak oly városmányosai, akik okosaknak gondolták magukat és önteltek, lázadozók és tör-

FEL

vényszegők voltak. Éppen, amint ezt Mózes kijelentette: »És meghízott Jesurun és rugódozott; meghíztál, megkövéredtél és elhájasodtál. És elhagyá Istent, teremtőjét és megveté az ő üdvösségének Kőszikláját.« A »megkövéredés« e szövegben »tündöklést és megvastagodást« jelent. Vannak, akik becsvágyukban tündökölni szerettek az emberek előtt s ezáltal hűtlenek lettek szövetségük feltételei iránt. Ezek törvénytiprók lesznek, vagyis törvényellenes módon tevékenykednek és nem Isten útja szerint akarják végezni az ő munkáját; inkább a saját, önző metódusaikat követik, csakhogy az emberek előtt tündököljenek. Botránkozásokat okoznak és hálókat vetnek ki mások elé, hogy maguknak követőket toborozzanak. Az Úr Jézus megmondotta, hogy ezeket kiszedi a királyságból. »Az Ember Fia elküldi az ő angyalait és azok kiszednek az ő királyságából minden botránkoztatót és azokat is, akik törvénytelenek (gonoszak).« (Máté 13:41, angol-f.) Ebből kell arra következtetnünk, hogy ezek kiszedetésük előtt a királyság várományosai kellett hogy legyenek. Ebből az osztályból alakul a »gonosz szolga«, a »bűn embere« vagy a »pusztulás fia«. (Máté 24: 48—50; Thess. II. 2:3—9) A Nagy Kőszikla Jehova, s a gonosz szolga-osztály, a »pusztulás fia« figyelmen kívül hagyja Jehova utasításait. Ezekről mondja Mózes jövendölése: »A Kősziklát, aki szült téged, elfeledted; megfelejtkeztél Istenről, aki nemzett téged.Látta ezt az Úr (Jehova) és megutálta bosszúságában az ő fiait és leányait. És monda: elrejtém orcámat előlük, hadd látom, mi lesz a végük? Mert elzüllött nemzetség ez, fiak, akikben nincs hűség...! Mert tanácsvesztett nép ez, és nincs bennük értelem. Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végük.... Enyém a bosszúállás és megfizetés, amikor lábuk megtántorodik; mert közel van az ő veszedelmük napja és siet, ami reájuk vár.« — Mózes V. 32: 18—20, 28, 29, 35.

[13] Ez a feljegyzett ítélet azokra szól s azokon lesz végrehajtva, akik a királyságra vonatkozó szövetségük feltételeihez hűtlenek; ezt a Mózes próféta útján ugyanakkor mondott kijelentés is támogatja, melyet később Péter pünkösd után idézett. (Apcsel. 3:23) Ez ujabb bizonyítéka annak, hogy Jehovának a királyság szövetségében álló szövetséges népe az, melynek figyelnie és követnie kell Jehova legnagyobb prófétájának és tisztviselőjének parancsait. Bizonyos tények és körülmények éppen a közelmult hónapokban jelentkeztek, melyek világosan e jövendölés teljesülését képezik. Egyes csoportokban oly férfiak, akik ott választott vének voltak és tündökölni törekedtek, fellázadtak a királyságnak a földön most folyó munkája ellen s kijelentették, hogy ők ellenzik a munkát, mivel a folyóirat olyasmit közölt a vének felől, ami világosan az frásnak megfelelő igazságnak tetszik. Ezeket az eseményeket várni lehetett. A jövendölésnek ez a beteljesülése vagy megerősítése buzdítsa a hűségeseket, mivel ebből meglátják, hogy a helyes úton járnak.

»Király Jesurunban«

[14] Jézus kijelentése világosan bizonyítja, hogy ő a templomban való ítélkezése által feltárja a hű osztályt s arra bizza a királyság érdekeit a földön és »bölcs és hű szolgájává« emeli. (Maté 24:45—47) Mózes jövendölése, melyet Moáb síkján mondott, határozza meg azt az időt, amidőn a hű szolgaosztály nyilvánvalóvá (ismertté) lesz; s ez az idő megfelel a templom ítélete idejének. Meg van írva: »És király lőn Jesurunban, mikor összegyűltek a népnek fejei és együtt voltak Izrael törzsei.« (Mózes V. 33:5) Az ezen szövegben említett »király Jesurunban« nyilván Jehova Isten s ezt az összefüggés és más szövegek is mutatják. A gyülekezetnek (Isten felkentjeinek) feje Jézus Krisztus, »Krisztus feje pedig az Isten.« (Kor. I. 11:3) Jehova szövetséges népének »fejei« tehát Jehova saját személyében és az Úr Jézus Krisztus. Mikor voltak tehát összegyűlve a »nép fejei«? Nyilván akkor, amidőn Jehova felépíté Siont, főszervezetét. »Mert Jehova felépíti Siont és megjelenik az ő dicsőségében.« (102. zsoltár 17) Jehova szervezete, Sion, asszonyban van jelképezve, amely gyümölcstelen marad Isten azon kitüzött idejéig, amidőn egybeszerkeszti szervezetét. — Ésaiás 54:1—7.

[15] A rendelt időben elküldte Jehova szervezetének fejét, a Mózesnél nagyobbat a templomhoz s ő azokat gyűjti össze itt, akik engedelmesek Jehova Istennek. »Gyűjtsétek elém az én kegyeseimet, akik áldozattal erősítik meg szövetségüket.« (50. zsoltár 5) A Moáb síkján Izraellel kötött s Mózes által hirdetett szövetség jelképileg Jehova azon egész népét magában foglalja, amely az ígéret földjét örökölni fogja. Figyeljük meg itt, hogy Isten, az Úr, megmondotta: »És nemcsak ti veletek kötöm én e szövetséges és ez esküvéses kötést, hanem azzal, aki itt van velünk és itt áll e mai napon az Úr (Jehova) előtt, a mi Istenünk előtt és azzal is, aki nincsen itt e mai napon velünk.« (Mózes V. 29:14, 15) Amidőn Jézus Krisztus megjelent a templomban, nem volt ott jelen mindenki, aki a királyságot örökölni fogja, hogy megítéltessék, hanem némelyek később gyűjtettek a templomba. Ezek az utóbbiak vannak jelképezve Eszter és Ruth prófétai drámáiban. Sion gyülekezete azokat is jelenti, akik hűségben haltak meg és részesültek az első feltámadásban. Mivel az frás határozottan a földön azok hasznára iratott, akikhez e világ vége elérkezett, a Moáb-síkján kötött szövetség főképp a maradékra vonatkozik. Sion felépítése 1918-ban történt s azóta születtek gyermekek Sionban. Jehova abban az időben, amidőn Sion felépül, király lesz felkent szövetséges népe, azaz Jesurun fölött.

[16] Mivel a »Jesurun«-név jelentősége »igazságos- vagy szeretett nép«, ez a név azután nem alkalmazható azokra, akik hűtlenek lesznek, hanem csakis azokra, akik hívek maradtak. Mózes V. 33:3-ban olvassuk: »Bizony szereti ő a népeket! Mind

FEL

kezednél vannak az ő szentjei, oda szegődnek a te lábaidhoz és hallgatják a te beszédeidet.« Ez a szöveg bensőséges viszonyra mutat Isten és népe között. Jehova rendkívüli szeretetét fejezi ki Sion iránt s ez mutatja, hogy »Jesurun« Isten szeretett népét jelenti. »Mert Jehova Siont választotta és szerette meg lakóhelyéül.« (132. zsoltár 13) Egy szaktekintély »Jesurun«-nevet így fordítja: »Boldogság és jólét.« (Fausset) Jehova csak hű, kitartó népét részesíti áldásban és jólétben. Ezzel összhangban van megírva: »A kő, melyet az építők megvetettek, lett a szegletnek fejévé. Jehovától lett ez és csodálatos a mi szemeink előtt. Ez a nap az, melyet Jehova szerzett; örvendjünk és vígadjunk ezen. Ments meg, kérlek Uram (Jehova)! Adj jólétet, kérlek Uram (Jehova)! Áldott, aki Jehova nevében jön. Áldunk titeket Jehova házából. Jehova az Isten és ő adott nekünk világosságot; kötelekkel kössétek az áldozatat az oltár szarvához.« (118. zsoltár 22—27) A tények mutatják, hogy e jövendölés teljesülésének kezdete 1918-ra esik s hogy a teljesülés főképp 1922 óta tart.

[17] Már magában azon tény, hogy Jehova imát iratott népe számára, hogy jóléttel áldja meg népét, azt bizonyítja, hogy tényleg jólétben részesíti azokat, akik híven engedelmeskednek neki mint az ő szervezetének tagjai. Ez a kijelentés a hű Jesurun-osztályra, azaz Sionra vonatkozik. A zsoltáros e kijelentése: »Jehova az Isten s ő adott nekünk világosságot,« bizonyítja, hogy Jehova tanítja és világosítja fel hű népét, mely Jézus Krisztus főnöksége alatt az ő szövetséges népe. Ezek Jehova gyermekei Sion, az asszony, által s tagjai az ő szervezetének, ezek tanulnak Istentől s vannak békességben. Meg van írva: »És minden gyermekeid Istentől taníttatnak és nagy lesz a te gyermekeidnek békességük.« (Ésaiás 54:13) Azok, akik a templom-osztályhoz tartoznak, Istentől tanulnak, békében vannak és állandóan örvendenek azon világosságnak, melyet Isten ajándékoz nekik.

[18] De nem így van ez azoknál, akik egykor »Jesurunhoz« tartoztak, de megszegték szövetségüket s Isten parancsával ellenkező útra tértek. Ezeket nem tanítja Jehova, azért beszélnek ezek állandóan rosszat Jehova szervezetéről s a most általa végzett munkáról. Istentől az ő népe előtt most utóbb feltárt igazságok egyike a vének és a választás útján való tisztség betöltésére vonatkozó igazság. Jehova megmutatta népének, hogy a vének nem szavazatok útján lesznek vének, hanem az igazi vének az Úr Jézus Krisztus hasonlatosságára való fejlődésük által keletkeznek. Azok, akik egykor »Jesurun« voltak, de aztán »meghíztak«, nem akarják belátni ezt az igazságot és nem akarják elfogadni. S ezenkívül megvetik és az Isten szövetséges népére rótt legfontosabb kötelesség ellen küzdenek, a Jehova nevéről szóló bizonyságtevés és az ő bosszúállása napjának Sátán szervezete ellen való kihirdetése ellen. Ezek a szófogadatlanok nem tanulnak Istentől s azért támasztanak hamis vádakat azok ellen, akik híven szolgálnak Jehovának. Itt főképp azt akarjuk kihangsulyozni, hogy a Moáb-síkmezején kötött szövetség arra mutat, hogy azok, akiket az Úr a templomához-jövetelekor kipróbáltaknak elismert és felkent, azután is híven kell hogy megtartsák az Úr minden parancsát, ha dicsőséges örökségük birtokába akarnak kerülni. Ez csak a Jehovához és országához való teljes és önzetlen ragaszkodás által érhető el. Jehova most megismerteti nevét a földön s azok, akik őt szeretik, összetartva fognak együtt dolgozni a Felséges akaratának teljesítésében.

Áldások

[19] A Moáb síkságán tartozkodó izraeliták közel voltak örökségük birtokbavételéhez s tudatva volt velük, hogy harcolniok kell, mielőtt megnyerhetik örökségüket. Jehova szövetséges népe, mely most a templomban van, most tudja, hogy rövidesen belép örökségébe, ha mindvégig híven kitart, de harcolnia kell, mielőtt ez megtörténhetik. Harcuk nem testi fegyverekkel történik, hanem azáltal, hogy lelkiismeretesen elleneállnak az ellenségnek, híven bizonyságot tesznek Jehováról s bejelentik, hogy büntetése végre lesz hajtva Sátán szervezetén. E tanuknak hirdetniök kell, hogy Jehova az egész föld Istene s az ő neve igazolva lesz. Jehova tanuinak hűsége engedelmességre szóló szövetségük végrehajtásában eredményezi, hogy az ellenség reájuk fog támadni. Az ellenségek Góg, Sátán hadvezérének vezetése alatt, összeesküsznek és tényleg intézményeket alakítanak Jesurun hűségeseinek elpusztítására s ezen ellenségek közül való a gonosz-szolga osztálya is. A hívek bátorítására, vigasztalására és reménységére világosítja fel őket Jehova azon dolgok felől, melyeket sok idővel ezelőtt jegyeztetett fel. Ekképpen táplálja a híveket az ő jólétüknek megfelelő eledellel.

[20] Miután Mózes nagyon részletesen beszélt az izraelitáknak a szövetségről, megírta az éneket, és szövegét — Jehova parancsára — fülük hallatára közölte, azon áldásokról beszélt, melyeket a híveknek reménliök szabad. »Ez pedig az áldás, amellyel megáldá Mózes, az Istennek embere, Izrael fiait az ő halála előtt.« (Mózes V. 33:1) Azon áldások, melyekről Mózes beszélt, kétségtelenül főképp azon igazak javára és vigasztalására szólnak, akik ezen utolsó napokban a Jézus Krisztushoz gyűjtött maradékot alkotják. Ő a hűségeseket rövidesen örökségükbe juttatja; nekik azonban híven és szorgalmasan kell küzdeniök az örökkévaló Király zászlaja és neve allatt, mielőtt örökségüket megnyerhetnék. A törzseknek Mózes előtt való megjelenése a Jelenések 7-ben említett Izrael törzsei elpecsételésének felel meg. Jehova szövetséges népe most előtte áll, hogy mindent tudomásul vegyen, amiket Jehova Jézus Krisztus útján mond neki, hogy aztán parancsát teljesen és szerető engedelmességgel végrehajtsa. Az ének vagy zsoltár szövegét Mózes az össze-

FEL

gyült nép fülehallatára mondotta s e szavakkal fejezte be: »Vegyétek szívetekre mind ezeket az ígéket, melyekkel én bizonyságot teszek... Mert nem hiábavaló ige ez néktek; hanem ez a ti életetek és ez ige által hosszabbítjátok meg napjaitokat azon a földön, amelyre általmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt.« (Mózes V. 32:46, 47) Miután a nép hallotta ezen ének szavait, kétségtelenül közösen énekelte azt.

[21] Most látjuk, hogy a Mózesnél nagyobb, Jézus Krisztus, Jehova szövetséges népét összegyűjtötte s azokat, akik kipróbáltaknak bizonyultak, a Sion hegye által példázott szervezetbe gyűjtötte. Azon nagy tömegből, mely a világot elhagyta, hogy Jézus Krisztust kövesse, csak kevesen vannak Isten szervezetében. Sokan eltértek Jehovától és az ő seregeinek parancsnokától. Ezek közül némelyek megkövéredtek, elhagyták az Urat és másokat is a maguk követőivé tettek. Most csak a felkentek vannak Jézus Krisztussal a Sion hegyén. Csak ezek tudják megtanulni az »új éneket«. (Jelenések 14:1—3) A hű maradék tagjai Jehova nevét és nevének jelentőségét megismerték s mint Jehova szolgáinak kiváltságuk, hogy megtanulják és énekeljék a hálaéneket, melyet mások nem énekelhetnek. Ezek látják, hogy nevét Jehova a valaha megvívott legnagyobb csatában fogja igazolni és a győzelem koszorúival és örökkévaló dicsőséggel ékesíti fel magát. Most látja a maradék, hogy »Jehova része az ő népe és Jákob (felkentjei) néki sorssal jutott örökség.« (Mózes V. 32:9) Ezek tudják, hogy Jehova az ő atyjuk és örökkévaló királyuk s hogy Jesurum népe ők, mivel Jézus Krisztus által igazak és teljesen ragaszkodnak a királysághoz. Ezenkívül azt is tudják, hogy Jehova új néven »Jehova tanuinak« nevezi őket s elküldte, hogy hirdessék a világon az ő énekét bizonyságul az ő nevéről. Megértették a nagy harciszekérhez hasonló nagy szervezetről szóló látomást, amely felett Jehova száguld. A nagy örömet kifejező énekkel mondják: »Nincs olyan, mint a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre és fenségesen a felhőkön.« — Mózes V. 33:26.

[22] Bizonyos, hogy e szavakat Jehova Mózes útján a most földön élő hű maradékosztály rendkívüli vigaszául jegyeztette fel. Jehova e hű tanui a földön, akik szétszortan élnek a nemzeti határokkal határolt földön s mégsem e világ részei, látják, hogy eljött az örökségükbe való bevonulás napja. Tudják azonban, hogy előbb a Mindenható Isten nagy csatanapjának kell jönnie s hogy bizonyságot kell tenniök Jehováról a nagy csata kivívásáig. Az ellenség táborba szállt a bizonyságtevők köré; azt véli, hogy feltartoztathatja a bizonyságtevők előnyomulását és elpusztíthatja őket, hogy ne legyenek nemzet. Jehova e hű tanui számbelileg kevesen vannak és önmagukban nincsen erejük, de tökéletes a hitük és bizalmuk vezetőjükben, Jézus Krisztusban és örökkévaló királyukban, Jehovában, s ebben az erőben hajtják végre Jehova akaratát. Látják, hogy Jehova neve, melyet most viselniök szabad, erős vártorony, amelybe menekülhetnek s ahol biztonságban vannak. Jehova még több vigasztalásban és segedelemben részesíti bizonyságtevőit, mivel ő az irgalmasság Atyja és a vigasztalás Istene s most a bizonyságtevőkhöz, a hű maradékhoz így szól: »Hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak az örökkévaló karjai; elüzi előled az ellenségeket és ezt mondja: »Pusztítsd!« — Mózes V. 33:27.

[23] Ki fél a maradék közül Sátán szervezetének valamely részétől, amig a Mindenható e határozott kijelentése a fülében cseng? Akik félnek az emberektől vagy az ördögtől, hálóba esnek; de aki teljesen bízik Istenben, nem bukik el. Jehova azon becses ígérete, hogy népét örökkévaló karjain hordozza, korábban nem volt alkalmazható, amig a hívek a templomba nem gyűjtettek. Ezek részeivé lesznek Jehova seregeinek, mely Jézus Krisztus vezérlete alatt a csatába vonul s az ellenség e hatalmas sereg előtt biztosan elbukik. Jehova arról biztosítja azokat, akik egészen hozzátartoznak, hogy elüzi és elpusztítja az ellenséget; azt parancsolja szövetséges népének, hogy hangosan szóljon ezen igazságról, hogy mások is meghallják. Azok, akik kedvesek Jehovának, a Jesurun vagy a hű bizonyságtevők az örökségbe vezető bejárat előtt állnak és Jehovát dicsőítik és hirdetik s így szólnak őrangyalaiknak: »Nyissátok meg előttem az igazság kapuit, hogy bevonuljon az igaz nemzet, amely megtartja Isten parancsait.« A felkentek hűsége és teljes ragaszkodása miatt van kijelentve a következő áldás: »Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Te benned bízik. Bízzatok az Úrban (Jehovában) örökké, mert az Úrban, Jehovában, örök kőszálunk van.« (Mózes V. 26:1—4) Ez teljesen összhangban áll a nagyobb Mózes, Jézus Krisztus bátorító kijelentésével, mely most a hívekhez szól: »Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett az Atyának, hogy nektek adja az országot.« (Ne félj te hű, kicsiny sereg, mert örvend a ti Atyátok, hogy nektek adja a királyságot.« — Rotherham) — Lukács 12:32.

Az ő jósága

[24] Jehovának szeretett népe iránt tanusított jósága Jézus Krisztus által minden emberi fogalmat felülmul. Ezt most senkimás sem értékelheti a földön, csakis azok, akik teljesen ragaszkodnak Jehovához. Jehova Krisztus utolsó földi tagjai javára sok képet alakíttatott. Szövetséget kötött Izraellel a Sínai-hegynél s 40 év mulva egy ujabb szövetséget kötött e néppel Moáb síkmezején. Ez az utóbbi szövetség azon időnek felel meg, amidőn Jézus összegyűjti azokat, akiket meghívott a királyságra, akik tetszenek Istennek s akik a királyság szövetségébe hozattak. Miután ezek így ki lettek választva, örökké híveknek kell leniök. Kezdetben mindazok, akik Jehova szövetséges népeként a templomba gyűjtetnek, »Jesurunnak« hívatnak, de ezt a nevet csak azok tartják meg, akik jóváhagyást nyernek. »Je-

FEL

surun« nem hivatalos nevük, hanem oly név, amely a híveknek Jehovához való közeli viszonyát fejezi ki. Az Úr azoknak, akiket elismer és felken, egy új nevet ad, melyet Jehova szája határoz meg. (Ésaiás 62:2) Ezeket mint tanuit küldi ki s ezek többé nincsenek zavarban Isten akarata felől. »Mert e parancsolat, amelyet én ma parancsolok néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs tőled. Sőt felette közel van hozzád ez ige; a te szádban és szívedben van, hogy teljesítsd azt.« (Mózes V. 30:11, 14) A hű maradék Jehova seregének lett részévé a nagyobb Mózes vezetése alatt és figyelnie- és örömmel kell engedelmeskednie minden ígének. (Mózes V. 18:18; Apcsel. 3:23) Ahogyan Mózes beszélt az izraelitákhoz Moáb mezején, úgy beszél most a Mózesnél nagyobb a szövetséges néphez a templomban: »Ímé, én ma elődbe helyeztem az életet és a boldogságot, a halált és a boldogtalanságot.« (Mózes V. 30:15) Ha a maradékból valók életet óhajtanak, ernyedetleneknek kell lenniök az ellenség szervezete elleni csatában s magukat teljesen Jehovának és az ő szervezetének kell szentelniök. Jehova az ő ajkukra helyezte ígéit s ők mint az ő szervezetének tagjai mindvégig végre kell hogy hajtsák Jézus Krisztus bizonyságtevését a földön.

[25] Amidőn Pál Isten szövetséges népének ír a Krisztusban, Mózes kijelentését idézi s kimutatja, hogy azok főképpen a felkentekre vonatkoznak ebben az időben. (Róma 10:5—11) Jehova felszerelte népét bizonyságtevésére; s hogy hű lehessen szövetségéhez, éppen ezt (bizonyságot) kell tennie. Jehova 1931-ben a columbusi nagygyűlésen feltárta népe előtt, hogy új nevet adott neki, tanuivá és választott szolgájának tagjaivá emelte s csak ezt a szolgát részesíti e tisztességben. Az ő jóságának feltárása sokkal nagyobb annál, mintsem mi azt teljesen felfoghatnánk. Akik Jehova e jóságát látták és értékelik, örömmel léptek a szolgálatba, hogy bizonyságot tegyenek az ő nevéről. A bajokra és állandó változásokra való tekintet nélkül, melyeknek most ezek a hűségesek ki vannak téve, az Úr erejében előrevonulnak s tudják, hogy győzelmük rövidesen teljessé lesz. Csak a felkentek becsülik meg, hogy ők Jehova gyermekei Sion által s hogy mindnyájan Istentől taníttatnak. Jehova most bőségesen táplálja népét asztaláról az értékes eledelekkel s ez a nép most azért dicsőíti és magasztalja állandóan Jehovát a felkentek részére megírott szavakkal: »Dícsérem az Urat (Jehovát) teljes szívből: az igazak környezetében a gyülekezetben. Emlékezetet szerzett az ő csodálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Úr (Jehova). Eledelt ad az őt félőknek; megemlékezik az ő szövetségéről örökké. Cselekedeteinek erejét tudtul adja az ő népének, nékik adván a pogányok örökségét. Váltságot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét örökre; szent és rettenetes az ő neve. A bölcseség kezdete az Úrnak (Jehovának) félelme; jó belátása van mindenkinek, aki ezt gyakorolja; annak dícsérete megmarad mindvégig.« — 111. zsoltár 1, 4—7, 9, 10.

Bereai kérdések

1, 2. Mily célból küldte Jehova Mózest Egyiptomba? Hogyan teljesült ez? Hogyan és mikor használta Mózest Jehova más prófétai képek alakítására is? Mikor teljesültek e prófétai képek? Mi történt a Sínai-hegyen; mit példázott ez?

3. Ki mondotta a Mózes V. könyvében feljegyzett igéit Jehovának? Mikor és hol mondattak és kihez szóltak azok s mily rokonságban álltak a Moáb síkságán összegyűltek azokkal, akik Sínainál gyűltek Mózes elé? Mit tartalmaz Mózes V. könyve? Kivel köttetett a szövetség, amely a Sínainál lett megpecsételve?

4. A Moáb síkságán kötött szövetség azonos volt-e a Sinainál megpecsételt szövetséggel vagy rokon volt-e azzal! Idézz szövegeket bizonyítékul! Az isteni akarat mily kimagasló vonását tárgyalja Mózes V 29:3—13? Mutasd ki, hogy a Moáb síkságán kötött szövetség sokkal terjedelmesebb a Sínain megpecsételtnél!

5. Nevezd meg annak okait, miért várható mostani alkalmazása a Moáb síkságán kötött szövetségnek?

6. Mutasd ki, hogy az izraeliták pusztai átvonulása azon időre mutat, amidőn »Jehova előtt az útegyengetés munkája« folyt!

7, 8. Alkalmazd Mózes V. 29:4-et! Mit példázott tehát a Moáb síkságán kötött szövetség? Kire vonatkozik az s mely feltételek azok, amelyeket teljesíteni kell, mielőtt beléphetnek örökségük teljességébe?

9. Mutasd ki a »késői« és »az áldás esőire« vonatkozó intézkedéseket Isten hű szövetséges népe részére s hogy miképpen voltak beteljesülöben e próféciák?

10—13. Magyarázd meg »Jesurun«-nevét s kire vonatkozik? Magyarázd meg a kedvezőtlen jövendölést Jesurunnal kapcsolatban, mely Mózes V. 32:15-ben van megírva! Idézd azon tényeket, melyek e jövendölést most beteljesítik s mely ítélet van azok ellen feljegyezve, akik nem teljesítik a királyságra vonatkozó szövetségük feltételeit!

14, 15. Ki a király »Jesurunban« és kik a »nép fejei« és »Izrael törzsei« Mózes V. 35:5-ben? Mikor és hogyan gyűjtettek ezek össze? Hogyan alkalmazzuk Mózes V. 29:14, 15-versét?

16, 17. Hogyan egyezik a Jesurun-név a Mózes V. 32:15-ben feljegyzettel? Idézd a) azon szövegeket, melyekből látható, hogy »Jesurun királya« meghallgatja a kitüzött időben hű népe imáit? b) idézz tényeket, melyek megmutatják, hogy ő világosságot, jólétet és békét küldött!

18. Ismertesd azon eljárási módot, melyet egyesek követnek, akik szövetségük és Isten parancsa ellen cselekszenek! Magyarázd meg, miért léptek ily útra! Mily fontos leckét tartalmaz a Moáb síkságán szerzett szövetség mindazok számára, akik szeretnének bejutni dicső örökségükbe!?

19. Hasonlítsd össze Izrael helyzetét Moáb síkságán az örökségükbe való belépés követelményei tekintetében Jehova szövetséges népének mai helyzetével! Miként győzhetik le mindkét esetben az ellenséget?

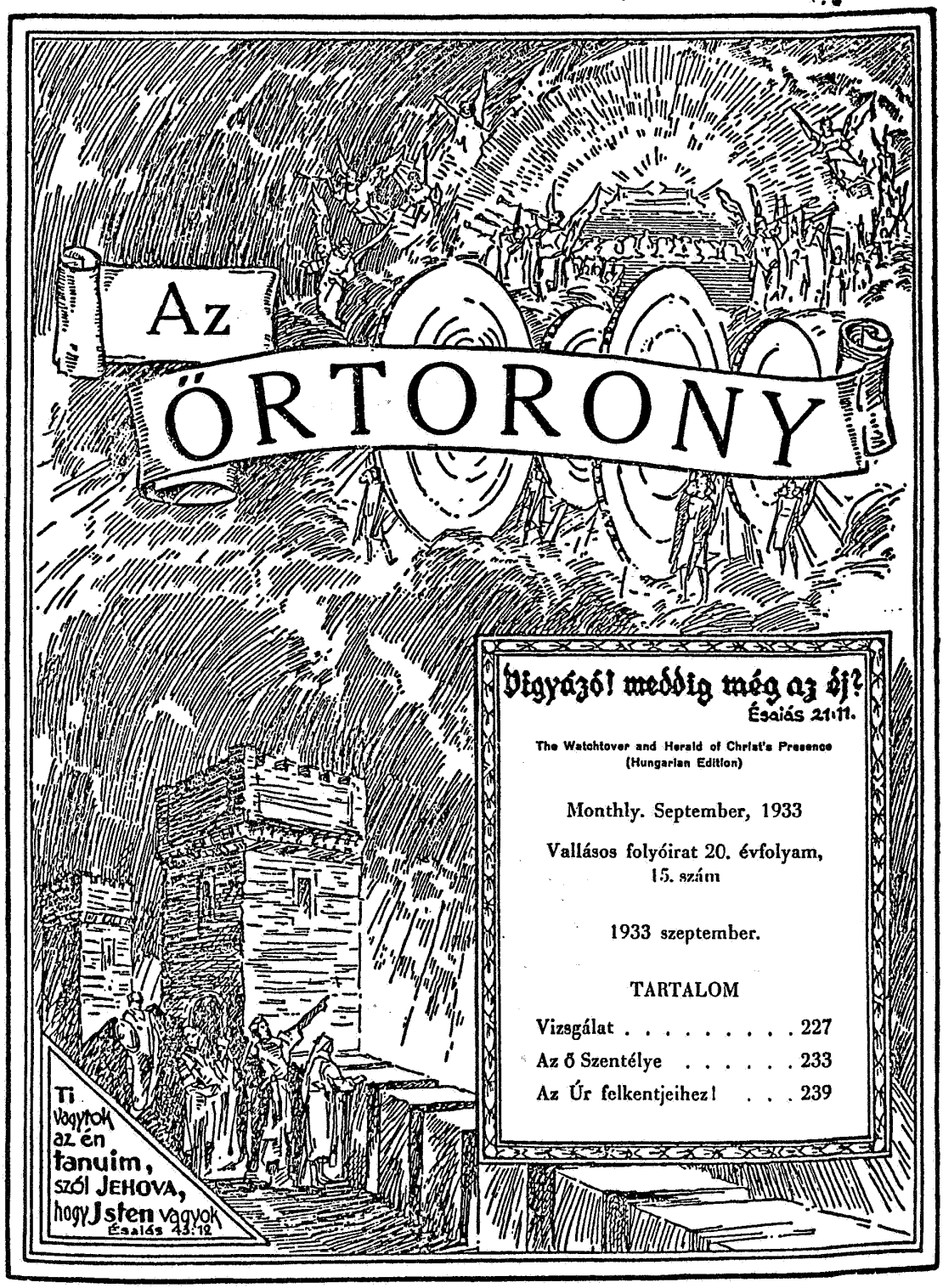
20—23. Kiről szólnak a Mózes V. 33-ban feljegyzet áldások? Kinek a javára és vigaszára volt e feljegyzés gondviselve s miként szolgálja ez ezt a célt? Idézd az ének zárószavait, melyet Mózes az izraelitáknak adott! Hogyan példázza ez a prófétai helyzet Jehova szövetséges népének mai helyzetét? Mire vonatkozik Mózes V. 33:27?

24. Mutasd ki, hogy Jehova azon prófétai képek teljesítése által, melyeket az Egyiptomból a Moáb-síkságig tartó vándorlás alat szerzett az izraeliták útján az ő szerető jóságát mutatják szövetséges népe iránt! Mily felelősséget foglal magában ez az irántuk tanusított nagy jóság?

25. Mutasd ki Jehovának népe iránti gondviselésére való utalással, hogy a 111. zsoltár 1, 4—7, 9, 10 versei beteljesülőfélben voltak!

W. T., 1933 junius 1.

FEL

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Tylova ul. 16, Praha-Smíchov, Czechoslovakia.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

Értesítés

Különböző reklamációra ezúton válaszolva, értesítjük kedves olvasóinkat, hogy az Őrtorony júliusi száma az ismert bajok következtében nem jelenhetett meg, de azt rövidesen mégegyszer kinyomatjuk és utólagosan megküldjük.

Kérjük kedves olvasóinkat, vegyék tudomásul fenti új címünket. Az augusztusi szám teljesen kifogyott.

Az ő Szentélye — Oldal 233

Bereai kérések

1. Mit jelent Jehova Szentélye? Mi a célja? Mikor s hogyan ment Jehova Szentélyébe? Mikor ismertette Jehova ezt a fontos tényt s kivel?

2. Miről szól a látomás, melyet Isten Dánielnek adott; mily célból jegyeztette fel azt Isten? Magyarázd meg, miért nem lehetett eddig megérteni ezt a prófétai látomást?

3, 4. Mikor nyerte Dániel ezt a látomást s mi van abban feltárva? Nevezd meg röiden azon pontokat, amelyek e jövendölés vizsgálatában előfordulnak!

5. Mit példáz a »négy szél«/ Mit példáz a tengerből kijött négy nagy állat? Miért van az mondva, hogy ez a »négy állat« négy király, kik a fölön támadtak?

6. Hol volt Dániel e látomás idejében? Magyarázd meg azon körülményt, hogy ottán volt! Hogyan ecseteli Dániel a látomás első állatát? Hogyan kell alkalmazni a jelképes leírást?

7. Mit mond Dániel a második állatról? Mit mondanak más jövendölések ezen állatról? Mutasd ki, hogy a történelmi tények illenek ezen leírásra!

8. Hogyan ecseteli Dániel a harmadik állatot? Mutasd ki, hogy a történeti tények Dániel 11:4 prófétai kijelentésével ezen állat ismertetésére szolgálnak!

9. Ird le a látomás negyedik állatát! Mily összefüggés van ezen állat és a Jelenések tengerből feljövő fenevadja között? Hasonlítsd össze a tényeket a leírással, hogy ezen negyedik állatot ismertesd!

10. Mily összefüggésben van az itt említett »kicsiny szarv« a tíz szarvú fenevaddal? Mit mond e negyedik állatról a 7. vers s hogyan teljesült ez? Bizonyítsd be e tény jelentőségét s annak helyes értelmezését!

11—17. Mond el a történelmi tényeket, melyek Dániel 7:8 teljesülését képezik! Mutasd ki, hogyan egyezik ezzel Dániel 8:23, 24!

18—23. Mutad ki, hogy a történeti tények és szemeinek és szájának prófétai leírása a »kicsiny szarv« megismertetésére szolgálnak! Mutasd ki ezenkívül, hogy ez a »kicsi szarv« nagy dolgokat beszél a Felséges ellen!

24. Hogyan alkamazzuk e kijelentést: »Látán, hogy ez a szarv a szentek ellen hadakozott s azokat legyőzte«?

25, 26. Mikor és hogyan akarta a »kicsi szarv« az időket és a törvényt megváltoztatni? Megtörtént-e ez? Hogyan teljesült Dániel 11:31?

27. Mire alkamazandó Dániel 7:13, 14? Mit értsünk e kijelentés alatt: »Látám, hogy királyiszékek döntettek le és egy öreg korú leüle«?

28. Idézz más szövegeket, melyek annak pontos meghatározásához segítenek, hogy mi a »tűzfolyam« és az »ítélet« és az »ezerszer ezer« és a ;tízezerszer tízezer« a 10. versbene?

29. 30. Miért szemléli Dániel főképp a »kis szarvat«? Mikor és miképp teljesül a 26. vers? Valamint a 14. és 18. vers?

31. Miért szükséges megérteni Dániel 7-et a »szentély megtisztításáról« szóló prófécia, — mely a 8. fejezetben van — helyes értékelése végett? Mutasd ki e jövendölés helyes értelmezésének és értékelésének fontosságát s hogy miért kell azt most a maradéknak tisztán megértenie? W. T., 1933 június 15.

Typus nyomda, Praha. Kiadó és Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Libeň, Primátorská 81.

FEL

Az ŐRTORONY

ÉS KRISZTUS JELENLÉTÉNEK HÍRNÖKE

20. évfolyam — Brooklyn — 1933 szeptember — Prága — 15. szám

Vizsgálat

»Majd felemelén szemeimet, és ímé, négy szarvat láték.« — Zakarlás 1:18.

JEHOVA az emberiség történetének legcsodálatosabb eseményére készíti elő azokat, akik őt szeretik. Több mint hatezeréven át nagyon ellentéteseknek látszottak a viszonyok azok részére, akik igazságosan törekedtek viselkedni. Most azonban azok előtt, akik Jehova mellé szegődtek, feltárult ama nagy igazság, hogy példa nélkül álló jólét és áldás ideje hajnalodik az emberiségre. Aki szorgalmasan megragadja azokat az igazságokat, melyek most eléje tárulnak, e világnak mai szemorú állapotai fölé emelkedik s meglátja azon megcáfolhatatlan bizonyitékot, hogy a szabadulás ideje elérkezett.

2 Az emberiséget minden időkben egy ravasz ellenség szorongatta, igazságtalanságokat és elnyomatásokat okozott, az embereket csapdákba csalta, napjaikat bajokkal és tanácstalanságokkal tetőzte be s végül bánat között a sírba döntötte őket. Ugyanez az ellenség, Sátán, minden elképzelhető eszközt felhasznált a nagy Teremtő nevének, Jehovának, a gyalázására s az embereknek tőle való elfordítására. Ez az ellenség már régen téves és megtévesztő vallásra alapított szervezetet létesített s ezáltal babonás félelmet csepegtetett az emberek szívébe s nagy tömegeket ejtett rabjául. Nagy gazdasági rendszert létesített, mellyel a népet megfosztotta kezemunkájának nehezen szerzett gyümölcsétől, sőt azt bizonyos politikai elem megvesztegetésére is felhasználta. Sátán aztán az ily politikai tényezőket arra használta, hogy a népet meghunyászkodásra kényszerítsék. Tetőpontját ez a rettenetes szervezet a hetedik világbirodalomban érte el. Ez a világhatalom tévesen és megtévesztően Istennek és Krisztusnak a nevét használta s Jehova szent nevét a legnagyobb gyalázattal mocskolta be. E gyalázatnak és gonoszságnak végének kell szakadnia s azért örvendenek szívükben az őszinte emberek, amidőn látják, hogy a tetőpont elérkezett, amidőn teljes változás áll be a jóra nézve.

3 Jehova közölte ama szándékát, hogy szent nevét igazolni fogja Armageddon csatájában; az ő fgéje emiatt nevezi ezt a csatát »a Mindenható Isten nagy napja csatájának«. Jehovának a Sion hegyében példázott szervezete gyülekezőhelye az ő csapatainak; emiatt van ez a hely »Armageddonnak« nevezve. Itt fog történni, hogy »kivonul és hadbaszáll« a nevéért. (Zakariás 14: 3) Jehova hadseregét Jézus Krisztus fogja vezetni, aki most a Király és királyi hatalmát gyakorolja. (Jelenések 17:14; 19:11—14) Jehovának természetesen nincsen szüksége felkészülni a nagy csatára; de az ő szervezete bizonyos részeinek van szükségük felkészülniök és elküldetniök, hogy közzétegyék, hogy ő az Isten és elhatározta azon ellenség elpusztítását, aki meggyalázta az ő nevét s szenvedéseket és halált zudított Isten teremtményeire. A világ ügyeinek kezelését teljesen ki kell ragadni Sátán hatalmából és Jézus Krisztusnak, a föld jogszerinti uralkodójának kezeibe átadni. Sátán évszázadokon át »e világ fejedelme« volt s most nem akar távozni; emiatt kell szervezetének és hatalmának teljesen elpusztíttatnia. Jehova türelmes és hosszútürő. (Mózes II. 34:6) Isten minden alkalmat megadott az ellenségnek azon kihívásának és fennhéjázásának bizonyítására, hogy minden ember Isten ellen tud lázítani. De mindazáltal el kell jönnie egyszer azon időnek, amidőn Jehova közbelép;s amidőn az ő haragja kinyilatkozik, az oly erős mértékben fog történni, hogy mindenki megtudja majd, hogy ő a mindenható Isten. De mielőtt ítéletét végrehajtaná az ellenségen, kellőképpen figyelmezteti s ez jelenti az ő felkészszülésnek egy részét.

4 Jehova az ókor évszázadai alatt szent szellemével arra ihletett bizonyos becsületes embereket, hogy feljegyezzék, amit ő elhatározott a következő napokra vonatkozólag; az akkor feljegyzett jövendölések a mi napjainkban teljesülnek. A próféciákat feljegyző becsületes és istenfélő emberek egyike volt Zakariás, Iddó próféta unokája. Körülbelül 520 évvel Kr. e. történt, amidőn Zakariás az első látomásban részesült Jehovától s hozzáfogott a prófécia leírásához. Ez a jövendölés 2400 évvel később kezdett beteljesülni. Ebben az időben szünt meg tudniillik az 1914-ben kitört világháború s a világ uralkodó hatalmai különböző terveket kezdtek szőni a világ helyreállítására. A »kereszténység« uralkodói előtt be lett bizonyítva, hogy Sátán világának vége — és Isten országának kezdete Jézus Krisztussal az élén, eljött.

FEL

De a hetedik világbirodalom ahelyett, hogy figyelemre méltatta volna ezt a bizonyítékot, Isten országának helyére pótlékot állított, s ez a pótlék rettenetes utálatosság Isten szemeiben.

5 Látomását Zakariás az Úrtól éjszakának idején nyerte. E látomásában egy lovas sereget látott. E csapat parancsnoka veres lovon nyargalt s a nyomában ügetők veres, világos vörös és fehér lovakon nyargaltak. Ez mennyei látomás volt és oly eseményeket vetít elő, melyek a jövőben következnek be a földön. Ez a mennyei huszárcsapat az Olajfák-hegyének lejtőjén állapodott meg Mirtus erdőben. Parancsnokuk ebből a kedvező rejtekhelyből kémlelte gondosan Jeruzsálem városát, a többi lovasok pedig benyargalták az országot és híreket gyüjtöttek. Azután visszatértek s mindent elmondottak parancsnokuknak. Amit maga a parancsnok látott, s amit alantassai neki elbeszéltek, méltó haragra lobbantotta őt. Jeruzsálem a látomásban feldult állapotaban jelent meg s a zsidók a végletekig közömbösek voltak és semmit sem tettek újjáépítésére. A lovasok parancsnoka haladéktalanul hozzáfogott haderejének felkészítéséhez s ez a csata a legnagyobb csatát példázza, mely valaha földi nemzeteket sujtott.

6 Évek telnek el, mialatt a főparancsnok folytatja a készülődéseket s ezalatt a földön csak nagyon kevesen méltatják figyelemre a történteket. A hadikészülődés azonban nen titokban, hanem teljesen a nyilvánosság előtt történik, miközben a parancsnok még a kísértőit is értesíti és felszólítja, hogy készülődjenek a nagy csatára; s ekkor világosan tudatja velük, e csata kimenetelét is. Látomásában a próféta Jehovának és az ellenségnek nagy hadseregeit egymással szemben csatarendben látja és leírja azon embereket, akik a külnböző haderőkben helyet foglalnak. A döntés órája üt s a két nagy hadsereg egymásra ront. A csata teljesen a veres lovon nyargaló parancsnok győzelmével végződik, aki a mirtusfák érnyékában állott.

7 A látomásban először a parancsnokot és segítő társait látjuk, amint Jeruzsálemet kémlelik. Ez a város Isten szövetséges népét példázza a mai »keresztény világban« (mely főképpen az angol-amerikai világhatalom-rendszert jelenti), amelynek népe hallgatólagosan szövetségben áll Istennel akaratának cselekvésére. A szemle azokra is vonatkozik, akik kifejezetten szövetséget kötöttek Isten akarata cselekvéséra; s az, ami a szemle után következik, a világ emberiségének minden osztályára vonatkozik.

8 A jólismert tények most azt mutatják, hogy a prófétai ítélet teljesüléseképpen a készülődés munkája 1918-ban kezdődött s azóta az elmult tizenötév alatt folytatódott s most közel az óra, amidőn a hadseregek borzasztó összetalálkozása közeledik. Zakariás próféta a teljesen Istennek szentelt hű emberek egy kicsiny csoportját ábrázolja, akik most a földön élnek, s akiknek Isten a prófétai látomás értelmét ajándékozta. Ugyanakkor Jehova a neve érdekében kiválasztott bizonyságtevő seregre bízta ama nagy kiváltságot és kötelességet, hogy a földön más emberekkel is közöljék a látomást és annak jelentőségét. Ennek a seregnek lett megparancsolva, hogy a föld uralkodóit az ítéletre megidézzék s tudtukra adják, hogy mi van bekövetkezőfélben a prófécia teljesüléseképp; s hogy minden jószándékú embert felvilágosítsanak, hogy azok a nagy mészárlás idejében megtalálják a menekülés útját. Zakariásnak e, szemünk előtt feltáruló jövendölése mindenkinek lebilincseli az érdeklődését, aki őszintén óhajtja az Igazság birodalmának felépülését a földön. Habár ez a jövendölés teljesülésével együtt a földön élő minden teremtményt érdekel, akik hallgatólag vagy világosan kifejezve szövetséget kötöttek Jehovával, mindazáltal csak nagyon kevesen fogják megérteni és megbecsülni. A látszat-keresztények vezetői, nyájaik előkelői, az Isten országáról és Isten büntetéséről szóló üzenet ellenségei, a »gonosz szolga«, a »bűn embere« és a »veszedelem fia« (Tim. II. 2:3) nemcsupán nemértik meg a jövendölést és magyarázatát, hanem még megvetéssel és gunnyal is fogják kezelni. Ezzel szemben azok, akik teljesen hűségesek Istenhez, az Úrhoz, s akik éppen emiatt az ő kiválasztot bizonyságtevői, valamint a jószándékú emberek, kiket Jonadáb példáz (Kir. II. 10. 15—23) s később a »nagy sokaság« (Jelenések 7: 9—14) megértik a jövendölést s annak jelentőségét s nagyon fogják értékelni azt.

9 1914-ben felkelt a Béke Fejedelme és Sátánt kivetette a mennyből. (Dániel 12:1; Jelenések 12: 1—9) 1918-ban e hatalmas Békefejedelem Jehova templomához jött ítélkezni, s a készülődes attól kezdve tart. »Pusztító jön fel ellened!« (Náhum 2:1) E prófétai üzenet azt jelenti, hogy Jehova nagy hadseregparancsnoka most jelen van s előkészületeket tesz a nagy csatára. Jehova most ezt mondja felkent maradékának a földön: »őrizd a várat; nézzed az utat, erősítsd derekadat, keményítsd meg erődet igen! Mert helyreállítja az Úr Jákób (azaz, felkentjének, a hű maradéknak a földön) büszkeségét.« (Náhum 2:1, 2) Isten népe az egyetértés állapotába jutott s most Jehovának igazság áldozatával áldozik (Malakiás 3:3), méghozzá szüntelenül; így van elkészítve a maga részének teljesítésére. Ama körülmény, hogy prófétája utján Jehova előre bejelenti a következő armageddoni háborút, azt bizonyítja, hogy ez a csata megtörténik; s ama további körülmény, hogy ezt a jövendölést feltárta felkentjei előtt, azt bizonyítja, hogy Armageddon csatájának ideje közel van; emiatt érdekli leginkább felkentjeit e jövendölés.

10 Jehovának »ama napon« harcoló szervezetéről és felszereléséről mondja Jehova prófétája: »Vitézeinek paizsa veres, katonáinak ruházata bibor-színű, hadiszekere acéltüzben ragyog fegyverkezése napján és a dárdákat rengetik.« (Náhum 2:3) Isten szervezetét lángoló szorgalom hevíti az ő nagy nevének igazolásáért s azért ragyog ez a szervezet mint tüzes acél. Azonkívül így szól Jehova: »Én parancsoltam felszentelt vitézeimnek és elhívtam erő-

FEL

net haragomnak véghezvitelére.« (Ésaiás 13:3) után Jehova az ellenséghez szólva, felszólítja, y készülődjék s figyelmezteti, hogy mi lesz a ig vége: »Meríts magadnak ostromhoz való vizet, tsd erősségeidet; menj be a sárba, taposd az agot, javítsd a téglavetőt! Legott tűz emészt meg ed, fegyver írt ki téged, megemészt, mint a szöcs- szaporodjál bár, mint a szöcske, szaporodjál bár, t a sáska! Többen voltak kalmáraid mint az ek csillagai: a szöcske csapong és elrepül! Fejeneid mint a sáska, vezéreid mint a tücsökraj; hiidőkben gyepükben tanyáz, napkeletkor pedig pül és helye sem tudható meg, hol volt.« — Náum 3:14—17.

11 Az Úr más szöveghen is arról biztosít, hogy a csata lesz az utolsó. »Mit koholtok az Úr Jeellen? Elpusztít ő; nem lészen kétszer a veszem.« (Náhum 1:9)

12 Az ellenség tudja, hogy kevés az ideje s azért zülődik gyorsan a csatára. (Jelenések 12:12) Sáfolytatva ámító és megtévesztő politikáját, diplociáját, tüntetéseit és hizelgéseit, összevonja gazági, politikai és más haderőit s aztán képmutató dikátoraival azt hirdetteti a népnek, hogy ezzel istentelen szövetséggel fogja megszabadítani a got. Sátán gaz szervezetének különböző elemeit ználja a nemzetek népeinek, de főképpen a keténységnek Istentől való elfordítására, hogy azt saját táborába vonja. Amellett Sátán az angolerikai világhatalom-rendszert teszi főtolmácsává öldön. Az frás emiatt nevezi ezt a rendszert a nis prófétának; Sátán ezen állati szervezet utján zél az emberekhez s ámítja el őket. »És láték a kány szájából és a fenevad szájából és a hamis féta szájából három tisztátlan lelket (szellemet) nni, a békákhoz hasonlókat; mert ördögi lelkek ellemek) azok, akik jeleket tesznek; akik elmen- a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy begyüjtsék azokat a Mindenható Isten ama nagy jának viadalára. Egybegyüjték azért őket a helyamelyet zsidóul Armageddonnak neveznek.« — nések 16:13, 14, 16.

13 Így készülődik fel Sátán a nagy csatára s egyien szorgalmasan számontartja Jézus Krisztus hű retőit. Ellenük összeesküvést támaszt, hogy Isten bizonyságtevőit kiirtsa és elpusztítsa. (2 zsoltár 4; 83:2—5) Ez az összeesküvés máris megalat s nyiltan támadásokat intéznek a »keresztény-« között Isten felkentjei ellen, ami ugyancsak bizonyítja, hogy az ily látszat-keresztények Sáeszközei. Sátán el akarja pusztítani Isten híveit l akarja tántorítani őket Isten előtt való feddhelenségüktől, hogy ne legyenek többé Isten szent nzete; azért akarja őket megsemmisíteni, mivel ova általuk tudósítja a világgal, hogy az ellenség rvezetét el fogja pusztítani. Jehova a következő közli bizonyságtevőiről prófétája utján: »Hirsétek ezt a nemzetek között: készüljetek harcra; lítsátok fel a hősöket. Járuljanak elé, jöjjenek fel mindnyájan a hadakozó férfiak! — Készüljenek fel és jöjjenek fel a nemzetek a Josafát völgyébe; mert ott ülök törvényt, hogy megítéljek minden nemzetet.« — Jóel 3:9, 12 elberfeldi-fordítás szerint.

A templom

14 Isten templomának vagy szentélyének még a Jehova nevének teljes igazolása előtt fel kell épülnie s meg kell tisztíttatnia s e munka egy részét képezi a mindenható Isten nagy napja csatájára való készülődésnek. Figyelmét Jézus Krisztus a templomnak ítélettételre való megnyitása előtt az Istennek szenteltekre fordította és az utat készítette el Jehova előtt hogy őket az ítélet idejére és helyére gyüjtse; erről az időről mondja Jehova: »Imé elküldöm az én követemet, aki elkésziti az utat (angolul:egyengeti) én előttem.« (Malakiás 3:1) E munka befejezése után Jézus Krisztus hirtelen megjelent templomában: »Íme, ő jön, így szól a Seregek Ura!« Az frás az attól kezdve az Armageddonig nyuló időt a »készület napjának« nevezi.

A Szentírás mutatja, hogy ez a két korszak egymástól különböző és külön áll, mégpedig a következő tekintetben: Az Úr (Jehova előtt való útegyengetés ideje az Úr Jézus Krisztusnak templomához jövetelével végződik, a »készület napja« ellenben akkor kezdődött, amidőn Jézus Krisztus a templomhoz jött. A felszenteltteknek vizsgálat végett az Úr elé kellett gyüjtetniök; ki kellett próbáltatniok s meg kell vizsgáltatniok s akik kifogástalanoknak találtattak, gyüjtettek be a templomba és kenettek fel. Ez a »készület napja« munkájának egy része volt. Ezt a munkát a jeruzsálemi templom ujjáépítése példázta. Zakariás prófétai könyve a készület és a mindenható Isten csatájának napját s e csata végén levő állapotokat ismerteti. Mindezek azért frattak meg hogy Isten felkent népének hű maradékát, amely most e földön él, megerősítse. Jehova erre nézve most sok új bizonyítékot adott s mi helyesen tesszük, ha mindazokat gondosan megvizsgáljuk. Ez a példányszám is éppen e célból jelenik meg.

15 Amely bibliaszövegben a »Seregeknek Ura« olvasható, az Jehovára vonatkozik, mint az ő haderői parancsnokára; csapatait ő arra használja, hogy kifejezze haragját ellenségeivel szemben. Figyeljük meg, a Jézus Krisztus eljövetelérről szóló prófétai szavak ezt mondják: »Íme, ő jön, azt mondja a Seregeknek Ura!« (Malakiás 3:1) Zakariás jövendölése szerint a templom ujjáépítésére szólító parancs így szól: »Ezt mondja a Seregeknek Ura: Térjetek hozzám, szól a Seregeknek Ura és hozzátok térek, mond a Seregeknek Ura!« (Zakariás 1:3) A csata nagy Istene előkészületeket végez a nagy végső csatára s azok, akik az ő szervezetéhez tartoznak, szorgalmasan igyekeznek erre vonatkozó felvilágosítások szerzésére.

16 Círus, perzsa király, Jehova utasítására felhívást bocsátott ki a jeruzsálemi templom felépítésére. Mire a zsidók egy maradéka visszatért a fogságból

FEL

s hozzáfogott az ujjáépítés munkájához; de ezek a zsidók megfélemlíttetvén az ellenségeskedésektől, tizenhat évig semmit sem tettek a templom ujjáépítése terén. Közben Círust a perzsa Dárius követte a trónon. E Dárius uralkodásának második évében Isten Aggeus és Zakariás prófétákat a zsidókhoz küldte, hogy őket a templom ujjáépítésére buzdítsák. Zakariás két hónappal később kezdett prófétálni mint Aggeus, azaz Dárius uralkodása 2. évének nyolcadik hónapjában. (Zakariás 1:1) Zakariás Berekiás fia volt, az viszont Iddó prófétának volt a fia Zakariás tehát a próféta unokája volt. Az írásból az is kitünik, hogy Zakariás pap volt. (Nehemiás 12:1—4; 12—16) Zakariás nevének jelentősége: »Jehova megemlékszik az övéiről«; Zakariás Isten szolgaosztályát példázza, amelyre gondja van Istennek s amely Sátán világának végén él majd a földön, s akiket elő kévekké helyez el templomában, amelyet nagy nevének igazolására épít. Berekiás neve »Jehovától megáldott« — at jelent. Zakariást néha Iddó fiának is hívták, mivel tényleg az volt második ágon. (Ezsdrás 5:1) »Iddo« időszerütt«; »ünnepnapon született««-et, »kedvest«, »megfelelőt« jelent. Tudjuk, hogy Jehova mindent idejében tesz.

17 E zsidók szolgálata nemtetszett Jehovának s azért jövendöltette meg és közöltette Zakariás utján: »Térjetek vissza én hozzám, azt mondja a Seregeknek Ura,... s ne legyetek olyanok, mint a ti atyáitok voltak.« (Zakariás 1:2—5) Atyáik elnézték, hogy a Salamón által épített templomot minden lim-lommal megtöltsék és bálványimádással megyalázzák; s most a babiloni fogságból visszatértek is épp oly közömbösek voltak Isten érdekei iránt, amennyiben elnézték, hogy Jeruzsálemben a templomi munka félben maradt. (Aggeus 1:4) Zakariás próféta szavai minden szellemtől szülött előtt szolgáljon figyelmeztetésül, aki elmulasztja az Úrtól reárótt kötelességek és teendők teljesítését. (Zakariás 1:6) Ésaiás hasonlóképpen megjövendölte Jehova nemtetszését földön levő felszentelt népével szemben. (Ésaiás 6:1—9; 12:1) Ez egyike azon okoknak, amiért Jehova üzenetet küldött népének megtisztítására, hogy a templom-osztályt megtisztítsa; ez a munka természetesen az összes lázongók és zavart okozók kiközösítését jelenti. Mindenkinek meg kell tudnia, hogy Jehova az Isten s hogy az ő neve igazolva lesz; e munkának Jehova házán kell kezdődnie. (Malakiás 3:1—3; Ezékiel 20:1, 37, 38; 33: 33) E tisztító és előkészületi müvéletnek a végcsata előtt kel megtörténnie; ez tehát ama munkának egy része amely a »készület napján« folyik.

Egy látomás

18 A tizenegyedik hónap huszonnegyedik napján, amely a mi február hónapunkkal azonos, Zakariás próféta látomást látott. Ez a »késői eső« idején történt. Aggeus három hónappal korábban jövendölt. Ugyanazon év kilencedik hónapjának huszonnegyedik napján — amint látszik — Aggeus megszünt jövendölni, azaz, nincs feljegyzés további jövendöléseiről; attól kezdve Zakariás viselte a prófétai tisztséget az elvégzendő templomi munkával kapcsolatban.

19 A próféta a következőket mondja a látomásról: »Látám éjszaka, hogy íme egy férfiú veres lovon ül vala a mirtus-fák közt, amelyek egy árnyas völgyben valának; háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak.« (Zakariás 1:8) A látomás éjszakája oly időre vonatkozik, amidőn »sötétség borítja a földet és homály a népeket.« (Ésaiás 60:2) A »veres lovon nyargaló férfi« az Úr angyala volt, aki testet öltött s akinek a többi angyalok beszámoltak kutatásaik eredményéről. (Zakariás 1:11) Ez veres lovon nyargalt, ami véres háborút példáz. (Ésaiás 63:2) A veres lovon ülő férfi nyilván Jézus Krisztust, Jehova seregének parancsnokát és hadvezérét példázza. — 45. zsoltár 5.

Szemlét tart

20 Ez a szemle ideje volt. A veres lovon ülő férfi »megállott«, azaz, lovát megállította; ez a »mennyben levő csend« idejének felel meg, ez a tétlenség ideje volt, mely az illési munka vége és az elizeusi munka kezdete közt eltelt (Mal. 4:5, 6; Jel. 8:1) A »veres lovon ülő férfi« a mirtusfák közt állott meg a völgyben«. Más fordítások szerint »árnyas helyen«, vagy az »árnyas háttérben« állott meg. (Paralel- és Zürichi-biblia szerint) Lovát a parancsnok nyilván az Olajfák hegyének lejtőjén a fák árnyékában állította meg s onnan tekintette át Jeruzsálemet. Abban az időben mirtus-fák nőttek az Olajfák hegyének lejtőjén. (Nehemiás 8:15) Ez alkalmas hely volt a lovas számára s ama körülmény, hogy hangsulyozva is van, hogy lovával a mirtus-fák közt állott meg, arra mutat, hogy elérkezett Jehova kellő ideje a népéhez való visszatérésre, hogy részére az igazságot helyreállítsa s népét magához gyüjtse. A »mirtus« aratást, a helyreállítás és öröm idejét jelenti. Ez valószínüleg a prófécia teljesülésének idejét határozza meg, t. i. azt az időt, amidőn az Úr magához gyüjti népét, amidőn hozzáfog a templom megtisztításához. 50. zsoltár 5; Ésaiás 41:19; 55:13.

21 A veres lovon ülő férfi vizsgálódva szemlélte Jeruzsálemet, mely Isten szövetséges népét példázza. Jeruzsálem abban az időben a próféta leírása szerint (Nehemiás 2:11—15) sivár képet nyujtott. Jehova seregének felügyelője Jeruzsálem láttán haragra lobbant. Ugyanúgy Jézus Krisztus, amidőn 1918-ban eljött, hogy megszemlélje azokat, akik Isten népének vallották magukatt, s a templom felépítéséhez fogjon, amidőn meglátta Isten szervezete földi részének, a Felséges szövetséges népének pusztulását. Ésaiás következő kijelentése mintha erre vonatkoznék s az Úr nemtetszését fejezné ki: »Mert bosszuállás napja volt szívemben s megváltottaim esztendeje eljött.« (Ésaiás 63:4) Ez azon időt állapítja meg, amidőn Zakariás jövendölése teljesülni kezd.

FEL

[22] Jehova seregének főfelügyelője ugyanakkor Sátán földi szervezetét is megszemlélte: »Felkelt és megmérte a földet.« Amiket látott, még inkább fokozta hargját s azon buzgóságát, hogy a kellő időben közbelépjen és az istentelen világot elpusztítsa. »Pillant és megrendíti a népeket.« Ez Jehova készületének napja. (Náhum 2:3) A veres lovon vágtató férfit más lovasok követték »veres, tarka és fehér lovakon«. Ez arra mutat, hogy a felügyelőt Jehova hadseregének tisztjei követték, azok szemlét tartottak és jelentéseket tettek parancsnokuknak. (Zakariás 1:11) Szükségképpen ebből az következik, hogy ezek az Úr Jézust kísérő lovasok az ő szent angyalai, akik őt az ítéletkor elkísérik. (Máté 25:31) »Ime a hegy tele volt tüzes lovagokkal!« (Kir. II. 6:17) Ezek Jehova hadiszervezetét példázzák. »És menynyei seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve.« — Jelenések 19:14.

[23] Zakariás arra kérte az Urat, hogy jelentse meg neki e lovas férfiak jelentőségét s a vele beszélő angyal magyarázattal is szolgált. »És mondám: Mik ezek Uram? És monda nékem az angyal, aki beszél vala nékem: Én megmutatom néked, mik ezek.« (Zakariás 1:9) E kérdés a földön most élő maradék hasznára lett följegyezve s az Úr angyala megadja kérdésükre a szükséges választ. (Jelenések 1:1) Ez azt bizonyítja, hogy a prófécia magyarázata nem embertől származik, hanem, hogy az Úr Jézus, Jehova szervezetének feje tárja fel angyalai utján népe előtt a szükséges felvilágosítást. »Akkor felele az a férfiú, aki a mirtus-fák közt ál vala és mondá: Azok ezek, akiket az Úr küldött, hogy járják be a földet.« (Zakariás 1:10) A látomásban ezek Jehova seregét példázzák, akiket elküldött, hogy haragját az ellenséggel szemben kifejezzék. Jehova földi bizonyságtevői ezzel a sereggel jogosan egyesültek.

[24] Sátán és gaz szolgái titokban kullognak a földön, hogy Isten hű népe után kémlelődjenek s nekik ártsanak; Zakariás látomásának e lovasai mint azon események szemlélői szerepelnek, melyek Jehova szervezetét érintik és Isten akaratát teljesítik. Az Úr mindent szemmel kísér a földön. (Zakariás 4:10; Jelenések 5:6) Ezek a lovasok olyanok voltak mint az Úr szemei. — Mózes IV. 10:31.

[25] Az alárendelt felügyelők mindenről beszámoltak vezetőjünek: »És felelének az Úr angyalának, aki a mirtus-fák között áll vala és mondák: Bejártuk a földet és ímé, az egész föld vesztegel és nyugodt.« (Zakariás 1:11) Jelentésük azt tartalmazza, hogy Sátán egész szervezetét önzőnek és öntetszelgőnek találták, mely nincsen tekintettel Isten országára és Krisztusra s nem is érdeklődik iránta. Ez a jelentésük a világháború végén történhetett, abban az időben tudniillik midőn Sátán eszközei és képviselői utakat-módokat kerestek a háború által szétszaggatott földön a béke megvalósítására. Ezek Isten királyságát nem méltatták figyelemre s amennyiben ez számításba jön, csendben és veszteg ültek s a Népszövetségre támaszkodtak, a nemzetközi bíróságra, a békeszerződésekre s hasonlókra, melyek mind ama célt szolgálták, hogy a világot megtartsák Sátán hatalmában. Sátán képviselői természetesen nem segítettek Isten népén az igazság hirdetésében, hanem megvetéssel kezelték. Így viselkedett Sátán szervezetének különböző ága a földön 1918-tól 1922-ig. Isten maradéka mindazáltal talpra állott és dolgozni kezdett. Amidőn ezek az al-felügyelők jelentésüket befejezték, akkor »az Úr angyala ... felele: Seregeknek Ura? meddig nem könyörülsz még Jeruzsálemen és Júdának városain, amelyekre haragszol immár hetven esztendők óta?« (Zakariás 1:12) Ez Isten népe között az 1918-tól 1922-ig nyúló állapotoknak felel meg, valószínűleg a Cedar Pointi, 1922-beli nagy-gyűlésig. Amidőn az Úr szövetséges népe meglátta, hogy Krisztus, a nagy felügyelő eljött a templomhoz, felkiáltott: »Ó, Uram, segíts most; ó, Uram, adj most jó előmenetelt!« (188. zsoltár 25) 1922-ben történt, hogy Isten szövetséges népe tudtára ébredt hanyagságának a templom építésével kapcsolatban. Akkor vigasztalólag szólt az Úr népéhez, amely örvendett, amidőn meglátta, hogy Jehova haragja elfordult tőle. (Ésaiás 12:1—4; 61:1—3) »És nyájas szavakkal, vigasztaló szókkal felele az Úr (Jehova) az angyalnak, aki beszél vala velem.« — Zakariás 1:13.

[26] Miután Zakariás az Úrtól jó és vigasztaló szavakban részesült, azt a parancsot nyerte, hogy közölje a következőket: »És monda nékem az angyal, aki beszél vala velem, kiálts, ezt mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: szeretem Jeruzsálemet és Siont nagy szeretettel.« Ez a proklamáció Isten haragjának a kijelentése ellensgeivel szemben, valamint a vigasz üzenete az ő népéhez. Jehova nevét neki szentelt népére bizta, mely az ő érdekeit képviseli s amelynek részt juttatott nevének igazolásában. Emiatt nyilvánítja buzgóságát, nagy kegyelmét kifejezve Sion iránt. (Zakariás 8:1—3; 102. zsoltár 16) Jehova éppen ebből az okból szerzett népének szabadulást 1919-ben kötelékeiből. Sátán segítőtársai, főképp az angol-amerikai világhatalom-rendszer Isten népével gonoszul bánt a világháború alatt s ez felidézte Jehova haragját. Azért közölttette Jehova prófétája utján: »De nagy haraggal haragszom én a hivalkodó népekre, akikre kevéssé haragudtam ugyan, de ők gonoszra törtek.« (Zakariás 1:15) Az angol-amerikai világhatalom-rendszer »kereszténység« nemcsupán közömbös lett Isten királyságával szemben, biztosan és nyugodtan bízván a maga erejében, hogy fel tudja majd építeni a nemzeteket, hanem még fokozni segített Isten népének a nyomorúságát. Az Úr mondá: »Egy kevéssé megharagudtam népemre, azért kiszolgáltattam ellenségeinek.« (Jer. 12:7, angol-f. szerint) Ez a kereszténység nem érzett együtt azokkal, akik Isten országának evangéliumát hirdették — amely hirdetés akkor félelmek között történt —, hanem Isten szövetséges népének megbüntetésében telt öröme és bajának fokozásában. Sátánnak ugyanazok a szolgái azóta is támadják Isten felkent népét. Ezékiel jövendölése

FEL

e látszat-kereszténység gonoszságát ismerteti, melyet az Isten népével szemben elkövetett. — Ezékiel 25.

[27] Miközben Jehova előkészületeket tesz az ellenség szervezetének megbüntetésére, elküldi a »szövetség angyalát« Jézus Krisztust népének összegyűjtésére, a templom-osztály felépítésére és alkalmassá tevésére az ő munkájában való részvételre. »Azt mondja azért az Úr (Jehova): könyörületességgel fordulok Jeruzsálemhez; benne építtetik meg az én házam, szól a Seregeknek Ura, és mérőzsinor nyujtatik ki Jeruzsálem felett.« (Zakariás 1:16) A maradék ezt látva, nagyon szorgalmas kellene hogy legyen s az ellenség támadásai miatt nem kell megerőtlenülnie kezeinek. Az Úr mondja, hogy templomának fel kell épülnie s az felépült, mégpedig »viszontagságos időkben«. (Dániel 9:25) A Jeruzsálem felett elhuzott mérőzsinor azon munka haladását méri meg, amely a földön 1922, az ő szervezetének felépülése óta folyik. Kifejezi azon elhatározását, hogy népét megvigasztalja és megerősíti. »Mégis kiálts, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Bövelkedni fognak még városaim a jóban, mert megvigasztalja még az Úr Siont és magáévá fogadja még Jeruzsálemet.« (Zakariás 1:17) Jehova jóléttel ajándékozta meg szervezetét, amennyiben a maradékra bizta Jézus Krisztus bizonyságtevését és a királyság érdekeit s ama kötelességet, hogy az elizeusi munkát végezze; azonkívül reáárasztotta szellemét, őt szervezetébe gyüjtötte s az Úr Jézussal új italt adott neki a szőlő gyümölcséből szervezetében. »Mert az Úr megvigasztalja Siont, megvigasztalja minden roncsait; sivataga Édenhez lesz hasonló, és pusztasága Jehova kertjéhez. Öröm és jólét lesz benne, hálaadás és ének.« (Ésaiás 51:3, angol szerint) Amidőn Sion felépül, Jehovát kell dicsőíteniök mindazoknak, akik Sionban lesznek. »Te, Uram, örökké megmaradsz és a te emlékezeted nemzetségről nemzetségre áll. Mivelhogy az Úr (Jehova) megépítette Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében; hogy hirdessék az Úrnak nevét és az ő dicséretét Jeruzsálemben.« (102. zsoltár 14, 17, 22) Jehova igazolta ígéjét népével szemben, igazságának üzenetét szájukra helyezvén s most elküldi őket bizonyságtevésére. — Ésaiás 51:16.

[28] Miután Jehova megvigasztalta népét Sionban, azokra az ellenségekre figyelmeztet, akik népe ellen fognak vonulni. »Majd felemelém szemeimet, és ímé, négy szarvat láték.« (Zakariás 1:18) A szarvak a dulás eszközeit vagy büntetést is példáznak. (Ezékiel 34:21; Mózes V. 33:17) Zakariás jövendölésének idejéig négy ördögi világhatalom volt, melyek a Jehovának híven szolgáló emberekre büntetéseket róttak. Fenti jövendölés azt jelenti, hogy további négy világhatalom, nevezetesen, Görögország, Róma s az angol-amerikai világhatalom-rendszer, melyet »kereszténységnek« is neveznek, valamint a Népszövetségben egyesített nemzetek, melyek együtt a nyolcadik világhatalmat alkotják, Isten népének támadását folytatni fogják. (Jelenések 17:11) Az Úr angyala tudatta Zakariással, hogy e szarvak ama hatalmakat példázzák, melyek Isten népét szétszórják. (Zakariás 1:19) A »négy szarv« Sátán szervezetének egész hatalmát is találóan jelzi, mely erőszakoskodik Isten népével s törvénytelenségének csucspontját a hetedik világhatalomban éri el.

[29] Az frásbán a »négyes« szám a teljesség szimboluma mint pl. a Kocka. »Azután mutata nékem az Úr (Jehova) négy mesterembert (kovácsot).« (Zakariás 1:20) Ezek a mesteremberek vagy kovácsok más fordítások szerint építőmunkások. A »négyes« szám itt az Úr egész seregét példázza, amely szétpörölyözi Sátán szervezetének bikafejeit s azokat lerontja. A próféta kérésére, hogy »mit akarnak ezek (a mesteremberek)?« — az Úr angyala így felel: »Ezek azok a szarvak, amelyek szétszórták Júdát (Isten hű népét) annyira, hogy senki sem emelheti fel fejét (1918-tól 1919-ig) s ezek a mesteremberek eljöttek, hogy elrettentsék őket (a szarvakat) s hogy letörjék a pogányok szarvait, akik szarvakkal támadtak vala Júda földére, hogy szétszórják azt.« (Zakariás 1:21) Ezek Istentől készített eszközök az ellenség megzavarására, amint ez annak idején Gedeon által történt. (Bírák 8:12; Ésaiás 19:16; Ézékiel 30:9) Sátán ezen istentelen hordája felemelkedik a Jehova Istent dicsőítő emberek — kiket Júda példáz — szétszórására és elpusztítására; de Isten elhatározta e támadók elpusztítását s előkészületeket is tesz arra. Ha Jehova tanui szellemi táplálék vagy felvilágosítás nélkül maradnának, elcsüggednének és meggyengülnének s az ellenség megfutamítaná őket. De Jehova most felvilágosítja hű népét s megvigasztalja és bátorítja, hogy reménykedni tudjon a Jézus Krisztus által való teljes győzelemben; így készíti el a hűségeseket az igazolás munkájában való osztályrészükre.

[30] Jehova népének a nagy csata végső munkájára való felkészítésében Jézus Krisztus által templomi-állapotba gyüjti népét s attól kezdve drága szellemi eledelekkel táplálja s olykép iskolázza, hogy alkalmasakká legyenek az ő munkájára. A hű maradék nagy mérékben értékeli ama tényt, hogy Jehova 1922 óta rendre feltárja jövendöléseit s a maradékot a próféciák beteljesítésére használja s később közli velük azoknak jelentőségét; ez nagyon hasznos volt részükre s megerősítette őket. Jehova e szándékának s az eseményeknek ily felismerése, melyeken átvezette népét az Úr, a hűségesek hitét és reményét megerősítette az Úrban s az ő erejében és meggyarapította. Nemcsoda, hogy e hívek azon viszontagságok és büntetések között is örvendenek, melyeket Sátán képviselői a királyság miatt reájuk kirónak. »Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.« (Kor. II. 4:17, 18) Mivel most a felkentek látják, hogy az Úr nagyobb dolgokra készítette el őket munkájában, örömük és vigaszuk is meggyarapszik.

FEL

Bereai kérdések

1. Mily célból közli most Jehova világosabban szándékát népével? Mi azon nagy feltárt igazság azok részére, akik állást foglaltak Jehova mellet? Mily eredménnyel jár ez a kinyilatkoztatás?
2. Mily tapasztalatokon ment át az emberiség a mult évszázadok alatt? Ki felelős érte? Miként végezte gaz munkáját Sátán? Mi volt a szándéka?
3. Mit jelent Armageddon s mit a »Sion hegye« és a »mindenható Isten nagy napjának csatája'? Ki küzd e csatában? Elő kell-e készülnie Jehovának e nagy csatára s mit akar ezzel? Mi a háború célja? Mi a célja a mostani bizonyságtevés munkájának a világon?
4. Mikor s hogyan tétetett az itt tárgyalt jövendölés? Mily események között kezd teljesülni a prófécia?
5. 6. Mikor s kitől nyerte Zakariás e jövendölest? Mit látott?
7. 8. Magyarázd meg a látomásban elsőként feltárt jövendölés prófétai jelentőségét! Ki ismeri meg s fogja értékelni e jövendölés jelentőségét? Miért?
9. Mutasd ki Dániel 12:1; Náhum 2:1, 2 teljesülését! Mily jelek mutatják Armageddon közelségét?
10. 11. Hogyan kell alkalmazni Náhum 2:4-et és Ésaiás 13:3-at? Kire vonatkozik Náhum 3:14—17? Mit céloz e parancs?
12. 13. Mik a bizonyítékai a következő szövegek teljesülésének: Jelenések 12:12; 16:13, 14, 16; 2. zsoltár 2, 3; 83:2—5; Jóel 3:9, 12?
14. Mutasd ki a különbséget »a Jehova előtti útegyengetés« és a »készület napja« közt! Mivel foglalkozik Zakariás jövendölése? Miért iratott?
15. Mit jelent a »Seregeknek Ura« kifejezés s ama körülmény, hogy Jehova feltárja annak jelentőségét?
16. Mi történt a Círus által kiadott rendelet után? Mutasd ki, hogy Aggeus és Zakariás prófétai munkájára szükség volt! Mutass reá a Zakariásra és prófétai jelentőségére vonatkozó tényekre!
17. Magyarázd meg Jehova parancsát: »Térjetek vissza énhozzám... ne legyetek olyanok, mint atyáitok voltak«! Kire vonatkozik a prófécia? Mustad ki, mennyiben egyezik Zakariás e kijelentése Jehovának Ésaiás utján tett kijelentésével!
18. . Mikor látta Zakariás e látomást? Mennyiben van ennek jelentősége? Ki az a »férfi«, aki itt megjelenik? Mit jelent jelképileg a »veres lovon való lovaglás«?
20.—22. Van-e jelentősége annak, hogy »megállott a mirtus-fák közt«? Mit csinált ott? s mit látott? Mutasd ki a prófétai látomás e részének teljesülését(Mit példáznak prófétailag a lovak és lovasaik?
23, 24. Mit jelent az angyal felelete ama kérdésre, hogy »kik ezek«?
25. Mily jelentést tettek lényegében az alfelügyelők parancsnokuknak? Mily állapotra mutat a 12. versben az angyal kérdése? Mikor és hogyan felelt az »Úr jóságos, vigasztaló szavakkal«?
26. Mikor s hogyan fejezte ki a »Seregek Ura« buzgóságát »Jeruzsálem és Sion érdekében«? Kire haragszik »nagy haraggal« s miért? Miként »segítették elő a bajt«?
27. Mikor s hogyan fordult az Úr a) »kegyelmesen vissza Jeruzsálemhez«? b) »építette fel házát Jeruzsálemben«? c) vonta meg a mérőzsinort Jeruzsálem felett«? d) »árasztott bőséget s jólétet városaira«? e) s választotta magának »Jeruzsálemet«?
28. Mit mutat azonkívül még a látomás? Mit jelent a jövendölés e része?
29. Hogyan értsük az angyal prófétai kijelentését a »négy mesteremberről«?
30. Ismertesd, miként készítette elő a végső munkát Jehova népe részére a nagy háború előtt(Miként befolyásolta őket a felvilágosítás s a Jehova által gondviselt események?

W. T., 1933 augusztus 1.

Az ő Szentélye

1. rész.

»És a seregnek fejedelméig növekedék és elvette tőle a mindennapi áldozatot és elhányattaték az ő szentségének helye. És sereg rendeltetett a mindennapi áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az igazságot és cselekszik és jószerencséje van.« — Dániel 8:11, 12.

JEHOVA előre jelezte, hogy egy lakóhelyet vagy palotát akar a maga részére, melyet a maga nevéről fog elnevezni s amelyet megdicsőít. A Szentírás ezt a helyet vagy palotát »Szentélynek« (Szentséges helynek) nevezi. Más írásszövegek mutatják, hogy Jehova Szentélye az ő főszervezete, illetve Sion főrésze. »Mert Jehova Siont választotta magának, azt óhajtotta lakóhelyéül.« (132, zsoltár 13) Az Úr Jézusnak 1918-ban való templomához jövetele jelzi azt az időt, amidőn Jehova elfoglalja helyét Szentélyében. Akkor építette fel Siont. »Látták a te bevonulásodat, óh, Isten! Az én Istenem, Királyom bevonulását a Szentélybe. Elől mennek vala az éneklők, utánuk a húrpengetők, középen a doboló leányok. A gyülekezetekben áldjátok az Istent, az Urat áldjátok, ti, Izrael magvából valók.« (68., zsoltár 25—27) 1922-ben történt, hogy a maradék meglátta Jehovának és ez ő »követének« vagy »angyalának« a Szentélybe való bevonulását. A Szentély az a hely, mely teljesen és feltétlenül Jehova Istennek van szentelve. Ez az ő szent temploma. »Hanem a Júda törzsét választá; a Sion hegyét, amelyet szeret. És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint a földet, amelyet örök időkre fundált.« — 78. zsoltár 68, 69.

Jehova hű szolgáját, Dánielt, látomásban részesítette Sátán és az ő képviselői felől, akik Isten népén erőszakot követtek el s megfertőzték azokat, akik Jehova templomának örökösei vagy városának nyosai voltak. Dániel feljegyezte ezen prófétai látomását és ennek megértését Isten nyilvánvalóan megengedi felkent népének a kitüzött időben, mivel az előre feljegyzett dolgok az ő népének okulására és vigasztalására lettek feljegyezve s azokat ennélfogva a maradéknak kell megértenie még földönléte alatt. A próféciák megmagyarázására törekvő emberi kísérletek mindig balul ütöttek ki, mivel jövendöléseit Jehova mindig csak a kitüzött időben tárja fel.

FEL

Isten szolgálatában álló őszinte és hű emberek komolyan törekedtek Dániel említett jövendölésének megértésére és megmagyarázására, de a mostan feltáruló tények azt mutatják, hogy Jézus Krisztus felszentelt követői 1918 előtt nem érthették meg ezt a jövendölést. Mindaz, amit valaha a fenti jövendölés teljesülésére nézve közöltek, sok idővel írták és közölték 1918 előtt. Ezt, amit mi most közlünk, ne tekintse senki azon testvéreink megkritizálásának, akik a jövendölés megértésére és megmagyarázására törekedtek; és ezért nem is szabad embernek adni a tiszteletet azért, amit most ismertetünk és közlünk.

[2] Belsazár babiloni király uralkodásának első esztendejében Dániel egy látomást látott s azt feljegyezte. Ez a látomás Sátán földi szervezetét ismerteti, mely vadállatok alakjában jelent meg. Szükséges hogy először Dániel jövendölésének 7-ik fejezetét ismertessük, hogy teljesebben tudjuk értékelni a prófértától a 8-ik fejezetben Isten Szentélyéről mondottakat. Hogy a kutatót a prófécia vizsgálásában immár elért eredmény megértéséhez segítsük, a következő kivonatot közöljük:

(Az ő Szentélye)

[4] Sátán szervezetének földi része a következő világhatalmakban a nevezett sorrendben tünt fel: Egyiptom, Asszíria, Babilon, Medo-Perzsia, Görögország, Róma és Nagybritannia. A prófécia teljesülése főképp a hetedik világbirodalommal függ össze és a hetedik világbirodalom létezése alatt történik s azértis emeli ki a jövendölés ezt a világhatalmat inkább, mint a többieket. A hetedik világhatalom a próféciában különböző címeken van elmítve. Ez Sátán szervezetének hetedik világhatalma; a »két szarvú fenevad«; a »hamis próféta«; valamint a »hamiskeresztény-ség« és a tengerből kiemelkedő nagy fenevad egy része. (Jelenések 13) Mint »álkereszténység« kiterjed a világ minden területére, ahol Krisztus nevét képmutatásból használják s ahol Krisztus hű követőit üldözték és bántották s ahol Jehova nevét gyalázatosan megszentségtelenítették. Ugyanez a nép vagy hatalom az, amely a Szentély-osztályt meggyalázta és földre tiporta. »Szent helyedet lángba borították; neved hajlékát földig megfertőztették.« (74. zsoltár 7) Ezt a világhatalmat Jehova keze fogja elpusztítani a maga nevének igazolásául és a Szentély-osztály a földön meglátja Isten szervezetének diadalát.

Az álom

[5] Dániel jövendölésének hetedik fejezete a következő szavakkal kezdődik: »Belsazárnak, a babiloni királynak első esztendejében álmot láta Dániel és fejének látásait az ő ágyában. Az álmot akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá. Szóla Dániel és monda: Látám az én látásomban éjszaka, és ímé, az égnek négy szele háborút támaszta a nagy tengeren.« (1. és 2. vers) A négy szél Sátán szervezetének láthatatlan részét példázza. (Efézus 2:2; 6:12) E láthatatlan hatalom támadt az Istentől elhült emberiségre és »négy nagy vadállat mászott ki a tengerből« ennek hatása következtében. (3. vers) Ez a négy állat négy világhatalom az éppen akkor létező Babilonon kezdve, azt elsőnek nevezvén, s utána Medo-Perzsia, Görögország és Róma következett; ezek egymástól különböztek, de mindeniket az Istentől elidegenült s ezért a Sátán felügyelete alatt álló nép támogatta és tartotta fenn. A hetedik fejezet 17-ik verse azt mondja, hogy e négy »állat« négy király, akik a »földön fognak támadni«; ez bizonyítja tehát, hogy ezek alkotják Sátán szervezetének a földön uralkodó részét. Ennek szervezete eredetileg a »tengerből« támadt, de az egyiptomi és az asszír világhatalom még Babilon előtt léteztek.

[6] Jehova aztán prófétája útján röviden ismerteti e világhatalmak történetét, illetve Sátán szervezetének látható részét Babilontól kezdve és folytatólag a Brit-hatalomig; ezt nyilván azért teszi, hogy ismertesse Sátán szervezetének ama részét, amely az ő Szentélyét meggyalázza; ezt a részt Jehova a vég idején ismerteti meg az ő híveivel. Dániel a látomás idejében Babilonban volt, ahova őt több évvel azelőtt hurcolták fogságba. Jehova megengedte Izrael bukását, amennyiben védelmező kezét megvonta tőlük; Sátán ezáltal az egész világ istene lett. Babilon világhatom volt és Dániel látomásában mint sasszárnyú oroszlán van ecsetelve: »Az első olyan mint az oroszlán és sasszárnyai valának. Nézem, mig szárnyai kitépettek és felemelteték a földről és mint valami ember, lábra állíttaték és emberi szív adaték néki.« (Dániel 7:4) Ez bizonyítja, hogy ez az állat az ördög szervezetét példázza, mivel ezek az ördög ismertető jelei. »Sátán ordító oroszlánhoz hasonlít.« (Péter I. 5:8; 104. zsoltár 21; Jeremiás 2:15; Ámos 3:4—8) Ennek az első állatnak erős fogai voltak és oroszlán módon zabált. (Jóel 1:6; Hóseás 13:8) Bátor és kapzsi ábrázata volt. (Krónika I. 12:8; 17. zsoltár 12) Így van ábrázolva egy világhatalom, amely gonoszságban uralkodik. »Mint az ordító oroszlán és az éhező medve, olyan a szegény népen uralkodó istentelen (uralkodó).« (Példb. 28: 15) »Sas-szárnyai« arra mutatnak, hogy Babilon gyorsan és sebesen emelkedett. (Jób 39:27—30; Jeremiás 4:13) Babilon tekintélyesebb volt az előtte levő világhatalomnál, mivel most még Isten szövetséges népe is az ő hatalma alá került. Ezt a fenevadat az ördög karolta fel és állította hátsó lábaira, miként az ember szokott állni és gonosszá lett és gonosz ember szívével bírt. Ez arra mutat, hogy Babilon a »képmutatás és a gonoszság« szimbolumává kellett hogy legyen, melyet Isten, az Úr, nevében gyakorolnak a nép ámítására.

[7] Babilon elbukott, de az ördög nyomban ott termett s egy másik világhatalmat épített ki a maga céljaira. »És ímé, más állat, a második, hasonló a medvéhez és kele egyik oldalára és három oldalborda vala szájában fogai között és így szólának néki: Kelj fel és egyél sok húst!« (Dániel 7:5) Így következett Medo-Perzsia Babilon után s fenevadnak van nevezve, mely sokkal negyobb volt az oroszlánnál; az Úr így jéje oly vadállatként jellemzi, amely karmaival széttép (Királyok II. 2:24); mint »lesben álló medve«, aki ravaszsággal igyekszik zsákmányolni. (Jer. siralmai 3:10; Példb. 28:15) Ez az állat »kele egyik oldalára« (Paralell-Biblia szerint: »egy birodalmat épített fel«). Ez a méd Dárius halálakor történt, amidőn

FEL

írusz került az előtérbe s ezt kimutatja maga a
róféta is. (Dániel 8:3, 4, 20) Ennek az állatnak,
medvének, három oldalborda volt a szájában, ami
zt mutatja, hogy ragadozó állat volt; ezek az oldal-
ordák nyilván az előtte létező három világhatalom-
ak, Egyiptomnak, Asszíriának és Babilonnak a
aradványait jellemzik. Sátán egyik tisztviselője
ökképpen a Perzsa világhatalom érdekeivel volt meg-
ízva; Dániel ezt a tisztviselőt »Perzsia fejedelmé-
ek« nevezi. (Dániel 10:13, 20) Ez az istentelen és
thatatlan fejedelem s az ő főnöke, az ördög mon-
otta ennek az istentelen világhatalomnak: »Kelj fel
s egyél sok húst!« E világhatalom tényleg nagy
rületeket ragadott magához és sok embert elpusz-
tott. A kiszabott időben azonban elbukott és Sátán-
ak egy másik állatias hatalma követte nyomon.

8 Ez a görög világhatalom volt. »Ezután látám és
ne egy másik, olyan mint a párduc és négy ma-
árszárnya vala a hátán; és négy feje vala az állat-
ak és hatalom adaték néki.« (Dániel 7:6) A közis-
ert történelmi tények bizonyítják, hogy ez a jöven-
ölés a görög világhatalmat ismerteti, amely virág-
sának tetőpontját Nagy Sándor uralkodása alatt
te el. »De alighogy támadt, megrontatik az ő ország-
a és elosztatik az égnek négy tája szerint, de nem
:áll az ő maradékira és nem az ő hatalma szerint,
nellyel ő uralkodott; mert szétszaggattatik az ő
irodalma és másoknak adatik ezeken kívül.« (Dá-
iel 11:4) Történelmi igazság, hogy a görög világ-
irodalom elpusztult és mások léptek örökségébe.

9 Dániel látomásában még egy negyedik állat is
egjelent. »Ezek után látám éjszakai látásokban, és
né, negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rend-
ívül erős; nagy vasfogai valának, falt és zúzott a
aradékot lábaival összetaposta, ez különbözék
indazoktól az állatoktól, amelyek előtte valának és
z szarva vala néki.« (Dániel 7:7) A Jelenések köny-
ének 13-ik fejezetében egy vadállatról van szó,
nely a tengerből jön fel. Ez nem a negyedik azon
latok közül, melyeket Dániel ismertet. Dániel jöven-
ölésének »negyedik vadállata« csak egyik »feje«
Jelenések könyvében leírt, tengerből előmászó »fe-
evadnak«. Természetesen az egymásután következő
ilághatalmak átvették, ami az előzőkből megmaradt.
abilontól számítva a római világhatalom a negyedik
irodalom. Máskülönben (elölről számítva) Róma a
atodik világhatalom és ezt a világhatalmat is leírja
ániel az ő látomásában. A jövendölés a hetedik
ejezet 7. és 19. verseiben azt mondja, hogy ennek
fenevadnak vasfogai és érc karmai voltak, s ez arra
utat, hogy nagyobb erővel rendelkezett és karmai-
al jobban tudott széttépni mind a medve; ezzel tépte
:ét és tapodta el, ami megmaradt. A régi Róma
indazon iszonyú romboló módszereket átvette, me-
eket elődeitől tanult s amelyeket azok gyakoroltak.
óma abban különbözött a többi állatoktól vagy
őtte létező világhatalmaktól, hogy előbb pogány val-
st vallott s később ezt az ördögvallást azzal üzte,
ogy a nevét megváltoztatta és »keresztény« felirat-
l látta el. Róma minden előde pogány volt, de Róma később változtatást hozott, »kereszténynek« nevez-
vén el magát, mivel ez jobban szolgálta Sátán szándé-
kait. A »szervezett kereszténység« Rómával kezdő-
dött meg s azértis ruházták fel e méltóságos címmel:
»A Szent római Birodalom.« A prófécia legfontosabb
része, amennyiben Isten népe jön számításba, arra
vonatkozik, ami a római birodalom után következik
s azért is szentelünk itt a jövendölés ezen részének
nagyobb figyelmet.

»Kicsiny szarv«

10 A római világhatalom »tíz szarva« és a nyolc-
adik versben említett »kicsiny szarv« között szoros
összefüggés áll fenn. A »kicsiny szarv« átvette az
ördögvallást és a Gonoszság többi eszközeit, melye-
ket a negyedik vadállat használt. A Dániel 7:7-ben
említett fenevadról van megírva: »Falt és zúzott és
a maradékot lábaival összetaposta.« Ez az összeta-
posás kétségtelenül Jehova maradék népének széttа-
posására vonatkozik a világ végén. A »maradék«
(vagy szent maradék) héberül »sh'ahr« és ugyanazon
szó, amely az frás más szövegeiben Krisztus test-
ének földön levő utolsó tagjaira, a »maradékra« vo-
natkozólag van használva. (Lásd Ésaiás 7:3, szél-
jegyzet; 10:22; 28:5) Ez a kulcsa a jövendölés meg-
értésének a szüntelen való áldozat eltávolítása és a
Szentély meggyalázása tekintében. Ebből az okból
szentelünk itt nagyobb figyelmet a jövendölés ezen
részének.

11 Dániel szemügyre vette a római világhatalom-
ból támadó tíz nemzetet s így szól: »Mialatt a szar-
vakat szemlélém, ímé, másik, kicsiny szarv növekedék
ki azok közül és három az előbbi szarvak közül ki-
szakasztaték ő előtte és ímé, ember szemhez hasonló
szemek valának ebben a szarvban és nagyokat szóló
száj.« (Dániel 7:8) A Jelenések 13:1, 2-ben adott
jövendölés, amit most a közismert tények is támo-
gatnak, azt mutatja, hogy hét, egymástól különálló
és teljesen küllönböző világhatalom létezett, amelyek
a megnevezett sorrendben következtek és uralkodtak
a földön; s hogy a Brit-birodalom a hetedik világ-
hatalom. A tengerből támadó »fenevadnak«, melyet
Jelenések 13 említ, hét feje és tíz szarva volt, de nem
volt egy tizenegyedik szarva vagy »kicsiny szarva«,
amely a fejéből nött volna ki. Ez erős bizonyíték
emellett, hogy Dániel jövendölésének »kicsiny szar-
va« egyike a hét világhatalomnak, mégpedig a Brit-
világhatalom. Ugyanezt az »állatot« másképp is ne-
vezik, mégpedig Jelenések 13:11-ben a földből fel-
jövő fenevadnak, amelynek »két szarva volt, a bárá-
nyéhoz hasonló, de úgy beszélt, mint a szárkány«.
Ez a »kicsiny szarv« vagy fenevad a két szarvával
a kicsi Angliában (amikor az még kicsi volt) vette
kezdetét s most az angol-amerikai imperializmusként,
mely az álkereszténységet alkotja, ismeretes.

12 A történelmi tények szerint Carausius római
tábornok Kr. u. 286-ban Britannia császárává lett
s e minőségében megnyerte Róma elismerését is.
»Ő (Carausius) Britanniából független országot alko-
tott és a britflotta atyjává is lett.« (»The Ameri-

FEL

cana« 13. kötet 332, oldal) Ez jelenti tényleg a »kicsiny szarv« kezdetét. Utána kevés idővel Kr. u. 313-ban a rómaicsászár politikai okokból a kereszténységhez tért át, őt ebben természetesen az ördög vezérelte; a »szervezett kereszténységből« akkor lett az ördög vallása. Ez alatt természetesen nem szabad Krisztus igazi vallását is érteni. 1558-ban, amidőn Erzsébet lett Anglia uralkodója, Angliának Európán kívül egyáltalán nem voltak birtokai, most pedig figyeljük meg gyors haladását és fejlődését a vallásháború után. »Azon reformáció után, melyet ama kor szellemében és módszereivel hajtottak végre, rettenetes energia kezdett urrá lenni az angol népen. Úgytetszett, mintha az angol hajók előtt az út az Oceánon minden irányban hirtelen megnyílt volna. Amerika és Nyugatindia (az Antillák) felfedezése a kutatás és a kereskedelem előtt új alkalmakat nyitott. Ezt az alkalmat három nemzet használta ki — először Spanyolország, azután Portugália s utána Hollandia. Anglia utolsóként jött. Spanyolország és Portugália 150 évvel előzték meg Angliát, de Hollandia és Franciaország is jóval Anglia előtt járt. De amidőn Anglia is a versenytérre lépett, az angol hajók a brit lobogót nemcsupán nyugatra vitték el, hanem hajóikkal a világ minden tengereit bejárták és hatalmukba vették.« (»The Americana« 13. kötet 323. old, 1. hasáb) A világbirodalom kifejlődése bámulatbaejtő volt.

[13] 1914-ben, mely a világ végét jellemzi, a Brit-birodalom mint katonai és tengeri hatalom oly nagyságra emelkedett, amilyen soha azelőtt nem volt a világon. A Brit-birodalom Amerikával együt egységesen harcolt a világháborúban. Ez teljesen fedi a próféciát, mely arra mutat, hog y a »kicsiny szarv« az »idők végén« emelkedik hatalmának és jólétének tetőpontjára. »És ezek országai után (Rómát és a kereszténység más részeit is beleértve), amikor a gonosztevők mértéke betelik, támad egy kemény arcú (a »kicsiny szarv, a világhatalom, a kicsi Angliából indulván ki) ravaszságokhoz értő király.« — Dániel 8:23, angol-fordítás szerint.

[14] A »kicsiny szarvval« tovább foglalkozva, mondja Dániel: »És az előbbi szarvak közül három kiszaggattaték őelőtte.« Ez nem jelenti azok teljes pusztulását, hanem csak az ő legyőzésüket. Ez világosan kitünik a prófécia 8:24-ik verséből: »És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által és csudálatosképpen pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik és elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. »Ez a »kicsiny szarv« győzi le a »három királyt«. E három király Spanyolország, Hollandia és Franciaország volt, amint az előbb az »American Encyclopediából« idéztük. A jövendölés azonkívül e három szarv vagy király elpusztításának eszközeire is reámutat a következő szavaival: »És a király (az angol-amerikai imperializmus, amely kicsiny kezdetét a kicsi Angliában kezdte) a maga tetszése szerint cselekszik és felfuvalkodik és felmagasztalja magát (a három király fölött) minden isten felett és az istenek Istene ellen is vakmerőn szól és szerencsés lesz, mignem betelik a harag, mert ami elhatároztatott, az végre is hajtatik.« — Dániel 11:36.

[15] A próféta, aki leírja a »kicsiny szarvat«, nevezetesen az angolamerikai imperializmust, így szol: »Nem gondol atyáinak isteneivel, nem gondol az asszonyok kedvencével és egy istennel sem; hanem mindenek fölibe magasztalja magát. De ahelyett tiszteli az erődök (hatalom) istenét annak helyén; és azt az istent, akit nem ismertek az ő atyái, tiszteli arannyal, ezüsttel, drágakövekkel és becses ajándékokkal.« (Dániel 11:37, 38) Ezt az idegen istent a Brit-birodalom történelméből lehet megismerni. A nyugati földgömb felfedezése a haszon hajszolását és üzését eredményezte. Amint máris említettük, Spanyolország s Portugália 150 évvel előzték meg Angliát, de amidőn Anglia hozzáfogott, fejlődése egészen bámulatos volt. Az idegen istenről jegyezzük meg következőket: »Brit hajók támadták meg a spanyolokat mindenütt, ahol velük találkoztak; kirabolták városaikat és elvették hajóikat. Erzsébet edzett hajósait a kereskedelmi láz, a haditettek szeretete és a politikai helyzet indító ereje a világ legtávolabbi részeibe is elvitték. Oly kultuszt üztek, melyet Neptun, a tengeristen vagy a hatalom istene istenítésének neveztek.« — »The Americana« 13. kötet 323. old. 2. hasáb.

[16] Azon »király« vagy »szarvra« vonatkozólag, mely Spanyolországot példázta, van mondva: »A vallás és Amerika voltak az Anglia és Spanyolország közti ellenségeskedés nagy okai... Július 19-én a spanyol hadiflotta a Csatornába vitorlázott« és Anglia megverte. (The Americana 13. kötet 323. old.) Azóta harc dúlt egyrészt a brittek és másrészt a spanyolok és franciák között s ezt a tengeri háborút minden tengeren folytatták s azzal járt, hogy Spanyolország »kiszakadt«. Amerika, amely az angol-amerikai imperializmus egyik része, 1898-ban elpusztította a spanyol-flottát s elvette Spanyolországtól a Filippi és Kuba szigeteket s azóta Spanyolország többé soha sem nyerte vissza volt hatalmát a nemzetek között.

[17] A többi említett »királyok« kiszaggatása 1914, a világ vége előtt történt. Most pedig azt a »királyt« vagy »szarvat« akarjuk megtekinteni, amely Hollandiát példázza. »A tizenhetedik évszázad közepén Hollandia volt az első tengeri hatalom a világon és sok ideig uralkodott a tengerek fölött.« (The Americana 20. kötet 91. old.) Az 1665-ben kitört háború kezdetén Anglia elfoglalta Amerikában a holland koloniákat. 1797-ben Anglia elpusztította a holland flottát Camperdown előtt s ugyanabban az évben a francia flottát is megverte. (The Americana 13. kötet 325. old.) A harmadik »szarv« hatalma elpusztult a brittek támadása által s a Párizsban 1763-ban kötött szerződés által egész Kanada britt kézre került, a bretagnei félszigettel, nehány nyugatindiai szigettel és Floridával együtt. 1775 azon nagy háború kezdetét jellemzi, melyet Anglia, Spanyolország, Hollandia és Franciaország ellen vezetett. »Amidőn 1781-ben a békét megkötötték,

FEL

Franciaország, Hollandia és Spanyolország harcképtelenekké lettek és teljesen a csőd szélén álltak, de Anglia jobban megerősödve került ki, mint valaha.« Franciaország 1805-ben háborút kezdett Anglia ellen Napoleon alatt. Azután következett a trafalgari tengeri csata, melyben Franciaország hadiflottája elpusztult és Anglia hatalmába kerítette a tengereket. Erre a történelem a következőkben utal: »A dráma végakkordjai játszódtak le, amidőn a függöny 1815-ben a waterlooi csatában legördült. Csak mintegy 21 év előtt Franciaországnak, Spanyolországnak és Hollandiának is nagy flottái voltak; 1815-ben ezek majdnem teljesen eltüntek s a spanyol és a holland flotta többé sohasem épült fel. Azóta a brit rendörség volt tényleg a világ tengeri rendörsége.« (The Americana 13. kötet 325. oldal) A »három szarv« vagy hatalom kiszaggatásáról szóló jövendölés beteljesült.

További ismertető jelek

[18] Jehova az ő prófétája útján a »kicsiny szarv« »fenevadat« szemei és szája által jellemzi. »És ímé, ember szemekhez hasonló szemek valának ebben a szarvban és nagyokat szóló száj.« (Dániel 7:8) Szemei voltak, ami emberi intelligenciára s ravaszságra mutat, melyek a külsőt és nem a szívet néztek. (Sámuel I. 16:7) Az ily szemek emberi és anyagi értékekre tekintenek, amilyet a »Bűn embere« is szeme előtt tart; s a »kicsiny szarv« önző, kapzsi szemeivel betekintette az egész földet s eltulajdonította a föld értékeit. A Brit birodalom mélyen beletekint a világ ügyeibe és nagy mestere a »ravaszságnak«, illetve diplomáciának vagy diplomáciai fordulatoknak. A »szemek vágya« kerítette hátalmába s ez arra mutat, hogy Sátán szervezetéhez tartozik. (János I. 2:16) Beszédéből a fenevad ütközik ki, mivel úgy »beszél, mint egy sárkány«; a sárkány az ördög neveinek egyike és csalásra, ámításra s rombolásra mutat.

[18] Tovább ezen állatias hatalmat ecsetelve, van megírva: »Elámítja a föld lakosait.« (Jelenések 13: 11—15) A »kicsiny szarv« csodálatos dolgokat beszél Jehova ellen. »És ennek a szarvnak szemei voltak és csodálatos szája, mely nagy dolgokat beszélt és nagyobb kinézésű volt a társainál.« (Dániel 7:11, 20; 11:36) E »kicsiny szarv«, amely a kicsi Angliából indult ki, és a hetedik világhatalommá vagy az angol-amerikai imperializmussá lett, sem nem kizárólag katolikus, sem tisztán protestáns. Ez hamisan »Krisztus királyságának« vallja magát s magát »kereszténységnek« nevezi. Amidőn világhatalommá lett, az egész úgynevezett »szervezett kereszténységet«, amely a római birodalomból indult ki, elfoglalta; most mind a két vallást, a katolikust és a protestánsat is támogatja és területein az államhatalom alkotórészeivé emeli. Habár tényleg úgy van, hogy a római pápa sok istenkáromlást is szólott, mégsem nevezhető soha a »kicsiny szarvnak«; ezzel szemben az összes történelmi tények arra mutatnak, hogy a »kicsiny szarv« a kicsi Angliából indulván ki, azon angol-amerikai imperialista rendszer lett, mely magát »kereszténynek« nevezi, önmagát magasztalta fel és nagy dolgokat beszélt. Hadd vizsgáljunk meg néhány »nagy dolgot«, melyet a Felséges Ígéje s ennélfogva Isten ellen szólott.

[20] Az frás azt mondja, hogy Jehova az egész föld királya, »övé a tenger és ő teremtette azt«. (95. zsoltár 3—5) Isten Ígéjének a kijelentése szükségképpen a tengerek szabadságát is magában foglalja minden nép számára. Ezzel szemben a brittek fennhéjázóan azt állítják, hogy a tengerek az ő tulajdonuk s az ő joguk, hogy a tengereken uralkodjanak. Azt állítják, hogy isteni meghatalmazásuk van, amit az angol költő prozában 1740-ben a következőképp fejezett ki:

»Amidőn Britannia égi parancsszóra a világ tengereiből kiemelkedett, így szólt az őrangyala által énekbefoglalt és neki ajándékozott alkotmányban: Britannia uralkodjék, uralkodjék a tengerek fölött! A brittek sohase legyenek szolgák!«

[21] Jehova Ígéje így szól: »Jehovaé a föld és annak kereksége és annak lakosai.« (Mózes III. 25:23) »Amidőn a Felséges kiosztotta az örökséget a nemzetek között és elválasztá egymástól az emberek fiait.« (Mózes V. 32:8) Sátán, Isten ellensége, képviselői utján jogtalanul ragadta magához a hatalmat és osztotta szét az országokat. Isten ezt előre megmondotta prófétája utján. »Ő (Sátán hetedik világbirodalma) sokak felett ad nékik hatalmat; a földet elosztja jutalom gyanánt.« — Dániel 11:39.

[22] A hetedik világhatalom az ő nagy szájával elleneszól Jehova Istennek és fellép ellene, mondván: »Nincs oly ország, amelyben brit katona ne lenne temetve... de ezek nem hiába estek el. Ha igaz az, hogy a brit dobos dobperrgése a föld körül mindenütt követi a felkelő Napot, ugyanoly igaz az is, hogy a britt lobogó kitüzése az öt világrészen nagyrészben a brit katona kitartó hősiességére vezethető vissza.« — The Americana 13. kötet 329. oldal 3. bekezdés.

[23] Amikor Jézus, a Felséges igazi meghatalmazottja és tolmácsa a római hatalom előtt állott, mondotta: »Az én országom nem e világból való.« A hetedik világhatalom ellentétben e szent küldöttel hamisan Krisztus képviselőjének nevezi magát s azt állítja, hogy isteni jog alapján uralkodik a földön; egy brit uralkodó lefordíttatta a Bibliát, Isten Ígéjét s azt magának ajánltatta; ebben a »King James fordítás« előszavában olvassuk: »A hatalmas és felséges James fejedelemnek Isten kegyelméből.«

Ez a világhatalom egy államvallást alapított és tart fenn és képmutató módon a »Krisztus Istenben való hit védelmezőjének« nevezi magát; tényleg azonban a leghatalmasabb ága Sátán szervezetének a földön s e minőségében »nagy dolgokat beszél a Felséges ellen«. (Dániel 7:25) Ezek a szövegek a tényekkel együtt világosan ismertetik a kereszténynek nevezett angol-amerikai világrendszert mint a hetedik világhatalmat, mint a »kicsiny szarvat«; mint a »két szarvú fenevadat« és a »hamis prófétát«; ez távolítja el a szüntelen való áldozatot és tapossa el Isten Szentélyét.

FEL

Háború a Szentek ellen

[24] A szentély-osztályt a földön azok alkotják, akik hűségesek Jehovához, tehát ezek a szentek. A hetedik világhatalom, miként szülőatyja, a Sátán, — amint azt Dániel látomásában látta — erőszakosan bánik Isten népével. »Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen és legyőzé őket. Mignem eljöve az öregkorú és az ítélet adaték a magasságos egek szenteinek.« (Dániel 7:21, 22) Általában ismeretes, hogy a magát »kereszténynek« nevező angol-amerikai hatalmi rendszer az, mely a szenteket Sátánnak a mennyből történt kivetése óta támadja; az Isten népe ellen folyó ezen harc tetőpontját 1918-ban érte el, amidőn ez a hetedik állatias világhatalom a Felséges szentjeit megrontotta. (Dániel 7:25) Abban az időben történt, hogy a szentek Dániel jövendölésével összhangban »ideig, időkig s az időnek feléig« az ő kezébe kerültek s ez a Jelenések jövendölésével 11:7, is egyezik.

Az idők megváltoztatása

[25] A próféta kijelentése még jobban ismerteti a hetedik világhatalmat, mondván: »És azt véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt.« (Dániel 7:25) Ez nem alkalmazható a sabbatnapnak szombatról vasárnapra való áthelyezésére, mivel Jézus sok idővel a hetedik világhatalom keletkezése előtt a törvényt a fára szegezte. (Kol. 2:14; Efézus 2:15; Gal. 4:10, 11) Dániel jövendölése a nemzetek uralkodásának »vég idejére« szól. Ez 1914-ben kezdődött, amidőn Jehova trónra emelte királyát és Sátánt a mennyből kivetette. A hetedik világhatalom vagy az álkereszténység nem akarja elismerni Jehova királyát, sem Jehova idejét a királyság felépítésére nézve, sőt Jehova idejének megváltoztatására törekszik, amennyiben a Népszövetség alakjában utánzatot állít fel Isten országa helyére. A »kicsiny szarv« ebben támad a Béke fejedelme ellen és kísérli meg az idők megváltoztatását. Dániel 8:11, 25.

[26] Az angol-amerikai világhatalom rendszer nemcsupán az idők, hanem a »törvény« megváltoztatását is reméli. Erre csak Jehovának van joga. »Ő változtathatja meg az időket és az időpontokat, vet ki és ültet új királyokat; ő ad bölcseséget a bölcseknek és értelmet az értelmeseknek.« (Dániel 2:21) Jehova az ő törvénye útján elrendelte, hogy mindenki imádja az örökkévalóság Királyát és a föld jogos uralkodóját, Jézus Krisztust elismerje; és szenteinek megparancsolja, hogy közöljék a népekkel és Sátán világának uralkodóival, hogy Isten országa elérkezett. (Máté 24:14) Amennyiben az angol-amerikai világhatalom rendszer Isten ezen törvényét figyelmen kívül hagyja, Isten törvénye ellen cselekszik és a Király és Isten országának elfogadása helyett a pusztító utálatosságot ülteti helyükbe és elrendeli, hogy mindenki a »fenevad képét«, a Népszövetséget imádja. (Jelenések 13:15) »És seregek állanak fel az ő részéről és megfertőztetik a szenthelyet, az erősséget és megszüntetik a mindennapi áldozatot és felteszik a pusztító utálatosságot.« (Dániel 11:31) Jegyezzük meg azonban, hogy Jehova nem engedi meg az ő rendelt idejének és szilárd törvényének megváltoztatását; ő most ezt tisztán és világosan hirdetteti. — Dániel 7:11.

Az idő

[27] Dániel jövendölése azt az időt is megnevezi, amidőn a prófécia beteljesül és megérthető lesz, főképp a »kicsiny szarvat« illetőleg, mondván: »Látám éjszakai látásokban és ímé az égnek felhőiben mint valami Ember Fia jöve; és méne az öregkorúhoz és elébe vivék őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgála; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem mulik és az ő országa meg nem rontatik.« (Dániel 7:13, 14) Ez Jehova jelenlétére mutat és az Úr Jézus Krisztusnak, a nagy Bírónak második jelenlétére, amidőn ítéletre jelenik meg templomában; azonkívül azt bizonyítja, hogy a jövendölést az Úr Jézusnak templomához ítélettételre való eljövetele előtt nem lehetett megérteni. 1914-ben történt, amidőn ő, amint a próféta mondja, »hatalmat és dicsőséget s országot kapott«; s 1918-ban megjelent templomában ítélkezni. A próféta aztán így szól: »abban az időben királyi székek döntettek le«, ami azt jelenti, hogy eljött Sátán és az ő szervezete idejének vége a világ felett való zavartalan uralkodása tekintetében. Ez volt azon idő, amidőn »egy öregkorú leüle« s ez pontosan meghatározza a jövendölés megértésének idejét. E vers leírása mutatja, hogy Jézus Krisztus, Jehova képviselője, a nagy Bíró lesz elküldve a templomhoz hatalommal és ítélkező képességgel. »Trónja tűzláng, kerekei lobogó tűz.« (Dániel 7:9) Eljött az idő, hogy a pusztító vagy tüzes ítélet elhangozzék azon világ szervezete ellen, amely oly sokáig megszentségtelenítette Jehova nevét; a legelvetemültebb gonosztevő azonban, amelyen Isten ítéletének végre kell hajtatnia, az álkereszténység. — Malakiás 3:5.

[28] Dániel újból meghatározza az időt, mondván: »Tűzfolyam foly és jő vala ki az ő színe felől; ezerszer ezren szolgálnak néki és tizezerszer tizezren állanak előtte; ítélők ülnek le és könyvek nyittatának meg.« (Dániel 7:10) Ekképpen van Jehova az ő képviselője, Jézus Krisztus útján bemutatva a templomban, hogy pusztító ítéletet tartson Sátán szervezete felett; ebben az időben kísérik el őt szent angyalok seregei. »Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; tűz perzsel őelőtte és erősen viharzik körülötte.« (50. zsoltár 3, angol szerint) »Felhő és sötétség van körülötte; jog és igazság az ő trónjának alapja. Tűz jár előtte és felgyujtja ellenségeit körös-körül.« (97. zsoltár 2, 3) Figyeljük meg, a próféta így szól: »És könyvek nyittatának meg ebben az időben.« Ezek a könyvek nem azért nyittatnak meg, hogy segítsenek a nagy Bírónak, ezeknek megnyítása az Isten igéjébe foglalt prófétai könyvek megnyitását jelenti, melyek azért nyittatnak meg, hogy Jehovának templomba gyűjtött hű népe megértse a jövendöléseket, hogy Isten akaratával egyet-

FEL

értésben korábban megírott ítéleteket megmagyarázzon. Ismertetniök kell, hogy Jehova neve igazolva lesz s ez az ismertetés mostan történik. Meggyőző ama bizonyíték, hogy a jövendölés e része a mult években, de főképpen 1922 óta van teljesülőfélben.

[29] Dániel a »kicsiny szarvra« tekint, amely a hetedik világhatalom, az álkereszténység, a nagy kereskedelem, politika és vallás szövetkezése és tévesen »kereszténység« néven működik. Dániel feltekintett azon »nagy szavak miatt, melyeket ez a szarv szólott«. (Dániel 7:11) A hetedik világhatalom előtt a világhatalmakat hatalmuktól mindig az utánuk következő megfosztotta; de közülök a legtöbben életben maradtak azután is, létük egy bizonyos ideig meghosszabbíttatott, de — Dániel 7:12 kijelentése szerint — nem mint világhatalmak maradtak fenn. Most azonban a próféta látomása a hetedik világhatalom teljes elpusztulására mutat, amennyiben e fenevad teste megöletett, elpusztult és a tűz martaléka lett. Ennek bizonyítékául olvassuk a jövendölésben: »De ítélők ülnek és az ő hatamát elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszen.« (Dániel 7:26) A fenevad, azaz Sátán látható szervezete és a »hamis próféta«, mely a kétszarvú fenevad, elevenen kerülnek a tűz tavába s ez vet véget a »kicsiny szarv« létezésének s amint látszik, ez a vég most nagyon közel van. — Jelenések 19:20.

[30] Dániel jövendölésének hetedik fejezete az ördög-szervezet látható részét mutatja be azon időtől kezdve, amidőn Babilon Zedekiást, Izrael uralkodóját megfosztotta trónjától azon időig, amidőn Jézus Krisztus, a föld jogos uralkodója megkezdi uralkodását. »Elfordítom, elfordítom azt, ez sem lesz többé, mig el nem jön az, akié a jog és annak adom azt.« (Ezékiel 21:32) Jézus Krisztus lesz az egész föld és menny királya és minden teremtmény az ő fennhatósága alá fog kerülni; ezt mutatja világosan a prófécia. »És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgála; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem mulik és az ő országa meg nem rontatik. De a magasságos egek szentei veszik majd az országot és bírják az országot örökké és örökkön-örökké.« (Dániel 7:14, 18) A királyság érdekei 1918 óta Isten maradék népére vannak bízva, mivel a földön ez reájuk bizatott; a szolga osztálynak most része van Jehova nevének igazolásában. E jövendölés arról szóló biztosítás, hogy az ország Krisztus alatt örökké fenn fog állani. (Dániel 7:22, 27, 28) E kép befejező látomása Jehovának és királyságának teljes győzelmét mutatja Armageddonban. Ha a hetedik fejezet látomását egészben áttekintjük, világosan láthatjuk, hogy Isten népe azt nem érthette meg Jézus Krisztusnak templomához való eljövetele előtt.

[31] A Dániel jövendölésének hetedik és nyolcadik fejezetében feljegyzett látomások egymással szorosan összefüggnek és főképp a maradék javára lettek feljegyezve; a maradék most megértésüket remélheti. A prófécia arra mutat, hogy a kicsiny szarv — az angol-amerikai világhatalom rendszer — felemelkedése és megítélése s hatalmától való megfosztása között hosszú idő telik el s ez a hetedik világhatalom végét és pusztulását jelenti. Még mielőtt ez befejeződik, megkezdődik a királyság Krisztus alatt s annak kezdete után történik a szentély megtisztítása, melyre Dániel 8:14 mutat. Addig a szentélyt nem lehetett megtisztítani, amig az Úr mint nagy Bíró el nem jött Jehova templomához. A templom megtisztítása után következik a »mindenható Isten nagy napjának viadala«, melyben a »fenevad« és a »hamis próféta« elpusztul; azután aztán Sátán lesz teljesen elsöpörve. Isten népét most a Szentély különösen érdekli, mivel őmaga is egy része annak s mivel a világból kigyűjtetett és a Szentély egy részévé tétetett Jehova akaratának végrehajtása végett. A Szentélynek meg kell tisztíttatnia és Jehova harciszervezetének részévé lennie az armageddoni csata megvívása előtt, mivel a maradék egyik része azon szervezetnek, amelyet Isten abban az időben felhasznál. Dániel jövendölésének hetedik és nyolcadik fejezeteit együtt kell megvizsgálni, hogy a Szentély megtisztítását megértsük, főképpen az abban jelzett 2300 napra vonatkozólag, melynek jelentőségét Isten népe már régen szerette volna megérteni és törekedett is arra. Most világosan látható, hogy az angol-amerikai világhatalom-rendszer, az álkereszténység, nempedig a pápaság az, amely a »szüntelen áldozatot eltávolította és a Szentélyt lábbal tiporta«. Nyiván most jött el az Úr ideje, amidőn a maradékkal közölve lesz a 2300 nap jelentősége.

(Folytatása következik.)

Bereai kérések oldal 226.

Az Úr felkentjeihez!

Mindazoknak, akiket az Úr felkent, eszükben kell tartaniok, hogy egy feladatot kell teljesíteniök. E feladat az evangélium hirdetése s ez részletesen ki van mutatva Ésaiás 61:1, 2 versében. Azonkívül azt is eszünkben kell tartanunk, hogy e munkában a felszentelteknek okosaknak (meggondoltaknak) kell »lenniök mint a kígyó«, de oly »bűn nélkülieknek is mint a galamb«. (Máté 10:16.) — A felkentek mindenkor józan ésszel kell gondolkodjanak. »Mert Isten nem a félelem lelkét adta nekünk, hanem az erőét, a szeretetét és meggondoltságét.« (Timotheus II. 1:7.) Isten felkentjei nem félnek semilyen teremtménytől sem, de mindazáltal mindenkor csak szeretetteljesen fognak cselekedni. Ez azt jelenti, hogy az Úrhoz való önzetlenséggel mindenkor elővigyázatosan fognak az ő nevének dicsőítésére törekedni.

Egyesek téves véleményt vallanak az evangélium hirdetésére nézve. Ama tényből, hogy most a Mindenható Isten bosszuállásának napját kell hirdetni, azt következtetik, hogy mindenütt, akikhez elmennek, azt kell mondaniok, hogy ezen a földön minden az Ördögtől van s mindenki az Ördög szervezetéhez tartozik, aki nincsen az igazságban. Ez azonban nem igaz, és egészen helytelen viselkedés. A felkentek természetesen teljesen Jehova mellett kell hogy

állást foglaljanak és korlátlanul ellenségei kell legyenek Sátánnak s szervezetének, de még ebben is a fentidézett bibliai vers szerint kell viselkedniök, úgy tudniillik, hogy okosan viselkedjünk, józanul gondolkodjunk s munkánkban mindig csak szeretet vezessen.

Az ember csak nevetségesnek tünik fel, ha visel-kedésében fanatikus ember benyomását kelti. Isten sohasem szerette a fanatikusokat. A felkentek Jehova tanui (bizonyságtevői) akarnak lenni s nem az a feladatuk, hogy azzal álljanak elő, hogy e földön minden az Ördögtől van. Az Ördög szervezete a földön a valóságban az emberiségnek csak egy nagyon kicsi töredékéből áll. Az emberiség többsége az Ördög szervezetének elnyomása alatt szenved, de nem része az Ördög szervezetének. Hogyan kell tehát akkor viselkedni a misziomunkában a könyvek ajánlásakor?

E kérdésre a Szentírás értelmében kell felelnünk. Ezt a munkát illedelmesen és békességesen kell végezni. Azt kell mondani az embereknek, hogy a szenvedő emberiség szabadulása csak Isten országa által következhetik. Az emberiség nagy ellensége a Sátán, az Ördög, s amit most az embereknek tenni kell, abból áll, hogy megismerjék s azután végre is hajtsák Isten akaratát. Isten akarata a Szentírásban áll megirva s csak mindenkinek a javára válik, ha a Szentírás tanitásait megismeri. A mi könyveink semilyen más célt nem szolgálnak, csakis ezt az egy célt, hogy az emberek Bibliájukat a kezükbe vegyék s abban megkeressék hogy mit kiván tőlük az Isten. Ha ezt megteszik, akkor ellene tudnak majd állani az Ördög gonosz befolyásának s a helyes úton tudnak majd járni.

Ha valaki a missziomunkában nyersen és durván azt mondja valakinek, hogy ezen a világon minden az Ördögtől van, esztelenül és helytelenül viselkedik. Ha jól megfigyeltétek az én előadásomat, melyet f. év aug. 5-én mintegy száz rádióállomás közvetitésével tartottam, megláthattátok, hogy abban kihangsulyoztam, hogy az emberek nagyobb része a Jót szeretné cselekedni. Láthatjátok, hogy most az emberek az igazságot (a valóságot) kell hogy keressék s azt Isten Igéjében megtaláhatják. Nagyon esztelen és oktalan dolog lenne, ha valaki azt mondaná most az embereknek, hogy ők az Ördögtől vannak. Nektek arra kell törekedni, hogy őket az igazság olvasásának megnyerjétek s akkor meglátják majd, hogy az ő segedelmük is csak az Úrtól jöhet.

A józaneszü ember mindig szeme előtt tartja munkájának eredeti célját (azt tudniillik, hogy mit is akar tulajdonképpen tenni) s ami missziomunkánk azt célozza, hogy az igazságot (a valóságot) embertársainkall is közöljük. Ha ti az embereket nem barátságosan, nyugodtam, békességesen, illedelmessen és örömteljesen szólitjátok meg, akkor egyáltalán nem is fognak veletek szóba állani s nem hallgatják meg a bizonyságtevést s igy igen sok alkalmat elmulasztotok, amidőn az iratokat az emberekhez lehetne juttatni.

Egyesek balgán azt a gondolatot vallják, hogy nem fontos az embereket rábirni a könyvek megvásárlására. Ezek azt mondják, ők nem akarnak könyveket terjeszteni, hanem nekik az a feladatuk, hogy elmenjenek az emberekhez s nagy hangon szidalmazzák az Ördögöt. Az ily viselkedés nemcsak balgatag, hanem nem is vall józanészre. Az Istenről szóló legeredményesebb bizonyságtevést azáltal érjük el, ha az embereket arra tudjuk inditani, hogy egy könyvet vegyenek maguknak, hogy aztán azt odahaza nyugodtan el tudják olvasni. De ha ti valakivel izgalmas vagy felháborító beszédbe elegyedtek, sohasem is tudtok valakit arra birni, hogy nyugodtan meghallgasson és könyvet rendeljen vagy vegyen. Egy könyvnek a nyugodt elolvasása ezerszerte jobb eredményeket fog kivini, mintha ti egy kényes kérdést megpenditve, izgalmat okoztok.

Törekedjék minden testvér, aki résztvesz a bizonyságtevő munkában, a következőkre s az embereket vigasztalva, barátságosan igy szóljon hozzájuk:

»Mindama bajok, melyek között az embereknek szenvedniök kell, a nagy ellenségnek, a Sátán gonosz müködésének tudható be, de most elérkezett Isten ideje az emberiség megszabadítására és megáldására.' Azután pedig közöljétek, hogy hoztatok magatokal nehány könyvet, melyek ezt a tárgyat részletesen tárgyalják. Igy az emberek inkább hajlandók lesznek arra, hogy kiváncsiság támadván bennük, elolvassák, mivel abból megtudhatják, hogy miképpen nyerhetik meg az Úr áldását.

Egyáltalán nem kell több időt tölteni egy családnál s nem kell egyes kérdések felől hosszabb beszélgetésbe kezdeni. A kemény beszélgetés nem jár jó sikerrel s még az oly szavak sem, amelyek kemény igazságot tárnak fel, mert ezek is csak akkor eredményesek, amidőn barátságosan és nyugodtan lehet róluk beszélgetni, de nyersen, durván vagy keményen és élesen mondva, sohasem eredményeznek jót.

Valaki azt kérdezheti, mit jelent tulajdonképpen Jehova mellett és Sátán ellen állást foglalni? Ez azt jelenti, hogy a felkentek teljesen ragaszkodnak az Úrhoz s nem haladnak egy úton az ellenség szervezetével s nem is hódolnak meg az előtt. De ez semmiképpen sem azt jelenti, hogy mostmár be kell járniok a falut vagy várost s mindenkinek azt kellen mondaniok, hogy az egész világ az Ördögtől van. A nagyszájuskodás, a meggondolatlan szavak és kemény beszédek nagyon sok szenvedéseket okoznak. Ha valaki igy viselkedik s magát fanatikusnak tünteti fel, nem képviselheti méltóképpen Jehova Istent. Ha mi teljessen bizunk Jehovában, akkor béke is lesz a szivünkben és elménkben ama vágy fog támadni, hogy az embereknek szeliden s békességesen beszéljünk az ő jóságáról, kimutatva, hogy e földön minden bajt és szenvedést Sátánnak, az ellenségnek befolyása okozott.

Én szükségesnek látom, hogy figyelmeteket erre felhivjam, mivel most az Ördög háborut visel a felkentek ellen s el akarja őket és munkájukat is pusztítani. (Jelenések 12:7.) Sátán egyik módszere szándékainak végrehajtásában az, hogy az Úr bizonyságtevőinek szájára nagyhangu és éles szavakat helyez, vagy meggondolatlan beszédekre és esztelen tettekre birja, hogy bátraknak lássanak s ezt akarja aztán — bizonyságtevésnek — feltüntetni. Az ily viselkededéstől mindenkinek őrizkedni (óvakodni) kell. Tartsuk mindig azt az eszünkben, hogy nekünk az a feladatunk, hogy az emberekhez elvigyük az üzenetet s a könyveket kezükbe helyezzük s őket azoknak olvasására birjuk. Ezt pedig csak úgy tudjuk elérni, hogyha jól meggondolt és józan módszerek szerint járunk el.

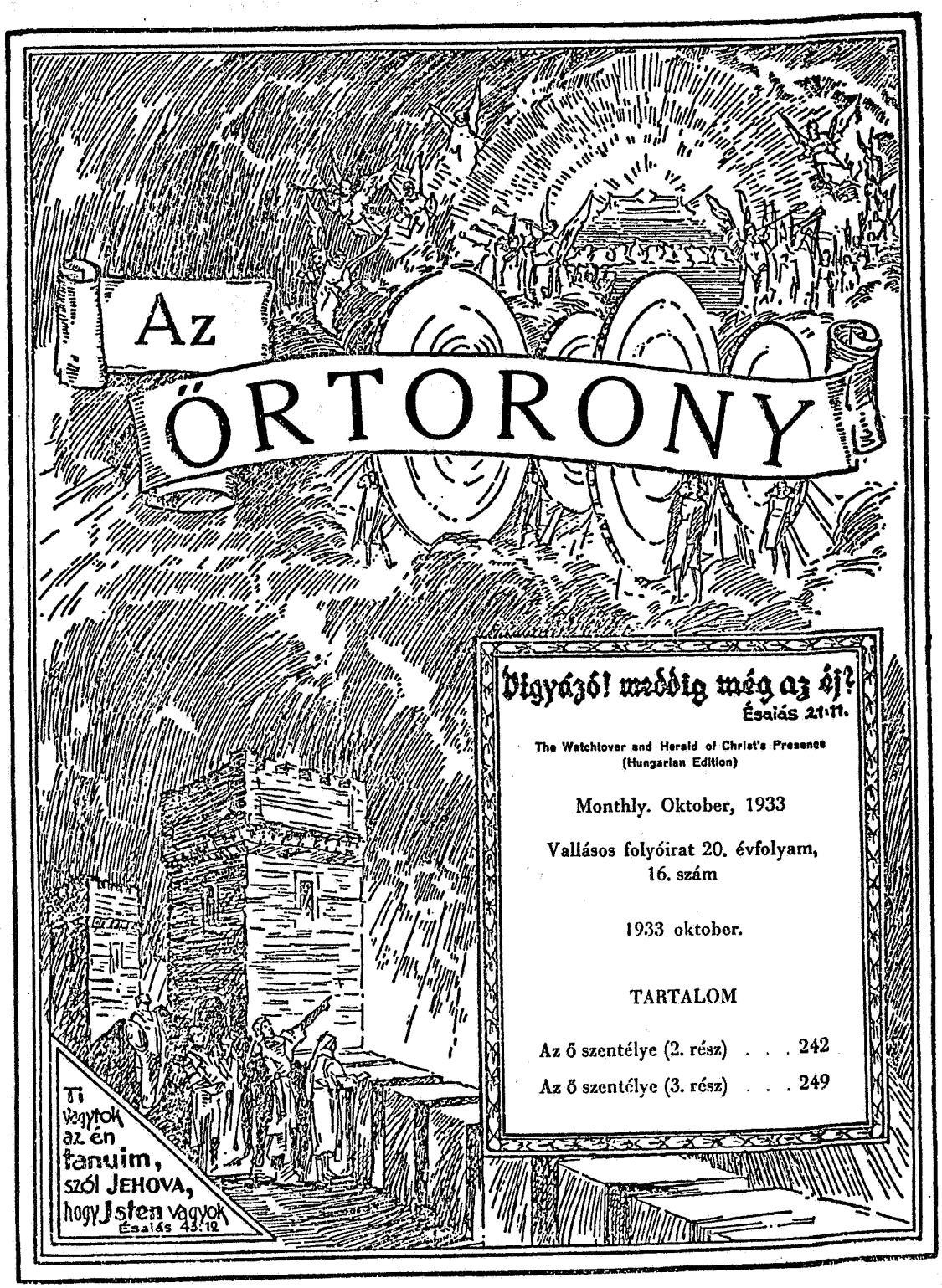
Az idő, amit az egyes családok meglátogatására fordithatunk, oly kevés, hogy az egyes tárgyakról vagy kérdésekről nem lehet alaposan beszélni. A missziomunkában álló munkatársak kötelessége pedig az, hogy a könyvek eljussanak a családokhoz s azok birtokába kerüljenek. Ha valaki úgy érzi magában, hogy egy beszédet kell tartania, akkor béreljen ki egy termet s hivja meg az embereket oda. De a családok látogatása nem arra való, hogy hosszu beszédeket tartsunk nekik.

Én hiszem, hogy azok a testvérek, akik belátják, hogy az irás tanácsára kell hallgatni, amint azt fentebb ismertettem, aszerint is fognak cselekedni; hogy az Úrhoz esedeznek a vezetésért s mindenkor tisztelni törekszenek az ő nevét. Igy dicsőítheti Őt az ő népe s mindenki hiven és valóban Jehova tanuja lehet.

Isten gazdag áldását kivánva számotokra szivélyes üdvözlettel vagyok testvéretek és szolgátok az Ő kegyelméből

Rutherford J. F. s. k.

FEL

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.

Typus nyomda, Praha. Kiadó és Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.

FEL

Az Örtorony

Megjelenik havonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Tylova ul. 16, Praha-Smíchov, Czechoslovakia.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

Értesítés

Különböző reklamációra ezúton válaszolva, értesítjük kedves olvasóinkat, hogy az Őrtorony júliusi száma az ismert bajok következtében nem jelenhetett meg, de azt rövidesen mégegyszer kinyomatjuk és utólagosan megküldjük.

Kérjük kedves olvasóinkat, vegyék tudomásul fenti új címünket. Az augusztusi szám teljésen kifogyott.

Az ő szentélye

(2. rész)

»És megnöve mind az ég seregéig és a földre vete némelyeket ama seregből és a csillagokból és azokat megtapodá. És a seregnek fejedelméig növekedék és elvette tőle a mindennapi áldozatot és elhányattaték az ő szentségének helye.« — Dániel 8:10—11.

JEHOVA az ő ellenségeit önmaguk által ismerteti meg, hogy igy betömje szájukat és ne legyen alkalmuk az ő igazságos ítélete miatt panaszkodni. — Törvényt gyakorlandó, — megismerteti velük az ő szándékát, hogy ezáltal előre tudomást szerezhessenek, hogy mi lesz a végük és mindenek előtt megismerhessék, hogy Jehova a mindenható Isten a világegyetemben. Isten Dániel próféta által jövendölést készittetett azon eljövendő időkre vonatkozólag, amidőn egy, a Sátán által felépitendő és annak uralkodása alatt álló, nagy hatalom keletkezik a földön, amely csalást és ámitást fog gyakorolni, Isten hüséges népét üldözi, söt még a Békefejedelem ellen is nagyzol; mely a »mindennapi áldozatot« elveszi és az ő szentélyét leveti. A folyóirat előbbi számában megtárgyalt Dániel hetedik fejezete az angol-amerikai világbirodalmi rendszert ismerteti, mely mint »keresztény világ« ismeretes, a »kis szarv«-at, amely nagy dolgokat szól Jehova és az ő királysága ellen, amely Isten törvényét és meghatározott idejét megakarja változtatni és a Felséges szenteit megrontja. Dániel jövendölésének nyolcadik fejezete ugyanezen istentelen rendszert, a »kereszténységet« ismerteti mint olyat, amely a szentélyt leveti, a mindennapi áldozatot elveszi és feltárja, hogy a szentély mikor lesz megtisztitva és mi lesz a végeredmény.

[2] Belsazár király uralkodásának első éveiben, Dániel próféta látomást látott négy állatról és egy ötödikről. Három évvel később szintén látomást látott, mely látomás a nyolcadik fejezetben részletesen meg van irva. Akkor Susán városában, az Ulai folyó mentén volt s a látomás nagyjában véve ugyanarra a dologra vonatkozik. A teljes látomást Dániel 8.5—12-ben találjuk leirva és mielőtt az alvosó figyelembe venné az itt következőket, olvassa el előbb tüzetesen az idézett bibliai verseket. Dániel a látomás értelmét kereste. »És lőn, hogy mikor én, Dániel látám e látomást és keresém az értelmét; ímé elémbe áll egy férfiuhoz hasonló alak. És emberi szót hallék az Ulai közen; kilálta pedig és monda: Gábriel, értesd meg azzal a látást«. (Dániel 8:15, 16.) Ez mutatja, hogy a prófétai látomás megértését Jehova adja az ő hatalmas fia, Krisztus, a templomosztály feje utján.

[3] Gábriel Dánielhez közeledett és mondá: »Értsd meg embernek fia ezt, az utolsó időre szól ez a látomás.« (Dániel 8:17.) A vég ideje 1914-ben kezdődött s a hetedik vers azt mutatja, hogy a látomás nem teljesedhetet s azt nem is lehetett megérteni 1914 előtt. »És monda (Gábriel): Imé, én megmondom néked (illetve a Dániel által jelképezett osztálynak, azaz a maradék osztálynak), hogy mi lesz a haragnak végén, mert a végső időre szól.« (Dániel 8:19.) Jehova haragja Sátán és annak kormányzati rendszere ellen irányul és a bizonyiték mutatja, hogy a hetedik világhatalomnak több sikere volt, mint a Sátán látható szervezetei bármely részének. Ezen világhatalom jóléte tovább tart, »mig a harag be nem végződött«, jelezvén, hogy ez az utolsó világhatalom, amely virágozhatott. »A király (a hetedik világhatalom, illetve az angol-amerikai uralkodószerv) szerencsés lesz, mignem betelik a harag, mert ami elhatároztatott, az végre is hajtatik.« — (Dániel 11:36.) Ez azt mutatja, hogy az ugynevezett »keresztény világ« virágzásának végével ezen istentelen szervezet jóléte és törvénytelensége megszünik. »Menj be népem, menj be szobáidba és zárd be ajtóidat utánnad és rejtsd el magad rövid szempillantásig, mig elmulik a bus harag!« (Ésaiás 26:20.) »Azért várjatok rám, azt mondja az Úr, mig prédára kelek, mert elvégeztem, hogy egybegyüjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájok busulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzében emésztetik meg az egész föld!« — Sofóniás 3:8.

[4] Jehova ugyanakkor előre irat valamit a »pusztitó vétekről« és ezzel utal az ellenség szervezetére. »Az a kétszarvu kos, melyet láttál, Médiának és Perzsiának királya. A szőrös kecskebak Görögország királya, a »nagy szarv« pedig, amely a szemei között vala, az az első király.« (Dániel 8:20, 21.) Médo-Perzsia a negyedik világhatalom volt, az ötödik Görögország. Ez utóbbi értéktelenebb, mint

FEL

a negyedik, amint egy borzas kecskebak kevésbbé nemes, mint egy kos. Nagy-Sándor király volt »a tekintélyes szarv a két szem között«, aki harmincezer katonájával teljesen leverte a Perzsa birodalmat. Sándor Kr. e. 323-ban halt meg Babilonban s a birodalma négy részre oszlott. Ptolomeus kapta Egyiptomot, Zeleukus Ázsiát, Lysimachus Kisázsiát és Kasander Macedóniát. A próféta mondja: »Hogy pedig az letöretteték és négy álla helyébe, négy ország támad abból a nemzetől, de nem annak erejével.« (Dániel 8:22.) A négy birodalom közül, egyik sem volt oly erős és hatalmas, mint Sándoré. Macedónia Kr. e. 146-ban Róma tartománya lett és még ugyanabban az évben Görögország is. Kr. e. 133-ban Róma uralma alá került még Attalus és ezen megszerzett országterületek képezték Ázsia tartományait. A keletkezett négy királyságnak együttvéve nem volt meg az a hatalma, mint Görögországnak Sándor idejében.

[5] Gábriel megmagyarázta Dánielnek e látomást és emellett figyelmen kivül hagyja a görög világbirodalom és a római világbirodalom bukását, figyelmét egyenesen a hetedig világhatalomra terelvén. Igy áthidalta az időt Nagy Sándor halálától a tizenhetedik századig, és ez kiemeli a hetedik világhatalom jelentőségét, amint az e látomásban fellép és amint vonatkozásban áll Isten szent népével. Megfigyelhetjük, ahogyan Dániel jövendölésének 8:8 verse mondja: »És helyébe négy tekintélyes szarv növe az égnek négy széle felé«. A nyugat felöli szarv (Amerika) volt az, amely a hetedik világhatalom fejlődéséhez vezetett. Erre vonatkozólag a következő szavakkal világositotta fel Gábriel Dánielt: »És ezek országai után, mikor elfogynak a gonoszok, támad egy keményorcáju, ravaszsághoz értő király«. (Dániel 8:23.) A Dániel jövendölése hetedik fejezetének magyarázata által nyert bizonyiték mutatja, hogy a 8:23-ban emlitett »keményorcáju és ravaszsághoz értő király« az angol-amerikai világbirodalmi rendszer, a helytelenül »kereszténységnek« nevezett u. n. »keresztény világ«. Ez pontosan megegyezik Dániel 8:9. versével, ahol ez áll: »És azok közül egyből egy kis szarv támada (széljegyzet szerint: szarv kicsiny kezdetből), és nagyon megnőve délre, napkeletre és a kivánatos föld felé.« A kilencedik versben emlitett »kis szarv« az angol-amerikai világbirodalmi rendszer, a kis angol szigetországgal mint fontos gocponttal, és nagyon helyessen Nagybritanniának neveztetik. A tizenhetedik évszázadban kezdett világhatalommá lenni, amidőn e nemzet királynéja a keletindiai kereskedelmi társaságot alapittotta. Hamarosan rá 1607-ben megszületett az első tartomány Virginiában és ez volt a kezdete az angol gyarmatositásnak, Amerikában tizenháromra szaporodott és hosszu időn keresztül alkotórészeit képezték az angol birodalomnak. Az imperializmus, illetve az a politikai irány, mely mindenek előtt a katonai hatalomra támaszkodik, az amerikai Egyesült Államokban, a »Monroe tan«-nal bezdődött 1823-ban. A jelenlegi időben, (1933) az Egyesült Államoknak keleten, nyugaton, délen és északon vannak birtokai és a »Monroe tan« következtében uralkodó befolyásai birnak Délamerika fölött és uralják a pénzvilágot Nagybritanniával egyetemben.

[6] Az elmondottakat egybevetve megfigyelhetjük, hogy a »kis szarv«, amit Dániel látott, kiválóan nagy lett. A kicsiny Angliával kezdődőleg keletkezett a jelenések 13:11-ben leirt kétszarvu állat; az egyik szarv Nagybritánniát és területeit, mig a másik szarv az Egyesült Államokat és tartományait ábrázolván elő. Irország soha sem volt világhatalom, igy nem tekinthető a szarvak egyikének. Ha tehát tekintetbe vesszük a világtájakat, amelyekről Dániel 8:9-ben van emlités, ugy találjuk, hogy a föld déli része alatt Afrika és a keleti rész felőli alatt India értendő, Ausztráliával és Ujzélanddal együtt, végül a »kivánatos föld« Palesztinára — amely, »minden országok ékességének« neveztetik — vonatkozik. (Dániel 11:41.) Nagybritannia 1869-ben épitette a szuezi csatornát és 1882-ben már birtokába is vette a perzsa tengeröblöt és ugyanezen évben, még 1882-ben betört Egyiptomba. Ama tény, hogy a jövendölés delet, keletet és a kivánatos földet emliti, arra utal, hogy Nagybritánnia más irányokba is törekedett; tény az, hogy Nagybritánnia nyugaton és északon is van, mig az Egyesült Államok a távol nyugaton terül el. Ily modon van a »kis szarv« még pontosabban megjelölve.

[7] Gábriel felvilágositja Dánielt a jövendölés ezen része felől és mondja: »És... támad egy kemény orcáju és ravaszságokhoz értő király.« (Dániel 8:23.) Bizonyos, hogy ez a Británnia világbirodalom szervét irja le. »Mi erősebb, mint az oroszlán?« (Birák 14:18.) Nagybritánniát képletesen az »oroszlán«, mig az Egyesült Államokat ama erős karmokkal ellátott éhes sasok ábrázolják. Ez a két nemzet képezi a »kétszarvu állatot«, mely pontosan annak bélyegzi magát, amit erről a próféta ir. A »ravaszsághoz értő« nagyon találóan vázolja a Brit Birodalom diplomáciáját, mellyel egyetlen más hatalomé nem volt egyenrangu.

[8] A legnagyobb világhatalom, amely valaha létezett, az angol-amerikai világbirodalom és egyáltalában nem kétséges, hogy »az ellenség« tette ily hatalmassá. Efelől jövendöl Dániel a látomásban: »És megnöve mind az ég seregéig és a földre vete némelyeket ama seregből és a csillagokból és azokat megtapodá.« (Dániel 8:10.) Gábriel a 24-ik versben ezt a jövendölést a következőképen magyarázza és mondja: »És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által.« A Jelenések a következő szavakkal magyarázza azt, hogy honnan van ez a nagy hatalom: »Ez az állat, amelyet láttam... és a sárkány (Sátán, azaz ördög) adta neki a hatalmát és az erejét.« A föld többi népei csodálkoztak e nagymérvü hatalom felett, amely a kis Britszigetekből, mint Nagybritánnia központjából érezteti hatását. Ez a cselszövő hatalom a népeket ijesztgetésekkel rabszolgaságba kényszeritette, hogy magát gazdaggá tehesse; az undokságok révén megszerzett aranyával, ravasz diplomáciájával, számító, fondorlatos elnyomással tartja fönn uralmát a föld sok népe fölött.

[9] Gábriel a további magyarázatban mondja: »Csodálatosképen rombolást rendez« (a hetedik vi-

FEL

lághatalom). Az itt rombolásnak forditott héber szó pusztitást, kárositást jelent. Az angol-amerikai imperializmus sok népet kárositott, rontott meg és pusztitott el a földön. Az indiaiak tömege, a burok Délafrikában, a megrontott kinaiak és sok más nép bizonyitja, hogy ez igaz.

[10] Most visszatérünk a 10-ik vershez, amely igy szól: »És megnöve mind az ég seregéig.« Az itt »seregnek« forditott szó, »hadvezetést«, szolgálatot jelent. (Mózes I. 2:1, Zsoltárok: 33:6, Mózes II. 12:41.) A »sereg« kétségkivül olyanokra utal, akiket Jehova mennyei hivatalra hivott, melynek feje és fejedelme Jézus Krisztus, a király. Az angol-amerikai inperializmus nemcsak az ég csillagaival szemben tette naggyá magát, hanem nagyban érezteti hatalmát Isten felkent népével és királyságával szemben is és arra törekedett, hogy a népet visszatartsa Isten igéje, az igazság megismerésétől. Ezen következtetés támogatására hivatkozunk Gábriel magyarázatának szavaira, melyek a 24. versből tünnek ki, ahol azt mondja: »Ő jó szerencsével halad és cselekszik és elpusztitja az erőseket és a szenteknek népét«. Ugyanezen világhatalomra vonatkozólag beszél Dániel látomásából a 7. fejezetben: »Látám, hogy ez a szarv hadakozék a szentek ellen és legyőzé őket, mignem oljöve az öregkoru.« (Dániel 7:21, 22, 25, 26.) Ez bizonyitja, hogy az angol-amerikai hatalom elnyomó ereje különösen a »szentek nepe« ellen cselekszik, mig az utolsó ítélet meg nem történik.

[11] A »kis szarv« az angol-amerikai világuralom, mely oly naggyá növekedett, hogy szemben áll az Istennel és királyságával. Dániel 8:11. mondja: »A seregeknek fejéig növekedék.« Minden kétséget kizár, hogy ezen szavak a béke fejedelmére, a királyok Királyára, az urak Urára vonatkozik. Jehova eme napján, midőn a nagy fejedelem hatalmát magához vette és uralkodik, s amidőn az összes nemzetek az ellenség fenhatósága alatt Armageddonra sorakoznak, micsoda balgaság lenne e jövendölést csupán a pápaságra alkalmazni. Igaz, hogy a pápaság az ugynevezett »keresztény világ« egy részét képezi, s hogy eszerint e gonosz világ egy része; e jövendölés azonban nem vonatkoztatható a pápaságra, hanem az istentelen, elnyomó és cselszövő hatalomra, az angol-amerikai kormányzati rendszerre. 1914-ben történt, hogy Mihály, a nagy fejedelem fölkelt és kormányzását megkezdte. (Dániel 12:1) Ezért a Dániel 8:11 jövendölését lehetetlen 1914-re vonatkoztatni, amely időben a pápaságnak igen kevés hatalma volt. A »keresztény világban« a római egyáz és a protestantizmus karöltve müködik közre az ellenség szervezetének többi hatalmasaival. Igy keletkezett a »szervezett kereszténység« félrevezető neve alatt (üzleti érdekből és a valódi kereszténység elleni gunyból) egy ördögvallás.

[12] Figyeld meg, mily pontosan mutatják a tények, hogy az angol-amerikai imperializmus, az ugynevezett »szervezett kereszténység« főrésze az, amely magát még Jézus Krisztus, a Békefejedelem s a »sereg fejedelme« ellen is felmagasztalja. Gábriel ezt kinyilatkoztatta Dánielnek a 8. rész 11. versében s igy szól a 25. versben: »És az ő ravasz fondorlata által sikerülni fog a csalás a kezében«. Nem létezett még olyan nemzet, amely oly cselszövő diplomáciával élt volna önző érdekei előmozditására, mint a hetedik világhatalom és ennek következtében nagy jóléthez jutott. A Népszövetség is egy mestermunka, egy ördöngős diplomácia, vagy fortélyosság, amely az Isten királysága és a békefejedelem ellen lett felállitva. Az angol-amerikai szerv diplomáciája agyalta ki és állitotta fel ezt a pokoli hatalmu müvet, amelyet azután népszövetségnek neveznek. Az Egyesült Államok elnökét tekintik ugyan alapitónak, valóban azonban britt polgárok alapitották. Az Egyesült Államok elnöke (Wilson) halála órájáig ösztökélte az amerikaiakat, hogy a Népszövetségbe lépjenek be.

[13] A hetedik világhatalom ezen diplomáciája idézte elő a világháborut is eljárásával, amely tengernyi emberélet pusztulását eredményezte. Mondja továbbá Gábriel a »kétszarvu állat«-ról, — amely már ismert neve az angol-amerikai imperializmusnak, — »És szivében felfuvalkodik és hirtelen sokakat elveszt«. Köztudomásu dolog, hogy a világháboru után a hetedik világbirodalom kereskedelmében micsoda példátlan siker állott elő. A világháboru tartama alatt a népektől csalásokkal összeharácsolt pénzekből igen megszaporodott az uj milliomosok száma. Mindenféle kétséges uj vállalkozások jöttek létre, — különösen 1920-tól 1929-ig, de 1929-ben megkezdődött a nagy üzleti pangás az egész világon és azóta sok embert döntött romlásba. Sokan, akik a háboru alatt meggazdagodtak és az üzleti pangás idején más, ügyes szélhámosok által vezetni hagyták magukat, mindenüket elvesztették és megkezdődtek az öngyilkosságok. Ezen idő alatt számos fölkent, az Urral kötött szövetséggel szemben közönyösé vált, haszonleső kereskedelmi vállalkozásoknak engedték át magukat, voltak is sikereik és a pénzimádat következtében elvesztették az Isten szándéka látomását, megromlottak, »elmerültek a tengerben«. (1. Timotheus 6:9, 10, Példabeszédek 1:32.) Isten kiválasztottai e finoman feltálalt dolgokkal nem lettek becsapva, hanem hüségesen előretörtek a bizonyságtevésben.

[14] A hetedik világhatalom tovább lázadozik az urak Ura ellen, minthogy a nagy tényeknek ellenszegül, hogy a nemzetek ideje 1914-ben befejeződött, hogy Jézus Krisztus most jelen van és a föld jogos királya, hogy mindenki hódoljon neki. (Jelenések 11:15.) A Népszövetség felállitásával és különböző békepaktumok megkötésével, konferenciák tartásával, valamint az Isten királyságáról szóló igazság és más dolgok teljes figyelmenkivül hagyásával folytatja az angol-amerikai imperializmus az Isten királyságával való ellenállást. Azonkivül az angol-amerikai világrendszerben mind e mai napig nagyon üldözik Jehova tanuit. Anglia megtiltja, hogy az ő határain belül az Isten országa rádión hirdettessék és most Kanada is feltartóztatólag lépett közbe. Kanada nemcsupán visszavonta az engedélyt a rádióállomásoktól, melyeket Isten népe az igazság hirdetése céljára használt, hanem egy rendeletet is kibocsájtott, hogy Isten igéjének és királyságának igazságát csak abban az esetben szabad rádión hirdetni, ha arra külön engedély lesz

FEL

adva. Nyiltan elismerik, hogy az angol egyház papsága vagy a vallásos elem áll e törekvés mögött, megakarván akadályozni, hogy a nép az Isten királysága üzenetét megértse; és ily modon nyiltan a Király és királysága ellen szegülnek. Ez az önhitt ellenőrző hatóság az Ur és az ő felkentjei ellen szegül, amint azt Isten pontosan előre megmondotta. Azon állitás támogatására, hogy ez az álszent papság, amely magát helytelenül Isten képviselőjének vallja, áll azok élén, akik Krisztus és az ő királysága ellen harcolnak, a következőket idézzük a kanadai napisajtóban nemrégen megjelentekből:

»Hector Charlesworth, a rádióbizottság elnöke mondotta, hogy az anglikán papság egy Saint johni csoportja által egy méltóságosan előadott panasz lett benyujtva.« Azután pedig ez az ujságcikk megnevez néhány papot azok közül, akik tiltakozó szót emeltek. Nevezetesen: Rev. Kanon R. P. Mc. Kim, a Szt. Lukács templom főpapja, Rev. W. C. B. Martin, a Szt. Mária templom főpapja és Rev. T. Hudson Stewart, a Szt. János templom főpapja.

»Az állandó áldozat«

[15] Jézus-Krisztus hű követői hosszu időn át azt hitték, hogy a pápasági mise létesitése által teljesedett be az állandó áldozat elvételéről szóló jövendölés. De ezt az állitást sem a tények, sem a jövendölés nem támogatják. A Krisztus tanával teljesen ellenkezőleg cselekvő, úgynevezett »keresztény világ« volt az, amely tényleg kezdettől fogva hamisan lépett fel »kereszténység« néven, s a vallással visszaélő eszköz volt az ördög kezében. Ez be van bizonyitva megcáfolhatatlan tényekkel, amit az Ur hűséges hivei nagyon jól meg fognak érteni. Krisztus követői a Sátán világában soha sem voltak népszerűek és nem is tudtak volna azok lenni, mert Jézus ezt világosan és tisztán megmondta. »Ha e világból volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivel hogy nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak titeket e világból, azért gyülöl titeket a világ.« (János 15:19.) Ezen bibliai igazsággal ellentétben lett a »szervezett kereszténység« a legnépszerübb vallás a »keresztény világ« néven ismert birodalom területén és még ma is az. A hatodik világhatalom császára, I. Constantin, a Sátán földi képviselője fölvett egy vallást, amit azután »keresztény vallásnak« nevezett el, s ezáltal sok ember el lett ámitva. Hogy ennek elkötetésére a Sátán vezette a császárt, a következő tények szolgálnak bizonyitékul: »Az olaszországi hadjárat alkalmával, — amint mondják — Constantin egy lángoló keresztet pillantott meg az égen, mégpedig világos nappal, amely keresztbe »In hoc signo vinces« (Ezen jegyben fogsz győzni) volt beirva. Ennek megfelelőleg zászlót készittetett, amelyet »Labarum«-nak neveztek. A senátus Constantint legfelsőbb vezetőnek nevezte ki, őt Augustus, Pontifex, Maximusnak (legfőbb papnak) nevezvén. 313-ban hirdette ki Licinussal egyetemben azon nevezetes megtürő rendeletet a keresztények javára... Ez a rendelet jelzi a kereszt diadalának és a pogányok elesténck időpontját.« — »The Americana«, 7. kötet 554. old.

[16] Ez jelzi a »szervezett kereszténység« kezdetét, melyet római egyháznak és protestantizmusnak neveztek, mindkettő e világ szervezetének alkotórészét képezvén, mely a Sátán szervezete. Mindkettő tevékenykedik a most »keresztény világnak« nevezett birodalomban s mindkettő egyszerüen kereszténynek van nevezve.

[17] A jövendölésnek a »mindennapi áldozatra« vonatkozó része arravaló tekintettel, amit most Isten népe az ördög szervezetéről tud, egy gondos fejtegetést tesz szükségessé. A jogositott forditás, valamint Luther, Menge és a Zürichi is, mondja Dániel 8:11-ben: »általa lett elvéve a mindennapi áldozat« vagy »és (az állatias világhatalom) elvette az állandó áldozatot«. Az átdolgozott forditás szövegének értelmezése, az elberfeldi, paralell biblia és miniatür biblia igy hangzik: »És elvevé az állandó áldozatot«, vagy »és tőle az állandó áldozat elvétetett.« Ez a jövendölés egész világosan arra vonatkozik, ami a váltságdijáldozaton nyugszik, továbbá a mindennapi, állandó testi áldozatára az Isten hü szolgaosztályának, amellyel Jehova nevéért és az ő királyságáért nyilvánosan bizonyságot tesz. Ezt a következtetést az alábbi irásszöveg támasztja alá. Mielőtt az irásszöveget idéznénk, megjegyezzük, hogy az angol-amerikai világbirodalmi rendszer, mely a »keresztény világ« s amelyben ugy katholikusok, mint protestánsok közreműködnek, az, mely a Jehova és az ő királysága bizonyságának mindennapi vagy állandó hirdetését elvette s ily modon a szentély-osztályt levetette; ez 1918-ban történt. Hogy a jövendölés ezen részét jobban értékelhessük, vizsgáljuk meg a »mindennapi égőáldozat« irásszerinti jelentését a kövtekező iráshelyek megvilágitásával.

[18] A héber »tah-meed« szó »mindennapi«-nak, de »állandó«-nak is lesz forditva. Amint a következő szövegek mutatják, ez a léviták, vagyis az Úr felszentelt szolgáinak az állandó szolgálatára vonatkozik. »Mert az ő helyök az Áron fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és annak pitvaraiban, kamráiban és mindenféle szent edények tisztitása és az Isten házának szolgálatja által. És hogy álljanak az Úrnak tiszteletére és dicséretére úgy reggel, mint este; és hogy áldozzanak az Úrnak minden égő áldozattal, minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott ünnepeken, bizonyos szám szerint, amint szükség volna, szüntelen az Úr előtt.« (Krónika I. 23:28, 30, 31.) »Sádók papot pedig és az ő pap atyjafiait, az Ur sátora előtt hagyá a magaslaton, mely Gibeonban volna; hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égőáldozattal az égőáldozatnak oltárán, minden reggel és estve és hogy mindent a szerint cselekedjenek, amint megiratott az Úr törvényében, melyet parancsolt vala az Izraelnek.« (Krónika I. 16:39, 40.) »És kiálta mint oroszlán: Uram, az őrtoronyban állok szüntelen napestig és őrhelyemen állok egész ejszakákon« — Ésaiás 21:8.

[19] Jehova tanui önkényesen, maguktól ne hagyják abba a bizonyságtevést, hanem szüntelenül folytassák azt. »Kőfalaidra Jeruzsálem őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel, szüntelen, nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok!« (Ésaiás 62:6.) »Bizzál szüntelen a te

FEL

Istenedben.« (Hóseás 12:6.) »Áldom az Urat minden időben, szüntelen, dícsérete mindig ajkamon van!« (Zsolt. 34:2.) »Rólad szól az én dicséretem szüntelen.« (Zsoltárok 71:6.) Ezen régidők előtt megirt iráshelyek különösen Istennek a világ végén élő felkent népére vonatkoznak és a most idézett irásszövegek mindenikében megtalálhatjuk azt a héber szót, amely Dániel 8:11-ben »állandó«-nak vagy »mindennapi«-nak van fordítva. Ezt az ujtestamentumból az állandó, az Urnak bemutatandó áldozatra vonatkozó más szövegek is támogatják, amint azt a következőkben látni fogjuk:

[20] Isten hü szolgái állandóan áldozatot kell végezzenek. »Annakokáért őáltala vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor (állandóan) Isten elé, azaz az ő nevéről valást tevő ajkaknak gyümölcsét.« (Zsidók 13:15.) Ez a vers minden kétség nélkül arra vonatkozik, hogy a fölkenteknek hűen, állandó áldozatot kell hozni azáltal, hogy Jehova szavát, az ő királyságát hirdetik, hogy ilyen módon őt dicsérjék és magasztalják.

[21] Vegyük figyelembe a további szövegeket is: »És mindenkor a templomban valának, dícsérvén és áldván az Istent.« (Lukács 24:53.) »És mindennap a templomban és házanként (Parallelbiblia szerint: házról házra) házról házra hirdetvén az üzenetet, amint ezt Jehova tanui most teszik) nem szünnek vala meg tanitani és hirdetni Jézust, a Krisztust.« (Apcsel. 5:42.) »Naponként halál révén állok.« (Kor. I. 15:31.) »Hasonlóvá tétetvén Isten fiához, pap marad örökké.« — Zsidók 7:3.

[22] őáltala, azaz e hü pap által folytatják tovább az ő hü követői, áldozatukat az Urnak igazságban bemutatni. Az itt tárgyalt jövendölésnek, — amint fentebb kimutattuk — »ezek királysága végén (Menge szerint: az utolsó időben), amikor az ocsárlók a mértéket teljesen betöltik«, kell beteljesednie. — Daniel 8:23.

[23] Az igaz, hogy úgy katholikusok, mint protestánsok az ő hittételeik és eljárási módjuk által a váltságdij áldozat értékét eltagadták, az Isten és Jézus Krisztus nevét durva módon bemocskolták. Ha azonban ez a dolog eléjük lesz tárva, mindkettő állitja, hogy Jézus Krisztusban hisz. Ez az ördög által kormányozott embervallás, amely a keresztet csupán anyagilag teszi naggyá, sok millió embert félrevezetett és megcsalt. Az itt felemlitett tények, összekötik a »kereszt jelét« Konstantin idejétől, a kereszt jelképes használata tekintetében a mai napig és mindezen tények összefüggésben vannak egy istenkáromló, a »látszat kereszténység« által követett úttal, nem vonatkoznak azonban a Dániel 8:11 versére. Mi tudjuk ezenfelül, hogy sem ez a vallási rendszere a hetedik világhatalomnak, sem semmiféle más hatalom, soha nem tudta volna megakadályozni, hogy Isten az ő népének a váltságdij-áldozat érdemét beszámitsa. Lehetetlen volna, a miseszolgáltatás bevezetése által a nekik tulajdonitott váltságdijáldozat érdemét elvenni azoktól, akik teljesen átadták magukat az igaz hitben Istennek és Jézus Krisztusnak. Még ha azt is mondják, hogy a mise pótolja a Krisztus áldozatát, még sincs befolyással semmilyen módon Krisztus igaz áldozati értékére vagy érdemére. Bizonyára Sátán maga is letagadja a váltságdijáldozat értékét, sőt mindjárt Krisztus halála után megtette ezt. Nem mondható azonban, hogy az »állandó égőáldozat«, vagy a »mindennapi áldozat« ily módon lett volna elvéve. A most megismert tényekből és az irásszerinti jelentőséggel összhangban levő »mindennapi áldozat« és »állandó égőáldozat« szavak értelmét tisztán látjuk.

[24] A világháboru alatt Anglia, Kanada, az Egyesült-Államok és az angol-amerikai világbirodalom más részein meggátolták Jehova tanuit a bizonyságtevés nyilvános munkálataiban. Ezáltal vette el (a »kis szarv«, az angol-amerikai imperializmus) az »állandó égőáldozatot«, ami Jehova dicsőitésének mindennapi, állandó szolgálatát jelenti. (Zsidók 13:15.) A világháboru, amely 1914-ben megkezdődött, jó alkalom volt erre. 1918-ban elvonták az Isten országáról szóló evangélium prédikálásának a szabadságát és Jehova sok tanuját fogságba vetették. A jövendölés szavai már magukban is mutatják, hogy azok azon időre vonatkoznak, amidőn az Ur az ő templomában megjelent, mert a templom vagy a sátor volt az a hely, ahol ugy reggel mint este, állandóan égőáldozat lett hemutatva; s mivel az áldozat bemutatása a sátorral vagy templommal kapcsolatban történik, igy e jövendölés a templom felépitésének idejére vonatkozik, ami 1918-ban történt. Az, amelyik az állandó égőáldozatot elveszi, ugyanaz, mely »a seregek fejedelméig növekedék« és »szemtelen ábrázatu és ravaszsághoz értő«. Az itt leirtakból világosan kitünik, hogy ez nem más, mint az angol-amerikai imperialista rendszer, amely a »kedesztény világ« egyik főrésze s amely e gonosz dolgot végrehajtotta.

»Elhányattaték«

[25] Jehova szentélye az ő főszervezete, mely Krisztus Jézusból, a főből és testének tagjaiból áll, felkenve, hogy Isten papjai és királyokká legyenek, és ez szükségképpen a most földön élő hü »lábtagokat« is magában foglalja. »És elhányattaték az ő szentségének helye«. (Dániel 8:11.) A »hely« az egy földdarab, vagy a biztos hely. A héber »hely« szó olyan dolog megjelölésére lesz használva, mely Jehovára és szolgálatára vonatkozik. Jehova szentségének »helyét« vagy alapját Isten hü szövetséges népe alkotja a földön, vagyis a Felkent lábtagjai. (Ésdrás 2:68; Királyok I. 8:13.) A maradék Jehova szentélyosztályának legkisebbjei, tehát az alap. A Jézus Krisztus teste hű tagjainak az eldobása, levetése feltétlenül itt a földön történik meg, mert az eldobás idején az ellenség a mennyből ki lett taszitva, ezért az Isten szervezetének a mennyből való kivetése, teljes képtelenség volna.

[26] A tények tehát a legnagyobb mértékben alátámasztják a fenti végkövetkeztetést. A világháboru alatt lettek Isten szervezetének hűséges tagjai a földön elvetve és Sátán szolgái megszentségtelenitették Isten szentélyét, azt a helyet, amely az ő szelleme által az ő lakása. Ezt az ellenség azáltal tette, hogy szolgálati munkálkodásukban Jehova szent népét a földön elnyomta, fogságba vetette és több más módon lealacsonyitotta.

FEL

[27] Az állandó áldozat elvétele, a szentség elvetése és a »pusztító vétek« felállitása valóban egy és ugyanazon időben történt. »És seregek állanak fel az ő részéről és megfertéztetik a szenthelyet, az erősséget, megszüntetik a mindennapi áldozatot és felteszik a pusztító utálatosságot.« (Dániel: 11:31.) Ez a kereskedelmi elemet, katonai hatalmat és politikai erőszakot jelenti, amely a »vallásos haderő«, vagyis a hetedik világhatalom vallási erőszaka, — mely elem a vezetőség és a politikai uralkodó hatalomtól támogatva és az utóbbival együtt az ördög parancsai szerint jártak el — megszentségtelenitették a szentek erősségét, azaz Jehova szentélyét; mert ő az ő erősségük. (Sámuel II. 22:23. Néhémiás 9:10.) Ahelyett, hogy elfogadták volna Jézus-Krisztust mint főszegletkövet, vagy mint Jehova szervezetének fejét és magukat az uralma alá helyezték volna, az angol-amerikai világbirodalom, illetve az ugynevezett »keresztény világ« elvetette az ő királyságát és az Isten rendeléseit sutba dobta és lábbal tiporta. (Zsoltárok: 50:17.) Az Isten királysága helyett, melyben Jézus az uralkodó, a hetedik világhatalom a Népszövetséget, — ami Jehova előtt egy utálat — alapitotta és állitotta fel. Elvetette Isten királyságát s mintegy ezt mondta: Ez az emberek által létesitett intézmény, a Népszövetség van hivatva a világot kormányozni. Mire a Népszövetség szerződése megköttetett, Isten hü népe már a földre »vettetett« és alkalmai, hogy a Jehováért és az ő királyságáért hozandó dicsőités és szolgálat állandó vagy mindennapi áldozatát végezze, elvétetett és ennek következtében Jehova neve meggyaláztatott. Ilyen értelemben az ördög hetedik birodalmának »haderői« előtt állottak. Ekkor szüntették be az állandó áldozatot és állitották fel a pusztitó utálatot úgy, ahogy azt a próféta előre megmondta. — Dániel 11:31.

»Cselekszik és jó szerencséje van«

[28] A hetedik világhatalom egy nagy vétket követett el, amikor a Népszövetséget naggyá és fenségessé tette. Ebben a kereskedelmi elem, katonai és rendöri hatalom, papok és politikai nagyságok támogatják; ezt az összekeveredett hordát használja fel a Sátán az igazság és az igazságot hirdetők elleni küzdelemre és azok elpusztitására. »És sereg rendeltetett a mindennapi áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az igazságot és cselekszik és jó szerencséje van.« (Dániel 8:12.) Ezen szavak világosan kifejezik, hogy »egy sereg« vagy katonai örség rendeltetett arra, hogy megakadályozzák Jehova nő népét az állandó szolgálatban és dicsőitésben. Ez az úgynevezett »keresztény világ« uralmának területén és idejében történt és csak itt lettek Jehova tanui üldözve és levetve. Ezen gyalázatos munka elkövetésében katholikus és protestáns papok Sátán más képviselőivel teljes egyetértésben működtek közre. Isten felkentjei örvendeznek ezen, hogy megérthetik, mert ez további bizonyitéka annak, hogy a helyes úton járnak és szolgálják Jehovát; ebből felismerhetik, hogy ezen dolgok az ő vigasztalásukra irattak meg, hogy a reménységük erősödhessen.

[29] Ez a hetedik világbirodalom, amely mint »kis szarv« kezdődött, csodálatosan »cselekedett és jó szerencséje volt«. Diplomácia, képmutatás, csalás és megtévesztés által, valamint a katonai és tengeri haderők rendkivül erős igénybevételével szerzett nagy sikereket. Nézzünk csak Afrikára, Ázsiára, az amerikai kontinensre és a tenger szigeteire — mindezekben a hetedik világbirodalom anyagi jóléte található. Ezen embercsoportnak, mely a kereskedelemben, katonai szolgálatban, politikában, diplomáciában és a vallásban tevékenykedett, közös sikerei voltak, és ezek azután a jóérzésü és becsületes emberekből csodálatot váltottak ki. Jehova éppen a hetedik világbirodalom területén tétetett fokozottabb mértékben bizonyságot és éppen ott vetette Sátán hadereje az igazságot a földre. És az igazság elfogadása helyett a kereszténynek nevezett ceremóniás, ördögi vallást tolta előtérbe, hogy az őszinte emberek szemeit a szégyenletes ellenséges szervezettel szemben elvakitsa. Sátán megparancsolja az ő legfőbb tisztviselőjének, Gógnak, hogy összeesküvést vezessen Isten népe ellen, mely összeesküvés előmozditása a hetedik világbirodalom országaiban köztudomásu. Úgy a multban, mint a jelenben harcot folytat az úgynevezett »keresztény világ« Isten és királysága ellen. Ezen gonosz összeeküvés akkor jött létre, midőn az Úr-Jézus Jehova templomához jött és az összeesküvők azóta nyiltan munkálkodnak Isten népe ellen.

[30] Sátán tudta biztosan, hogy el fog jönni a nap, amikor a felsőbbség vitakérdésének el kell intéződnie, amelyre nézve előkészületeket tett. Most már nyilvánvaló, hogy Sátán szándéka az volt, hogy az emberiséget inkább elpusztitja, semhogy látnia kelljen, hogy Jézus Krisztus uraldodik és ezokból sodorta a nemzeteket a világháboruba. Az emberek nyereségvágya tette a Sátán szervezetének kereskedelmi részét a leghatalmasabbá. Az angol-amerikai világbirodalomnak sokkal több kereskedelmi sikere volt, mint bármely más hatalomnak, amely valaha a földön létezett. A kereskedelmben való rendkivüli boldogulásuk, a »keresztény világ« különböző nemzetében gonosz féltékenységet, irigységet ébresztett, amelyet Sátán azon célból idézett elő, hogy az emberiséget viszálykodásba kergesse és őket elpusztitsa. Sátán elhitette bizonyos emberi eszközeival, hogy ők a mennyből arra rendeltettek, hogy a földön a legfelsőbbek legyenek és mindazokat elpusztítsák, akik nem engedelmeskednek. Ezen gondolatok által vezéreltetve, csináltak maguknak egy tervet, amellyel a világot meghódithatják. Sátán azonban egyidejüleg ellenségeskedést szitott ezen politikai irány ellen és ez okozta a népek között az összeütközést Sátán örült tervének keresztülvitelére. Kétségtelen tehát, hogy Sátánnak némi sejtelme volt az időpontról, amikor Jehova az ő királyát, Jézus Krisztust a trónjára ülteti és elküldi, hogy uralkodjon; és Sátán az egész haderejét ennek megfelelően foglalkoztatta. Pont abban az időben, 1914-ben támadtak egymásra Sátán, a láthatatlan úr befolyására az ő katonai haderői és a nagy világháború kitört. Mindkét rész tudta, hogy egy háború mit jelent és hogy utánna mi fog jönni és mégis hajlandók voltak fölvenni a küzdelmet. A halálos küzdelem négy

FEL

évig tartott és nem szünt volna meg, mig a nemzetek el nem pusztultak volna, ha az egész dolog Sátántól függött volna. A háboru hirtelen, eldöntetlenül szünt meg, egyik részről sem győztek és senki nem tudta okát adni, hogy miért fejeződött be.

[31] A nagy vezér Jézus-Krisztus, a Legfelségesebb teljhatalmu tisztviselője, Jehova parancsára beavatkozott a háboruba és ugy irányitotta a hadereket, hogy a háború 1918-ban véget ért. Azért történt-e ez, hogy az istentelenek meg legyenek mentve a lekaszaboltatástól? Egész biztosan nem! Az Úr azért szüntette be a háborut, hogy szándékát végrehajtsa s a »kiválasztottakért, éppen úgy, mint ahogyan azt Jézus előre hirdette. Az állandó áldozat, vagy az égőáldozat, Jehova hűségeseitől el lett véve és Jehova nevéért üldöztetést szenvedtek. Jehova most az ő népének kinyilatkoztatta akaratát, mely szerint az ő felkent szolgái, akiket a neve miatt választott ki, bizonyságát a földi uralkodók és népek elé vigyék, mielőtt az ő ideje elérkezik Sátán elpusztitására. Ezen okból engedte Jehova a háborut megszünni és kiküldte tanuit, akik Jézus Krisztus bizonyságtevését nagyobb nyomatékkal végezték, mint azt emberek a foldön valaha is tették; e bizonyságtevést pedig tovább folytatják. Mialatt ez a bizonyságtevés az angol-amerikai világbirodalmi rendszer területein előretörve kiterjedt, az istentelen elem tovább folytatta a Jehova tanui elleni harcot és ezek letiprását. Ezeket a hűséges tanukat megfenyegették, üldözték, pénzbirságokkal terhelték, fogságba vetették és már el is pusztitották volna, ha Isten gondossága meg nem óvja őket. Az angol-amerikai világbirodalom tovább dicsekszik a hatalmával, hogy Jehova királysága és királya ellen fel tud lépni. Közel két évtized mult el, amióta a világháboru befejeződött és még mindig tovább halad az angol-amerikai imperialista rendszer istentelen eljárása, csakhogy boldogulhasson. De vegye figyelembe mindenki, hogy ez a régi, romlott világrendszer a legborzasztóbb nyomoruság és legrettenetesebb események előtt áll, amit valaha álmodni mert valaki s amilyen soha többé nem lesz.

»Széttiporva«

[32] Jehova hirnökei által figyelmeztette a föld uralkodóit, hogy Jézus Krisztus a király. Soha többé nem menthetik magukat és soha nem állithatják, hogy a nagy igazság felől tudatlanságban lettek volna. Ha a »keresztény világ«, illetve az angol-amerikai világbirodalom valóban keresztény lenne, akkor ez a világhatalom a legalázatosabb engedelmességet tanusitaná a jogos királlyal szemben. De ez az állitólagos »keresztény világ« a csalásaival és képmutatásaival elvakitja az embereket és tovább küzd a »Békefejedelem« ellen és azon mesterkedik, hogy az igazságot elnyomja. Isten népe azonban bizonyos lehet, hogy ez az istentelen elem nem fog győzelmet aratni. Az angol-amerikai világbirodalmi rendszernek a vége közel van. Rövid időn belül el fog esni és teljesen tönkre fog menni. Mit gondoltok, hogy más nemzetek hadai, vagy flottái fogják szétmorzsolni? Vagy egy belső forradalom, osztályharc, vagy anarkia idézi elő megsemmisülését? Az irás erre határozott nemmel felel. Mert egy ilyen módon jövő pusztulás nem hozhatna Jehova nevének tiszteletet és igazolást, már pedig Jehova nevének az igazolása minden dolognál fontosabb. Jehova küldöttje Gábriel, aki ezen jövendölést Dánielnek megmagyarázta, mondá ezen hatalmas, kegyetlen és elnyomó angol-amerikai imperialista rendszerről, amely »keresztény világ« néven ismeretes, a következőt: »Kéz nélkül rontatik meg«. (Dániel 8:25.) Kereskedelmi óriások, kis és nagy politikusok, magukat méltóságteljességre emelő papok, azzal az álszemérmes arccal és minden tökfilkó figyeljen most, mert Jehova a mindenható Isten nagy csatanapján, ahol Krisztus Jézus, a király fog vezényelni, el fogja tiporni Sátán ezen eszközeit, akiket Sátán arra használ, hogy Jehova nevét megyalázzák és az igazság szavát elnyomják. Semilyen földi hatalom nem fogja tudni ezen ördögi rendszert megsemmisiteni, hanem az emberi kéz éritése nélkül fog összeomlani, azaz a Mindenható Isten keze által. Ezen tudat lelkesiti a fölkentek szivét és ösztönzi tovább, Jehovának dicséretére és magasztalására.

[33] Jehova tanuinak minden okuk meg van, hogy örüljenek és vigadjanak. A mi Mennyei Atyánk feltárja most jövendöléseit igéreteihez képest, hogy fölkentjei reménységét növelje. Ezen hűségesek semilyen részt nem fognak venni, nem kell közremüködniök Isten haragjának a kitöltésében, amelyet az istentelenek ellen fog végrehajtani. Isten népének csupán a bizonyságtevést és dicsőitést kell végezniök. De teljesen biztositva vannak, hogy ezen ördögi rendszer teljes pusztulásával nemsokára minden ellenségeskedés megszünik, melyet most a keresztény világ hatalmasai az igazság ellen üznek. Jehova szentély-osztályának tisztának kell lennie és tiszta kell maradjon, mialatt Jehovát dicséri és magasztalja. Ezen osztály tagjai csak úgy örizhetik meg ártatlanságukat, ha az Úr minden parancsolatát hűségesen figyelembe veszik és teljesitik. A nagyobb Mózes vezényel és Jehova szervezete minden tagjának törekednie kell neki engedelmeskedni. Dániel jövendölése feltárja aztán, hogyan terjeszt elő »egy szent« egy találó kérdést a másiknak és a kérdés ezen időre szól. Bizonyosnak látszik, hogy Isten meghatározott ideje eljött, hogy »maradék népe« a feltett kérdést megértse. »És hallék egy szentet szólni és monda egyik szent annak, aki szól vala: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat és pusztító vétek felől? S a szenthely és a sereg meddig tapostatik?« — (Dániel 8:13.) Mit jelent tehát a kétezerháromszáz nap és a szentély megtisztitása?

Bereai kérdések

1. Hogyan ismerteti meg Jehova az Ő ellenségeit? Miért ilyen módon? Miért nyernek bizonyságtevést? Mit célozott Dániel könyvének hetedik és nyolcadik fejezete?
2. Röviden mondva, mit látott Dániel a 8:1-ben emlitett látomásban? Milyen eredményt ért el Dániel a látomás jelentőségének kutatásánál?
3. Magyarázd meg a 17. és 19. versben előforduló szavakat: a.) »a látomás az idők végére szól«; b.) »én ki akarom neked nyilvánitani«; c.) »a harag utolsó idején«. Ki a király, akinek sikere lesz? (11:36) Mutass rá

FEL

az irással, mely versek bizonyitják, hogy ez Sátán utolsó világhatalma lesz.

4. Mit értünk a 20. és 21. versben képletesen leirott szavak alatt és mit jelentenek a 22. versben mondottak?

5, 6. Nevezd meg a történelmi tényeket, amelyek felismerhetőve teszik a »kis szarv«-at és annak kiváló megnövekedését kelet, dél és az »ékesség« felé.

7, 8. Mely tények ismertetik a »szemtelen ábrázatu és ravaszsághoz értő« királyt? Milyen viszonyban van ez a kétszarvu állattal? Idézzél a Szentirásból az állat erőszakos hatalmáról. Bizonyitad, hogy az ilyen hatalom gyakorlása teljesen azonos a forrással, amelyből ered.

9. Ki fog csodálatos rombolást müvelni? Hogyan teljesedett ez be?

10. Mit értünk ezen szavak alatt: »a kis szarv naggyá lett, megnövekedett a mennyei seregig és elpusztitá a szentek népét és az erőseket?« Mi a következő szavak jelentősége: »Én látám, hogy ez a szarv a szentek ellen hadakozott és azokat legyőzte, mig eljöve az öregkoru«?

11—14. Mutass rá az időre, amikor a következő jövendölés szavai beteljesedtek: »Sőt a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad« a 25-ik verssel megegyezőleg. Mik a tények, amelyek a következő jövendölést fedik?: »És szivében felfuvalkodik és hirtelen elveszt sokakat.«

15, 16. Mutass rá a szervezett kereszténység eredetére és annak fejére.

17—21. Hivatkozzál iráshelyekre, hogy mit értünk »állandó áldozat« allatt.

22—24. Hogyan és ki által lett a mindennapi áldozat elvéve?

25, 26. Mit értünk a »szentek helye« alatt? Mikor és hogyan lett elvetve?

27. Mennyiben teljesedett be a jóslat, hogy »a szent helyek erősségét« meg fogják szentségteleniteni? és a pusztitó utálatot felállitani?

28. Melyik az a »sereg«, amely a 12-ik versben meg van emlitve? Kinek adatott ez a sereg; Hogyan fogja az állandó áldozat elvételének vétkét akarni? Milyen befolyással van ez a dolog Isten fölkent népére?

29. Mely tények bizonyitják, hogy a hetedik világhatalom cselekedett és hogy sikerei voltak?

30. Okold meg a vezető nemzetek nagy flotta és katonai előkészületeit és hogy azután a nemzetek hirtelen háboruba keveredtek.

31. Miért fejeződött be a háboru éppen 1918-ban anélkül, hogy valamelyik fél győzött volna? Mutass rá e dolog helyes értelmének és értékelésének fontosságára. Mutasd ki, vajjon a megrövidités célja eléretett.

32, 33. Ki lesz emberi kéz érintése nélkül szétmorzsolva? Ki által? Mikor? Mit jelent a jelen dolgok ismerete a fölkenteknek? Mi a részük és joguk e tekintetben? Milyen feltételek mellett tudják csak megőrizni ezen előjogot? Mely további fontos és rokon kérdés igényel különösen feltárást?

Az ő szentélye

(3. rész)

»És monda nékem: Kétezerháromszáz napig; és akkor megtisztíttatik a szentély.« — Dániel 8:14, angol-f. szerint.

JEHOVA szentély-osztályának tisztának kell lennie, amint megvan irva: »Távozzatok, távozzatok, jertek ki onnan, tisztátlant ne illessetek, jertek ki közülök, tisztítsátok meg magatokat, akik az Úr (Jehova) edényeit hordozzátok!« (Ésaiás 52:11) Az összefüggés kétségtelenül arra mutat, hogy Ésaiás e jövendölését Istennek a földön tartozkodó maradékára kell alkalmazni. Ésaiás a maradék tagjait (Krisztus) »lábainak« nevezi, akik az örömhírt (széljegyzet szerint: boldogság hírét) szétviszik, békét hirdetnek és örömmel folytatják ama üzenet tudósitását: hogy uralkodik az Isten; és a királyság eljött. Ezek »szépeknek« vannak nevezve Jehovához és királyságához való hűségük miatt. Jehova »őrállóinak vannak nevezve, teljesen összetartanak s állandóan bizonyságtevésre emelik fel szavukat és a Felségest dicsőitik és magasztalják. Megparancsoltatott nekik, hogy énekeljenek, mivel Jehova megvigasztalta őket; Jehova azáltal vigasztalja őket, hogy régen megírott jövendöléseinek értelmét közli velük, amelyeknek megértése most esedékes. Ezek Jehova választott »edényei« és értesítik a Királyság üzenetéről a jóakaratú embereket és tudomásul adják a föld uralkodóinak, hogy távozniok kell és sohasem fognak többé visszatérni. Ezek az »edények« teljesen Jehovának és az ő királyságának szentelt szent munkát végeznek, s akik abban résztvesznek, arra kell hogy vigyázzanak, hogy semilyen tisztátlan dolgot se érintsenek. Mindnyájuknak tisztáknak kell lenniök.

2 Jehova szeretett fiát 1918-ban ítélettételre küldte templomához és az ítélet tulajdonképpeni célja a következő volt: »És megtisztítja Lévi fiait (a papi osztályt) és fényessé teszi őket mint az aranyat és az ezüstöt; és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak (Jehovának).« (Malakiás 3:3) Ez az áldozat a Jehova Istent és a királyát dicsőítő szolgálatból áll, amit szüntelenül kell végezni. »Annakokáért őáltala vigyünk dicséretnek áldozatát mindenkor Isten elé, azaz, az ő nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét.« (Zsidók. 13:15) Ebből következik, hogy a szentélynek meg kell tisztíttatnia, mielőtt Jehova utolsó bizonyságtevése elhangzik. Minden beszennyező dolognak el kell távolíttatnia.

Jelentőség

3 Minden őszinte embernek tisztának kellene lennie gondolatiban és testében is, tisztán és erényesen kell viselkednie. Vannak olyanok a világon, akik komolyan törekszenek arra, de nem vallják magukat Jézus Krisztus hű követőinek. Azután vannak olyanok, akik felszentelték magukat Isten akaratának teljesítésére s azt gondolják, hogy a tökéletességig nevelhetik magukt, amit »jellemfejlesztésnek« neveznek. De »a szentély megtisztítása« sokkal mélyebb jelentőségű ennél. Meg van ugyan irva: »Tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátlanságtól, Isten félelmében vívén véghez a mi megszentelésünket.« (Korinthus II. 7:1) Ezt a megtisztulást minden felszenteltnek saját magának kell végrehajtania, de a »szentély« megtisztítását Jézus Krisztus, Jehova végrehajtó tisztviselője végzi. A szentély megtisztítása Krisztus egész testületét magában foglalja. Izrael, Jehova szövetséges népe, azokat példázza, akik most szövetségben

FEL

állnak Jehovával a Jézus Krisztus kiomlott vérében való hit által. Megvan írva a törvényben: »Valaki holtat illet, bármely embert, aki meghalt, és meg nem tisztítja magát, az megfertőzteti az Úrnak (Jehovának) hajlékát; és irtassék ki az a lélek Izraelből. Mivelhogy tisztulásnak vize nem hintetett őreá, tisztátlan lesz; még rajta van az ő tisztátlansága.« (Mózes IV. 19:13) Az ellenség szervezete holttetem és minden alkotórészét a pusztulás ítélete terheli. Aki Jehova szövetségében áll és elfogadta a Királyság meghívását, teljesen távol kell hogy álljon Sátán szervezetétől s ily elkülönült állapotban kell maradnia, hogy tisztának számíthasson; teljesen ragaszkodnia kell Jehova Istenhez. Nem szabad megalkudnia az ellenség szervezetével s azzal nem is viselhet közös ügyet senki sem az Isten elismerését élvezők közül. (Korinthus II. 6:15-18) A »szentély megtisztítása« tehát teljes elszakadását jelenti Isten népének az ellenség szervezetéhez tartozóktól. Csak a megtisztultak vihetnek kedves áldozatot Jehovának. (Malakiás 3:3) A »szentély megtisztításának« tehát azt kell jelentenie, hogy a királyság örökösei közül mindazok eltávolíttatnak, akik nem teljesen hűségesek Istenhez; a megtisztítás azok eltávolítását jelenti, akik nem kedvesek Isten előtt, hogy megismertessenek azok, akik Istennek tetszenek. — Zsidók. 12:27.

[4] Amidőn Jézus Krisztus az előképi templomban, Jeruzsálemben, először fellépett, mindazokat »kiüzte, akik a templomban kúfárkodtak«. (Máté 21:12) Amidőn ő az igazi templomban ítélettételre megjelenik, szükségképpen mindazokat kiüzi a templomból, akik kúfár szellemmel bírnak, azaz, akik felszentelteknek vallják magukat, de Isten ígéjét közvetve vagy közvetlenül üzleti érdekre használják. Ebbe mindazok belefoglaltatnak, akik önzésükre kihasználják Isten ígéjét. Azonkívül ez a »bűn emberét« és mindazokat is magába foglalja, akik személyes hasznot akarnak húzni maguknak a Királyság üzenetéből. Mindazok, akik nem foglalnak bátran állást Sátán szervezetével szemben, hanem meghunnyászkodnak és álszenteskedve vonakodnak attól, hogy az ördög szervezete ellen szóljanak, szükségképpen eltávolíttatnak. Azok is, akik zugolódnak az Úr- és az ő munkája ellen, hibákat keresnek és a munka ellen küzdenek, ezt ezek önzésből teszik és személyes előnyöket akarnak szerezni belőle; szükségképpen mindezeknek össze kell szedetniök. Mindazok, akik követőket akarnak maguknak toborozni; akik csapdákat állítanak fel és embereket akarnak azzal fogni, s akik Isten parancsaival ellenkező úton járnak, önző indítóokok által vezettetik magukat: ezek is eltávolíttatnak. Mindazok, akik valamily előny kedvéért a személyeket megcsodálják, kivettetnek. (Júdas 16) És eltávolíttatnak mindazok is, akik megfertőzöttek, mert Jézus így szól: »Mert ami az emberek előtt magasztos, Isten előtt utálatos.« (Lukács 16:15) »És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak akik beirattak az élet könyvébe, amely a Bárányé.« (Jelenések 21:8, 27) A templomba csak azok mehetnek be, akik megtisztultak. »Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához és bemehessenek a kapukon a városba.« (Jelenések 22:14) Jehova egy oly népet akar magának választani, amely teljesen s önzetlenül ragaszkodik hozzá és örömmel szolgál nevének igazolására.

A vég

[5] A folyóirat előző számai Dániel 7. és 8. fejezeteit ismertetik s kétségtelenül megállapítják, hogy az ördög a »kicsiny szarvat« használja, vagyis a hetedik világbirodalmat, amely kicsiben Angliával kezdődött és most az angol-amerikai imperialistarendszer vagy »keresztény világ« néven ismeretes; hogy ez a »kicsiny szarv« Sátán eszköze a Királyság elleni küzdelemben, a »szüntelen való áldozat« elvételére és Isten népének eltaposására. Az említett cikkek mutatják, hogy a szüntelen való áldozat elvétele s a szentély megtisztítása és annak megtörténte időpontjának megtárgyalása összefüggésben áll a »szüntelen való áldozat« elvételével és a »pusztító utálatossággal« meg a szentély osztály eltaposásával. Ezek szerint kiesnék a jövendölés keretéből, ha azt következtetnők, hogy a »szentély megtisztítása« Kr. u. 1846-ban, az evangéliumi alliánc (szövetség) alakítása által történt, mert hiszen az is csak egyik része volt e világ szervezeteinek.

[6] A templom megtisztítása a teljes szétválasztási müveletet ismerteti, hogy nyilvánvalókká váljanak azok, akiket az Úr elismerésében részesít és igazságban végezzék el szolgálatukat. Mikor lesz végrehajtva ez a szétválasztó müvelet? Az összes szövegek arra mutatnak, hogy ezt a munkát az Úr végzi, miután templomához jött ítélettételre; amely időben szent angyalai elkísérik őt. (Máté 25:31) Ama kijelentése: »Az Embernek Fia elküldi az ő angyalait, s azok összeszednek az ő országában minden botránkoztatót és mindazokat is, akik hamisságot cselekesznek«, ekkor teljesedik. (Máté 13:41) E munka a templom megítélésének idejében történik; azért nem is történhetett korábban. Az Úr Jézus 1918-ban jelent meg templomában és a templom megtisztítása nem kezdődhetett korábban, sőt szükségképpen később kellett kezdődnie. Dániel jövendölésének a templom megtisztításáról szóló 1918 előtti magyarázata csak feltevés volt s nem lehet helytálló, mivel a jövendölés magyarázata nem embertől származik. Az Úr 1929-ben megértette népével Dániel »napjainak« értelmét, melyről a 12-ik fejezet beszél s akkor komolyan törekedtek a Dániel 8:14-ben feljegyzett kétezerháromszáz nap jelentőségének megértésére is; de akkor ez még nem volt lehetséges; ennek kétségtelenül az volt az oka, hogy akkor még nem volt bekövetkezve Isten arra rendelt ideje. A jelenben közismert tényeket most a jövendöléssel összefüggésben adjuk elő, úgy, amint azokat a folyóirat jelen és előző számai ismertetik; felkérjük az olvasókat, alkalmazzák a tényeket az írásokra és döntsenek maguk felől, hogy ez a magyarázat helyes-e és megegyezik-e Isten akaratával. Isten népének meg van ígérve, hogy mindazokat Isten tanítja, akik az ő szervezetétől születtek s ezeknek nagy a békességük. (Ésaiás 54:13.) E szöveg csak Jézus Krisztusnak templo-

FEL

mához való eljövetele után teljesülhet. Azért teljes hittel remélhetjük, hogy azok, akik hűségesek Jehovához és az ő gyermekei, az ő kegyelmes kezétől részesülnek a jövendölés megértésében.

2300 nap

[7] A folyóirat 1930 február 15-i számában közölt bizonyítékok szerint a »napok« vagy idő nyilván betüszerint, és nem jelképileg értelemezendő; annak bizonyítékául, hogy »Dániel napjait« betű- és nem jelkép szerint kell számítani, az olvasó olvassa el a folyóirat 1930, 52. lapoldal 9. bekezdését. Dániel jövendölése nem azt mondja, hogy a szentély megtisztítása a megtisztítás kezdete után kétezerháromszáz nap mulva lesz befejezve, hanem hogy a megtisztítás kétezerháromszáz nappal egy bizonyos, meghatározott idő után fog befejeződni. amely időpontot természetesen a jövendölésből kell megállapítani. Egy szent a következőket kérdezte egy másik szenttől: »Meddig tart e látomás a minden napi (szüntelen) áldozat és a pusztító vétek (utálatosság) felöl? s a szenthely és a sereg meddig tapostatik?« (Dániel 8:13.) A kérdés nem az, hogy »meddig kell megtisztíttatnia a szentélynek«? A kérdésben semmi szó sincsen a »szentély« megtisztításáról, hanem a kérdés a következőképp hangzik: »Meddig tart a látás a mindennapi áldozattól és a pusztító vétek felől (más fordítás szerint: afelől, aki pusztítani fog), amelynek a szentély és a sereg is ki lesz szolgáltatva, hogy tapostassék?« A 14-ik versben a kérdésnek csak egy részére van felelet és ez a felelet határozottan arra az időre szól, amelynek el kell telnie két dolognak a létezésétől kezdve, t. i. a mindennapi áldozat elvételétől és a pusztító vétektől (a pusztító utálatosságtól, a pusztítótól). A felelet lényege a következő: A mindennapi vagy szüntelen áldozat megszüntetésétől és a pusztító vétek elkövetésétől kezdve 2300 nap fog eltelni. Itt a hangsulyt a »pusztító vétekre« kell tenni, mivel a »mindennapi áldozat« elvételének, valamint a »pusztító vétek« munkájának is jelen kell lennie a 2300 nap kezdetén, amelynek végén a megtisztítás végrehajtatik. Pontosan meg kell tehát állapítanunk, hogy mit értsünk a »pusztító vétek« (utálatosság) alatt s hogy mikor kezdődött ez a »vétek« vagy mikor következett be; a 2300 napot ettől az időtől kell számítani. Más szóval, az »utálatosságnak«, amely »pusztít« és a »vételnek« meg kell lenniök, amidőn a 2300 nap kezdődik.

[8] A »vétek« vagy »utálatosság« lázadást vagy eltávolodást jelent, azaz, az isteni törvény szándékos megsértését. Az Isten törvénye iránti szándékos engedetlenség, bűn. Pál, a palesztinai legfőbb bíróság tagja és szigorú farizeus, miután Jézus Krisztus igaz követője lett, Isten szellemétől megihletve a következőket írta: »Mit mondunk tehát? A törvény bűn-e? Távol legyen; sőt inkább a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról nem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánd!« (Róma 7:7) Ez azt jelenti, hogy a vétkező a vétekért vagy utálatosságért teljesen attól az időtől kezdve felelős, amidőn a vétket elkövette s annak tudtára jutott, hogy elkövetett igazságtalan tettével Isten törvényét szegte meg. Valaki elkövethet valamily igazságtalanságot, anélkül, hogy elkövetésekor tudta volna, hogy azzal Isten törvényét szegte meg; de amidőn azt megismertetik vele, attól kezdve felelős érte. Az ördög azt a tételt állította fel, hogy a törvény nemismerése nem mentesíti az embert; Isten törvénye azonban nagylelkűbb és Isten csak attól kezdve tartja felelősnek az embert, miután tudósítva lett.

[9] Az angol-amerikai világhatalom-rendszer, melyet keresztény világnak is neveznek, amely a »kicsiny szarvval«, a kis Angliával kezdődött, ama hatalom, amely Isten, illetve Krisztus Királyságának helyére a Népszövetséget ültette, amit Jehova Isten »utálatosságnak« tekint. E világhatalom-rendszer szellemi tanácsnokai tanácsolták a keresztyén világ uralkodótényezőinek, hogy a »Népszövetség Isten királyságának politikai kifejezése a földön«. E világhatalom-rendszer politikai és gazdasági elemei azt mondhatták volna és szigorúan ahhoz ragaszkodhattak volna, hogy ők a vezető egyházférfiak tanácsára hallgattak. S mivel ezek azt mondották nekik, hogy a Népszövetség Isten országának politika kifejezése a földön, minden okuk megvolt arra, hogy elhigyjék, hogy ez a Népszövetség Isten elismerését bírja és a Népszövetség intézménye nem jelenti Isten törvényének szándékos megsértését, illetve nem jelent lázadást Isten törvénye ellen. Jehova azonban nem engedi meg az ellenség ezen elvakult eszközeinek, hogy ily állításokkal menthessék magukat. A jövendölés és a tények is arra mutatnak, hogy Isten nem engedi meg nekik az ily mentegetőzés lehetőségét, hanem egyenesen felvilágosítja őket, hogy soha se mondhassák azt, hogy ártatlanul cselekedtek. A Nemzetek szövetségét 1919 január hó végén az angol-amerikai világhatalom-remdszer állította fel. De a »szentély-osztályt«, a hű népet már korábban, t.i . 1918-ban eltapodták és a szolgálat »mindennapi áldozatját« elvették (elmozdították). Mi történt a szüntelen való (mindennapi) áldozat eltávolítása- és a Népszövetség felállítása után a hetedik világhatalomnak arról való értesítése céljából, hogy a Népszövetség »utálatosság« (vétek) Jehova előtt. Fel lett-e világosítva ez a világhatalom azon felállított »utálatosság« felől, minek következtében most a felelősség teljesen az ellenség szervezetének eme részét terheli?

[10] Erre a kérdésre a folyóirat 1926, augusztusi számának 247 oldalán találjuk meg a feleletet. Jehova szövetséges népét veszi igénybe és értesíti, hogy miért veszi eképpen igénybe. Ő szövetséges népét használta, hogy az errevonatkozó értesítést a hetedik világhatalomnak Dániel e jövendölésének teljesüléseképpen megajda; de a felkenteknek egyike sem tudta akkor, hogy az említett jövendöléshez valami köze lenne; nem is tudhatták akkor, csakis később, mivel a jövendölést beteljesítő események még nem voltak teljesen bekövetkezve. Jehova népe azon említett időben Londonban (Angliában) gyült össze egy nagy-gyülésre. Akkor egy határozatot fogadtak el, mely a következő címet viselte: »A világ uralkodó tényezőihez szóló bizonyságtevés.« Ez a bizonyságtevés a hetedik világhatalom uralkodó tényezőihez szóló figyelmeztetés volt és azt ismer-

FEL

tette, hogy a Népszövetség nem Isten királyságának politikai kifejezése a földön; s hogy a keresztény világ azon képviselői, akik a Népszövetséget Isten országa politikai kifejezésének nevezték, hamisak és szövetségeseiket, a világ hatalmasságait, elámították, minélfogva az ördög képviselőiképpen szerepeltek. A hatalmasok e bizonyságtevés után nem mentegethették többé magukat s nem mondhatták, hogy ők nemtudták, hogy a Népszövetség »utálatosság« (vétek) Isten szemében. A fenti határozat megfogalmazása után a hetedik világhatalom »főszékhelyén« lett a nyilvánosság előtt megtárgyalva a »Király-terem« nevezetű nagyteremben. Ez arra figyelmeztette a keresztyén világ uralkodóit, hogy ennek a világnak Sátán az istene, hogy ez a világ (Sátán világa) véget ért, hogy a Népszövetség Sátán önsegélyező kísérlete és ámítás, hogy a Népszövetség és a látszat-keresztyénség a Mindenható Isten nagy napjának csatájában rövidesen elbukik, s csak Isten királysága egyedüli reménysége a világnak.

[11] E határozatban többek között a következő pontok voltak kiemelve: »Isten ígéjének ellenére gazdasági, politikai és szellemi hatalmak a szétbomló világrendszer stabilizálását megkísérelték, hogy tovább uralkodhassanak a népeken a Népszövetség utján, melyet tévesen és istenkáromló módon Isten országának földi politikai kifejezésének neveztek. A Népszövetség tényleges és eredeti szerzője és atyja Sátán, az ördög, e gonosz világ istene, aki azon utolsó, kétségbeesett kísérleteképpen létesítette a Népszövetséget, hogy az emberiséget elámítsa, az igaz Istentől elfordítsa és a saját, gonosz fennhatósága alatt megtartsa... (1) Jehova törvényét megvetették és alávalóan kezelték; (2) a korszakok folyamán világbirodalmakat szerveztek, melyek egymás után következtek s most a Brittvilághatalomban jutottak tetőpontra; (3) ezekben a világbirodalmakban a Mindenható Isten és a vallás nevében nyilvános csalásokat követtek el, amelyekben főképp papok vitték a főszerepet; (4) eljött az idő, amidőn a Mindenható megismerteti magát az emberekkel és minden ámítással szemben kifejezésre juttatja nemtetszését; (5) éppen azért emelte Jehova Isten a tekintély és az ítélkezés trónjára felkent királyát; (6) az emberiség bajait csak Isten országa orvosolhatja teljesen, más orvosság nincsen; (7) a világ uralkodói hallgassanak most őreá s vegyék tudomásul ezeket a tényeket.«

[12] Miután ezt a határozatot a közönség előtt felolvasták és a határozatot támogató beszéd elhangzott, másnap a »Daily News« (London egyik vezető orgánuma) teljesen leközötte azt a beszéddel együtt. Ennek a lapnak abban az időben 800,000 volt a napi példányszáma s azonkívül külön kiadások jelentek meg és lettek elterjesztve. Ez a nagygyűlés tehát a »keresztyénség uralkodó tényezőihez« intézett figyelmeztetés volt s ez határozza meg a Dániel 8:13-ban említett »utálatosság« vagy »vétek« idejének kezdetét, mivel a hatalmasok attól kezdve működési körükben értesítve lettek. Mivel saját napisajtójukban kinyomatták a figyelmeztetést, ez kizárja azt, hogy letagadhatnák, hogy figyelmeztetve voltak. A »keresztyén világ«, t. i. az angol-amerikai világhatalom-rendszer, nemcsupán nem méltatta kellő figyelemre ezt a figyelmeztetést, hanem megvetéssel is kezelte ezt az ügyet és tovább folytatta Isten felkent népének tapodását és az Istennel és az ő Királyságával való ellenkezését. Figyeljük jól meg, ez a jövendölés nem mondja, hogy a pusztító véteknek (utálatosságnak) és a sereg és a szentély tiprásának a kétezerháromszáz nap végén végződnie kell. A jövendölés csupán arra mutat, hogy ebben az időben a »szentély« lesz megtisztítva.

[13] Jehova bizonyságtevőinek londoni nagy-gyűlése 1926 május 25-én kezdődött és a határozat a gyülés folyamán hozatott, fogadtatott el és közöltetett. Mivel az Úr az ő hű, bizonyságtevő népe utján cselekszik a földön, a határozatot jogosan tekinthejük az Úrnak e világ hatalmasaihoz intézett szózatának. Más módszer hiányában az időszámítás tekintetében a Hold-időről való bibliai módszert használjuk, s eszerint számítjuk a 2300 napot. A többi időszámítások vagy módszerek e világ, illetve Sátán szervezetétől származnak. Ha a 2300 napot bibliai módszer szerint számítjuk, ez hat évet, négy hónapot és húsz napot tesz ki. Ha a Népszövetségről és ezen »vétek vagy utálatosság«-ról szóló felvilágosítástól, azaz 1926 május 25-től kezdünk számitani, akkor a 2300 nap, vagy hat év, négy hónap és húsz nap 1932 október 15-én végződik. Találunk-e arra vonatkozó bizonyítékokat, hogy a »szentély« megtisztítása abban az időben történt?

[14] Annyi bizonyos, hogy a templom, illetve Isten házának (egyházának) megtisztítása azután történt, miután Jézus Krisztus megjelent templomában s ítélkezni kezdett. (Péter I. 4:17) Azokat, akiket abban az időben és az ítélet folyamán alkalmatlanoknak talált, kivetette és kizárta. (Máté 24:48—51) Az egész tisztító müveletet az Úr, a nagy Bíró, végzi s parancsait a templom bejáratánál örködő angyalai hajtják végre. Azok, akik viselkedésükkel a »bűn embere«-osztályába sorozódtak, mint törvényszegők és botránkoztatók elkülönítettek és ki lettek utasítva a templomból. Mindazok, akik Jézus Krisztus követőinek vallják magukat, főkép a »keresztyén világ« papjai és nyájaik előkelői, miután a fentebb tárgyalt felvilágositásban részesültek, az ezt követő lázadásuk következtében mindörökre kizárattak a szentély-osztályból. El kellett jönnie azon időnek, amidőn mindazoknak, akik Isten templomát vagy szervezetét személyes vagy önző haszon kedvéért szolgálták, ki kellett szedetniök; mivel a szentély osztálynak a kitüzött idő végén tisztának kell lennie, hogy Jehova Isten dicséretének erélyes, bátor és igazságos áldozatát mutassa be. Mi történt tehát, amidőn a 2300 nap végződött?

[15] A Watchtower 1932 augusztus 15-i és szeptember 1-i számaiban közölt cikkek a Biblia ama bizonyítékait tárták Isten népe elé, hogy a választás utján való »vének« hivatalát a Biblia nem támogatja; s azért többé nem kell ily módszer utján vénekké választani senkit. A csoportok nyomban ezen értesítés vétele után azonnal intézkedtek, hogy munkájukat megszervezzék s a választás utján kreált »vénségek és diákonusok« tisztségét megszüntet-

FEL

ték. Tudott dolog, hogy a Gyülekezet történetében Isten népe között a gyülekezetben majd minden baj »önfejű emberek« befolyására vezethető vissza, mivel ezek választás utján létesített »vénségi tisztséget« viseltek és uralkodni törekedtek Isten népén. Ez az osztály akadályozta a maradékot s küzdött annak »mindennapi áldozata«, illetve Jehova mindennapi szolgálata ellen. (Zsidók 13:15) Ez az osztály volt az, amely a különböző csoportokban felépett azon szervezet ellen, melyet az Úr igénybevett s amely a Társulatot ravasz könyvüzletnek törekedett feltüntetni. Ezek az emberek többnyire azon a nézeten voltak, hogy választás utján való »vénségi tisztségük« következtében nagyobb tekintélyre tarthatnak számot s hogy csak az ő joguk a gyülekezetben való dirigálás arra nézve, hogy mit kell tennie a gyülekezetnek. Ezek embertársaik tetszésére törekedtek s önzésből akartak maguknak nagyobb tiszteletet, mint másoknak. A szentély addig természetesen nem lehetett tiszta, amig mindezek nem távolíttattak el és az egység meg nem alakult a szentély-osztály összes tagjai között. A folyóiratnak 1932-ben megjelent fentemlített számai a szolgálat egy új szervezkedési módszerét ajánlották. Több csoport azonnal hozzáfogott a szolgálatnak említett módon ajánlott megszervezéséhez. Az (angol) folyóirat 1932 oktober 15-i számában egy határozat jelent meg, mely elfogadásra találván, az Úr nyilvános üzenete lett a helyes szervezési módszer tekintetében. Szeptember és oktober 15-ike között Isten népének szinte minden csoportja eszerint szervezkedett Amerikában. Az Úr népe tehát s eszerint az Úr az ő népe által meghatalmazás alapján adta tudtul, hogy a választás utján való vénségi tisztség megszünt; de ezzel szemben mindazok, akik a templomban, tehát az Úr Jézussal teljes egyetértésben vannak, s felkenettek, a Krisztusban való érettségük folytán vének az írás értelmében. Ezt az említett határozatot a folyóiratnak 1932 oktober 15-i száma közölte angolban pontosan a 2300 nap végén. Hasonlítsa össze tehát minden felkent a tényekkel a jövendölést s döntsön maga, hogy megfelel-e az írásnak a 2300 napról szóló e magyarázat. Ha az helyes, ez ujabb ok arra, hogy Isten népe folytassa örvendezését ezen ujabb bizonyíték felett, hogy az Úr az ő népének minden lépését mindaddig vezeti, amig hűséget tanusít iránta.

Letapodás (eltiprás)

[16] Azon »pusztító vétek (utálatosság)«, melyről Dániel próféta beszél, még a szenthelyen áll, azaz, még mindig azt állítja, hogy az Úrnak eszköze a világ kormányzására; s még ott fog állani tovább is mindaddig, amig Jehova hatalma elpusztítja. A Dániel 8:13-ban előforduló kérdés megemlíti »a szentélyt és a sereget, mely ki van téve az eltaposásnak«. A »szentély« és a »sereg« kifejezéseket nyilván a földön levő hű maradékra kell értenünk, amely ellen szüntelenül küzd az ellenség és szervezete, a Jézus Krisztus bizonyságtételének hű végzése miatt. (Jelenések 12:17) A Biblia nem mutatja, hogy a »taposásra« (tiprásra) kiszolgáltatott osztály a 2300 nap végén megszabadul; s nincsen is okunk hinni, hogy a szentély megtisztításának idejében mentes volna az üldözésektől. Éppen az ellenkezőt várhatjuk. Jézus megmagyarázza annak okát, hogy a Dániel 8:13-ban feltett kérdés felelete miért korlátozódik a szentély megtisztítására. A szentély osztálynak e földön élő része a hű maradék; és Sátán szervezete, főképpen az angol-amerikai világhatalom-rendszer, vagy »keresztyén világ«, Jehova e hű bizonyságtevőit a Mindenható Isten nagy csatájának napjáig támadni fogja. Akkor Jehova, amint az írás mondja, ki fog vonulni és küzdeni fog az istentelen nemzetek ellen és győztesen fog kikerülni a csatából. A hű maradék ebben az időben — amely nem lesz kivágva szervezetéből — azután teljesen megszabadul s mindörökre szabad lesz Isten nagy tisztviselőjének, Jézus Krisztusnak a keze utján, aki ezt a csatát vezeti. — Zakariás 14:2, 3.

[17] A Dániel 8:14-ben előforduló héber szó, melyet Károli átdolg. »igazsága«-szóval fordít, s amelyet a régi fordítás »megtisztítatik«-nak fordit, »tsadap«. Ez a szó egyes szövegekben még »igazságosnak«, »megigazultnak«, »igazságnak«, »igazság gyakorlásának« és »igazsághoz fordulásnak«, »ártatlannak« is van fordítva. E szó tehát a megigazulást, a megtisztulást, a jog győzelmét jelenti. Azt mutatja, hogy a maradék határozott és félre nemértelmezhető állást foglal Jehova mellett, teljesen hű hozzá és királyságához és igazságosnak bizonyul. Ebből következik, hogy Jehova nem fogja megengedni, hogy olyan tartozzék ezen osztályhoz, aki valamily tekintetben nem ért egyet a királysággal és munkájával.

[18] A megtisztítás abban az időben történik, amidőn a templom-osztály a templomba és Jézus Krisztussal való teljes egységre hozatik. Jehova ezt a hű maradékosztályt teszi bizonyságtevőjévé, amelynek aztán világos és félre nemérthető bizonyságot kell tennie Jehova nevéről és dicsőségéről. Ő ezt az osztályt használja bizonyságtevésre az ellenség szervezetével szemben, mielőtt az ellenség szervezetét elpusztítaná. El kell jönnie azon időnek, amidőn a nagy vitakérdésnek egyszer és mindenkorra el kell dölnie; Jehova Isten azt akarja, hogy világosan közöltessék, hogy ő az Isten mindenkivel, aki valamikor is azt állította, hogy az emberiség jólétére vonatkozó tervet agyalt ki; vagy akik Jehován kívül, más istenhez ragaszkodnak. Ennek közlésére az ő tanuit használja s azért mondja nekik: »Minden népek gyüljenek egybe és seregeljenek össze a népségek: ki hirdethet közülök ilyet? Vagy a régieket (vagy következő eseményeket) tudassák velünk, állítsák elő tanuikat, hogy igazuk (tsadap) legyen, hogy ezek hallván, azt mondják: Ez igaz! — Ti vagytok az én tanuim, így szól az Úr (Jehova), és szolgám, kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higyjetek nekem és megértsétek, hogy Én vagyok az, előttem Isten nem alkottatott és utánam nem lesz más.« (Ésaiás 43:9, 10) »Csak az Úrban (Jehovában) van, így szólnak felőlem, minden igazság és erő. Ő hozzá mennek és megszégyenülnek mindazok, akik reá haragusznak. Az Úrban (Jehovában) igazul meg és dicsekszik Izraelnek (Isten választott népének) minden magva.« — Ésaiás 45:24, 25.

[19] Dániel próféta nem értette a látomás teljes

FEL

jelentőségét és jajveszékelt a szentély elpusztítása miatt. »És most hallgasd meg, ó, Istenünk, a te szolgádnak könyörgését és esedezéseit és világosítsd meg az Úrért a te orcádat a te szent helyeden, amely elpusztíttatott!« (Dániel 9:17) Isten azt közölte Dániellel, hogy a jövendölést addig nem lehet megérteni, amig a »vég ideje« nem következik be, amidőn a »nagy fejedelem«, Krisztus Jézus, a Király, fog felkelni. (Dániel 12:1, 9) A »vég ideje« 1914 oktoberében kezdődött, amidőn Jézus Krisztus királlyá lett Sion hegyén, azaz Isten szervezetében. Az Úr tudatta Dániellel, hogy a »vég idejében« »sokan megtisztulnak és megfehérítik ruháikat«. (Dániel 12:10) Ez pontosan megfelel Jézus Krisztus 1918-ban ítélkezés céljából történt templomához való jövetelének. (Mal. 3:1-3) Ez jellemzi a templom megtisztításának vagy a szétválasztó munkának a kezdetét s az ígéret úgy szól, hogy »az istentelenek nem értik meg, de az értelmesek meg fogják érteni«. A szentély-osztály megtisztítása a »pusztító vétek« után 2300 nappal fog befejeződni, nem azonban az ítélet kezdete után 2300 nappal. Jézus annak okául, hogy egy bizonyos osztály miért nem érti meg a dolgot, azt mondja, hogy az »gonosztettei« miatt nem érti meg; ezért is lesz összeszedve és a külső sötétségre vetve és jut a képmutatók sorsára. — Máté 13:41; 24:51; 25:30.

[20] Az értelmesek az Úrra hallgatnak, engedelmeskednek neki és ő megdícséri őket. Isten prófétája kérdezte: »Mikor lesz végök e csudadolgoknak?« (Dániel 12:6) Dániel azt kapta feleletül, hogy »időig, időkig és az időnek feléig«, tehát három és fél évig, azaz 1260 napig a bibliai időszámítás szerint; ez idő végét vagy »e csudadolgok végét« a szent nép erejének eltiprása fogja jellemezni. (Dániel 12:7) Sátán zavartalan uralkodásának vége és Jézus Krisztus uralkodásának kezdete határozottan a »vég idejét«, t. i. 1914 oktober 1-ét jellemzi. 1260 nappal, vagy három és fél évvel később, tehát 1918 kezdetén, Jehova szent népe szétszóródott. Ez jelenti e csudadolgok idejének végét és a megértés idejének kezdetét, mivel az Úr Jézus megjelent templomában. Ez világosan mutatja, hogy Dániel próféciáját nem lehetett 1918 előtt megérteni és a tények is azt mutatják, hogy ennek az időpontnak eltelte előtt egyetlen-egy ember sem értette azt meg a földön. (Lásd a folyóirat 1930 február 15-i számát!) Azóta csak az értelmesek értették meg a Királyság kezdetét és más nagy igazságokat, melyekre Jehova népét megtanította. De akik megértették, előbb kipróbáltattak, megtisztíttattak, megfehéríttettek s így kipróbáltak lettek; ennek meg kellett történnie, mielőtt képesek lettek volna, hogy azt megértsék s igazsággal áldozzanak az Úrnak.

[21] Jehova küldötte még tovább is reámutatván e jövendölés teljesülésének idejére, így szólt Dánielhez: »S azon időtől kezdve, amidőn a mindennapi áldozat elvétetik és feltétetik a pusztító utálatosság, ezerkétszázkilencven nap lesz.« (Dániel 12:11) Az 1290 nap, ami három év és hét hónap, két, egyidőben létező esemény által van jellemezve, t. i. a mindennapi áldozat elvétele és a »pusztító utálatosság« létesítése által. Amint magyarázatunkban immár mutattuk, a szüntelen való áldozatot a hetedik világbirodalom vagy a »keresztény világ« 1918 tavaszán akadályozta meg; s a Népszövetségnek, a »pusztító utálatosságnak« létesítése, amely Isten országának helyét foglalta el, 1918 január végén történt; azért mutatja ez az utóbbi dátum az 1290 nap kezdetét; ha tehát ettől az időtől számítjuk a három év és hét hónapot, e napok 1922 szeptember kezdetén végződnek. Ebben az utóbbi időpontban »harsant meg az első angyal trombitája« és kiönté az »első poharat« a földre, amiben »Isten szent népének« is része volt. Abban az időben hirdette Isten hű népe a Király jelenlétét a templomban s ez egy ünnepélyes határozat által történt, amely kifejezte, hogy egyedül Jehova az igaz Isten és Jézus Krisztus a Király; hogy a királyság megkezdődött s hogy a Népszövetség az ellenség létesítménye. E határozat a hozzáfüzött bizonyítékokkal együtt 1922-ben a Cedar Pointi nagygyülésen lett elfogadva s nyomban azután kinyomtatva s millió számra elterjesztve a keresztény világ népei közt. E tények teljesítik be kétségtelenül Dániel 12:11 kijelentését az 1290 nap felől..

[22] Akkor mondotta Jehova küldönce Dánielnek: »Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszázharmincöt napot!« (Dániel 12:12) Az 1290 nap vége Isten népe nagy bátorításának idejét jellemzi, amidőn megujult erővel vonultak ki Jehova szolgálatára. E fentidézett jövendölés szavai azt mutatják, hogy az 1335 nap vége Isten népe részére a földön a rendkívüli áldások kezdetét fogja jellemezni. Isten népe előtt 1922 szept. óta sok igazság tárult fel s a feltárult igazságok a hűségeseket erősen bátorítják a munka szorgalmas végzésére; éppen 1335 nappal később, 1926 május 25-én árasztotta ki áldását Jehova népére a londoni nagy-gyülésen s ugyan abban az időben »töltötte ki az Úr angyala az ötödik poharat«. (Jelenések 16:10) Ez mutatja a kezdetét Isten népe »boldogságának« s ez az idő sohasem fog végződni. Azonkívül ez azon idő kezdetét is jelenti, amelytől a 2300 nap számit. Isten népe abban az időben jobban meglátta, mint azelőtt, ama tanítás helytelenségét, hogy bárki is alkalmatossá tudná tenni magát Isten királyságára a jellemfejlesztés vagy álszenteskedés által; s ekkor hozzáfogtak minden hasonló dolognak a felhagyásához s becsületesen és nyiltan az Úr elé álltak s őbenne bíztak, hogy ő fogja őket alkalmasakká tenni királyságára; mert felismerték, hogy az ő feladatuk csupán az, hogy hűségesen kitartsanak és teljesítsék szövetségüket.

[23] Az »ötödik pohár« kitöltése, mely a világ nemzeteihez szóló bizonyságtevés volt, jelentette a »pusztító vétek (utálatosság)« kezdetét. (Dániel 8:13) Azért ez a kezdete a 2300 napnak, amelynek végén a szentély osztálynak meg kell tisztíttatnia, ami, amint máris kimutattuk, megtörtént. Az frás és a tények bizonyítják, hogy a Dániel jövendölésében említett négy idő betűszerint és nem jelképileg értelmezendő. Azonkívül kimutattuk, hogy ezeket a jövendöléseket senki sem értette 1918, az Úrnak templomában való megjelenése előtt s azután is csak azok értették meg, akik teljesen hívek Jehovához és Jézus Krisztushoz, a nagy bíróhoz s akiket ő elismerésében részesit.

FEL

Ellenszegülés

[24] Amint feltehető, a szentély teljes megtisztítása után lesznek egyesek, akik azt fogják állítani, hogy Isten szervezetéhez tartoznak, habár a szentély-osztály ellen küzdenek. A folyóirat 1932 november 15-i (Angol. okt. 15.) száma óta egyesek, akik azelőtt Isten szövetséges népével voltak, ellenségesen léptek fel a Társulattal s azon munkával szemben, amelyet az az Úr parancsára végez. Ezen ellenkezők vezetői még a közelmultban »választott vénségi« tisztséget töltöttek be a csoportokban az Úr népe között. De csak nagyon kevesen lettek ily ellenkezőkké. Ezek az ellenkezők sohasen tanusítottak igazán szorgalmat az Úr és az ő királysága mellett. Inkább beszédeket szerettek tartani, hogy okosaknak lássanak, és a nép között való bizonyságtevés munkáját másokra bízták. Most zugolódnak és panaszkodnak a Társulatra és a munkára, amelyet a Társulat az Úr nevében végez. Ez bizonyítja, hogy a zugolódók és panaszkodók nem találtattak híveknek, nem hozattak a templomba s így nem is születtek Isten szervezetétől; azért nem is tanítja őket Isten és nincsen békéjük. Az ily ellenkezések vezetői a maguk követésére befolyásolhatják a gyengébbeket; itt most éppen miattuk beszélünk erről az ellenkezésről s arról, hogy Isten népe miképpen viselkedik azzal szemben. (Júdás 20—22) A templom megtisztításával jár szükségképpen, hogy a kitaszítottak félretétetnek; és feltétlenül kell lenniök olyanoknak, akik nem nyerték meg Isten tetszését, mert máskülöben nem kellene tisztító munkát végezni. Ama tény, hogy most Isten gyülekezete egységes, azt jelenti, hogy mindnyájuknak egyetértésben is kell dolgozniok; s hogy azok, akik a munka ellen küzdenek, nem állanak Krisztussal és az Istenről és Királyságáról szóló bizonyságtevő munkával összhangban. — Lásd a folyóirat 1932 évi november 1, 323—325 old!

[25] Ha az ellenkezők a maradékkal szemben az egységes bizonyságtevés és az Isten bosszúállásáról szóló hirdetés munkája ellen küzdenek, ez azt jelenti, hogy az ilyenek nincsenek a »szentélyben«. A Biblia kijelenti, hogy a gyülekezetnek éppen azért kell egységbe (egyetértésbe) hozatnia, hogy a szenteket a szolgálat munkájára elkészítse. (Efézus 4:12) Ugyanezt a szöveget a Weymut-fordítás a következőképp adja vissza: »Hogy teljesen felszerelje az ő népét a szolgálat munkájára.« A templom- vagy a szentély-osztály megtisztítása éppen e munkára készít egy népet. Gyorsan közeledik az idő, amidőn Jehova igazolni fogja a nevét. Mielőtt ez az igazolás a Mindenható Isten nagy napjának csatájában megtörténnék, Isten hű és igaz bizonyságtevők seregével akar bírni, amely a bizonyságtevésben teljesen egységben és összetartásban dolgozik együtt. A tények éppen arra mutatnak, hogy most a hű bizonyságtevőknek éppen egy ily serege dolgozik állandóan e munkában és e tényállás igen bátorító hatású kell legyen reájuk nézve.

[26] Az Úr népéből valók közül egyeseket nyugtalanított az elszakadtak által tanusított ellenségeskedés s ezek hajlandók voltak megkísérelni az elszakadtak visszatérítését. Ez a kísérlet azonban nem helyes. Amidőn Ezékiel neje meghalt, az Úr azt mondta neki, ne búsuljon. (Ezékiel 24:18) Ez azt mutajta, hogy a hűségesek ne búsuljanak a hűtlenek miatt s ne is kíséreljék meg a templomba való visszatérítésüket. Csak akik a szentélyben maradnak, fogják értékelni ezeket az igazságokat, mások nem. A Zsoltáros látta a többieket és nyugtalankodott, hogy azok miért nem tudnak érteni. »Gondolkodom, hogy ezt megérthessem, de nehéz dolog ez szemeimben. Mignem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát.« (73. zsoltár 16, 17) A felkentek egyike se bocsátkozzék vitatkozásokba olyanokkal, akik ellenkezőkké lettek. Hadd menjenek az ellenkezők a maguk útján, a hűségesek ellenben dolgozzanak szorgalmasan tovább a bizonyságtevésben és a munkában, melyet az Úr bízott kezeikre. Figyelembe kell venni, hogy Istennek »szervezetétől« született összes gyermekei az ő szentélyében vannak és az ő szent családjának a tagjai; ezeket Isten tanítja s ezeknek nagy a békességük. Mások nem élvezik ezt az áldott kiváltságot, amit nem is adhat meg nekik egyetlen-egy ember sem. Nagyon fontos, hogy a templom-osztály minden tagja pontosan kövesse Jézus Krisztusnak, Jehova nagy prófétájának, parancsát s minden időben hajlandó legyen az örömteljes engedelmességre. Azok, akik a szentélyben maradnak, minden időben dicsőíteni és szolgálni fogják Jehovát. »Az Úr (Jehova) szava megborjaztatja a nőstényszarvasokat, lehántja az erdőket és az ő hajlékában mindene azt mondja: dicső!« (29. zsoltár 9) »Ékesség és fennség van előtte; tisztesség és méltóság az ő szent helyén.« (96. zsoltár 6) »Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen és áldjátok az Urat (Jehovát)! Áldjon meg téged az Úr (Jehova) Sionból, aki teremtette az eget és a földet.« (134. zsoltár 2, 3) Jehova szentélye az ő palotáját vagy lakhelyét képezi. Azok, akik az ő szentélyében tartozkodnak, szem előtt tartják az ő parancsait. »Dicsérjétek az Urat (Jehovát)! Dícsérjétek Istent az ő szenthelyén; dícsérjétek őt az ő hatalmának boltozatán!« (150. zsoltár 1) Az Úr megtisztította szentélyét, hogy felkentjei szüntelenül igazság áldozatával áldozzanak neki; s ha ezt megteszik, megőrzik feddhetetlenségüket Jehova előtt s részük lesz az ő nevének igazolásában.

[27] Elvárható, hogy a látszat-keresztyén világ folytatni fogja kegyetlen támadásait az Úr felkentjei ellen, de ők egy cseppet se féljenek. Most látják, hogy Sátán szentségtelen hatalma vette el az ő »szüntelen való áldozatukat« s létesítette a »pusztító utálatosságot« s tiporta lábbal Isten szent népét; s hogy Jehova rövidesen megfizet az ellenségnek, ezt az istentelen szervezetet örökre megszüntetvén. Az ő megtisztított maroknyi gyermekei a földön, megtisztíttatván ama tény alapján, hogy Krisztusban vannak, az ő vezetése alatt s teljesen és feltétlenül engedelmeskedvén néki, mindvégig hűségesen fogják végezni a bizonyságtevést; mivel feltétlenül hisznek Jehovában, teljesen bíznak benne s tudják, hogy a kiszabott időben Jézus Krisztus utján teljes győzelmet aratnak és az ő királysága fogja mindörökké igazolni Jehova szent nevét.

[28] Az 1932 október 15-én (angolban) megjelent határozat közzététele óta vannak egyesek, akik éve-

FEL

ken át »választott vének« voltak s akik most is az Úrhoz tartozóknak vallják magukat, de élesen támadják a Társulat bizonyságtevő munkáját s általában kifogásolják az Úr szervezetének működését. Ezek közül egyesek azon csoportokban maradtak, melyek hűségesek a munkához. Arra mutat-é ez, hogy a szentély-osztály 1932 oktob. 15-ike körül tisztíttatott meg? Vagy hogy még kell valaminek történnie a tisztító munkával kapcsolatban?

[29] Mielőtt e kérdésre felelünk, egy levelet akarunk említeni, amely épp jelen cikk írásának idejében érkezett s tartalma nehány más levél tartalmához hasonlít, amelyek mind ezzel az üggyel foglalkoznak. A levél írója éveken át az Úr egyik csoportjának választás utján való véne volt, de a saját útjának követéséhez ragaszkodott. Minden kerületi munkavezető ellen volt kifogása, akiket a Társulat küldött hozzájuk s a helyi munkavezetőjüknek is bajokat szerzett, de maga semilyen szorgalmas munkát sem végzett; most pedig a fenti határozat közzététele óta állandóan oly bibliai idézeteket idéz, melyekkel tisztázni és igazolni akarja a saját eljárását; és nagy lármát csap a Társulat által követett eljárás miatt. Jehovának ama csoporthoz tartozó szorgalmas és önzetlen bizonyságtevői, most közelebbről akként szervezkedtek, amint a folyóirat tanácsolta és előremeneteltek a munkával, többé nem hallgatván erre a »választott vénre«. Az pedig most sír és a fogait vicsorítja a szolgálatvezető, a Társulat és a munka ellen. Ezt azért említjük, hogy a fenti kérdésre való feleletet megértsük, amint azt az Úr Jézus Krisztus közölte, s hogy azt értékelni tudjuk. Jézus a szentélyről és annak megtisztításáról azt mondotta, hogy elküldi angyalait a gonosztevők és a törvényszegők összeszedésére. »És a tüzes kemencébe vetik (öket), ahol lesz sírás és fogcsikorgatás.« (Máté 13:42) Nyilvánvaló tehát, hogy a szentély megtisztítása után azok, akik a templomon kívül kerülnek, bőgni és fogaikat csikorgatni fogják. Jézus azt mondja róluk, hogy »rest és haszontalan szolgák« voltak s elveszi tőlük »talentumukat«. »És vessétek ki a haszontalan szolgát a külső sötétségre: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.« — Máté 25:28—30; Jelenések 22:15.

[30] Akkor, a megtisztulás után, a hűségesek fényleni fognak a templomban mint Jehova bizonyságtevői s erről mondja Jézus: »Akkor az igazak fénylenek mint a nap az ő Attyuknak országában!« (Máté 13:43) A templom tagjainak sem okuk, sem idejük nincsen síránkozásra, hanem az ő részükre Jehova örömteljes szolgálatának az ideje jött el. (Ésaiás 12:2—6; 29. zsoltár 9) Mivel a templomban vannak, Isten tanítja őket s ők megbecsülik a nyert eledelt. (Ésaiás 54:13) Kitartanak Isten törvényeinek cselekvésében: »Boldogok, akik megtartják az ő paracsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához és bemehessenek a kapukon a városba.« (Jelenések 22:14) Ha valaki a templomban lévén, hűtlenné válik, az Úr angyala biztosan összeszedi és kiveti. Jehova szent nevének igazolásában csak a hűségeseknek lesz részük.

Bereai kérdések

1. Mi követeltetik Jehova szentély-osztályától? Kire vonatkozik Ésaiás 51:11? Miként vázolja tovább ezt az osztályt az összefüggés? Hogyan szól a parancs, mit kell tenniök?
2. Ki végzi a tisztítást, amint Malakiás 3:3 mutatja? Mikor és mily célból történik az?
3. Tégy különbséget azon megtisztulás közt, amelyre Korinthus II. 7:1 mutat s aközött, amelyre Mózes IV. 19:13 mutat prófétailag!
4. Mutasd ki részletesen, a vonatkozó szövegeket is idézve, Máté 21:12 teljesülését az igazi templomra való alkalmazással! Mit céloz ez a tisztító müvelet?
5. Ki a »kicsiny szarv«? Ki használja eszközéül s mily célból? Ki vette el (szüntette meg) a mindennapi áldozatot? Mikor lett felállítva a »pusztító utálatosság«? Hogyan és mikor lett eltapodva a »szentély«?
6. Mit jelent a templom megtisztítása? Mikor és hogyan történik az? Magyarázd meg ama tényt, hogy miért nem értették meg a multban ezt a jövendölést! Ki várhatja ennek mostani megértését és miért?
7. »Dániel napjait« betüszerint vagy jelképileg kell-e tekinteni? Miért? Mire mutat a prófétai kérdés s a hozzátartozó felelet a 2300 nap felől?
8. Tégy különbséget a »bün« és a lázadás között vagy amint itt van említve, a »vétek« (utálatosság) között! Példa idézésével mutasd ki ama körülményt, amely a gonosztevöt Isten törvényének megszegéséért felelősségre vonja!

9—12. Magyarázd meg ama tényeket, melyek meghatározzák a »pusztító vétek« (utálatosság) felelősségét!

13. Mikor kezdödött a 2300 nap? Mily alapon vonjuk ezt a következtetést? Mikor végződik ez az idő?

14, 15. Mikor kezdődött a templom megtisztítása? Mily eredménnyel fog végződni a most kezdődött ítélet? Ki végezte a megtisztító munkát? Mit céloz az? Mutasd ki, mi történt a 2300 nap végén a szentély megtisztítására vonatkozó jövendölés teljesülése tekintetében!

16. Magyarázd meg, hogy (a) a »pusztító utálatosság« még a ‚szent helyen' áll. (b) hogy a ‚szentély és a sereg még mindig tiportatik'. (c) hogy a maradék jelenlegi tapasztalatai oly természetüek, amilyeneket más errevonatkozó íráshelyek figyelembevételével elvárhatunk!

17. Mutasd ki azt a fontos és ígéretes igazságot, amely a »megtisztíttatik« szóban van, ahogy az a 14. versben (régi ford.) fordul elő!

18. Mily összefüggés van a templom megtisztítása és Ésaiás 43:9, 10 és 45:24, 25 között?

19. Mi indította Dánielt Isten kegyének kérésére a szentély érdekében? Mikor kell megérteni a próféciát és annak jelentőségét? Ki kellett hogy megértse? Mikor kellett teljesülnie Dániel 12:10-nek s miért? Miért nem fogják megérteni az istentelenek?

20. Kik az értelmesek? Mi bizonyítja azt, hogy csak »az értelmesek fognak érteni«?

21. Mi jellemzi a jövendölésben az 1290 nap kezdetét? Mikor és hogyan lett megvalósítva e két dolog? Mikor kezdődött tehát az 1290 nap? Mikor végződött? Mi történt akkor?

22, 23. Mikor kezdődött az 1335 nap? (Dániel 12:12) Mily áldások függnek össze a napokkal? Mi történt ennek az időnek a végén? Mily összefüggésben van ez Jelenések 16:10-el? És Dániel 2300 napjával? Valamint a »pusztító vétekkel«? S a »szentély megtisztításával«?

24. Ismertesd azon ellenkezést, mely a »szentély megtisztításával« lett ismeretessé! Miben áll főtevékenységük?

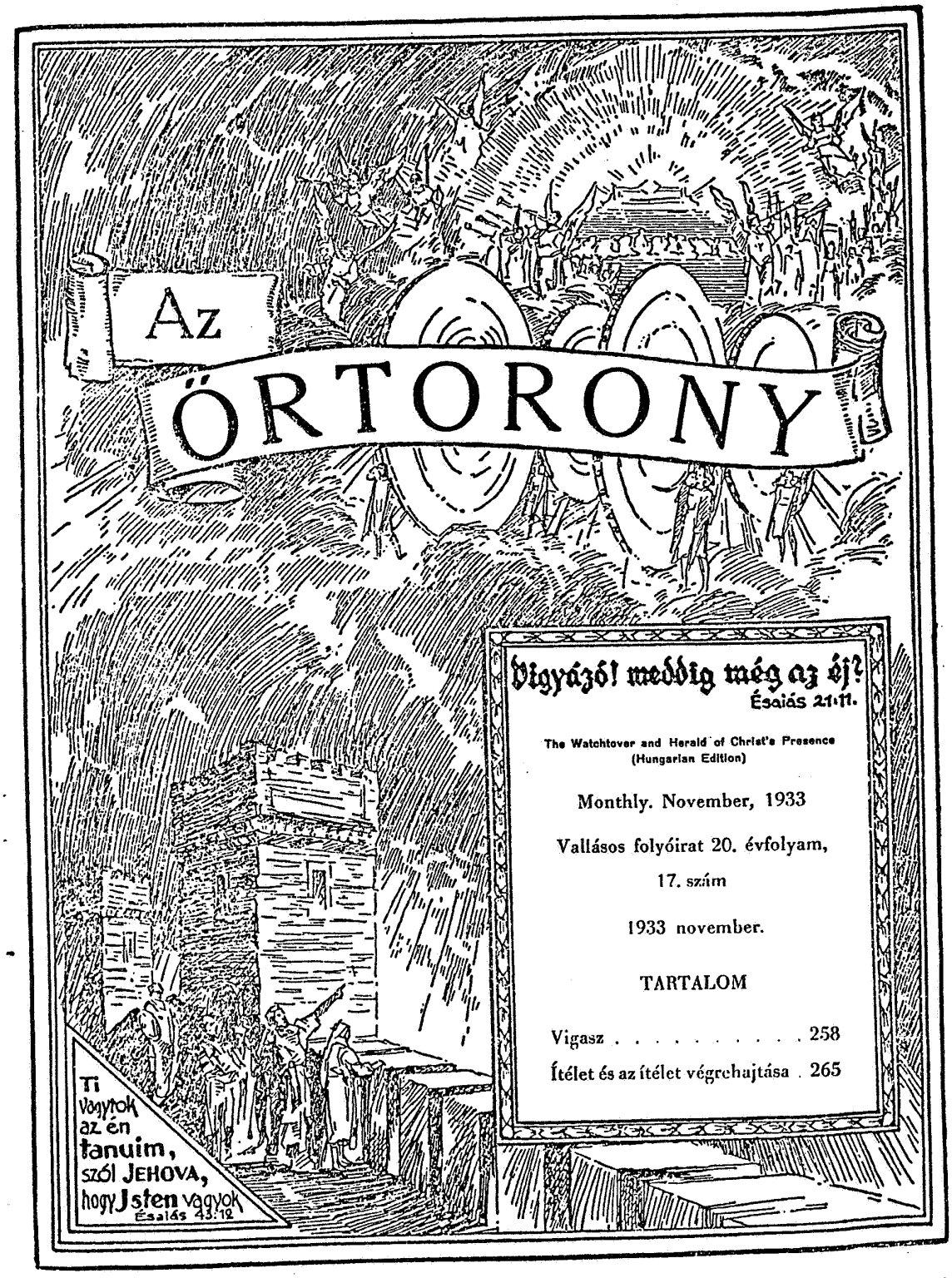
25. Mi a célja a gyülekezet egységbe (egyetértésbe) való hozatalának? Mily összefüggésben áll ez a templom vagy a szentély-osztály megtisztításával? Miképp lett nyilvánvaló, hogy ez az egység megvalósult s hogy az említett célt szolgálja?

26, 27. Hogyan viselkedjenek a hűségesek az ellenkezökkel vagy elszakadtakkal szemben? Miért? Mi a bizonyítéka annak, hogy valaki a szentélyben tartozkodik?

28, 29. Mutasd ki példák által egyesek viselkedését az Úr látható szervezetének bizonyságtevő munkája tekintetében annak tisztázása végett, hogy kell-e még következnie »tisztító müveletnek«? Magyárd meg mostani állapotukat írásszövegek alapján!

30. Hogyan kell alkalmazni Máté 13:43-mat? Mily további kiváltságot remélhetnek? W. T., 1933 július 15.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. November, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam,

17. szám

1933 november.

TARTALOM

Vigasz 258

Ítélet és az ítélet végrehajtása . 265

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879. (Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.

FEL

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

A Watch Tower Bible and Tract Society kiadása
Tylova ul. 16, Praha-Smíchov, Czechoslovakia.
Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

Értesítés

Különböző reklamációra ezúton válaszolva, értesítjük kedves olvasóinkat, hogy az Őrtorony júliusi száma az ismert bajok következtében nem jelenhetett meg, de azt rövidesen mégegyszer kinyomatjuk és utólagosan megküldjük.

Kérjük kedves olvasóinkat, vegyék tudomásul fenti új címünket. Az augusztusi szám teljésen kifogyott.

Vigasz

»És imé, az angyal, aki beszél vala velem, kijöve és más angyal is kijöve eléje. És monda annak: Fuss és szólj e gyermekhez, mondván: Kerítetlenül fogják lakni Jeruzsálemet a benne levő emberek és barmok sokasága miatt.« — Zakariás 2:3—4.

JEHOVA az irgalom Atyja és a vigasz Istene s azért vigasztalja népét szükségletei szerint. (Kor. II. 1:3—5.) A felkentek most azzal vannak megbízva, hogy a földön a bánkodókat s a Jehovában bízókat megvigasztalják. E vigasztalás azáltal történik, hogy megismertessük azokkal, akik meghallgatnak, hogy Jehova az Isten s az ő országa az emberiség teljes megmentésének és megáldásának eszköze. A felkentek legnagyobb vigaszát Jehovának és szándékának megismerése, valamint a Felséggessel szemben való viszonyuk megértése képezi; Jehova e kiváltságban őket Jézus Krisztus, a templomi-szervezet feje utján részesítette.

2 Az előző fejezetben Zakariásnak egy látomása van ismertetve, melyben a Seregeknek Ura kijelenti, hogy »megvonta a mérőzsinort Jeruzsálem felett«. Azután Zakariás próféta egy másik látomásban részesült. »Felemelém ismét szemeimet és imé, láték egy férfiut s a kezében mérőkötelet!« (Zakariás 2:1.) A negyedik vers mutatja, hogy a mérőköteles férfi fiatalember volt; azért példázza itt ugyanazon osztályt, melyet Jóel jövendölése mint »látásokat látó ifjakat« említ. (Jóel 2:28.) E látomásban az ifjú ember azokat a hűségeseket és szorgalmasokat példázza, akik megjelennek az Úr előtt, miután eljön templomába ítélkezni. Azután Zakariás próféta ennek az embernek szándéka iránt érdeklődik: »És mondám, hová mégy té? És monda nékem: Megmérni Jeruzsálemet, hogy lássam, mennyi a széle és mennyi a hossza?« (Zakariás 2:2.) Így példázza Isten hívő népét, amint az ő jövendöléseit annak megtudása végett tanulmányozza, hogy mily álláspontot foglal el s mily munkát végez az ő szervezetében. Ezek nem támaszkodnak egyszerűen arra, amit mások Isten ígéjéről mondanak, hanem a »törvényhez s annak bizonyságtevéséhez« folyamodnak s szüntelenül tanulmányozzák azt, hogy így megállapíthassák, mit kíván Isten az ő felkent népétől. (Ésaiás 8:20.) Ez az ifjú, aki a hű maradékot példázza, nem azért jön, hogy hibákat keressen, Isten szervezetét kritizálja s megítélje, hanem azt akarja megtudni, mit kell tennie, hogy összhangban lehessen Jehovával s tőle áldást és jólétet élvezhessen. Ez a helyes viselkedés a hű maradék részéről a földön. Ezt mutatja Ezékiel is, amidőn megjegyzi a templom alól kifolyó víz különböző mélységeit. — Ezékiel 47:3—6.

3 Isten bizonyos feladatokat s a királyság érdekeit bízta az angyalokra, s abba a tudománynak Isten felkent népéhez való közvetítése is bele van foglalva vigasztalásukra és segítésükre. Habár nem is tudjuk megérteni, hogy ezt a közvetítést az angyalok miként végzik, mindazáltal tudjuk, hogy ezt cselekszik; a Szentírás és a tények azt mutatják, hogy ezt teszik. (Máté 25:31; Júdás 14, 15; Zakariás 14:5.) Ezt a következtetést támogatja teljesen Zakariás próféta következő kijelentése: »És imé, az angyal, aki beszél vala velem, kijöve és más angyal is kijöve eléje. És monda annak: Fuss és szólj e gyermekhez (ifjúhoz), mondván: Kerítetlenül fogják lakni Jeruzsálemet a benne levő emberek és barmok sokasága miatt.« (Zakariás 2:3, 4.) Itt megvan parancsolva az Úr angyalának, hogy siessen s megvigye a kérdező szenteknek a földön a vigasz üzenetét. Itt sokan fognak arra emlékezni, hogy amidőn 1919-ben a hűségesek elszomorodtak, az Úr értésükre adta az Illés- és Elizeus képleteket, amelyek felett oly sokáig törték a fejüket s annak megértése megvigasztalta őket. Ebben az időben tudták meg, hogy még sok munkát kell végezniök az Úr dicsőségére s ez nagy örömet szerzett nekik. Azután pedig Isten népének 1922-beli nagy-gyülésén az »Úr angyala« szólott az »ifjúnak«, t. i. azoknak, akik erősek voltak az Úrban, s felvilágosította őket. Azután e hűségesek »látásokat láttak«, azaz, megértették Isten ígéjét; s azok, akik értékelték ezt a nyert kegyelmet, előrehaladtak a próféciák megértésében s mindez igen megvigasztalta őket.

4 Az »ifjú«, azaz Jehova hű maradéka a földön, értesítve lett arról, hogy Jeruzsálemben mint városban kerítések nélkül fognak lakni, a »benne levő emberek és barmok sokasága miatt«. Jehova Sionjára szülési fájdalmak következtek s megszülte fiait, azaz »magvának maradékát« s így meggyara-

FEL

pította Isten szervezete tagjainak létszámát. (Ésaiás 66:8; Jelenések 12:17; Mikeás 5:3.) Neki szól ez a parancs: »Bővítsd ki sátoraidat«; mert »a te neved veszi birtokába a nemzeteket«. (Ésaiás 54:2, 3.) A jövendölés a királyság megszületése utáni időre szól s most a város a Béke Fejedelmének fennhatósága alá fog kerülni. Ezt a felvilágosítást 1924-ben egyesek értékelni kezdték; ez nagy vigasz volt számukra s őket nagyobb, eljövendő dolgokra készítette elő, főképpen Jehova neve igazolásának munkájára. A »kerítetlen város« nem azt jelenti, hogy Isten szervezete védtelen lesz, hanem, hogy Jehova fogja védelmezni. (Zakariás 2:5.) A 4-ik versben jelzett »emberek« — szó a tisztátlanokat nem foglalja magában. (Ésaiás 52:1.) Ez mutatja, hogy azok, akik Jehovával szövetséget kötöttek, akik a királyság hívását követték s abban az időben a feltöltött úton jártak, csak kevesen vannak; de Isten kiszabott idejében a szellemtől szülötteknek mindnyájuknak a feltöltött úton kell járniok s Isten szervezetébe menniök; emiatt kell e jövendölésnek a »nagy sokaság« osztályára is vonatkoznia s kell őket is magában foglalnia. (Jelenések 7:9—14.) Amidőn ezek is abban lesznek, akkor Isten szervezetében oly sokan lesznek, amit senki sem számolhat meg. A »barmok sokasága« Isten szervezetének jólétére mutat. Isten teremtette a barmokat és csúszó állatokat s az ember fennhatósága alá helyezte. Jeruzsálem »barmai« tehát mintha azokat példáznak, akik végül Isten földi szervezetébe jönnek s a »Felkent« fennhatósága alá kerülnek, mint a »juhok osztálya«, amiről Jézus Krisztus beszélt. (Máté 25:31—40.) Ezek a kitüzött időben az »egyengetett« úton kell hogy járjanak és Isten szervezetébe lépjenek. A földön mindenki, aki életben részesül, a »felkent ember«, Jézus Krisztusnak lesz alárendelve. (8. zsoltár 5—8.) E kép Isten szervezetének nagy virágzásáról szól. Az olyan ember, aki kegyelmesen Isten igazságának ismeretében részesült, azután pedig nem követi azt, oly »állathoz hasonlít, amely elpusztul«. (49. zsoltár 13, 21.) Az ilyen emberek nem állnak az állatok felett. (Prédikátor 3:18, 19.) A »barmok... sokasága« találóan példázhatja azokat, kiket a felkentek osztálya homlokon bélyegez s akik átélik a »nyomorúságot«. Ezek Jonadábosztálynak is vannak nevezve, s később a »töltött úton« fognak járni. Ez az osztály van olyannak ismertetve, mint »milliók, akik nem halnak meg soha«. Ezek maradnak életben s róluk ir a próféta. (Ezékiel 9:4; 14:13, 17, 19, 21; Ésaiás 49:20, 21.) Ezeket kell homlokon jegyezze a »gyolcsba öltözött írószerszámos férfi«. E jövendölés megértése megvigasztalta Jehova felkentjeit, mivel ezáltal megismerték, hogy egy nagy munkát kell végezniök; s az ő kiváltságuk, hogy abban résztvehetnek, ha hívek lesznek s hogy ez a munka Jehova nevének igazolását fogja eredményezni. Mindazoknak, akik a »töltött úton« járnak, — amint máris említettük — Armageddon előtt fel kell világosíttatniok s ezt a munkát Jehova az ő felkent maradékára bízta, amennyiben őket részesítette ama kiváltságban, hogy a királyság »gyümölcseit« hordozzák és másoknak elvigyék, hogy megtudják, hogy Jehova a mindentató Isten. E munka Jehova mezején áldott dolog és béke, meg öröm kíséri azt.

[5] Zakariásnak e prófétai látomása feltárja, hogy Isten temploma vagy szentélye fel lesz épitve és megtisztítva s hogy Jehova lesz annak közepette s szervezetének minden tagja felett fog állani. Azért teljes védelmezője annak Jehova. »Én pedig, szól az Úr (Jehova), tűzfal leszek körülötte és megdicsőítem magamat őbenne.« (Zakariás 2:5.) Jehova maradéka védelmére nem fog titkos rendörségre, csendörségre, hadseregre és flottára támaszkodni, hanem az Úr védelmében bízik, aki tűzfal és erődítmény számára. Jehova tökéletes védőfal azok részére, akik szervezetében tartozkodnak és emésztő tűz a kivülvaló ellenségre nézve. Aki más úton kísérli meg Isten szervezetébe jutni az »ajtón« vagy »kapun«, Jézus Krisztuson kívül, tapasztalni fogja, hogy valami lehetetlenhez fogott. Nem ugorhatja át a falat. (János 10:1—9.) Az ellenség részére »ami Istenünk megemésztő tűz«. (Zsidók 12:29.) Szervezete részére Jehova teljes oltalmat és védelmet nyujt: »Jeruzsálem, hegyek veszik körül, így veszi körül Jehova az ő népét mostantól fogva mindörökké.« (125. zsoltár 2/E jövendölés főként a jelen időre szól s azt tárja föl, hogy Jehova minden szükséges védelmet megád népének; s emiatt erős torony az ő neve népe számára. — Példb. 18:10.

[6] Jehova a dicsősége egész szervezetének. »Én leszek dicsőségére annak közepette.« Ez Jehova palotája, amely felépül s ő ennek a palotának világossága és dicsősége. E jövendölés mutatja, hogy Jehova templomának fel kell épülnie s hogy ő szent templomában, szervezetében fog lakni. Abban nem lesz található oly teremtmények dicsősége, mint a vezetőké vagy választott véneké vagy jellemfejlesztőké, akik szentebbeknek tartották magukat másoknál. S abban nem is embereknek fognak adózni dicsérettel és dicsőítéssel, akár a multban vagy a jelenben is éltek azok. Az igazságért s az igazság által végzett munkáért minden dicsőítés Jehovának kell adassék. Isten felkent népének dicsősége Jehova nevében és hatalmában lesz. »És a városnak nincsen szüksége a Napra, sem a Holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágította azt s annak szövétneke a Bárány.« (Jelenések 21:23.) »Miután Jehova felépíti Siont, megmutatja magát dicsőségében.« (102. zsoltár 16, angol-f. szerint.) »Kelj fel és világoskodj, mert eljött világosságod és feltámadt feletted Jehova dicsősége.« (Ésaiás 60:1.) »Jehova szava megborjaztatja a nöstény szarvasokat, lehántja az erdőket és az ő hajlékában mindenki ezt mondja: dicső (más ford. szerint: mindenki az ő dicsőségéről beszél)«. (29. zsoltár 9.) Ennek okát Ezékiel jövendölése magyarázza meg. — Ezékiel 43:2, 4.

[7] Babilonia északra feküdt a zsidóktól lakott Palesztinától s emiatt van »észak földjének« is nevezve. (Jeremiás 25:9.) Babilon Sátán szervezetét példázza, főképpen az úgynevezett »keresztényi világot«; s mindazok, akik elő lesznek készítve a mindenható Isten nagy napjának csatájára s Isten pártján akarnak állni, el kell hagyniok Sátán szervezetét. Ezzel egyezően mondja Zakariás jövendö-

FEL

lése: »Jaj, jaj! fussatok ki az északi földről! így szól Jehova.« (Zakariás 2:6.) Isten népének 1919-ben megtartott nagy-gyülése óta állandóan hangzik a felhívás: »Fussatok ki ŏbelőle én népem!« (Jelenések 18:4.) Amióta Isten felkent népe megtudta, hogy Sátán kivettetett a mennyből s amióta megismerte az ő szervezetét, sokkal kitartóbban figyelmeztetett ama áldatlan szervezettel szemben mint azelőtt s óva intette a népet, hogy kimeneküljön abból s Jehova Isten mellett foglaljon állást. Azokat az üldözéseket, melyek a világháború allatt s amelyek főképp az angol-amerikai világhatalom-rendszer utján következtek Jehova népére, a saját dicsőségére gondviselte azáltal, hogy a világszerte végzett bizonyságtevés munkáját meggyarapította s nyomatékosabban végeztette. Ezt hangsulyozza Zakariás következő jövendölése: »A világ négy széle felé szórtalak szét titeket, szól Jehova.« Jehova utakat és eszközöket szerzett s bizonyságtevőit a »kereszténység« minden nemzetéhez elküldte és 1933 tavaszán az egész világon kilencvennégy különböző országban tétetett egységes bizonyságot. A nép előkészítése az armageddoni nagy csatára folyamatban van.

[8] Amidőn a zsidók Babilonból visszatértek Jeruzsálembe, nem önző okból, hanem »Jehova házának Jeruzsálemben való megépítése« miatt tértek vissza. (Ezsdrás 1:5.) Amidőn Zakariás a látomásban részesült s jövendölni kezdett, Babilon immár tizennyolcéven át elpusztulva hevert; mégis így jövendölt: »Jaj, Sion! szabadítsd ki magad, ki Babilon leányánál lakozol!« (Zakariás 2:7.) Menge fordítás szerint: »Fel, meneküljetek Sionba, akik még Babilon lányánál lakoztok!« A maradéknak Sionba, Isten szervezetébe való gyűjtése nem azért történik, hogy ott pihenjen és tétlenkedjék, hanem hogy a munkára főlkészüljön s Jehova bizonyságtevésének hirdető munkáját végezze egészen Armageddon idejéig. Isten felkent népének tehát teljesen el kell válnia s külön kell állania Sátán szervezetétől. Sion maradékának összegyűjtése a sátáni szervezetnek a mennyből történt kivetése után történt; azután szól a figyelmeztetés Babilonról mint még létezőről, ami arra mutat, hogy a jövendölés teljesüléseképpen a felszólításnak az armageddoni csata előtti időben kell elhangzania. Ez képezi a maradék jelenlegi munkáját s ezért látjuk most beteljesülőben ezt a jövendölést, amint előkészít a mindenható Isten nagy napjára.

[9] Jézus Krisztus Jehova nevének igazolója s Isten őt a nemzetekhez küldte, főképp a »kereszténységhez, amely üldözte a felkenteket. »Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, akik fosztogatnak titeket, mert aki titeket bánt, az ő szemefényét bántja.« (Zakariás 2:8.) Rotherham angol.-f. szerint ez a vers így szól: »A maga dicsőségéért küldött engem (Jehova) a nemzetekhez, melyek titeket fosztogattak.« Az angol-amerikai imperiálista rendszer áll ama nemezetekből, melyek leginkább üldözik Jehova bizonyságtevőit; e népek közt kell hirdetni »Jézus Krisztus bizonyságtevését« s ez Jehova dicsőségére történik. A szolga-osztályt Jézus Krisztus vezeti s téteti általuk az országokban Jehova ama bizonyságtevését, melyet Jézus Krisztusra s általa a maradékra bízott. (Jelenések 12:17.) Ez a nagy háborúra való előkészület munkája; mert Jehova azt akarja, hogy a bizonyságtevés megtörténjék, mielőtt ő a csatát megnyitja. Itt Jehova nevének dicsőségéről van szó s a bionyságtevést ez okból kell végezni. »Szólj hát Izrael házának s mondjad: Azt mondja az Úr, Jehova: Nem értetek cselekszem ezt, Izrael háza, hanem a saját szent nevemért, melyet ti meggyaláztatok a nemzetek között, akik közé elkerültetek.« — Ezékiel 36:22; 115. zsoltár 1, 2; Ésaiás 66:18, 19.

[10] Jézus tekintélyes szavai mutatják, hogy el fogja küldeni angyalait, hogy minden botrányt és gonosztevőt összeszedjenek s kivessenek. (Máté 13:41.) Ez a szentély megtisztításának munkája, hogy a hűségesek elkészüljenek Jehova munkájára s teljes figyelmüket a királyság érdekeinek szenteljék. Miután ez megtörténik, alkotják az elismertek ama maradékot, amelyet nagyon szeret az Úr s értékesnek tekint; azért beszél róluk Jehova az ő prófétája utján mint »szeme fényéről«. Jehova szemeivel örködik maradéka felett s aki ellenük vét, Jehova szemefénye ellen vét. Jehova megoltalmazza azt, aki hiven szolgál neki s felkészíti az illetőt a harcra. »Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettem lakozzanak; a tökéletesség útján járó, az szolgál nekem.« (101. zsoltár 6.) A maradék hittel és bizalommal kéri: »Tarts meg engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts el engem a gonoszok elől, akik pusztítanak engem; ellenségeim elől, akik lelkendezve vesznek engem körül.« (17. zsoltár 8, 9.) Aki kitart Istenhez való hűségében, megőrzi azt. — Mózes V. 32:10.

[11] Jehova állandóan kifejezi jóságát hű bizonyságtevői iránt s ez igen vigasztaló reájuk nézve. Mialatt népét az Úr így megerősíti, arról is értesíti, hogy lándzsáját Sátán szervezete ellen fogja fordítani, főképpen annak földi része ellen, amely üldözi a hű maradékot. »Mert ímé, én felemelem ellenük és saját szolgáik prédáivá lesznek és megtudjátok (ti látszat-kereszténység), hogy a Seregek Jehovája küldött engem.« (Zakariás 2:9.) E prófécia mutatja, hogy ez Jehova büntető ítélete, amelyet végrehajt népének üldözőin, mivel így megalázták Jehova nevét. Az angolamerikaii világhatalom-rendszer a világháború alatt Jehova bizonyságtevőit kifosztotta s az illési munkát megölte. Most azonban így szól Jehova: »Felemelem kezemet ellenük.« Ez az ő ítélkező keze, mely elpusztítja őket. (Mózes V. 32:41.) Jehova elküldte bizonyságtevőit, hogy bizonyságot tegyenek a »keresztény világ« előtt s így szolgáljanak Istennek; ez a kereszténynvilág azonban Jehova bizonyságtevőit bántalmazta e szolgálatukért s ez az Úr meggyalázását jelenti. Azért utasítja szolgáit az Úr, hogy mit tegyenek az ellenséggel: »Fizessetek úgy neki, amint ő fizetett nektek és kétszerrel kettőztessétek meg neki az ő cselekedeteit; amely pohárból itatott, ugyanabból kétszer annyit adjatok neki.« (Jelenések 18:6.) A Sátán szervezetéhez tartozók, főképp a kereszteny világ pásztorai és nyájaik előkelői kell tudomásul vegyék, hogy a Seregek Jehovája küldte hozzájuk bizonyságtevőit.

FEL

Isten azt akarja, hogy e képmutatók megtudják, hogy bíráját és követét 1918-ban elküldte templomához s hogy azóta alázatos és hű képviselői útján eljuttatta az igazságot a világ uralkodóihoz, de azok megvetették az igazságot, most pedig elnyerik jogos büntetésüket. Jehova nem szereti, h a e munkával kapcsolatban embereket dicsőítenek; azért parancsolja népének, hogy Isten dicséretét hirdesse: »Jehovának mondjatok éneket, mert nagy dolgokat cselekedett; ezt vegye tudomásul az egész föld.« (Ésaiás 12:5, angol szerint.) Jehova összszervezetét egy asszony példázza, mely a Sion néven is szerepel, s ez szüli meg az ő királyságát vagy főszervezetét. Ez a maradék azon tagjait is magában foglalja a földön, akik mindvégig hívek lesznek. A királyság szervezetét azért találóan nevezik »Sion leányának« is. E főszervezet tagjai Jehova dicsőítésére vannak utasítva azon csodálatos dolgokért, melyeket ő cselekedett. »Örülj és örvendezz, Sionnak leánya, mert ímé elmegyek és közötted lakozom! így szól Jehova.« (Zakariás 2:10.) A királyság 1914-ben megszületett és Sion gyermekeinek születése 1918-ban kezdődött, amidőn az ítélet Isten házán megkezdődött. Akik így születtek és hívek maradnak, Istentől tanulnak és nagy békességet élveznek; azért az öröm és az éneklés ideje ez az ő számukra. Most a felkentek látják, hogy Jehova szeretett fia által képviselve, szentélyéhez jött s ez mindazoknak okot nyujt az örvendezésre, akik szeretik az ő megjelenését. (Habakuk 2:20; Tim. II. 4:8.) Ez a »mi nagy Istenünknek és üdvözítő Jézus Krisztusunknak boldog megjelenése.« (Titus 2:13.) Ez a hívek részére azt jelenti, hogy szabadok s hogy Isten- nempedig valamely teremtmény akarata szerint fognak szolgálni. Emiatt örvendenek az Úrban és nyugodtan s biztonságban laknak az ő templomában.

[12] »Jehova ama napja« a királyság hatalomrajutásával kezdődik s a maradék részéről főképp 1918-tól számít. Hű népének további vigaszára mondja Jehova Zakariás útján: »És sok pogány (nemzet) csatlakozik ama napon az Úrhoz (Jehovához) és népemmé lesznek és közötted lakozom és megtudod, hogy a Seregek Jehovája küldött hozzád engem.« (Zakariás 2:11.) A nemzeteknek most létező szervezetei elpusztulnak s nem fognak sohasem az Úrhoz csatlakozni. Az itt említett nemzetek vagy pogányok, különböző nemzetiségű embereket jelentenek, akik az igaszág üzenetét elfogadják s Jehova és az ő királysága mellé állnak; ez az éppen, amit most ebben az időben tesznek. Az emberek ezen osztályát Jonadáb példázta, aki Jehuhoz csatlakozott s az ő szekerében foglalt helyet. Azok, akik »ama napon« Jehovához csatlakoznak, a »nagy sogaságot« is magukban fogják foglalni, amely minden nemzetből gyűl össze. (Jelenések 7:9.) Igen, ez a jövendölés mindazokra kiterjed, akik Isten szervezetébe lépnek. (Mózes IV. 18:2, 4; Mózes I. 29:34.) Ezek mindnyájan Isten népei lesznek, mivel a viszályos kérdésben Jehova mellé állnak. De mindazáltal különbség lesz ezek s azok között, akiket Isten »nevének népéül kiválaszt«, mert ezeket az utóbbiakat nevezi a Szentírás Jehova »szentélyének«. A maradék tudja most, hogy Jehova elküldte követét templomához s tisztázta a jövendölés értelmét a hívek előtt. Ez tehát azt jelenti, hogy a maradéknak nem szabad tétlenkednie, hanem a reábízott munkát teljes erejével kell végeznie. »Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion! Az Úr (Jehova), a te Istened közötted van; erős ő, megtart; örül terajtad örömmel, hallgat szeretetében, énekléssel örvendez néked!« (Sófoniás 3:16, 17.) A maradék nem teljesítheti Isten parancsát azáltal, amit »jellemfejlesztésnek« neveznek. A maradék sokkal többet kell hogy tegyen ennél. Most a csatamezőre vonul s az úton szorgalmasan kell ügyelnie a parancsokra, melyeket Jézus Krisztus, a nagyobb Mózes, osztogat. — Apcsel. 3:22, 23.

[13] A maradék most a földön a Júdában (dicsőítés) példázott osztályt alkotja, mivel Jehova dicsőítésével és magasztalásával foglalkozik s róla mondja a próféta: »És birtokba veszi az Úr (Jehova) Júdát, mint az osztályrészét a szent földön és újra magáévá fogadja Jeruzsálement.« (Zakariás 2:12.) A királyság-szövetsége Júda törzsével volt kötve; s akik a királyságba meghívást nyertek és felvétettek annak szövetségébe, s akik e szövetség feltételeit híven teljesítik, Jehova »örökségei«. (Mózes V. 32:9.) Jehova őket Sion felépülése óta palotájául vagy hivatalos lakóhelyéül örökölte, amidőnis Jézus Krisztust Sion főszegletkövévé emelte s azután szervezete utján megszülte gyermekeit. — Ésaiás 28:16, 54:13; 132. zsoltár 13; 33:12.

[14] A jövendölésben »szent földnek« nevezett ország a »szentség vagy szentély talajának« is van nevezve. (Paralell és Rotherham Biblia jegyzete.) Ez főképp Isten szeretett fiának jelenlétére mutat a templomban, amely a maradék állapotát vagy »földjét« a földön megszenteli. Ezékiel a templomot a »szent föld közepén« levőként rajzolja. (Ezékiel 45:1—3.) Jeruzsálem Isten szervezetének a neve, melyet az asszony példáz. (Ésaiás 54:6, 7.) Az Úr Zakariás jövendölése szerint »ujra magáénak választja Jeruzsálemet«. Ez azt az időt jellemzi, amidőn Jehova szervezete megszülte gyermekeit s azt jelenti, hogy ezeket Isten tanítja a templomban, nagy békét nyujt nekik s előkészíti őket Armageddon csatájára s az utána következő eseményekre.

[15] Sátán szervezetének személyiségei évszázadok óta tüntettek és haszontalan szavalásokkal töltötték idejüket; most azonban eljött Jehova ideje, amidőn ítélkezni fog s ő mondja: »Hallgasson minden test az Úr (Jehova) előtt! mert felkelt az ő szentséges helyéről.« (Zakariás 2:13) Sátán szervezetének hivatalos elemei elvetemülten el akarják nyomni Jehova bizonyságtevőinek szólás-szabadságát s azzal dicsekszenek, hogy nekik van a legnagyobb hatalom kezükben s dönthetnek afölött, hogy mit szabad s mit nem szabad a népnek hallgatnia. Azonkívül megtévesztő jóslatokba is bocsátkoznak a jövőt illetőleg s hiábavaló és tehetetlen terveket állítanak fel a világ helyreállítására. Ezek nem akarták meghallgatni Jehova üzenetét s most eljött a nap, amidőn Jehova vágó áldozatot készít Sátán szervezetéből. Azért mondja Jehova: »Hallgass az Úr Isten (Jehova) orcája előtt! mert közel van az

Úrnak napja, mert áldozatot készített az Úr (Sátán szervezetéből), megszentelte az ő hivatalosait (Isten szervezetének hű tagjait). És lészen az Úr (Jehova) áldozatának napján: megfenyítem majd a fejedelmeket és a királyok fiait (a Kígyó magvát) és mindazokat, akik idegen öltözetbe öltöztek (miáltal megjelölik magukat).« (Sófoniás 1:7, 8) Az Ördög szolgái oly öltözetekbe öltöztek, melyekről őket meg lehet ismerni mint Sátán szervezetének tagjait. A földön sokan, de főképpen a hatalmasok, megismertetik magukat azáltal, hogy az Ördög pártjára állnak; ezek vágóáldozatok lesznek. »Jehova szent templomában van, hallgasson előtte az egész föld!« (Habakuk 2:20) Jehova Jézus Krisztus által képviselve 1918-óta templomában volt és ítélkezett. E szájhősök közül senki sem állhat meg őelőtte. Jehova haragjának napja eljött. (76. zsoltár 8, 9) Sátán földi szervezetének beképzelt tagjai tovább is tüntetnek és szájaskodnak s a saját fontosságukat fitogtatják. Azért mondja nekik az Úr: »Te pedig prófétáld meg nekik mind e szókat; és ezt mond nekik: Az Úr (Jehova) a magasságból harsog és az ő szent lakhelyéből dörög, riogatva harsog az ő házára, riogatva kiált mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosai ellen.« (Jeremiás 25:30) Jehova bizonyságtevőinek ezután is bátran kell hirdetniök az üzenetet. Ezt nem félénken, bocsánatkérően kell végezni, hanem nyiltan és bátran az Úrban való teljes bizalommal. Miért kérne Jehova valamely bizonyságtevője Sátán szervezetének valamely ágától engedelmet Isten országa evangéliumának bizonyságtevésére? Ez Jehova harca s ő nem fog kegyelemért könyörögni. Az ő hű fiai teljesen Őbenne bíznak s engedelmeskednek parancsainak. Jehova felemeli őket, felszereli seregét s ezt mondja: »Felindítom fiaidat, Sion, Görögország (a kígyó fiai) ellen s olyanná teszlek (Sion) mint amilyen a vitéznek kardja.« Abban az időben elpusztítja az Úr az ellenséget. — Zakariás 9:13, 14.

16 Jehova megmutatja kegyeltjei előtt, hogy teremtményeit felkészíti és haderejét mozgósítja a csata nagy napjára. Azért senkise féljen teremtményektől, aki feddhetetlen akar maradni Isten előtt, hanem gondoljon eme figyelmeztetésre: »Remegjetek (Jehova előtt) és ne vétkezzetek; beszéljetek szívetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodjatok le!« (4. zsoltár 5 angol ford.) Ez azt jelenti, hogy egyetlen teremtménynek sem szabad Jehova elébe vágni és saját nézeteit követni, hanem Úrának kezére kell néznie s pontosan Isten parancsaival összhangban kell cselekednie. Jehova nagy prófétája, Jézus Krisztus, adja ki a parancsokat s mindenki, aki tetszeni akar Jehovának, fogadjon szót e nagy prófétának. (Apcsel. 3:23) Nemcsak egy háború, hanem minden idők legnagyobb háborúja van küszöbön. Aki rendületlenül kitart Jehova mellett, ezután is élvezni fogja a békét és vigaszt, mialatt csatába vonul.

Felvilágosodás

17 A felvilágosodás Jehovától Jézus Krisztus útján jön és a földön a hű felkentek nyerik meg s ez nagy békességet és vigaszt nyujt nekik. Zakariás ismét beszélt az Úr angyalával s ez azt mutatja, hogy a maradékot az Úr angyalai útján oktatja. A maradék mindazáltal nem hall hallható hangokat s ez nem is szükséges. Jehovának megvannak a maga jó útjai és eszközei arra, hogy gondolatokat támasszon felkentjeiben. Ez a Jehova szervezetén kívül állóknak titok. Zakariásnak, azaz a maradéknak, mondja az Úr angyala: »Mit látsz te? És én mondék: Látok imé, egy arany gyertyatartót és tetején olajtartóit, rajta pedig annak hét lámpája és hét töltőcsövet a lámpákhoz. S mellettük két olajfát látok, egyet az olajtartó mellett jobb- s a másikat bal-felől.« (Zakariás 4:2, 3, angol szerint) E látomás azt mutatja, hogy a maradék még ujabb bizonyítékokat nyer Jehova szervezete felől s azzal kapcsolatban ki lesz jelölve a munkája. Isten szövetséges népe álmos volt és aludt is egy ideig, amint az első vers mutatja. (Zakariás 4:1; Máté 25:1—5; Jelenések 8:1) 1919-ben kezdett felébredni s három év mulva teljesen éber volt; az Úr hűségesei azóta képesek a jövőbe látni, mialatt mások álomba vannak merülve és sötétségben maradtak. — Jelenések 3:18; Péter II. 1:9; Jóel 2:28.

18 Zakariás arany gyertyatartót látott, ami a felvilágosodás és öröm jelképe. E látomásban a jelentőségteljes dolog az, hogy teljesülésének idejében Isten temploma a mennyben megnyíttatott azok felvilágosítására, akik hívek Jehovához. (Jelenések 11:19) A szövétnek (lámpának) felső végén levő olajtartó tartalmazta a világosságot nyujtó olajat s az az Isten szelleme által való felkenetést példázza; mire aztán azok, akik felkenettek, felvilágosodtak a »mély dolgokat« illetőleg, amiket azelőtt nem értettek meg; amint írva van: »Nekünk pedig megjelentette Isten az ő lelke (szelleme) által; mert a szellem mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is.« (Korinthus I. 2:10) »Amaz kenet, melyet tőle nyertetek, ti bennetek marad, s nem szorultok arra, hogy valaki tanítson titeket, hanem amint a kenet tanít titeket s amint igaz, s nincsen benne hazugság, s amint az titeket tanít, aképpen maradtok meg őbenne.« (János I. 2:27) A hét lámpa vagy szövétnek hét töltőcsöve a tökéletes csatornát példázzák a felvilágosodás és kenet kiosztásában. A »hét szövétnek« teljes szellemi világosságot áraszt. Az egész gyertyatartó a szervezetet és a bizonyságtevés munkáját példázza mindazok felvilágosítására, akik magukat Jehovának szentelik s az ő akaratáról és királyságáról tudomást szereznek. Az arany gyertyatartóról szóló látomás jövendölés Jehova bizonyságtevői részére a jelen időben s most ez az Úrban örömükre teljesedik.

19 Az olajtartók melletti két olajfa Jehova maradék népét példázza, a hű bizonyságtevőket. »Ezek ketten az olajjal felkenettek, akik az egész föld Ura mellett állnak.« (Zakariás 4:14) Azt, hogy ezek az olajfák Jehova bizonyságtevőit példázzák, a Jelenések 11:3, 4 is támogatja. A tények azt mutatják, hogy Jehova bizonyságtevőinek két osztálya van, melyek a felkenésben részesültek, mégpedig 1. a hűeknek találtak Jézus Krisztusnak templomához jövetelekor, amidőn ő ítélni jött; ezt

FEL

az osztályt példázza Márdokeus és Naomi s ez kétségtelenül 1922-ben kenetett fel; és 2. akik azóta jöttek az Úrhoz, választattak ki és kenettek fel, s ezt az osztályt példázza Eszter és Ruth. Mivel ezek mindazon »olajfa«-családhoz tartoznak, tenyleg egy osztályt, a maradékot képezik, Jehova bizonyságtevőit; ezek mindnyájan egy munkát végeznek, t. j. Jehova felvilágosító üzenetét elviszik azokhoz, akik Jehovát és országát szeretnék megismerni. Mindnyájan jól gazdálkodnak a királyság érdekeivel vagy »javaival« s a két- és az öt talentummal rendelkező szolgák, illetve a »hű és bölcs szolgát alkotják«. Olajuk van, mivel részesei »az olajfa gyökerének és zsírjának«. — Róma 11:17.

[20] Jehovának Zakariásban példázott felkentjei kérdezik: »Mik ezek, Uram?« Ez mutatja, hogy Isten igéjének isteni magyarázata, s nem emberi értelmezése iránt érdeklődnek s nem támaszkodnak emberek álmaira. Az angyal a következőket mondta Zakariásnak: »Hát nemtudod-é mik ezek? és mondám: Nem, Uram!« (Zakariás 4:4, 5) Isten szövetséges népe, melyet Zakariás példáz, ezeket nem tudhatta az Úr Jézus Krisztusnak templomához jövetele előtt. Ama körülmény, hogy e jövendölés a templomra szól s meghitt viszonyt mutat Zakariás és az angyal között, azt bizonyítja, hogy az Úr angyalai a templomban a felkentek felvilágosítására és vigasztalására lesznek használva a frissítő igazságok közvetítésében. Őszintén és nyiltan, a maradék tagjaihoz illően, kell mondanunk: »Nem tudjuk, Uram!« Ekkor az Úr felvilágosít s elküldi angyalait, éppen ennek érdekében.

[21] Jegyezzük meg, az angyal kifejezte, hogy kellőn ismeri a szervezetben való tisztségét. Aki túl fontosnak és okosnak tartaná magát, így szólana: »Én megmondom neked, mert én megtudom mondani, mert be vagyok avatva a dologba.« De az angyal nem szolgált önhatalmú magyarázattal vagy tanítással, hanem minden dicsőséget Jehova Istennek adott. »És felele és szóla nékem, mondvá: Az Úrnak (Jehova) beszéde ez Zorobábelhez, mondván. Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én szellememmel! azt mondja a Seregeknek Ura Jehova!« (Zakariás 4:6) Ebben ama nagy tanulság van, hogy Jehovát tiszteljük és dicsőítsük, aki akaratát hatalmánál fogva végrehajtja és ünnepi lakomát készit népének. Ez megerősíti Isten népét hitében, annyira, hogy nincsen kétségek között afelől, hogy a helyes úton jár-e, vagy sem. Akik ellenben emberek tanait követik s embereket dicsőítenek, nem világosodnak fel s nem is tanulnak Istentől. A maradék tartsa ezt szem előtt s kerülje az olyanokat. A maradéknak legjobb esetben is kicsi az ereje, hatalma és vagyona; de őt e téren való szegénysége ne csüggessze. Semmit sem tehet, csakis Isten szelleme által. A gyertyatartó és az olajfák ezt a leckét tanitják. Jehova bizonyságtevői az ő világosságát csak ama körülménynél fogva árasztják ki, hogy az ő szervezetének a tagjai és az ő szellemével bírnak. Azon tulajdonképpeni erő, amely őket a bizonyságtevés hirdetőivé teszi, az »arany olaj« (12-ik vers), azaz, Jehova szelleme. Ez Jehova bizonyságtevése, melyet Jézus Krisztusra ruházott, s amelyet ő a maga részéről részben a hű maradékra ruházott át. (Jelenések 12:7) A templom addig nem fejeződhetik be, amig a bizonyságtevés teljességre nem jut, mert a bizonyságtevésben való munka építi fel a templom-osztályt s szerzi meg annak bizonyítékát, hogy ki a hű mindvégig.

[22] A beképzelt, önző »választott vének« nevetséges helyzetbe kerülnek, ha a bizonyságtevés munkáját fel akarják tartóztatni; ez a templom felépülésének megakadályozásával jelent egyet a nagy csata napja előtt. Az ily kísértőket azok a vallásos-korcsok, a szamaritánusok, példázzák, akik Isten népének vallották magukat; most ezek a kísértők is hasonlót állítanak, habár tényleg Sátán szervezetének a hívei. Az ellenkezőknek a következőket mondja az Úr angyala: »Ki vagy te nagy hegy? Lapályá leszel Zorobábel előtt, és felviszi a csúcskövet nagy kiáltások között: áldás! áldás reá!« (Zakariás 4:7) A vallásoskodók egy osztálya, kiket a szamaritánusok példáznak, szervezetet alkottak, mely útján támadják Isten szervezetét és munkáját a földön; ez az ellenséges szervezet egy embert vagy több embert bálványoz s egy embernek a tanát követi, nempedig az Úr Jézus tanitását s így cselekedve, »Szamária bünét« követi el. (Ámos 8:14) Ezek Babilonnak, azaz Sátán szervezetének részeivé lettek. Ezek mindmáig azt állitják, hogy »amióta az őrtorony tulajdonképpeni kiadója meghalt, abban többé semmi igazság sem jelent meg.« Ez a kijelentés Jehova vakmerő megrágalmazása. Az Úr ezeknek a fenhéjázóknak mondja ironikusan: »Te nagy hegy.« Ez alatt azt érti, hogy ezek beképzeltségükben nagy embereknek tartják magukat. Elleneállnak a nagyobb Zorobábelnek, Krisztusnak, a templom építőjének. Krisztus szervezetében a hű testtagok tartozkodnak, kik most a maradékot alkotják a földön, mivel a felkent templom-osztály és templom-épitők; a »nagy hegy« velük áll szemben. A jövendölés arra mutat, hogy ez a fenhéjázó »nagy hegy« Zorobábel, azaz Krisztus Jézus előtt lapályá lesz, azaz teljesen megaláztatik. Jehova így szól nagy templom-építőjének, Jézus Krisztusnak: »Imé, én teszlek téged éles, új cséplőhengerré, amelynek két éle van; hegyeket (hegycsúcsokat) pozdorjává tegyed.« — Ésaiás 41:15; 40:4.

[23] A templom »csúcsköve« Jézus Krisztus. A jövendölés határozottan kijelenti, hogy fel fog emeltetni. Ez 1918-ban történt a »főszegletkő« végleges elhelyezésekor, amidőn Jézus Krisztus a templomhoz jött ítélni. (118. zsoltár 22; Ésaiás 28:16) Akkor mutatta be őt Jehova a föld jogos királyaként. Krisztus testének földön levő tagjai arra használtatnak, hogy ezt a felvilágosítást másokhoz is elvigyék s figyelmüket arra felhívják. A hű bizonyságtevők ezt »dörgő hangon« hirdetik s ez tényleg 1922-ben kezdődött ama nagy-gyülésen, melyen az összegyűltek felismerték, hogy a Király eljött a templomához; s amidőn felemelkedtek s hangosan hirdették: »Hirdessétek a Királyt és a királyságát!« Azóta még bátrabban folytatták ennek a hírnek terjesztését és a bizonyságtevést örömmel végezték. — Ésaiás 12:6; Zakariás 9:9.

[24] Jehova ragyogást és dicsőséget adott e kőnek

FEL

és bizonyságtevői kinyilvánítják ezt: »Szebb, szebb vagy az ember fiainál, kedvesség ömledez ajkaidon, azért áldott meg az Isten örökké.« (45. zsoltár 3) »Mert Nap és paizs Jehova, kegyelmet és dicsőséget ád az Úr (Jehova), nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek.« (84. zsoltár 12) A hű maradék ezt a drágakövet az egész teremtés legszebbjének tekinti; minden kedves rajta, ő a legdicsőbb uralkodó, mely valaha e világon élt. A maradék nem dicsőít embereket s nem is részesítik az embereket hódolatukban; de mivel Isten megtisztelte szeretett Fiát, az ő bizonyságtevői fennhangon tisztelik őt: »Áldás» áldás!« — kiáltják, »áldott, aki az Úr (Jehova) nevében jön! Áldunk titeket Jehova házából.« Mert ti vagytok a legnagyszerűbbek az összes építészek között! (118. zsoltár 26) Ez azon mesteri munka megcsodálásának kifejezése, melyet Jehova az ő nevének igazolására készít; azért adózunk a Legfelségesebbnek minden tisztelettel. — János 5:23; Thess. 11:10.

[25] Jehova arra fogja használni felkentjeit, hogy végzéseit az ellenkezésekre való tekintet nélkül végrehajtsák s Isten határozott ígérete erre nézve a próféta útján a következőképp van megírva: »Zorobábel kezei veték e ház alapjait s az ő kezei végzik el azt s megtudod (a maradék), hogy a Seregeknek Ura (Jehova) küldött el engem hozzátok.« (Zakariás 4:9) Zorobábel a templom alapkövét Kr. e. 535-ben helyezte el. (Ezsdrás 3:8—10) Tizenhatév mulva Zorobábel a templom alapját ujból elhelyezte. (Aggeus 2:18) Ez sikeres volt az ellenségeskedésekre való tekintet nélkül. Jézus Krisztus, Jehova templomának építője kicsiny nyáját használja képviselőiül az elizeusi munka megkezdésére, miután eljött templomához ítélni. Mivel ezt a munkát megkezdte, végre is fogja hajtani az ellenségeskedésekre való tekintet nélkül. (Filippi 1:6) Ő nem személyválogató, hanem csak azoknak engedi meg a templom építésében a közreműködést, akik teljesen hívek Jehovához s engedelmeskednek Jehova nagy prófétájának. A munkát a kellő időben befejezi. (Ezsdrás 5:1, 2; 6:14, 15) Jézus Krisztus e munkát Jehova nevének igazolására végzi s a maradék teljes egyetértésben működik közre e munkában. — János 17:21—23; Efézus 4:12—14.

[26] Amint Goliáth megvetette Dávid kicsiny személyét, aki eljött, hogy vele megvívjon, aképpen veti meg Sátán hordáival együtt Isten szervezetének kicsiny voltát s felszerelését a földön. Sátán, hordáival együtt megveti Jehova szervezetét s azt még rajtakívül sokan támadják mások is, akik azt tartják magukról, hogy a jelen igazságban vannak, tényleg azonban »Sátán zsinagógái«. (Jelenések 3:9) Megvetően és fitymálólag beszélnek a kicsiny maradékról, amely létszámra tényleg kicsi és testileg s pénzügyileg jelentéktelen is. De az ellenségek elmulasztják számításba venni, hogy a munka nem erő, nem hatalom s nem tekintély utján lesz elvégezve, hanem Isten szelleme által. Isten jónak látja, hogy a megvetetteket hívja meg szolgálatára. — Korinthus I. 1:28.

[27] Látni fogják-e s örvendeni fognak-e ezek az ellenségek? Igen, ők látni fogják az Úr munkájának sikerét, de nem fognak örvendeni neki. »Mert kik csufolták a kicsiny kezdetet? És ama hét örömmel látja Zorobábel kezében az ón-követ: Jehova szemei ezek, amelyek átpillantják az egész földet.« (Zakariás 4:10 angol ford.) E szöveg világos értelme, hogy Jehova tökéletes szemei látni fogják, hogyan közeledik befejeződéséhez a templom építése; azért ragyognak az örömtől ezek a tökéletes szemek. Jehova tudja, hogy lesz egy kicsi hű osztálya e földön, mely feddhetetlenségét a templom építésés nevének igazolása alatt megőrzi a földön; ez örvendezteti meg szivét valamint Jézus Krisztus szivét is. Az Úrnak e hét szeme átpillantja a földet és szemmel kiséri a munka folyását és bevégződését. (Mózes V. 11:12; Kron. II. 16:9; Kir. I. 8:29) A »hét szem« Jehova szeme vagy tökéletes látóképessége, mellyel figyel az ón-köre a nagy építőmester kezében; és örömöt szerez neki, hogy felkentje igazolni fogja az ő nevét.

[28] Miután Zakariás magyarázatot nyert az Úr angyala útján, ismételten a gyertyatartó két oldalán lévő »két olajfa« jelentősége, valamint a két arany cső, melyek aranyat (arany olajat) árasztanak magukból, melletti oljafák két ágának jelentősége után érdeklődött. (Zakariás 4:11, 12) Kérdésének megismétlése arra mutat, hogy miképpen kutat a Zakariás-osztály a közismert tények fényében Isten ígéjében a jövendölés megértése után. A gyertyatartó valószinüleg Jehova világosságot terjesztő szervezetét példázza a földön s ezt a feltevést támogatja Jézus következő kijelentése is: »... Terj meg és az előbbi cselekedeteket cselekedd, mert ha nem, hamar eljövök ellened és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.« (Jelenések 2:5) Ez az »okos szüzek« osztályát ecseteli, amelynek olaj volt az edényében, amidőn a vőlegény elé ment. (Máté 25:7—9) Ezek mint az »igazság fái« mint víz mellé plántált élő fák, mindig égve tartják lámpáikat. Itt egy csodát látunk, mégpedig abban, hogy az olajat általában az olajbogyó kipréselése által nyerik; itt azonban az olaj a fa törzsből vétetik. Az »igazság e fái« a királyság gyümölcseit eképpen nyujtják. Az olajat továbbító csövön át egyenesen a világosságot árasztó szervezetbe vezetik s abban Jehova Isten dicsőségére használják. »Az olajfa így felelt nekik: Elhagyjam az én kövérségemet, amellyel tisztelnek Istent és embereket?« — Bírák 9:9.

[29] A próféta azt mondta az angyalnak, hogy nemérti a látomás jelentőségét, az angyal pedig így felelt: »Ezek ketten az olajjal felkenettek (az olaj fiai), akik az egész föld Ura mellett állanak.« (Zakariás 4:13, 14) A templom építésének ez két vezető prófétája, t. i. Jósué a főpap és Zorobábel, aki Jézus Krisztust az áldozópap, valamint Jehova végrehajtó tisztviselőjeképp s a templom építőjeképp példázza. Jézus e minőségében Istent képviseli az egész földön. Az ő felkent testtagjai vele vannak s nagy békét és vigaszt élveznek, mivel résztvehetnek Jehova nevének igazolásában.

Bereai kérdések

1. Mily felvilágosítással szolgál maga felől Jehova Pál apostol útján Kor. II. 1:3—5-ben? Mi a célja e szöveg alapján a felkentekkel szemben tanusított »irgalmas-

FEL

ságnak« és »vigasznak«?

2. Ki a »mérőzsinorral« felszerelt férfi? Miként teljesedik prófétai felelete Zakariás kérdésére? Mutass rá az ily »mérések« fontosságára!

3, 4. Idézz példákat, melyek mutatják ama prófétai parancs teljesülését, hogy »eredj, mondd e gyermeknek (ifjúnak)«! Mi a jelentősége és alkalmazása ama üzenetnek, melyet az angyal kellett hogy átadjon?

5, 6. Mit tár fel e prófétai látomás? Mennyiben tűzfal Jehova Jeruzsálem körül?

7. Kinek szól e prófétai parancs »Fussatok ki észak földjéből!«? Mit jelent e kijelentés: »Az ég négy széle felé szortalak szét titeket«? Mutasd ki, hogy e parancsot követi azon osztály, amelyhez e parancs szól s hogy ez már beteljesült!

8. Kiszabadult-e Sion leánya s többé nem lakik-e »Babilon leányánál«?

9,10. Ki az »ő« és »én«, akikről a 8. vers szól? Magyarázd meg, mit jelent: »a maga dicsőségéért« küldött engem Jehova? Mely »nemzetek azok, melyek titeket kifosztottak«? Mutasd ki kiegészítő szövegek alapján, menynyire találó e kijelentés: »Aki titeket bánt, az ő szemefényét bántja«!

11. Kire nyujtja ki kezét Jehova? Hogyan s miért? Hogyan s miért? Hogyan lesznek »szolgáik prédáivá«? Ismertesd azon körülményeket, melyek őket ítéletre vonják! Mily célból lesznek végrehajtva rajtuk ezen ítéletek? Mily tanulságot tartalmaz Ésaiás 12:5? Ki a Zakariás 2:10-ben említett »Sion leánya«? Örvendezz! hogyan értsük ezt? Kit kell magasztalni s miért? Magyarázdd meg, hogyan jön Jehova »Sion közé« s lakik ott!

12. Mit jelent »ama napon«-szó? Magyarázdd meg teljesülőben van-e a 11. vers! Tégy különbséget »az ő nevének népe« és a »Jehovához csatlakozó sok nemzetek« között! Mi bizonyítja, hogy most teljesül ama kijelentés: »megismered, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzád«!

13, 14. Miért mondják, Jehova örökségül bírja Júdát? Mutasd ki, mikor s hogyan teljesült ez! Mutasd ki, hogy a »szentföldet« (12 vers) találóan nevezik »a szentség helyének« is! Mutasd ki, hogy ujra választotta-e Jehova Jeruzsálemet!

15, 16. Ismertesd e parancs kiadásának indítóokát: »Minden test hallgasson az Úr (Jehova) előtt«! Mit jelent: Felkelt az ő szent lakhelyéből«? Hogyan alkalmazzuk Sof. 1:7, 8. verseket s egyezik-é ez Zakariás 2:13-al? Hogyan alkalmazzuk Zakariás 9:13, 14, Hab. 2:20, és Jer. 25:30 verseket! Magyarázdd meg a 4. zsoltár 5, 6 verseit! Valamint Apcsel. 3:23 jelentőségét!

17, 18. Kitől jön a világosság? Hogyan történik e felvilágosítás? Kinek adatik s mily eredménnyel jár? Mire mutat a Zakariás 4:2, 3-ban ecsetelt látomás? Magyarázd meg az aranygyertyatartó s a hét kar felső részén levő olajtartó és olajcsatorna jelentőségét! Valamint a hét lámpát!

19. Kit példáz a »két olajfa« a prófétai képben? Mit jelent az, hogy az aranygyertyatartó mellett »két« olajfa áll?

20. Mit jelent a 4. és 5. vers?

21. Mutasd ki, hogy az angyal kellőképp ismerte, hogy mily helyzetet kell elfoglalnia Jehova szervezetében! Mutasd ki az ebben levő nagy leckét a maradék részére! Mily fontos tényeket kell megértenie a maradéknak, hogy képesítve legyen értékelni a gyertyatartó és oljafa képletében tartalmazott leckét?

22—24. Mit jelent: »Ki vagy te nagy hegy Zorobábel ellen«? Mit jelent: »Lapályá leszel«? Mutasd ki a 7. vers utóbbi részének teljesülését!

25. Hogyan és mikor alapították »Zorobábel kezei« e házat? Hogyan s mikor fejezik azt be? Mit jelent: »S megismered, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok«?

26, 27. Mily tényekre felel e prófétai kérdés: »Mert aki a kicsiny kezdetet megveti«? Ki ama »hét«? Mire nézve »örvendezik eme hét s miért? Mit jelent: »ama hét meglátja a mérő ón-követ Zorobábel kezében«?

28. Mit kérdez azután a próféta ismételten s miképp teljesedik ez? Mily összefüggésben áll e kérdés Jelenések 2:5 — és Máté 25:7—9-el?

29. Mily fontos tanulság van a maradék részére a 13. vers prófétai kérdésében s az arra adott feleletben? Kik az »olaj fiai? Mennyiben vannak ezek a »föld Urának«? E tekintetben mily nagy kiváltság részesei a felkent testtagok? W. T., 1933 aug. 15.

Ítélet és az ítélet végrehajtása.

»És kimondom ítéleteimet felettük az ő mindenféle gonoszságukért, minthogy elszakadtak tőlem és idegen isteneknek áldoztak és tulajdon kezeik munkáit imádták.« — Jeremiás 1:16.

JEHOVA sokkal inkább bedvezett az izraelitáknak mint bármely más népnek kortársaik közül. Szövetséget kötött velük és hűségesen megtartotta a szövetségben vállalt részét. Ha Izrael is betartotta volna a szövetségben vállalt részét, igen nagy áldásokban részesült volna. De Izraelt hűtlenségéért Jehova elítélte s elküldte prófétait ítéleteinek kihirdetésére sa kitüzött időben a nem zeten büntetéseket végrehajtatott. A zsidó nép mint olyan a látszat »kereszténységet« példázta; s ami Izraellel történt, az fog történni a látszat »kereszténységgel« is, csakhogy sokkal nagyobb terjedelemben. Azok a nemzetek, melyekből a »kereszténység« áll, a föld minden más nemzeteinél nagyobb kegyben részesültek, mivel Isten fgéje rendelkezésükre állott és a Királyság tanításában részesültek; s azért is, mivel Krisztus nevéről nevezték magukat, Isten fégéjét elfogadták és Isten akaratának teljesítésére csendes-szövetséget kötöttek. Isten a látszat »kereszténység« bűnei miatt nemcsupán megíratta ítéletét, hanem most közölteti is azt.

Ítéleteit Isten sok idővel végrehajtásuk előtt íratta le most pedig feltárja jelentőségüket felkentjei előtt s azoknak közlésére küldi őket. Jehova bizonyságtevőit azon világos nyelvezetük miatt kritizálják hevesen, amelyen Jehova büntetését Sátán szervezetére nézve hirüladják. A látszat keresztény ség tanitói szövetségeseikkel és a gonosz szolgával« együtt azt mondják, hogy e bizonyságtevőket meg kell akadályozni »másvallások gyalázásában«. Ezek nem tudják, hogy a maradék nem valamely »vallást« képvisel a szó köznapi értelmében, hanem Istent képviseli. Azok, akik az Igazságban levőknek vallják magukat, de a bizonyságtevés jelen munkája ellen küzdenek, azt mondják, hogy szükségtelen és téves is Sátán szervezetének kritizálása. A hűségesek azonban nem fognak megzavarodni ezen ellenséges kritikák által, s nem is tévesztik szemük elől, hogy Jehova kötelezte bi-

FEL

zonyságtevőit arra, hogy büntetését (bosszuállását) az ellenség elé tárják s figyelmeztessék azokat, akik az Igazság útját szeretnék megismerni.

[3] Zakariás próféta az ötödik fejezetben egy repülő könyvről szóló látomást ír le. »Azután ismét felemelén szemeimet és látám, hogy ímé, egy könyv repül vala. És monda nékem: Mit látsz te? És én mondán: Látok egy repülő könyvet, húsz sing a hossza és tíz a szélessége.« (Zakariás 5:1, 2) A tekercs vagy könyv feljegyzett közlemény. (Ezsdrás 6:2) Amit Zakariás látott, Jehova ítéletének feljegyzése volt az ellenségről. (Zakariás 5:3) A könyv egyik oldala vagy része a tolvajok ellen-, a másik része a hazugok ellen szól. Ezt a könyvet nem őrizték meg valamily dohos boltozat alatt, hanem repül, oly gyorsan mint a repülőgép, rendeltetési helyére. »Miképpen a... fecske elrepül, azonképpen az ok nélkül való átok nem száll az emberre.« (Példb. 26:2) A jelen esetben azonban az átok nem oknélküli s azért gyorsan be is következik. Ez egy az Isten fgéjében, a »könyvtekercsnek« nevezett könyvben följegyzett üzenet. (40. zsoltár 8) Zakariás — jelenleg tehát a maradék — segítsé géül„ hogy a látomást megértse, »látó szemeket«, illetve értelmet ad neki Jehova. (Példb. 20:12) A könyv mérete is meg van nevezve húsz sing hosszúságban és tíz sing szélességben s ez tekintélyes nagyságot jelent egy okmány részéről. Ezt a tekercset legombolyították és kiterítették, mert máskülönben nem lehetett volna megmérni a hosszúságát és szélességét is. E méretek a pusztában épített Sátor »szentély« terület méreteivel azonosak s arra mutatnak, hogy e tekercs közleménye főképp azokra vonatkozik, akik a »kereszténység« országaiban Isten képviselőinek vallják magukat.

Átok

[4] Az átok azok sorsának ünnepélyes és visszavonhatatlan kihirdetését jelenti, akik Isten törvényét szándékosan megszegik. A kivül-belül teleírt könyvtekercs Isten büntetőüzenetét tartalmazza a szövetségszegőkkel szemben. »És monda nekem: Ez az átok, amely kihat az egész föld színére; mert mindaz, aki lop, ehhez képest fog innen kiirtatni, és mindaz, aki hamisan esküszik az én nevemre és ott marad annak házában s megemészteti azt s annak fáit és köveit.« (Zakariás 5:3) Az átok addig nem áradhatott ki az egész földre, amig az Úr Jézus nem jött el templomához ítélkezni. A tények arra mutatnak, hogy 1922-ben kezdett kiáradni, amidőn »a templomból egy hangos szó« a következőket mondotta a hét angyaloknak: »Menjetek el és töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát.« (Jelenések 16:1) A »kereszténység« felekezeti elemei dicsekvően állítják, hogy szövetségben állnak Jehova Istennel, mivel Krisztus nevéről nevezik magukat s azt állítják, hogy Isten fgéjére támaszkodnak. Ez főképpen oly lelkészekre vonatkozólag van igy, akik Isten fgéjét kisajátították és a tudomány kulcsát elrejtették. (Lukács 11:52) »Azért ímé, én a prófétákra (hamis prédikátorokra) támadok, azt mondja az Úr (Jehova), akik az én beszédeimet ellopják, egyik a másiktól.« (Jeremiás 23:30) A »kereszténység« tanitóinak nagy része »Isten törvényeit megszegte, a rendelést áthágta és az örökkévaló szövetséget megrontotta. Azért átok emészti meg a földet és meglakolnak a rajta lakók; azért megégnek a föld lakosai s csak kevés ember marad meg.« (Ésaiás 24:5, 6; Malakiás 4:5, 6) Ezek a tévtanitók sok embert idegenítettek el Istentől, miképpen Absolon, aki a nép szivét elrabolta; ezt cselekedték, hogy az Ördögnek szolgáljanak. (Sámuel II. 15:6) Az átok elhangzott a »gonosz szolga-osztályra«, a »bűn emberére« és a »pusztulás fiára« nézve is. Ezek szándékosan lopták el Isten szervezetétől a gyengébbeket s vonták bele őket az Ördög közösségébe. »Hogyha rajtakapnak valakit, aki embert lop az ő atyjafiai, (a szellemi) Izrael közül (Isten szervezetéből) és hatalmaskodik rajta vagy eladja azt: haljon meg az a tolvaj.« (Mózes V. 24:7) E jövendölés főképp azokra szól, akik követték a Királyságra szóló hivást, amit ama tény emel ki főképpen, hogy a Királyság szövetségét a Moáb mezején kötött szövetség ábrázolta. »A telhetetlenség miatt költött beszédekkel vásárt üznek belőletek.« (Péter II. 2:3) A gonosz szolga-osztály társa lett az álpapságnak a Királyság üzenetének támadásában. (50. zsoltár 18; Példb. 29:24) Az e tolvajokra kimondott átok pusztulás.

[5] Ezt az átkot Jézus Krisztus mondja ki a templomban való ítélkezés alkalmával. (Malakiás 3:5) Azok a hamisan esküvők, akik Isten akaratának cselekvésére szövetséget kötöttek, azután pedig szándékosan megszegik a szövetséget. (24. zsoltár 4; Móz. III. 19:12) Az Úr figyelmeztette a hamisan esküvőket. (Prédikátor 8:2) Oly vallás gyakorlása, amely figyelmenkívül hagyja Jehova Istent, törvényszegés; de amidőn emberek azt állitják, hogy Jehova Istent imádják és Jézus Krisztust nyomdokain követik, s mindezzel csak kétszinűségüket akarják leplezni, ez goromba törvényszegés. A hetedik világbirodalom a »kereszténységet« a maga vallásává emelte s ennek a látszatkereszténységnek tanítóképviselői évszázadok óta kétszínűen vallották magukat Isten fgéje tanítóinak, megtévesztették a gyengéket és másokat is, a Szentírás szövegeit romlottságuk takarójául használták s igy idegenítették el a népet Istentől. Ezek nagyon jól tudják, hogy hamisan esküdtek: Hasonlóképpen azok is esküszegők Jehova Isten előtt, akik szövetséget kötöttek Isten akaratának cselekvésére, követték a Királyság meghivását, de most a Királyság üzenetének hirdetése ellen vannak. E törvénytiprók házait átok fogja megemészteni, s ez bizonyos, amily bizonyos az, hogy az Úr angyala Egyiptomban minden házat meglátogatott. — Mózes II. 12:23, 29.

[6] »Kibocsátom ezt (az átkot), szól a Seregeknek Ura és bemegy a lopónak házába és annak házába, aki hamisan esküszik az én nevemre; és ott marad annak házában és megemészti azt s annak fáit és köveit.« (Zakariás 5:4) Az átok rá fog találni a gonosztevőkre, bárhol is tartozkodjanak; mégha igy is fognak szólni: Ki lát minket? Jehova elől nem menekülhetnek el. Az átok híre utoléri őket rádió,

FEL

telefon és iratok útján; hálószobáikba is behatol és elsöpri a »hazugság rejtekét«. A próféta ama kijelentése, hogy »az átok házaikban fog tanyázni«, arra mutat, hogy javíthatatlanok és pusztulásra vannak szánva. — Jeremiás 23:29.

7 Azok, akik az Igazságnak ellenszegülnek, nem fognak hinni annak, amit itt mondunk. Csak aki feltekint az égre, Istenben való hitben él és engedelmesen követi Jézus Krisztust, fogja meglátni és megérteni e látomást. »Majd kijöve az angyal, aki beszél vala velem és monda nékem: Emeld csak fel szemeidet és lásd meg: micsoda az, ami kijön?« (Zakariás 5:5) Ekkor aztán az Úr angyala leleplezi a maradék előtt az »istentelenség« tartozkodási helyét. Sátán istentelen, kétszínű vallási szervezetét Sineár mezején kezdte, amely szervezetet egy asszony példáz, a Sátán felesége (társa) »Babilon«. Ez ördögi, kétszínű szervezet minden időkben elsikkasztotta Isten ígéjét s azzal visszaélt, a népet ellopta Isten szolgálatától s oly tömegeket termelt, melyek hamisan esküdtek Isten előtt. E vallásoskodó szélhámosok gyalázták meg Jehova nevét s örök tartozkodási helyükre kell távolíttatniok.

8 A próféta megkérdezi az angyaltól: »Micsoda ez? ő pedig monda: Az, ami kijön, mérőedény. És monda: Ilyen a formájuk az egész földön.« (Zakariás 5:6) A prófécia bemutatja, hogy milyennek látja Jehova ezt a dolgot, aki az ítéletet kihirdeti és végrehajtjaja. A mérőedény (Epha) nagy mérték s valamely ügy nagy mértékegységét példázza. A mérték ítéletre mutat; ebből következik, hogy e prófécia arra mutat, hogy Jehova méréseket végzett és ítélkezett s akiket megítélt, azoknak nagy mértéket számított fel.

9 Az Epha vagy mérőedény ónfedővel volt befödve s abban egy asszony ült. (Zakariás 5:7) E fedő nem volt nemesfémből készítve, de színében ezüsthöz hasonlított, minekfolytán a kétszínűséget példázza, melyet az ördög vallás-ügynökei oly eredményesen használnak; ez a közönséges és aljas lepel el lesz pusztítva. (Jeremiás 6:29; Ezékiel 22:18) Jehova leemeli ezt a fedőt s feltárja, hogy mi van az Epában, s íme abban egy asszony volt. Ez az asszony kétségtelenül az ördög társa; vagyis az ő képmutató szervezete, mely »Babilon«-néven ismeretes. E szervezet szülte a tolvajokat, hazugokat s a többi törvényszegőket. (Jelenések 17:3, 5) Sátán szervezete teljesen gonosz. Erről a mérőedényben ülő asszonyról mondotta az Úr angyala: »Ez az istentelenség; és veté ezt a mérőedény közepébe, a darab ont pedig veté annak szájára.« (Zakariás 5:8) Ez az »istentelenség«, amelyről e szöveg szól, főképp azon osztályra vonatkozik, melyet az Úr kivet szövetséges népe közül. (Máté 13:41.) Ez főképp a »bűn emberére«, a »veszedelem fiára« s azon álpapságra vonatkozik, amely látszólag Istennek szolgál, tényleg azonban az ördögnek szolgája. A fedelet levették s ezt a gyalázatos asszonyt leleplezték; azután ismét a mérőedénybe vették s lefödték a fedővel. Így zárja be az Úr, hogy odakerürljön, ahova való. Neki nincsen helye a »szent földön«, Isten népének állapotában, hanem oda fog jutni, ahova való, amiről az Úr angyala Zakariás prófétát később felvilágosította.

10 Most annak módját látjuk meg, amiként az Úr ezt a kétszínű társaságot, az istentelenség megtestesülését, kigyüjti és eltávolítja. »És felemelém szemeimet s látám, hogy íme két asszony jöve elé és szél vala szárnyaikban és szárnyaik olyanok, mint az eszterágnak (golyának) szárnyai és felemelék a mérőedényt a föld és az ég közé.« (Zakariás 5:9) E két asszony kétségtelenül Isten, az Úr, szolgája, valamint a nagy Bíró szolgái a templomban. Mint asszonyok alárendeltjei a férfiunak, »Jézus Krisztusnak«. (Korinthus I. 11:3) Ezek találóan példázzák azokat az angyalokat, kiket az Úr felhasznál a törvényszegők eltávolítására a templomból. »És az Embernek Fia elküldi az ő angyalait (kiket itt a két asszony jelképez) s összeszednek az ő országából minden botrányt (olyanokat, kik egykor a királyság városnyosai voltak) s azokat is, akik gonoszságot cselekszenek; s bevetik őket a tüzes kemencébe; ott lesz sírás és fogcsikorgatás.« (Máté 13:41, 42) A jövendölés feltárja és »szél vala szárnyaikban«; ez azt jelenti, hogy Isten hatalma velük volt az ítélet gyors végrehajtására. S ama körülmény, hogy »golyákéhoz hasonló szárnyaik voltak«, arra mutat, hogy tudomásuk volt az ítélet idejéről s tudták, hogy az ítélet ideje eljött. »Még az eszterág (golgya) is tudja a maga idejét az égben...; de az én népem (állítólagos népem, mely törvényszegő lett) nem tudja az Úr (Jehova) ítéletét.« (Jeremiás 8:7) A gólyának széles szárnyai vannak és nagy terheket tud felemelni. A gólyák magasan repülnek és a jövendölés így szól: »És felemelék a mérőedényt az ég és a föld között« és a régi asszonyt, az istentelenség megtestesülését gyorsan örök tartozkodási helyére szállították.

11 Hová viszik a mérőedény lakónőjében példázott »istentelenséget«? Ezt kérdezte Zakariás, amint a tizedik vers mutatja, mire az Úr angyala így felelt: »Hogy házat építsenek annak a Sineár földjén és odaerősítsék s ott hagyják azt a maga helyén.« (Zakariás 5:11) Sineár földje ama terület volt, ahol Sátán hozzákezdett szervezetéhez, hogy vele a népet Jehovától a hazugság és tolvajlás által elfordítsa; e terület emiatt példázza az istentelenség kezdetét. »És lőn, mikor kelet felől elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának és ott letelepedének. És mondának egymásnak: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, melynek teteje az eget érje és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén.« (Mózes I. 11:2, 4) Isten szövetséges népét Sinár földjére hurcolták fogságba. (Dániel 1:1, 2) De népének maradékát a kitüzött időben Jehova ismét visszevezette; miképpen akkor volt, van jelenben is, amidőn Isten hű maradékát helyreállította, Sátán szervezetéből kihozta és a saját szervezetébe gyüjtötte. »És lesz ama napon, az Úr (Jehova) másodszor nyujtja ki kezét, hogy népe maradékát megvegye, amely megmaradt.« (Ésaiás 11:11) Jehova gyors küldöncei, akik gyorsan repülnek, mint az eszterág, a részére kijelölt helyre viszik az istentelen osztályt s ezt a helyet példázza Sineár földje. Ez a ház, melybe az »istentelenség« lesz ültetve, az örökhalál állapotát példázza. »A koporsó

FEL

az én házam.« (Jób 17:13) »A népeknek minden királyai... nyugosznak, kiki az ő sírjában.« (Ésaiás 14:18) A ház maradandó tartozkodási helyet példáz s e képlet arra mutat, hogy az istentelenség örök pusztulásra van szánva. Jehova átka Sátán istentelen szervezete felett Jehova szent nevének igazolását képezi s azt mutatja, hogy miként végződik a nagy háború. Az istentelenség egyszer és mindenkorra ki lesz pusztítva. — 145. zsoltár 20.

12 Jehova, a Seregek Ura a csata mindenható Istene. Neki meghatározott ideje van a békére és a háborúra is és teremtményei között háború útján fogja az örök békét bevezetni. Amidőn elküldte Jézus Krisztust, hogy uralkodjék ellenségei között, nyomban háború következett a mennyben s abban Jézus Krisztus győzött. A csatatér aztán a földre terjedt át s azóta a nagy végső csatára készülnek a hadseregek. A próféta első látomásában egy lovascsapatot látott vezetőjével, azaz Jézus Krisztussal az élén, kiknek első munkája a földi ügyek gondos megszemléléséből állott, mielőtt hadmozdulataikat megkezdték volna. A lovak hadifelszerelést példáznak s ama lovaselőcsapat, amely a földet kikémlelte, arra mutat, hogy az Úr hadseregei készülnek a földi nagy csatára.

13 Zakariás próféta a templom építkezése alatt ismét egy látomást látott Jehova háborus szervezetéről. Ez azt mutatja, hogy abban az időben, amidőn Jézus Krisztus igaz követőit Isten templomába (egyházába) gyüjti, őket Jehova háborus szervezetének meglátásában részesíti. A próféta ismét feltekintett s elmondja, hogy mit látott: »És felemelém szemeimet és látám, hogy ímé négy szekér jön vala ki két hegy közül és azok a hegyek érc-hegyek.« (Zakariás 6:1) A »szekerek« Jehova hadiszervezeteit példázzák. A »négy szekér« azt jelenti, hogy Jehova szervezete négyoldalú, teljesen fel van szerelve arra, hogy az ellenséget minden oldalról megtámadja, legyőzze és elpusztítsa. »Mert, íme, az Úr (Jehova) eljő tűzben s mint forgószél az ő szekerei, hogy megfizesse busulásában az ő haragját és megfeddését sebesen égő lánggal. Mert az Úr tűzzel ítél és kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól megöltek.« (Ésaiás 66:15, 16) »Rohannak a hegyek tetején, mintha hadiszekerek rohannának; mintha tarlót emésztő láng ropogna; amilyen az ütközetre kész hatalmas nép.« (Jóel 2:5; Habak. 3:8) Hogy e hadiszekerek érchegyek közül jönnek ki, arra mutat, hogy rendkívül erősek; az érc (réz) arra mutat, hogy ezek természetfölöttiek, tehát emberfölöttiek és Jehovától küldettek és egyáltalán nem részei Sátán földi szervezetének. E szekerek Jehova harcziszervezetét példázzák Jézus Krisztus vezetése alatt. E hegyek nem égnek el a »tűzben«, miképp Sátán szervezete, melynek el kell égnie. (Jeremiás 51:25) Jehova harcoló szervezete a csata tűzében izzóan fog fényleni mint Jézus Krisztus lábai János látomásában. »És lábai hasonlók valának az izzó fényű érchez, mintha kemencében tüzesedtek volna meg; a szava pedig olyan mint a sok vizek zúgása.« (Jelenések 1:15) »A Thiatirabeli gyülekezet angyalának pedig írdd meg: Ezt mondja az Isten Fia, akinek szemei olyanok, mint a tűzláng, s akinek lábai hasonlók az izzófényű érchez.« (Jelenések 2:18) Dániel éz Ezékiel is láttak látomást e hatalmasról s azt mondják, hogy »karjai és lábai olyanok voltak mint a fénylő érc.« (Dániel 10:6) »Olyan kinézése volt, mint a fénylő ércnek.« (Ezékiel 40:3) Ezek az »érc-hegyek« Jehova egyetemes szervezetét példázzák, valamint annak főszervezetét is, mely a mennyei háború végén teljes hadifelszerelésében megjelenik. A »kő« kézérintése nélkül« e »hegyből« szakadt le; s e kő vagy főszervezet, a felkent Király, megnőtt és nagy hegy lett és az egész földet betöltötte«. Ez tehát Jehova szervezetének leglényegesebb vagy legfőbb része.

14 A lovakkal vontatott hadiszekerek, amint látszik, együtt jelennek meg s egymás mellett vonulnak fel. S ha szem előtt tartjuk, hogy a zsidók jobbról bal irányban olvastak, ez a kép arra mutat, hogy az elsőként látott lovak és szekerek jobb felől tüntek fel. »Az első szekérben veres lovak; a második szekérben fekete lovak; a haramdik szekérben fehér lovak; a negyedik szekérben pedig tarka lovak, erősek.« (Zakariás 6:2, 3) E, lovaktól vont szekerek a nagy háborúra való készenlétet példáznak és a csatarendbe való felvonulást. A jobbról való legszélső lovak a héber szöveg szerint »veresek« s a hetedik versben »erőseknek« vannak nevezve. A második szekeret »fekete lovak« vonják; a harmadikat, a középtől balkézre, »fehér lovak« huzzák, a negyediket pedig »tarka erős lovak«. A két utobbi balkéz felől van és délre vonulnak s meg vannak különböztetve a jobb szélen levő »veres« lovaktól.

15 A próféta megkérdezte az angyaltól a lovak és szekerek jelentőségét s a következtő feleletet kapta: »Az angyal felele és monda nékem: Ezek az égnek négy szele; jőnek az egész föld Ura mellett való szolgálatukból.« (Zakariás 6:4, 5) Ezek Jehova szervezetét példázzák, aki »angyalait széllé teszi«. (104. zsoltár 4) Ez teljes szervezet, mivel a négyes szám jelképezi; azonkívül ez mennyei szervezet s a földön levő maradékot, kit Isten »együtt ültetett Krisztussal a mennyekben«, magában foglalja. (Efézus 1:3, 2:6) A templomban levő hű maradék meglett szabaditva a sötétség bilincseiből és, ,által lett vive Isten szeretett Fiának országába'. (Kolossé 1:13) A maradékot az Úr az ő angyalai útján 1918 óta összegyüjtötte az »ég négy szele felől«. (Máté 24:31; Zakariás 2:6) E »négy szél« vagy »szellem« (széljegyzet és más fordítások szerint) Jehova elismerését bírják és készségesen szolgálnak neki ezen a napon. (110. zsoltár 3) Kivonulnak, miután az Úr elé álltak, mint a hét férfiú, akikről Ezékiel jöv. kilencedik fejezte szól.

16 Babilon Palesztinától éjszakra feküdt s emiatt nevezték az »Észak földjének«. (Zakariás 2:6, 7; Jeremiás 10:22) Zakariás Babilon pusztulása után nyolcvan évvel kezdett jövendölni. E jövendölésnek tehát Sátán szervezetére kell vonatkoznia, amely »Babilon nevét« viseli s főképp »Góg és Mágóg földjére« vonatkozik, amelyről Ezékiel jövendölt. (Ezékiel 38:2, 15; 39:2) Zakariás látja, hogy a »fekete lovak« (melyek a második szekérbe van-

FEL

nak fogva) »észak földjére vonulnak«. (Zakariás 6:6) Az Úr seregének e része megkapta kijelölt helyét Sátán szervezetének megtámadására, melyben Góg, Sátán fejedelme parancsnokol és vezet a harcba. »És fehér lovak (melyek a harmadik szekérbe vannak fogva) mennek utánuk.« (Zakariás 6:6) E két szekér, melyek »észak földjét« támadják meg, a tényekkel is megegyezik, mely szerint két uralkodó parancsnoksága alatt álló két hadsereg támadta meg és pusztította el Babilon városát. »Birodalmad szétosztatik és a médeknek és a perzsáknak adatik.« (Dániel 5:28) Góg serege két részből áll, a láthatóból és a láthatatlanból; mindkettő összeesküdött Isten felkent népe ellen s mindkét részt meg kell hogy támadja az Úr serege és el kell hogy pusztítsa. A két szekér, t. i. a második és a harmadik, melyek itt az ellenség ellen vonulnak, Isten azon szentjeit példázza, kiket a »föld« elpusztítására igénybe vesz. (Sófoniás 3:8) »Én parancsoltam felszentelt vitézeimnek és elhívtam erőseimet haragomnak véghezvitelére, akik én bennem büszkén örvendeznek. — A seregek Jehovája harci sereget számlál, jőnek messze földről (a mennyből), az égnek végéről (amely sohsem volt része e világnak), Jehova (az ő seregének vezére) és haragjának eszközei, elpusztítani az egész földet (Babilont, az észak földét vagy a Sátán szervezetének fellegvárát). — És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Káldeusok dicsekvésének dísze, mintahogyan Isten elpusztítá Sodomát és Gomorát.« — Ésaiás 13:3, 5, 19.

17 Hadiszekerüket a tarka lovak a harcvonal déli oldalára vontatják. »A tarkák pedig a dél földjére mennek.« (Zakariás 6:6) Ezek a lovak a negyedik szekeret huzzák és a jövendölés 3-ik verse »tarka és erős lovaknak« nevezi őket. Edom, vagy Idumea (északi felét Temán-nak is nevezték), Egyiptom és Etiopia délre vannak a Szentföldtől. A jövendölés ezek hasonmására kell hogy vonatkozzék, mivel ezek az országok már Zakariás jövendölése előtt el voltak pusztulva. Edom a jövendölésben a »gonosz szolga« — osztályt példázza, a »bűn emberét«, a »veszedelem fiát«; Egyiptom Sátán látható szervezetét példázza, mely a Jehova neve ellen harcoló gazdasági, politikai és felekezeti elemekből alakul; Etiopia az erős kart, a katonai és politikai zsoldosokat ábrázolja. Ezek elpusztulnak Armageddonban és Jehova hadereje most csatarendbe sorakozik. (Jeremiás 25:15, 16) Ezékiel jövendölése megmutatja, hogy főképp Góg zsoldosai csatlakoznak a Jehova szövetséges népe elleni támadáshoz, s ez az ellenséges hadaknak Északon és Délen való egyesülésére mutat az Úr felkentjei ellen. — Ezékiel 38:3—5.

18 A hetedik versben említett »erős lovak« Isten felkent népének maradékát példázzák a földön. Ezeket a lovakat nevezi a második vers »vereseknek«. Más fordítások vörös-barna vagy világos vörös-nek fordítják. Ezek nem azok a lovak, amelyek a harmadik versben említve a negyedik szekeret huzzák és, tarkák«. A második és a hetedik versben említett »erős« vagy »veres« lovak és az első szekérbe vannak fogva, a jobb szélen tünnek fel s elsőknek kell lenniök, melyet az Úr szövetséges népe meglát; s ez a tényeknek is megfelel. Ezek Isten maradék népét példázzák a földön, melyet Ezékiel gyolcs ruhába öltözött írószerszámos férfiúnak látott, aki égő zsarátnokot szórt a városra. (Lásd Ezékiel 9. és 10.-et) Az első szekeret húzó lovak a jelképben a következőket jelentik: A bizonyságtevés munkájának, vagy a »homlokon való elpecsételésnek« meg kell történnie Isten nagy napja csatájának megvívása előtt. »Az erősek kivonulnak és be akarják járni a földet.« (Zakariás 6:7) Ama tény, hogy ezek »be akarják járni a földet« vagy amint más fordítás mondja: »el akartak menni«, azt bizonyítja, hogy teljes hajlandósággal bírnak a Király hatalmának napján; hajlandók teljesíteni a parancsot, amely őket a föld bejárására szólítja és a Királyság evangéliumát hirdetni hajlandók. (Máte 24:14; 110, zsoltár 4) Az Úr angyala mondotta e maradéknak: »Eredjetek, járjátok be a földet!« Ez azt jelenti, hogy szorgalmasan kell foglalkozniok a bizonyságtevés munkájával. Ez volt a jel részükre, hogy kivonuljanak. Most pedig figyeljük meg, hogyan vezeti az Úr az ő népének mozgalmát angyala útján, mégpedigen anélkül, hogy népe ezt azonnal tudná. 1922 szeptember 8-án történt Jehova népének nagy-gyülésén, amidőn tudatva lett arról, hogy az Úr Jézus Krisztus jelen van a templomban az ítéletre; s hogy még sok munkát kell végezni. Akkor közöltette az összegyült tömeggel az Úr ezen ígéket: »Hiszitek-e, hogy az Úr templomában van és megítéli a föld népeit?« Az összegyült nagy tömeg hangosan felelte: »Igen!« A szónók tovább kérdezte: »Hiszitek, hogy a dicsőség Királya most megkezdte uralkodását?« »Igen!« felelte az összegyült sereg. Akkor hát vissza a munkatérre ti, felséges Isten gyermekei!... Hirdessétek mindenütt az örömüzenetet! A világ tudomásul kell vegye, hogy Jehova az Isten s hogy Jézus Krisztus a királyok Királya és urak Ura. Ez a napok napja. Íme, uralkodik a Király! Ti vagytok ennek nyilvános hirdetői, hogy az ő üzenetét tudomásul vegyék mindenütt. Hirdessétek tehát, hirdessétek a Királyt és az ő királyságát!« A hű maradék ekkor az Úr parancsát követve kivonult, bejárta a földet s hirdette a királyság üzenetét s még mindig hirdeti azt. Azon kérdésükre, hogy meddig fog folyni ez a munka, az Úr feltárja, hogy az a mindenató Isten csatájának nagy napjáig fog folyni. (Ésaiás 6:11) Az Úr hadserege előre menetel és a csata napja rohamosan közeledik.

19 A hadsereg ama része végzi a főmunkát, amely észak földjén lép föl az ellenséggel szemben. »Majd hívа engem és beszéle velem, mondván: Lásd! az észak földére menők lecsendesíték lelkemet északnak földjén.« (Zakariás 6:8) A fekete és fehér lovaktól vont hadiszekerek Mágóg földjén Góg ellen vonulnak, s ez kedves Jehova előtt. Ez arra mutat, hogy e csapat azon része hadseregének, amely az ő nevét igazolja. »Haragomat megenyhítik észak földjén« — Paralel-ford.: »kielégítik haragomat észak földjén.« (Miniatur Biblia-ford.) Lecsendesítik Jehova lelkét, mivel büntetését végrehajtják Sátán szervezetén. (Ezékiel 39:6) Ezt a munkát a földi osztálytól befejezett bizonyságtevés

FEL

munkája után végzik. A tarka lovakban példázott csapat, mely »dél földjére« vonult, azaz, Sátán szervezetének földi része ellen, Jehova tetszése szerint végzi el feladatát; de az ítélet végrehajtásának legfőbb részét mindazáltal ama csapat teljesíti, amely Gógot pusztítja el Mágóg földjén. Sátán szervezetének földi csapata csupán összeesküvő társai Gógnak. Szervezetének bukása után Sátán, a régi Kígyó fogságba kerül és elpusztul. (Jelenések 20:1—3) Mindennek Jehova nevének teljes igazolása előtt kell megtörténnie. Sátán szervezetének, fejével, törzsével és farkával együtt el kell pusztulnia, s csak akkor fog Jehova lecsendesülni. (Ezékiel 5:13; 16:42; 21:17; 24:13) Ama körülmény, hogy a sereg parancsnoka hangosan adja ki a parancsot a Góg ellen vonuló csapatnak, arra mutat, hogy e csapat ütközetre vonul és a harcizaj megkezdődött. Mindez azt bizonyítja, hogy nem Jehova bizonyságtevői vagy tanui pusztítják el az ördög szervezetét a földön, hanem ők csak a bizonyságtevés munkáját kell hogy végezzék, mielőtt a nagy háború tényleg kitör. A maradék nem is tudná elpusztítani az ellenséget, mégha egy millió esztendeig is végezné a bizonyságtevés munkáját. A maradék csupán előáll és Isten akarata szerint elvégzi feladatát s azután a nagy háború kitör. A jövendölés e részénél egy új kép jelenik meg.

Igazoló

[20] Jehova szervezetének azon tagjait, akik teljesítik feladatukat az ő nevének igazolásában, jogosan nevezhetjük igazolóknak. Jézus Krisztus az ő főnökük és vezetőjük, így tehát ő a nagy igazoló; az ő szervezetének földi tagjai által végzett munka teljesen jelentéktelen. Isten prófétája figyelmét itt mégis a templom osztályra fordítja, a fejre és a testületre, s ez nyilván a maradék megerősítésére és bátorítására történik a földön. Jeruzsálem templomának építői fogságban voltak s azután szabadultak meg. Azok, akik most résztvesznek a valóságos templom építésében s még itt vannak a földön, egykor szintén fogságban voltak, most pedig egész vagyonukat, amit az ezüst és az arany példáz, elhozzák a templom építés céljára. »És szóla az Úr (Jehova) hozzám, mondván: Végy a számkivetésből valóktól, Heldaitól, Tobiástól és Jeddajától, és menj be azon a napon, menj be Josiának, a Sefániás fiának házába, akik Babilonból jöttenek.« (Zakariás 6:9, 10) A foglyok visszatértek és Sionba mennek, azaz Isten szervezetébe. A jövendölés e szövegében idézett nevek jelentőségteljesek. »Heldai« (a 14-ik vers Hélemnek [erősségnek] is nevezi) »világiás«-t, maradandót, hosszúéletűt« jelent. »Tobiás« »Jehovának tetszőt«, »Jedája«, »Jehova előtt ismerőst, Jehova gondviselését« jelenti. Ezen idézett nevek jelentősége arra mutat, hogy azok együttesen a maradékra vonatkoznak. »Heldai«, a maradék ugyan átmenetileg a világban van, azonban nem része annak; ő fennmarad Armageddon alatt is s így hosszúéletű. »Tobiás« kedves Isten előtt, mivel hűen ragaszkodik hozzá; és »Jedája« nemcsak azt jelenti, hogy Isten ismeri a maradékot, hanem hogy gondját viseli és megőrzi. A három említett férfi Babilonból tért vissza s őket nyilván a Babilonban maradt zsidók küldték ki képviselőikül, hogy meglássák, mennyire haladt a templom építése, melyet akkor ujrakezdtek. Zakariás parancsot kapott, hogy menjen Józias házába s ott Jósua főpappal e három férfi jelenlétében végezzen bizonyos dolgokat, amelyekről ezek a férfiak Babilonban maradt testvéreiknek beszámoljanak. Nyilván azért lett Josiás háza erre kiszemelve és használva, mivel akkor a templom még nem volt befejezve. E ház (Jósiás háza) papnak volt a háza, mely papságot Jehova létesítette (s ezt jelenti Jósiás neve) s találóan példázhatja Jehova papi házát, a maradékot, melynek tagjai most az Úr rejtekében laknak, ahol őket az Úr megőrzi és megtartja.

[21] Miután ez a bizottság Jósiás házában összegyült, Zakariás a következő utasítást nyerte: »Végy ugyanis ezüstöt és aranyat és csinálj koronát (széljegyzet szerint: több körlemezből való díszes koronát) és tedd Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak fejére!« (Zakariás 6:11) Ezt az ezüstöt és aranyat valószínűleg e három férfi gyüjtötte lelkesültségében és hozta, mert a 10. vers így szól: »Végy a számkivetésből valóktól.« A 11. vers következő fordítása egyezik is ezzel: »Végy tőlük ezüstet és aranyat« (Miniatur-Biblia); »végy ajándékukból ezüstöt és aranyat« (Menge). Ama körülmény, hogy e háromtagú küldöttség csak miután a maradék már tényleg több év előtt visszatért Babilonból s a templom építésének megkezdése után jött, arra mutat, hogy e három férfi azokat példázza, akiket Eszter és Ruth példáznak. (Lásd a 15. verset!) Ezzel egyezően a hívő maradék-osztály tagjai, akik az egész földön szétszortan élnek, tehát a világban vannak, de nem abból valók, az Úr rendelkezésére állnak és hozzájárulnak a Király munkájához és Jehova királyságához; és ezt példázta az ezüst és arany felhasználása, melyet Zakariás használt.

[22] Zakariás egy koronát készített és Jósuának, a főpapnak fejére helyezte, amiáltal az Úr Jézus Krisztus fején levő korona volt előábrázolva. (21. zsoltár 3) A korona feltevését Zakariás végezte s ez arra mutat, hogy a maradék az, amely arra hívja fel a figyelmet, hogy Jézus Krisztus a megkoronázott király s hogy eljött. A maradék ezt az Úr Jézus Krisztusnak templomba való visszajövetele után cselekszi, főképp 1922 óta, amidőn így szólt: »Az Úr az ő templomában; hirdessétek a Királyt és az ő királyságát!« Látjuk aztán, hogy Jehova 1914-ben megkoronázta Jézust s a maradék bizonyságot tesz erről, miképpen Heldai, Tobiás és Jedája bizonyságot tettek visszatérésük után a Babilonban maradottaknak. Jehova most azt parancsolja, hogy »mindenki tisztelje a Fiut, miként az Atyát tisztelik.« (János 5:23) Ezt ezüsttel és aranynyal való hozzájárulásuk bizonyítja.

[23] Zakariás próféta parancsot kapott, hogy beszéljen a főpappal, mégpedig ama három férfiú jelenlétében és hasznára, akik ott tanuképpen megjelentek és a földön elő mostani maradékot példázzák: »És szólj néki, mondván: Ezt mondja a Sere-

FEL

geknek Ura, mondván: íme, egy férfiú, a neve Csemete, mert csemete támad belőle és megépíti az Úrnak templomát.« (Zakariás 6:12) Abban az időben, amidőn Krisztus, a Kő, kicsiben elhelyeztetett, mondotta Pilátus: »Íme, az ember!« (János 19:5) Abban az időben, amidőn Jézus Krisztus, a felkent Király, a Kő, teljesen elhelyeztetett, mondotta Jehova: »Íme, egy férfiú, a neve Csemete!« Jézus Krisztus Jehova csemetéje. Nem a Dávid házából való Zorobábel volt megkoronázva, hanem Jósua, a főpap. Ez azt bizonyítja, hogy Dávid háza csak jelképi volt s hogy Jehova csemetéje a közvetlen leszármazott, az ő legfőbb tisztviselője és főpapja örökké, Melkisedek rendje szerint. 1914-ben történt, hogy Jehova Csemetét támasztott Sionból s ez jelentéktelen csemete a földi uralkodók szemében, de fénylik Jehova templomában s igazolni fogja Jehova nevét. A jövendölés kijelentése» az ő helyéből« (őbelőle), azt jelenti, hogy »Sionból«, azaz Jehova általános szerveztéből, amelyből Jézus Krisztus is támadt s a legfőbb szervezet fejévé lett s annak legfelsőbb ágából származott. (Ezékiel 17: 22—24) E prófétai kép főképp arra mutat, hogy Jézus, miután Jehova királyá koronázta s miután Sátánt kivetette a mennyből, mint megkoronázott király, mint főpap és Isten házának bírája, eljött Jehova templomához. A híveket ekkor gyüjti be a templomba s készíti el Jehova nevének igazolására. Jehova e bizonyságtevői, kiket a három férfiú példázott, a bizonyságot el kell hogy juttassák másokhoz s ők most éppen e munkát végzik.

[24] Zorobábel és Jósua főpap a jelképben egy és ugyanazon személyt, t. i. Jézus Krisztust példázták, aki »király az ő trónján« s a Melkisédekben példázott hivatalt viseli. (Zsidók 7:1) »Igen, ő fogja megépíteni Jehova templomát és nagy lesz az ő dicsősége és ülni és uralkodni fog az ő székében és pap is lesz az ő székében és békesség tanácsa lesz kettőjük között.« (Zakariás 6:13) Mint a templom építője dicsőséggel, fenséggel és méltósággal van felruházva s őt terheli a felelősség és a feladat mint Atyja nevének nagy igazolóját. »S rá függesztik atyja házának minden dicsőségét... és lészen dicsőséges székül az ő atyja házának.« (Ésaiás 22:24, 23) Jézus Krisztus viseli a két hivatalt, a királyi és papi tisztséget s e kettő nem áll ellentétben egymással; azért van megírva: »S a békesség tanácsa lesz kettőjük között.« E két tisztség célja vagy végsőtanácsa a békesség. Mint áldozó pap, ő az Istennel való megbékélés útja az ember számára. (Efézus 2:14) A kiengesztelés munkáját mint királyi főpap fejezi be a mennyben; mint Isten királya uralkodik s elpusztítja Sátánt és szervezetét, amely oly sokáig megzavarója a közbékének; »békességet szerez a földön s jóakaratot az emberek iránt. »Ő »Sálem királya«, azaz a »béke királya«; »az ő nevét hívják: Csodálatosnak, Tanácsosnak,... Békefejedelemnek.« (Ésaiás 9:6, 7) Ő az igazoló és örökbékét létesít, harcolván érette.

[25] Zakariás a neki átadott ezüstből és aranyból koronát készített a főpap számára, ami az adakozók hűségének és ragaszkodásának emlékéül szolgált. »És a korona legyen Hélemnek (Heldai egy másik neve) Tobiásnak, Jedajának és Hénnek, a Sefaniás fiának emlékjelei Jehova templomában.« (Zakariás 6:14) E férfiak kifejezték hűségüket, amidőn a »kicsiny kezdet napjaiban«, amidőn a templom építése alighogy megkezdődött, Babilonból az Úr házához jöttek. (Aggeus 2:3) Az Úr kifejezte értékelését ragaszkodásukért, valamint Jósiásnak, Sefaniás fiának hűsége iránt, aki házát ez elkalomra rendelkezésre bocsájtotta. E férfiak a képletben a hű maradék tagjait példázzák, akik résztvehetnek Jézus Krisztus dicsőségében, melyet Jehovától nyert, s amely hűségesek részére »az igazság koronáját« tartja készen. (Tim. II. 4:8) Ezt a koronát a főpásztor megjelenésekor kapják meg. (Péter I. 5:1—4) Ki kell tartaniok a hűségben s gondoskodniok kell arról, hogy senki se vegye el koronájukat. Ez »emlékezetül lesz Jehova templomában«; ebből látható, hogy e négy említett férfiú Jehova szentélyében való elismeréssel lett megtisztelve. Ez mutatja, hogy a maradék most Krisztus alá van gyüjtve a templomban s a maradék tagjai egyuttal a királyság örökösei és Jézus Krisztus örököstársai. Mindezt példázza a korona.

[26] E fértiak munkája nem fejeződött be ezüsttel és arannyal való hozzájárulásukkal. Jósua megkoronázásának tanui kellet hogy legyenek s hallaniok kellett a próféta szavait; azután vissza kellett térniök s bizonyságot tenniök arról, amit láttak. Ez mutatja, hoogy a maradék tagjai, kiket a három férfi példázott, a bizonyságtevés munkájához csatlakoznak s bizonyságot kell tenniök mások előtt, miután felvilágosultak; ezt bizonyítja a jövendölés záradéka: »És a messzelakók eljőnek és építenek az Úr templomában és megtudjátok, hogy a Seregeknek Ura (Jehova) küldött engem hozzátok. Így lesz, ha hallgattok Jehova, a ti Istenteknek szavára.« (Zakariás 6:15) A messzelakók olyanok, akik a szent szellem második kitöltése után felvétettek a templomba s akiknek a templomosztály bizonyságot tesz. (Ésaiás 43:6, 7; 147. szoltár 2; Máté 24:31) Az így összegyültek jönnek és végzik a templomi szolgálatot. Elfoglalják mások helyét, olyanokét, akik a templomhoz tartozhattak volna s akik részt is vettek az illési munkában, de hanyagok lévén, megbotlottak a Kőben s azóta jellemfejlesztésről beszélnek s félre lettek állítva. Jeruzsálemben voltak egyesek, akik úgy gondolták, hogy »ideje volna részükre, hogy mennyezetes házban lakjanak, de a templomot félbe, pusztán hagyták.« (Aggeus 1:4) Ezek azokat példázzák, akik megelégedtek azzal, amit az Úrtól nyertek Jézus Krisztusnak templomához jövetele előtt; s akik elveszítették a templomban való szolgálat alkalmát. Azért most »messzelakók« foglalták el helyüket s e messziről jöttek örvendenek ama boldog kiváltságnak, hogy a templomban szolgálhatnak. Ezeket példázza Eszter és Ruth.

[27] Ama tény, hogy Jehova Zakariás jövendölésével egyezően minden szükséges segedelmet megad templomának, azt bizonyítja, hogy Zakariás valóban Istentől küldött próféta volt. Így igazolta akkor Jehova Igéjét s most bizonyságtevőit igazolja a »kereszténység« előtt, s nekik így van részük

FEL

Jehova nevének igazolásában. Jehová bizonyságtevőinek nem kell amiatt aggodniok, hogy mikor és hogyan fog teljesülni a sok megígért dolog. Ha megtartják azt, amit az Úr nekik adott, látni fogják Isten akaratának teljesülését. »És így lesz, ha szorgalmason hallgattok Jehovának, a ti Istenetek szavára.« Ez azt jelenti, hogy a maradék most szorgalmasan és teljes erejéből kell végezze a Jehovától reábizott munkát, arra való tekintet nélkül, hogy mit tesznek vagy nemtesznek mások. A templom a kellő időben befejeződik és Jehova neve igazolva lesz; most a templomban levőktől megkövetelteti, hogy teljes hűséget tanusítsanak, ha részt ohajtanak nyerni Jehova nevének és fgéjének igazolásában.

Bereai kérdések

1. Magyarázdd meg az itt jelzett ítéleteket, melyek Izraelen később végrehajtattak! Alkalmazd a jövendölést arra, amit Izrael példázott!

2. Mi Jehova célja, miért tárja most fel a leírott ítélet jelentőségét s küldi ki bizonyságtevőit? Örömmel fogadják ezt bizonyságtevői? Ki küzd a biznyságtevés munkája ellen? Hogyan és miért teszik ezt? Hogyan viselkednek a hívek e támadással szemben?

3. Irdd le Zakariás következő látomását! Mit tartalmaz a tekercsre írott feljezyzés? Mire mutat a tekercs nagysága?

4, 5. Miért van az mondva, hogy »ez az átok«? Mely időben kezdett kiáradni ez az »átok«? Hogyan történt ez? Miért ebben az időben? Mutasd ki más szövegek igénybevételével »mindenki, aki lop« és »aki hamisan esküszik« szavak jelentőségét! Kire alkalmazható e jövendölés?

6. Kire vonatkozik a 4. vers?

7—9. Magyarázdd meg az 5. verset annak kimutatása érdekében, hogy mi az, ami előjön! Ismertesd a 6. versben említett »Ephát«! Minek a jelképe az? Mutasd ki, hogy az abban mutatott »asszony« miképp alkalmazható a próféciára! Mit jelent az angyal e kijelentése: »Ez az istentelenség«? Mire mutatnak a következő cselekmények?

10, 11. Mit jelent a 9. versben előforduló »két asszony«? Mutasd ki, hogy ez a leírás egyezik más szövegekkel, melyek az istentelenek összeszedését írják le! Mutasd ki más szövegek alapján, hogy e látomásban a »két asszony« az Ephában ülő asszonyt Sineár földjére vitte, hogy ott házat készítsen neki.«

12, 13. Hogyan lépett föl Jehova mint a csata Istene a végsőharcot illetőleg? Mit látott a próféta első látomásában? Mit látott a 6. fejezet 1. versében leírt látomásban? Magyarázdd meg a »szekerek« és két »érc hegy« jelentőségét! Idézz más szövegeket, melyek a csatát és a legfőbb vitézt leírják!

14, 15. Mit mutat a 6. fej. 2, 3-ban bemutatott arcvonal felállítása? Mit magyarázott arról az angyal, amit a próféta a látomásban látott?

16, 17. Mutasd ki, hogy e jövendölést a tulajdonképpeni Babilonra kell-e alkalmazni! Mit látunk a prófétai feljegyzésben, hogy a »fekete lovak Észak földjére, a fehérek pedig azok után mentek«? Mi a jelentőségteljes a következő kijelentésben: »a tarkák kivonulnak Dél földjére«?

18. Mutasd ki, hogy a 7. vers jövendölése teljesülőfélben van!

19. Magyarázdd meg e szavakat: »Azok, melyek Észak földjére vonultak, megcsendesítik haragomat Észak földjén«!

20, 21. A 10. versben levő nevek jelentősége tekintetében mutasd ki, hogy vesz Zakariás a Babilonból jött fogságbahurcoltaktól adományokat, akik Jósua házába mentek«! Mily célból gyültek ezek össze ott? Mit példáz ez?

22. Hogyan készített Zakariás »koronát« a jövendölés teljesítéseképpen? S helyezte azt Jósua fejére?

23. Mikent kellett a prófétának eljárnia a 10. vers szerint s teljesítenie a 11. és 12. vers utasítását? »Egy férfiú, a neve: Csemete«; magyarázdd meg a Csemete felől, hogy mikor s hogyan teljesül: »támad az ő helyéből (öbcléle)« s »megépíti Jehova templomát«! Mily célból történtek e dolgok?

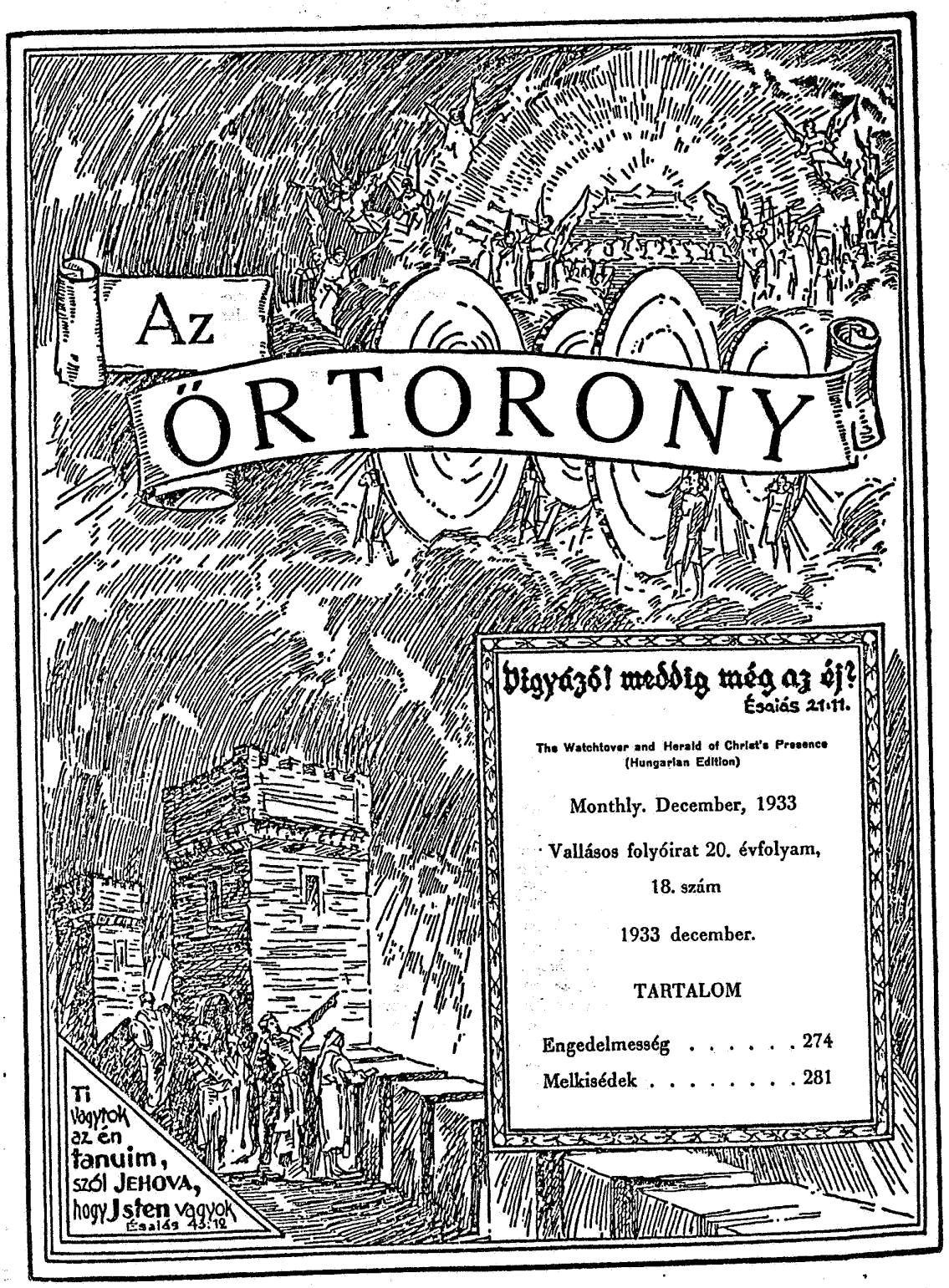
24. Kit jelképez Zorobábel és Jósua? Mutasd ki a jövendölés (Ésaiás 22:23, 24) teljesülését azon dicsőséget illetőleg, amely megnyugszik majd őrajta! Mit értsünk ezalatt, hogy a »békesség tanácsa lesz kettőjük között«?

25, 26. Miért nyertek eképpen jutalmat a 14. versben említett féfiak? Miért kellett nekik, miután ezüsttel és arannyal hozzájárultak, Jósua koronázásának tanuivá lenniök? Hogyan teljesült be e jövendölés?

27. Hogyan tudhatjuk, hogy Zakariás hű, Istentől küldött próféta volt? Mily leckét tartalmaz ez Jehova bizonyságtevői részére a jelen időben? Hogyan fejezi ki Jehova azon állapotot, melyet mindenkinek el kell érnie, ha a templomban ohajt maradni? Mily különös alkalmazás esedékes ebben az időben? Miképp alkalmazandó ez különösképpen a jelenre? Miért nagy kiváltság ez? W. T., 1933 szeptember 1.

Typus nyomda, Praha. Kiadó és Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.

FEL

Vigyázó! meddig még az éj?
Ésaiás 21:11.

The Watchtower and Herald of Christ's Presence
(Hungarian Edition)

Monthly. December, 1933

Vallásos folyóirat 20. évfolyam,

18. szám

1933 december.

TARTALOM

Engedelmesség 274

Melkisédek 281

Entered as Second Class Matter April 24th 1929, at Brooklyn, N. Y. Postoffice under the Act of March 3rd 1879.
(Sec. 397, P. L. and R.) — Printed in Czechoslovakia.

Az Őrtorony

Megjelenik havonként.

Kiadó: Mezinárodní sdružení badatelů bible, Českosl. větev, sídlo v Praze, Tylova ul. 16, Praha-Smíchov,

Főszékhelye: 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Tisztviselői:
Rutherford J. F., elnök. Van Amburgh W. E., titkár.

Csehszlovákiában felelős: K. J. Kopetzky, Praha-Smíchov, U Nikolajky 15.

Typus nyomda, Praha.

Engedelmesség

„Mint az arany függő és színarany ékesség: olyan a bölcs intő a szófogadó fülnek.“ — Példb. 25:12.

JEHOVA szentély-osztályának engedelmességet kell előbb tanulnia, mielőtt résztvehet Jehova nagy nevének igazolásában. Isten, szövetséges népének adja Igéjét és a kiszabott időben Igéjének értelmét is, hogy oktatásban részesüljenek; azután az ő akaratát kell cselekedniök. Azoknak mondja ő, akik vele szövetségben állnak: »Térj eszedre Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon tőled a lelkem, hogy pusztává ne tegyelek téged, lakhatatlan földdé.« (Jeremiás 6:8.) Jeremiás e kijelentése olyanokra vonatkozik, akik most e földön vannak és szövetséget kötöttek Isten akaratának cselekvésére. Bölcs ember, aki szorgalmasan törekszik megismerni Istennek Igéjében lefektetett akaratát s azután ezen akarat cselekvésére igyekszik. Az nem elég, hogy csak meghallgassuk, mit mond az ő Igéje: »Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel és a cselekedetekből lett teljessé a hit.« (Jakab 2:22.) Ez azt mutatja, hogy azok, akik az Ige betűjét elfogadják, de a szellemét nem, s nem teljesítik, amit Isten nekik parancsol, őrültség foglyai. Jehova helyteleníti a formaságokat a betű betartása terén, mivel az gúnyolódással egyértelmű és »Isten nem csúfoltatik meg«. (Galata 6:7.) Amidőn Jézus Krisztus az ítélettevésre megjelent s a hűségeseket a templomba gyűjtötte — amint a tények és az írások mutatják — két osztály állott előtte, melyeknek egyike a formaságokat kedvelte; ezek álszent, jámbor külső mutatásában gyakorolták magukat; szerettek a nyilvánosság előtt imádkozni és böjtöltek, hogy lássák őket, hogy milyen jók, s hogy oly igen kifejlődtek, hogy alkalmasak és nélkülözhetetlenek is a királyság számára. A másik osztály ellenben egészen más volt; ez az osztály alázatosokból és tanulékonyakból állott, akik híven követték azt, amit Isten akarataképp ismertek meg, mégpedig örömmel és sohasem tekintettek a saját erejükre és tehetségükre. Az elsőként említett osztály az engedetlen, az utóbbi az engedelmes osztály. E két osztálynak el kell választatnia egymástól, hogy az elismert osztály elkészüljön a templomi munkára és Jehova nevének igazolására a nagy nap csatájával kapcsolatban. Mindkét osztály tagjai a bírói szék előtt állnak s mindkét osztálybeliek feláldozták emberi életjogukat. Most azonban valami fontosabb kérdés elé állíttattak. Nekik engedelmeskedniök kell. »Vajjon kedvesebb-é az Úr (Jehova) előtt az égő és a véres áldozat, mint az Úr (Jehova) szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél.« (Sámuel I. 15:22.) »Mert, amint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés.« (Sámuel I. 15:23.) Zakariásnak a templom építésével kapcsolatban tett jövendölése megmutatja az engedelmes és az engedetlen osztályt is. E két osztály el lesz választva egymástól, az engedelmesek elkészíttetnek, a templomba lesznek fogadva és részük lesz Jehova nevének igazolásában.

[2] Zakariás jövendölése hetedik fejezetének bevezető része bizonyos izraelitákra mutat, kiket Béthel városa küldött, hogy imádkozzanak és beszéljenek a templom építőivel. Ez a templom befejezése előtt mintegy két évvel történt s azt bizonyítja, hogy azok a férfiak nem a templomban való imádkozásra küldettek. »És lőn a Dárius király negyedik esztendejében, hogy szóla az Úr Zakariáshoz a kilencedik hónapnak, a Kiszlévnek negyedikén. Mikor elküldék az Isten házába Saréczert és Régem Méleket és társait, hogy esedezzenek az Úr (Jehova) színe előtt.« (Zakariás 7:1,2.) »Isten háza« héberül »Béthel«. E szöveg azt jelenti, hogy e férfiakat Béthel-városából küldték Jeruzsálembe. E férfiak a maradékkal együtt tértek vissza Babiloniából s Béthelben laktak. (Ezsdrás 2:28: Nehemiás 7:32; 11:31.) Ez a két ember, Saracéer és Régem-Mélek idegen országbeli néven és cím alatt léptek föl, jóllehet immár a Szentföldön laktak; ez arra mutat, hogy nem álltak teljesen összhangban Jehova intézkedésével az ő munkájának végzése tekintetében. Ezek a férfiak tehát találóan példázzák a »látszatkeresztények« osztályát, akik hallották az igazságot, az illési munkában részt is vettek és sokat fitogtatták, hogy ők Isten házának, azaz, Béthelnek részei. De 1918-ban és azután az álmodozók különböző osztálya nyilvánvalóvá lett, akik azt állították magukról, hogy a »jelen igazságban« vannak és az ország örökösei. Ez a két említett férfi, aki Béthelből jött, tettével kimutatta, hogy azokhoz a »régi jó időkből valókhoz« tartozik, akik nem tartottak lépést az igazsággal és az Úr szolgálatával. Valamint azt is bizonyítja az ezekben példázott osztályról, hogy ezek a multnak élnek, mivel oly régi szertartásokhoz vagy formákhoz ragaszkodnak, melyeket emberek létesítettek, s a napokat, hónapokat, időket és éveket tekintik. (Galata 4:10.) Ezek nem szakadtak el teljesen Sátán szervezetétől (világától), hanem még mindig azt tartják, hogy elismerésükben kell részesíteniök a világ politikai elemeit; ezek nem mondják meg az igazságot, azt t. i., hogy az ilyenek Sátán világának alkotják egyik részét s így nem akarnak senkinek okot szolgáltatni arra, hogy elforduljon attól, amit ők »igazságnak« vélnek. Ezek meg akarják engesztelni Jehova színét (Paralel-Biblia széljegyzet), »kegyelmességre akarják hangolni az Urat« (Miniatür-Biblia). Ez oly emberekre mutat, akik »áhítatoskodni« szoktak, akiknek főképp az éneklésben tolik az örömük és a saját jeles tulajdonságaikat akarják fitogtatni s hogy mennyire becsülik valamelyik hithűsüket; de Isten szolgálatában nem szorgalmasak és nem is hűségesek

FEL

a valóságban, amint azt az Úr parancsolta. Ezek még képmutató »vallásoktatókat« is »keresztény testvéreiknek« neveznek. Mivel ez az osztály saját maga sem része Isten szervezetének, nem is téved túlságosan, amidőn a »képmutatókat« »keresztény testvéreinek« nevezi. Nem csoda, ha ezek halkan akarnak beszélni, amidőn Sátán szervezetéről van szó. »Ebnek kutya a barátja« — tartja a közmondás.

3 Jósua, a főpap és Zakariás, meg Aggeus próféták a templom építésén buzgólkodtak, amidőn ezek a szenteknek kinéző emberek megjelentek és mutatkoztak. Valószínűleg hosszú, ápolt szakállt viseltek, szertartásosan és ünnepélyesen léptek föl, s nagyon méltóságosan és kenetteljes komolysággal beszéltek a papokkal s nyilván krokodilus könnyeket is hullattak. »És hogy megkérdezzék a papokat, akik a Seregek Urának házában vannak és megkérdezzék a prófétákat is: Sírjak-e az ötödik hónapban és böjtöljek-é, amint cselekedtem azt nehány esztendő óta?« (Zakariás 7:3.) Amidőn Babilonban voltak, leültek a földre és sírtak s azóta állandóan szorgalmasan képviselték a külsőségeket, s bárha most már Isten kegyelméből visszatértek szülőhazájukba, nem szüntek meg sírni rendszeresen. Nem becsülték Isten kegyelmét, hanem azt vélték, hogy tovább kell sírniok és magukat jó embereknek mutatniok. Tizenhat éven át elnézték, hogy a templom pusztán hevert s hogy semmit sem tettek helyreállítására; s mégis rendes időközönként sírtak felette, hogy mások így szóljanak felőlük: »Nézzétek ezeket a szent embereket!« — De ha ők tényleg becsületes és Isten-félő emberek lettek volna, régen nem sírtak volna, hanem munkához láttak volna; bátran szembeszálltak volna az ellenséggel és szorgalmasan hozzáláttak volna a templom felépítéséhez, amint azt Isten megparancsolta. Éppen így viselkedik 1916., de főképp 1918. óta a fent említett osztály. Vannak, akik kijöttek Babilonból, illetve Sátán szervezetéből (világából) s akik részesültek az ezen idő előtt közölt igazságban, de akik, mivel egy férfiú, az ő földi vezetőjük, eltávozott közülök, így szóltak: »Nincsen több igazság; hadd üljünk le, beszélgessünk a multról és sirassuk meg, amit elveszítettünk.« Az Úr mindama dolgokat, melyek most történnek, a legkisebb részletekig is csodálatosan előre példáztatta; és azért cselekedett így, hogy a híveket hozzásegítse ahhoz, hogy különbséget tudjanak tenni a képmutatók és Isten szorgalmas szolgái között, hogy a hűségesek megerősödjenek és fel legyenek készülve az előretörtetésre a nagy nap küzdelmében.

4 Ezek a Jeruzsálembe jött férfiak aziránt érdeklődtek a papoktól és prófétáktól, hogy az ötödik és a hetedik hónapban sírjanak-e, amint azt sok éven át gyakorolni szokták. Az ötödik hónap hetedik napja volt ama nevezetes nap, melyen Jeruzsálemet és a templomot Babilonia feldúlta. (Kir. II. 25:8, 9.) Ezek most látták, hogy hű férfiak újból felépítették a templomot; de mivel nem látták, hogy ezek a hívő (templomépítő) férfiak sírtak volna, hanem azt kellett látniok, hogy azok örömmel dolgoznak, ezek az álszent képmutatók valószínűleg arra gondoltak, hogy kérdésükkel rendre fogják utasítani az építőket s egyúttal azt is megmutatják magukról nekik, hogy ők mily jó emberek. Az Úr azonban megmutatta, hogy többé nem volt illendő böjtölni és síránkozni, hanem attól kezdve az »ötödik hónap böjtje az öröm és vígság ünnepe« kellett hogy legyen. (Zakariás 8:19.) Amióta az Úr Jézus Jehova templomához eljött, s amióta a hívek összegyűjtése folyik, azóta eljött az öröm ideje; de azok az »álmodozók«, akik a »régi jó időkre« gondolnak s emberi hagyományokhoz ragaszkodnak, még mindig böjtölnek és sírnak s ezek valóban immár elvették jutalmukat, ami abból áll, hogy kölcsönösen elismerésben részesítik egymást. (Máté 6:16.) A jelenkor siránkozói nem látják, hogy az Úr Jézus szent templomában van. Ez tényleg egyike ama nagy igazságoknak, melyet ezek hevesen támadnak és durva kifakadásokkal illetik Jehova bizonyságtevőit, mivel ezek azt állítják, hogy az Úr az ő szent templomában van. Ez mutatja, hogy a templom az ő számukra nem létezik, mivel azt nem látják és nem tartoznak ahhoz, így tehát nem is születtek Isten szervezetéből és nem is tanulnak Istentől. Ha az Úrhoz volnának gyűlve és fel lennének kenve, látnák ama nagy és csodálatos igazságokat, melyeket most az Úr hívei előtt feltár. Minden külsőséget szegre akasztanának és többé nem böjtölnének és sírnának. »Mert a templomban mindenki az Úr dicsőségét hirdeti« s ezeknek »az Úr öröme az erejük«. (29. zsoltár 9; Nehemiás 8:10.)

5 Jehova azután olyasmit közölt prófétájával, ami a »régi jó idők« híveinek szól. »Szóla ekkor a Seregeknek Ura nekem, mondván.« (Zakariás 7:4.) A Zakariáshoz intézett üzenet azon fokozottabb világosságnak felel meg, melyben a hívek 1922. óta részesültek. Most pedig nézzünk meg nehányat azon csodás dolgok közül, melyeket az Úr azóta nyújtott a templom-osztálynak s örvendjünk neki. Az Úr jónak látta, hogy a folyóiratot oly eszközül használja, mely útján üzenetét szövetséges népéhez juttatja; s 1923-ban az örömüzenetét kezdte küldeni az Úr az éhezőknek s ekkor tanulták meg elsősorban e kijelentés értelmét: »Az Úrban (Jehovában) való öröm a ti erőtök!« (Nehemiás 8:10.) Azután az Úr ugyanazon év februárhavában feltárta népe előtt, hogy az Úrvacsora alkalmával használt bor a Király jelenlétével kapcsolatban a királyság örömét jelenti. (1923. évi folyóirat.) Azután értettük meg aztán elsőízben helyesen a talentumokról szóló példázatot, mely az Úrban való örömet is magában foglalja. (1923. évi folyóirat.) Azután a szűzekről szóló példázatot értettük meg, amely mutatja, hogy az olaj az örömet példázza s hogy a szűzek örömteljesek, mivel az Úr kegyében állanak. (1923. évi folyóirat.) S azóta Jehova állandóan küldi villámlásait a templomból s a templom-osztály tovább örvendezett és fokozta hűségét és kitartását a szolgálatban.

6 A templomban levők mindnyájan tudják, hogy az Úr Jézus jelen van és örvendeznek neki. Mostan sírni, illetlenség lenne s nem is lenne kedves az Úr előtt. Azért parancsolta meg az Úr Zakariás prófétának, hogy szóljon a »régi jó idők«et sírató emberekhez s mondja meg nekik: »Mikor böjtöltetek és gyászoltatok az ötödik és a hetedik hónapban, és pedig hetven esztendeig: avagy böjtölvén, nékem böjtöltetek-é?« (Zakariás 7:5.) Ez az isteni tanács és rendreutasítás mint akkor, most is Isten egész szövetséges népéhez szól, azokhoz is, akik azt vélik, hogy felelősségteljes állásokat töltenek be, tehát a Márdokeus-Naomi-osztályhoz, valamint az Eszter-Ruth-osztályhoz is, amely utóbbi osztály később jutott az igazság ismeretéhez. A jövendölés e része mutatja, hogy mindezek bizonyos fokig oly dolgokat dédelgettek, melyek illetlenek vol-

FEL

tak. Ezek gyászoltak és sírtak a multban is; de most már, amióta az Úr eljött templomához, többé nem szabad böjtölniök és sírniok, mert az öröm ideje eljött. E jövendölés ötödik versének már pusztán a szövegezése is mutatja, hogy az »ötödik és a hetedik hónapban való böjtölést« ők saját maguk határozták volt el Jeruzsálem feldúlására való emlékezetül. (Kir. II. 25:25, 26.) Nincsenek bizonyítékok arra nézve, hogy ezt a böjtöt Jehova rendelte volna el a számüzöttek között a hetven éves fogság alatt. Ezt a böjtöt ők maguk vezették be emberi rendeléséből. S hasonlóképp támadtak azon sokféle külsőségek is, melyeket Isten szövetséges népe gyakorolt; ezek mint a multban, úgy támadtak a jelenben is, s erre illik az apostol következő kijelentése: »Ha meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól, miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők volnátok, efféle rendelésekkel: »Ne fogd meg! meg ne kóstold! még csak meg ne is illesd!« — (Amik mind a velük való élés [felhasználásuk] által elfogyasztásra vannak rendelve) az emberek parancsolatai és tanításai szerint. Amelyek bölcseségnek látszanak ugyan a magaválasztotta istenitiszteletben és alázatoskodásban és a test gyötrésében; de nincs bennük semmi becsülni való, mivelhogy a test hízlalására valók.« (Kolosé 2:20—23.)

7 Az újabbkori álmodozók és böjtölők emberek utasításait követik, például »jellemfejlesztésben« gyakorolják magukat, ami saját testüknek és másoknak is tetszik; azt gondolják, hogy ezáltal alkalmasak lesznek a mennyország számára s azért is cselekszik azt, hogy mások szemeiben Isten előtt tetszőbbeknek tekintessenek. Megvonják magukat oly dolgoktól, amelyeket Jehova nem tiltott meg, s megengednek maguknak oly dolgokat, amelyeket Jehova megtiltott. Böjtölésüket tehát nem Jehova utasításából gyakorolják. A természetellenes élet, vagy önsanyargatás nem kedves Isten előtt; amit Isten kedvesen tekint, a »királyság gyümölcseinek« termésében való tevékenység és határozottság, amint azt ő megparancsolta, szorgalmasan és örömmel cselekedvén. Aki az istenességet« csak mutatja, de szívében saját magán vagy valamely más lényen csüng, nem lehet kedves Isten előtt. Az igazsággal való tüntetés csúfság, és Isten meglátja azt.

8 Azután Jehova prófétája megmondja ezeknek a beképzelt, álszenteskedő és álmodozó bálványimádóknak, hogy jólétük napjaiban való ételük és italuk is nem azért történt, hogy erejüket az Úr szolgálatába állítsák, hanem önzésből mívelték azt. »És mikor ettetek és mikor ittatok, avagy nem magatoknak ettetek és ittatok? Avagy nem ezek a beszédek-é azok, amelyeket szólott vala az Úr (Jehova) az előbbi próféták által, mikor még Jeruzsálem népes és gazdag vala a körülte levő városokkal együtt és mind a déli táj, mind a lapály-föld népes vala?« (Zakariás 7:6, 7.)

9 1916 előtt azok, akik Jehovával szövetséget kötöttek, abban azidőben jólétben voltak. 1917- s 18-ban azután reájuk szakadt a fogság és a kellemetlenség Sátán szervezete részéről. Ezek az álmodozók azután sírtak és jajveszékeltek — ellenség lett belőlük — s azóta is állandóan sírnak és jajveszékelnek, mivel »egy elhunyt embernek végső akaratát és rendelkezését nem követtük pontosan«; ezek azt hiszik, hogy egy elhunyt ember korlátok közé szoríthatja Isten munkáját. Jehova azonban prófétája útján azt mondja ezeknek, hogy ahelyett, hogy egy elhunyt ember szavaihoz és véleményéhez ragaszkodjanak, jobb lenne, ha a régente az ő vigasztalásukra és oktatásukra megírott próféciákat tanulmányoznák, az Úr ezen ígéiből táplálkoznának és szorgalmasan követnék az Úr parancsait. Az Úr Ésaiás próféta útján is ugyanezen dologról íratott. (Ésaiás 58:4, 5.) A folyóirat figyelmeztetett e jövendölésre s figyelmeztette a síránkozókat és lágymelegeket, hogy ébredjenek fel s engedelmeskedjenek az Úr parancsainak. Ezek azonban csak tovább folytatják önző útjaikat s nemakarják követni Isten beszédét. (Lásd a folyóirat 1929. erre vonatkozó számát!)

10 Most eljött az ideje, hogy az igazságot hirdessük s a maradéknak az Úr minden parancsát pontosan kell figyelembe vennie. (Apcsel. 3:22, 23.) Aki el akarja kerülni ama nagy szerencsétlenséget, hogy Sátán szervezetének fogságába essék, s ennekfolytán Armageddonban elpusztuljon, a szent próféták útján Isten Igéjében feljegyzett szavakat hűségesen kell követnie, ami főképpen a templom-osztály vigasztalására és segítségéül íratott. Most a templom-osztály minden tagja körültekintően és az Úrhoz való teljes engedelmességgel kell hogy eljárjon.

11 Isten szövetséges népének az a hivatása, hogy az előre megírott ítéleteket közzétegye s egymás iránt igazságosan viselkedjék. »És szóla az Úr (Jehova) Zakariásnak, mondván: Így szól a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéljetek! és irgalmasságot és könyörületességet gyakoroljatok, kiki az ő felebarátjával!« (Zakariás 7:8, 9.) Azokat, akik beleegyeztek Isten akaratának cselekvésébe, arra figyelmeztetjük, hogy ne pártoskodjanak s ne valamely embernek a nevét dicsőítsék. (50. zsoltár 20; Lukács 16:15.) Krisztus testének minden tagja (minden keresztény) legyen könyörületes és részvételjes testvérei és az istenfélők iránt. Ezt követeli meg Isten, az Úr. (Mikeás 6:8.) Valamely testvérnek a kihasználása útálatos Isten előtt. »Ózvegyet és árvát, jövevényt (idegent) és szegényt meg ne sarcoljátok és *egymás ellen* még szívetekben se gondoljatok gonoszt.« (Zakariás 7:10.) Valamely testvérről rosszat feltételezni, vagy rosszat beszélni róla a »bűn emberének« szellemét fejezi ki és bűntény Isten felkentjei ellen s ily bűntény gyakorlása végül a »gonosz szolga-osztályba« juttatja az ily gonosztevőt. (Thess. I. 5:15.) Azok az emberek, akik Béthel városából a templomépítőkhöz mentek, böjtöltek, de nem az Úr dicsőségére, hanem a saját önző érdekeikből; s azok, akik most a földön Jézus Krisztus követőinek vallják magukat, tanulják meg ebből, hogy ne a böjtölésnek, hanem az Úr örömteljes szolgálatának szenteljék magukat.

12 Az izraeliták vastagnyakúak voltak s nem akartak figyelni s azért kellett szenvedniök. Viselkedésüket és büntetésüket a mi javunkra jegyezték föl, hogy mi a helyes úton járjunk. »De nem akartak meghallani (engedelmeskedni), sőt vállaikat vonogatták és bedugták füleiket, hogy ne halljanak.« (Zakariás 7:11.) Ez nem csupán ama történelem, mely ezelőtt 2500 évvel lejátszódott, hanem teljesen annak a megfelelője, amit a látszatkereszténység és a »gonosz szolgaosztály« cselekedett 1922. óta. Többen, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, ahelyett, hogy engedelmesen és erőteljesen hozzáláttak volna a munkához Jehova nevének dicsőítésére, a királyság munkája ellen támadtak s még mindig kifakadó szavakkal és cselekedetekkel támadnak. »Szívüket megkeményítik, hogy ne hallják a törvényt és az ígéket, amelyeket a Seregeknek Ura küldött vala az ő lelke által, az

FEL

előbbi próféták által. És igen felgerjedt vala a Seregeknek Ura.« (Zakariás 7:12.) Ezek bedugták fülüket az igazsággal szemben és szívükben a királyság munkája ellen foglaltak állást. Isten haragja Izrael nemzetére engedetlensége miatt következett; s ez példázza, hogy a Mindenható Isten nagy napjának csatájában hasonló büntetés fogja sujtani az ellenséget.

13 A látszatkereszténység Isten munkájának illési korszaka alatt nem akart szótfogadni s még most is megrögzött állapotban van. A gonosz szolga-osztály most a sátáni szervezet más ágaival szövetkezik és Isten országa ellen foglalt állást. Amidőn azonban ezek kiáltani fognak, Isten nem hallgatja meg kiáltásukat. »És lőn, hogy amint én kiáltottam, és nem hallották meg; úgy kiáltottak, de nem hallottam meg, azt mondja a Seregeknek Ura.« (Zakariás 7:13.) »A bölcseség kint szerül-szerte kiált, az uccákon zengedezteti az ő szavát. Térjetek az én dorgálásomhoz, imé, közlöm veletek az én lelkemet, tudtotokra adom az én beszédeimet néktek. Akkor segítségül hívnak engem, de nem hallgatom meg; keresnek engem, de meg nem találnak. Azért, hogy gyűlölték a bölcseséget, és az Úrnak félelmét (tiszteletét) nem választották.« (Példb. 1:20, 23—28, 29.)

14 Jehova szétszórta az izraelitákat s nagy szomorúságba borította őket, bukásukat megengedvén. (Zakariás 7:14.) Ez a »számtalan sokaság« nyomorúságát példázza, mely az »elpusztult örökséghez« hasonlít. (Ésaiás 49:8.) A »számtalan sokaság« figyelmen kívül hagyja Isten beszédét s azért kerül fogságba; de a kellő időben megszabadul. De mennyivel nagyobb büntetésben részesülnek azok, akik Babilonból visszatértek, felvilágosodtak, a királyság meghívásában részesültek s alkalmat nyertek arra, hogy közreműködjenek a templom építésén, de azután szándékosan lágymelegek és engedetlenek lesznek! (Jelenések 3:14—18; Péter I. 4:17; II. 2:12, 13.) Az önző okokból való külszín és álszenteskedés méltó büntetésben részesülnek az Úrtól. De azok, akik örömmel engedelmeskednek, az Úr elismerését fogják megnyerni.

Jehova Sion iránti buzgósága

15 Nevét Jehova összekapcsolta Jeruzsálemmel és a hűségeseket a maga nevéért vezérelte oda vissza. Most hasonló buzgóságot fejt ki Sionért, az ő szervezetéért. Azért van megírva a jövendölésben: »Majd szóla a Seregeknek Ura, mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezéssel gerjedeztem a Sionért és nagy haragra gerjedtem ellene.« (Zakariás 8:1, 2.) Sátánnak a mennyből történt kivetése után Isten szervezetének nagy üldözése következett a földön. A látszatkereszténység megvetette Jézus Krisztust, a Királyt, s Jehova haragja azért következik a kereszténységre. Gerjedezése nem sokáig várat magára, mielőtt Sion megszabadításához fogna. (Jeremiás 25:12.) Miután Bábel uralkodója (Sátán) s »ama nép« (Sátán szervezetének láthatatlan része) nagy haraggal vettetett ki a mennyből, Jehovát nagy gerjedelme (buzgósága) felindította Sion iránt, hogy a törvénytelen szervezet végső megbüntetésére készüljön, amely büntetést Armageddonban fog végrehajtani.

16 Jehova megígérte szavában, hogy az ő »asszonya« oly ivadékot fog szülni, aki elpusztítja az ellenséget. Ezt az ígéretet mintegy hatezer éven át látszólag elfelejtették; de a valóságban nem ment feledésbe. Ezen idő alatt Jehova szervezetének mennyei része özvegyi állapotban volt. Jehova prófétája útján mondja: »Egy rövid szempillantásig elhagytalak és nagy irgalmassággal egybegyűjtelek.« (Ésaiás 54:5—8.) Kegyelmével Jehova 1914-ben fordult vissza az asszonyban példázott mennyei szervezetéhez. Szervezetének földi részét illetőleg Jehova csak 1918. után fordult hozzá kegyelmével, amidőn az ő követe eljött templomához. (Malakiás 3:1.) Ezzel egyezően jövendölte meg Zakariás: »Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz és Jeruzsálem közepette lakozom és Jeruzsálem igazság városának neveztetik, a Seregek Urának hegye, pedig szent hegynek.« (Zakariás 8:3.) Jehova más prófétái útján közölte azon akaratát, hogy kegyelmével ismét visszafordul Sionhoz s ezt meg is cselekedte. (102. zsoltár 13—16.) Az ő hű maradéka most Sionhoz menekül. (Ésaiás 14:32; 24:23.) »És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, akik Jákóbban megtérnek hamisságokból, szól az Úr. És én övelek ily szövetséget szerzek, szól az Úr: lelkem, amely rajtad nyugoszik és beszédeim, amelyeket szádba adtam, el nem távoznak szádból és magodnak (A Ruth-osztálytól, a Naomi-osztály) szájából, így szól az Úr, mostantól mindörökké. (Ésaiás 59:20, 21; Mikeás 4:7, 8; Ésaiás 33:5, 6.) Jehova beteljesítette ezt a prófétai ígéretet az ő hűségesei részére s bizonyságtevőivé emelte őket.

17 Jehovának Jeruzsálemben példázott szervezete azután jólétet élvez. »Jeruzsálem az igazság városának hívatik«, azaz, a Hűség és Kitartás szervezetének, mégpedig elsősorban a maradék útján a földön, mely a Júda-osztály, s azután a Jonadáb-osztály, s végül a rendelt időben a »számtalan sokaság«-osztály útján. De az Úr angyala minden botránkoztatót és gonosztevőt eltávolít. (Jelenések 22:15.) »Lássad Siont, ünnepeinknek városát! szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sátort, mely nem vándorol, melynek szegei soha ki nem húzatnak, s kötelei soha el nem szakadnak; sőt az Úr (Jehova) a dicsőséges. lesz ott nekünk folyók és széles vizek gyanánt, amelyekbe nem jő evezős hajó (Világ kereskedelmi hatalma, főképp a Brit-világhatalom által képviselten) s nehéz gálya rajtok át nem megy. Mert az Úr (Jehova) a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket!« (Ésaiás 33:20—22.)

18 Jehova örök menedékhelye lesz népének s nem fognak többé hadseregekké szervezett idegenek átvonulni rajta. (Jósl. 3:16, 17, 21.) Isten maradék népe látja most ezeket az áldásokat s örvend és Jehova így szól hozzá: »Nem látsz többé gonoszt (nem ér több baj téged)... Ne félj! Ne lankadjanak kezeid Sion!« (Sofóniás 3:14—17.) Jehova templomához küldte nagy bíráját; eszerint tehát most helyreállította »bíráidat« s elküldte csodálatos »tanácsosát« s ezután így fogják hívni az ő szervezetét: »Az igazság hű városa!« (Ésaiás 1:26; 30:20.) Azok, akik Sion szülöttei, Istentől taníttatnak s nagy örömet és békét élveznek. (Sofóniás 3:13.)

19 Több jövendölés mutatja, hogy sokan fogják felismerni Isten szervezetét Armageddon előtt s azután azt is el fogják ismerni, hogy semmiesetre sem Jehova a felelős azon bajokért és gonoszságokért, melyek a földet betöltik s hogy csak Isten országa lesz igazi orvosszere a világnak. Isten kísértőire eljött a nagy nyomorúság napja; azok részére ellenben, akik Jehova pártján foglaltak állást és kitartóan és híven síkra kelnek mellette, a jólét, az öröm és az áldások ideje

FEL

következett. A nép örömmel fog Sionhoz, a királysághoz járulni s üdvözölni fogja a Királyt. (Jeremiás 31:23; 48. zsoltár 2; Jóel 3:17.)

20 Tizennyolc évvel a maradéknak Babilonból való visszatérése után a következő jövendölés adatott: »Ezt mondja a Seregeknek Ura: Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem uccáin és kinek-kinek pálca lesz a kezében a napok sokasága miatt. És megtelnek a város uccái fiúkkal és leányokkal, akik játszadoznak annak uccáin.« (Zakariás 8:4,5.) Ez nem vonatkozhatik a Jóel jövendölésében említett aggokra, mert Jehova azok ellen van, akik hamis álmokat álmodoznak s jövendölnek s a népet hazugságokkal áltatják, s elpusztítja őket. (Jeremiás 23:32.) Zakariás jövendölése tehát képletesen azt mutatja, hogy Isten az igazi egyház végső napjaiban, azaz a világ végén, visszavezeti maradékát szervezetébe s aztán gyümölcsözővé teszi. (37. zsoltár 25; 92:14, 15.) A hű maradék öreg napjaiban is Jehova szervezetében fog maradni, élvezni fogja oltalmát s többé nem fogja ellenség kergetni. (31. zsoltár 23.) Márdokeus és Naomi, mind a kettő öreg volt Eszter és Ruth drámájának lejátszódásakor; s a »fiúk és leányok«, azaz, a Jeruzsálem uccáin játszadozó fiatalok azt a gondolatot támasztják, hogy az Eszter és a Ruth osztály a maradék tagjaiként van példázva. Ezek a fiatalok Sion gyermekei; így tehát biztosan a maradék egy részét példázzák. (Ésaiás 66:8; 113. zsoltár 9; 127:3—5.) E jövendölés teljesülésekor mondja Sion: »Ki szülte nekem ezeket (a Ruth- és az Eszter-osztályt), hiszen meddő és gyermektelen voltam?« (Ésaiás 49:199—22.) Vidám gyermekek az uccán szoktak játszani. Ama prófétai kijelentés, hogy ezek a gyermekek az uccán szoktak játszani, azt mutatja, hogy gondtalanok, vidámak és az Úrban bizakodók. »Sionnak fiai örüljenek az ő királyukban! Dícsérjék az ő nevét táncoal.« (149. zsoltár 2, 3.)

21 Csodálatosak azok az áldások, melyeket most Sion élvez s a hívek látják, hogy ezek azáldások az Úrtól valók. »Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha ez csoda lészen e nép maradékának szemei előtt azokban a napokban, vajjon az én szemeim előtt is csoda lészen-é? — Így szól a Seregeknek Ura!« (Zakariás 8:6.) Jehova részéről semmi sem lehetetlen. E jövendölés teljesülése annak tudható be, hogy Jehova kegye ismét Sionhoz fordult; hogy hűséges és engedelmes népét a templomba gyűjti, felkeni és felvilágosítja; az ő népe így kiált föl: »Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemeink előtt!« (118. zsoltár 23.)

22 Jehova népe olyanokból áll, akik örömmel engedelmeskednek neki s ezeket megoltalmazza és megáldja: »Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ímé, én megszabadítom az én népemet a nap keltének földéről, és elhozom őket és Jeruzsálemben lakoznak és népemmé lesznek, én pedig Istenükké leszek hűséggel és igazsággal.« (Zakariás 8:7,8.) Hogy Jehova őket megszabadítsa, elsősorban is a királyt támasztja, azután Sátánt szervezetestől kiveti a mennyből, azután a választottakért megszüntette a világháborút s azután elküldötte hűségeseit, hogy mint az ő bizonyságtevői képviseljék őt az Armageddonra vonatkozó további készülődésekben. A maradék biztonságban lakik, mivel Jehova neve a menedéke. (Példb. 18:10.) Ezek többé nem embereket méltatnak és dicsőítenek. Ezek Jehovát imádják és őnéki szolgálnak.

23 A hű maradék Isten népe, mely az ő neve érdekében lett választva; onnek egy munkát kell elvégeznie és üzenetüket és isteni felszerelésüket az Úr munkájában kell használniok. »Ezt mondja a Seregeknek Ura (a maradéknak): Erősödjenek meg kezeitek, akik hallottátok e napokban e beszédeket a próféták szájából, akik szóltak, amikor megvetteték a Seregek Ura házának alapja, hogy megépittessék a templom.« (Zakariás 8:9.) Azok, akik most hallják és értékelik e jövendöléseket, melyeket Jehova most feltárt és tisztázott népe előtt, erősek és tevékenyek kell hogy legyenek. Az ő kiváltságuk, hogy a gyengébekkel közöljék, azaz, hogy a »lankadó kezeket megerősítsék«. (Ésaiás 35:3.) A templomi munka most előrehalad és az Úr a szükséges eledellel táplálja népét, hogy erősek legyenek őbenne és az ő hatalmának erejében.«

24 Isten népe 1924-ben megtudta, hogy Krisztus eljött a templomhoz s csak attól kezdve tudták méltatni a királyság munkájának kiváltságát. »Mert e napok előtt nem volt az embernek bére és a baromnak sem volt bére, sem a kimenőnek, sem a bejövőnek nem volt békessége a háborúság miatt, mert minden embert felinditottam: kit-kit az ő felebarátja ellen.« (Zakariás 8:10.) Zakariás ezzel nem a világ szervezetének jelenlegi kereskedelmi (gazdasági) depressioját jövendölte meg, hanem oly állapotokat, amelyek 1922. előtt Isten népe közt uralkodtak. Isten népe 1922. előtt még nem fontolta meg komolyan a szervezett munka fontosságát, azért nem volt bére vagy sikere az ő munkájának. És békességük sem volt eredményes. Bizonyos fokú félelem és tartózkodás uralkodott közöttük, mivel még meghódoltak Sátán szervezete (világa) előtt, azt »felső hatalomnak« tekintvén; ennek következtében nem volt békességük. A jellemfejlesztést tekintették főtanításnak s a »választás« útján ragyogni akaró vének erről a témáról beszéltek; a misszómunkát pedig a háttérbe tolták. Nem végeztek tényleg szorgalmas, eredményes és buzgó munkát. A »szamariabelieh« elnyomták és akadályozták Isten népét s ezek még most is »Szamária bűnében« gyakorolják magukat, amennyiben a teendőkre nézve emberek utasításaira, s nem Jehova ígéire hallgatnak. Az Ördög e szamariabelieket és szervezetének más elemeit használta Isten népének elnyomására és megfélemlítésére; azonkívül viszályok léteztek a csoportok között, melyekben a felfuvalkodott »vének« uralkodtak Isten öröksége felett. Ezeknek előbb ki kellett vettetniök Isten szentélyéből, mielőtt teljes egység vonulhatott volna közéjük. Egyes ellenkezők kivettetésük után is folytatják azon törekvésüket, hogy Jehova munkáját akadályozzák; de a hűségesek mindazáltal kitartóan fognak előremenetelni s nem törődnek a támadással, kerülvén azokat, akik őket akadályozni akarják.

25 Abban az időben, amidőn Zakariás jövendölt, már le volt fektetve a templom alapja s a munkát két éven át folytatták. Ez jól megfelel 1922-nek, de főképpen 1926-nak, amely utóbbi idő a boldogság idejének kezdetét jelenti. (Dániel 12:12.) »De most nem olyan leszek e nép maradékához, mint az előbbi napokban voltam, így szól a Seregeknek Ura!« (Zakariás 8:11.) Az »előbbi napok« a hanyagság ideje volt. De amidőn Isten szövetséges népe tudatára ébredt, hogy Jehovának munkája van az ő számára, helyzete megváltozott és jólét köszöntött reá. »Mert a vetés békességes lesz, a szőlő megadja gyümölcsét, a föld is megadja termését, az egek is megadják harmat-

FEL

jukat és örökössé teszem mindezeken a nép maradékát.« (Zakariás 8:12.)

26 Most pedig nézzük meg, hogyan teljesítette be Jehova e jövendölést Jézus Krisztus, a templom nagy építője útján. A Zakariás által említett jólét vagy biztonság teljesen megegyezik Aggeus 2:19. és Ésaiás 30:23. jövendöléseivel. Azóta bőven van szellemi táplálék mindazok számára, akik örömmel óhajtanak táplálkozni belőle. Az Úr, kegyelméből megengedte, hogy a folyóirat hasábjain közöltessék az Istent szeretők között. A »mag« felvirágzott s következtében »minden emberi értelmet felülmúló békesség« költözött közéjük.

27 Jehova a gyümölcsöt »szőlője« útján eredményezi. (Ésaiás 27:2, 3; János 15:1,2.) A maradék örvend, hogy e gyümölcsöt testvéreivel s mindazokkal közölheti, akik óhajtják. S ugyanakkor a maradék is újat iszik a szőlőtőke gyümölcséből és dicsőíti a Királyt és Jehovát. (Máté 26:29; Lukács 22:18.) Az Úr maradékának munkáját a föld vagy a szervezet megmunkálásakor megáldotta s így virágzást és eredményt ajándékozott az Úr dicsőítésére. (Malakiás 3:11.) Azon ígéret, hogy »az egek megadják harmatjukat«, jelképszerint azt mutatja, hogy az igazság terén nem áll be inség, hanem az Úr mindennel, ami szükséges, táplálni fogja népét. Az Úr asztalán bőven vannak életadó, friss táplálékok és sokörömet és békét nyújt. A folyóirat a multban félig oly cikkekkel volt tele, melyek a világi ügyekről nyújtottak szemelvényeket; de 1924. óta ez megszünt és a rendelkezésre álló teljes tér a Jehova királyságáról szóló igazságok közlésére szolgál s az Úrnak e kegyes intézkedése friss és éber állapotban tartotta meg hű népét. »Mint az eső harmatozik az én tanításom, mint a harmat, az én beszédem, mint tavaszi eső a vetésekre.« (Mózes V. 32:2, 3.) Az ő népe most megtanulta, hogy a Mózes V. könyvében közölt igazságok főképp Istennek templomba gyűjtött népére vonatkoznak. A Krisztustemplomban levők egységbe kerültek. Az összetartás vagy egység olyan »mint a Hermon harmatja, mely alászáll Sion hegyére; mert ott rendelte el az Úr az áldást, az örök életet.« (133. zsoltár 2, 3.) Jehovának Zakariás útján tett ígérete mondja: »Mindezt örökségül adom a maradéknak«; s ő tényleg teljesítette ígéretét s most is teljesíti. A munka teljes komolysággal és erőteljesen 1926-ban kezdődött, s ez az év jellemzi a szentély megtisztításának rendkívüli munkáját a következő nagyobb munkára. (Jóel 2:23—28.) Jehova szófogadói folytatják ujjongásukat és az ő dicsőítését, mialatt közreműködnek a templomi munkán, arra való tekintet nélkül, hogy mit is fog mondani vagy tenni az ellenség, mivel jól tudják, hogy Jehova megőrzi őket; ők biztonságban vannak az ő nevében.

28 Népét Jehova eszközül használja mások megáldására; azért jövendölte Zakariás: »És lészen, hogy amiképpen átok valátok a pogányok között, ó Júda háza és Izrael háza; azonképpen megszabadítlak titeket és áldássá lesztek. No féljetek, erősödjenek meg kezeitek!« (Zakariás 8:13.) Júda és Izrael házának említése mutatja, hogy e jövendölés a Krisztusban levő egység idejében fog beteljesülni. Isten átka engedetlenségük miatt következett rájuk s a pogányok közt laktak, akik ugyancsak átkozták őket. Hasonló állapotban volt a szellemi Izrael is 1922. előtt, amidőn Isten haragudott szövetséges népére, mivel szófogadatlan és hanyag volt. De azután Isten haragja elfordult tőle. (Ésaiás 12:1.) A hűségesek most kedvvel hirdetik Jehova nevét és munkáit; »és átok nem lesz többé«, azaz: Jehova királyságának szorgalmas hirdetése tényleg áldás sok ember részére, de főképpen az a Jonadáb-osztály részére. »És a Jákóbnak maradéka olyan lesz a sok népek között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik és nem bízik embernek fiaiban... És haraggal és hévvel állok boszút a pogányokon, akik nem engedelmeskedtek.« (Mikeás 5:7, 15.)

29 Jehova a nagy nap csatájára készíti népét s azért parancsolja neki, hogy ne féljen: »Halld csak Izrael! Én ma hadbaszállok ellenségeitek ellen; ne féljetek szívetekben, ne aggódjatok, ne féljetek és vissza ne rettenjetek tőlük!« (Mózes V. 20:3.) Góg összes haddait összeesküvésre gyűjtötte össze s ezek most ellenséges mozdulataikkal Jehova »védencei« ellen vannak: de azok, akik rendületlenül bíznak Jehovában, nem kell hogy féljenek s nem is fognak félni. (27. zsoltár 1; 118:6; Sofóniás 3:16; Zsid. 13:6; János I. 4:17, 18.) Azért hirdeti most a maradék az ítélet napján bátran a királyság üzenetét s ezt az összes akadályokra való tekintet nélkül folytatni fogja.

30 Jehova 1918. előtt az akkor időszerű igazságokat hirdettette s a kereszténységnek alkalma nyílott arra, hogy tudomásul vegye a királyságot. Mialatt az illési munka így megtörtént, a látszatkereszténység, főképpen 1918-ban bántalmazta az Úr hű népét. Abban az időben Isten hű szövetséges népe közt oly »választottai vének« voltak, akik nem szolgáltak Istennek; ezeknek hűtlenségük miatt el kellett távolíttatniok, hogy a hűségesek elkészüljenek Isten céljaira. »Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Amiképpen elgondoltam vala, hogy veszedelmet hozok reátok, mikor atyáitok megharagítottak vala engem, így szól a Seregeknek Ura, és nem könyörültem.« (Zakariás 8:14.) Az Úr tényleg nem könyörült, hanem végrehajtotta a tisztító műveletet, hogy oly néppel rendelkezhessék, amely »igazság áldozataival áldozik Jehovának.« (Malakiás 3:1—4; Ezékiel 20:35—38.) Az ítéletnek Isten házán kell megkezdődnie s addig kell folynia, amíg a szentély megtisztul s akkor megszünik a törvénytelenség. (Péter I. 4:17; Ezékiel 21:24, 25.)

31 Jehova 1922., de főképp 1926. óta jóléttel látta el hű szolga-osztályát. »Azonképpen megtértem és elgondoltam e napokban, hogy jót teszek Jeruzsálemmel és Júda házával; ne féljetek!« (Zakariás 8:15.) Ezt cselekedte Jehova, mivel nevének igazolására az idő eljött, nem pedig azért, mintha a maradék megérdemelte volna az ő áldását. (Ezékiel 36:21—23.) A »fiúmagzat« megszületett; azaz, a királyság megkezdődött; azért jött el »annak rendelt ideje« is, hogy Sion kegyelmet nyerjen s Jehova nevét dicsőítse és igazolja. (102. zsoltár 13; Ésaiás 63:4.)

32 Ha a maradék a templomban akar maradni s részt óhajt venni azon dolgokban, melyeket Jehova előkészített részére, meg kell tennie a nyert parancsot. »Ezek azok a dolgok, melyeket cselekedjetek: Igazságot szóljon ki-ki az ő felebarátjával: igazságos és békességes ítélettel ítéljetek a ti kapuitokban.« (Zakariás 8:16.) Az Úr e parancsát nem azáltal lehet megtartani, hogy Isten népe előtt a »jellemfejlesztésről«, vagy más jócsengésű beszédeket tartunk. A szónokoknak az Igazságról kell beszélniök s nem igaz, hogy az ember a saját törekvései által elkészítheti magát a

Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!« (Zakariás 8:23.) Az »e napokban«-i idő most kezdődött s a »minden nyelvből való férfiak« mindazokat jelentik, akikből a Jonadáb-osztály alakul, nemzetiségükre való tekintet nélkül s ezek kezdik most keresni a királyság igazságát. (Királyok II. 10:15—23; 68. zsoltár 31; Ésaiás 55:5, 6.) A »ruhaszegély« vagy más fordítások szerint a »ruha széle« a lábig ért, s ezért a próféta e kijelentése »a egy zsidó férfiú ruhája szélébe kapaszkodnak«, azt jelenti, hogy azok Krisztus lábtagjai, aki igazolni és dicsőíteni fogja Jehova nevét; ezt jelenti a »zsidó« vagy a »Júda«-szó. Jézus Krisztus a »Júda törzséből származott oroszlán« s mindazok királya, akik segítségül hívják Jehova nevét. (Jelenések 5:5.) Az ő hű követői az ő lábtagjai, vagyis a maradék, amely most a királyság jó hírét szétviszi és Jehova dicséretét énekli. (Ésaiás 5:7, 8.) A »gonosz szolga-osztály« így szól: »Mi zsidók vagyunk«; de az Úr azt mondja nekik, hogy Sátán szervezetéhez tartoznak; s az Úr ezt jól tudja. (Jelenések 3:9; 2:9.) Nevét Jehova felkentjeire helyezi s azért jelenti a »tíz férfiú« mindazokat a földön, akik őszintén keresik az igazságot s ezek nem lesznek megtévesztve annak eldöntésében, hogy »kik tulajdonképpen zsidók«. Ezek tudni fogják, hogy ő a Krisztus, azaz Jézus Krisztus és felkent tagjai. (Ésaiás 62:2; 65:15; Jelenések 2:17.) Ezek a jólelkű emberek mondják most Krisztus lábtagjainak, a lelki »zsidó embernek« a próféta kijelentése szerint: »Mi a ti pártotokon állunk.« Ezzel kifejezik, hogy támogatják Jehova tanuit (bizonyságtevőit) s a Királyság hívei. Most Jehova utasítására az ő tanui veszik át a vezetést, a Jonadáb-osztály követi őket s eképp a szekérbe felszáll, azaz Isten szervezetébe lép. (Ésaiás 62:10; 57:13, 14.) A hű maradék Jehova parancsaihoz való teljes engedelmességgel követi szervezeteinek utasításait s Jehovának kedvére szolgál, hogy a maradékot templomi szolgálatra használja s felszerelje a küszöbön álló armageddoni küzdelemre.

Bereai kérdések

1. Mily előkészület s tevékenység szükséges ahhoz, hogy Isten szentély-osztálya Jehova nevének igazolásában résztvehessen? Miképp alkalmazható Jakab 2:22 Isten szövetséges népének jelen állapotára? Kik a bölcsek? Magyarázd meg, hogy két osztályról fog kiderülni, hogy létezett, amidőn Jézus Krisztus a templom megítélésére eljött! Hogyan bánik ezen osztályokkal?
2—4. Azért küldettek a bétheli férfiak, hogy imádkozzanak és beszéljenek a templomban? Mutasd ki, hogy ezek a férfiak prófétailag egy osztályt példáznak, amely osztály 1916-ban lépett föl. Magyarázd meg egy ily osztály mostani létezését!
5. Miképp értsük a 7:4. prófétai kijelentését: »Szóla ekkor a Seregeknek Ura nekem, mondván«?
6, 7. Miképp tudhatjuk, hogy az 5. versben említett böjtöt nem Jehova rendelte? Mit mond Pál apostol a szertartásokról (külsőségekről)? Nevezd meg ama tényeket, melyek mutatják, hogy a templomban szolgálók részéről fontos ennek megértése!
8—10. Megmondja-e a próféta ezeknek a tálványimádóknak, hogy mi a szándékuk, amidőn esznek és isznak? Mit kellett volna tenniök? Mi bizonyítja, hogy egy osztályt példáznak, amely most lesz ismeretes? Mutass reá a 7-ik vers jelenlegi jelentőségére!
11. Hogyan alkalmazzuk e prófétai kijelentést: »És lőn az Úr beszéde Zakariáshoz, mondván«? Mit jelent: »Igazán ítéljetek!« Magyarázd meg a 8—10. verseket! Idézhető itt az 50. zsoltár 20; Lukács 16:15; Mikeás 6:8; Thess. I. 5:15?
12—14. Mutasd ki, hogy a 11. és 12. versek teljesen arra vonatkoznak, amit a látszat-keresztyénség és a »gonosz szolga-osztály« 1922. óta művelt s hogy ebből az utóbbiakra a 13. és 14. versekben közöltek vonatkoznak! Egyezik ezzel a Példb. 1:20, 23, 28, 29? Mily állapotban van ezzel kapcsolatban a »számtalan sokaság«? A lágymelegek és engedetlenek?
15, 16. Hogyan és miképpen szólalt meg a Seregek Ura (8:1), ha kijelentésének prófétai alkalmazását tekintjük? Mikor, hogyan és miért buzgólkodott a Seregek Ura »Sionért nagy gerjedelemmel és haraggal« s mikor közölte, hogy »visszafordult Sionhoz«?
17, 18. Ki és mikor nevezi »Jeruzsálemet az igazság városának«? Hogyan alkalmazzuk Ésaiás 33:20—22; Jóel 3:16, 17, 21; Sofoniás 3:14—17; Ésaiás 1:26; 30:20; Sofoniás 3:13-at?
19. Miképp mondható igazán, hogy a nagy nyomor napja itt van, s a jólét, áldás és öröm ideje is?
20, 21. Magyarázd meg Zakariás 8:4, 5-öt a vonatkozó írás-szövegekkel! Mily gondolatot tartalmaz a 6-ik versben feltett kérdés?
22. Hogyan tárta fel Jehova a 7. és 8. versekben foglalt ígéretét? Miért?
23. Kihez szólnak a 9. vers prófétai szavai? Mit értsünk e kijelentés alatt: »erősítsétek meg kezeiteket!«? Hogyan gondoskodott róla Jehova, hogy ez beteljesüljön? Mily kiváltságot nyersz meg azáltal, hogy »e szavakat tudomásul veheted a próféta szájából«?
24. Hogyan értsük a 10. verset?
25, 26. Magyarázd meg a 11. vers szavait a 12-ben foglalt utasítással! Mikor s hogyan teljesült e jövendölés? Hasonlítsd össze e jövendölést Aggeus 2:19 és Ésaiás 30:23-at!
27. Nevezz meg néhány áldást azok közül, melyek a maradék munkáján nyugodtak! s ami a Jóel 2:23—28 jövendölésének teljesüléseként következett!
28. Mit jelent ama tény, hogy a 13. vers kijelentése a »Júda« és az »Izrael« házára is szól? Miképp voltak ők »átok« a népek között? Miképp fogja őket Jehova megszabadítani, hogy »áldás« legyenek?
29. Mikor s hogyan teljesül prófétailag Mózes V. 20:3?
30, 31. Kinek akart Jehova bajt okozni? Mily okból? Mutasd ki, hogy »az Úr nem bánta meg«! S hogy »e napokban jót tett Jeruzsálemmel és Júda házával«!
32. Miképp fogja teljesíteni a maradék a 16. versben megnevezett követelményt?
33. Mire emlékeztettek a negyedik, ötödik, hetedik és tizedik hónap ünnepei? Magyarázd meg, hogy helyesen követte-e a maradék (Isten szövetséges népe) az Úrnak a 19. versben közölt parancsát!
34. A 20—22. verseken kívül idézz még más szövegeket is, melyek a királyság üzenetének, illetve hirdetésének és eredményét ismertetik!
35. Magyarázd meg a 23. verset annak kimutatására, hogy teljesülőfélben van-e ez a jövendölés! Mily más kiváltságokkal bír most a hű maradék?

W. T., 1933. szeptember 1.

Melkisédek

„Aki az ő angyalait (más fordítások szerint: szellemeit) szelekké teszi s szolgáit lángoló tűzzé“ — 104. zsoltár 4.

JEHOVA egy férfit használt a világ nagy főpapjának és uralkodójának példázására s ezt a férfit Melkisédeknek hívták. Ő mint pap és király kettős hivatalt viselt s Isten róla íratta meg Mózes útján: »Melkisédek, Sálem királya, kenyeret és bort hozott ki; ő a felséges Isten papja volt.« (Mózes I. 14:18.) Istenfélő emberek Ábrahám ideje óta a Melkisédeknél nagyobbnak eljövetelét várták. Melkisédek

FEL

mennyország számára; a szónok azzal sem cselekedheti Isten akaratát, hogy hallgatóit mulattassa vagy szórakoztassa. Neki az Úr Jézus Krisztusnak és Jehovának kell engedelmeskednie. Mindenki, miután eljutott az egység (összetartás) állapotába a királyságnak az Úrtól nyert igazságüzenetét kell hirdetnie. »Ti felöltöztétek az új embert, amely Isten szerint van, igazságban (széljegyzet szerint: az igazság jogossága és szentsége által) és szentségben. Azért, mivel levetettétek a hazugságot, szóljátok az igazságot, mindenki a felebarátjával, mert mi tagjai vagyunk egymásnak.« (Efezus 4:24, 25.) A jelenlegi igazságot kell beszélniök, nem pedig azt, amit az egyház illési korszaka alatt tanultak. Világosan rá kell mutatniok, hogy mi kívántatik meg most Krisztus követőitől, rá kell mutatniok feladatukra és kötelességükre, s hirdetniök kell az Isten országáról s az ellenségről szóló igazságot úgy, amint Isten megparancsolta. Aki ebben és más fontos dolgokban nem engedelmeskedik Isten prófétájának, elpusztul. (Apcsel. 3:22, 23.) Az Isten ítéletéről szóló igazságot közölni kell, mivel Isten megparancsolta. A vitatkozásokat kerülni kell, de legyetek szorgalmasak az igazság hirdetésében; úgy, amint megvan írva: »Kérjétek Jeruzsálem jólétét (széljegyzet: békéjét). Örvendjenek jólétnek azok, akik téged szeretnek. — Jehovának, a mi Istenünknek házáért keresem a te javadat!« (122. zsoltár 6, 9, angol szerint.) »De ha ti egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást el ne pusztítsátok!« (Galata 5:15, angol.) A hű maradék megőrzi a Krisztusban való összetartását és örömmel fog eljárni az Úr hadseregében. (Efezus 4:13; Filippi 1:27.) Jehova gyűlöli a szervezete iránti hűtlenséget. (Ésaiás 58:1.) Az ő szervezetének minden tagja felelős az Úrral szemben, s magát háttérbe kell állítania, és a királyság érdekeit figyelmesen és szorgalmasan kell szívén viselnie. »És senki se gondoljon szívében gonoszt felebarátja ellen; s a hamis esküvést se szeressétek, mert ezek azok, amiket én mind gyűlölök, így szól az Úr (Jehova!) (Zakariás 8:17.)

33 Jehova felelt a Béthel lakosai által föltett kérdésre. (Zakariás 7:2.) A negyedik hónapban való böjtölés Jeruzsálem bukásának és a király fogságba hurcolásának emlékére történt. (Kir. II. 25:3—5.) A hetedik hónap böjtje az ország teljes pusztulásának emlékéül szolgált; a tizedik hónap böjtje pedig azon időre esett, amidőn Ezékiel tudomásul vette a város elestét. (Ezékiel 33:21.) Jehova ehhez hozzáfűzve mondotta: »Most már többé nem a sírás ideje van, hanem Júda házának ideje, az öröm és az ünnep ideje.« Azért mondja az Úr: »Ezt mondja a Seregeknek Ura: A negyedik hónapnak böjtje, az ötödiknek böjtje, a hetediknek böjtje és a tizediknek böjtje vigalommá, örvendezéssé és kedves ünnepekké lesznek Júda házában. — Csak a hűséget és a békességet szeressétek.« (Zakariás 8:19.) Amidőn 1918—19. nyomorúsága Isten népére jött, azt örömmel kellett volna viselnie s Jehovától szándékainak végrehajtására szóló eseménynek kellett volna tekintenie. De azoknak, akik az Urat és igazságát szeretik, 1919. után határozottan nem szabad többé szomorkodniok amiatt, ami már megtörtént. De akik mégis szomorkodnak, ismét »a meghalt cselekedetekhez térnek« s nem jutnak a »teljes férfikorra.« (Zsidók 6:1.) Sokan »a képmutatók« közül ahelyett, hogy az Úrnak engedelmeskednének s örömmel haladnának a világosságban, amellyel népét az Úr megajándékozta, még sokáig ünnepelték a napokat, hónapokat, időket és éveket s ünnepélyes, siratós gyülekezeteket tartottak azon elhunyt ember emlékére, aki őket a multban vezette s ilyenkor így imádkoztak: »Az Isten áldja meg az ő emlékezetét!« Ezek a halott illési munkát akarták örökkétartóvá tenni, valamint a kőoszlop követi s más hasonló, az Úrnak nemtetsző dolgokat. Most eljött az idő a templomi munka végzésére; azért ideje, hogy »elfeledjük mindazt, ami a hátunk mögött van« s örömmel munkához lássunk, amelyet Jehova nevének igazolására való tekintettel Jehova parancsa szerint kell tennünk. Az Úr mondja: »Szeressétek az igazságot és a békességet!« Ez alatt az isteni akarat végrehajtásában a békét és összetartást kell értenünk, de nem az ellenséggel való megalkuvásból eredő békét. (Zsidók 12:14.) A hívek és igazságosak az Úr parancsa szerint viselkedtek. Jehovához való hűségüket a kicsi és a nagy szolgálati összejöveteleken s munkában lehet látni, valamint az általános munkahetek és szorgalmas munkálkodások alkalmával Jehova dicsőségére és dicsőítésére, amelyeket az erőszakos ellenállásokra való tekintet nélkül (mint pld. Amerikában Bergenfieldben, Ausbury-Parkban, Planfieldben, New-Yerseyben) s más helyeken is végeztek. Ezt az engedelmességet nagy örömmel és békével tanusították. Ezek nem voltak »siratós ünnepek«. A maradék örvend az Igazságnak, melyet Jehova állandóan közöl, de amelyet főképp 1922. óta nyujt.

34 Jehova megígérte Zakariás útján, hogy sokan azok közül, akik alárendeltjei Sátán világának (szervezetének) eljönnek majd, hogy az igazságot az Úr képviselőitől átvegyék. (Zakariás 8:20.) Isten főszervezete a népek és az emberek imaháza lesz, mindazok részére, akik valaha is megnyerik az életet. (Ésaiás 56:7.) Az igazságnak el kell jutnia sok emberek a füléhez, hogy kinyilvánítsák azt, hogy ők az Úr pártján vannak; ezt pedig Armageddon előtt kell megtenniök. Ezt példázta Salamon imája. (Kir. I. 8:41—43.) Zakariás 8:21 és 22 mutatja, hogy sokan fognak az igazság ismeretére jutni s azt másoknak is elbeszélik. Most a Jonadábban példázott osztály hallja az igazságot s a próféta szavaival mondja: »Én is elmegyek!« s másokkal is közlöm a királyság hírét, nem irígységből és viszályból, hanem jóakaratból s azért, hogy segítségükre legyek. (Filippi 1:15—17.) Zakariás jövendölésének e része mutatja, hogy sokan, különböző nemzetbeliek, úgymint japánok, kínaiak, indusok, s mások fognak hallgatni a királyság evangéliumára. A tények mutatják, hogy a jövendölés e része most van teljesülőfélben. A királyság közleménye most 60 különböző nyelven jelenik meg és Istennek és az ő országának bizonyságtevői 78 országban dolgoznak. Akik az igazságot meghallják és tudomásul veszik, nem imádnak embereket, pld. rabbikat és prédikátorokat, hanem az igazságot fogják keresni Isten templomában. Most ez van teljesülőfélben. (Ésaiás 2:3; Mikeás 4:2.)

„Tíz férfiu"

35 A »tízes«-szám teljességet példáz földi dolgokra, vagy minden dologra vonatkozólag s eképpen fordul elő a következő jövendölésben is. »Ezt mondja a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a minden nyelvű pogányok közül tíz ember ragad egy zsidó férfiúba s ragad annak ruhája szélébe, mondván:

FEL

elődeiről nincsenek feljegyzéseink, sem az ő szülei, illetve apja és anyja felől, sem az ő kezdetéről és végéről, mert neki nem voltak sem elődei, sem utódai a hivatalában. Melkisédek a Jézus Krisztus által viselt hivatalokat példázta. Ő Jézus Krisztusnak volt az előképe. »Mert ez a Melkisédek, Sálem királya, a felséges Isten papja, ki elébe ment Ábrahámnak, midőn a királyok legyőzéséből visszatért és megáldotta őt. Akinek Ábrahám tizedet is adott mindenből; ki először ugyan igazságosság királyának magyaráztatik, azután pedig Sálem királyának, azaz: Békesség királyának; aki atya nélkül, anya nélkül, nemzetségtábla nélkül való; mivel sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, hasonlóvá tétetett Isten fiához és pap marad mindörökké.« (Zsidók 7:1—3.)

2 Jehova Jézus Krisztust, szeretett fiát a földre küldte, papi és királyi nagy hivatalra kente föl, feltámasztotta a halálból, minden teremtmény fölé rendelte, minden hatalommal felruházta a mennyen és a földön s egy méltóságba helyezte a mennyben, ahol Isten azon rendelt idejéig kellett tartózkodnia, amidőn Isten elküldte őt, hogy uralkodjék. Ez a rendelt idő Kr. u. 1914, Jehova ekkor emelte őt mint királyt és főpapot hivatalába s küldte el Sionból, hogy ellenségei között uralkodni kezdjen. Róla jegyeztette föl Jehova: »Megesküdött az Úr (Jehova) és meg nem változtatja: Te vagy pap örökké Melkisédek rendje szerint.« (110. zsoltár 1—4.)

3 Jézus Krisztus, a felkent, kevéssel földi szolgálatának befejezése előtt szamárháton vonult be Jeruzsálembe s ez éppen három és fél évvel történt felkenetése után. Ottan és akkor lett királyképpen bemutatva a zsidóknak, azután nyomban megjelent a templomban s megtisztította. (Máté 21:1—12.) Jézus Krisztus éppen három évvel királyképpen való beiktatása után, 1918. tavaszán lett királyképpen bemutatva a »kereszténység« és mindenki előtt s azután nyomban megjelent Jehova templomában ítélkezni s hozzá fogott a templom-osztály megtisztításához. Jehova akkor helyezte el Jézus Krisztust királyi házának szegletkövévé. Azután Krisztus megtekintette a földet, főképp a »kereszténységet« s hű követőit; s ez volt a kezdete a Mindenható Isten nagy napja csatájára való készülődésnek.

4 Jehova irányítása alatt jövendölt Zakariás e nagy Melkisédekről s mondotta: »Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz Jeruzsálem leánya; ímé jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és szamárháton ülő, azaz nőstényszamárnak vemhén.« (Zakariás 9:99.)

5 Zakariás jövendölését, amely Sátán szervezetének pusztulását előre jelzi, senki sem érthette meg a földön, amíg Jézus Krisztus ítélkezni el nem jött. Ezt a jövendölést most azok természetesen nem fogják megérteni, akik Jézus Krisztust, a királyt megvetették. Azok, akik nem fogadták a »nemzet születéséről« szóló bizonyítékokat, ami a királyság kezdetét jelenti, sohasem látták meg Jehova jelenlétét az Úr templomában. Az teljesen bizonyos, hogy az ezen fejezetben foglalt jövendölés megértésének és értékelésének ideje az Úr Jézusnak templomához jövetele után következik, valamint azon idő alatt, amely alatt a hű maradék a templomba gyül és felkenetik.

6 Az ítélet idejében hívnek talált, templomba gyűjtött és felkent maradék van felszólítva arra, hogy ujjongjon és ujjong is. (Ésaiás 61:10.) Ezek »Sion leányai«, mert Isten szervezetének a gyermekei. Azután mások is örvendeni fognak, amidőn értesülnek és megértik, hogy az Úr szent templomában van. Sionnak e jövendölésében rajzolt leányai Isten szervezetének tagjai lettek s emiatt részesei a királyi papságnak és Istentől tanulnak. (Ésaiás 54:13.) Miután Jehova trónjára emelte királyát és a királyság megszületett, elküldte őt hű gyermekeihez. (Jelenések 12:5; Máté 21:1—12; János 12:12—16; 118. zsoltár 22—26.) Kicsinben e jövendölés akkor teljesült, amidőn Jézus szamárháton bevonult Jeruzsálembe, az egészen való beteljesülése 1918-ban történt, az ítélet pedig a templom teljes megtisztításáig tart. Ama nagy bíróról, aki e munkát végzi, van megírva: »Ő igazságos és Jehova nevének nagy igazolója.« (Rotherham-fordítás.)

7 Máté és János a Jeruzsálembe való bevonulást ecsetelvén, a jövendölés egy részét, Zakariás 9:9-et idézik, de mindketten kihagyják a következő szavakat: »Igaz és Szabadító ő.« (Máté 21:4, 5; János 12:14, 15.) Más fordítók a szöveg e részét a következőképp fordítják: »Igazságos és győzedelmes ő.« (Miniatür-Biblia.) »Megigazult és győzelmes;« (Rotherham.) E szavakat az apostolok kétségtelenül azért hagyták ki, mivel még nem volt elérkezve az ítélet és igazolás ideje; s a jövendölés e részének egészen teljesülnie kell, miután Jézus Krisztus bíró- és királlyá lett s amely időben az egész világ bírájává lesz. Miután 1914-ben királlyá lett, győzelmet aratott Sátán fölött, amennyiben őt hordájával együtt kivetette a mennyből. 1914-ben lett királyként ismeretes s akkor ama feladat lett reábízva, hogy a világot megítélje és Jehova nevét igazolja; s azért vonul ki »győzvén, hogy győzzön.« (Jelenések 6:2; 12:7—9.)

8 A jövendölésnek kicsinyben való teljesülésekor ama nép, amely Jézus bevonulását látta, így kiáltott fel: »Hozsánna!« A »hozsánna«-szó azt jelenti: »szabadíts meg, kérünk!« A második teljesülés alkalmával Jehova felkent bizonyságtevői a következő, találó kijelentést idézik: »Ó, Uram (Jehova) segíts most! Ó, Uram, adj most jó előmenetelt!« (118. zsoltár 25.) Jehova királya, Jézus Krisztus, úgy Sátán szervezetétől, miként a bűntől és a haláltól is meg fog szabadítani s mindez Jehova nevének igazolására fog történni. Amidőn Jézus e földre jött, szelíden és alázatosan jött, alávetette magát Jehova kezének s azért a Felséges kegyelmében részesült. (Példb. 3:34.) Most templomához jön s a föld népeinek király- és bíróként mutatkozik be, mégpedig szózata útján, amelyet alázatos lábtagjai, a maradék, Jehova bizonyságtevői útján közöltetett a földön. Ő szamárháton vonult be, kétségtelenül azért, hogy magát mint Messiást, a felkent királyt megismertesse. (Kir. I. 1:32—39.) Aképp van leírva, mint aki »szamárhátán vonul be, mégpedig nőstényszamár csikaján«, azaz, egy új, friss hátas állaton, amelyen előtte még senkisem nyargalt. Neki mint Isten felkent királyának nem volt elődje a hivatalában és utódja sem lesz soha. (Zsidók 7:3.) Jehova felkent maradéka látja most a hatalmas királyt »magas és felséges trónon« templomában s nagy az öröme, amint azt Zakariás és Ésaiás is előre megjövendölték. (Ésaiás 6:1—3.)

9 Jézus Krisztus békében jön s nagy örömet hoz azoknak, akik szeretik az ő megjelenését. Azután hozzáfog földön levő testtagjainak összegyűjtéséhez s figyelmüknek azon dolgokra való tereléséhez, ami kap-

FEL

csolatban áll az elkövetkező nagy csatával, amely csata igazolni fogja Atyja nevét. »És kivesztem a szekeret Efraimból és a lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harci kézívet is és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik tengertől-tengerig és a folyamtól a föld határáig.« (Zakariás 9:10.) Efraim e jövendölésben Izrael tíz törzsét példázza, a többi törzs érdeke pedig Júdában van jelképezve. A próféciában jelzett lovak és kézív elpusztítása arra mutat, hogy az Úr miként állítja helyre a békét és egységet szervezetében s hogy annak csak egy királya van. (Ezékiel 37:16—23; 133. zsoltár.) Krisztus, a nagy vitéz, megfenyíti a nemzeteket Armageddonban s így fogja őket békességes hajlamokra kényszeríteni. »Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit, aki pusztaságokat szerez a földön. Hadakat némít el a föld széléig; ívet tör, kopjátront, hadiszekereket éget el tűzben.« (46. zsoltár 9, 10.) »Ki ítéletet tesz a nemzetek között és bíráskodik sok nép felett; és csinálnak fegyvereikből kapákat és dárdáikból metszőkéseket és nép népre kardot nem emel és hadakozást többé nem tanul.« (Ésaiás 2:4.) »És uralkodni fog tengertől-tengerig és a nagy Eufratestől a föld szélső határáig.« Minden fölött uralkodni fog, ami egykor Sátán fennhatósága alatt állott. (72. zsoltár 8; Dániel 7:14, 27; Mózes I. 15:18—21.) Mint Jehova nagy királya és főpapja igazságosan fogja kormányozni az egész világot s mint a béke fejedelme »békét szerez a földön s jóakaratot az emberek között.«

10 A kilencedik vers jövendölése nem a zsidókhoz szól, hanem Isten szervezetének tagjaihoz, akik abban az időben, amidőn a Király a templomba bevonul, üdvözölni fogják őt. A tizenegyedik vers jövendölése is ehhez az osztályhoz szól. »Sőt a velek való szövetségnek vóróért a te foglyaidat is kibocsátom a kútból, amelyben nincsen víz.« (Zakariás 9:11.) Sátán szervezete Isten hű népét sokáig fogságban tartotta. Az áldozati szövetséget Jézus Krisztus vére avatta fel s ez kezeskedik a szövetségben azok megszabadításáért, akik megőrzik Isten, az Úr iránti hűségüket s ellenségei maradnak Sátán világának. Jézus Krisztus már is kiszabadította a híveket Sátán szervezetéből. (Ésaiás 45:13.) Ez Jézusnak a templomba való érkezése után történt. Sátán világa azonban még mindig fogságban tartja a »számtalan sokaságot«; de az Úr ezeket is kiszabadítja a maga idejében. (68. zsoltár 6; 69:33; Ésaiás 42:6, 7.) Zakariás jövendölése magyarázza, hogy e foglyok a »víz nélküli kútból«, azaz, az igazság nélküli állapotból lesznek kihozva. A látszat-kereszténység, amely Sátán világának egyik része, ahol a hűségesek fogságban voltak, külön kútakat ásott, amelyek szárazak, igazság nélküliek, miképp ama kút, amelyben Jeremiást fogva tartották. (Jeremiás 38:6—13.) Babilonban nem található az igazság vize s ama istentelen szervezet foglárai szorgalmasan arra törekszenek, hogy megakadályozzák Jehova bizonyságtevőit abban, hogy a fogságban tartott »számtalan sokasághoz« férkőzhessék s az Igazság üzenetét hozzávihesse.

11 Azok, akik a királyság szövetségében álltak s az Úrnak templomához jövetelétig hívnek bizonyultak, voltak az elsők, akik kiszabadultak Sátán világának fogságából; azután nekik a »nagy tömeghez« vagy a »számtalan sokasághoz« kell elvinniök az igazság üzenetét, amely fogságban maradt Babilonban. Jehova Zakariással jövendöltette meg: »Térjetek visszza az erősséghez reménységnek foglyai! Már ma azt hirdetem néktek, hogy kétszeresen megfizetek néktek.« (Zakariás 9:12.) A jövendölés e verse magában foglalja a hű maradékot és a nyomorúság osztályát is. E szöveg a Miniatür Biblia-fordítás szerint a következőképp szól: »Térjetek vissza az erősséghez, ti, akik reménységnek vagytok foglyai. Én ma hirdetem: Kétszeresen fizetek nektek.« Jehova itt királya és bírája, Jézus Krisztus útján hirdeti, aki most a templomhoz eljött, hogy Jehova a hívek »erőssége«, t. i. a templomba gyüjtött maradék osztálynak »kétszeresen« fog fizetni. Isten általános szervezetének Isten főszervezete az erőssége. A »számtalan sokaság« osztálya hajlandónak nyilatkozott Isten akaratának cselekvésére, az ő szellemétől született s most Babilon e foglyai, ha élni akarnak, Isten szervezetéhez kell visszatérniök. A »számtalan sokaság« megteszi ezt, amidőn Jehova pártjára áll s Krisztust királyképpen üdvözli; a Jelenések mutatja, hogy ezt megteszik, amidőn kezeikben pálma-ágakkal vannak leírva, amit a király előtt lengetnek. (Jelenések 7:9; Világosság I. 92. oldal, német.) Jelenleg »reménység foglyai« vagy »reményteljes foglyok« (Menge-f.), mivel még ragaszkodnak azon reménységhez, hogy az Úrnál lesznek. (Róma 8:24.) E reménységét a »számtalan sokaság« azzal fejezi ki, hogy a zsoltáros által följegyzett következő imával imádkozik: »Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet.« (142. zsoltár 8.)

12 A jövendölés következő része, t. i.: »Már ma hirdetem néktek, hogy kétszeresen fizetek néktek« főképp a hű maradékra vonatkozik. Ama »mának« nevezett nap Jézus Krisztus uralkodásával kezdődött s a maradék részére tulajdonképpen 1919-ben, amidőn a maradék Isten kegyelméből Sátán világából kiszabadult. A »számtalan sokaság« Babilon foglárjának fogságában marad; de azokhoz a kipróbáltakhoz, akik Jehova ítéletekor Jézus Krisztus által a templomba gyüjtettek, most a templom-osztály feje így szól: »Ma mondom neked, hogy kétszeresen megfizetek neked!« Az e szövegben »kétszeresnek« fordított héber szó »kétszerannyit« jelent. (Mózes II. 16:22; Jób 42:10.) Az e jövendölést bizonyító tények azt mutatják, hogy 1919. után Jehova az ő hű, s az Elizeus-osztályt alkotó maradékának »Illés szellemének dupláját« adta. (Kir. II. 2:9.) A tények és e jövendölés végleg megállapítják, hogy a jövendölés e része a hű maradékra vonatkozik, amely a »kétszeresben« részesült. Miután Jób kipróbáltatott s hűnek minősíttetett, kétszer annyit kapott, mint amennyivel azelőtt bírt, ami ugyanezt példázza. (Jób 42:10.) Azok, akik az illési munka alatt hívek voltak s az ítéletkor a próbán is hűnek bizonyultak s azóta megőrizték tökéletes engedelmességüket, alkotják azt, t. i. a maradék osztályt, amely »kétszeresben« részesült. Így fejezi ki kegyelmét Jehova hűségesei iránt, amely egy ideig távol volt tőlük. Jehova kegyelme 1918-tól 1919-ig el volt távozva s csak azután fordult vissza hozzájuk, amint más jövendölések mutatják. (Ésaiás 12:1.) Jehova kegyelmének visszatérése óta kétszer annyi igazságot ajándékozott hű maradékának s ezek azóta sokkal nagyobb munkát végeztek, az igazságot az emberekhez juttatván. Nagyon érdekes azon cikkek összehasonlítása, melyek az illési korszak alatt közölték az igazságot, azon közleményekkel, melyek Isten gyülekezetének elizeusi korszaka alatt jelentek meg. A templom felépítése az »erősség« (erődítmény)

FEL

felépítésével jelent egyet. »Mert az Úr (Jehova) felépíti Siont (mint erődítményt) s megjelenik dicsőségében; odafordult a gyámoltalanok imádságához s azoknak imádságát meg nem útálta. — Mert alátekintett az ő szentségének magaslatáról; a mennyből a földre nézett le az Úr, hogy meghallja a foglyoknak nyögését s hogy feloldozza a halálnak fiait. Hogy hirdessék a Sionon az Úrnak (Jehovának) nevét és az ő dícséretét Jeruzsálemben.« (102. zsoltár 17—22.) Miután az Úr felépítette erődítményét, felszólítja a »számtalan sokaságot«, térjen vissza szervezetéhez. »De mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megtartatik; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lészen a szabadulás, amint megígérte az Úr (Jehova) és a megszabadultak közt lesznek azok, akiket elhí az Úr.« (Jóel 2:32.) »De Sion hegyén szabadulás lészen és szentté lészen az és a Jákób háza birtokba veszi az ő örökségét.« (Abdiás 17.)

13 A jövendölés 12-ik versében említett »kétszeres« nem vonatkozik a zsidók megbüntetésére, sem pedig Isten kegyelmébe való visszatérésükre. Ez nem bajnak, hanem jónak az üzenete, a jó kettős mértékéről szólván s kizárólag a templom-osztályra vonatkozik. A jövendölés e része Menge fordítása szerint így szól: »kétszeres kárpótlásban részesítelek«. Az angol Leeser fordítás szerint pedig így: »Már ma mondom neked, hogy kétszeres (jóban) részesítelek«. Ugyan e fordítás széljegyzete mondja: »Már ma kétszeres örömhírt hirdetek neked!« Egészen világos, hogy a jövendölés 13-ik verse a tizenkettedik versnek egy része s azon időt határozza meg, amidőn a »kettős kegyelem« vagy a »boldogság és a kegyelem üzenete« a maradéknak lesz adva. »Mert kifeszítettem Júdát magamnak mint egy kézívet és megtöltöm Efraimot (a kézívet Efraimmal): és felindítom fiaidat, ó, Sion a te fiaid ellen, ó, Jáván s olyanná teszlek mint a hős fegyvere.« (Zakariás 9:13.) Menge fordítása szerint e szöveg így hangzik: »Júdát kézívül használom és Efraimot nyíl gyanánt a húron; így indítom fel fiaidat, Sion, Görögország fiai ellen s hős kardjává teszlek téged.« Jehova itt választottainak felszerelését mutatja be a nagy csatára.

14 Júda és Efraim itt Jehova főszervezetének egyesült fiait példázzák, mert ezek együtt a »Sion fiai.« E képben a Krisztusban való egységet példázzák, Jehova munkájában, mégpedig a Jelenések 7:4—8-ban ecsetelt tizenkét törzs egységét. Az apostoltól említett egység ideje itt van. (Efezus 4:13.) Ezek mindnyájan fel vannak fegyverkezve a Sátán világa elleni háborúra. Sion első fia Jézus Krisztus a »Júda törzséből született oroszlán« s a többiek, akik vele együtt dicsőítik Jehovát, vele vonulnak a csatába. Júda és Efraim e példázatban Krisztust s testének hű tagjait képviselik, akiket Jehova kegyelmének és szellemének kettős mértékével ajándékoz meg. Ezeket a maga céljaira választotta ki. A nagy feltámasztás az alvó szentek feltámasztásával kezdődött s azután a maradéknak Jézus Krisztussal való egységbe (egyetértésbe) való hozatalával s az ő templomába való beiktatásukkal. Az egyesített Krisztus Isten fegyvere és Jehova arra használja. »Pörölyöm vagy te nékem, hadi-fegyverem: országokat zúztam szét veled... És megfizetek Babilonnak és Káldea minden lakósának mindazokért az ő gonoszságaikért, amelyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára, azt mondja a Úr (Jehova).« (Jeremiás 51:20—24.) Jehova kézívét, Júdát Efraimmal tölti meg nyíl gyanánt a harcra. Jehova támasztja Sion fiait s szereli fel a háborúra »Görögország« s annak fiai ellen. Görögország fiaival együtt itt Sátán világát példázza, valamint annak látszat-kereszténység részét, a hetedik világhatalmat. Babilon Zakariás próféciájának írásakor immár le volt verve s Görögország közeledett ahhoz, hogy belőle az ötödik világhatalom alakuljon ki. A római világhatalom s később az angol-amerikai világhatalom-rendszer a görög világhatalomból indultak ki; emiatt a prófécia »Görögország fiai« alatt Sátánnak e világ végén levő eszközeit érti s ezek az eszközök a hetedik világhatalom s a Népszövetség alkotói. E szervezet legfontosabb része a látszat-kereszténység, t. i. az angol-amerikai imperializmus. (Dániel 8:21—23; lásd a folyóirat szept. és októberi számait!) A mai napon Sion, Isten szervezete lett »hős fegyverré«. Itt elevenen van rajzolva a két mag közti ellenségeskedés, ami Jehova jövendölése szerint bekövetkezett. (Mózes I. 3:15.) Ma történik, hogy Jehova felszereli hadseregét a csatára, hogy Sátán szervezetének megfenyítésére használja s ez »ama napon«, a jelen időben lesz, amidőn »kétszeres jóban« részelteti felkentjeit. (Ésaiás 27:1.)

15 A maradék látja most ama jövendölés teljesülését, hogy a »Seregek Ura megjelenik hadiszervezete fölött«, amint megvan írva: »És megjelen felettök az Úr (Jehova) és nyíla repül mint a villámlás; az Úr Isten kürtöt fuvall és déli szelekben nyomul elő.« (Zakariás 9:14.) Mostantól kezdve Jehova védelmezi szervezetét: »Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a Seregek Ura Jeruzsálemet, oltalmazván megszabadítja, kímélvén megmenti.« (Ésaiás 31:5.) Jézus Krisztus Jehova fényes nyílja. »Hasonlóvá tevé számat az éles kardhoz, keze árnyékában rejtett el engem és fényes nyíllá tett engem és tegzébe zárt be engem.« (Ésaiás 49:2.) Ő mint Jehova dicső és győzelmes hadvezére vonul ki, mint a »villám«; azaz villámgyorsan, mint Jéhu (Kir. II. 9:10.), hogy megvívjon az ellenséggel. Jehova villámlása a templomból lobban ki figyelmeztetésül és annak bejelentéséül, hogy gyors pusztulás következik az ellenségre. Amint Zakariás mondja: »A Seregek Ura kürtöt fuvall.« A hét trombita ez, amelyeket most megszólaltatott. (Jelenések 8:11.) A kürtök (trombiták) megfúvása a csapások idejét jelenti Sátán világára; Isten szervezetére pedig az öröm idejét, úgy a földön, mint a mennyben s arra mutat, hogy a nagy csata és a teljes győzelem küszöbön áll. A Zakariás által említett »viharok« arra mutatnak, hogy Jehova szervezete harcoló vitézeivel együtt mily erővel rohanja meg Sátán szervezetét. (Ezékiel 38:14, 15; Habakuk 3:3; Ésaiás 21:1.) Sok szöveg erős utalás arra, hogy a hű maradék egyes tagjai a földön lesznek és látni fogják Armageddont testi életükben. Ezt bizonyítja erősen a következő jövendölés: »A Seregeknek Ura megoltalmazza őket; megemésztik és letapodják a parittyaköveket (széljegyzet szerint: az ellenséget) és isznak és zajongnak (ujjongnak) mint a bortól és megtelnek mint a csészék és mint az oltár szegletei.« (Zakariás 9:15.) Az ellenség éppen a jelen időben áraszt »parittyaköveket« Isten maradékára; ez azonban nem akadályozza meg a maradékot az előmenetelében, hogy boldog örömmel végezze a munkából reáeső részt. A hűségesek letapodják az ellenség parittyaköveit, keresztül lépnek

FEL

rajta s tovább hirdetik a Felséges dicsőségét. A hívek már mostan nem isznak csupán vizet, hanem a »királyság borából« isznak, az örömből s ez megerősíti őket előremenetelésükben. A »bor« vidámságukat vagy szívbeli örömüket jelképezi. (104. zsoltár 15.) Azért van ez írva a maradékról: »Mint a bortól zajongnak, mert a Seregek Urának örvendenek.« (Ésaiás 12:6.) Ama prófétai kijelentés, hogy »betelnek mint az áldozati csészék«, arra mutat, hogy a maradék meglátja az ellenség pusztulását s megelégszik. (Ésaiás 34:3, 6, 8.) Az oltár csészéi az áldozat vérének felfogására szolgáltak. Prófétailag ez arra mutat, hogy Krisztus lábtagjai meglátják az ellenség pusztulását. (68. zsoltár 23.)

16 Jehova nyájának nagy pásztora s mint ilyen, megvédi, megoltalmazza s megőrzi őket s ő a nagy erődítménye nyájának. Ezzel összhangban mondotta előre Zakariás: »És megsegíti őket az Úr (megszabadítja) (Jehova), az ő Istenük ama napon, mint az ő népének nyáját és mint korona-kövek ragyognak az ő földén.« (Zakariás 9:16.) A multban Jehova nyáját Mózes útján vezérelte, most azonban a Mózesnél nagyobb keze, az Úr Jézus Krisztus útján. (77. zsoltár 20.) Ő megígérte, hogy megszabadítja és megőrzi nyáját. (Ezékiel 34:22; 95. zsoltár 7.) A maradék számára legfontosabb tanítás a királyság; mert a királyság fogja Jehova nevét igazolni. Azért lobogtatják magasan Jehova zászlaját s mutatják meg a népnek, hogy a királyság a legkimagaslóbb s legfigyelemreméltóbb. Jehova mint koronaköveket emeli magasra tanuit. Az ő hű tanui az ő üzenetét adják elő s ez az üzenet zászló vagy útmutató az igazságot kereső emberek számára. Mily meggyalázása volna Jehova nevének, ha az ő szolgái az Ördög szolgáitól kérnének alkalmat a királyság evangéliumának hirdetésére. Azok, akik megmaradnak a maradék- vagy templom-osztályban, csakis Jehovára támaszkodnak s az ő parancsait követik, amelyet a Mózesnél nagyobb által oszt ki számukra.

17 Mialatt Isten népe között a nagy csatára való előkészületi munka folyik, Jehova megmutatja jóságát és szépségét: »Ó, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége! Ifijakat tesz virágzóvá a gabona és leányokat a must!« (Zakariás 9:17.) Sion, Isten szervezete, gyönyörűséges és Jehova szépsége abból tündöklik. (48. zsoltár 2; 50:2.) Sion feje, a király és a főpap, ugyancsak szép. (Ésaiás 33:17; 45. zsoltár 2, 11.) A hívek most látják az Urat, Jehovát s az ő nagy bíróját a templom szépségében és dicsőségében. A gabona vagy kenyér erővel látja el a maradékot s az öröm bora megvidámítja szívüket s az Úrban való öröm ereje az egész templom-osztálynak. Egyesek közülök »ifijaknak« vannak nevezve, mivel erősek az Úrban s bele tudnak látni a jövendölésekbe; mások pedig »leányoknak«, mivel részesültek a szent szellemben. (Jóel 2:28, 29.) A királyság üzenete megvidámítja szívüket, látják, hogy Jehova elhatározta, hogy most igazolni fogja nevét, a maradékot támogatni fogja s felszereli a nagy nap küzdelmére. Látják a dicső királyt, hogyan vonul ki igazságos csataparipáján s ezek a hűségesek követik őt, bárhova is megyen felvonulásában.

Az ő áldásai

18 A templomi munka előrehalad s akkor fog befejeződni, amidőn minden tökéletes kő a Mózesnél nagyobbra fog hallgatni, Jehovához való tökéletes ragaszkodását beigazolja s tartósan a templomban lakik. Jehova minden szükségleteikről gondoskodik. (Lukács 11:13.) A templom építésén dolgozó munkásoknak mondja most: »Kérjetek esőt az Úrtól (Jehovától) a késői eső idején! Az Úr (Jehova) villámlást szerez és záporesőt ad nekik s kinek-kinek füvet a mezőn.« (Zakariás 10:1.) Az eső Isten azon felfrissítő áldásait példázza, amelyre a maradéknak naponta szüksége van. A »késői eső« az első hónapban jött (Jóel 2:23.), körülbelül a mai április hónapnak megfelelő időben. A késői eső a királyság áldásait példázza, most pedig Jehova tetszését fejezi ki maradéka iránt. »A királynak vidám orcájában élet van; jóakaratja olyan, mint a tavaszi eső fellege.« (Példb. 16:15.) Jehova főképp 1925. óta látta el állandóan esővel népét és frissítette s áldotta meg azáltal. A »viharfelhők« az Úrnak népe közti jelenlétére mutatnak és világossággal és áldással látják el. (68. zsoltár 9; Ezékiel 34:26; Jóel 2:23.) Mindenki bőven el lesz látva, aki a templomon dolgozik és »kies legelőkön« legel. (23. zsoltár 2.) Ezek a hívek az egész »tizedet« beviszik Isten magtárába s ő megnyitotta az ég csatornáit s kiárasztotta reájuk áldását. (Malakiás 3:10.) A templom-osztályt Jehova Isten legelteti főpásztora, Jézus Krisztus által. A hű maradék egyetlen tagját sem fogják nyugtalanítani azok a gúnyolódók, akik Isten és az övéi felől való intézkedésein gúnyolódnak. A hívek elfordulnak az összes ellenkezőktől és teljes egységben örömmel fognak dolgozni a templomi munkában. Most a templomi munkások előkészítése folyik s ha híveknek bizonyulnak, örökre a Melkiszédek papság tagjaivá lesznek s azután Jehova eszközei lesznek azon feladatok és kötelességek teljesítésére, amelyeket reájuk ruházott. Az elkövetkező korokon keresztül élvezni fogják Isten kegyeit.

19 Figyelmével Jehova azután a hamis pásztorok és tanítók felé fordul, akik a saját útjukon, s emiatt törvénytelen úton járnak; az Úr ezt azért míveli, hogy a maradék tudomással bírjon róluk és kerülje őket. Azért jövendölte Zakariás: »Mert a bálványok (házi bálványok) hazugságot szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres álmokat beszélnek, hiábavalósággal vigasztalnak; azért elszéledtek, mint júhnyáj, amely sanyarog, mert nincs pásztora.« (Zakariás 10:2.)

20 Kik állítottak fel maguknak házibálványokat, úgymint minden napi fogadalmak olvasását, a könyvekből 12 oldal olvasását, vagy a Biblia egy fejezetének olvasását s azt hitetik el magukkal, hogy ily formaságok követésével szolgálnak Istennek és szentebbek másoknál? Ilyesmit cselekszenek Isten esőjének vagy kegyének elfogadása helyett. Az ily semmiségek nem eredményezhetnek esőt, mondja az Úr. »Mind egyig balgatagok és bolondok; hiábavalóságokra tanít; fa az.« (Jeremiás 10:8.) »Vannak-é a pogányok bálványai között, akik esőt adhatnak? És ad-é záporokat az ég (csillagjós, ördögimádó). Avagy nem te vagy-é a mi Urunk Istenünk (Jehova) és nem benned kell-é bíznunk, hiszen te cselekedted mindezt? (Jeremiás 14:22.) A Zakariás próféta által említett »varázslók« az Isten népének vallók közül olyanok, mint a »választott vének« és hasonlók, akik azt hiszik, hogy Isten elismerését jámborságukkal és a saját fülüknek hízelgő, szépen hangzó beszédükkel nyerik meg; ezek olyanok, akik követőket akarnak

FEL

maguknak toborozni és zavarokat akarnak előidézni Isten szövetséges népe között, amely híven Isten parancsát és munkáját óhajtja végezni. Jehova minden igazi és hű bizonyságtevője kerülni fogja az »oly hamis tanítókat, varázslókat és álmodozókat«, akik csak a maguk előnyét keresik, de a királyság iránt nincsenek valóban érdeklődéssel eltelve s amiatt nem is szolgálnak örömmel Istennek. (Róma 16:17, 18.)

21 Jehova az ilyenek ellen van s azt tanácsolja hű maradékának, hogy az ilyeneknek térjen ki az útjából. (Ezékiel 13:9.) A híveknek meg kell ezt tenniök, hogy az Úr munkájára megtisztítva és elkészítve lehessenek s végül a Melkisédeki papsághoz tartozhassanak. A templomi munkára senki sem készülhet el, akik olyanokhoz csatlakozik, akik támadják azt a munkát, amelyet az Úr most végeztet a földön. Isten kizárja népe közül ezeket a »varázslókat és álmodozókat« s a híveknek emiatt kell őket kerülniök. »Ezokáért hívságot nem láttok (széljegyzet szerint: hamisat és jövendőt nem jövendölgettek többé s megszabadítom népemet a ti kezetekből és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.« (Ezékiel 13:22.) Amily igaz az, hogy Jehovának van szervezete a földön, oly igaz az is, hogy ő annak tagjait Jézus Krisztus keze által táplálja. A tények bizonyítják, hogy ő a W. T. társulat kiadásában megjelent iratokat használja ezen igazságoknak a maradékhoz való közvetítésére. Feltehető tehát, hogy a »varázslók és álmodozók« támadni fogják az igazság kiadóit s gonoszságukban gúnyolni fogják a hűségeseket; a tények azt mutatják, hogy ezek éppen ezt mívelik. Az Úr azt mondja, hogy az olyanok, akik a népet félrevezetik és az ő munkáját támadják, sötétségbe és zavarba kerülnek. »Azért éjszaka száll rátok, hogy ne lássatok és sötétség jő rátok, hogy ne jövendölhessetek és a nap lemegy a próféták felett; és elsötétül rajtuk a nappal. És megszégyenülnek a látók és elpirulnak a jövendőmondók és elfedik szájukat mindnyájan, mert nem lészen felelet Istentől.« (Mikeás 3:6, 7.) Ezek az álmodozók hamisságot beszélnek s elfordultak Isten Igéjétől, az igazságtól. (Jeremiás 23:26—28, 32.) Ezek hiába akarnak megvigasztalni valakit, mert egyik részét sem teljesítik az Isten szövetséges népére ruházott feladatnak. Mivel ezek nem fogadták el az Igazság szeretetét, eltávoznak Isten nyájából és külön nyájat alakítanak maguknak. Egy elhunyt emberre támaszkodnak mint pásztorukra és azért nincs vezetőjük az ő elhunyta óta, zavarban vannak és jajveszékelnek, mondván: »Amióta ő meghalt, nincs pásztorunk és azóta több igazság sem lett felderítve.«

22 E hamis pásztorok »önző, választott vének«, akik emberektől való elismerést és dicséretet szeretnek. Ezek mindnyájan a gonosz úton járnak s végül a »bűn embere«, a »veszedelem fia«-osztályába kerülnek. Isten Zakariás próféta által a következőket jövendöltette felőlük: »Haragra gerjedtem a pásztorok ellen és megfenyítem a bakokat. Bizony megfenyíti a Seregeknek Ura az ő nyáját, a Júda házát és olyanokká teszi őket, amilyen a harcra felékesített ló.« (Zakariás (10:3.) Az ily kecskebakok önhatalmú »Führerek« (vezérek) és tekintélyek a nyáj között, és Isten ezeket — amint kijelentette — meg fogja fenyíteni. (Ezékiel 34:17, 18; Ésaiás 34:6.) Jehova meglátogatta nyáját munkájának elizeusi korszaka alatt és áldásait megkétszerezte, mivel Istenhez hű és megtartja parancsait. Isten a saját nyájához jön, mégpedig mint Seregek Ura, hogy őket előkészítse a küzdelemre. A próféta mondja: »Jehova Júda házát tette harci paripájává«, amelyen Armageddon csatájára vonul. (68. zsoltár 33, 34.) Jehova szervezete, amelynek a maradék egyik része, ugyancsak csatába vonul; a maradékot buzgóság lelkesíti, nem fél és teljesen áláveti magát az Úrnak, mivel az Úrtól Illés szellemének kettős mértékében részesült. A maradék most be van sorozva a mennyei hadseregbe és a »lovon vágtató igazságos Urat, Jézus Krisztust« követi, bárhova is megyen. (Jelenések 19:14.)

23 A próféta azután főképp Jézus Krisztusról beszél, Jehova szervezetének fejéről, aki mint főszegletkő 1918-ban a templomhoz küldetett s abban elhelyeztetett s aki megnyerte az országot. »Közülök támad a szegletkő, közülök a szeg, közülök a harci-ív, közülük egyszersmind minden sarcoló.« (Zakariás 10:4.) Jehova dicső palotájának Jézus Krisztus a főszegletköve, t. i. Jehova főszervezetének. (Ésaiás 28:16.) Jézus Krisztus, Júda házának feje azon »szeg«, melyre Jehova szervezetének edényeit akasztja. (Kor. I. 8:6; Zsidók 1:3; Kol. 1:17.)) Jehova földi maradéka alkotja Jézus Krisztus »lábtagjait« s egy szeghez vagy cölöphöz van hasonlítva, amelyet Sátán ki akarna húzni. »És most nem sok az ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk, rajtunk könyörült, hogy hagyjon minekünk maradékot s hogy adjon nekünk egy szeget az ő szent helyén, hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi istenünk, s hogy megelevenítsen bennünket egy kissé a mi szolgaságunkban.« (Ezsdrás 9:8.) Jézus Krisztus Atyja dicsőítésére mint »szeg« vagy »cölöp« szilárd helyre lett helyezve s e szegen fog függni a királyiház minden dicősége. A Sebnában példázott a »bűn embere«, »szegnek« nevezi magát, de az Úr azt Sátánnal együtt örökre el fogja pusztítani a csata napján. (Ésaiás 22:15—25.) Jézus Krisztus a »harci-ív« vagy Jehova hadi fegyvere, amellyel az ellenséget megveri. (45. zsoltár 6.) Jehu nagyszerű íjász volt s egyenesen szíven lőtte az ellenséget, így példázza Krisztust, aki Jehova ellenségeit el fogja pusztítani. (Kir. II. 9:24.) »Közülök jönnek az összes sarcoltatók.« Armageddonban Krisztus és serege megszorítják Gógot a vezetése alatt álló harcoló ellenséggel együtt, Sátán egész seregét elűzik és az összes támadókat elpusztítják. »Mert terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak botját összetöröd, mint a Midián napján. Mert a vitézek harci saruja és a vérbe fretóztetett öltözet megég és tűznek eledele lészen.« (Ésaiás 9:4, 5.) »E gúnydalt mondod Babilon leánya felett és szólsz: Miként lőn vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége lőn.« (Ésaiás 14:4.)

24 Az Úr maradéka gyenge önmagában, de erős az Úrban és az Úr hatalmának erejében, mivel teljesen az Úrra támaszkodik és megtartja parancsait. (Efezus 6:10.) Ezeknek vezetőjük (az Úr) alatt küzdenek s meglátják, hogy az ellenség Krisztus lábzsámolyává lesz s eltapodtatik, miképp Jehu eltapodta Jezabelt. (Kir. II. 9:33; 110. zsoltár 1, 5.)

25 Zakariás tovább jövendöl Isten küzdő szervezetéről: »És olyanok lesznek, mint a hősök, akik az uccák sarát (Sátán szervezetét) tapodják a harcban és harcolnak, mert velük van az Úr (Jehova) és megszégyenítik a lovon ülőket.« (Zakariás 10:5.) Mivel most a maradék biztosítva lett az Úrtól a harc kimeneteléről, bátor és győzelmi ujjongással teljesíti

FEL

kötelességeit a templomban. Az Úr vele van a templomban, bátorságot ad neki a munkára és küzdelemre. Jehova serege teljesen felmorzsolja az ellenséget: »Pörölyöm vagy te nékem, hadi fegyverem és nemzeteket zúztam össze veled és országokat vesztettem el veled.« (Jeremiás 51:20, 21.) Erre templomi szervezetét használja az Úr (Jehova). »Mondd meg Zorobábelnek, Júda fejedelmének: Én megindítom az eget és a földet. Én felforgatom az országok királyi székét és elfogyasztom a pogány országok erejét és felforgatom a szekeret és a benne ülőket és lehullanak a lovak és a rajta ülők: kiki az ő atyjafia fegyvere által.« (Aggeus 2:21, 22.) Sátán szervezetének látható része borzasztóan összezavarodik s mivel nem fog maga előtt látható ellenséget látni, amellyel harcolhatna, egymásra támad s kölcsönösen agyonveri egymást. (Bírák 7:22; Krón. II. 20:22, 23.)

[26] József házában Efraim viselte a főrangot. Zakariás jövendölése azt mutatja, hogy Júda és József háza egyetértésben van egymással, ami arra mutat, hogy a világ minden részéről való maradék egy a Krisztusban s egységes, szilárd frontot alkot az ellenséggel szemben s a maradék közt ez a boldog állapot most bekövetkezett. »És megerősítem a Júda házát és a József házát megsegítem és visszahozom őket, mert szánom őket és olyanokká lesznek, mintha el sem vetettem volna őket; mert én vagyok az Úr (Jehova), az ő Istenük és meghallgatom őket.«. (Zakariás 10:6.) A teljesen egyesült maradék fel van szerelve a küzdelemre s minden régi bajukat elfeledve, teljesen vezetőjükre (Jézusra) és Jehovára támaszkodva, győzelmesen követik dicső vezérüket: »Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről hozom magodat és napnyugatról egybegyűjtelek. Mondom Északnak: add meg; és Délnek: ne tartsd vissza, hozd az én fiaimat messzünnen és leányaimat a földnek végéről. Mindent, aki csak az én nevemről neveztetik, akit dicsőségemre teremtettem, akit alkottam és készítettem.« (Ésaiás 43:5—7.) A templom-osztály e hű tagjai olyanokká lettek, mintha sohasem lettek volna megvetettek és Jehova teljesen arról biztosítja őket, hogy meghallgatja és meg fogja őket védelmezni.

[27] »Efraim« »kettős gyümölcsözést« jelent. Ez Krisztust képletezi, a maradékkal együtt, miután a maradék Jehova kettős kegyelmében részesült és jólétbe jutott. Ezzel összhangban mondja Zakariás próféta: »Efraim is olyan lesz, mint egy hős és örvendeznek majd mintegy bortól ittasodva és látják fiaik és örvendeznek; örvend az ő szívük az Úrban.« (Zakariás 10:7.) Az Úrnak ezen egyesült seregét a nagy »hős« vezeti, aki boldogan és a győzelem tudatában vonul fel és nyílai átjárják az ellenséget. (45. zsoltár 4—6; Ésaiás 13:3.) Az ő seregének tagjai Isten szándékait valósítják meg, kifejezik haragját az ellenséggel szemben, hivatalosak, választottak és felszereltek. »Hős vitézek.« (Krónika I. 12:25; Menge-f. szerint.) A szentély megtisztítása után mindnyájan felszereltetnek a küzdelemre, »száguldoznak mint a hősök, felhágnak a kőfalakra, mint a bajnokok; mindenik a maga útján halad, nem bontják meg soraikat.« (Jóel 2:7.) Ésaiás próféta szerint »meglátják gyermekeik«, ami kétségtelenül Isten szervezetének gyermek-maradékaira mutat, akik nem fognak betűszerint értendő fegyverekkel vagy romboló eszközökkel harcolni, hanem Jehova dicséretét éneklik és meglátják a Jehunál nagyobbnak teljes győzelmét Isten ellenségei fölött. »Bizony szemeiddel nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését.« (91. zsoltár 8.)

[28] Az ellenség, mint a multban, úgy dühösködik most is Isten népére, fejét rázza és fogait vicsorgatja, de a kocka az ellenség ellen fog eldőlni. (Jeremiás siralmai 2:15, 16.) Zakariás jövendölése mondja: »Süvöltök nekik és egybegyűjtöm őket, mert megszabadítom őket és megsokasulnak, amint megsokasultak vala.« (Zakariás 10:8.) Az Úr e süvöltése azt célozza, hogy népének figyelmét felkeltse és összegyűjtse, mint pásztor a nyáját éles fütyüléssel. Jehova süvöltése arra mutat, hogy népét a harag üzenetére figyelmezteti s annak hirdetésére összegyűjti. Az Úr serege nem alkotja Sátán világának részét s amidőn híveit az Úr magához hívja vagy vonja, gyorsan hozzágyűlnek s parancsainak engedelmeskedve, vonulnak fel a küzdelembe. (Ésaiás 5:26, 27.) Az Eszter- és a Ruth-osztályát alkotók 1922. óta hivattak össze s lettek a felkentekhez csatolva; benne foglaltatnak a maradékban s a megváltottak és megsokasultak közé tartoznak.

[29] Jehova a világ népei közé küldte hű bizonyságtevőit, de nem mindnyájukat egyazon helyre. Szét vannak szórva, hogy Isten akaratát teljesítsék. »És széthintem őket a népek között, hogy a messze földeken is emlegessenek engem és fiakat neveljenek és visszatérjenek.« (Zakariás 10:9.) Jehova bizonyságtevői azon különböző országokban, ahol tartózkodnak, eszükben tartják, hogy Jehova a paizsuk és erejük és ők az ő képviselői. Ezek a »széthintettek« egykor olyanok voltak, mint a »száraz csontok völgyében« levő tetemek; most azonban felélénkültek, örömmel léptek az Úr szolgálatába és szolgálnak neki tartózkodási helyükre való tekintet nélkül. Jehova jónak látta, hogy a W. T. társulatot használja nyilvános eszközéül igazságainak közlésére aképpen, ahogyan Ezékiel használta, hogy jövendöljön a tetemeknek a száraz csontok völgyében s felélénkítse azokat. A hű maradék látja most, hogy Jehova kegyelme visszafordult népéhez, hogy az egyesítve lett a Krisztusban és el van készítve az ő szolgálatára.

[30] A maradékot Jehova küzdő szolgálatra nevelte, kihozván Sátán szervezetéből (világából) s attól teljesen elkülönítvén, s erről mondja a próféta: »Mert visszatérítem (hozom) őket Egyiptom földjéről, Asszíriából is összegyűjtöm őket és behozom őket Gileád és Libánon földjére és elég sem lesz nekik.« (Zakariás 10:10.) Egyiptom a gazdasági (kereskedelmi) elemet, Asszíria pedig Sátán világának politikai és szellemi elemét képviseli. Jehova innen gyűjtötte ki hű maradékát s most a maradék Isten parancsának engedelmeskedve hirdeti Isten büntetését a sátáni szervezettel szemben és Isten királyságát s folytatja Isten dicsőségének éneklését. »Abban az időben elhozlak titeket és akkor összeszedlek titeket, mert nevesekké és híresekké teszlek titeket a földnek minden népe között, mikor megfordítom a ti fogságotokat a ti szemeitek előtt, azt mondja az Úr (Jehova)!« (Sofoniás 3:20.) A maradékot Jehova »Gileád« földjére gyűjti, ami a »bizonyságtevés halmát« jelenti és ez Jehova mostani maradékára vonatkozik. Jehova »Libánonra« gyűjti őket, ami »fehér«-et, azaz Jehova igazságos királyságát jelenti. A maradékot most a Felséges a »Gileádban és Libánonban« példázott állapotba gyűjtötte és a maradék »Jézus Krisztus bizonyságtevésének hirdetése által »balzsamot« nyújt Jehováról és az ő igazságos országáról az éhezőknek és a szomja-

FEL

zóknak. (Jeremiás 8:22; Bírák 7:3.) A maradéknak a föld »nem lesz állandó tartózkodási helye«, de bizonyságot kell tennie a foglyoknak, a Jonadáb-osztálynak és mindenkinek, figyelmeztetésül és bizonyságtevésül.

31 A próféta azután azt közli, hogy a hű maradék nem lesz többé megakadályozva a Jehova nevéről szóló bizonyságtevésben. »És átvonulnak a nyomor tengerén (más fordítások szerint: a félelem tengerén) és megveri a tenger hullámait (Rotherham szerint: »habár a nyomor tengerén is vonulnak át, megveri a tenger hullámait) és kiszáradnak a folyam örvényei (a Nilus, azaz Sátán szervezete), letöretik Asszíriának kevélysége és Egyiptom királyi pálcája elvész.« (Zakariás 10:11.) Meg kell nyílnia az útnak Jehova bizonyságtevői előtt. »Hiszen én vagyok az Úr (Jehova), a te Istened, aki megreszkettetem a tengert és zúgnak habjai; Seregeknek Ura az én nevem. Én adtam beszédemet (igémet) a te szádba és kezem árnyékával födöztelek be, hogy újonnan plántáljam az egeket és megalapítsam a földet és ezt mondjam Sionnak: Én népem vagy!« (Ésaiás 51:15, 16.) Jehova ezt cselekszi, mialatt előkészületeket végez az ő nevét igazoló nagy csatára (küzdelemre). Az Istenről és az ő országáról szóló bizonyságtevést Sátán világa nem fogja többé feltartóztatni. Ez arról biztosítja a maradékot, hogy előnyomulását az összes akadályok sem fogják többé feltartóztatni. Jehova elhatározta, hogy bizonyságtevését hirdessék és azt többé semmi sem tudja feltartóztatni. (Ésaiás 14:24, 25.) Elvétetik a »jogar«, azaz, az uralkodó hatalom Egyiptomtól, illetve Sátán szervezetétől, és Krisztusnak kell uralkodnia igazságban és »nem fog többé elmúlni Júdától a törvénytevő«, mostantól fogva örökké. (Mózes I. 49:10.) A hatalmas Jézus Krisztus trónja örökké fenn fog állani, mert a »becsületesség jogara lesz a te birodalmadnak pálcája.« (45. zsoltár 7; Zsidók 1:8.)

32 Isten a maradékot a nagy tetőpontra való előkészítésében Zakariás útján biztosítja és ígéri: »És megerősítem őket az Úrban (Jehovában), és az ő nevében járnak, így szól az Úr.« (Zakariás 10:12.) A hű maradék az Úr házába gyűjtetett s abban nevének, szándékainak és szervezetének jobb megértése által nyert erőt Istentől. Jehova e célból erősítő és tápláló eledelekkel terítette meg asztalát a szövetséges nép számára. Most a »választott vének« által való sok beszéd ideje elmúlt. Az Úr nem ezeket használja népe táplálására. Aki szorgalmasan és gondosan tanulmányozza az Úr asztaláról származó eledeleket vagy felfrissítő igazságokat, megerősödik Istenben és az ő hatalmának erejében. Mindenkinek magának kell táplálkoznia az igazságokból, szorgalmasan kell foglalkoznia annak tanulmányozásával, amit az Úr ajándékul adott. »Én vagyok a tanács és a valóság, én vagyok az eszesség, enyém az erő.« (Példb. 8:14.) Ez azt jelenti, hogy törekedjünk Istennek és szándékainak, neve és szervezete jelentőségének megértésére és szorgalmasan kövessük utasításait. »Erősség a tökéletesnek (hűnek) az Úrnak útja (törvénye.«) (Példb. 10:29.) »A bölcs férfiú erős, és a tudós ember nagy erejű.« (Példb. 24:5.) A maradék azon hűségesei, akik bölcsek, mert mennyei bölcsességet szereztek maguknak, mint Jehova bizonyságtevői munkateret kapnak, bejárják a földet és a bizonyságtevést elvégzik. Azt nem valamely ember nevében végzik, hanem Istennek, Jehovának a nevében, aki őket nevével megajándékozta. »Mert minden nép a maga Istenének nevében jár, és mi is a mi Urunk Istenünk (Jehova) nevében járunk örökkön örökké.« (Mikeás 4:5.) Most látja a hű maradék, hogyan vonul a dicsőséges Király a győzelem tudatában a küzdelembe és öröménekekkel követi Őt.

Bereai kérdések

1. Ki volt Melkisédek? Mily célra használta őt Jehova? Mi által mutatja az Írás, hogy eképp lett használva?
2. Mikor iktatta be Jehova királyát és nagy főpapját s küldte uralkodni? Mit tett már előzőleg ezen ügyben?
3. Mutasd ki, hogy azon időtől, amidőn Jézus Krisztus felkenetett, azon ideig, amidőn királyképp mutatkozott be a zsidóknak történtek a jelenkor végén megismétlődnek
4, 5. Mire mutat Zakariás jövendölése? Mikor lett megérthetővé? Miért nem lehetett megérteni korábban? Ki nem érti meg a jövendölést? Miért nem?
6—8. Mutasd ki a kicsinyben való teljesülést, valamint a 9. vers szerint a teljes beteljesülést! Miért hagyták ki Máté és János a jövendölés egy részét, amidőn arra hivatkoztak? Mikor kezdett ez a rész teljesülni? Mily események alkotják a jövendölés beteljesülését?
9. Kire vonatkozik a 10. vers? Idézz más szövegeket, amelyek ezen eseményről jövendölnek vagy azokban teljesülnek?
10. Kihez szól a 9. és 11. vers? Hogyan végezte Jehova a 11. versben említett prófétai szabadítást? Miért van az mondva, hogy ez »a te szövetséged véréért« történik?
11—13. Kiről beszél prófétailag a 12. vers? Miképp tekinthetnek az »erősséghez« a reménység foglyai?
14. Miképp támasztotta Jehova, amint a 13. vers mondja, a »Júdát kézivíle? »Efraimmal töltvén meg nyíl gyanánt«? és Sion fiait Görögország fiai ellen?
15. Írd le a 14. vers teljesülését! A hű maradék mily tapasztalataira mutat a 15. vers?
16. Ki a »nyáj«? »Miképp szabadítja meg őket Jehova ama napon«? Hogyan lettek »koronakövek«, melyek »ragyognak a földön«?
17. Kik azok, akik meglátják az Úr nagy szépségét és kedvességét? Mutasd ki a 17. vers utolsó részének teljesülését!
18. Milyen fajta a most folyó templomi munka? Mikor fejeződik be? Magyarázd meg, hogy beteljesítette-e Jehova a Zakariás 10:1-ben közölt ígéretét?
19—21. Annak kimutatására, hogy a 2-ik vers is e jövendölés egyik része, nevezd meg e jövendölés láthat részét! Magyarázd meg szövegek alapján azok jelenleg állapotát, akik »varázsolnak és álmokat« beszélnek! Miként szabadította meg népét Isten a pogányok hiábavalóságaiból és a varázslók kezéből?
22. Kik azok a pásztorok és kecskebakok, akikről a 3. vers szól? Miért büntetí meg őket Isten? Miért nevezi nyáját az Úr »Júda házának«? Kegyelmébe »fogadta-e Júdát és harci-paripájává emelte-e«?
23. Kiről beszél a 4. vers? Magyarázd meg e kijelentést: »belőle származik a szegletkő, szeg (cölöp), harci-ív és sarcoltató«!
24, 25. Mutasd ki, hogy az 5. vers prófétai alkalmazása ráillik a maradékra! Ismertesd a Bírák 7:22, Krón. II. 20:22, 23 eseményeit, ami Sátán világának szemmel látható összezavarodására mutat!
26, 27. Magyarázd meg e kijelentést: »kihozom és összegyűjtöm őket«! Miképp teljesült ez a megjövendölt megváltás és szaporodás?
29. Kiket hintett szét Jehova a népek közé? Mely népek közé?
30. Magyarázd meg a 10. vers szimbólikus jövendölésének teljesülését!
31. Miképp teljesül a 11. vers?
32. Mutasd ki 1. hogy Jehova beteljesítette ígéretét: »megerősítem őket az Úrban (Jehovában)«; 2. s hogy most van teljesülőfélben e kijelentés: »és járni fognak az ő nevében«! W. T., 1933. október 1.

FEL